

MAHAMAHOPADHYAYA
DR. U.V. SWAMINATHA IYER LIBRARY,
KANNIYUR :: MADRAS-41
ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

ஸ ப ர ப ர் வ ம்.

(ஸ்ரீ வேதவியாஸபகவான் வடமொழியில் அருளிச்செய்த
ஸ்ரீ மஹாபாரதத்திற்குச் சரியானது.)

இது

தம்பகோணம்காலேஜ் ஸ்கீஸ்கிருதபண்டிதர்

மஹாவித்வான்

சதாவதானம், ஸ்ரீ உபய - வே.

தி. ஈ. ஸ்ரீ நி வா ஸ ர சா ரி ய ர்

அவர்களால் மொழிபெயர்க்கப்பெற்று,

தம்பகோணம் நேடிஸ் ஹைஸ்கூல் தமிழ்ப்பண்டிதர்

ம. வீ. இராஜாநுஜாசாரியரால்

பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

விலை ரூ - 2; தபால்சார்ஜ் ரூ 0 - 4 - 0.

MADRAS:
PRINTED AT THE VAIJAYANTI PRESS,
32, MOUNT ROAD.

1910

(All Rights Reserved.)

ஸ்ரீ

ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

ஸ ப ர ப் ரீ வ ம்.

விஷயஸூசிகை.

மந்நரபரீவம்.

வந்தியாயம்.

பக்கம்.

1	கடவுள் வாழ்த்து ...	1.
	மயன் அர்ஜுனனுக்குப் பிரதிபுகாரஞ்செய்ய இச்சித்தது..	1- 2
	அர்ஜுனன் கிருஷ்ணனுக்குச் செய்யுமபடி மயனுக்குக் கட்	
	டளையிட்டது ...	2
	கிருஷ்ணன் ஒருஸபைசெய்யும்படி மயனை ஆஜ்ஞாபித்தது ..	3
	தர்மபுத்ரர் மயனுக்கு மரியாதைசெய்சது ..	3
	மயன் ஸபைசெய்ய அளவெடுத்தது ...	3
2	கிருஷ்ணன் சூரதமுதலானவரிடம் விடைபெற்றுத் துவார	
	கைக்குப் புறப்பட்டது ...	4- 5
	பாண்டவர்கள் கிருஷ்ணனை வழிவிட்டதெ திரும்பியது ...	5- 6
	கிருஷ்ணன் துவாரகை சேர்ந்தது ...	6
3	மயன் அர்ஜுனனிடம் விடைபெற்றுப் பிந்துஸரஸுக்குச்	
	சென்றது ..	7
	மயன் பிந்துஸரவிலிருந்து பலவகைப் பொருள்களைக் கொண	
	ர்ந்தது ...	8
	மயன் பீமார்ஜுனர்களுக்குக் கதாயுதத்தையும் சங்கத்தை	
	யும்கொடுத்தது ...	8
	மயன் ஸபையை நிர்மாணஞ்செய்தது ...	9
	ஸபையின் சிறப்பு ...	9- 10
	மயனை எவ்வளவுகாலத்தில் ஸபையைச் செய்தானென்பது ...	10
4	தர்மபுத்ரா ஸபாப்ரவேசஞ் செய்தது ..	10- 11
	தர்மபுத்ரர் ஸபையில் வீற்றிருந்த சிறப்பு ..	11- 13
5	தர்மபுத்ரருடைய ஸபைக்கு நாரதர் வந்தது ..	13- 15
	நாரதர் தர்மபுத்ரரை யோகக்ஷேமம் விசாரித்தது ...	15- 23
	தர்மபுத்ரர் வேதமுதலியன பயன்படுவதெப்படியென்று நார	
	தரை வினவியது ...	23- 24
	நாரதர் யுதிஷ்டிரர்வினாவுக்கு விடைகூறிய திரவியலாபத்	
	தைப்பற்றித் திரும்பவும் வினவியது ...	24- 25
6	தர்மபுத்ரர் நாரதர்வினாவுக்கு விடைகூறியது ...	25
	நாரதர் இந்திரன்முதலியோரின் ஸபைச்சிறப்புக் கூறுவே	
	னென்றது ..	26
7	நாரதர் இந்திரஸபைச்சிறப்புக் கூறியது ...	27- 29
8	நாரதர் யமஸபைச்சிறப்புக் கூறியது ...	29- 32

விஷயவகுசிகை.

அத்தியாயம்.

பக்கம்.

9	நாரதர் வருணஸபைச்சிறப்புக் கூறியது	82- 34
10	நாரதர் குபேரஸபைச்சிறப்புக் கூறியது	34- 37
11	நாரதர் பிரம்மஸபைச்சிறப்புக் கூறியது	37- 42
12	தர்மபுத்ரர் நாரதரிடம் ஹரிச்சந்திரனைப்பற்றி வினாவினது	42
	நாரதர் ஹரிச்சந்திரனுடைய ராஜஸூயத்தையும் அதனால் வந்த சிறப்பையும் சொல்லியது	43- 44
	நாரதர் பாண்டுவின் கட்டளையைத் தாமப்புத்ராருக்குத் தெரிவித்தது	44
13	தர்மபுத்ரர் ராஜ்யபாரஞ்செய்தது	45- 46
	தர்மபுத்ரர், ஸ்வேறாதரர்கள் மந்திரிகள் முதலியோரிடம் ராஜஸூயத்தைப்பற்றிக் கேட்டது	46
	மந்திரிகள் முதலியோர் ராஜஸூயஞ்செய்யும்படி தர்மபுத்ராருக்குச் சொல்லியது	46- 47
	தர்மபுத்ரர் கிருஷ்ணனுக்குத் தூதனுப்பினது	48
	கிருஷ்ணன் இந்திரப்பிரஸ்தஞ்சேர்ந்தது	49
	தர்மபுத்ரர் கிருஷ்ணனை ராஜஸூயத்தைப்பற்றிக் கேட்டது	49
14	கிருஷ்ணன் தர்மபுத்ராருக்கு ஜராஸந்தன் வலிமையைக் கூறியது	50- 55
	கிருஷ்ணன் தர்மபுத்ராருக்கு ஜராஸந்தன் முதலியவரிருக்கையில் ராஜஸூயஞ்செய்வது முடியாதென்று கூறியது	55
15	தர்மபுத்ரர் ராஜஸூயஞ்செய்யாதொழிவது நலமென்றது	56
	பீமஸேனன் ஜராஸந்தனை ஜயிப்பதாகச் சொன்னது	57
	கிருஷ்ணன் ஜராஸந்தனையெதிர்ப்பது முக்கியமென்றது	57- 58
16	தர்மபுத்ரர் கிருஷ்ணபீமராஜாணர்களை ஜராஸந்தவதத்துக்கு அனுப்புகிறதைப்பற்றித் துக்கித்தககூறியது	58- 59
	அர்ஜுனன் சத்ருஜயஞ்செய்து ஸமராஜபட்டம்பெறுவது அவசியமென்றது	59- 60
17	கிருஷ்ணன் ஜராஸந்தவதத்துக்கு உபாயங்கூறியது	60- 61
	கிருஷ்ணன் ஜராஸந்தன்பிறப்புமுதலியவற்றைக் கூறியது	61- 69
	பிருஹத்ரதனுடைய விவாஹமும் அவ்வாக்குத்தத்தமும்	61
	பிருஹத்ரதன் தபோவனஞ்சென்றது	62
	பிருஹத்ரதன் சண்டகௌசிகரைக்கண்டது	62
	சண்டகௌசிகர் பிருஹத்ரதனுக்கு மாங்கனிகொடுத்தது	63
	சண்டகௌசிகர் பிருஹத்ரதனுக்குப் பிறக்கும்புத்ரானுக்குட்டு வரங்கள்கொடுத்தது	63
	பிருஹத்ரதன் மாங்கனியைத் தன் இம்மனமேனைவிகளுக்கும் கொடுத்தது	63
	பிருஹத்ரதனுடைய இருமனைவியரும் ஒருடம்பின் இருகூறுகளைப்பெற்றது	63
	தாசிகள் பிறந்திருதுண்டங்ளையும் நாரதர்தியில்போட்டது	64
	ஜரையென்னும் அரக்கியால் அவ்விருதுண்டங்ளும் ஒருருவமானது	64
	ஜரை பிருஹத்ரதன்மனைவியரிடம் குழந்தையைத்தந்தது	64
	பிருஹத்ரன் ஜரையின்வரலாற்றவினாவினது	65
18	ஜரை பிருஹத்ரதனுக்குத் தன்வரலாறுகூறியது	65
	பிருஹத்ரதன் தன்புத்ராளுக்கு நாமகாணஞ்செய்தது	66

அத்தியாயம்.

பக்கம்.

- 19 சண்டுகௌசிகர் பிருஹதரதனரண்மனைக்குவந்தது ... 66
 சண்டுகௌசிகர், ஜராஸந்தன் பலபராக்ரமமுள்ளவனாவான்
 னென்றது ... 66- 67
 பிருஹதரதன் ஜராஸந்தனுக்கு அபிஷேகஞ்செய்தது வ்ஷய
 சென்றது ... 67
 பிருஹதரதன் மனைவிமாருடன் விண்ணுலகடைந்தது ... 67- 68
 ஜராஸந்தனுக்குக் கிருஷ்ணனிடம் விரோதமுண்டானது ... 68

ஜராஸந்தவதபர்வம்.

- 20 கிருஷ்ணன், தாழும் பீமார்ஜுனர்களும் ஜராஸந்தவதத்தைச்
 செய்வதாகச்சொல்லியது ... 69
 தரம்புத்ரர் ஜராஸந்தவதத்திற்காகக் கிருஷ்ணபீமார்ஜுனர்
 களுக்கு விடைகொடுத்தது ... 69- 70
 கிருஷ்ணபீமார்ஜுனர்களிடமிருந்தேவெவ்வுத்தரித்து மகததே
 சஞ்சென்றது ... 70- 71
 21 கிருஷ்ணன் அர்ஜுனனுக்கு மகததேசத்துக்கும் கிரிவிரஜத்
 துக்குமுள்ள அரண்முதலியசிறப்புரைத்தது ... 71- 72
 கிருஷ்ணபீமார்ஜுனர்கள் மூன்றுபேரிகைகளை உடைத்
 தது ... 73
 கிருஷ்ணபீமார்ஜுனர்கள் சைத்யகத்தின் சிகரதையுடைத்
 துக் கிரிவிரஜநகருக்குட்பிரவேசித்தது ... 73
 ஜராஸந்தன் அபசகுனங்களைக் கேட்டு விரதோபவாஸங்கள்
 நடத்தியது ... 73
 கிருஷ்ணபீமார்ஜுனர்கள் கடைகளிலிருந்து புஷ்பசூதனாதி
 களைப் பலாத்காரமாக எடுத்தணிந்தது ... 74
 கிருஷ்ணபீமார்ஜுனர்கள் ஜராஸந்தனரண்மனையிற் பிரவே
 சித்தது ... 74
 ஜராஸந்தன் கிருஷ்ணபீமார்ஜுனர்களைப்பூஜித்தது குசலப்ர
 ச்னஞ்செய்தது ... 74
 கிருஷ்ணன் ஜராஸந்தனுடைய குசலப்ரசனததுக்கு விடை
 யளித்தது ... 74
 ஜராஸந்தன் அர்த்தராத்நிரியில் கிருஷ்ணபீமார்ஜுனர்களிடம்
 வந்தது ... 75
 ஜராஸந்தன் கிருஷ்ணபீமார்ஜுனர்களுடைய வேஷத்தைப்
 பற்றி ஸந்தேஹித்துக்கேட்டது ... 75- 76
 கிருஷ்ணன் ஜராஸந்தனுக்கு மனுமொழிகூறியது ... 76
 22 கிருஷ்ணனுக்குப் பீமார்ஜுனருக்கும் வாக்குவாதம் ... 76- 77
 கிருஷ்ணன், தாங்கள் இன்னொன்று வெளியிட்டது ... 78
 ஜராஸந்தன் கிருஷ்ணனை இகழ்ந்ததும், கிருஷ்ணபீமார்ஜுன
 ரோடு யுத்தஞ்செய்ய எண்ணங்கொண்டதும் ... 79- 80
 ஜராஸந்தன் தன்குமாரனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்யக்கட்
 டையிட்டது ... 80
 23 கம்ஸன்வரலாறு ... 80- 82
 தேவதூதன் கம்ஸனுக்குச் சொல்லியது ... 81
 கம்ஸன் தேவகியைக்கொல்ல யததணித்ததும், வஸுதேவர்
 சீமாதான்செய்ததும் ... 81

விஷயஸூசிகை.

அத்தியாயம்.

பக்கம்.

23	கம்ஸன் தேவகியின் குமாரர்கள் அறுவரைப் பிறக்கப்பிறக்கக் கொன்றது	82
	தேவகியின் ஏழாவதுகாப்பம் ரோஹிணியின்வயிற்றில் வைக்கப்பட்டது	82
	கிருஷ்ணன் அவதரித்தது	82
	வஸுதேவர் கிருஷ்ணனை இடையனுக்குக்கொடுத்து அவன் பெண்ணைவாங்கிவந்தது	82
	கம்ஸவதம்	82;172;174
	கிருஷ்ணன் உக்ரஸேனனுக்குப் பட்டங்கட்டியது	82;172;174
	ஜராஸந்தன் கிருஷ்ணனைத்தடுத்தது கம்ஸன்மகனுக்குப் பட்டங்கட்டியது	83
	ஜராஸந்தன் அரசர்களைஐயித்துச் சிறையில்வைத்தது	83
24	ஜராஸந்தன் பீமஸேனனோடு யுத்தமவேண்டினது	83
	ஜராஸந்தனுடையபுரோஹிதர் கோபோசனைமுதலியவற்றோடு ஜராஸந்தனிடம்வந்தது	83
	ஜராஸந்தன் யுத்தஸநாஹஞ்செய்தது	84
	பீமஸேனனுக்கும் ஜராஸந்தனுக்கும் மல்லயுத்தம்	84- 88
	ஜராஸந்தன் தீர்ப்படைந்தது	86
	கிருஷ்ணன் பீமஸேனனைத் தூண்டிச் சொல்லியது	86
25	பீமஸேனன் ஜராஸந்தன்விஷயத்தில் தாமதிக்கக் கூடாதென்றது	86- 87
	கிருஷ்ணன் பீமஸேனனுக்கு ஜராஸந்தவதத்தைப்பற்றிச்சொல்லியது	87
	கிருஷ்ணன் பீமஸேனனுக்குக் கோரையைக்கிழித்ததுக் காண்பித்தது	87
	கிருஷ்ணன் திரும்பவும் கோரையைக்கிழித்ததுக் கால்மாற்றிப்போட்டது	88
	ஜராஸந்தவதம்	88
	கிருஷ்ணன் பீமார்ஜுனர்கள் ஜராஸந்தனுடைய தேரிலேறி அரசர்களை விடுவித்தது நகரத்துக்கு வெளியில்வந்தது	88- 89
	கிரிவிராஜநகரத்துஜனங்கள் கிருஷ்ணனைப் பூஜித்தது	89
	சிறையிலிருந்து விடுபட்ட அரசர்கள் கிருஷ்ணனைப்பூஜித்தது அவருக்குத் தாங்கள் என்ன செய்யவேண்டுமெனக் கேட்டது	89- 90
	கிருஷ்ணன் தர்புத்தரருக்கு உதவிசெய்யும்படி அரசர்களை ஆஜ்ஞாபித்தது	90
	அரசர்கள் கிருஷ்ணனுக்குக் காணிக்கை கொடுத்தது	90
	கிருஷ்ணன் ஸஹதேவனுக்கு அபயமளித்து அவன்கொடுத்த ரத்தினங்களைப் பெற்றுக்கொண்டது	90
	ஸஹதேவன் கிருஷ்ணபீமார்ஜுனர்களிடம் அனுமதிபெற்றுத் தன் தரிதைக்கு உத்தரக்கிரியைகள் செய்தது	90- 91
	கிருஷ்ணன் ஸஹதேவனிடம் காணிக்கைபெற்று அவனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்வித்தது	91
	கிருஷ்ணன் அரசர்களை ராஜஸூயமாகத்ததுக்குவரக் கட்டியாயிட்டு அவர்களோடும் பீமார்ஜுனர்களோடும் இந்திரப்பிரஸ்தம் வந்தது	91

அத்தியாயம்.

பக்கம்.

- 25 கிருஷ்ணன் தாமபுதரரால் மரியாதைசெய்து புகழ்பெற்றது 92
தாமபுதரா ஜாஸநதனதேரைக கிருஷ்ணனுக்குக் கொடுத்தது 92
சிறையிலிருந்து விடுபட்ட அரசர்கள் தாமபுதரரிடம் விடை
பெற்றுத் தத்தமங்களு சென்றது ... 92
கிருஷ்ணன் தாமபுதரர்முதலியோரிடம் விடைபெற்றது
துவாரகைக்குச் சென்றது .. 92- 93

திக்கவியபர்வம்.

- 26 தாமபுதரா ராஜஸூயததைப்பற்றிக் கவிலயுற்றது . 93
அராஜுன்ன பொக்கிஷத்தை நிரப்புவது அவசியமென்றது... 94
பீமராஜுன் நகுலஸஹதேவர்கள் திக்கவியத்துக்குச் சென்
றது ... 94
27 அராஜுன்ன திக்கவியம் ... 95-104
அராஜுன்ன பகதத்தனை ஜயித்தது ... 96
28 அராஜுன்ன சுவேதபாவதம் வரையில் ஜயித்தது . 96- 98
29 அராஜுன்ன உத்தராகுருகூத்திரமவரையில் ஜயித்தது இத்திர
பிரஸதம் வந்தது .. 98-104
30 பீமஸேனன் திக்கவியம் .. 104-107
பீமஸேனன் சேதிதேசமவரையில் ஜயித்தது 104-105
31 பீமஸேனன் திக்கவியஞ்செய்து இத்திரபிரஸதம் வந்தது... 105-107
32 ஸஹதேவன் திக்கவியம் ... 107-122
ஸஹதேவன் நீலேனாடு யுத்தஞ்செய்தது ... 109-110
அகநி நீலராஜனபுதரியை விவாகஞ்செய்தது 110
அகநி நீலராஜனுக்கு வரங்கொடுத்தது ... 110
ஸஹதேவன் அகநியைத் துதித்தது ... 110-111
நீலராஜன் ஸஹதேவனுக்குக் கப்பங்கொடுத்தது 112
33 ஸஹதேவன் சோழநாடு பாண்டிய நாடுகளுக்குச் சென்றது ... 114-116
34 ஸஹதேவன் கட்டோதகசீன அழைத்தது 116
ஸஹதேவன் விபீஷணருக்குத் தூதனுப்பியது 117
கட்டோதகசன் விபீஷணரைக்கண்டது ... 118-119
கட்டோதகசன் தானவந்தகாரியத்தை விபீஷணருக்குத் தெரி
வித்தது ... 119-121
விபீஷணர் கப்பங்கொடுத்தது 121
கட்டோதகசன் விபீஷணரிடம் திரவியங்களைப் பெற்றுவந்தது
ஸஹதேவனுக்குக் கொடுத்தது ... 122
ஸஹதேவன் இத்திரபிரஸதம் சோதந்து ... 122
35 நகுலன் திக்கவியம் ... 122-124

ராஜஸூயபர்வம்.

- 36 கிருஷ்ணன் தனங்களை இத்திரபிரஸதம் வந்தது 125
தாமபுதரா கிருஷ்ணன் ராஜஸூயஞ்செய்யும்படி வேண்டி
னது ... 126
கிருஷ்ணன் தாமபுதரருக்கு ராஜஸூயஞ்செய்ய அனுமதி
கொடுத்தது 126
தாமபுதரா யாகஸாமகரிகளை வித்தஞ்செய்யக் கட்டளையிட்
டது ... 126

அந்தியாயம்.

பக்கம்.

- 36 தர்மபுத்ராருடைய ராஜஸூயத்தில், பிரம்மா உத்காதாமுதலி
யோர் யார்யாரென்றது 126-127
சிற்பிகள் யாகசாலேமுதலியவற்றைக் கட்டினது ... 127
ஸஹதேவன், பிராமணர்அரசர்முதலியோருக்குத் தூதனுப்
பினது 127
தர்மபுத்ரர்யாகதிஷைசெய்துகொண்டு யாகசாலைக்குச்
சென்றது 127-128
சிற்பிகள் யாகததுக்குவருபவர்தங்கும்படி வீடுகளைக்கட்டினது 128
தர்மபுத்ரர் பிராமணர்களுக்குப் பசுக்கள்முதலியவற்றையும்
வேலைக்காரிகளையும்கொடுத்தது .. 128
37 அரசர்கள் ராஜஸூயயாகத்துக்குவந்தது ... 128-129
38 தர்மபுத்ரர், பீஷ்மாமுதலியோரை அவாவருக்குத்தக்கவேலை
களில் ஏற்படுத்தினது .. 130-131
தர்மபுத்ரர் ராஜஸூயம்நடத்தியது ... 131-132

அரீகீகாஹரணபரிவம்.

- 39 யாகத்துக்குவந்தவர்கள் பலசாஸ்திரங்களைப்பற்றி வாதிஞ்
செய்தது 132-133
நாரதர்சொகதித்தது 133-134
கிருஷ்ணன் வஸுதேவரைசேனைக்கதிபதியாகவைத்தது... 134
யாகத்தில் பூஜிக்கத்தக்கவர்கள் யார்யாரென்பது ... 135
பீஷ்மர் கிருஷ்ணனைப்பூஜிக்கஆஜ்ஞாபித்தது... .. 135
ஸஹதேவன் கிருஷ்ணனைப்பூஜித்தது ... 135-136
சிசுபாலன், பீஷ்மர்முதலியோரைத் தூஷித்தது ... 136
சிசுபாலன் அக்ரபூணையைப்பற்றித் தாமபுதாரைக்கேட்டது.. 136
40 சிசுபாலன் தர்மபுதாரையும் ஸபையோரையும் கிருஷ்ணனையும்
பார்த்துப் பூணையைஇகழ்ந்துகூறியது .. 136-138
சிசுபாலன் ஸபையைவிட்டுசென்றது ... 138
41 தர்மபுதாரா சிசுபாலனை ஸமாதானப்படுத்திசொல்லியது .. 139
பீஷ்மர் சிசுபாலனைக்கோபித்துக் கிருஷ்ணனைப்பூஜிப்பது
நியாயமென்றது 139-141
42 ஸஹதேவன் கிருஷ்ணனைப்பூஜித்தது தகுந்தானென்றது... 141-142
ஸஹதேவன் கிருஷ்ணபூணையைப்பொருதவர்களுக்குத் தன்
கூலைக்காண்பித்தது 142
43 பீஷ்மர் உலகஸ்ருஷ்டியையும் நாராயணருபத்தையும்கூறியது 143-144
நாராயணன் உலகத்துக்குப் பரபிதாமஹரென்றது ... 144
44 பீஷ்மர் மதுகைடவவததைக்கூறியது ... 144-146
பூமி மேதினியென்னும் பெயரைப்பெற்றவாலாறு .. 146
45 வராஹாவதாரசரித்திரம் 147-148
யஜ்ஞவாஹர் ஸமுத்ரத்தினின்றும் பூமியைத்துக்கிநிலை
நிறுத்தினது .. 148
46 நரவிம்மாவதாரசரித்திரம் 148-153
ஹிரண்யகசிபு தவஞ்செய்தது 148
ஹிரண்யகசிபு பிரம்மதேவரிடம்வரம்பெற்றது ... 149
பிரம்மா, ஹிரண்யகசிபுவை விஷ்ணு வதஞ்செய்வாரென்று
தேவர்களுக்குச்சொல்லியது 150

அத்தியாயம்.

பக்கம்.

- 46 ஹிரண்யகசிபு மூவுலகங்களையும் பீடித்தது ... 150-151
 பிரம்மாமுதலியதேவர்கள் ஹிரண்யகசிபுவின்வதத்திற்காக
 . நாராயணனைப் பிரார்த்தித்தது .. 152
 நாராயணன் நரஸிம்மரூபநதரித்து ஹிரண்யகசிபுவிடம்வந்தது 152
 ஹிரண்யகசிபுவின்வதம் .. 153
- 47 வாமனாவதாரசரித்திரம் .. 153-155
 நாராயணன் வாமனாவதாரஞ்செய்தது ... 154
 வாமனமூர்த்தி மஹாபலியிடம் மூன்றடிநிலம் யாசித்தது ... 154
 விஷ்ணுஉலகனந்தது ... 154-155
 விஷ்ணு பாதம்வைத்தபிளப்பிலிருந்து நதிகண்டானது 155
 விஷ்ணு அஸுரர்களின்செல்வததையும் மூவுலகத்தையும்
 இநதிரனுக்குக்கொடுத்தது ... 155
- 48 தத்தாத்ரேயாவதாரசரித்திரம் ... 156-157
 கார்த்தவீரயாஜுனன் தவஞ்செய்து வரம்பெற்றது ... 156-157
- 49 பரசுராமாவதாரசரித்திரம் ... 158-160
 பரசுராமர் கராததவீரயனைவதஞ்செய்தது ... 158
 பரசுராமர் எதனைமுறை கூத்தியர்களை அழித்தாரென்பது ... 159
 பரசுராமா பித்ருதர்ப்பணஞ்செய்தது .. 159
 பரசுராமா பூமியைக காச்யபருகருக்கொடுத்தது 159
 கன்னிகைகள் பரசுராமரை ஸௌபதேதி எதிர்க்கவேண்டா
 மென்றது ... 159
 பரசுராமர் ஆயுதங்களைவிட்டுத் தவஞ்செய்தது ... 160
- 50 ராமாவதாரசரித்திரம் ... 160-163
 திருமால்தசரதபுத்ரராகஅவதரித்தது . 160
 ராமபிரான் லீதையைமணந்தது ... 161
 ராமபிரான் எத்தனைவருஷம்வனவாஸஞ்செய்தாரென்பது .. 161
 ராமபிரான் லீதையைப்பிரிந்தது ... 161
 ராமபிரான் ஸுகரீவனையும் ஆஞ்சனேயரையும்நேசித்து வாலி
 யைவதஞ்செய்தது ... 161
 ராவணன்முதலியோவதம் ... 162
 ராமபிரான் விபீஷணருக்குப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்தது.. 162
 ராமபிரான் ராஜ்யபரிபாலனஞ்செய்தது ... 162-163
 ராமபிரான் எத்தனைவருஷகாலம் அரசாட்சிசெய்தாரென்பது.. 162
 பீஷ்மர் கிருஷ்ணாவதாரகதையைச சுருககிச்சொன்னது ... 163
 . பீஷ்மர், விஷ்ணு கல்கியாகஅவதரிக்கப்போகிறாரென்றது 163
- 51 தரம்புத்தர், கிருஷ்ணசரித்திரத்தை விரிவாகச்சொல்லுமபடி
 பீஷ்மரைக்கேட்டது ... 164
 தாரகாமயுத்தம்நடந்தது 164-166
 காலநேமியின்வதம் ... 166
 விஷ்ணு கிருஷ்ணாவதாரத்துக்குமுன் எத்தனை வருஷங்கள்
 யோகநித்திரைஞ்செய்தாரென்பது ... 166
 பூமிதேவி தேவஸபையில் முறையிட்டது ... 167
- 52 விஷ்ணு தேவர்களைப் பூமியிற்பிறக்கக் கட்டியிட்டது .. 167
 விஷ்ணு யதுகுலத்தில் அவதரித்தது ... 168
 தேவேந்திரன், கிருஷ்ணன் தேவகாரியங்களைச் செய்யப்
 போகிறாரென்றது ... 168

அத்தியாயம்.

பக்கம்.

52	கிருஷ்ணன் சகடாஸுரனைக்கொன்றது	168
	கிருஷ்ணன் பூதனைகளைக்கொன்றது	169
	கிருஷ்ணன் மருதமரங்களைவீழ்த்தியது	169
53	கிருஷ்ணன் பாண்டமரத்தினடியில் விளையாடினது	170
	கிருஷ்ணன் காளியரத்தனம்செய்தது	171
	பலராமர் தேனுசாஸுரனைக்கொன்றது	171
	கிருஷ்ணன் கோவர்த்தனபூஜையில் பாயஸான்னம்புஜித்தது	171
	கிருஷ்ணன் கோவர்த்தனகிரியைத்தூக்கினது	171
	இந்திரன் கிருஷ்ணனுக்கு ராஜ்யாபிஷேகஞ்செய்தது	171
	கிருஷ்ணன், அரிஷ்டன் கேசி சாணூரன் ஸுதாமனென் னும்அரசன் இவர்களைக்கொன்றது	172
	பலராமர் முஷ்டிகளைக்கொன்றது	172
54	பலராமகிருஷ்ணர்கள் குருகுலவாஸஞ்செய்தது	172
	பலராமகிருஷ்ணர்கள் எத்தலைநாட்களில் வேதவேதாங்கு களை அப்யவரித்தனரென்பது	172
	பலராமகிருஷ்ணர்கள் வில்வித்தைகற்றது	172-173
	பலராமகிருஷ்ணர்கள் எத்தனைதினங்களில் வில்வித்தை கற் றுக்கொண்டது	172-173
	ஸந்தீபனி பலராமகிருஷ்ணர்களைக் குருதக்ஷிணைகேட்டது	173
	பலராமகிருஷ்ணர்கள் மீன்வடிவமாயிருந்த அஸுரனைக் கொன்றது	173
	பலராமகிருஷ்ணர்கள் குருதக்ஷிணைகொடுத்தது	173
	கிருஷ்ணன் ஜராஸநனை ஜயித்தது	175
55	நாகாஸுரன் உதபத்திமுதலியன	175
	இந்திரன் துவாரகைக்கு வந்தது	176
	இந்திரன் அதிதிபின்வேண்டுகோளைக் கிருஷ்ணனுக்குத்தெரி வித்தது	176
	கிருஷ்ணன், முரன் நிசம்பன் ஹயக்ரீவன் விபுபாக்ஷன் நர கன் இவர்களைக் கொன்றது	177
	பூமிதேவி கிருஷ்ணனிடம் குண்டலங்களைக்கொடுத்து நரக னுடைய ஸந்திகளைக் காப்பாற்றும்படி வேண்டினது	177
	கிருஷ்ணன், நரகன் குற்றஞ்செய்ததனால் கொல்லப்பட்டா னென்றது	177-178
56	கிருஷ்ணன் நரகனுடைய அரண்மனையைப் பார்த்தது	178
	மணிகுன்றிலிருந்தபெண்கள் தங்களுக்கு நாரதரும் வாயு தேவனும் சொன்னதைக் கிருஷ்ணனுக்குத் தெரிவித்தது	179
	மணிகுன்றிலிருந்தபெண்கள் கிருஷ்ணனைத் தங்களுக்குக் கணவராகும்படி பிரார்த்தித்தது	180
	கிருஷ்ணன் தனங்களையும் பெணகளையும் மணிகுன்றையும் கருடன்மேலேற்றித் தேவலோகஞ் சென்றது	180-181
	கிருஷ்ணன் அதிதிதேவிக்குக் குண்டலங் கொடுத்தது	181
	அதிதிதேவி ஸத்யபாமைக்கு வரமளித்தது	181
57	கிருஷ்ணன் துவாரணாகயில் பிரவேசித்தது	181-182
	துவாரகாநகரசிறப்பு	182-186
58	கிருஷ்ணன் பலராமரோடும் இந்திரனோடும் தமது அரண்மனை யில் பிரவேசித்தது	186

அத்தியாயம்.

பக்கம்.

- 58 இந்நிரல் கிருஷ்ணசரித்திரத்தைச் சுருக்கிச் சொன்னது ... 187-188
இந்நிரல் தேவலோகஞ் சென்றது ... 188
- 59 கிருஷ்ணனுடைய தாய்மாரும் மனைவியரும் கிருஷ்ணனைக் கண்டது ... 188-189
- 60 பாணஸாரன் வரலாறு ... 190
அநிருத்தன் உஷையை உடைந்தது ... 190
பாணன் அநிருத்தனைச் சிறையில்லிட்டது ... 190
நாரதர், அநிருத்தன் சிறையில்லிருப்பதைக் கிருஷ்ணனுக்குத் தெரிவித்தது ... 190-191
கிருஷ்ணன் பாணனது நகருக்குச் சென்றது ... 191
சிவன் முதலியோர் பாணன் நகரைக் காத்தது ... 191
கிருஷ்ணன், சிவன் முதலியோரை ஜயித்தது .. 191
கிருஷ்ணனுக்கும் பாணனுக்கும் யுத்தம் ... 191-192
கிருஷ்ணன் பாணனுடைய கைகளை அறுத்தது ... 192
கிருஷ்ணன், அநிருத்தன் உஷை முதலியோரைக் கருடன் மேல் ஏற்றிவந்தது ... 192
- 61 கிருஷ்ணனுடைய வேறு பலஜயங்கள் ... 192-194
கிருஷ்ணனுக்கு மேலானவர் யாருமில்லை யென்றது ... 195
- 62 ஸஹதேவன் அரசர்களை நிராகரித்துக் கூறியது ... 195
நாரதர் ஸபையில் கிருஷ்ணனைப் புகழ்ந்தது கூறியது ... 196
ஸஹதேவன் பூஷையை நிறைவேற்றினது ... 196
சிசபாலன் யுத்தத்தைப்பற்றி ஆலோசித்தது ... 196
கிருஷ்ணன் சிசபாலனது யுத்தஸந்நாஹத்தை அறிந்தது ... 196

சிசபாலவதபரிவம்.

- 63 தர்மபுத்ரர் அரசர்கள் விஷயத்தில் தாம் நடந்துகொள்ளவேண்டியதைப் பீஷ்மரிடம் வினவியது ... 197
பீஷ்மர் தர்மபுத்ரருக்கு மறுமொழி கூறியது ... 197-198
- 64 சிசபாலன் பீஷ்மரைநோக்கி அவரையும் கிருஷ்ணனையும் இகழ்ந்து கூறியது ... 198-203
பீமஸேனன் சிசபாலன் சொன்னதைக்கேட்டுக் கோபித்தது 203
பீஷ்மர் பீமஸேனை அடக்கியது ... 203
சிசபாலன் பீஷ்மரிடம் பீமஸேனை விடும்படி சொல்லியது 203
- 66 பீஷ்மர் பீமஸேனுக்குச் சிசபாலன் வரலாறுகூறியது .. 204-206
- 67 சிசபாலன், பாஹ்லீகன் முதலியோரைப் புகழ்ந்து பீஷ்மரையும் கிருஷ்ணனையும் இகழ்ந்தது ... 206-208
பீஷ்மர் சிசபாலனை இகழ்ந்தது ... 208
- 68 சிசபாலன் கிருஷ்ணனை யுத்தத்திற்கு அழைத்தது ... 209
சிசபாலன் யுத்தஸந்நாஹஞ்செய்து தேரேறியது ... 209
கிருஷ்ணன் சிசபாலனுடைய குற்றங்களை அரசர்களுக்குச் சொன்னது ... 210-211
அரசர்கள் சிசபாலனை விட்டுநீங்கியது ... 211
சிசபாலன் கிருஷ்ணனை 'உன்னால் எனக்கு ஆவது என்ன' என்றது ... 211
- 69 தர்மபுத்ரர் நாரதரிடம் அபசகுனத்தைப்பற்றிக் கேட்டது .. 212
நாரதர் தர்மபுத்ரருக்குச் சகுனபலன்கூறியது ... 212-215

அத்தியாயம்.

பக்கம்.

- 69 சிசுபாலன் யுத்தத்துக்குவந்தபோது அபசருனங்கள் உண்டா
னது ... 215
- 70 சிசுபாலன், கிருஷ்ணனையும் பீஷ்மரையும் பாண்டவர்களுையும்
தொல்வதாகச் சொல்லியது ... 215-216
கிருஷ்ணனுக்கும் சிசுபாலனுக்கும் யுத்தம் ... 216-219
தாருகன் சிசுபாலனைக் கொல்லும்படி கிருஷ்ணனுக்குச் சொல்
லியது ... 218
கிருஷ்ணன் தாருகனைத் தைரியப்படுத்தியது ... 218-219
சிசுபாலவதம் ... 219
பீமன் முதலியோர் சிசுபாலனுக்குத் தேஹஸம்ஸ்காரஞ்செய்தது 220
தர்மபுத்ரர் சிசுபாலன் புதரனுக்குச் சேகிராஜ்யாபிஷேகஞ் செ
ய்தது ... 220
- 71 தர்மபுத்ரர் ராஜஸூயத்தை நிறைவேற்றியது ... 220-223
- 72 தர்மபுத்ரர் ரித்விக்குக்களைப் பூஜித்தான் அவபிருதஸ்நானஞ்செய்
தது ... 224
யாகத்துக்குவந்த அரசர்கள் தர்மபுத்ரரைப் புகழ்ந்து விடை
கேட்டுச் சென்றது ... 224-225
பீமன் முதலியோர் அரசர்களை வழியனுப்பியது ... 225
கிருஷ்ணன் தர்மபுத்ரரிடம் விடைபெற்றது ... 225-226
கிருஷ்ணன் குந்தி முதலியோரிடம் விடைபெற்றுச் சென்றது 226
பாண்டவர்கள் கிருஷ்ணனை வழியனுப்பியது ... 226
துரியோதனன் முதலியோர் மரியாதைசெய்யப்பெற்று உபை
யில் வலித்தது ... 226

த்யூதபர்வம்.

- 73 தர்மபுத்ரர் கண்பர்களுக்கும் பிராதாக்களுக்கும் விடைகொடுத்தது 227
வியாஸர் தர்மபுத்ரரிடம் வந்தது ... 227
தர்மபுத்ரர் வியாஸரிடம் உத்பாதங்களைப்பற்றிக் கேட்டது ... 227
வியாஸர் தர்மபுத்ரருக்கு மறுமொழியொல்லிச் சென்றது ... 227-228
தர்மபுத்ரர் பிரதிஜ்ஞைசெய்தது ... 229
தர்மபுத்ரர் கரப்பிரவேசஞ்செய்தது ... 229
- 74 துரியோதனன் ஸபையைப் பார்க்கையில் தமொழி விழுந்து
பொறாமையுற்றது ... 229-231
சகுனி துரியோதனனை இளைப்பின் காரணம் கேட்டது ... 231
துரியோதனன் சகுனிக்கு மறுமொழி கூறியது ... 231-232
- 75 சகுனி துரியோதனனுக்குப் பொறாமை தகாதென்பதையும்
அவனுக்கிருக்கும் ஸ்ஹாயங்களையும் கூறியது ... 232-233
துரியோதனனும் சகுனியும் பாண்டவர்களை ஜயிப்பதையும்
சூதாட்டத்தையும்பற்றிப் பேசிக்கொண்டது ... 233-234
- 76 சகுனி திருதராஷ்டிரனுக்குத் துரியோதனனது இளைப்பைக்
கூறியது ... 234-235
திருதராஷ்டிரன் துரியோதனனை இளைப்பின் காரணங்கேட்
கேட்டது ... 235-236
துரியோதனன் தன்குறையைத் திருதராஷ்டிரனுக்குச் சொ
ன்னது ... 236-238
சகுனி தான் பாண்டவர்களைச் சூதில் ஜயிப்பதாகச் சொல்லியது 239-258

அந்தியாயம்.

பக்கம்,

- 76 திருதராஷ்டிரானும் துரியோதனனும் சூதைப்பற்றிப் பேசிக்
கொண்டது 239
திருதராஷ்டிரான் சபைகட்டும்படி சிற்பிகளுக்குக் கட்டளை
யிட்டது 239;259
விதூர் சூதுவேண்டாமென்று திருதராஷ்டிரானுக்குச் சொல்
லியது 240;260
திருதராஷ்டிரான் பாண்டவர்களுையழைத் துவரும்படி விதூருக்
குச் சொன்னது 240;260
விதூர் பீஷ்மரிடம்சென்றது 240
77 ஜனமேஜயா சூதுக்குக் காரணமுதலியவற்றை விவரித்துச்
சொல்லும்படி கேட்டது 240-241
வைசம்பாயனர் சூதின் காரணமுதலியவற்றை விரித்துக்கூறி
யது 241-242
திருதராஷ்டிரான் சூதுவேண்டாமென்று துரியோதனனுக்குச்
சொல்லியது 241;259
திருதராஷ்டிரான் துரியோதனனைத் துயரத்துக்குக் காரணம்
கேட்டது 241-242
துரியோதனன் ராஜஸூயஸபையில் தனக்குரைந்தஅவமா
னங்களைத் திருதராஷ்டிரானுக்குச்சொன்னது ... 242-243
78 துரியோதனன் தர்மபுத்திரருக்குவந்தகாணிக்கைகளைத் திருத
ராஷ்டிரானுக்குச்சொன்னது 243-252
79 துரியோதனன் தர்மபுத்திரரின் ஸாம்ராஜ்யப்பட்டாபிஷேகமுத
லியவற்றைக் கூறியது 252-254
80 திருதராஷ்டிரான் துரியோதனனுக்குப் பாண்டவர்களைப்
பகையாமலிருக்கும்படிசொல்லியது 254-255
81 துரியோதனன் திருதராஷ்டிரானிடம் தன்கருத்தை வற்புறுத்
திக்கூறியது 256
82 துரியோதனன் திருதராஷ்டிரானிடம் சூதுக்கு அனுமதி கேட்
டது 258
திருதராஷ்டிரான் சூதைப்பற்றி விதூரிடம்யோசிப்பதாகச்
சொல்லியது 258
துரியோதனன் விதூருடன் ஆலோசித்தல் தகாதென்று திரு
தராஷ்டிரானுக்குச்சொன்னது 258-259
துரியோதனன் சூதைப்புக்குகூறியது 259
திருதராஷ்டிரான் பெரும்பயம்வந்திருப்பதாகத் துரியோதன
னுக்குச்சொன்னது 259
சிற்பிகள் ஸபைசெய்தது 260
83 விதூர் ஹஸ்தினபுரம்சென்றது... .. 261
தர்மபுத்திரர் விதூரைஎதிர்கொண்டு குசலப்ராசனஞ்செய்தது. 261
விதூர் திருதராஷ்டிரான்கட்டளையைத் தர்மபுத்திரருக்குத்
தெரிவித்தது 261-262
தர்மபுத்திரர் சூதைப்பற்றி விதூரின் அபிப்பிராயத்தைக்கேட்
டது 262
விதூர் தர்மபுத்திரருக்கு முறுமொழிகூறியது... .. 262
தர்மபுத்திரர் தம்மோடிடவந்திருக்கும்சூதர்கள் யார்
யாரென்றுவினாவினது 262

அத்தியாயம்.

பக்கம்.

83 விதூர் ஆடவந்திருக்கும்சூதர்களைத் தெரிவித்தது ...	262
தர்மபுத்திரர் தமதுவிரதத்தை விதூருக்குச்சொன்னது ...	262
தர்மபுத்திரர் ஸ்வேஹாதார்களோடும் திரௌபதியோடும் புறப் பட்டு ஹஸ்தினாபுரம்வந்தது ...	262-264
தர்மபுத்திரர் நகருக்குவெளியில்தங்கியது ...	264
விதூர் திருதராஷ்டிரன் எண்ணத்தைத் தர்மபுத்திரருக்குச் சொன்னது ...	264
தர்மபுத்திரர் ஹஸ்தினாபுரத்திற்பிரவேசித்தது ..	264
தர்மபுத்திரர், திருதராஷ்டிரன் காந்தாரிமுதலியோரை ஸந்தித் தது ...	264-265
பாண்டவர்கள் தங்களுக்கு ஏற்பட்ட விடுதிகளில் தங்கியது ..	265
பாண்டவர்கள் மாலையுடன் களைமுடித்து உண்டுதுயின்றது ..	265
பாண்டவர்கள் காலையிலழுந்து ஸபாப்ரவேசம்செய்தது ...	265
84 சகுனிக்கும் தர்மபுத்திரருக்கும் ஸம்விரதம் ...	266-267
துரியோதனன் தான் பந்தயம்வைப்பதாகச் சொல்லியது ...	267
85 பீஷ்மர்துரோணர்முதலியோரும் மற்ற அரசர்களும் ஸபையில் வந்து உட்கார்ந்தது ...	267-268
தர்மபுத்திரரும் சகுனியும் ஆடியகுதில் தர்மபுத்திரர் பொரு ள்களைத்தேற்றது ...	268-271
86 விதூர் சூதாட்டத்தைநிறுத்தச் செய்யுமபடி திருதராஷ்டிர னுக்குச்சொன்னது ...	271-273
87 துரியோதனன் விதூரைநிந்தித்துச்சொல்லியது ..	274-275
விதூர் துரியோதனனுக்கு ஹிதமுரைத்தது ...	275-276
88 தர்மபுத்திரர் சூதில்பொருள்களையும் ஸ்வேஹாதார்களையும் தம் மையும்தேற்றது ...	276-279
தர்மபுத்திரர் சூதில் திரௌபதியைப் பந்தயம்வைத்தது ...	279
பீஷ்மர்முதலியஸபையோர்கள் துயரமடைந்தது ...	279-280
திருதராஷ்டிரன் ஜயத்தைப்பற்றி அழககடிக்கேட்டது ...	280
கர்ணன் துரியோதனன்முதலியோர் மகிழ்ந்தது ...	280
சகுனி திரௌபதியைஜயித்துவிட்டதிக்ச சொல்லியது ...	280
89 துரியோதனன் திரௌபதியையழைத்துவரும்படி விதூருக் குச்சொன்னது ..	280
விதூர் துரியோதனனைக் கோபித்துச்சொன்னது ..	280-282
துரியோதனன் திரௌபதியையழைத்துவரும்படி பிராதி 'காமிகுக் கட்டளையிட்டது ...	282
பிராதிகாமி திரௌபதியையழைத்தது ..	282
திரௌபதி பிராதிகாமியைக்கேட்டது ...	282
பிராதிகாமி, பந்தயம்வைக்கப்பட்ட விவாதத்தைத் திரௌபதிக்குச்சொன்னது ...	282
திரௌபதி தன்னைப் பந்தயமாகவைத்துத் தோற்றவிவாதத் தைப்பற்றித் தர்மபுத்திரரைக்கேட்கும்படி, பிராதிகாமிக்குச் சொல்லியது ..	282
பிராதிகாமி திரௌபதியின்கேள்வியைத் தாமபுத்திரருக்குத் தெரிவித்தது ..	283
துரியோதனன், 'பாஞ்சாலிஸபைக்குவந்துகேட்கட்டும்' என் மது ...	283

அத்தியாயம்.

பக்கம்.

89 பிராதிகாமி துரியோதனன் எண்ணத்தைத் திரௌபதிக்குத் தெரிவித்தது ...	283
திரௌபதி தன்கேள்வியை ஸபையோரிடம்கேட்கும்படி பிராதிகாமிக்குச்சொல்லியது ...	283
பிராதிகாமி திரௌபதியின்கேள்வியை ஸபையோருக்குத் தெரிவித்தது ...	283
ஸபையோர் மறுமொழிசொல்லாமல் மௌனமாயிருந்தது ...	283
தர்மபுத்திரர் திரௌபதிக்குத் தூதனுப்பினது ..	283-284
துரியோதனன் மறுபடியும்பிராதிகாமிக்குக் கட்டளையிட்டது.	284
பிராதிகாமி ஸபையோரைத் திரும்பவும்கேட்டது ...	284
துரியோதனன் திரௌபதியைப்பிடித்துவரும்படி துச்சாஸனனுக்குக் கட்டளையிட்டது ..	284
துச்சாஸனன் திரௌபதியை அழைத்துச் சொல்லியது ...	284
துச்சாஸனன் திரௌபதியைக் கூடநிலைப்பிடித்திழுத்துவந்தது	284-285
திரௌபதி துச்சாஸனைக் கோபித்துச்சொல்லியது ...	285
துச்சாஸனன் திரௌபதியைப் பரிஹ்வித்து இகழ்ந்தது சொல்லியது ...	285
துச்சாஸனன் இரைந்துசிரித்துத் திரௌபதியைத் தாவினான் மறழ்த்தது ...	286
கர்ணனும் சகுனியும் துச்சாஸனைப் புகழ்ந்தது ...	286
பீஷ்மா திரௌபதிக்குச் சொல்லியது ...	286
திரௌபதி ஸபையோரைக் கேட்டது ...	287
துச்சாஸனன் திரௌபதியைத் தூஷித்தது ...	287
90 பீமஸேனன் திரௌபதியைப் பந்தயம்வைத்தது தகாதென்றது ...	287-288
அர்ஜுனன் பீமஸேனை ஸமாதானஞ் செய்தது ..	288
விகர்ணன் ஸபையோரைத் திரௌபதிக்கு மறுமொழி சொல்லும்படி சொல்லித் தன்கருத்தையும் கூறியது ...	288-289
அரிசுருகு வ்யஸனங்க ளெவையென்பது ...	289
கர்ணன் விகர்ணனைக் கோபித்துச் சொல்லியது ...	289-290
துச்சாஸனன் திரௌபதியின் வஸ்திரத்தை இழுத்தது ...	290
திரௌபதி கிருஷ்ணனைத் துதித்தது ...	290-291
கிருஷ்ணனருளால் திரௌபதிக்கு அநேகவஸ்திரங்கள் உண்டானது ...	291
துச்சாஸனன் களைத்து உட்கார்ந்தது ...	291
பீமஸேனன் சபதஞ்செய்தது ...	291-292
விதூர், கேள்விக்கு மறுமொழிசொல்வது அவசியமென்றது..	292-294
தெரிந்தும் மறுமொழிசொல்லாதவனுக்கும் தப்பாக மறுமொழி சொல்லுகிறவனுக்கும் வரும்பலன்கள் யாவையென்பது ..	292
விரோசனனும் ஸுதன்வாவும் தம்மில் யார்பெரியவென்று பிரஹ்லாதனைக் கேட்டது ...	292-293
பிரஹ்லாதன் கசயபரிடம் ஸந்தேஹிங்கேட்டது ...	293
கசியபா பிரஹ்லாதனுக்கு மறுமொழிகூறியது ...	293-294
கேள்விக்கு மறுமொழி சொல்லாதவன், கண்டதை உள்ளபடி சொல்லாதவன், தப்பாக மறுமொழி சொல்லுகிறவன், பொய்	

அந்தியாயம்.

பக்கம்.

- சொல்லுகிறவன், உண்மைசொல்லுகிறவன் இவர்களுக்கு
வரும் பாவபுண்ணியங்கள் ... 293-294
- எப்படிப்பட்டவன் ஸாக்ஷியாவா நென்பது ... 294
- பிரஹ்மாதன், 'ஸூதன்வா பெரியவன்' என்றது .. 294
- ஸூதன்வா வீரோசனனை ஆயித்து விட்டது... 294
- துச்சாஸனன் திரௌபதியை இழுத்தது ... 294;300
- 91 திரௌபதி ஸபையில் புலம்பியது ... 294-295
- பீஷ்மர் திரௌபதிக்கு யுதிஷ்டிராரே மறுமொழி கூறவேண்டு
மென்றது ... 295-296
- 92 துரியோதனன் திரௌபதிக்குப் பாண்டவர்களே மறுமொழி
சொல்லட்டிமென்றது ... 297
- பீமஸேனன் ஸபையில் கோபித்துச் சொல்லியது .. 297-298
- பீஷ்மர்முதலியோர் பீமனை அடக்கினது ' ... 298
- கர்ணன், வேறுகணவனை அண்டியும்படி திரௌபதிக்குச் சொ
ல்லியது ... 298
- துரியோதனன் திரௌபதிக்கு இடத்துடையைக்காண்பித்தது 299
- பீமஸேனன் துரியோதனனது துடையைப் பிளப்பதாகப்
பிரதிஜ্ঞைசெய்தது ... 299
- விதூர் கௌரவர்களுக்கு அழிவுவந்ததென்றது ... 299-300
- அர்ஜுனன் தர்மபுத்ரரிஸ்வதந்திரத்தைப்பற்றிச்சொல்லியது 300
- கர்ணன் திரௌபதியை இஷ்டம்போல அனுபவிக்கும்படி
துரியோதனனுக்குச் சொல்லியது ... 300
- சகுனி கர்ணனைப் புகழ்ந்தது ... 300
- திரௌபதி கதறியது ... 300-301
- விதூர் தம்சொல்லாத துரியோதனன் கேட்பதோ கௌரோ
என்றது ... 301
- விதூர் துரியோதனனையரைத் தடுக்கும்படி திருதராஷ்டிர
னுக்குச் சொல்லியது ... 301
- பீமஸேனன் முதலியோர் துரியோதனனையரைக் கொல்வ
தாகச் சபதஞ்செய்தது ... 301-303;
303-307
- திரௌபதி துரியோதனனையரைச் சபித்தது ... 303
- திரௌபதி சபித்தபோது பூமாரிபொழிந்தது... 303
- 93 அர்ஜுனன் யுத்தஸந்நாஹுஞ் செய்ததும், தர்மபுத்ரர் அடக்கி
யதும் ... 303-304
- திருதராஷ்டிரனது அக்னிஹோத்ராஸையில் அபசகுனங்கள்
உண்டானதைச் சொன்னது ... 305
- திருதராஷ்டிரன் திரௌபதிக்கு வரம்கொடுத்தது ... 305-306
- யார்யார் எத்தனைஎத்தனைவரம் பெறத்தக்கவரென்பது ... 306
- 94 கர்ணன் திரௌபதியால் பாண்டவர்கள் மீட்கப்பட்டார்களெ
ன்றது ... 306
- எப்படியிருப்பவன் மனிதனென்பது ... 306
- மேலோர்களின் குணம் 307
- 95 திருதராஷ்டிரன் தர்மபுத்ராருக்கு இந்நிரப்பிரஸ்தம்சென்று
அரசாள விடைகொடுத்தது ... 308-309

அத்தியாயம்;

பக்கம்.

அனுத்யுதபர்வம்.

- 96 துரியோதனன் பாண்டவர்களை ஸ்வேச்சையாக விடக்கூடா
தென்றது 310-311
துரியோதனன், திருதராஷ்டிரனுக்குக்கார்த்தவீர்யார்ஜுனன்
பரசுராமர் இவர்களுடையசரித்திரத்தைச் சொல்லியது ... 311-314
- 97 துரியோதனன், அர்ஜுனன்பாக்காமங்களையும் அவனிடம் தன
கிருக்கும் பயத்தையும் திருதராஷ்டிரனுக்குச் சொல்லி
யது 314-319
துரியோதனன் மறுபடியும் சூதாடத் திருதராஷ்டிரனிடம்
அனுமதிக்கேட்டது 319-320
திருதராஷ்டிரன் மறுமுறை சூதுக்கு அனுமதிக்கொடுத்தது... 320
காந்தாரி மறுமுறை சூதுக்கு அனுமதி கொடாதிருக்கும்படி
திருதராஷ்டிரனுக்குச் சொல்லியது 320-321
- 98 பிராதிக்காமி தாமபுத்ரா அழைத்ததும் பாண்டவர்கள் திரு
ம்பிவந்ததும் 321-322
சகுனி சூதுக்குப் பந்தயத்தைச் சொன்னது 322
தர்மபுத்ரா மறுமுறை சூதாடித் தோற்றது 323
- 99 துச்சாஸனன் பாண்டவர்களையும் திரௌபதியையும் இகழ்ந்து
கூறியது 324-325
துச்சாஸனனும் துரியோதனனும் பீமனை அவமதித்ததும், அவ
ன் அவர்களுக்கு மறுமொழிகூறியதும் 325-326
- 100 தர்மபுத்திரர் பீஷ்மர்முதலியோரிடம் வனஞ்செல்ல வீடை
கேட்டது 327-328
விதூரர், சூந்தி தமது கிருஹத்திலிருக்கட்டு மென்றது ... 328
விதூரர், தர்மபுத்ராருக்குப் புத்திகூறி வீடைகொடுத்தது ... 328-329
- 101 நகரத்துஜனங்கள் பிரஸாபித்து, 'பாண்டவர்களோடு வனஞ்
செல்வோம்' என்றது 330-331
சூந்தி திரௌபதியிடமும் பாண்டவர்களிடமும் பலவாறு புல
ம்பித் திரும்பியது 332-334
பாண்டவர்கள் வனஞ்சென்றது 334
- 102 விதூரர், பாண்டவர்கள் வனஞ்செல்லும்போது செய்துசென்ற
சூறிகளையும் அவற்றின் கருத்தையும் ஜனங்கள் துக்கித்த
தையும் அபசகுனங்க ளுண்டானதையும் திருதராஷ்டிர
னுக்குக் கூறியது 335-337
நாரதர், கௌரவர் அழிவானென்றது 337
துரோணர், யுத்தத்தில் கௌரவர்களும் தாமும் அழிவதுவிச்
சயமென்றது 337-338
- 103 ஸஞ்ஜயன் துரியோதனன்முதலியோர் அக்ரமஞ்செய்தன
ரென்று திருதராஷ்டிரனுக்குச் சொன்னது ... 339-340
திருதராஷ்டிரன், திரௌபதி அவமதிக்கப்பட்டபோது உண்
டான அபசகுனங்களையும், விதூர்சொல்லாத தான்கௌ
மற்போனதையும் ஸஞ்சயனுக்குச் சொல்லியது. ... 340-341

ஸபாபர்வம் விஷயஸூசிகை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீ.க௃ஷ ராயவரஸ்ரஹ்ணெண நம:.

ஸ்ரீ க௃ஷ ஸெவாயநாயநம:.

ஸ்ரீ ம ஹ ர ப ர த ம்.

ஸ ப ர ப ர் வ ம்.

முதலாவது அத்தியாயம்.

ம ந் த் ர ப ர் வ ம்.

1 நாராயணம் நமஸுது நரஹ்ணெவ நரொததி

தெவீஸ்வரஸுதீம் வ்யாஸத்தொஜயஜீரயெசு||

(அர்ஜுனனுக்குப் பிரதியுபகாரத்தைச் செய்க்கருந்தின மயனீபார்த்து, தர்மராஜரீவுக்கு ஒருஸபையெய்யும்படி கிருஷ்ணபகவான் கட்டளையிட்டது.)

ஜனமேஜயர், “பிராமணைத்தமரே! ஜயிப்பவரிற்சிறந்தவனும் மஹாபராக்கிரமசாலியுமாகிய அர்ஜுனன் அப்போது மயனைவிடு வித்தபிறகு என்னசெய்தானென்பதை எனக்குச்சொல்லும்” என்று கேட்க, வைசம்பாயனர் சொல்லுகிறார்.

“ராஜாவே! உமதுகூடீஸ்தருடையசரித்திரத்தை ஊக்கத்தாடன் கேளும். அரசாக்காசே! ஆயுதநதரிப்பவர்களிற்சிறந்த மஹாவீரனான அந்தஅர்ஜுனன் மயனைவிடுவித்தது, பூமியில் அரசர்கள்பெறுதற்கரிய காண்டவமென்னுமசிறந்தவிலீடும் அமுபுகள்வறறுதலுரண்டுதூணி கூளையும் திவ்யாஸ்திரங்களைபுகு தேரையும் கொடியையும் வெள்ளைக் குதிரைகளைபுகு அக்னிபகவானிடமிருந்துபெற்றதனால் மிகுந்தஸர் தோஷமுள்ளவனாகி மயனுடன்கூட அங்கேயிருந்தான். அப்போது அர்ஜுனனறாக்காப்பாற்றப்பட்டமயன், அவன்செய்தநன்றியைநினைத்து அவனைப் பலமுறைமரியாதைசெய்து கண்ணபிரான்முன்னிலையில் கைகளைக்குவித்துக்கொண்டு இன்சொல்லால் பேசத்தொடங்

1 உதாரவிசேஷத்தை ஆதிபர்வம் 1 - வது பக்கம் குறிப்பிற்சாண்க.

சினன் : “குந்தியின்மைந்தனே ! சீறினகண்ணிடத்திலிருந்தும் எரிக்கத்தொடங்கின அக்னிபகவானிடத்திலிருந்தும் உன்னால் நான் காக்கப்பட்டேன். உனக்கு என்னசெய்யக்கடவேன் ? பகைவரைத் துயரப்படுத்துகிறவனே ! யான் அஸுரர்களுக்குவிசுவகர்மாவன்றோ ? அதனால், நான் மற்றவாச்செய்யக்கூடாததும், நீ வியக்கத்தக்கதுமாகிய ஒன்றை உனக்குச் செய்வேன்” என்றான். அவனால் இவ்வாறு உரைக்கப்பட்ட மஹாலீரானை அர்ஜுனன் சற்றுநோக்கி நிதித்து மாயைகள் தெரிந்தவனாகிய மயனைப்பார்த்து நகைத்துக்கொண்டு, “ஓ ! அஸுர சிரேஷ்டனே ! நீ எனக்கு எல்லாம்செய்ததுபோலவே (நினைக்கிறேன்.) நீஸுகமாகச்செல். என்மேல் என்றும் அன்புடையவனாயிரு. நாங்களும்கூட உன்மேல் அன்புடையவராயிருப்போம். உதவிபெற்றவனிடத்தில் பிரயோஜனத்தை அங்கீகரிப்பேனென்பது எனதுவிரதம்” என்று சொன்னான். அதைக்கேட்டமயன், “புருஷச்ரேஷ்டனும் பிரபுவுமான அர்ஜுனா ! நீ சொல்வது உனக்குத்தகும். ஆனால் உன்னிடம் அன்பைமுன்னிட்டு நான் உனக்கு ஒன்றுசெய்யக்கருதுகிறேன். பாண்டவனே ! யான் அஸுரர்களின்விசுவகர்மாவான மஹா¹கவியன்றோ. அப்படிப்பட்டநான் உனக்காக ஏதாவதுஒன்றைச் செய்யவிரும்புகிறேன். ‘அர்ஜுனா ! முன்னம் அஸுரர்களுக்கு அரண்மனைகளும், அழகியவையும் ஸுகமான உட்புறங்களுடையவையும் ராஜபோகங்களுக்குரிய அளவற்றபொருள்கள்நிரம்பினவையுமான தோட்டங்களும், மனத்தைக்கவருகின்ற பலவகைத்தடாகங்களும், விசித்திரங்களான ஆடைகளும், நினைத்தபடிசெல்லும் ரதங்களும், சிறந்தகோபுரங்களோடும் பிராகாரங்களோடுங்கூடிய பெரியநகரங்களும், அற்புதங்களான அனேகம் சிறந்தவாஹனங்களும் ஸுகிப்பதற்கு மிகத்தகுதியான அழகியசூகைகளும் என்றாசெய்யப்பட்டன. பங்குனா ! அதனால் உனக்கும் ஏதாவதுஒன்றுசெய்ய விரும்புகிறேன்” என்று கேட்க, அர்ஜுனன், “நீ உயிருக்குநோரத அபாயத்திலிருந்து என்னால்விடுபட்டவனாக நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறாய். இவ்வாறிருக்கையில், உன்னைக்கொண்டு ஒன்றைச்செய்வித்துக்கொள்ள என்னால்இயலாது. அஸு²னே ! உனதுஎண்ணம் பயன்படாமற்போவதும் எனக்குஇஷ்டமில்லை. ஆதலால், நீ கிருஷ்ணனுக்கு ஏதாவதுசெய்யலாம். அதனால், எனக்குப் பிரதிபுபகாரம் செய்ததாகும்” என்றுசொன்னான். புருஷச்ரேஷ்டரான ஜனமேஜயரே ! பிறகு மயனுக்காக (அர்ஜுன

¹ மாயை - அற்புதங்களைக்காட்டும்விக்கை.

² விசித்திரங்களான கல்பனைகள் செய்யத்தக்கவன்.

னால்) கேட்டுக்கொள்ளப்பட்ட கண்ணபிரான், 'இவனுக்கு என்னகட்டையிடலாம்' என்று சிறிதுநேரம் சிந்தித்தார். உலகநாதரும் பிரஜைகளைக்காப்பவருமாகிய கிருஷ்ணன், 'இவனை ஒருஸ்பைசெய்யச் சொல்லாம்' என்று தம்மனத்தில் நிச்சயித்துக்கொண்டு, அநதமயனைப்பார்த்து, "சிற்பிகளிறசிறந்தவனே! நீநமஸ்சுபததைச்செய்ய எண்ணமுள்ளவனுனால, இவ்வலகத்தில் எவ்வகையானஸ்பை தர்மராஜாவுக்குப் பிரியமாயிருக்குமென்று நினைக்கிறாயோ, மானிடலோகமனைத்திலுமுள்ள மனிதர்கள் உன்னுடையஎந்தவேலையைக்கண்டு அதைப்போலச் செய்யமாட்டாமல் ஓய்ந்துநிற்பார்களோ, எதில் தேவர்களும் அஸுரர்களும் மனிதர்களும் எண்ணுமவிஷயங்கள் உன்றசெய்யப்பட்டதை பார்க்காண்போமோ, அவ்வகையானஸ்பைசெய்வாயாக" என்றுகட்டையிட்டார். அப்போது மயன் மனமகிழ்ச்சியுடன் அவாசொல்லை ஏற்றுக்கொண்டு தேவஸ்பைக்குஒப்பான அழகியஸ்பையைத் தாமராஜாவுக்குச் செய்யத்தொடங்கினான், பிறகு கிருஷ்ணனும் அராஜனும் தாமராஜாவானயுதிஷ்டிரருக்கு நடந்த வறறையெல்லாம் தெரிவித்து மயனைக்காண்பித்தனர். அப்போது யுதிஷ்டிரா அநதமயனுக்குத் தககபடி மரியாதைசெய்தார். ஜனமேஜயரே! அநதமயன் அநதமரியாதையைக்கொண்டாடிப் பெற்றுக் கொண்டான். ஜனமேஜயராஜாவே! அநதமயன் அப்போது அநதபாண்டவர்களிடத்தில் விருஷபர்வாவென்னும் அஸுரனுடைய சரித்திரத்தைச் சொன்னான். அநத அஸுரவிசுவகர்மாவானமயன் கொஞ்சகாலம் ஓய்ந்திருந்து மனதில்ஆலோசனைசெய்து மஹாதமாக்களான பாண்டவர்களுக்குச் சபைஒன்று செய்யத்தொடங்கினான். சிறந்தஸாமர்த்தியமுள்ளமயன், மஹாதமாவானகிருஷ்ணன், பாண்டவர்கள் இவர்களுடையஅனுமதியின்மேல் ஒருசுபதினத்தில் ஆரம்பத்திற்குரிய மங்களங்களைச்செய்து ஆயிரக்கணக்கான பிராணசிரேஷ்டர்களுக்குப் பாயஸான்னமஅளித்து ஸந்தர்ப்பினைசெய்து அவர்களுக்கே மிக்கபொருள்களையுமதானஞ்செய்து எல்லா ருதுக்களின்சிறப்புக்களும்நிம்மினதும் பதினாயிரமுழமவிசாலமுள்ளதும் தேவஸ்பைப்போன்றதுமான அழகானஸ்பைசெய்வதற்காகச் சுற்றிலும்அளவெடுத்தான்.

ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

இரண்டாவது அத்தியாயம்.

மந்த்ரபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கண்ணன் துவாரகைக்கீதச்சேல்வதும், பாண்டவர்கள்
வழிகொண்டு விட்டதும்.)

பூஜைக்குரியவரான கண்ணபிரான் காண்டவபிரஸ்தத்தில் அன்
புள்ளபாண்டவராறபூஜிக்கப்பெற்று உபகமாக வஸித்திருநதபிறகு
தமதுதந்தையைப்பார்க்கஆவலுள்ளவராய்த் தமதுநகரமசெல்வதற்கு
எண்ணங்கொண்டார். உலகமெல்லாமவநதனஞ்செய்வதற்குரியவரும்
விசாலமானகண்களையுடையவருமான கண்ணபிரான் தாமபுத்திரரிடத
திலும் குந்தியினிடத்திலும் விடைபெற்றுக்கொண்டு 'தந்தநதையின்
உடன்பிறந்தவளான குந்தியின்பாதங்களைத் தலையாலவனங்கினார்.
மிக்கபுகழ்பெற்ற அந்தக்கிருஷ்ணபகவான் குந்தியினுல்தழுவிக் கொ
ண்டு உச்சியில்மோக்கப்பெற்றபிறகு தம்ஸேஹாதரியைப்பார்த்தார்.
அவளருகிற்சென்று அன்பினுல்கண்ணீர்விட்டகிருஷ்ணபகவான் அழ
கியும் அழகாகப்பேசுகிறவளுமான அநதஸுபத்ரைக்குச் சிறந்தபய
னைத்தருவதும், உண்மையும், நன்மையும், இனிமையும், நியாயமும்,
மிகச்சிறந்ததுமான வாககியததைக்கூறினார். அவள தன்உறவினர்க
ளுக்குச்செலுத்துமபடி சிலவசனங்களைபுராததுபபலமுறைதலையால்
வணங்கி வநதனஞ்செய்து கிருஷ்ணனைப்பூஜித்தாள். அவளாலபூஜிக்
கப்பெற்றகிருஷ்ணன், அநதபபெண்ணரசிக்கு ஆசீர்வாதஞ்செய்து
அவளிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு திரௌபதியையும் தெளமயமுனி
வரையும்கண்டனார். புருஷோத்தமரானகண்ணபிரான் தெளமயருக்கு
முறைப்படிவநதனஞ்செய்தார். விதவா னும் பலசாலியுமான கிருஷ்ண
பகவான் திரௌபதிக்கு இனியவார்த்தைசொல்லி, ஸுபத்ரையை
அவளிடமலுப்பித்து அாஜுனனுடன்கூட அவனுடையஸேஹாதார்
கனிடம்சென்றார். அவ்வைநதுஸேஹாதார்களாலும்குழப்பபட்டு, அம
ரர்களாற்குழப்பபட்ட தேவேந்திரன்போலிருபவரும் கருடக்கொ
டியையுடையவருமானகண்ணன் யாத்திரைக்காலத்திற்குரிய சடங்
குக்களைச் செய்யக்கருதி, நீராடி நிர்மலராய் அலங்காரங்கள்செய்து
கொண்டு தேவர்களுமும் பிராமணர்களையும் க்மஸ்காரஞ்செய்து பல
வகைப்புஷ்பசந்தனங்களினுல் பூஜித்தார். நிலைதவறுதவறியசிறந்தவ
ரானகிருஷ்ணபகவான் யாத்ராகாரியங்களைல்லாவற்றையும்செய்து
புறப்பட்டார். அந்தக்கிருஷ்ணன் வெளிக்கட்டைவிட்டுப்புறப்பட்டு

ஸ ப ர ப ர வ ம்.

வநது யோக்கியர்களான பிராமணர்களால் ஸ்வஸ்தி வாசனம் செய்வித்துத் தயிர்ப்பாத்திரங்களையும் கனிகளையும் அக்ஷதைகளையும் தக்ஷிணையும்கொடுத்தபிறகு அவர்களைப் பிரதக்ஷிணம் செய்தார். அதன்பின் தாமரைக்கண்ணராகிய கண்ணன் நல்லதிறியும் நல்லநகைத்திரமுங்கூடிய சிறந்தலக்கினத்தில சைபுயம், ஸோக்ரீவம் என்னும் குதிரைகள் பூட்டப்பட்டதும், கதை, சககரம், கத்தி, சார்ங்கமமுதலிய ஆயுதங்களநிரம்பியதும், கருடக்கோடியுள்ளதும், விரைவாகச் செல்வதுமாகிய பொன்மயமான அழகிப் தேரிலேறிப் புறப்பட்டார். ராஜாவாகிய யுதிஷ்டிரர் ஸாரதிகளிறுசிறந்தவனாகிய தாருகனென்னும்கிருஷ்ணஸாரதியை விலக்கிப் பிரேமயினில தாமும்கிருஷ்ணனுடன் தேரிலேறினர். அப்போது யுதிஷ்டிரர் தாமேகடிவாளம்பிடித்தார். பருத்தகைகளையுடைய அர்ஜுனனும் கூடவறிப் பொற்காமபோடு கூடிய வெண்சாமரத்தைப் பிரதக்ஷிணமாகச் சுழற்றினான். அவ்வாறே வீரனுடைய மேனையும் அநததேகரிலேறி நூறுகம்பிகளுள்ளதும் உயரநதபுஷ்பமாலையுடைய பொற்காசுகளினுடைய அலங்கரிக்கப்பட்டதும் வைரீயக்காமபுள்ளதுமான சிறந்தகுடையை விரைவாகக் கிருஷ்ணனுக்குப் பிடித்தான். சத்துருக்களை ஸம்ஹரிப்பவாதளாகிய பீமார்ஜுனனாகளும் நகுலஸஹதேவாகளும், புரோஹிதர்களாலும் நகரத்தோராலும் சூழப்பட்டவாகளாகக் கிருஷ்ணனைப் பின்பென்றனர். சத்துருக்களான வீரர்களைக்கொல்லவராகிய அநதக்கேசவர் அவ்வைநதுஸஹோதரர்களாலும் அஹஸரிககப்பட்டு அன்புள்ள மாணிக்கர்களினால்தொடரப்பட்ட ஆசாரிப்போலவிளங்கினார். பிராமணச் சிரேஷ்டராகிய தெளமயமுனிவரும் பெரியோர்களாறசூழப்பட்டவராய் ஸுபத்ரையின்புத்திரனான அபிமன்யுவை ரதத்திலேற்றிக்கொண்டு புறப்பட்டார். சிறந்தமஹிமையுள்ள ஸ்ரீகிருஷ்ணன் இந்திரப் பிரஸ்தத்தைக்கடந்து ஒருகுரோச தூரத்தில் அர்ஜுனனை நெருங்கத் தழுவி விடைபெற்றுக்கொண்டு தாமராராவுக்கும் பீமஸேனனுக்கும் நகுலஸஹதேவர்களுக்கும் மீரியீதைசெய்து அவர்களால்திடமாக ஆவிங்கனருசெய்யப்பட்டார்; நகுலஸஹதேவர்களால் அபிவாதனமும் செய்யப்பெற்றார். ஜனமேஜயரே' எதிரிகளின் நகரங்களை ஜயிப்பவரும் தர்மநெதிரந்தவருமாகிய கிருஷ்ணபகவான் அஸுரயோசனை தூரம் சென்றபிறகு யுதிஷ்டிரரிடம்விடைபெற்று 'நீர்திருமபலாம்' என்று சொல்லி அவருக்கு அபிவாதனத்தோடு புரதங்களைத்தொட்டு வந்தான் செய்தார். தர்மராராவான யுதிஷ்டிரர் யாதவச்சிரேஷ்டரும் தாமரைக்கண்ணருமான கண்ணனைத் தூக்கியெடுத்து உச்சிமோந்து

‘செல்லலாம்’ என்று அனுமதிகொடுத்தபிறகு (ஸமயததில்உதவிசெய்வதாக) கிருஷ்ணனும் பாண்டவர்களுக்குமுறைப்படி வாக்குத்தத்தஞ்செய்து பரிவாரங்களுடன்தொடர்ந்துவரும்பாண்டவர்களைப் பிரயத்தனத்தினுல்திரும்பச்செய்து பிறகு இதிரன் அமராவதிக்குச்செல்வதுபோல்த தமதுபட்டணத்திறகு மகிழ்ச்சியுடன்சென்றார். அப்போது அநதபாண்டவர்கள் அன்பின்மிகுதியினுல அநதக்கிருஷ்ணனைக் கண்ணுக்கெட்டுகிறவரையில் கண்களாலும் அதன்பின் மனங்களாலும்தொடர்ந்தனர். அவர்களுக்காக கிருஷ்ணனைக்காண்பதில ஆசைதீராமலிருக்கையிலேயே கண்ணிறைநதகாட்சியுடையகண்ண பிரான் விரைவில் கண்களுக்குமறைந்தார். அநதபுருஷசரேஷ்டரான பாண்டவாகள் திரும்பமனமில்லாதவர்களாகவே கிருஷ்ணனிடம் மனஞ்சென்றவர்களாகி விருப்பமில்லாமல் விரைவாகத்திரும்பித் தங்களநகரமசேர்ந்தனர். பிறகு கிருஷ்ணனும் தேரைச்செலுத்திவிரைவாகத் துவாரகைக்குச்சென்றார். எப்போதும் தம்பின்னேவருபவனும் யாதவவீரனுமான ஸாதயகியோடும தாருகனென்னுமஸாரதியோடுங்கூட விஷ்ணுவாகியகிருஷ்ணன் கருடனைப்போல வேகமாகத் துவாரகைக்குச்சென்றார். தர்மபுத்திரரும் தாமநதகூறுதவர்களான ஸ்நேஹாதரர்களோடும ஸ்நேஹிதர்களோடுங்கூடத் திரும்பித் தமது சிறந்தநகரத்தில் பிரவேசித்தார். ஜனமேஜயராஜாவே! புருஷசரேஷ்டரான தாமராஜா, ஸ்நேஹாதரர்கள் புத்திரர்கள் மித்திரர்கள் எல்லாரையும் அனுப்பிவிட்டுத் திரௌபதியுடன்சோநதுமகிழ்ந்திருந்தார். அவ்வாறே கிருஷ்ணனும்உக்ரஸேனன்முதலிய யாதவச்சிரேஷ்டர்களால் கொண்டாடப்பட்டவராக ஸந்தோஷத்துடன் தம்முடைய சிரேஷ்டமானதுவாரகாபுரத்தில் பிரவேசித்தார். தாமரைக்கண்ணராகிய கிருஷ்ணன் ஆகுக்கூனையும் முதிர்ந்தவரான தமதுநதையையும் புகழ்பெற்றதாயையும் பலராமரையும் நமஸ்கரித்துகின்றார். அநதஜனூர்ததனர் பிரத்யும்னனையும் ஸாமபனையும் நிசுடனையும் சாருதேஷ்ணனையும் கதனையும் அநிருத்தனையும் பாணுவையும் தமுனிக்கொண்டபிறகு பெரியோர்களிடம்விடைபெற்றுக்கொண்டு ருக்மிணியின்கிருகத்துக்குச்சென்றார். எப்போதும் ஸுகியான அநதக்கிருஷ்ணன் அநதச்சிறந்தகிருகத்தில் ஸுகமாக மகிழ்ந்திருந்தார். ஜனமேஜயராஜாவே! அநதஸமயத்தில் அஸுரசிரேஷ்டனுமயனும் சிற்பசாஸ்திரப்பிரகாரம் தர்மபுத்ரருக்கு ஸபாநாமாணிஞ்செய்தான்.

முன்னுவது அத்தியாயம்.

ம ந் த ர ப ர் வ ம். (தொடர்ச்சி)

ஸ பை சே ய் த வ ர லா று.

(மயன் பிந்துஸரஸுக்ஞ்சீசேன்று ஸபைகீதரியகருவிகளையும்
பீமனுக்குக் கதாயுத்ததையும் அர்ஜுனனுக்குச் சங்கத்தையும்
கொண்டுவந்துகொடுத்ததும், ஸபாநிர்மாணமும்.)

பிறகு மயன் ஜயிப்பவர்களிற்சிறந்தவனான அர்ஜுனனைப்பார்
த்து, “நான் உன்னிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொள்ளுகிறேன்; சென்று
திரும்பவும் வருவேன். தவஞ்சயனை! மூவுலகங்களிலும்பெயர்
பெற்றதும் மனிதர்களுக்கு ஆசனியததையுன்பெண்ணுவதும் உனக்
கும் பாண்டவர்களைவர்க்கும் ஸந்தோஷத்ததைவிருத்திசெய்வது
மாகிய ஒருதிவ்யஸபையைச் செய்யப்போகிறேன். பாரதனை! முன்
னம் கைலாஸத்திருவடபுறத்தில் “மைநாகபர்வத்ததைச்சேர்ந்த
பிந்துஸரஸினருகில அஸுராகளையாகஞ்செய்ய ஆரம்பித்தபோது ஸத்
யந்தவருத வருஷபர்வாவென்னும் அஸுராஜாவினஸ்பையில் அழ
கும் அற்புதமும் சத்தன்மயமுமான பொருள்கள் என்னொச்செய்யப்பட்ட
ன. அவை இப்போதிருக்குமாயின் எடுத்துவருவேன். அதன்
பிறகு பெயாபெற்றதும் உள்ளத்தைமகிழ்விப்பதும் எல்லாரத்தனங்களி
னாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டதுமான ஒருவிசித்ரஸபையைத் தர்மராஜா
வுக்குநிர்மாணம்செய்வேன். கௌரவனை! யுவனாசவன்புத்திரனாகிய
மாந்தாதாவென்னுமராஜாவினாலே போரில பகைவரைக்கொன்று வைக்
கப்பட்ட உக்ரமானகதாயுதம் ஒன்றும் பிந்துஸரஸில் இருக்கின்றது.
பொறபுள்ளிகளினால்கித்ரமும் பெரிதும் பாரத்தைத்தாங்குவதும்
உறுதியுள்ளதும் நூறுயிரம்கதாயுதங்களுக்குச்சரியானதும் சத்துருக்
களைக் கொல்லுவதுமாகிய அநதக்கதாயுதம் உனக்குக்காண்டவம்
போலப் பீமஸேனனுக்குத் தகுதியானது. அழகான சபதமுள்ள
தேவத்தத்தமென்னப்பட்ட வருணனுடையமஹாசங்கம் ஒன்று இருக்
கிறது. இவற்றையெல்லாம் உனக்காகக்கொடுப்பேன். இதில்ஸந்தேஹ
பிலலை” என்றுசொன்னான். அர்ஜுனனுக்குஇவ்வாறுசொன்னபின்,
அந்தமயனென்னும்அஸுரன் வடகிழக்குத்திசைக்குச் சென்றான்.
கைலாசத்திருவடக்கே மைனாகபருவத்தினனருகில் மிகப்பெரிதும்
உயர்ந்ததூதன்மயமுமான ஹிரண்யசிருங்கமென்னுமலை இருக்கிறது.
அதில் அழகான பிந்துஸரஸென்னும் தடாகமிருக்கிறது. அங்கே

'தான் பகீரதமஹாராஜன் கங்கையைத்தரிசிப்பதற்காக அனேகவருஷங்கள் வஸித்தான். எல்லாபூதங்களுக்கும் ஈச்வரராகிய மஹாத்மாவான 'சங்கரரும் அங்கே அதில்யாகமசெய்தார். பரதசிரேஷ்டனே! யாகங்களில்முக்கியமான ஹு அசுவமேதங்களை அங்கே (இரதிரன்) செய்தான். அந்தயாகங்களில் இரத்தினங்களிழைத்த யூபஸ்தம்பங்களும் பொன்மயமானயாகசாலைகளும் சிறப்பில் ஒப்பில்லாதவைகளாகச் செய்யப்பட்டன. ஸஹஸ்ராக்கூளை இரதிரன் அங்கே யாகஞ்செய்துதான் ஸித்திபெற்றான்; நித்யபுருஷரும் உக்ரமான தேஜஸுள்ளவருமாகிய பிரமமதேவா எல்லாலோகங்களையும் அங்கிருந்துபடைத்து அனேகமபிராணிகளால் ஸேவிக்கப்பட்டிருக்கிறார். அங்கே நரநாராயணர்களும், பிரமடாடிம, யமனும், ஸ்தாணுவுமாகிய இரதயீவரும் ஆயிரயுகங்களாகப் 'பரபிரமமத்தை' உபாசனைசெய்கின்றனர். தீர்மத்தைச் சாக்ஷமாக நிலைநிறுத்துவதன்பொருட்டு விஷ்ணுவான்வா சிரததையோடு அநேகவருஷகாலங்கள் இவ்விடத்தில் ஸத்யாகங்களசெய்தார். அங்குள்ள யூபஸ்தம்பங்கள் பொன்மலைகளாணிந்தவை. யாகசாலைகளும் பிக்குஷ்ணியுள்ளவை. நாராயணன் அங்கே அநேகமாயிரங்களையும் பத துலக்ஷங்களையும் (ஸ்வர்ணம், கோமுதலியிவை) தானம்செய்தார். ஜனமேஜயரே! அநதமயன் அங்கே சென்று கதையையும் சங்கததையும் எடுத்துக்கொண்டான். அஸூரசிரேஷ்டனுமயன் அங்கேசென்று அமமலேயிவிருந்து மிகஅழகான உருவமுள்ள கற்களையும் வருஷப் பாவின்ஸபையிலிருந்த ஸ்படிகக் கலகருக்களையும் அநதப்பெருமொருளகளைக்காத திருநத கிங்கரர்களென்னும் அரக்கருடன் எடுத்திவ்ந்தான். அவற்றையெல்லாம் கொண்டுவந்தபிறகு அவ்வஸூரன் நிகரற்றதும் மூன்று உலகங்களிலும்பெயர்பெற்றதும் தேவர்களுக் குரியதும் ஒப்பற்றசிறந்தரத்னங்களால் சோபிக்கின்றதுமாகிய ஸரணையநிர்மாணஞ்செய்தான். அப்போது அநதச்சிறந்தகதாயுதத்தைப் பீமனுக்கும் தேவதத்தமென்னும் சிறந்தசங்கத்தை அர்ஜுனனுக்குவகொடுத்தான். அநதச்சங்கின்ஒலியினால் பிராணிகள்நடுங்கின. அநத அஸூரவிசுவகர்மாவாகியமயன் சற்றுநேரமஇளைப்பாறிப் புத்தியில்ஆராய்ந்து ஆயிரக்கணக்கான பிராமணசிரேஷ்டர்களைப் 'பாயஸான்னத்தினால் திருப்திசெய்

1 இவ்விடத்தில் பிரம்மாஎன்றும் பின்னே பிரம்மாஎன்றுவருமிடத்தில் சங்கரர்என்றும் பழையஉரை கூறுகிறது.

2 ஸ்ருஷ்டிசெய்னதனால் இவ்விடத்தில் பிரம்மதேவர்என்பதே பொருத்தம்.

வித்து மஹாத்மாக்களான பாண்டவர்கள் மஹாத்மாவான கிருஷ்ணன் இவர்கள் அபிப்பிராயப்படி எல்லாப் பருவங்களின் சிறப்புக்களும் நிரம்பினதும் உயர்ந்த காட்சியும் அலங்காரங்களுமுள்ள துமான ஸபையைச் செய்யத் தொடங்கினான். ஜனமேஜயமஹாராஜாவே! பொன்மயமான மாங்களோடு கூடிய அநதச்சபை, சுற்றிலும் பதினாயிரமும் கிஸ்தா முள்ளதாக விருந்தது; அக்னிஸபையைப் போலவும் ஸூரியஸபையைப் போலவும் சந்திரஸபையைப் போலவும் பிரகாசிப்பதாக மிகச்சிறந்தவடிவத்தோடு இருந்தது. அந்தச்சிறந்தஸபை பிரகாசமான கதிரோன் ஒளியைத் தன் ஒளியினால்தோற்கச் செய்வது போலவும் மேல்கிளம்புகிற ரத்னகிரணங்களால், ஜ்வலிப்பது போலவும் விளங்கிற்று. அநதச்சபை நீருண்டமேகம்போல ஆகாயத்தை மறைத்து நிற்பதும், நீண்டதும், அகன்றதும், அழகியதும், குற்றமற்றதும், கலாப்பைப் போக்குவதும், சிறந்த பொருள்கள் நிரம்பினதும், ரத்னமயமான திலக்களும் வாயில் களுமுடையதும், பற்பல அற்புதங்களமைந்ததும், தனங்கள் நிரம்பின துமாக மயனால் நன்றாகச் செய்யப்பட்டது. புத்திசீர்வியான மயன் செய்த ஸபையைப் போல அவ்வளவு அழகுள்ளவையாக விஷ்ணுஸபையும் இந்திரஸபையும் பிரம்மஸபையும் ஆகவிலலை. ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரிப்பவாகளும் உக்ரமான ரூபமும் பெரியதேகமும் சிவபடும் பொன்னிற முமான தன்களும் முத்துச்சிப்பிபோன்ற காதுகளுமுள்ளவர்களும் எதிரிகளைக் கொல்லுகிறவாகளுமாகிய கிங்கராகளென்னும் மஹாபல சாலிகளான அரக்கர்கள் எண்ணாயிரவாகள் மயனால்கட்டளைபிடிப்பட்டு அங்கே அநதச்சபையைக்காத்தும் வலிந்துமிருந்தனர். அநதச்சபையில் வைபவமயமான இலைகள் டாவினதும், ரத்னமயமான கரம்புகளுள்ளதும், தாமரை செங்கழுநீர் முதலிய நீர்மலர்கள் மலர்ந்திருப்பதும், பல்வகை நீர்ப்பறவைக்கூட்டங்களிருப்பதும், பொன்மயமான ஆமைகளும் மீன்களும் இருப்பதிலும் தாமரைப் பூக்கள் மலர்ந்திருப்பதிலும் சித்ரவண்ணமுள்ளதும், பலநிறங்களான படிக்கற்படிகளுள்ளதும், தெளிந்த ஜலமுள்ள துமாகிய ஒரு சிறந்த தடாகத்தை மயன் செய்தான். மந்தமாருதத்தினால் அசைக்கப்பட்டதும், முத்துபுள்ளிகள் நிரம்பினதும், உயர்ந்த ரத்னப்பலகைகளினால் சுற்றிலும் மேடைகள் கட்டப்பட்டதும், உயர்ந்த ரத்னங்கூப்பிப்பிக்கப்பட்டதுமான அந்தத்தடாகத்திற்குவந்து அனைத்தபார்த்தும் சில அரசர்கள் தெரிந்து கொள்ள வில்லை. அவர்கள் தெரியாமையால் விழுவது மிகுந்தனர். அந்த ஸ்பையின் நர்ப்புறமும் என்றும் புஷ்பித்தவையும், காற்றினால்கின்றவையும், குளிர்த்தரிமலுள்ளவையும், மனத்தைக்கவருகின்றவையு

மான பலவகைப் பெரியமரங்களும், நல்லவாஸனையுள்ளகாடுகளும், அன்னங்கள் நீர்க்காக்கைகள் சக்கரவாகங்களினால்விளங்கும் தடா கங்களும் நிரம்பவிருந்தன. நீரிலுமிலத்திலுமமுளைத்த தாமரை மலர்களெல்லாவற்றிலுடைய மணத்தையுமெடுத்துக்கொண்டு அநதக் காற்றூன்று பாண்டவர்களை அடைந்தது. “ராஜாவே! இவ்வாறான அந்தச்சபையைப் பதினான்குமாஸகாலத்திற்குதிகநாள் வேலைசெய்து முடிந்ததைத் தர்மராஜாவுக்கு மயன் தெரிவித்தான்.”

நான்காவது அத்தியாயம்.

மந்த்ரபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(யுதிஷ்டிரர் ஸபாப்ரவேசம் செய்தது.)

அநதச் சிறந்தஸபையைச்செய்தபிறகு, மயன் அர்ஜுனனைப் பார்த்து, “ஓ! ஸ்வயஸாசியே! எல்லாப் பூதங்களுள்ளும் பிருநதசக்தி யுள்ள கிங்கரர்களென்னும் அரக்காக்கூட்டம் உன்கொடியின்மேல் இருக்கின்றது. அநதக்கூட்டம் நீராணேறிமே ஓசையினால் மேகம்போலக் கர்ஜிக்கும். ‘அக்னிபகவான்கொடுத்த இநதச்சிறந்ததேர் ஸூர்யனைப் போலப் பிரகாசிக்கின்றது. தேவலோகத்திய இநதச்சிறந்தவெண்மை யானகுதிரைகளும் மிக்கவேகமுள்ளவை. மாயையினாற்செய்யப்பட்ட இநதவானரக்கொடி, மரங்களில் தடைப்படாமல் வால்நகூத்திரம் போல் உயர்ந்திருக்கிறது. வானரத்தை அடையாளமாகவுடைய (இநதக்) கொடியானது அனேகநிறங்களாக்காணப்படும. இநத உயர்ந்த கொடியானது யுத்தத்தில்எல்லாக்கொடிகளுக்கும்மேற்பட்டுநிற்பதை நீகாண்பாய். இநதவீரனான அனுமான் (நிசஉருவத்துடன்) த்வஜத் தின்மேல்இருப்பார்” என்றுசொன்னான். இவ்வாறுசொல்லி அர்ஜுனனைத்தழுவிக்கொண்டு அவனாலவிடைகொடுக்கப்பெற்று மயன்சென்றான். பிறகு தர்மராஜா அநதஸபையில்பிரவேசித்தார். ஜனமேஜய ராஜாவே! நெய்யும் பாலுமதேனும்சேர்ந்த அன்னத்தையும், பசுநனைங்களையும், கிழங்குகளையும், கனிகளையும் எள்ளன்னத்தையும் ¹ஜீவந திகையென்னுமபுஷ்பையத்தரும், ²ஹவிஷ்யமென்

¹ இதை யவனர் விரிஞ்சயென்பர். சர்க்கரைபோல்தித்திக்கும் புஷ்ப முள்ள ஒருமூலிகையென்றும் சீந்திக்கொடியென்றும் சிலர்சொல்லுவர்.

² ஹவிஷ்யமாவது:—பனிககாலத்திலுண்டானவையும் புழுக்காதவையுமான வெள்ளைத்தானியத்தையும், பச்சைப்பயறு, எள், யவை, அரோணுகம், தினை, நீவாரம், குறுவையிலற்றையும், வாஸ்துகம், ஹிலமோசிகை, காலசாகம்

ஊம்உணவையும், பன்றிகள் மான்கள் முதலியவற்றின் பலவகைமாய் ஸங்களையும், கடித்து மெல்லத்தக்கவற்றையும், உறிஞ்சத்தக்கவற்றையும், குடிக்கத்தக்கவற்றையும் மிகுதியாகக்கொடுத்துப் பலதேசங்களிலிருந்துவந்த பிராமணோத்தமர்கள் பதினாயிரவரைப்பிடித்து அனேகவிதங்களான புதியவஸ்திரங்களையும் பூஷ்பமாலைகளையும் அளித்து அவர்களைத் திருப்திசெய்தார். அவர்களில் ஒவ்வொருவருக்கும் அனேகமாயிரம் கோதானஞ்செய்தார். ஜனமேஜயரே! அந்தஸ்பையில் புண்பாஹவாசனஞ்செய்த கோஷமானது தேவலோகத்தை எட்டினதுபோலிருந்தது. தர்மராஜாவானவர் பலவகை வாத்தியங்களோடும் அனேகம் சிறந்தவாஸனைத் திரவியங்களோடும் தேவதைகளைப்பிரதிஷ்டைசெய்து பூஜித்தார். அவ்விடத்தில் மல்லர்களும், நாட்கமாடுகிறவர்களும், ¹சல்லர்களும், ²ஸூத்தர்களும் ³வைதாளிகர்களும் மஹாத்மாவானதர்மபுத்திரரை 'ஸேவித்தனர். அந்தத்தர்மராஜா, ஸேஹாதார்களுடன்கூட அந்தப்பூஜையை அவ்வாறு நடத்தி அந்த அழகானஸ்பையில் தேவலோகத்தில் இந்திரனிருப்பதுபோல் மகிழ்ந்திருந்தார். ரிஷிகளும் பந்தலதேசங்களிலிருந்துவந்த ஆசர்களும் பாண்டவர்களுடன் அநதச்சஸ்பையில் உட்கார்ந்திருந்தனர். தர்மங்களதெரிந்தவரும் இந்திரியங்களையும் மனத்தையும் அடக்கினவரும் வேதங்களிலும் வேதாங்கங்களிலும் கரைகண்டவரும் பரிசுத்தரும் சூற்றமற்றவருமான அஸிதர், தேவலர், ஸத்யர், ஸர்ப்பிர்மாலி, மஹாசிரஸ், அர்வாவஸு, ஸுமிதர், மைத்ரேயர், சுனகர், பலி, தல்பாபுத்ரரான பகர், ஸ்தூலசிரஸ், வியாஸர், சுகா, வியாஸசிஷ்யர்களாகிய 'ஸுமந்து, ஜைமினி, பைலர், நாம் (வைசம்பாயனா), தித்திரி, யூஜ்ஞவல்க்யா, ரோமஹர்ஷணர், ⁴அவர்புத்திரா, அபஸுஹோமியா, தெளமயா, ஆணிமாண்டவ்யர், கௌசிகர், தாமோஷணீஷர், த்ரைபலி, பாணாதர், கடஜானுகர், மௌஞ்சாயனர், வாயுபக்ஷர், பாராசாயா (இவர் வியாஸரல்லர்), ஸாரிகர், என்னும் கீரைகளையும், ⁵கேமுகம் தவிர மற்றக் கிழங்குவகைகளையும், இந்துப்பு, கடலுப்பு இவற்றையும், பசுவின்தயிர், கெய், ஆடையெடுக்காதபால், பலாப்பழம், மாம்பழம், கடுக்காய், புளி, ஜீரகம், நாகாங்கம், திப்பிலி, வாழைப்பழம், லவலிப்பழம், தானறிககாய் இவைகளையும், வெல்லம் தவிர கரும்பு ஸம்பந்தமான சர்க்கரை கற்கண்டு முதலியவற்றையும், சேர்த்துத் தலைபாகயில்லாமல் செய்யப்பட்டது. மேற்கூறியவற்றோடு தேங்காய் நெல்லிக்கனிகளையும் சேர்த்துக்கூறுவதுமுண்டு.

¹ விகடகலிகள். தடிச்சிலம்பும் செய்பவரென்பது பழையவுரை.

² புராணஞ்சொல்லுகிறவர்கள்.

³ ஸங்கீதத்தினால் காலம்தெரிவிப்பவர்,

⁴ உக்ரர்சாவர்.

‘பலிவாகர், ஸினீவாகர், ஸப்தபாலர், க்ருதச்ரமர், ஜாதுகர்ணர், சிகா
வான், ஆலம்பர், பாரிஜாதகர், பர்வதர், மஹானுபாவரான் மார்க்கன்
டேயமாமுனிவர், பவித்ரபாணி, ஸாவர்ணர், பாலுகி, காலவர், ஜங்கா
பந்து, ரைப்யர், கோபவேகர், ப்ருகு, ஹரிபப்ரு, கௌண்டியன்,
பப்ருமாலி, உசுகித்புத்திரரான கக்ஷிவன் என்னும் பழையரிஷி,
நாஸிகேதர், கௌதமா, பைங்கியர், வராஹா, சிறந்ததவமுள்ள சாண்
டியர், குக்குரர், வேணுஜங்கர், கலாபர், கடர்முதலான ரிஷிச்ரேஷ்
டர்கள் அந்தச்சபையில் புண்யகதைகளைச் சொல்லிக்கொண்டு மஹா
த்மாவான தர்மராஜாவினிடமிருந்தனர். அவ்வாறாகவே கூத்திரிய
சிரேஷ்டர்களும் தர்மராஜரை அடுத்திருந்தனர். யீசுவரியமுள்ளவ
னும் மஹாத்மாவும் தர்மத்தில் மனமுள்ளவனுமாகிய முஞ்சகேது,
விவர்த்தனன், ஸங்கிராமஜித், தூமுகன், வீரனாடகர்ஸேனன், கக்ஷ
ஸேனராஜன், தோல்வியடையாதவனாகிய சேஷமகன், கம்போஜ
தேசத்தரசனான கமடன், பலமுமஉறசாகமும நிரம்பினவரும் அஸ்த்
ரத்தேர்ச்சியுள்ளவரும் அளவற்றபராக்கிரமமுள்ளவருமாகிய யவனர்
களை, காலகேயர்களுள்ளும் அஸுரர்களை வஜ்ராயுதநதிரிதத தேவே
ந்திரன் நடுங்கச்செய்ததுபோல் தானொருவனாகவே எப்போதும் நடுங்
கச்செய்த மஹாபலசாலியான கம்பனன், ஜடாஸுரன், மத்ரதேசத்
தரசன், குந்திராஜன், கிராதராஜனாபுரிபுதன், அங்கன், வங்கன்,
புண்டரகன், பாண்டியன், ஓடராஜன், ஆரதன், ஸுமித்ரன், பகை
வரைஅழிப்பவனாகிய சைபயன், கிராதர்களுக்கு அசனாகிய ஸும
னஸ், யவனராஜன், சாணூரன், தேவாதன், போஜன், பீமாதன்,
களிங்கதேசத்தரசனானச்ருதாயுதன், மகதராஜாவான ஜயஸேனன்,
ஸுகர்மா, சேகிதானன், பகைவரைககுறைப்பவனாகியபுரு, கேதுமான்,
வஸுதானன், கிதேஹராஜனாகியக்ருதக்ஷணன், ஸுதர்டா, அனி
ருத்தன், மஹாபலசாலியானச்ருதாயு, வெல்லமுடியாதவனாகிய
அனுபராஜன், க்ராமஜித், ஸுதர்சனன், சிசுபாலன், அவன்புதல்வன்,
கருசுதேசத்தரசன், தேவதாருபமுள்ளவர்களும் வெல்லமுடியாதவர்
களுமான ஆஹுகன், விபருது, கதன், ஸாரணன், அக்ருதன், க்ருதவர்
மா, சினியின்புத்ரனாகியஸத்யகன், பிஷ்மகன், ஆக்ருதி, வீரனா தபு
மத்ஸேனன் ஆகியயாதவகுமாரர்கள், சிறந்தவில்லாளிகளானகேகய
தேசத்தரசர்கள், ஸோமககுலத்தோனாகியதநுபதன், மஹாபலசாலி
யும் அஸ்திரங்களில்தேர்ந்தவனுமாகிய வஸுமான் முதலான அனே
கம்கூத்திரியத்தலைவர்களும் அந்தஸ்பையில் குந்தியின்புத்ரரான யுகிஷ்
டிரைஉபாஸித்தனர். ஜனமேஜயராஜாவே! அர்ஜுனனையடைந்து

புள்ளிமான் தோலாடையுடுத்து வில்வித்தைகற்றுக்கொண்டபரத்யும்
 னன், ஸாம்பன், யுபுதானன், ஸாத்யகிள்ளும்பாதவகுமாரர்களும்,
 ஸுதர்மா, அனிநுத்தன், புருஷசிர்ஷ்டனான சைப்யன் முதலான
 அனேகராஜாக்களும் அங்கேயிருந்தனர். ஜனமேஜயராஜாவே!
 தனஞ்சயனுக்குரண்பனான தும்புருவென்னுமகந்தர்வன் அங்கே
 போதுமிருந்தான். தன்மநதிரிகளோடுகூடிய சித்ரஸேனனென்னும்
 கந்தர்வனும் மற்றுமுள்ளிருபத்தேழுக்கந்தர்வர்களும், அப்ஸரஸு
 களும் அங்கே வீற்றிருந்த டிதிஷ்டிரசைஸேவித்தனர். பாட்டிலும்
 வாத்தியத்திலும் ஸமர்ததாகளும் சுருதியிலும் தாளத்திலும் ¹காலப்
 பிரமாணத்திலும் ²லயத்திலும் ³ஸ்தானத்திலும் தேர்ச்சியுள்ளவர்க
 ளுமான கின்னரர்கள் அப்பேரூது தும்புருவினலகட்டளையிடப்பட்டிக்
 கந்தர்வர்களுடன்சேர்ந்து மனத்தில் உத்ஸாஹததுடன் சாஸ்திரப்
 படி தேவலோகத்திய ⁴தானங்களைப்பாடிப்பாண்டவர்களையும் ரிஷி
 களையும் மகிழ்வித்துக்கொண்டிருந்தனர். ⁵விரதம்தவருதவரும் ஸத்
 யம்தவருதவருமான அநதஸபையிலிருந்தவர்கள் பிரமமலோகத்தில்
 தேவர்கள் பிரம்மாவைஸேவிப்பதுபோல தர்மராஜாவைஸேவித்தனர்.

ஐந்தாவது அத்தியாயம்.

மந்த்ரபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(நாராதர் ஸபைகீதவந்து யுதிஷ்டிரரைக் துசலப்ரசீனம்செய்தது.)

அரசர்க்கரசரான ஜனமேஜயராஜாவே! மஹாத்மாக்களான
 பாண்டவர்களும் பெரியோர்களும் கந்தர்வர்களும் அநதச்சபையில்
 அவ்வாறு வீற்றிருக்கையில் தேவக்கூட்டங்களினால் பூஜிக்கப்பட்ட
 வரும் வேதங்கள் உபநிஷத்துக்கள் இதிஹாஸ்புராணங்கள் யாகம்
 முதலிய கருமங்கள்செய்யும்விதிகளின் வேறுபாடுகள் ⁵ஸ்துதம்,
 ஸ்தோமம், க்ரஹம், ஸ்தோபம், பதம், கிரமம், சிகைஷ, அக்ஷரம்,
 இவற்றின் விசேஷங்கள், பூர்வ கலபசரித்திரங்கள், ஸ்ருஷ்டிக்கு
 முன்னுள்ளவிஷயங்கள் ⁶இவற்றையெல்லாமறிந்தவரும், ⁶கல்பஸூத்

¹ த்ருதம், மத்யம், வினம்பிதம்என்றுமூன்றுகாலங்கள்.

² பாட்டுக்களுக்கும் வாத்தியங்களுக்கும் இருக்கும்ஒற்றுமை.

³ மந்தரம், மத்தியம், தாரம்என்னும்மூன்றுஸ்தாயி.

⁴ ஸ்வரங்களின் ஆரோஹணவரோஹங்கள்.

⁵ ஸ்துதம், ஸ்தோமம், க்ரஹம், ஸ்தோபம்இவைமந்த்ரங்கள்.

* ⁶ வேதமந்த்ரங்களின் பெர்ருள்களை விளக்கி ஆபஸ்தம்பர்முதலியோர்
 செய்த ஸூத்ரங்கள்.

ஊங்களின்பொருள்களை ஸரியாக அறிந்தவரும், பிரம்மசாரிவிரதம் தவறுதவரும், ¹ ஊஹம் ² அபோஹம் இவற்றில்தேர்ந்தவரும், நர்த்தனத்தையும் ஸங்கீதத்தையும் அனுஸரிப்பவரும், எல்லாவற்றிலும் ஒப்பற்றவரும், ³ பதினெண்வித்தைகளுக்குப் பொக்கிஷம்போன்றவரும், சிறந்த கீர்த்தியுள்ளவரும், நியாயசாஸ்திரம் தெரிந்தவரும், தர்மங்களின் நுட்பத்தை யறிந்தவரும், ஆறுவேதாங்கங்களை யு மறிந்தவரில் தமக்குயர்வில்லாதவரும், ⁴ ஒருமை, ⁵ செயற்கை, ⁶ வேற்றுமை, ⁷ கூடுதல் இவற்றையறிந்தவரும், சொல்வன்மையும் தைரியமும் புத்திக்கூர்மையும் மறவாமை யுமுடையவரும், தந்திரநெதிரந்தவரும், ⁸ கவியும், உயர்ந்தவைதாழ்ந்தவை இவற்றின் வித்தியாஸமறிந்தவரும், பிரத்யக்ஷம் அனுமானம் முதலிய பிரமாணங்களின் துணிபையறிந்தவரும், ⁹ யீர்து அங்கங்களோடு கூடிய ¹⁰ வாக்கியத்தின் குணதோஷங்களை யறிந்தவரும், ப்ருஹஸ்திபேசினாலும் மேன்மேலும் உத்தரமசொல்லவல்லவரும், தர்மார்த்தகாமமோக்ஷங்களென்னும் புருஷார்த்தங்களின் லக்ஷணங்களை நன்றாக அறிந்தவரும், இந்தப்பிரமமாண்டத்தின் மேலும்கீழும் மத்தியிலுமுள்ள உலகங்களெல்லாவற்றையும் பிரத்தியக்ஷமாகக்கண்ட மஹாஜ்ஞானியும், ¹¹ ஸாங்கியம் ¹² யோகம் இவற்றின் விசேஷங்களை யறிந்தவரும், தேவர்களுக்கும் அஸுரர்களுக்கும விரோதஞ்செய்யக்கருதுகிறவரும், ¹³ ஸந்தி ¹⁴ வீக்ரஹம் இவற்றின் உண்மையை யறிந்தவரும், இங்கிதங்களின் வேறுபாடுகளை யறிந்தவரும், ¹⁵ ஆறுகுணங்களைப் பிரயோகிப்பதில் ஜாக்கிரதையுள்ளவரும், சாஸ்திரங்களெல்லாவற்றிலும் ஸமாதத்தரும், சண்டைமூட்டுவதிலும் ஸந்தி

¹ கூட்டுவனவற்றைக் கூட்டிக்கொள்ளல்.

² விலக்குவனவற்றை விலக்கல்.

³ நாலுவேதம், ஆறுவேதாங்கம், தர்க்கம், மீமாம்ஸை, புராணம், தர்மசாஸ்திரம், ஆயுர்வேதம், தனுர்வேதம், காந்தர்வவேதம், ராஜகீதி.

⁴ ஒருபயனைத் தலைமையாகக்கொள்வது.

⁵ அதற்குப் பல உபாயங்களைச் சேர்ப்பது.

⁶ ஒன்றோடொன்று மாறுபடுகாரியங்கள்.

⁷ ஒருகாலத்திற் பலகாரியங்கள் கூடுவது.

⁸ எதிர்காலஉணர்ச்சியுடையவரென்பது பழையஉரை.

⁹ ப்ரதிஜ்ஞை, ஹேது, உதாஹாணம், உபநயம், நிகமனம்.

¹⁰ நியாயவாக்கியம். ¹¹ ஜ்ஞானயோகம்.

¹² கர்மயோகம்.

¹³ ஸமாதானம்.

¹⁴ விரோதம்.

¹⁵ ஸந்தி=ஸ்நேகம்; வீக்ரஹம்=விரோதம், யானம்=யுத்தத்துக்குப் போவது, ஆஸனம்=தன்னிடத்திலிருப்பது, தவைதிபாவம்=சேனைகளை இரண்டுவகுப்புக்களாகப் பிரிப்பது, ஸமாச்சரயம்=ஒரு பலவானை அடுப்பது.

கீதத்திலும் விருப்பங்கொண்டவரும், எவ்வுலகத்திலும் ஸஞ்சரிக்கத் தடையிலலாதவரும், சொன்னவையும் சொல்லாதவையுமான அனேக குணங்கள் நிரம்பினவரும், மிகப் பெரியமஹிமையும் ஒளியுமுள்ளவருமான தேவரிஷியாகிய நாரதமுனிவா, பாரிஜாதர் சிறந்த ஞானமுள்ள பர்வதா ஸுமுகர் ஸௌமயா ஆவியதேவரிஷிகளுடன்கூட எல்லாலோகங்களிலும் ஸஞ்சரித்துவருமபோது ஸபையிலுள்ள பாண்டவர்களைக்காண் விருமபி மஹேவேகமாக அநதசச்சபைக்குவந்தார. அநதப்பிராமணரான நாரதர் ஜயததைப்பற்றிய ஆசோவாதங்களினால் அநதத்தாமராஜரைசிறப்பித்தார. எல்லாத்தர்மங்களுநதெரிந்ததாம புத்திரர் அநத நாரதமுனிவர்வாக்கண்டு தமமுடையதமபிமாருடன் கூட விரைவாகள திரகொண்டு அழைத்துப் பக்தியுடன் தலைவணங்கி அபிவாதனஞ்செய்தார். தர்மநதெரிந்தவரான தர்மராஜா அநதநாரதருக்குத்தகுதியான ஆஸனத்தைக்கொடுத்துச் சாஸ்திரபடிகாரம் பசுவையும் ¹மதுபர்க்கததையும் அரக்கியததையும்கொடுத்துத் தன்னங்களாலும் விருமபத்தக்கபொருள்களெல்லாவற்றினாலும் அவரைப் பூஜித்தார. யுகிஷ்டிரிடத்தில ஸரியானமரியாதையைப்பெற்று நாரதர் ஸநதோஷமடைந்தார். வேதங்களின்கரைகண்டவராகிய அநதநாரத மஹரிஷி பாண்டவர்களைவராலும் பூஜிக்கப்பெற்றவர்கி யுகிஷ்டிரைப்பார்த்துத் தாமார்த்தகாமங்ஙனென்னும் புருஷார்த்தங்களைப்பற்றிப் பின்வருமாறுவினாவினா : “ ராஜாவே ! ராஜ்யகாரியங்கள் ஸரியாகநடக்கின்றனவா ? உன்மனம் தர்மத்திலவிருப்பமுள்ளதாயிருக்கிறதா ? ஸுகங்கள் அனுபவிக்கப்படுகின்றனவா ? கருதினது தடைப்படாமலிருக்கிறதா ? அறம்பொருள் இன்பமென்னும்மூன்றனுள் அறம்பொருள்களைவிடாததும் முன்னோகளுனகூடஸ்தர்களால் நடத்திவரப்பட்டதுமான மேலானகாரியத்தை நடத்திவருகிறாயா ? பொருளினால் அறத்தையும் அறத்தினுறப்பொருளையும் மனமகிழ்ச்சியை முதன்மையாகவுடைய சிறுநின்பத்தினால் அறம்பொருளிரண்டையும் கெடுக்காமலிருக்கிறாயா ? ஜயிப்பவரிற்சிறந்தவனே ! வேண்டினவற்றையெல்லாங்கொடுப்பவனே ! காலததையறிந்து தாமார்த்தகாமங்களை அநதஅநதக்காலத்தில் பகுத்தது அனுஷ்டிக்கத்தவறமலிருக்கிறாயா ? குற்றமற்றவனே ! அரசனுக்குரிய ஆறுகுணங்களுடன்கூடத் தன்பக்கத்தில் ²ஏழும் எதிரிபக்கத்தில்ஏழமாகப் பதினென்காகநிற்குமஉபாயங்களின் பலாபலங்களைச் செமமையாகப்பரிஷிக்குறாயா ? ஜயிப்பவரிற்

இனியஆகாரம்.

² மந்திரம், ஓளவுதம், இந்திரஜாலம், ஸாமம், தானம், பேதம், தண்டம்.

சிறந்தவனே ! பாரதனே ! தன்பலத்தையும் பிறர்பலத்தையும் ஆராய்ந்துபார்த்துப் பலவான்களுடன் ஸந்திசெய்துகொண்டு 'எட்டுக் கரும்ங்கனையும்' நடத்துகிறாயா ? பரதசிவோஷ்டனே ! ராஜ்யத்தின் அங்கங்கள் ² ஏழும் கெடுக்கப்படாமலிருக்கின்றனவா ? தனிகாகள் வறிஞர்கள் அனைவரும் உன்னிடத்தில் அன்புடனிருக்கின்றனரா ? தூதர்களாலும் நம்பப்பட்டவேறு எந்தமனிதர்களாலும் உன்னிடமிருந்தாவது உன்னமைச்சரிடமிருந்தாவது மந்த்ராலோசனை வெளிப்படுத்தப்படாமலிருக்கிறதா ? நண்பர்களும் உபகைவர்களும் மத்தியஸ்தர்களும் செய்யக்கருகியதை ¹ அறிகிறாயா ? ஸந்தியையும் விக்ரஹத்தையும் காலத்தை அனுஸரித்துச் செய்துவருகிறாயா ? தன்பக்கத்திலும் எதிர்பக்கத்திலும் ³ சேராதவனுக்குடி இருவர்க்கும் ⁴ பொதுவாக விருப்பவனுக்கும், ஜீவனத்தைத் தடுக்காமலிருக்கிறாயா ? வீரனே ! உனக்குச்சரியானவர்களும் உன்னைவிட முதிர்ந்தவர்களும் பொருளரசையும்ற்றவர்களாகப் பரிசோதிக்கப்பட்டவர்களும் உனக்குப் புத்திசொல்லத்தக்கவர்களும் மேற்குலத்தோர்களும் அன்புள்ளவர்களுமான மந்திரிகள் ஏற்படுத்தப்பட்டனரா ? பாரதனே ! ராஜாவுடைய ஜயத்துக்கு மந்திராலோசனை காரணமன்றோ ? நண்பனே ! மந்தரத்தை வெளிவிடாதவரும் சாஸ்திரங்களில் ஸமர்த்தருமாகிய அமைச்சர்களால் உனதுராஜ்யம் நன்றாகரகூழிக்கப்பட்டு எதிரிகளால்கெடுக்கப்படாமலிருக்கிறதா ? தூக்கத்துக்குட்படாமலிருக்கிறாயா ? காலத்திற் கண்விழித்துக்கொள்ளுகிறாயா ? கார்யங்களையறிந்து அவற்றைப் பின்னிர்வுகளிற் சிந்திக்கிறாயா ? தனித்தும பலருடன்சேர்த்தும் மந்த்ராலோசனை செய்யாமலிருக்கிறாயா ? ¹ செய்த மந்த்ராலோசனை தேசமெங்கும் பரவாமலிருக்கிறதா ? சிறிபஉபாயமும் பெரிய பயனுமுள்ள கார்யங்களை ஆராய்ந்தெடுத்து அபயடிப்பட்டவற்றை இடையூறுவராமலிருக்கும்படி உடனே செய்யத்தொடங்குகிறாயா ? ஸந்தேஷிக்கப்பட்டவேலைகளைத்தும் உன்னால் நேரில்பார்க்கப்படுகின்றனவா ? (பார்த்தபிறகு) மறுபடியும் (வேலைக்காரரிடம்) ஒப்பிக்கப்படுகின்றனவா ? இவற்றிற் கலந்துகொள்வது ஸாதகம். வேண்டியவர்களும் பொருளரசையில்லாதவர்களும் குலக்கிரமமாக வந்திருப்பவர்களுமான வேலைக்காரர்களால் அந்தவேலைகள் நடத்தப்பட்டுவரு

1 பயிர், வர்த்தகம், கோட்டை, அணை, ஆணைபிடித்தல், புதையலெடுத்தல், பொன்மணிகள் எழுத்தல், வெற்றிடங்களில் ஜனங்களைக் குடியேற்றத்தல்.

2 தலைவன், அமைச்சன், துணைவர், பொக்கிஷம், தேசம், கோட்டை, படை.

3 உதாஸீனன்.

4 மத்தியமன்.

கிண்பிவா? ராஜாவே! வீரனே! உன்காரியங்களையெல்லாம் முடிந்த
பிறகும் முடியுந்தருணத்திலுமட்டுமே பிறர் அறிகின்றார்களா? முடியா
தனவற்றையாரும் அறியாமலிருக்கின்றனரா? தர்மங்களிலும் எல்லாச்
சாஸ்திரங்களிலும் வித்வான்களான உபாத்தியாயர்கள் ராஜகுமாரர்க
ளும்படைவீரர்களுமாகிய அனைவரையும் பழக்குகின்றனரா? ¹ அனேக
மாயிரம் மூர்க்கர்களுள் ஒருகற்றவனைவிடக் குவாங்குகிறாயா? கற்றவ
ன்னேரே கார்பலங்கடங்களில் சிறந்த நன்மையைச் செய்வான். துர்க்
கங்களனைத்தும் தனங்களினாலும் தான்யங்களினாலும் ஆயுதங்களின
ாலும் தண்ணீராலும் யந்திரங்களினாலும் சிற்பிகளாலும் வில்லாளிக
ளாலும் நிரப்பப்பட்டிருக்கின்றனவா? புத்திசாலியும் சூரனும் ஜிதேந்
திரியனும் நன்றாகப் பேசுத்தக்கவனுமாகிய மந்திரி ஒருவனே ராஜா
வையும் ராஜகுமாரனையும் பெருஞ்செல்வமடையச் செய்வான். ஒரு
வர்க்கொருவர் தெரியாத மும்மூன்று ² சாரர்களால் பிறப்பக்கங்களில்
3 பதினென்தீர்த்தங்களையும் தன்பக்கத்தில் பதினென்தீர்த்தங்களையும்
அறிகிறாயா? சத்ருக்களை ஸமஹரிப்பவனே! நீ எதிரிகளால் அறிய
ப்படாமல் நம்பப்பட்டவனாகி ஊக்கத்தையிடாமல் எதிரிகளெல்லா
ரையும் எப்போதும் அறிகிறாயா? கல்வியும் கேள்வியும் மிகுதியாக
வுள்ளவனும் அழுக்காற்றற்றவனும் மேன்மேலுங்கேட்டுத்தீரிந்து
கொள்ளுகிறவனுமாகிய மேற்குலத்தான புரோஹிதன் உன்னால்
கௌரவிக்கப்பெற்றிருக்கிறானா? சாஸ்திரவாதிகளையறிந்தவனும் நுண்
ணறிவுள்ளவனும் உள்ளுமபுறமுந் தவனுமான அந்தப்புரோஹி
தன் உனது அக்கனிகார்யத்தில் ஊக்கமுள்ளவனாகி ஹோமம்செய்த
தையும் ஹோமம்செய்வதையும் காலந்தோறும் தெரிவிக்கிறானா? வே
தாங்கங்களிலிருபுணனும் கிரஹநக்ஷத்திரங்களையறிந்தவனுமாகிய சோ
திடன் எல்லா ⁴ அனிஷ்டங்களையும் பரிகரிக்கத்தக்கவனாக இருக்கி
றானா? வேலைக்காரர்களில் உயர்த்தார்தார்புயர்ந்தகருமங்களிலும் நடு
த்தார்த்தார்புயர்ந்தகருமங்களிலும் தாழ்வானவர்தாழ்ந்தகருமங்

¹ அனேகருள் ஒரு கற்றவனைக்கண்டு கெடுகிறான் என்பது கருத்து.

² ஒத்தர்.

³ ஆதிபர்வம் 578, 579-ம் பக்கங்களிற்காண்க. இவர்களில் மந்திரி, இளவரசன், புரோஹிதன், நீங்கலாக மற்றைப் பதினெவ்வர்தன்பக்கத்தில்கொள்க. தன்பக்கத்திலுமந்திரி, இளவரசன், புரோஹிதன் இவர்களுடன் ராஜாவே எப்போதும் பழகுவதனாலும் அவர்கள் சாரர்களைக்கட்டளையிடும் நிலையுள்ளவர்களாதலாலும் அவர்களைச்சாரர்களைக்கொண்டு பரிசோதிப்பது ஒழுங்காகாதென்பது ராஜநீதிசாஸ்திரத்தினதுணிபு.

⁴ ஆகாயத்திலிருந்து எழுகொள்ளிவிழுவது, வால்நக்ஷத்திரம் கிளம்புவது, பூகம்பம் உண்டாவது முதலியன.

களிலும் நியமிக்கப்பட்டிருக்கின்றனரா? பொருள்விஷயத்தில் பரிசுத் தர்களாகப் பரிஷிதப்பட்டுவருகின்ற தந்தைபாட்டன்பரம்பரையாக வந்தவர்களுமான சிறந்தமந்திரிகளைச் சிறந்தகாரியங்களில் நியமிக்கிறாயா? கடுமையானதண்டனையினால் பிரஜைகளை அதிகமாக அச்சப் படுத்தாமலிருக்கிறாயா? பாதசிரேஷ்டனே! உனதுராஜ்யத்தை மந்திரிகள் ஆளுகின்றனரா? யாகமசெய்பவர்கள் கர்மபிரேஷ்டனை அவமதிப்பதுபோலவும் நயமில்லாமல்பிடிக்கும் காழ்கனைப் பெண்கள் அவமதிப்பதுபோலவும் அநாதமந்திரிகள் உன்னை அவமதிக்காமலிருக்கின்றனரா? உனதுஸௌபதி உத்ஸாஹமுள்ளவனாகவும் சூரனாகவும் புத்திகூர்மையும் துணியும் தூய்மையுமுள்ளவனாகவும் நற்குலத்தோனாகவும் அன்புள்ளவனாகவும் காரியங்களைமுடிக்கும் திறமையுள்ளவனாகவுமிருக்கிறா? எல்லாவகையுத்தங்களிலுமேதோநதவர்களுமா அஞ்சாதவர்களும் பரிசுததர்களும் பராக்கிரமசாலிகளுமான படைத்தலைவர்கள் உன்னால் கொள்வதாக வெகுமதிசெய்யப்பெற்று வருகின்றனரா? சேனைக்குக்கொடுக்கத்தக்க உணவையும் வேதனத்தையும் தகுதிப்படி ஸரியானகாலத்தில் கொடுக்கிறாயா? குறைக்காமலிருக்கிறாயா? இந்தவேலைக்காரர்கள் வறுமையால் அன்னத்துக்கும் வேதனத்துக்கும் காலங்கடப்பதுபற்றி அரசன்மேல் கோபிப்பார்கள். அநத அனர்த்தம் மிகப்பெரிதாக நினைக்கப்படுகிறது. தேசத்தில் பிரதானர்களாயுள்ள ராஜகுமாரர்கள் அனைவரும் உன்னிடத்தில் அன்போடிருக்கின்றனரா? யுத்தத்தில் உயிரையும்விடுவார்களா? தன்விருப்பத்தையே முக்கியமாகக்கொண்ட ஒருவன் உன் ஆஜ்ஞையைமீறியும் மற்ற அமைச்சருடன்சேராமலும் பெரும்பயன் தரத்தக்க அனேககாரியங்களை முழுவதும் தன்னிஷ்டப்படியே நடத்தாமலிருக்கிறா? தன்முயற்சியினால் காரியங்களைச்சீர்ப்படுத்துகிற ஒருமனிதன் விசேஷமான வெகுமானத்தையும் போஜனமவேதனங்களின் அபிவ்ருத்தியையும் பெறுகிறா? வித்தைகளிலபயின்று அறிவிவிதேர்ந்த மனிதர்களின் குணங்களுக்குத்தக்கபடி திரவியம்கொடுதது அனுக்கிரஹிக்கிறாயா? பாதசிரேஷ்டனே! உன்காரியத்தில் மரணத்தையும் நஷ்டத்தையும் அடைந்த மனிதர்களின் குடும்பங்களைக் காப்பாற்றுகிறாயா? பார்த்தனே! பயந்தாவது இளைத்தாவது உன்னை அடைக்கலமாக அடைந்தவனும் யுத்தத்தில்தோற்றவனுமான சத்ருவைப் புத்ரனைப்போலக் காப்பாற்றுகிறாயா? அரசே! நீ ஒருவனே புவனிமுழுமைக்கும் தாய்போலவும் தந்தைபோலவும் பகலுபாதமில்லாதவனாகவும் நம்பத்தக்கவனாகவும் இருக்கிறாயா? பாதசிரேஷ்டனே! உன்னுடையசத்துருக்

கள், காமம், சூது, வேட்டைமுதலிய ¹வ்யஸனங்களிலிருக்கக்கேட்டு
² மூன்றுவிதமான பலங்களையும் ஆராய்ந்துகொண்டு விரைவாகவே
 எதிர்த்துச்செல்லுகிறாயா? பகைவரைஜயிப்பவனே! அதிருஷ்டவச
 மாகக் காலமநேர்ந்தபோது ³பின்பலத்தையும் ⁴மூலபலத்தையும் தன்
 உத்ஸாஹத்தையும் எதிரியின்தோல்வியையும் தெரிந்துகொண்டு
 யுத்தயாதத்திரைக்கு ஆரம்பிக்கிறாயா? பகைவரைப்பரிதபிக்கச்செய்யும்
 மஹாராஜாவே! ⁵முதலில் உன்சேனைக்குச் சம்பளங்கொடுத்துப்
 பிறகு பிறந்தேசத்தின் சேனைத்தலைவர்களுக்கு அவரவர்கட்கேற்ற
 படி விலைபெற்றபொருள்களை டஹஸ்யமாகக் கொடுக்கிறாயா? குந்தி
 புத்ரனே! முதலில் இவ்விதிரியங்களையடக்குவதனால் தன்னையேஜயித்
 துக்கொண்டபிறகு புலன்களையுட்காமல் தவறிநடக்கும்பிறரை வெல்
 லக்கருதுகிறாயா? ⁶நீ சத்துருக்களையெதிர்த்துச் செல்லுகையில் நீதி
 சாஸ்திரப்படி நன்றாகப்பிரயோகிக்கப்பட்ட ஸாமதானபேததண்டங்க
 ளென்னுமுபாயங்கள் முன்செல்லுகின்றனவா? மனிதர்க்கரசே! உன்
 தேசத்தை உறுதியுள்ளதாகச்செய்தபிறகு பிறரிடம்செல்லுகிறாயா?
 அவர்களைஜயிப்பதற்குப் பாக்கிரமத்தைச் செலுதுகிறாயா? ஜயித்
 தபின் அவர்களைக்காப்பாற்றுகிறாயா? ⁷எட்டுஅங்கங்களோடுகூடிய
⁸நால்வகைச்சேனையும் உன்படைத்தலைவர்களால்நன்றாகநீட்டித்தப்பட்டு
 எதிரிகளையெதிர்த்துக் கண்டிப்பதாயிருக்கிறதா? பகைவரைத் துன்
 புறச்செய்கிற மஹாராஜாவே! அயல்ராஜ்யங்களில் பயிற்றுக்குங்கால
 த்தையும் பயிரைக்காப்பாற்றுங்காலத்தையும் விட்டுவிடாமல் மாற்றா
 சர்க்காவதஞ்செய்கிறாயா? உன்னுடையஅதிகாரிகளானேகர்கள் உன்
 தேசத்திலும் பிறந்தேசங்களிலுமுள்ள காரியங்களைச் சேர்ந்துநடத்தி
 ஒருவரையொருவர் காப்பாற்றிவருகின்றனரா? மஹாராஜாவே! உண்
 வுகளையும் உடம்பின்மேல்படத்தக்க சநதனமுவஸ்திரமுதலியவற்றை

¹ மனஹக்கத்தைக் கெடுப்பது.

² மூன்றுவிதமான பலங்கள்:—மந்தரம்=ராஜ்யாலோசனை, கோசம்=பொக்கிஷம், சேனை=படை.

³ பின்பலம்=தான் ஒருதேசத்தினோக்கி யுத்தத்துக்குமுன்செல்லும் போது பின்தேசத்தாசர்கள் தன்தேசத்தை ஆக்ரமிக்காமலிருக்கும்படி எல்லைக்காவலாக வைக்கப்படும்சேனை.

⁴ மூலபலம்=தனதேசத்தில் நிலமையாகஇருக்கும் சேனை.

⁵ தேர், யானை, குதிரை, காலாட்கள், படைத்தலைவர்கள், வேலைக்காரர்கள், வேவுகாரர்கள், அந்தஅந்ததேசங்களின் தலைவர்கள்.

⁶ மூலபலம் - பரம்பரையாகவந்த சேனை, மந்திரி முதலியவர்கள் யித்ரபலம், ப்ருத்யபலம், ஆடவிகபலம்.

பும் மோக்கத்தக்கவற்றையும் உனக்குநம்பிக்கையானவர்கள் பாதுகாக்கின்றனரா? பொக்கிஷமும், தான்யசாலையும், வாகனங்களும், வாயிலும், ஆயுதங்களும், தரவ்யத்தின்வரவும், உன்னுநன்மைபெற்று உன்னிடம்பற்றுள்ளவரால் நடத்தப்படுகின்றனவா? மனிதர்களுக்கதிபதியே! (சமையற்காரை முதலிய) ஸம்பத்தாராலும் (சேனைமுதலிய) வெளியோராலும் உனக்குத்திங்குவராமலும், உன்சுற்றத்தாரால் அவர்களுக்குத் திங்குவராமலும், சுற்றத்தாருள்ளும் ஒருவராலொருவருக்குத் திங்குவராமலும் பாதுகாக்கிறாயா? பானத்திலும் சூதாட்டத்திலும் (வேட்டைமுதலான) விளையாட்டுக்களிலும் பெண்களிடத்தும் உன்மனம்பற்றினதனுண்டானசெல்வைக் காலையில (கணக்கர்கள்) 2 தெரிநதுகொள்ளாமலிருக்கின்றனரா? 3 வரவின் காற்பாகத்திலாவது அரைப்பாகத்திலாவது முக்காற்பாகத்திலாவது உனதுசெல்வுமுடிந்துபோகிறதா? உறவினரையும் ஆசாரியர்களையும் மூதகோரையும் வர்த்தகர்களையும் சிற்பிகளையும் அடுத்தவரையும் வறிஞர்களையும் தனங்களாலும் தான்யங்களாலும் அடிக்கடி அணுக்கிரஹிக்கிறாயா? வரவு செலவுபார்க்க நியமிக்கப்பட்ட கணக்கர்கள் எழுத்துக்காரர்களை வரும் ஒவ்வொருநாளும் காலவேளைகளில் வரவுசெலவுகளை 4 நடத்துகின்றனரா? காரியங்களில் ஸமர்த்தர்களும் நன்மையைக்கருதுகிறவர்களும் நெடுநாளாக அன்பர்களுமான அதிகாரிகளை முன்னேகுற்றத்தைக்காணாமல் அவர்களை அதிகாரங்களிலிருந்து விலக்காமலிருக்கிறாயா? பாரதனே! உயர்ந்தவர்களும் தாழ்ந்தவர்களும் நடுத்தரமானவர்களுமாகிய மனிதர்களை யறிநது அவரவருக்குத்தக்கவேலைகளில் அவர் அவர்களை நியமிக்கிறாயா? அரசனே! உலோபிகளும் திருடர்களும் பகைவர்களும் வேலைப்பயிற்சியிலலாதவர்களும் உன்காரியங்களில்பிரவர்த்திக்காமலிருக்கின்றனரா? திருடர்களாலும் பொருளாசை கொண்டவர்களாலும் பெண்களுக்குவசப்பட்டராஜகுமாரர்களாலும் உன்னாலும் உனதுராஜ்யம் பீடிக்கப்படாமலிருக்கிறதா? பயிரிடவோர்கள் திருபதியோடிருக்கின்றனரா? உன்ராஜ்யத்தில் நீர்நிறைந்த

1 அவற்றில் விஷஸம்பந்தமில்லாமலிருக்கும்படி பார்க்கின்றனரா?

2 தெரிநதுகொள்ளாமலிருக்கின்றனரா என்பதற்கு நடக்காமலிருக்கிற தானப்பதுகருத்து. பானம்முதலிய விஷயங்களைப்பற்றிய செல்வைத் தர்மானுஷ்டானகாலமானகாலவேளையில் தெரிவித்தால் அப்போதுவந்திருக்கும் புரோஹிதர்முதலான பெரியோர்கள் கெடுதலையறிந்துவிட்டுவிடுவார்கள் என்பது பழையஉரை.

3 வரவுக்குட்பட்டிச் செலவிருக்கவேண்டுமென்பதுகருத்து.

4 தெரிவிக்கின்றனரா? என்பதுபழையஉரை.

பெரியதடாகங்கள் ஒவ்வோரிடங்களிலும் இருக்கின்றனவா? பயிரீர்
னது வானத்தையெதிர்பாராமலிருக்கிறதா? பயிரிடுகிறவர்களுக்குச்
சோறும் வித்தும் நஷ்டப்படாமலிருக்கின்றனவா? ஒவ்வொருவனுக்
கும் நூற்றுக்கணக்கானதனத்தை வட்டிக்குக்கடன்கொடுத்து உப
காரஞ்செய்கிறாயா? அன்பனே! உனதேசத்தியவர்த்தகம் யோக்கியர்
களானமனிதர்களால் நன்றாக நடத்தப்படுவருகிறதா? அன்பனே!
வர்த்தகத்தைச்சீர்ததுதான் இவவுலகம் ஸுகமாக அபிவிருத்தியாகி
றது. ராஜாவே! ¹உனதேசத்தில் குரர்களும் அறிவுமுதிர்ந்தவர்
களும் நன்னடையுள்ளவாகளுமாகிய ²யிருதுயிருதுபோசேர்ந்தது தே
சத்துக்கு சேஷமத்தைச்செய்கின்றனரா? நகரங்களைக்காப்பதற்காகக்
கிராமங்கள் நகரங்கள் போல்வும், கிராமங்களின் எல்லைகள் கிராமங்கள்
போலவும் செய்யப்பட்டிருக்கின்றனவா? அவையெல்லாம் உன்வச
த்திலிருக்கின்றனவா? உனதேசத்தில் திருடரையடிப்பவர்கள் ஸேனை
யினுல்தொடரப்பட்டு ஸமூகிகளிலும் மேடுபள்ளங்களிலும் நகரங்
களிலும் ஸஞ்சரிக்கின்றனரா? மங்கையர்களை அன்பாக நடத்துகிறாயா?
அவர்கள் நன்றாகப்பாதுகாக்கப்பட்டிருக்கிறார்களா? அவர்களை நம்
பாமலிருக்கிறாயா? அவர்களிடம் ரஹஸ்யத்தைச் சொல்லாமலிருக்கி
றாயா? ராஜாவே! காலங்கடக்கத்தகாதகாரியத்தைக்கேட்டு அதன்
பயனையும் ஆராய்ந்து பிறகு அநதபபுரத்தில் இன்பங்களை அனுபவித்
துக்கொண்டு படுததிராமலிருக்கிறாயா? ராஜாவே! இரவில் ³முத
விரண்டியாமங்கள் தூங்கிப் பின்பாமத்திலெழுந்து அறம்பொருள்க
ளைப்பற்றிச் சிந்திக்கிறாயா? பாண்டவனே! ஒவ்வொருநாளும் கால
த்திலெழுந்து அலங்காரங்களைச் செய்துகொண்டு காலநெதிரிந்தமர்
திரிகளுடன்கூட ஜனங்களுக்குக் காட்சிகொடுக்கிறாயா? பகைவரை
யடக்குகிறவனே! சிவப்பு உடுப்புக்களைத்தரித்தும் கீத்திகளைக்கையிற்
பிடித்துச் செவ்வையாக அலங்காரங்களைச் செய்துகொண்டுமிருக்கும்
மனிதர்கள் உன்னைக்காப்பதற்காகச் சூழ்ந்திருக்கின்றனரா? ராஜாவே!
தண்டிக்கத்தக்கவர்களையும் பூஜிக்கத்தக்கவர்களையும் நன்றாகப்பகுத்

¹ ஒவ்வொருகிராமத்தினுடைய சேஷமகாரியங்கள்.

² ப்ரசாஸ்தா (உத்தரவுகொடுப்பவன்), ஸமாஹர்த்தா (ஜனங்களிடம்
தீர்வைவாங்கி ராஜாவுக்குக்கொடுக்கிறவன்), ஸம்வீதாதா (பிரஜைகளுக்கும்
ஸமாஹர்த்தாவுக்கும் இடையிலிருந்து வேலைபார்ப்பவன்), லேககன் (எழுது
கிறவன்), ஸாக்ஷி ஆகியவர்.

³ முதல்யாமம் ஸாயங்காலத்தைச்சீர்த்தரதலால், இரண்டாவது மூன்
ருவதுயாமமே முதலிரண்டியாமங்களுண்டு கொள்க. பின்பாமம் என்ப
தற்கு ஈன்காம்யாமம் என்று பழையஉரை கூறுகிறது. அதனாலும் இது
துணியப்படும்.

தறிந்து நண்பராயினும் பகைவராயினும் அவர்கள்விஷயத்தில் யமனைப்போலச் சமமாக நடக்கிறாயா? பார்த்தனே! உடம்பின்நோயை ஒளவுதங்களாலும் பத்தியங்களாலும் மனத்தின்நோயைப், பெரியோர்களை அடிப்பதினாலும் எப்போதும் நிவிர்த்திசெய்கிறாயா? ¹ எட்டு அங்கங்களோடு கூடிய சித்தித்தையில் ஸமந்ததர்களும் வேண்டினவர்களுமான வைத்தியர்கள் உன்சரீரத்தில் எப்போதும் அன்பும் ஹிதமுமுள்ளவர்களாயிருக்கின்றனரா? ராஜாவே! உன்னிடம் வியவஹாரத்திற்காகவந்த வாதிப்பிரதிவாதிக்குக்குப் பொருளாசையினாலாவது அறியாமையினாலாவது காவத்தினாலாவது எவ்வகையிலும் நியாயவிரோதம்செய்யாமலிருக்கிறாயா? பொருளாசையாலாவது அறியாமையாலாவது பிறரை நம்பியாவது நிறர்ஸ்நேஹத்தினாலாவது அடித்தமனிதர்களின் பிழைப்பைக் கெடுக்காமலிருக்கிறாயா? பட்டணத்திலும் தேசத்திலுமுள்ளவர்கள் எதிரிகளினால் பொருள்கொடுத்து வசப்படுத்தப்பட்டவர்களாக ஒன்றுசேர்ந்து எவ்வகையிலும் உன்னுடன் பகைக்காமலிருக்கின்றனரா? உனதுவலிமையினால் வெல்லப்பட்டித் தன்வலிமைகுறைந்த சத்ருவானவன் ² மந்தரத்தினாலாவது மந்தரம் ஸையம் இரண்டினாலுமாவது வலிமையுள்ளவனாக எவ்வகையிலும் ஆகாமலிருக்கிறானா? தலைவர்களாயுள்ள அரசர்கள் அனைவரும் உன்னைநேசிக்கின்றனரா? அவர்கள் உன்னை அழைக்கப்பட்டு உன்காரியத்துக்காக உயிரையும் விடுவார்களா? ³ எல்லாவித்தைகளிலும் பிராமணர்கள்விஷயத்திலும் குணங்களை யனுஸரித்து உன்மரியாதை நடந்துவருகிறதா? முனிவர்கள்விஷயத்திலும் உன்நன்மைக்குக்காரணமான சிறந்தபூணை நடந்துவருகிறதா? ஸ்வாக்கத்தையும் மோக்ஷத்தையும் தருவனவாகிய நித்தியதக்ஷிணைகளை அவர்களுக்கு அளிக்கிறாயா? வேதத்தினாலறியப்பட்டவையும் முன்னோர்களாலரசரிக்கப்பட்டவையுமான வேதோத்தகர்மங்களை அவர்களைப்போலவே ஊக்கத்துடன் செய்துவருகிறாயா? குணங்கள் பொருந்தின பிராமணர்கள்

¹ எட்டு அங்கங்களாவன. 1. சல்யம் = தேகத்துக்குள்ளிருக்கும் முள்முதலியவற்றை எடுப்பது. 2. சாலாகயம் = குத்தி கீர் எடுப்பது. 3. காயசிகித்தையோக்கு மருந்துகொடுப்பது. 4. பூதவித்தை = பேய்முதலியவற்றை ஒட்டுவது. 5. கௌமாரப்ருத்யம் = குழந்தைகளுக்கும் ஸ்திரீகளுக்கும் வைத்தியம். 6. அகத்தந்திரம் = விஷவைத்தியம். 7. ரஸாயனதந்திரம் = தேகபுஷ்டி ஆயுள்முதலியவற்றை உண்டாக்குவது. 8. வாலீகரணம் = போகங்களில் அதிகஉதவாஹப்படுத்துவது.

² மந்தரம் = புத்திபீலம்.

³ நதிஷ்டதி என்பதை மாற்றிப் பாடங்களை யனுஸரித்தும் பழைய உரையை அனுஸரித்தும் அனுதிஷ்டதி என்று பாடம் கொள்ளப்பட்டது.

உனதுகிருகத்தில் சுவையுள்ளசிறந்தபோஜனங்களை உன்முன்னிலையில் தகழிணையோடுபுஜிக்கின்றனரா? வாஜபேயம் பெண்டரீகம்முதலிய யாகங்களெல்லாவற்றையும் மனஉறுதியோடும் பூக்தியோடும் பூர்ணமாக நிறைவேற்றமுயல்கின்றாயா? உறவினரையும் ஆசார்யர்களையும் மூத்தோரையும் தேவர்களையும் முனிவர்களையும் கிராமங்களின்முக்கியமான (அரசுமுதலிய) புண்ணியவிருகடங்களையும் பிராமணர்களையும் வணங்குகிறாயா? குற்றமற்றவனே! உன்னால் யாருக்கும் வ்யஸனமாவது கோபமாவது உண்டாக்கப்படாமலிருக்கின்றதா? மங்களதிரவியங்களைக் கைகளிலவைத்துக்கொண்டு ஜனங்கள் உன்பக்கத்திலிருக்கின்றனரா? குற்றமற்றவனே! தாமர்த்தகாமங்களைப்பகுத்தறிவதும் ஆயுளையும்புகழையும் தருவதுமாகிய இந்த (முற்கூறிய) புத்தியும் நடையும் உன்னிடத்திலிருக்கின்றனவா? இந்தபுத்தியோடிருப்பவனுக்கு ராஜ்யம்மெடாது. அப்படிப்பட்டஅரசன் பூமியைஜயித்து மிகவும்ஸுகமாக அபிவிருத்தியடைவான். பரிசுத்தமான மனத்தூய்மையுள்ளவனும குற்றமற்றவனுமான யோக்கியன் திருட்டுத்தொழிலில் பழிசுமத்தப்பட்டபோது, அவன் ஸமர்த்தர்களானஅதிகாரிகளினால் பொருளரிசைக்கொண்டு சாஸ்திரங்களைப் பாராமலே கொல்லப்படாமலிருக்கிறானா? குற்றம்செய்யும்போது உளவறீந்தவர்களால் பார்க்கப்பட்டுத் திருட்டுப்பொருளுடன் பிடிக்கப்பட்டகுற்றவாளியானதிருடன் பொருளரிசையிடல் விடப்படாமலிருக்கிறானா? பாரதனே! செல்வனுக்கும் வறினனுக்கும் உண்டானவிவகாரங்களை உனதுநியாயஸபையோர் பொருளுக்கிணங்கி வித்தியாஸமாகப் பாராமலிருக்கின்றனரா? நாஸ்திகம், பொய், கோபம், ஊக்கமின்மை, காரியங்களைவிளமபித்தல், தெரிந்தவர்களைப்பாராமல், சோமபல், ஐம் புலன்களிலாடுபாடு, ஒருவனாகவேகாரியங்களைஆலோசிப்பது, காரியம்தெரியாதவர்களுடன் ஆலோசிப்பது, நிச்சயிக்கப்பட்டவற்றைச் செய்யாமலிருப்பது, மந்தராலோசனையை ரஹஸ்யமாக வைத்துக் கொள்ளாமை, மங்கள்காரியங்கள் முதலியவற்றைச் செய்யாமை, யாவர்க்கும்எதிர்கொண்டுஎழுநிறுப்பதுஆகிய பதினென்றாஜதோஷங்களை நீவிட்டிருக்கிறாயா? வேருன்றின அரசர்களும் இந்தக்குற்றங்களினுற் பெரும்பாலுங்கொடுவர். உனதுவேதங்கள் பூயன்பட்டனவா? உன்னுடையதனம் பீயன்பட்டதா? உனதுமனைவிகள் பயன்பட்டனரா? உனதுகல்விக்கேள்வி பயன்பட்டனவா? என்று நாரதர் ப்ரசன்மசெய்தார்.

யுகிஷ்டியார், “வேதங்கள்பயன்படுவதுஎவ்வகை? பொருள்பயன்

யடுவது எவ்வகை? மனைவி பயன்படுவது எப்படி? கேள்விபயன்படுவது எவ்வாறு”? என்றுகேட்க, நாரதர், “அக்னிஹோதாத் தினுல் பயன்படுவது வேதம். கொடுப்பதினாலும் அனுபவிப்பதினாலும் பயன்படுவது பொருள். இன்பத்தினாலும் ஸாதத்யினாலும் பயன்படுபவன் மனைவி, வணக்கத்தினாலும் ஒழுக்கத்தினாலும் பயன்படுவது கேள்வி” என்றமறுமொழிஉரைத்தார். சிறந்ததவமுள்ள நாரதமுனிவர் இவ்வாறுசொல்லியபிறகு யுதிஷ்டிரரைத் திரவியலாபத்திற்காகத் திரும்பவும்விவைத்தொடங்கினார்: “தூரதேசத்திலிருந்துவந்த வணிகர்களிடம் சுங்கம்வாங்குகிறவர்களால் குறிப்பிக்கப்பட்டசுங்கம் வாங்கப்படுகின்றதா? ராஜாவே! உனதுநகரத்திலும் தேசத்திலும் கௌரவிக்கப்பட்டமனிதர்கள் மோசங்களிலடிகப்படாமல் சரக்குக்களைவருவிக்கின்றனரா? நண்பனே! ‘அர்த்தசாஸ்திரம்’தெரிந்தவரும் தர்மத்துக்கொற்றுமையாகத் தமதுலாபத்தைப்பார்ப்பவருமாகிய பெரியோர்களின் தர்மார்த்தங்களடங்கியசொற்களை என்றம்கேட்கிறாயா? உழவுத்தொழிலினாலுண்டான பூக்களும் கனிகளுமாகிய பச்சைத்தான்யங்களிலும் உலர்ந்ததான்யங்களிலும், பசுக்களிற்புஷ்பங்களும் பலங்களுமாகிய பூர்வெய்களிலும் ஸாரமானவை தர்மத்திற்காகப் பிராமணர்களுக்குக் கொடுக்கப்படுகின்றனவா? எப்போதும் எல்லாச்சிற்பிகளுக்கும் நாலுமாஸங்களுக்கு வேண்டியபொருளையும் கருவிகளையும்குறித்தகாலத்தில் நன்றாகக்கொடுக்கிறாயா? மஹாராஜாவே! செய்தவேலையைப் பார்க்கிறாயா? செய்தவனைச் சிலாகிக்கிறாயா? தெரிந்தவர்களின்நடுவில் கௌரவித்து அவனுக்குப் பரிசளிக்கிறாயா? பரதசிரேஷ்டனே! பிரபுவே! யானை, குதிரை, தேர்களைப்பற்றிய முதல்நூல்களெல்லாவறையும் கிரஹிக்கிறாயா? பரதசிரேஷ்டனே! உன்கிருகத்தில்தனுவேதத்தின்ஸூத் திரங்களும்கரத்துக்குரிய யந்திரசாஸ்திரத்தின்ஸூத் திரங்களும்கன்றாகப்பயிற்சி செய்யப்படுகின்றனவா? சூற்றமற்றவனே! எல்லாஅஸ்திரங்களும் பிரம்மதண்டமென்றுசொல்லப்பட்ட மந்த்ரஸித்தியும் சத்துருக்களையழிப்பனவாகிய விஷப்பிரயோகங்களனைத்தும் உனக்குத் தெரிந்திருக்கின்றனவா? அக்னிபயத்திலிருந்தும் ஸர்ப்பயத்திலிருந்தும் ரோகபயத்திலிருந்தும் பேய்பிசாசுபயத்திலிருந்தும் உன்தேசமனைத்தையும் காப்பாற்றுகிறாயா? தர்மந்தெரிந்தவனே! கண்ணில்லாதவர்களையும் ஊமைகளையும் முடவர்களையும் அங்கஹீனமுள்ளவர்களையும் ஆதரவற்றவர்களையும் ஸர்யாஸிகளையும் தந்தைபோலக் காப்பாற்றுகிறாயா?

மஹாராஜாவே! உறக்கம், சோம்பல், பயம், கோபம், மிருதுத்தன்மை, காரியங்களைவிளம்பித்தலென்னும் ஆறுதிங்குகளும் உன்னால் விலக்கப்பட்டிருக்கின்றனவா”? என்றார். கௌவசிரேஷ்டரும் மஹாத்மாவுமான தர்மராஜா பிராமணோத்தமரான நாரதருடைய சொற்களைக்கேட்டவுடன் ஸந்தோஷமடைந்து அவர்பாதங்களில்வணங்கி அபிவாதனஞ்செய்து கடவுளுக்கொப்பான அந்தமுனிவரைப்பார்த்து, “நீங்கள் எவ்வாறுசொன்னீர்களோ அவ்வாறு செய்வேன். என் அறிவானது மிக்கமேன்மைபெற்றது” என்றுசொல்லி அவ்வாறே செய்யவுந் தொடங்கினார். அதனால், அந்தராஜா கடல்குழந்தபுவனியையும்பெற்றார். நாரதர், “எந்தஅரசன் நான்குவருணங்களையும் காப்பாற்றுவதில் இவ்வாறுநடக்கின்றானோ அவன் இம்மையிலும் மிகச்சுகமாக மகிழ்ந்திருந்து மறுமையிலும் இந்திரலோகத்தையடைவான்” என்றுசொன்னார்.

ஆறுவது அத்தியாயம்.

ம ந த் ர ப ர் வ ம். (தொடர்க்கி.)

(தமிழுடையஸபைக்குட்ப்பான ஸபையைக் கண்டதுண்டாவென்று தர்மராஜர்கேட்க, நாரதர் தேவஸபைகளைக்கண்டிருப்பதாக மறுமொழிகூறியது.)

தர்மராஜாவான யுதிஷ்டிரர், நாரதமஹரிஷி சொன்னபிறகு அதைக்கொண்டாடி அவரால் அனுமதிக்கொடுக்கப்பெற்று முறைப்படி மறுமொழியுரைத்தார்: “பகவானே! நீங்கள் இந்தத்தர்மத்தினதுணியைச் சாஸ்திரப்பிரகாரமும் யுக்தியுத்தமாகவும் உரைத்தீர்கள். இந்த ஒழுங்கானது என்னால் கூடியவவரையில் சாஸ்திரத்தையனுஸரித்துச் செய்யப்படுகிறது. (முற்காலத்தரசர்கள் நியாயமாகத் தனங்களைச் சம்பாதித்துக் காரியங்களைச் செய்யவேண்டியமுறைப்படி உபாயங்களினால் பயன்படச்செய்தனர்.) * அதில் ஸந்தேஹமில்லை. பிரபுவே! யாரும் அவர்களின்நலவழியிற் செல்லவிரும்புகிறோம், ஆனால் அவர்கள் மனத்தைக்கட்டிநடந்ததுபோல நடக்கமுடியாது” என்றார். தர்மாத்மாவும் சிறந்தமஹிமைபுள்ளவருமான யுதிஷ்டிரர், நாரதர்சொன்னதைச் சிறப்பித்து இவ்வாறுரைத்தீ அவர்சொல்லைக்கொண்டாடி, அளவற்றமஹிமைபுள்ளவரும் த்ரிலோகஸஞ்சாரியும் தேவரிஷியுமான அந்தநாரதமுனிவர் ஸுகமாகஉட்கார்ந்து இளைப்பாறிச் சற்று

நேரமானபின், சரியானகாலமென்றுகண்டு அவர் அருகிலிருந்து அரசர்களின்நடுவில் வினவினார்: “பிராமணரே! நீங்கள் ஆதியில் பிரம்மாவின்னொப்படைக்கப்பட்ட பல்வகையான அனேகலோகங்களைப் பார்த்துக்கொண்டு மனோவேகமாக எப்போதும் ஸஞ்சரிக்கிறீர்கள். இந்த ஸபையைப்போன்றதாகவாயினும் இதற்கு மேற்பட்டதாகவாயினுமுள்ள ஒருஸபை¹ இதற்குமுன் எங்கேயாவது பார்க்கப்பட்டதா? இனியாவது உண்டாகுமா? கேட்கின்றஎனக்கு இதைச்சொல்லீராக” என்றார். அந்தத்தர்மராஜாவின் அந்தச்சொல்லைக்கேட்டு நாரதர் புன்னகையுடன் இன்சொல்லாகப் பின்வருமாறு அவருக்கு மறுமொழிகூறலானார்: “அன்பனே! பரதவம்சத்தரசே! உன்னுடைய இந்தஸபையைப்போன்ற ரத்னமயமானஸபை மானிடலோகத்தில் இதற்குமுன் காணப்பட்டதில்லை; கேட்கப்பட்டதில்லை. பரதசிரேஷ்டனே! உனக்குக் கேட்கவிரும்பமிருக்குமாயின் யமஸபையையும் வருணஸபையையும் இந்திரஸபையையும் குபேரஸபையையும்பற்றிச் சொல்வேன். பரதசிரேஷ்டனே! எல்லாவற்றிலுமசிறந்ததும், களைப்பைநீக்குவதும், தேவலோகத்திற்கும மற்றலோகங்களுக்கு முரிய போகங்கள்பொருந்தியதும், எல்லாஉலகங்களின்உருவங்களுமமைந்ததும், தேவர்களாலும் பித்திரதேவதைகளாலும் ஸாத்தியர்களாலும் இந்திரியங்களைஐயித்துச் சாஸ்திரபபடி யாகங்கள்செய்தவர்களாலும் சாந்தர்களானமுனிவர்களாலும் வேதங்களாலும் தஷ்டிணைகளோடுகூடியயாகங்களாலும் அடையப்பெற்றதுமான பிரம்மஸபையைப்பற்றியும் சொல்லுவேன்” என்றார்.

சிறந்தமனமுள்ள தர்மராஜாவாணயுதிஷ்டிரர், நாரதரால் இவ்வாறுரைக்கப்பெற்றபின், தம்முடையஸஹோதரர்களோடும் அங்குள்ள எல்லாப் பிராமணோத்தமர்களோடும் நார்தரைப்பார்த்துக் கைகூப்பிக் கொண்டு சொல்லலானார்: “பிராமணரே! அந்தச்சபைகளெல்லாவற்றையும் சொல்லுங்கள். நாங்கள் கேட்கவிரும்புகிறோம். அந்தச்சபைகளிலுள்ள பொருள்களையாவை? அவற்றின் அகலமென்ன? நீளமென்ன? அந்தப்பிரம்மஸபையில் பிரமமாலை ஸேவிப்பவர்தார்? மற்றச்சபைகளில்-தேவராஜாவானஇந்திரனையும் சூரியபுத்திரனான யமனையும் வருணனையும் குபேரனையும் ஸேவிப்பவர்தார்? பிரம்மரிஷியே! இவற்றையெல்லாம் கிரமமாக நீங்கள் சொல்லக்கேட்க எங்களுக்கு

¹ பவதா - என்றபுட்டம்கொள்ளப்பட்டது. பவிதா - என்னும் பாடத்திற்குக் ‘காணப்பட்டிருக்கிறதா’ என்பதற்குப் பிறகு ‘இனியாவது உண்டாகுமா?’ என்று சேர்த்துக்கொள்க.

மிக்கவிருப்பமிருக்கிறது” என்றார். இவ்வாறு தர்மராஜரால் கேட்கப்பட்ட நாரதர், “ராஜாவே! அந்தத்தேவஸபைகளைப்பற்றி இப்போது வரிசையாக நான் சொல்லுகிறேன்; கேளுமே” என்று சொல்லினான்.

ஏழாவது அத்தியாயம்.

ம் ந த் ர ப ர வ ம். (தொடர்ச்சி.)

(இந்திரஸபைச்சிறப்பு.)

நாரதர், “கௌரவராஜனே! உயர்ந்த சிறப்பேவைசெய்யப்பட்டதும் இந்திரன் தன்சக்தியினால் அடைந்ததும் ஸூரியனுக்கொப்பான ஒளியோடுவிளங்குவதுமான இந்திரனது திவ்யஸபை நூறு யோசனை அகலமும் நூற்றைம்பது யோசனைகளும் மிகையோசனை உயரமுமுள்ளதும், அந்தத்திலிருப்பதும், நினைத்தபடி செல்வதும், மூப்பு தன்பம் களைப்பு அசகங்களைப்போகருவதும், ஸுகத்தையும் நன்மையையும் தருவதும், வீடுகளும் ஆஸனங்களுமுள்ளதும், மனத்திற்கினியதும், கற்பகவிருக்ஷங்களினால் சோதிப்பதுமாயிருக்கிறது. பாரதனே! குருதிபுத்ரனே! அந்தச்சபையில் தேவேந்திரன் கிரீடத்தையும் சிவப்பு ரத்தினமிழைத்த தோள்வளைகளையும் தூய ஆடைகளையும் விசித்திரமான புஷ்பமாலைகளையும் தனது திவ்யசரீரத்தில் தரித்துச்¹ சசி, மஹேந்திராணி, ஸ்ரீ, லக்ஷ்மி, ஹ்ரீ, கிராததி, கார்த்தியென்னும்ஸ்திரீகளுடன் உயர்ந்தஸிம்மாஸனத்தில் வீற்றிருக்கிறான். ராஜாவே! அந்தச்சபையில்² ஸபதமருததுக்களும், ஸித்தர்களும், தேவரிஷிகளும், ஸாத்யர்களும், தேவககூட்டங்களும், இந்திரபதத்துக்

¹ சசிஎன்னும் பெயரையுடைய மஹேந்திராணி என்பது பழைய உரை. சசி = இரதிரானமனைவி; மஹேந்திராணி = தேவேந்திரபதத்தின் அதிஷ்டான தேவதை; ஸ்ரீ = அழகின்தேவதை; லக்ஷ்மி = செல்வத்தின்தேவதை; ஹ்ரீ = லஜ்ஜை (அதாவது குற்றங்களில் விலகுதல்) அதன்தேவதை; கிரீத்தி = புகழின்தேவதை; காரதி = ஒளியின்தேவதை; இந்தத்தேவதைகள் பெண்வடிவங்களாக இந்திரனுடன் இருக்கின்றன என்பது கருத்து.

² காற்றின் எழுபிரிவுகள்: 1. ஆவஹம் = (மேகமமுதலியவற்றைநடத்துவது) 2. ப்ரவஹம் = (ஸூரியமண்டலத்தைநடத்துவது) 3. ஸம்வஹம் = (சந்திரமண்டலத்தைநடத்துவது) 4. உத்வஹம் = (நகரத்திரங்களைநடத்துவது) 5. விவஹம் = (அங்காரகனமுதலிய கிரகங்களைநடத்துவது) 6. பரிவஹம் = (ஆகாசகனகையையும் ஸப்தரிஷிகளையும்நடத்துவது) 7. பராவஹம் = (தருவினைநடத்துவது); கிருஹஸ்தர்களான மருததுக்கள் என்பது பழைய உரை.

சூரியவர்களும், ஆதித்தியர்களும் ஆகிய இவர்களைவரும் திவ்ய ரூபங்களோடு பொன்மலைகள்முதலான அலங்காரங்களையணிந்து கொண்டு பாரியைகளோடும் வேலைக்காரர்களோடும்சேர்ந்து மஹாத் மாவும் பகைவரையடக்குகிறவனுமாகிய தேவேந்திரனை உபாஸிக்கின்றனர். பாவங்களைநீக்கி ஜ்வலிக்கின்ற அக்னிகள்போலப் பரிசுத்தர்களும் மகிமைபுள்ளவர்களும் ஸோமலதையைபிழிந்தவர்களும் துயரமும் அச்சமும் அற்றவர்களும் காற்றையும் ஹோமசேஷத்தையும் புஜிப்பவர்களுமான பராசார், பர்வதர், ஸாவர்ணி, காலவர், ஏகதர், த்விதர், சிறந்தஅறிவுள்ள த்ரிதர், சங்கர், லிகிதர், கௌரிரென்னும்முனிவர், கோபமுள்ள தூர்வாஸர், ச்யேனர், தீர்க்கதமஸ் என்னும் முனிவர், பவித்ரபாணி, ஸாவர்ணி, யாஜ்ஞவல்க்யர், பாலுகி, உத்தாலகர், சுவேதகேது, 'தாண்டர், பாண்டாயினி, ஹவிஷ்மான், கரிஷ்டர், அரிச்சந்திரனென்னுமாசன், ஹ்ருதயர், உதாசாண்டில்யர், வியாஸர், க்ருஷீவலர், வர்தஸ்கந்தர், விசாகா, விதாதா, காலா, கராலதந்தர், த்வஷ்டா, விச்வகர்மா, துமபுருஆகிய கர்ப்பத்திற்பிறந்தவர்களும் பிறவாதவர்களுமான ரிஷிகள், எல்லாஉலகங்களுக்கும் ஈச்வரான வஜ்ரபாணியை ஸேவிக்கின்றனர். பாரதனே! பாண்டவனே! ஸஹதேவர், ஸுநீதர், சிறந்ததவமுள்ள வால்மீகி, பொய்யா மொழியான ஸமீகர், பிரதிஜ்ஞைதவறாதவரான பாசேதஸ், மேதா திகி, வாமதேவர், புலஸ்தியா, புலஹர், க்ரது, மருத்தர், மரீசி, சிறந்ததவமுள்ள ஸ்தாணுவென்பவர், கக்ஷ்வான், கௌதமர், தார்க்ஷ்யர், வைச்வானரமுனி, காலகவ்ருக்ஷீயரென்னுமமுனிவர், ஆச்ராவ்யர், ஹிரண்மயர், ஸம்வர்த்தர், தேவஹவ்யர், 'தவவன்மையுள்ள விஷ்வக்ஸேனர் ஆகிய இந்த முனிவர்களும், தேவதாரூபங்களையுடைய திர்த்தங்கள், ஓஷதிகள், சிரத்தை, மேதை, ஸாஸ்வதி, தாமார்த்தகாமங்கள், மின்னல்கள், முழங்குகின்ற நீருண்டமேகங்கள், காற்றுக்கள், யாகங்களை நடத்தும் ²இருபத்தேழு அக்னிகள், ³அக்னீஷோமர்கள்

1 'தாண்டியர்' என்பதும் பாடம்.

2 கார்ஹபத்யம், ஆஹவரீயம், தக்ஷிணம், நிரமந்த்யம், வைத்யுதம், ரூரம், ஸம்வர்த்தம், லௌகிகம், ஜாடாம், விஷ்கம், க்ரவ்யாத, கேமவான், வைஷ்ணவம், தஸ்யுமான், பலதம், சார்தம், புஷ்டம், வீபாவஸு, ஜ்யோதிஷ்மான், பரதம், பதாம், ஸ்வஷ்டக்ருத், வஸுமான், க்ஷது, ஸோமம், பித்ருமான், அங்கிரஸ் என்பன.

3 சந்திரனோடுசேர்த்தும் இந்திரனோடு சேர்த்தும் அக்னியை இரண்டு தரம்உறுவது ஹவிஸுகளை வெவ்வேறுகக்கொடுக்கவேண்டுமென்பது கருத்து.

இந்திராக்கனிகள், மித்திரன், ஸவிதா, அர்யமா, பகன், விச்வேதேவர்கள், ஸாத்யர்கள், பருஹஸ்பதி, சுக்கிரர், விச்வாவஸு, சித்ரஸேனன், ஸுமனன், தருணன், யஜுருபுருஷர்கள், தக்ஷிணைகள், க்ரஹங்கள், ஸ்தோபங்கள் என்னப்பட்ட ஸாமவேதஸ்வரங்கள், யாகங்களை நடத்தும் மந்த்ரங்கள், இவாகளனைவரும் அந்தச்சபையில் சேர்ந்திருக்கின்றனர். ராஜாவே! ரம்பை, ஊர்வசி, மேனகை, க்ருதாசி, பஞ்சசூடை, வியாசிததிமுதலான அப்ஸரஸுகளும் வித்யாதராகளும் அழகானகந்தர்வர்களும் நர்த்தனங்களாலும் வாத்தியங்களாலும் பாட்டுக்களாலும் பலவகை ஹாஸ்யங்களாலும் தேவராஜாவான இந்திரனை ஸந்தோஷப்படுத்துகின்றனர். பிரமமரிஷிகள் ராஜரிஷிகள் தேவரிஷிகளனைவரும் சரித்திரங்களையும் பராக்கிரமத்தையும் பற்றிய துதிகளையும் மங்களங்களையும் சொல்லி, வலாஸுரனையும் வருத்திரனையுங்கொன்ற மஹாத்மாவான தேவேந்திரனைச் சிறப்பிக்கின்றனர். மற்றவர்களெல்லாரும் பூமலைகளைச் சூழ ஆபரணங்களைப் பணிந்து திவ்யவிமானங்களிலேறி ஜ்வலிக்கின்ற அக்னிகள் போலப் போக்கும் வாவுமாக விருக்கின்றனர். பிருஹஸ்பதியும் சுக்ரரும் எப்போதும் அங்கேயே இருக்கின்றனர். ராஜாவே! மஹாத்மாக்களும் உறுதியான தவமுள்ளவரும் சந்திரனைப் போலக் காட்சிக்கொரியவருமான இவர்களும் பிருசுவும் ஸபதரிஷிகள் முதலான மற்றும் அனேகர்களும் பிரம்மாவின் ஆஜ்ஞையினால் அங்கே வந்து போகின்றனர். சிறந்த கைகளையுடைய ராஜாவே! இந்தப்புஷ்கரமாலினி என்னும் இந்திரஸபையை நான் பார்த்திருக்கிறேன். யமஸபையைப் பற்றியும் கேள்.

எட்டாவது அத்தியாயம்.

ம ந் த ர ப ர வ ம். (தோடீச்சி.)

(ய ம ஸ ஷ ப ச் சி ர ப் பு.)

யுதிஷ்டிரா! யமஸபையைச் சொல்லப்போகிறேன். அதைத்தெரிந்துகொள். பார்த்தனே! யமனுக்காக அந்தச்சபையை விசுவகர்மா செய்தான். ராஜாவே! பாண்டவனே! ஒளியே உருக்கொண்ட அந்தச்சபை நூறுயோசனைக்குமேலே அகலநீளமுள்ளதும், ஸுமிரியனைப் போன்ற ஒளியினால் எங்கும் பிரகாசிப்பதும், நினைத்த உருவம் அமைவதும், மிக்க குளிர்ச்சியும் அதிக வெப்பமும் இல்லாமல் மனத்தை மகிழ்விப்பதுமாக உள்ளது. துயரம், மூப்பு, பசி, தாகம், வெறுப்பு, மனச்

சோர்வு, களைப்பு, கெடுதல் இவற்றில் ஒன்றும் அச்சபையிலில்லை. தேவர்க்கும் மானிடர்க்குமுரிய போகங்களனைத்தும் அ்தில்உள்ளன. பகைவரையடக்குகிறவனே! சுவையுள்ளவையும் பலத்தைத்தருகின்றவையும் மனத்தைக்கவருகின்றவையும் தெவிடாதவையுமான ¹பக்ஷ்யம் போஜ்யம் லேஹ்யம் சோஷ்யம் பேயம்இவைமிகுதியாகஇருக்கின்றன. சிறந்தமணமுள்ள பூமாலைகளும் நினைத்தபலன்களைத்தரும் மாங்களும் சுவையுள்ளதண்ணீரும் வெந்நீரும் எக்காலமுமிருக்கின்றன. அன்பேனே! அநதச்சபையில் புண்ணியஞ்செய்த ராஜரிஷிகளும் பரிசுத்தர்களான பிராமமரிஷிகளும் மகிழ்ச்சியுடன் ஸூர்யபுத்ரனான யமனை ஸேவிக்கின்றனர். அரசர்க்கரசே! யயாதி, நஹுஷன், பூரு, மாந்தாதா, ஸோமகன், நிருகன், திரஸதஸ்யுவென்னுமராஜரிஷி, க்ருதவீர்யன், சுருதசர்வன், அரிஷ்டநேமி, ஸித்தன், கிருதவேகன், கிருதி, நிமி, ப்ரதர்தனன், சிபி, மத்ஸ்யன், பருதுலாக்ஷன், பருஹத்ரதன், வார்த்தன், மருததன், குஷிகன், ஸாங்காசயன், ஸாங்க்ருதி, த்ருவன், சதுர்ஸ்வன், ஸதஸ்யூர்மி, கார்த்தவீர்யராஜுன்னென்னும் ராஜா, பரதன், ஸுரதன், ஸுநீதன், நிசுடன், அனலன், திவோதாஸன், ஸுமனஸ், அம்பரீஷன், பகீரதன், வியசுவன், ஸதச்வன், வாத்ரியச்வன், பருதுவேகன், பருதுசிரவஸ், பிருஷதசுவன், வஸுமனன், மிக்கஅதிகபலசாவியானக்ஷுபன், நுஷதரு, பருஷஸேனன், புருகுத்ஸன், த்வஜி, ரதி, ஆரஷ்டிஷேணன், திலீபன், மஹாத்மாவானஉசீநரன், உசீநரன்புதல்வனானபுண்டரீகன், சாயாதி, சரபன், சுசி, அங்கன், ரிஷ்டன், வேனன், துஷ்யநதன், ஸ்ருஞ்ஜயன், ஜயன், பாங்காஸூரி, ஸுநீதன், நிஷதன், வஹீநரன், கரந்தமன், பாஹ்லீகன், ஸுத்யுமனன், பலவானாகியமது, ²பீளன், பலவானுமருத்தராஜன், கபோதரோமன், த்ருணகன், ஸஹதேவன், அர்ஜுனன், ஸியசுவன், ஸாச்வன், கிருசாகுவன், ச்சபிரனுளன்னுமரசன், தசரதபுத்திரர்களான ³ராமலக்ஷ்மணர்கள், ப்ரதர்தனன், அளர்க்கன், கக்ஷஸேனன், கயன், கௌராசுவன், பரசுராமா, நாபாகன், ஸகரன், ⁴பூரித்யுமனன், மஹாச்வன், ப்ரதாசுவன், ஜனகன், வேனபுத்திரனுபருது, வாரிலேனன்,

1 பக்ஷ்யம்முதலிய ஐந்தும் உணவின்வகைகள்.

2 இளியென்பவளின் புத்திரனான புருஷன்.

3 ராமலக்ஷ்மணர்கள் தம்முருவத்துடன் யமஸபையிலிருப்பது, உத்தாராமாயணத்தில் அவதாரஸமாபனகாலத்தில் ராமலக்ஷ்மணர்களை யமன்வந்து கண்டதாகச்சொல்வதனாலும்விளங்குகின்றது.

4 இது இரண்டொழுவைவருகிறது.

புருஷித், ஜனமேஜயன், பிரமமதத்தன், த்ரிகர்த்தி, ராஜாவாகிபஉப்
ரிசரவஸு, இரதிரத்யும்னன், பிமஜானு, கௌரப்ருஷ்டன், அனகன்,
லயன், பத்மன், முசுருதன், பூரித்யும்னன், பிரஸேஷஜித், அரிஷ்ட
நேமி, ஸுத்யும்னன், பருதுலாசுவன், அஷ்டகன் இவர்களும், மத்
ஸ்யராஜர்கள நூறுவரும், நீபர்கள் நூற்றுமீவரும், ஹயர்கள் நூற்று
வரும், த்ருதராஷ்ட்ரர்கள் நூற்றொருவரும், ஜனமேஜயர்கள் எண்
பதின்மரும், பிரம்மதத்தர்கள் வீரிகள் ஈரிகள் நூறுநூறுபேர்களும்,
இருநூறுபீஷ்மர்களும், நூறுபீமர்களும், நூறுபிரதிவிநத்யர்களும்,
நூறுநாகர்களும், நூறுஹயர்களும், நூறு¹பலாசங்களும், நாணல்
தர்ப்பைமுதலியவை நூறும், அங்கிருப்பனவாக அறியத்தக்கவை.
சுரதனு, உனதுபிதாவாகிய பரூண்டு, உசங்கவன், சதரதன், தேவ
ராஜன், ஜயத்ரதன், புத்திமானாகிய விருஷதர்ப்பனென்னும்ராஜரிஷி,
அவனுடையமந்திரிகள், நிரமபினதக்ஷிணைகளோடுகூடின அனேகஞ்
சிறந்த அச்வமேதயாகங்களைச் செய்து (இவ்வுலகைவிட்டுச்) சென்ற
இன்னுமனேகமாயிரம்² சசபிந்துக்களாகிய இந்தப் பூண்ணியசாலிக
ளும், புகழ்பெற்றவர்களும் கல்விகேள்விமிருதவருமான ராஜரிஷிக
ளும் அநதச்சபையில் யமதர்மராஜனேஸேவிக்கின்றனர். முறைப்படி
யாகஞ்செய்தவரும் தவததில்ஸித்திபெற்றவரும் யோகசீரீரீமபெற்ற
வர்களுமாகிய அகஸ்தியர் மதங்கர் காலர் மருத்யுவென்னும்முனி
வர்களும் தேகமெடுத்திருக்கும் அக்னிஷ்வாதர்கள், 3பேனபர்கள்,
4 ஊஷ்டமபர்கள், 5ஸுதாவரதர்கள், 6பர்ஹிஷதர்கள் முதலானபித்ருக்
களும், காலசக்ரமும், பரத்யக்ஷ்ருபியான அக்னிபகவானும், பாவஞ்
செய்து தக்ஷிணயனத்தில்மாண்மடைநத மனிதர்களும், காலத்தை
நடத்துவதற்காக நியமிக்கப்பட்டயமகிங்கரர்களும் சரீரமெடுத்துக்
கொண்டுவுநத சிம்சபைமரம் பலாசமரம் நாணல் தர்ப்பைமுதலிய
தாவரங்களும் அநதஸபையில் தர்மராஜனே உபாஸிக்கின்றனர்.
இவர்களும் இன்னும் அனேகர்களமாகிய தர்மராஜஸபையோரி
ன்பெயர்களையும் செய்கைகளையும் கணக்கிடமுடியாது. பார்த்த
னே! அழகியதும் நினைத்தபடிசெல்வதுமாகிய அநதச்சபை நெருக்க
மில்லாமலிருக்கிறது. விச்வகர்மா நெடுங்காலந்தவஞ்செய்து நிருமா
ணஞ்செய்தது. பாரதனே! அது தன்னொளியினால் ஜ்வலித்துச்
கொண்டு பிரகாசிக்கின்றது. நியமந்தவறுதவரும் பொய்சொல்லாத

1 பலாச நாணல் தர்ப்பம்முதலியவற்றின் அதிஷ்டானதேவதை.

2 சசபிந்துவம்சத்தில் பிறந்தவர்கள். 3 துரையையுண்பவர்கள்.

4 நீராயியையுண்பவர்கள். 5 அமிர்தமுண்பவர்கள். 6 தீயிலிருப்பவர்கள்

‘வரும் சார்தரும் சுத்தருமான ஸர்யாஸிகள் தமது நற்கருமங்களினால் துலக்கப்பட்டு அந்தச்சபைக்குச் செல்லுகின்றனர்.’ எல்லாரும் ஒளியோடுகூடிய தேஹங்களை யுடையவர்களும், தூய ஆடைகளைத் தரித்தவர்களும், விசித்ரங்களான தோள்வளைகளையும் பூமாலைகளையும் ஜவளிக்கின்ற குண்டலங்களையும் முத்தாரங்களையும் அணிந்தவர்களும், மஹாத்மாக்களுமான கந்தர்வக்கூட்டங்களும் அப்ஸரஸுகளின்கூட்டங்களும் அவரவர்கள் செவ்வையாகச் செய்த புண்ணியகர்மங்களினால் அச்சபைக்குப் போகின்றனர். * பார்த்தனே! அந்தச்சபையில் எங்கும் வாத்தியமும் ஆட்டமும் பாட்டும் சிரிப்பும் விளையாட்டும் இனியவாஸனைகளும் இனியஒலிகளும் இருக்கின்றன. தேவலோகத்தியமாலைகள் அங்கே திகழ்ந்தோறுமலுருகின்றன. தர்மமும் அழகும் சிறந்தமனமுமுள்ள நூறுலக்ஷம்பெயர்கள், பிரஜைகளுக்கு ஈசுவரனும் மஹாத்மாவுமாகிய யமனை உபாஸிக்கின்றனர். ராஜாவே! மஹாத்மாவான பித்ருராஜனுடைய அந்தச்சபை இவ்வகையானது. ‘புஷ்கரமாலினியென்னும் வருணஸபையையும் சொல்வேன்.

ஒன்பதாவது அத்தியாயம்.

மந்த்ரபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(வருணஸபைச் சிறப்பு.)

புதிஷ்டிரானே! வருணனுடைய திவ்யஸபையும் யமஸபையைப்போலவே விஸ்தாரமுள்ளதும் மீக்கொளியுள்ளதும் அழகியபிராகாரங்களையும் தோரணங்களையுமுடையதுமாக ஜலத்துக்குள் விசுவகர்மாவினால் நிர்மாணஞ்செய்யப்பட்டது. கனிகளையும் மலர்களையும் கொடுக்கின்றவைகளும் ரீலீழும் பொன்மையும் பச்சையும் வெளுப்பும் சிவப்புமான ரத்தினங்களின் வடிவங்களை யுடையவைகளுமான கற்பகதருக்களாலும், பூங்கொத்துக்களை மிகுதியாகவுடைய கொடிகளாலும், புதர்களாலும் சூழப்பட்டிருக்கிறது. அச்சபைப் இனியரூபமும் அழகிய உருவங்களுமுள்ள விசித்ரமான எண்ணிறந்தபறவைகள் நூற்றுக்கணக்காகவும் ஆபிரகணக்காகவுமிருக்கின்றன. வருணனால் ஆளப்பட்ட அச்சபை வீடுகளும் ஆஸனங்களும் நிரம்பினதும், ஸுகமானகாற்றுள்ளது, சூனிரும்வெப்பமுமில்லாததும், வெண்

‘புஷ்கரமாலினி’ என்பதை விசேஷணமாகி, தீர்த்தவிசேஷங்களால் சோயிப்பது’ என்பது பழைய உரை.

ணிமமுள்ளதுமாக அழகாயிருக்கிறது. வருணன் சிறந்தஆடைகளை யும் ரத்தினப்பீரணங்களையும் அணிந்துகொண்டு வாருணியென்னும் தன் மனைவியுடன் அந்தச்சபையிலிருக்கிறான். அந்தவாருணி கௌரியென் னும் இரண்டாவதுபெயரால் உலகத்திலவழங்கப்படுகிறான். அந்தவரு ணன் மகிழ்ந்து அம்மனைவியுடன் ஸுகமாகவிலையாடுகிறான். 'அந்தச் சபையில் ஆதித்தர்கள் மாலைகளோடும் சிறந்தசந்தனமுதலியபூச்சுக ளோடும் நல்லமணம்விச ஜலதேவதையானவருணனை உபாஸிக்கின்ற னர். ராஜாவே! வாஸுகி, தக்ஷணன், வீராவதன், கிருஷ்ணன், லோஹி தன், பத்மன், சக்திமாஞ்சியசுதரன், கம்பலன், அசுவதரன், த்ருத ராஷ்ட்ரன், வலாஹகன், மணிமான், 'குண்டதாரன், கராக்கோடகன், தனஞ்சயன், பலவாஹபாணிமான், குண்டதாரன், ப்ரஹ்ராதன், மூஷிகாதன், ஜனமேஜயன் ஆகிய இந்தநாகர்கள் எல்லாரும் தந்தங் கொடுக்கோடு மண்டலமிட்டுப் படமெடுத்துக்கொண்டிருக்கின்றனர். தர்மார்த்தகாமங்களும் அஷ்டவஸுக்களும் கபிலமுனிவரும் அங்கே யிருக்கின்றனர் நாகராஜாவான ஆதிசேஷனும் 'அங்கிருக்கிறார். அவரைக்கண்டு நீர்ப்பிரானிகளுக்க திபதியானவருணன் (அருக்கியம் முதலிய) உபசாரங்களைச்செய்து ஆஸனமளித்தது மரியாதைச்செய்கி றான். வாஸுகிமுதலியநாகர்களைவரும் அஞ்சலிச்செய்து, ஆதிசேஷ னுல் அனுமதிக்கெடுக்கப்பெற்றபிறகு தந்தமதகுதியின்படி உட்கார்ந் திருக்கின்றனர். யுதிஷ்டிரனே! இவர்களும் மற்றுமபலநாகர்களும் வினதையின்புத்திரரானகருடனும் அவாவேலைககாரரும் அந்தச்சபை யில் மஹாத்மாவானவருணனைச் சலிப்பின்றிப்பணிகின்றனர். விரோச னன்மகனுன பலியென்னும் அஸுரராஜன், பூமியைஜயித்தவனாகிய நரகாஸுரன், ஸப்ரஹ்ராதன், விபரசித்தி, காலகஞ்சர்களுன்னும் அஸு ரக்கூட்டத்தார், சுஹனு, தூமுகன், சங்கன், ஸுமனஸ், ஸுமதி, கடோதரன், மஹாபாரசுவன், காதனன், பிடரன், விச்வரூபன், ஸ்வ ரூபன், விநூபன், மஹாசுரன், தசக்ரீவன், வாஸி, மேகவாஸன், தசா வரன், டிட்டிபன், விடபூதன், ஸப்ரஹ்லாதன், இரத்திரகாபனன் ஆகிய தவம்புரிந்துரைப்பெற்றவார்களும், சூரர்களும் மாணமில்லாதவர்களு மான அஸுரகுலத்தோரனைவரும், அழகானகுண்டலங்களையும் கிரீ டங்களையும் திவ்யவஸ்திரங்களையும் தரித்து மலாமலைகள் குடித் தர்ம ரூபமான பாசாயுத்தத்தைக்கரித்திருக்கும் மஹாத்மாவானவருணனை அந்தச்சபையிலேஸைக்கின்றனர். அந்சர்க்காசே! பாதகுலத்தோ னே! யுதிஷ்டிரனே! நாலுஸாகாங்களும், பெயர்பெற்றகங்காநதி,

1 இஃது இரண்டுமுறைவந்திருக்கிறது

புமுனை, விதிசை, வேணை, நர்மதை, வேகவாஹினி, விபாசை, சதத்ரு, சந்திரபாகை, ஸரஸ்வதி, இராவதி, விதஸ்தை, தேவந்தியாகிய விந்து, கோதாவரி, கிருஷ்ணவேணி, நதிகளிற்சிறந்தகாவேரி, கிம்புனை, விசல்யை, வைதராணி, த்ருதியை, ஜ்யேஷ்டி, சோண்மென்னும்பெரிய நதம், சர்மண்வதி, பர்ணாசையென்னும்மஹாநதி, ஸாயு, வாராவத்யை, நதிகளிற்சிறந்தலாங்கலி, காதோபை, ஆத்ரேயி, லௌஹித்யமென்னும்மஹாநதம், லங்கதி, கோமதி, ஸந்தியை, த்ரிஸ்ரோதஸிமுதலிய உலகத்தில்பெயர்பெற்ற புண்ணியதீர்த்தங்களுள்ள ஆறுகளும், புண்ணியதீர்த்தங்களும், தடாகங்களும், கிணறுகளும், அருவிகளும், குளங்களும், குட்டைகளும், திசைகளும் பூமியும் மலைகளும் ஜலஜந்துக்களைத்தும தேகமெடுத்து மஹாத்துமாவான வருணபகவானை உபாஸிக்கின்றன. 'கந்தாவர்கள் அபஸரஸுகளின் கூட்டங்கள் அனைத்தும் ஸங்கீதவாத்தியங்களோடு அநதச்சபையில் வருணனைத்துதிசெய்துகொண்டிருக்கின்றனர். இரத்தினங்களோடு கூடியமலைகளும் ஜலங்களும் அநதச்சபையில் தேவருபிகளாக மிக்க இனியகதைகளைச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கின்றன. வருணனுடைய மந்திரியான ஸுனுபென்பவன் தன்பிள்ளைகளாலும் பேரர்களாலும் கோவென்னும்புஷ்கராலும் சூழப்பட்டவனாக வருணனைஉபாஸிக்கின்றான். மேற்கூறியஎல்லோரும் திவ்யசரீரங்களோடு தங்களுக்கதிபதியானவருணனை உபாஸிக்கின்றனர். பாரதரே' முன்னே நான்ஸஞ்சரித்தபோது இநதஅழகானவருணஸபை என்னால்காணப்பட்டது; குபேரன்ஸபையெயற்றியும்கேள்.

பத்தாவது அத்தியாயம்.

ம ந் த் ர ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(குபேரஸபைச்சிறப்பு.)

ராஜாவே! குபேரனுடையஸபை நூறுயோசனைகளும் எழுபதுயோசனை அகஸமுமுள்ளது; வெண்மைநிறமானது. ராஜாவே! அந்தச்சபை குபேரன் தன்தவத்தினுலசமபாதித்தது. சந்திரனுடையஒளியையும் மறைபபதும் கயிலைமலையின்சிகரம்போன்றதுமான அந்தச்சபை யகூர்சுளால்வகிக்கப்பட்டு ஆகாயத்தில்பறப்பதுபோல விளங்குகின்றது. பொன்மயமான உயர்ந்தமாளிகைகளினுல்சோப்பிப்

மேல்கடலில்வீழும்ஆறு.

தும், உயர்ந்தரத்தினங்களினால் விசித்திரமான தும மனத்தைக்கவருவதும் சிறந்தமணமுள்ள தும், வெண்மேகம்போன்றசிகரததையும் உருவத்தையுமுடையதுமான அநதத்தில்யஸபை ஆகாயத்தில்திப்பது போலக் காணப்படுகின்றது. பொன்மயமான உறுப்புக்களோடுகூடியிருப்பதனால் மின்னற்கொடிகளாலேயே புதுமையாக அமைக்கப்பட்டதுபோலிருக்கிறது. ஸ்ரீமானாகியகுபேரனென்னும் அரசன் அற்புதமான ஆபரணங்களையும் ஆடைகளையும் ஜவலிப்பவைபோன்ற குண்டலங்களையும் தரித்து அனேகமாயிரமடங்கையர்களால் சூழப்பெற்று அநதசசபையில் வீற்றிருக்கிறான். மஹாராஜாவே! தனங்களுக்கெல்லாம் ஈசுவரான குபேரன் எல்லா ஆபரணங்களினாலும் அலங்கரிக்கப்பெற்றவரும் அழகியதேகமுள்ளவனாகிய, நித்தியென்னும் மனைவியுடன் கூடி உயர்ந்தவிரிப்புகள் போடப்பட்ட தும் உயர்ந்த காலனைகளுடைய தும் ஸூர்யனைப்போலப் பிரகாசிப்பதுமான உயர்ந்த ஸிம்மாஸனத்தில்தீற்றிருந்து விளங்குகிறான். 2 நதனவனத்தில் வேண்டினவற்றை வழங்குகின்ற மந்தாரமென்னும் கற்பகமரங்களின் சோலைகளை அசைத்துக்கொண்டும் அலகையென்னும் பெயருள்ள ஒடையிலுள்ள தாமரைமலர் செங்கழுநீர்மலர்களின் கந்தங்கையெடுத்துக்கொண்டும் உள்ளதை மகிழ்விக்கும் குளிர்ந்தகாற்று குபேரனையடைகின்றது. மஹாராஜாவே! தேவர்களும் கந்தர்வர்களும் அபஸரஸுகளின்கூட்டங்களும் அநதஸபையைச் சேர்ந்து அங்கே தேவலோகத்திய 3 தானங்களைப் பாடுகின்றனர். மிசரகேசி, ரம்பை, சித்திரஸேனை, சசிஸ்மிதை, சாருநேத்ரை, கிருதாசி, மீனகை, புஞ்சிகஸ்தலை, விசுவாசி, ஸஹஜன்யை, பிரம்மலோசை, ஊர்வசி, இரை, வர்க்கை, செளரபேயி, சமீசி, புத்புதை, லதை முதலாகிய ஆட்டத்திலும் பாட்டிலும் நிபுணர்களான ஆயிரக்கணக்கான அபஸரஸுகளும் கந்தர்வர்களும் குபேரனே ஸேவிக்கின்றனர். தேவலோகத்தியவாத்தியங்களும் ஆட்டங்களும் பாட்டுக்களும் எக்காலமும் இடைவிடாத அநதஸபை கந்தர்வர்கள் அபஸரஸுகளின்கூட்டங்களினால் நிறைந்து அழகாக விளங்குகின்றது. பாரதனே! கின்னரர்களென்றும் நரர்களென்றும் சொல்லப்பட்ட கந்தர்வஜாதியாரும் மாணிபதான், தனதன், ச்வேதபத்தானென்னும் யக்ஷன், கசேரகன், கண்டீகண்டு, மஹாபலசாலியான பிரதயோதன், குஸ்துமபுரு, பிசாசன், கஜகர்ணன், விசாலகன், வராஹகர்ணன், தாம்ரோஷ்டன், பலகக்ஷன், பிலோதகன், ஹம்ஸகூடன்,

*1 கால்கொட்டை. 2 சைத்ரந்தமென்னும் அவனுடைய தோட்டம்.

3 ஒருவகை ஸ்வரவரிசை.

சிகாவர்த்தன், ஹேமநேத்ரன், விபிஷணன், புஷ்பானனன், பிங்கள கன், சோணிதோதன், பிரபாலகன், விருக்ஷவாஸி, அனிகேதன், சீர வாஸன்முதலான அனேகலக்ஷக்கணக்கான யக்ஷர்களும் ஐபருமை பொருந்தியலக்ஷமிதேவியும் நளகூபரனும் எப்போதும் அங்கேயே யிருக்கின்றனர். நாமும் மற்றுமுள்ள எம்மைப்போன்றவரனேகளும் அநதச்சபையில் இருப்போம். அநதச்சபையில் பிரமமரிஷிகளும் தேவரிஷிகளும் இருக்கின்றனர். மஹாபலசாலிகளான ராக்ஷஸர்களும் கந்தர்வர்களும் அநதச்சபையில் பிரபுவம்மஹாத்துமாவுமாகிய குபேரனை உபாஸிக்கின்றனர். ராஜாக்களிறசிறநதவனே! உமாபதியும் பசுபதியும் சூலாயுததாரியும் பகதேவதையின்நேத்திரத்தைக் கெடுத்தவரும் முக்கண்ணரும் உக்கிரமானவில்லைத்தரிதவரும் மஹா பலசாலியும் பகவானுமாகிய சங்கரா இரத்தம்போற்சிவநதகண்களும் பேரிரைச்சலுமுடையவாகளும் கொழுப்பையும் மாமிஸததையும் உண் பவரும் கொடியவரும் ப்லவிதஆயுதங்களைத்தரிததுப பயங்கரமாயிரு ப்பவரும் காற்றைப்போலக் கடியவேகமுள்ளவரும் குட்டையும் உயர மும் கூனருமான பூதக்கூட்டங்களினால்குழப்பெற்றவராகத் தமது தோழனாகிய குபேரனிடத்தில் எப்போதுமிருக்கிறார். விசுவாவஸு, ஹாஹா, ஹ்ருஹ்ரு, துமபுரு, பர்வதன், சைலாஷன், கானம்தெரி ந்த சித்திரஸேனன், சிதராதன்முதலான கந்தாவராஜர்களேகளும் மற்றுமுள்ள கந்தர்வர்களும் தம்பரிவாரங்களுடன் மகிழ்நது தனேகவ ரனைப் பணிகின்றனர். வித்தியாதரநக்கரசனான சக்ரதர்மனென்ப வன் தன் தம்பிமார்களுடன் கூட அநதச்சபையில் பிரபுவானதனேகவ ரனைப் பூஜிக்கிறான். நூற்றுக்கணக்கானகின்னர்களும் அங்கே பிரபுவானகுபேரனைப் பூஜிக்கின்றனர். பகததன்முதலிய ராஜாக்களும் அச்சபையிலிருக்கின்றனர். கிம்புருஷர்க்கு அரசனாகிய தருமனும், ராக்ஷஸர்க்கு அரசனாகிய ம்ஹேந்திரன், கந்தமாதன்ன் இவர்களும் குபேரனை உபாஸிக்கின்றனர். தாமிஷ்டானவிபிஷணரும், இயக்கர், கந்தர்வர் அனைவரோடுங்கூடத் தமஸ்ஹோதரனும் பிரபுவமான குபே ரனை அபித்திருக்கிறார். ஹிமாலயம், பாரியாதரம், விந்தியம், கைலா ஸம், மந்தரம், மலயம், தர்தூரம், ம்ஹேந்திரம், கந்தமாதன்ம், தேவ பர்வதங்களாகிய இந்திரகிலை ஸூனாபம் ஆகிய இவைகளும் மேருமுத லான மற்றுமுள்ள அனேகமலைகளும், பிரபுவம் மஹாத்துமாவுமான தனபதியை ஸேவிக்கின்றன. பகவானாகிய நந்திகேசுவார், மஹா காலன், காஷ்டன், குடமுகன், தூதி, விஜயன், தபோதிகன், சங்கு

கர்ணன்முதலிய சிவகணங்களனைவரும் குபேரனையடுத்திருக்கின்றனர். மிருந்தபலமுள்ள வெள்ளைரிஷபமும் அங்கேகர்ஜித்துக்கொண்டிருக்கிறது. இன்னும் அனேகமராக்ஷதர்களும் பிசாசர்களும் தனதனிடம் காத்திருக்கின்றனர். தேவதேவர்க்கும் ஈசுவரனும் மூவுலகங்களைப்படைப்பவரும் 'பலரூபங்கள்எடுப்பவரும் உமாபதியுமாகிய சிவபெருமான் தமகூட்டத்தாராற சூழப்பட்டுவருமபோது தனேசுவரனாகுபேரன்' அவரைத்தலையாலவணங்கி அநதமஹாதேவரிடம் அனுமதிபெற்றபின்புதான் உட்காருகிறான். தனபதியின்ஸ்நேகிதரும் பகவானுமானசிவபிரானும் சிவஸமயமஉட்காருவார். நவநிதிகளுக்கும்முதன்மையான சங்கம் பதமமென்னும் இரண்டுசிறந்தநிதிகள் மற்றநிதிகளையெல்லாம் அழைத்துக்கொண்டு குபேரனேஸனிக்கின்றன. ஆகாயத்திறசஞ்சரிக்கும் அப்படிப்பட்டஅழகான அநதஸபை என்னார்காணப்பட்டது. ராஜாவே! பிரம்மஸபையைச்சொல்வேன் அதையுங் கேள்.

பதினொராவது அத்தியாயம்.

ம ந் த ர ப ர் வ ம். (தொடர்ச்சி)

(பிரம்மஸபைச்சிறப்பு.)

அன்பனே! பரதகுலதேவனே! இவ்வகையானஉருவமுள்ள தென்று உரைக்கமுடியாததாகிய பிரம்மஸபையைப்பற்றி நான்சொல்வதை நீகேள். ராஜாவே! கண்பில்லாதவரானஸூரபகவான் முநதிய ¹தேவயுகத்தில் மானிடலோகத்தைப்பார்க்கவிருப்பமுற்றவராக ஆகாயத்திலிருந்துவந்தார். பாண்டவனே! பரதரேறே! மனத்தினால் செல்லத்தக்கதும் அறிவுக்குமொல்லுக்கும்எட்டாதபெருமைபொருந்தியதும் எல்லாபிராணிகளின்மனங்களும்கவருவதுமாகிய பிரம்மதேவருடைய திவ்யஸபையைப்பாரததபிறகு அவர் மானிடவடிவத்தோடு ஸஞ்சரித்துவருகையில் என்னைக்கண்டு அந்தச்சபையைப்பற்றி எனக்குஉரைத்தார். பாண்டவசரோஷ்டனுளாராஜாவே! நான் அநதஸபையின்பிறப்புக்களைக்கேட்டு அதைப்பார்க்கவிருப்பமுள்ளவ

¹ மனிதர்களுக்குஒருவருஷம் தேவர்களுக்குஒருநாள். மானிடவருஷம் மூன்றுமூன்றுபதுசேர்ந்தது தேவர்களுக்குஒருவருஷம். பன்னிராயம்தவ வுருடும் மானிடர்களுக்குநாலுயுகங்கள். அவைதேவர்களுக்குஒருயுகம். தேவயுகம் ஆயிரம் பிரம்மவருஷம் ஒருதினம். இவகுதேவயுகத்தில் என்பதற்கு கிருத யுகத்திலென்பது பழையஉரை.

கூக ஸூரியனைநோக்கி, “பகவானே! அழகானபிரம்மஸபையை யான் காணவிரும்புகிறேன். கிரஹங்களுக்குஅதிபதியே! என்ன தவம் என்னகருமம் அல்லதுஎந்தஒளவுதப்பிரயோகஞ்செய்வதனால் பாவங்களையொழிப்பதாகிய அந்தச்சிறந்தஸபைக்கு நான்போகமுடியும்? எவ்வகையாக அதையான்காண்பேன்? அதை எனக்குச்சொல்லும்” என்றுகேட்டேன். பரதச்சேஷ்டனே! ஆயிரம்கடிகளையுடைய அந்தஸூரியன், என்னுடையஇந்தச்சொல்லைக்கேட்டு, “நீ மனத்தையடக்கி ஆயிரம்வருஷகாலம் பிரமமஸ்தமென்னும் தவமபுரிவாயாக” என்றுகூறினார். உடனே நான் இமயமலையின்மேல் அந்தப்பெருந்தவஞ்செய்தேன். அதன்பிறகு பாவமற்றவரும் களைப்பில்லாதவரும் மஹிமையுள்ளவருமான ஸூரியபகவான் என்னையழைத்துக்கொண்டு அந்தப்பிரமஸபைக்குச்சென்றார். ாஜாவே! அந்தச்சபை இவ்வகை உருவமுள்ளதென்று சொல்லமுடியாது. அது நிமிஷத்துக்குநிமிஷம் சொல்லுக்கெட்டாத வெவ்வேறுவடிவங்களை அடைகிறது. பாரதனே! அதன் அளவையும் வடிவத்தையும் நான் அறியேன். அவ்வகையான உருவத்தையும் நான் ஒருகாலத்திலும் கண்டதில்லை. ராஜாவே! குளிர்ச்சியும்வெப்பமும்மில்லாமல் எப்போதும் மிக்கஸுகமாகவே யிருக்கிறது. அந்தஸபையைச்சார்ந்தவர்கள் பசிதாகங்களையும் களைப்பையும் அடைவதில்லை. அது மிக்கஒளியுள்ள பலநிறங்களானரத்தினங்களினால் அமைக்கப்பெற்றது. அது தூண்களினால்தாங்கப்படுவதில்லை. என்றம்கொமலிருக்கிறது. மிக்கஒளியுள்ள பலவகைத் தெய்வலோகப்பொருள்களுடன்கூடியது. சந்திரனையும் ஸூரியனையும் அக்கினியையும் மிஞ்சிப்பிரகாசிக்கின்ற அந்தஸபையானது ஸ்வர்க்கலோகத்திற்குமேலிருந்துகொண்டு ஸூரியனைப்பயமுறுத்ததுவது போலவிளங்குகின்றது. ராஜாவே! எல்லாஉலகங்களுக்கும்தாதையான அந்தப்பிரமதேவர் எப்போதும் தமதுசகவரசக்தியினால் எல்லாவற்றையும்படைத்துக்கொண்டு அந்தச்சபையில் தாம்ஒப்பற்றவராயிருக்கிறார். தக்ஷர், பிரசேதஸ், புலஹர், மரீசி, ஸமர்த்தரானகசியபர், பிருகு, அத்திரி, வஸிஷ்டர், கௌதமர், அங்கிரஸ், புலஸ்தியர், கிரது, ப்ரஹ்லாதர், கர்த்தமர் ஆகியபகினைக்குகிருஷ்டிகர்த்தர்களும் அதர்வாங்கிரஸர், வாலகில்லியர், மரீசிபர் என்னுமரிஷிகளும் பிரபுவான பிரம்மதேவரை அபிததிருக்கின்றனர். பாரதனே! மனம், ஆகாயம், வித்தைகள், வாயு, தேயு, நீர், நிலம், சபதம், பரிசம், ரூபம், ரஸம், கந்தம், மூலப்பிரகிருதி (மகத்துஅகங்காரமுதலிய) விகாரங்கள் இவைகளும் பூமிக்குக்காரணமான மற்றுமுள்ளவையும் பெரியமஹிமையுள்ள

அகஸ்தியர், தவவன்மையுள்ளமார்க்கண்டேயர், ஜமதக்நி, பரத்வர்ஜர், ஸம்வர்த்தர், சயவனர், மஹானுபாவரான தூர்வாஸர், தர்மிஷ்டரானரிஷ்யசிருங்கர், யோகசாஸ்திரஆசாரியரும் சிறந்ததவமுள்ளவருமான மஹிமைபொருந்திய ஸனத்ருமாரர், அஸிதர், தேவலர், தத்துவஜ்ஞானியானஜகேஷ்வயர், மீம்புலன்களென்னும் சத்துருக்களை ஜயித்தவரான ரிஷியர், சிறந்தமஹிமையுள்ள மணியென்பவர்இவர்களும் அங்கேபிரம்மதேவரைஉபாஸிக்கின்றனர் பார்த்தனே! எட்டு அங்கங்களோடுகூடிய ஆயுர்வேதமும் தேகமெடுத்தாக்கொண்டு அங்கேயேயிருக்கிறது. சந்திரனும் ஸூரியனும் நக்ஷத்திரங்களும் கிரணங்கள்நிரம்பின ஆதித்தனும் காற்றுகளும் யாகங்களும் ஸங்கல்பமும் பிராணனும் அறாபொருளின்பூங்களும் மகிழ்ச்சியும் பகையும் தவமும் இந்திரியஜயமும் மற்றுமுள்ள இவ்வகையான அனேகங்களும் தேகங்களெடுத்துப் பெருந்தவஞ்செய்துகொண்டு மஹாத்துமாக்களாகப் பிரம்மதேவரை ஆசிரயித்திருக்கின்றனர். ¹ கந்தர்வர்கள் அபஸரஸுகள் இவர்களின் இருபத்தேழு வகையார்களும் திக்குப்பாலகரணவரும் அநதச சபையில் வந்துசேர்ந்திருக்கின்றனர். பார்த்தனே! பாண்டவனே! ராஜாவே! சுககிரன், பிருஹஸ்பதி, புதன், அங்காரகன், ² சனீசசரன், ராகுமுதலான எல்லாக்கிரஹங்களும் மந்திரமும் ரதந்தரமென்னுமஸாமமும் ஹரிமான்வஸுமானென்பவர்களும் பன்னிரண்டு ஆதித்தர்களும் அவர்களுக்குத்தலைவனாஸூர்யனும் அக்னீஷோமா மித்ராவருணாமுதலிய இரட்டைத்தேவர்களும் ஸப்தமருத்துக்களும் அஷ்டவஸுக்களும் வீசுவகாமாவும் பிதிர்தேவரணவரும் ஹோமத்திரலியங்களைத் ததாம'ருக்வேதம் ஸாமவேதம் யஜுர்வேதம் அதர்வணவேதமென்னும் நான்கும் எல்லாச்சாஸ்திரங்களும் இதிகாசங்களும் ³ உபவேதங்களும் வேதாங்கங்களைத்தும் கிரஹங்களும் யாகங்களும் ஸோமலதையும் எல்லாதேவர்களும் துன்பங்களைக்கடத்திவைக்கும் சாவித்திரியும் அவ்வாறே கல்பனாசக்தி, ஞாபகசக்தி, சொல்வன்மை, திரிகாலஜ்ஞானம், உலகஅறிவு, புகழ், ⁴ பொறுமையென்னும் ஏழுவகையான ⁵ ஸர்வவதியும் ஸ்தோத்திரங்கள் சஸ்

¹ சிலர் இருபத்தேழு நக்ஷத்திரங்களென்றும் வேறுசிலர் கந்தர்வர் அபஸரஸுகளின் கணங்கள் இருபதும் கந்தர்வத்தலைவர்கள் எழுவரும் என்றும் அபிப்பிராயப்படுவதாகப் பழைய உரை கூறுகிறது.

² சனீ

³ தஜுர்வேதம் முதலியன.

⁴ அவஸரப்படாமல் கிரஹித்தலம் விளம்புதலும்.

⁵ அகரம், உகரம், மகரம், அரைமாதிரை, நாதம், பிந்து, சக்தி என்னும் ஏழுவகையான பிரணவம் என்றும், அல்லது, ஸம்ஸ்கிருதம், பிராகிருதம்

திரங்கள் என்னப்பட்ட ஸாமங்களும் பலவகைக் ¹காதைகளும் தர்க்கங்களோடு கூடிய பாஷியங்களும் பலவகைநாடகங்களும் காவியங்களும் ²கதைகளும் ஆகியாயிகைகளும் ³காரிகைகளும் தேகங்களோடு துக்கொண்டு அங்கேயிருக்கின்றன. குருவுக்குப் பூஜைசெய்தபுண்ணியசாஸிகளும் அங்கேயிருக்கின்றனர். பாரதனுையுதிஷ்டிரனே! ⁴கூஷணங்கள், லவங்கள், ⁵முகூர்த்தங்கள், பகல்இரவுகள், பகஷங்கள், மாதங்கள், ஆறு நுதுக்கள், வருஷங்கள், யீரது ⁶யுகங்கள், 7நாலுவகைத்தினங்கள், என்றும் அழியாததும் மாறாததுமான அந்தமுதன்மையான காலசக்தம், தர்மசக்தம் ஆகிய இவை அங்கேபடோதுமிருக்கின்றன. ⁸தேவமாதாக்களாகிய அகிதி, திதி, தனு, ஸுரஸை, வினதை, இரை, காலிகை, ஸுரபிதேவி, ஸரமை, கௌதமி, பிரபை, கத்ரு, ருத்ராணி, ஸ்ரீதேவி, 'லக்ஷ்மி, பத்ரா, ஷஷ்டிதேவி, பிரதிவிதேவி, ஹரீதேவி, ஸ்வாஹாதேவி, கீர்த்தி, ஸுராதேவி, இரதிராணி, பூஷ்டி, அருந்ததி, ஸம்விருத்தி, ஆசை, நியதி, ஸ்ருஷ்டி, ரதிரதேவிமுதலிய தேவப்பண்களும் பிரம்மதேவரைஸேவிககின்றனர். ஆதித்தியர்களும் வஸுக்களும் ருத்திரர்களும் மருத்துக்களும் அச்வினிதேவர்களும் விசுவேதேவர்களும் ஸாத்தியர்களும் மனோவேகமுள்ளபித்ரீர்தேவர்களும் பிரம்மதேவரைஸேவிக்கின்றனர். புருஷச்ரேஷ்டனே! பித்ராதேவதையின் கூட்டங்கள் ஏழுவகைகளென்று அறி. அவர்களுள், நான்குவகையார் ⁹கடினசரீரமுள்ளவர்கள். மற்ற மூன்றுவகையார் ¹⁰உருவங்கள் மட்டுமுள்ளவர்கள். பாரதனே!

பைசாசம், அபரம்சம், லலிதம், மாகதம், கதயம்என்னும் எழுவகைப்பாவைகளென்றும் உரைப்பது பழையவுரை. அதில் கல்பஞ்சகதிமுதலிய மேற் சொல்லிய ஏழுவகைகளுக்கொள்ள வேண்டும்.

1 தேசபாவையிலுள்ள பாட்டுக்கள்.

2 ஆகியாயிகை, கதைஇரண்டும் வசனப்பரப்பதன். அவற்றுள் ³கதாநாயகனே நேரில் சொல்வதும் உச்சவாஸகனென்னும் பிரிவுகளுள்ளதும் ஒவ்வொரு உச்சவாஸகனிலும் அவ்வவற்றின் விஷயங்களைக் குறிப்பிக்கும் ச்லோகம் இருப்பதும் ஆகியாயிகை. இவ்வாறின்றிச் சரித்திரங்களை வசனமடையாகச் சொல்லுவது கதை.

3 சாஸ்திர விஷயங்களைச் சுருக்கிச் சொல்லும் ச்லோகங்கள்.

4 நொடிகள. 5 மூன்றேழுக்கால்நாழிகை.

6 கிருதயுகம் அரேதாயுகம் துவாபரயுகம் கலியுகம் யுகஸந்தியை ஆகஐந்து.

7 மனுஷ்யதேயவபித்ர பிரம்மதினங்கள்.

8 இவகை அஸுரரீரகர்முதலியோரும் தேவஜாதியிற்சேர்க்கப்பட்டனர்.

9 ஸ்பரிசிக்கத்தக்க தேகமுள்ளவர்கள்.

10 ஸ்பரிசிக்கக்கூடாமல் காணப்படுபவர்.

மஹானுபாவர்களான வைராஜர்களும் அக்னிஷ்வாத்ந்தர்களும் ஸ்வர்க் கத்தில்ஸஞ்சரிப்பவரும் உலகங்களில் பெயர்பெற்றவருமான கார்ஹ பத்தியர்தனென் னும்பிதிர்க்களும் ஸோமபர்களும் ஏக்ச்ருங்கர்களும் சதுர்வேதர்களும் கலர்களமாகிய இந்த எழுவகைப்பிதிர்க்களும் பிரம்ம க்ஷத்ரிய வைசய சூத்ரரென் னும் நான்குவர்ணங்களிலும் பூஜிக் கப்படுகின்றனர். இந்தப்பிதிர்க்களை முதலில் புஷ்டிசெய்வதனால் சந்திரன் விருத்திசெய்யப்படுகிறான். அப்படிப்பட்ட பிதிர்க்களெல் லாரும் பிரம்மாவின் அருகிலிருந்துகொண்டு அளவற்றமஹிமையுள்ள பிரம்மதேவரைச் சந்தோஷமாகப்பணிகின்றனர். ராக்ஷஸர்கள், பிசா சர்கள், அஸுரர்கள், யக்ஷர்கள், நாகர்கள், கருடர்கள், பசுக்களாகிய ஜங்கமங்களும் தாவரங்களும் சூமிமுதலிய ஐந்தாமஹாபூதங்களும் பிரமதேவரை உபாஸிக்கின்றனர். * தேவர்களுக்குராக்ஷாவான இந்தி ரன், வருணன், சூபேரன், யமன், பார்வதியுடன்கூடிய மஹாதேவர் இவர்களனைவரும் எப்போதும் அங்கேயேயுள்ளனர். 'ராஜக்ஷே டனே! ஸுப்ரம்மன்யரும் எப்போதும் பிரம்மதேவரை உபாஸிக் கின்றனர். ராஜாவே! பகவானுநாராயணனும் தேவரிஷிகளும் வாலகில்லியரிஷிகளும் கர்ப்பத்திலஜனிதவர்களும் ஜனிக்காதவர் களுமானரிஷிகளும் பிரம்மதேவரை ஸேவிக்கின்றனர். 'ராஜாவே! இவ்வுலகத்தில்காணப்படும் மற்றுமுள்ள ஜங்கமஸ்தாவரங்களும் அந்த ஸபையில் என்னுல்காணப்பட்டனவென்று அறி. பாண்டவனே! நித் தியப்பிரம்மசாரிகளான ரிஷிகள் எண்பத்துஎண்ணுயிரவரும் ஸந்தி யுள்ளரிஷிகள் ஐம்பதினாயிரம்பேர்களும் அங்கேயிருக்கின்றனர். அந் தத்தேவர்களனைவரும் அவ்விடத்தில் இஷ்டப்பிரகாரம் பிரம்மதேவ ரைக்கண்டு அவருக்குத் தலைவணங்கிரமஸ்காரஞ்செய்து வந்தவாறே செல்லுகின்றனர். அளவற்ற ஞானமுள்ளவரும் உலகங்களுக்குத் தாதையும் எல்லாப்பிராணிகளிடத்தும் தனையுள்ளவருமாகிய பிரம்ம தேவர் அதிதிகளாகவந்த மஹானுபாவர்களானதேவர்களையும் அஸு ரர்களையும் நாகர்களையும் பிரம்மணர்களையும் யக்ஷர்களையும் கருடர் களையும் காலேயர்களையும் கந்தர்வர்களையும் அப்ஸரஸுகளையும் அவாவர்த்தகுதிப்படி அழைக்கிறார். ராஜாவே! அளவற்றமஹிமை யுள்ளவரும் உலகங்களுக்குஆத்மாஷீமான பிரம்மதேவர் அவர்களை அழைத்து இன்சொல்லினாலும் வெகுமதியினாலும் அவர்கள் காரியத் தை நிறைவேற்றுவதனாலும் ஆனந்தத்தையுண்டாக்கிவிடுகிறார். அன் பனே! பாதகுலத்தோனே! அவ்வாறு வந்துகொண்டும் போய்க்கொ ண்டுமிருக்கும் அவர்களால்நிரம்பியிருக்கும் அந்தஸ்பை ஆனந்தத்தை

“யனிப்பதாயிருக்கிறது. எல்லாஒளிகளும்நிரம்பினதும் பிரம்மரிஷிகளின்கூட்டங்களால் அடையப்பட்டதும் களைப்பில்லாததுமான அந்தத் திவ்யஸபை பிரம்மதேவருடையபெருமையினால் சிறப்பாகவிளங்கிற்று. ராஜசிரேஷ்டனே! மானிடலோகத்தில் இந்த உன்ஸபைபெப்படியே அப்படியே மேலுலகங்களில் காணாநிராகிய அப்படிப்பட்ட அந்தச்சபை என்னுல்காணப்பட்டது. பாரதனே! தேவலோகங்களில் இந்தஸபைகளையே நான் முன்னம்கண்டிருக்கிறேன். உன்னுடைய இந்தச்சபை மானிடலோகத்திலுள்ள எல்லாவற்றிலும் மிகச்சிறந்தது” என்றார்.

பன்னிரண்டாவது அத்தியாயம்.

மந் த் ர ப் ர வ் ம். (தோடர்ச்சி.)

— ❖ ❖ ❖ —

(தர்மபுத்திரர் ஹரிச்சந்திரனைத்தறிந்துக்கேட்டதன்மேல் நாரதர் ராஜஸூய யாகத்தின் பெருமையைப்பற்றி அவருக்கீழ்ச்சொன்னது.)

இவ்வாறு நாரதர்சொல்லக்கேட்ட தர்மபுத்திரர், “பேசுகிறவரிற்சிறந்தவரே! வல்லமையுள்ளவரே! யமனுடையஸபையில் ராஜாக்களின்கூட்டம் பெரும்பாலும் உம்மால்கூறப்பட்டது. நீங்கள் சொல்வதே எனக்குச்சரி. ஸமர்த்தரே! வருணனுடையஸபையில் நாகர்களும் அஸுரர்ஷ்டர்களும் நதிகளும் ஸமுத்திரங்களும் மிகுதியாகக்கூறப்பட்டனர். அவ்வாறே குபேரஸபையில் யக்ஷர்களும் குஹ்யர்களும் ராக்ஷஸர்களும் கந்தாவர்களும் அபஸாஸுகளும் சிவபெருமானும் கூறப்பட்டுளர். பிரம்மதேவருடையஸபையில் மஹரிஷிகளும் தேவர்கள்கூட்டத்தாரனைவரும் சாஸ்திரங்களைத்தனும் இருப்பதாகச்சொன்னீர். முனிவரே! இந்திரனுடையஸபையிலும்மே தேவர்களையும் அனேகநதர்வர்களையும் மஹரிஷிகளையும் பெயரெடுத்துரைத்தீர். மஹாமுனிவரே! ராஜரிஷிகளில் ஹரிச்சந்திரன் ஒருவன்மட்டுமே மஹாத்துமாவான தேவேந்திரன்ஸபையிலிருப்பதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறான். தவறாததவமுடையவரே! மிக்கபெரும்புகழ்பெற்றவனுன அந்த ஹரிச்சந்திரன் தேவேந்திரனுக்கு எதிராயிருக்கும்படியாக என்னவினைசெய்தான்? என்னதவமபுரிந்தான்? பிரம்மமணரே! பித்ருலோகத்திலிருக்கும் எந்தந்தையும் மஹானுபாவருமான பாண்டு உம்மால் எவ்வாறு காணப்பட்டார்? உம்முடன் எப்படிச்சந்தித்தார்? என்னசொன்னார்? பகவானே! சிறந்ததவ

முடையவனே! அதனை எனக்குச் சொல்லும். இவற்றையெல்லாம் உம்மிடத்தில்கேட்க விருப்பமுள்ளவனாக இருக்கிறேன்” என்று கூற நாரதர் சொல்லலானார்.

“அரசர்க்கரசே! பிரபுவே! ஹரிச்சந்திரனைப்பற்றி என்னைக் கேட்டபடியால் சிறந்தபுத்தியுள்ள அவனுடைய மஹிமையை யான் உனக்குச் சொல்வேன். இக்ஷ்வாகுகுலத்தில்பிறந்தோனும் அயோத்தி நகருக்கதிபதியும் விசுவாமித்திரரால் காப்பாற்றப்பட்டவனும் வீரனுமான திரிசங்குவென்னும் அரசன் ஒருவன் இருந்தான். அவனுக்குக் கேகயராஜவம்சத்திற் பிறந்தவளான ஸத்தியவதியென்னும் மனைவியிருந்தாள். கௌரவபுத்திரனே! அவளுக்குத் தர்மமாகக் கர்ப்பம் உண்டாயிற்று, ராஜாவே! அந்தமஹாபாக்கியவதி பிரஸவமாஸம் வந்தபோது ஹரிச்சந்திரனென்னும் குற்றமற்றகுமாரனையீன்றான். அந்த ஹரிச்சந்திரராஜன் திரிசங்குவின்மைந்தனென்று சொல்லப் படுகிறான். மிகுந்தபலசாலியான அவ்வரசன் எல்லா அரசர்களுக்கும் அரசனாக இருந்தான். அரசாக்கனாவரும் அவன்கட்டளைக்கு அடங்கியிருந்தனர். ராஜாவே! அவ்வரசன் பொன்னணிகள்பூண்ட ஒரே ஜயத்தேரிலேறி (வேறுதுணையின்றிச்) சஸ்திரவன்மையினால் ஏழு திவுகளையும் ஜயித்தான். மஹாராஜாவே! அவன் மலைகளும் நீர்களும் காடுகளும் அடங்கிய புவனிமுழுமையும்வென்று ராஜஸூயமென்னும் மஹாயாகத்தைப் புரிந்தான். எல்லா அரசர்களும் அவன்கட்டளைப் படி திரவியங்களைக் கொணர்ந்தனர். அவர்களே அந்தயாகத்தில் பிராம்மணர்களுக்குப் போஜனம் பரிமாறுகிறவாகளாயிருந்தனர். பராக்கிரமசாலியான ஹரிச்சந்திரமஹாராஜன் சாஸ்திரப்படி ராஜஸூயயாகத்தை நிறைவேற்றினபின் அரசர்க்கரசனாக அபிஷேகஞ் செய்யப்பெற்று விளங்கினான். சிறந்ததகத்தினைகளோடுகூடிய ராஜஸூயயாகத்தில் முடிசூட்டப்பெற்ற அவ்வரசன் மகிழ்ச்சியுடன் யாசகர்கள் தன்னிடம்கேட்டதற்கு ஐந்தாமடங்கதிகமாக அவர்களுக்குப் பொருளளித்தான். பிறகு அக்னியை விஸர்ஜனஞ்செய்யுங்காலம் வந்தபோது பற்பல தேசங்களினின்றும்வந்த பிராம்மணர்களுக்கு விருப்பப்படி மரியாதையோடு பலவகைப்பக்ஷணங்களையும் போஜனங்களையும் பொருள்களையும் கொடுத்ததுத் திருப்தியெய்தித்தான். ரத்தினங்களின் குவியல்களினால் திருப்தியெய்திக்கப்பெற்று மகிழ்வுற்ற அந்தணர்களின் ஆசீர்வாதங்களினால் பராக்கரத்திலும் புகழிலும்

1. ஸந்தத்வீபங்களாவன:—1. ஜம்புத்தீவு. 2. ப்லகூத்தீவு. 3. குசத்தீவு. 4. க்ரொளஞ்சத்தீவு. 5. சாகத்தீவு. 6. சாலமலத்தீவு. 7. புக்காத்தீவு.

மற்ற அரசர்களைக்காட்டிலும் மேலாக இருந்தான். ராஜாவே! பரதரே
 நே! இரதக்காரணம்பற்றித்தான் அரத அனேகமாயிரம் அரசர்களைக்
 காட்டிலும் ஹரிசசந்திரன் சிறப்புற்று விளங்குகிறுனென்றறி. மனி
 தர்க்கதிபதியே! வெற்றிபெற்ற ஹரிச்சந்திரன் அம்மஹாயாகத்தை
 நிறைவேற்றினபின் ஸம்ராட்டாக முடிசூட்டப்பெற்று விளங்கினான்.
 பரதச்சேஷ்டனே! மற்றுமுள்ள அரசர்களில் எவர்கள் ராஜஸூயயாகத்
 தைச்செய்கின்றனரோ அவர்கள் இரதிரனுடன்கூடி மகிழ்கின்றனர்.
 பரதச்சேஷ்டனே! யுத்தத்தில் ஓடாமல் மரணமடைந்தவரெவரோ அவ
 ரும் அரத இரதிரலோகத்தைச்சேர்ந்து மகிழ்கின்றனர். எவர்கள்
 இவ்வுலகத்தில் கடுமையானதில் தேகத்தைவிடிகின்றனரோ அவர்க
 ளும் அவவிடமசோரது எக்காலமும் சிறப்புற்றுவிளங்குகின்றனர்.
 கௌரவர்களைச் சிறப்பிக்கிறவனே! குரதிபுத்ரனே! ராஜாவே!
 ஹரிசசந்திரராசனிடத்திலுள்ள மேன்மையைக்கண்டு வியப்புற்ற உன்
 தந்தையாகியபாண்டு நான் மானிடலோகத்திற்கு வருவதை அறிந்து
 என்னைவணங்கி, “ஐயா! நீர்யுதிஷ்டிரனுக்கு ‘பாரதனே! நீபுவனி
 யைவெல்ல வல்லவனுயிருக்கிறாய்; உன்ஸதேஹாதர்கள் உனக்கு அட
 ங்கியிருக்கின்றனர். நீ யாகங்களிறசிறந்த ராஜஸூயயாகத்தைச்
 செய்வாயாக. எனதுபுதலவனாகிய நீ ராஜஸூயயாகஞ்செய்தால் நான்
 வெகுசீக்கிரத்தில் இரதிரஸபைகஞ்ச்சென்று ஹரிசசந்திரனைப்போல
 அனேகவருஷகாலம் நித்தியஸந்தோஷமாயிருப்பேன்” என்று சொல்
 லக்கடவீர்” என்றுகூறினான். ‘அப்படியேயாகட்டும். நான் பூலோகத்
 திற்குப்போவேனாயின் ராஜாவானஉன்புத்திரனுக்குச் சொல்வேன்’
 என்று அவனுக்கு மறுமொழிகூறினான். பாண்டவனே! புருஷச்
 சேஷ்டனே! அந்தபாண்டுவின்எண்ணத்தை நீ நிறைவேற்றக்கட
 வாய். நீயும் உன்முன்னோர்களும் தேவேந்திரலோகவாஸத்தைப்
 பெறுவீர்கள். அரசே! இந்தப்பெரியயாகம் இடையூறுகள்மிகுதியாக
 உள்ளதென்று நினைக்கப்பட்டது. யாகங்களைக்கெடுக்கும் பிரம்மாஸூ
 ஸுகள் இதில் தவறுகளைத் தேடிக்கொண்டிருக்கின்றன. ஸூத்திரி
 யர்களையழிப்பதும் பூமியையொழிப்பதற்குக் காரணமும் மரணத்தை
 யுண்டெண்ணுவதுமான யுத்தம் ஏதாவது ஒருகாரணம்பற்றி இந்த
 யாகத்தில் உண்டாகும். அரசர்கீகரசே! இதனைச்செம்மையாக ஆராய்
 ந்து எதுகூடுமோ அதைச்செய்வாயாக. நான்குவருணங்களையும்காப்
 பதில் எப்போதும் ஊக்கமும் உத்ஸாஹமுள்ளவனாகஇரு; அபி
 விருத்தியையடை; மகிழ்ந்திரு; திரவியங்களினால் பிரம்மணர்களைத்
 திருப்தியடையச்செய். நீ என்னைக்கேட்ட விஷயத்தைப்பற்றி உன்

ஸ ப ர ப ர் வ ம்.

க்கு விரிவாகஉரைத்தேன். உன்னிடம் விடைபெற்றுக்கொள்ளுகிறேன். கண்ணனுடையநகரத்திற்குச் செல்வேன்” என்றார். ஜனமேஜயரே! நாரதா பாண்டவர்களுக்கு இவ்வாறுசொல்லியபின், எந்தரிஷிகளுடன் சேர்ந்துவந்தனரோ அவர்களுடன்கூடவே சென்றார். அவர்சென்றபிறகு கௌரவரான தர்மராஜர் ஸுஹாதர்களுடன் கூட ராஜஸூயமென்னும் சிறந்தயாகததைப்பற்றி ஆலோசனைசெய்தார்.

பதினமூன்றாவது அத்தியாயம்.

ம ந த் ர ப ர் வ ம். (தொடர்ச்சி.)

(யுதிஷ்டிரர் ராஜஸூயஞ்செய்யஆலோசித்துக் கிருஷ்ணனுக்குத் தூது விடுத்தும், வந்துசேர்ந்தகிருஷ்ணனிடம் காரியத்தைத்தேர்வித்ததும்.)

ஜனமேஜயரே! நாரதமஹரிஷிசொல்லியதைக்கேட்டு, யுதிஷ்டிரர் பெருமூச்செறிந்தார். ராஜஸூயயாகததைப்பற்றி நினைத்து மனத்தில் ஆறுதலில்லாமலிருந்தார். மஹாத்துமாக்களான ராஜரிஷிகளின் அநதமஹிமைபைக்கேட்கும் முறைபபடி யாகஞ்செய்தவர்கள் தமதுபுண்ணியகர்மங்களினால் மேலுலகமபெறுவதை ஆரீயந்தும் ஹரிச்சந்திரனென்னும் ராஜரிஷி சாஸ்திரப்பிரகாரம் யாகஞ்செய்து மேன்மையாகவிளங்குவதைக்கேட்கும் தர்மபுத்திரர் தாமும் ராஜஸூயயாகஞ்செய்யக்கருதினார். பிறகு யுதிஷ்டிரர் ஸபையோரனைவரையும் மரியாதைசெய்து அவர்கள் அனைவராலும் எதிர்மரியாதைசெய்யபெற்றபிறகு யாகத்திலேயே நினைவாகஇருந்தார். அரசர்க்கரசரான ஜனமேஜயரே! அநதக்கௌரவசரேஷ்டரான தர்மராஜர் பலமுறை ஆராய்ந்துபார்த்து ராஜஸூயமசெய்வதிலேயே உறுதிப்படுத்திக் கொண்டார். வியக்கத்தக்கபராக்ரமமும் மீறிமையுமுள்ள அவர் மறுபடியும் தர்மத்தையேநினைத்து, எஃதுஎல்லாபிராஜைகளுக்கும்நன்மையாயிருக்குமென்பதிலேயே மனத்தைச்செலுத்தினார். எல்லாப் பிராஜைகளையும் வேற்றுமையின்றிப் பரிபாலனஞ்செய்பவரும் தர்மத்தைக்காப்பவரெல்லாரிலும் சிறந்தவருமான யுதிஷ்டிரர் யாவருக்கும் நன்மையைச்செய்தார். கோபம் மீதம்இரண்டையுமொழித்து யாவருக்கும் தானம்கொடுக்கும்படி கட்டளையிட்டார். ‘தர்மம்நல்லது, தர்மம்நல்லது’ என்றதைத்தவிர வேறுசொல்லையாரும்கேட்டதில்லை. இவ்வாறு நடக்கையில் ஜனநகர் தந்தையினிடம் அன்புவைப்பது போல அவர்மேல் அன்புவைத்தனர். அவரைப்பகைப்பவனில்லை. ஆத

‘னால் அவர் அஜாதசத்ருவானார். ராஜாவின் அனுகூலத்தினாலும் பீமஸேனன் பாதுகாப்பினாலும் ஸவ்யஸாகியான அர்ஜுனன் பகைவரை ஒழிப்பதினாலும் புகழ்பெற்றநகுலனால் கப்பங்கள் சரியாகவருவதினாலும் புத்திசாலியானஸஹதேவன் தாமங்களைவிதிப்பதினாலும் நகுலன் இயற்கையாகஎல்லாரிடத்திலும் பணிவோடிருப்பதினாலும் அந்தத் தேசம் கலகமில்லாமலும், அச்சமில்லாமலும், நிரம்பமழைபொழிவதனால் செழுமைபாகவும் இருந்தது. ஜனங்கள் தம்மம் தொழில்களை விடாமற்செய்தனர். வட்டிக்குக்கொடுக்கலவாங்கலும் யாகச்சிறப்புக்களும் பசுக்காத்தலும் உழுதொழிலும் வர்த்தகமுமாகிய இவையனைத்தும் ராஜாவின்பரிபாலனத்தினால் மிகஒங்கியிருந்தன. யுதிஷ்டிரர் தர்மநதவருமலிருந்ததனால் அத்தேசத்தில் கப்பமவராமல்நிறறலும் அதற்காகப்பிரஜைகளைப் பிடிப்பதும் ரோகங்களின்மிகுதியும் தீப்பிடித்தலுமாகிய இவையொன்றும் உண்டாகவில்லை. திருடர்களாலும் மோசக்காரர்களாலும் ராஜாக்கள் ஒருவர்க்கொருவா்விருந்ததினாலும் ராஜாவின் அபிமானம்பெற்றவர்களாலும் தீவருடந்ததாகக் கேட்கப்படவில்லை. அரசர்கள் ஆறுகுணங்களிலும் ராஜாவின்பிரியத்தைச்செய்யவும் கப்பங்களைச்செலுத்தவும் தாங்கள்செய்தமுயற்சியின்பயனைத் தெரிவிக்கவும் பலஜாகியாரான வர்த்தகர்களோடு ஓததிருந்தனர். ஜனமேஜயராஜாவே! ஆமேயப்பவாமுதல் அநதணரீருகப் பத்துத்திசைகளிலுமுள்ள ஜனங்களால் தமதநதைதாய்போல அன்புவைக்கப்பட்டவரும் எங்குமபிரகாசிப்பவரும் எல்லாக்குணங்களும்பொருந்தினவரும் எல்லாவற்றையும்தொறுபுவரும் எல்லாருக்கும்மேலாகப் பெரும்புகழ்பெற்றயுள்ளங்குபவரும் அரசர்க்கரசருமான தர்மராஜாவினால்ஆளப்பட்ட அநதத்தேசமானது, அவர்தர்மத்தில்நிலைபெற்றிருந்ததனால், ஜனங்கள் பொருளாசையினால் லௌகிகவிருத்திகளைச்செய்து அப்பொருள்களைநினைத்தபடியனுபவித்தும் செலவம்மிகுந்ததாகவேயிருந்தது. பேசுகிறவறிற்சிறந்தவரான அந்தத்தர்மராஜர் அக்காலத்தில் அமைச்சரையும் ஸஹோதரரையும் வருவித்து ராஜஸூயயாகத்தைப்பற்றிப் பலமுறைவினாவினர். ‘அவராத்கேட்கப்படட அந்தமர் திரிகள் சேர்ந்து அப்போது யாகஞ்செய்யவிரும்பின சிறந்தபிரஜைஞாயுள்ள யுதிஷ்டிரரோடுக்கி* யதார்த்தமுனசொல்லிப் பின்வருமாறு சொல்லினார்கள்:—

“எந்தராஜஸூயயாகத்தைச்செய்து பட்டாபிஷேகஞ்செய்யப் பெற்றஅரசன் வருணனுடையசிறப்பையடைவனோ அந்தராஜஸூயயாகத்தினால் அந்தஅரசர்க்கரசனுடையமேன்மையனைத்தையும் ராஜா

வாகியநீங்களும்து பெறவிரும்புகிறீர்கள். கௌரவச்ரேஷ்டரே! அவ்வாறு அரசர்க்காசனுடைய மேன்மைக்குரிய உங்களுக்கு ராஜஸூயஞ் செய்ய இதுதருணமென்று துமதுரண்பர்கள் நினைக்கின்றனர். எந்த யாகத்தில் சிறந்ததியமமுள்ள ரிதவிக்குக்களால் ஸாமவேதமந்திரங்களைச் சொல்லி ஆறு அக்னிகள் மூட்டப்படுகின்றனவோ அந்த யாகஞ் செய்யுங்காலம் உமதுஷத்திரியசக்தியின் மிகுதியினால் ஸ்வாதீனமாயிருக்கிறது. 'தர்விஹோமம் முதலாக ராஜஸூய அங்கமான எல்லா யாகங்களையும் நிறைவேற்றி ராஜஸூய யாகத்தின் முடிவில் ராஜ்யாபிஷேகஞ்செய்துகொண்ட அரசன் அந்த யாகஞ்செய்ததனாலே² ஸர்வஜிதன் என்று சொல்லப்படுகிறான். சிறந்தகைகளுள்ளவரே! நீர் ஸமர்த்தர். நாங்களனைவரும் உமது நோற்படிநடக்கிறவர்கள். மஹாராஜாவே! நீர் ராஜஸூய யாகத்தைச் சீக்கிரத்தில் முடிக்கலாம். மஹாராஜாவே! சங்கிக்காமல் ராஜஸூய யாகத்தில் மனமவைக்கக்கடவீர்" என்று மித்திரர்களனைவரும் தனித்தனியாகவும் சேர்ந்தும் உரைத்தனர். ஜனமேஜய ராஜாவே! பகைவரையழிப்பவரான தர்மராஜர் அச்சமில்லாமலும் அன்போடும் அவர்கள் சொன்ன தர்மமுள்ள சிறந்த, சொல்லேக்கேட்டு மனத்தில் ஏற்றுக்கொண்டனர். அநதவேண்டினவர்களுடைய சொல்லேக்கேட்டபின் தமது சக்தியையறிந்திருந்தும் சிலாக்கியமான காரியத்தை ஆரம்பிக்கப்போகின்ற தர்மராஜர் (மற்றவர்களையும்) பரீக்ஷிக்கத் தொடங்கினார். பீமஸேனன் முதலிய ஸதேஹாதர்கள் நால்வரையும் ஸந்தித்து அவர்களாலும் ராஜஸூயம் நல்லதென்று சொல்லப்பெற்ற தர்மராஜர் அந்தத்தர்மத்திலேயே எண்ணிக்கொண்டார். அரசர்க்கரசரும் கௌரவச்ரேஷ்டருமாகிய அந்த யுகிஷ்டிரர் ராஜஸூய யாகஞ்செய்வதற்குத் தம்மனத்தில் உடனே நிச்சயஞ்செய்துகொண்டார். ஜனமேஜயரே! ஆச்சரியப்படத்தக்க சக்தியுள்ளவராயிருந்தும் தாமத்தையேய்னுலரித்து ராஜஸூய யாகஞ்செய்யத் திரும்பவும் பலமுறை மனத்தை ஸ்திரப்படுத்திக்கொண்டார். ஆலோசனைகள் தெரிந்த புத்திசாலியான அந்தத்தர்மராஜர் வானபுகிஷ்டிரர் திரும்பவும் ஸதேஹாதர்களோடும் மஹாதமாக்களாகிய ரிதவிக்குக்களோடும் மந்திரிகளோடும் தெளமியர் வியாசர் முதலானவர்களோடும் ஆலோசித்தார். 'விராடன், த்ருபதன், புத்திசாலியான ஸாத்யகி, யுதாமன்யு, உத்தமோஜன், புத்திமானான அபிமன்யு, குரர்களான கிரென்பகிபுத்தர்கள் இவர்களோடு சேர்ந்தும் முக்கிய

¹ பலாசு இலையினால் ஹோமம் செய்வது.

² எல்லாவற்றையும் ஜயித்தவன்.

‘மாக ஆலோசனைசெய்தார். “அரசர்ச்சாசன் செய்யத்தக்க சிறந்த யாகமாகிய ராஜஸூயமென்னும் மஹாபாகம் சிரத்தையுள்ள எனக்கு எப்படிமுடியும்? நீங்கள் சொல்லுங்கள்” என்றுகேட்டார், தாமரைக்கண்ணராகிய ஜனமேஜயரே! அந்தராஜாவினால் இவ்வாறு வினா வப்பட்ட ஸபையோர்கள் அக்காலத்தில் தர்மராஜாவான யுதிஷ்டிரரைநோக்கி, “தர்மத்தையறிந்தவரே! ராஜஸூயமென்னும் மஹா யாகத்தைச்செய்ய நீர் தகுதியுள்ளவர்” என்று மறுமொழிகூறினார்கள். ரித்விக்குக்களும் ரிஷிகளும் ராஜீரவுக்கு இவ்வாறுசொன்னபின், அவர்கள் சொன்னசொல்லை ராஜாவின்மந்திரிகளும் ஸஹோதரர்களும்கொண்டாடினர். அறிவிற்கிறந்தவரும் அடக்கமுள்ளவருமாகிய அந்தத்தர்மராஜர் உலகங்களின் நன்மையைக்கருதி மறுபடியும் தம் முள்ளத்திலேயே மேன்மேலும் ஆராய்ந்தார். ‘தனதுதிறமையைச் செவ்வையாகஅறிந்து தேசகாலங்களையும் செலவையும் வரவையும் செம்மையாகஆராய்ந்து புத்தியோடுசெப்பும் அறிவுடையோன் துயரப்படான். தன்மனத்தின்ரிச்சயம் ஒவாறினால்மாத் திரம் இந்தயாகம் ஆரம்பிக்கத் தகாது’ என்றறிந்து முயற்சியினால் காரியத்தைச் சிறப்பிப்பதற்காக அந்தக்காரியத்தை நிச்சயிக்கும்விஷயத்தில் ஜனர்த்தன ராகியகிருஷ்ணனே யாவருக்கும் மேற்பட்டவரென்றெண்ணித் தர்ம ராஜர் மனத்தினால் கண்ணனைத்தியானித்தார். தர்புத்திரர் தேவாக ளால் மதிக்கப்பெற்ற செய்கைகளினால் கண்ணன் அறியக்கூடாதவரெ ன்றும் சிறந்தகைகளையுடையவரென்றும் ஜனனமில்லாதவராயினும் தமதுஇச்சையினால் மனிதர்களில்அவந்நிதவரென்றும் அவரறியாதது ஒன்றுமில்லையென்றும் அவர்செய்கைக்கு எட்டாதது ஒன்றுமில் லையென்றும் அவர் எதையும்தாங்கக்கூடாதவராகார்என்றும்அவரைப் பற்றிஊகித்துகினைத்தார். குந்திபுத்திரரான அந்தயுதிஷ்டிரர் இவ் வகையானஉறுதியுள்ளரிச்சயத்தைச்செய்து உலகங்களுக்குத்தந்தையான கண்ணனுக்கு, தமதுஆசாரியனுக்கு அனுப்புவதுபோல உடனே துதனையனுப்பினார். அந்தத்தாதன் விரைவாகச்செல்லுகின்றதத்தினால் உடனே துவாரகையில்யாதவர்களை அடைந்து அங்கேவாஸஞ் செய்பும் கண்ணபிரானிடம் சேர்ந்தான். அவன் பிரபுவானமாதவ னிடம்கைகூப்பிக்கொண்டு விண்ணப்பஞ்செய்யலானான்:—“சிறந்த கைகளையுடையஹ்ருஷீகேசரே! தர்மராஜர்வான அந்தயுதிஷ்டிரர், தெனம்யர் வியாஸர்முதலானவர்களோடும் த்ருபதன்விராடன்இவர்க ளுடன்சேர்ந்த தம்ஸஹோதரர்எல்லாரோடும் உமதுதரிசனத்தை விரும்புகிறார்” என்றான். ஜனமேஜயராஜாவே! அந்தஇந்திரஸேன

னென்னும் தூதனது சொல்லக்கேட்டு யாதவச்சேஷ்டரும் சிறந்த சக்தியுள்ளவரும் ஸ்ரீயப்பதியுமான அச்சுதர் தம்மைப்பார்க்கவிரும்புகிற யுதிஷ்டிரைத தாமும்பார்க்கக்கருதினவராகி வேண்டினவர்க ளிடமும் வஸுதேவரிடமும்விடைபெற்றுக்கொண்டு உடனே இந்திர ஸேனனுடன் கூட இந்திரப்பிரஸ்தம்சென்றார். ஜனர்த்தன்ர் ஆவ லுள்ளவராய் வேகமான குதிரைகளைக்கட்டிக்கொண்டு அனேகதேசங் களைத்தாண்டி இந்திரப்பிரஸ்தத்திலிருக்கும் தர்மராஜாவிடம்சேர்ந் தார். தம்ஸே ஹாதாரமுறைபிலிருக்கும் தர்மராஜராலும் பீமனாலும் அநதக்கிருஹத்தில் பிதாவைப்போலப் பூஜிக்கப்பெற்றகிருஷ்ணன் உடனே தந்தநகைகயின்ஸே ஹாதாரியான குருதியை அன்புடன் பார்த் தார். ஸந்தோஷமடைந்திருக்கும் சினேகிதனை அர்ஜுனனுடன் சேர்ந்து தாமுமசரந்தோஷமடைந்து விளையாடினார். நகுலஸஹதேவர் களால் ஆசாரியனைப்போலப்பூஜிக்கப்பெற்றார். ஸமாத் தரான அச்சுதர் சிறந்தஸ்தானத்தில் உட்கார்ந்து இளைப்பாறி ஒழிவாயிருக்குமபோது தர்மராஜர் அவரைசந்தித்துத் தமகாரியத்தை விண்ணப்பஞ்செய்ய ததொடங்கினார்.

“கிருஷ்ண! நான் ராஜஸூயயாகஞ்செய்ய விரும்புகிறேன். ஆனால் அது வெறுவிறுப்புதருவதொன்றாக நிறைவேற்றமுடியாது. எதனால் அதனை அடையலாமென்பது உமக்கு நன்றாகத்தெரியும். எவ னிடத்தில் (உலகம்) எல்லாம் அடங்கியிருக்கிறதோ, எவன் எல்லா இடங்களிலும் பூஜிக்கப்படுகிறதோ, எவன் எல்லாவற்றிற்கும் ராகசர னோ அநதராஜர் ராஜஸூயஞ்செய்யத்தக்கவன். அநதராஜஸூயம் நான்செய்யக்கூடியதென்று ஸ்ரீஹிதாசன சோரனது சொல்லுகின்ற னார். கிருஷ்ண! அநதவிஷயத்தில் எனக்குத் தோந்திச்சயம் உமது வாக்கினாலேதான் வரும். சிலா ஸ்ரீஹிதாசனாலேயே குற்றத்தைக் கண்டறிவதில்லை. மற்றுமசில தமதுவாபத்திற்காக இன்சொல்லை மாத்திரமே சொல்லுகின்றனர். சில தமக்கு நன்மையானதைப் பிற ருக்குமபிரியானதை வேண்டுகின்றனர். காரியவிஷயங்களில ஜன ங்களின் வாக்கியங்கள் இவ்வாறாகவே பெருபாலுமாகாணப்படுகின் றன. நீர்மட்டுமே இத்தக்காரணங்களைக்கடந்து காமக்குரோதங்களை நீக்கி உலகத்தில் எதுமேலானதொன்றுள்ளதோ அதனை உள்ளபடி உரைக்கத்தக்கவா” என்றார்

பதினான்காவது அத்தியாயம்.

மந்த்ரபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(ஜராஸந்தன்முதலிய பகைவரிருக்கையில் ராஜஸூயம் முடிந்தலாகாதென்று கண்ணபிரான் தர்மராஜாவுக்கு விளம்பியது.)

யுதிஷ்டிரர் அப்படிச் சொல்லியதைக்கேட்டு, கண்ணன்சொல்லுகிறார். “பரதவம்சத்தியமஹாராஜாவே! எல்லாக்குணங்களாலும் நீர் இராஜஸூயமாகத்துக்குத் தகுதியுள்ளவர். ஆனால், உமக்கு எல்லாம் தெரிந்திருக்கையிலேயும் யான் ஒன்றுசொல்வேன். இப்போது உலகத்தில் கூத்திரியர்களென்று வழங்கப்படுபவரனைவரும் ஜமதக்னியின்புத்திரனை பரசுராமனார் கொல்லாமல்விடப்பட்டகூத்திரியர்களின்ஸந்திகளாயிருக்கிறார்கள். பரதசிரேஷ்டரே! பூமிக்கரசரே! இந்தகூத்திரியர்கள் வம்சபரம்பரைக்கே ஒருநிச்சயஞ்செய்து அதை உபதேசவாக்கியமாகக் கொண்டிருக்கின்றனர். அஃது உமக்கும்தெரியும். பூமியிலுள்ள அரசுகளாகிய மறற்கூத்திரியர்கள் புருரவவம்சத்திற்கும் இக்ஷ்வாகுவம்சத்திற்கும் (அடங்கின) குடிகளாகத் தம்மை நினைக்கின்றனர். பரதசிரேஷ்டரே! ராஜாவே! புருரவவம்சத்து அரசர்களும் இக்ஷ்வாகுவம்சத்தரசர்களுமாகிய ராஜாக்களின்குலங்கள் நூற்றொன்றிருப்பதாக அறியும். மஹாராஜாவே! யயாதியின்வம்சத்தாராகிய போஜர்களின் அபிவிருத்தியானது குணங்களாற்சிறப்பற்றிருக்கிறது. அஃது இப்போது நாற்றிசைகளிலும் பரவியிருக்கிறது. அவர்களின் அந்தஃசுவரியத்தை முன்செய்தஉடன்பாட்டின் படியே எல்லாகூத்திரியர்களும் அனுஸரித்திருந்தனர். ராஜாவே! இப்போதுதான் ஜராஸந்தனென்னுமரசன் தன்பராக்ரமத்தினால் எல்லாரையும்வென்று அந்தப்போஜகுலத்தோரின் ஃசுவரியத்தைக் கீழ்ப்படுத்தி அரசர்களுக்குத் தானேதலைமையாயிருக்கும்படி பட்டாபிஷேகம்செய்யப்பெற்றிருக்கிறான். அவன்¹ மத்தியதேசத்தை ஆண்டு கொண்டு அரசர்களுள் விரோதம்செய்யநினைத்தான். மஹாராஜாவே! எந்த அரசன் (பொருள்படைகளின்வன்மையாகிய) பிரபுசக்தியிற்சிறந்தவனோ உலகம் எவ்வொருவனுக்கு அடங்கியிருக்கிறதோ அவன்தான் தன்சக்தியினால் ஸாம்ராஜ்யத்தை அடைந்தனனாகிறான். ராஜாவே! சிறந்தபராக்ரமசாலியென்று பெயர்பெற்ற சிசுபாலினென்னும் அரசு

¹ அதிக பலவானுக்கு மற்றவர் அடங்கியிருக்க வேண்டுமென்பது.

² போஜர்களின்தேசமாகிய மதுரையைச்சேர்ந்ததேசம்.

னும் அந்தஜராஸநதனையே முழுதும் அடுத்த அவன்படைத்தலைவனாக ஆளுனனே. மஹாராஜாவே! கபடபுத்தமசெய்பவனும் மஹாபலசாலியும் கருசுதேசாதிபதியுமான, ¹வக்ரன் என்பவனும் அந்தஜராஸநதனிடத்திலேயே சிஷ்யன்போலக்காத் திருக்கிறான். மஹாவீரர்களும் மஹாத்மாக்களுமான் ஹமஸ ²டிமபகர்களென்று பெயர் பெற்ற இரண்டரசர்களும் ஜராஸநதனைத் தான் அடுத்திருக்கின்றனர். கருசுதேசாதிபதியான வக்ரதருதனும் கரபனும் ஆச்சரியமணியென்று சொல்லப்படும் திவ்யரத்தினத்தைத் தலையிலணிந்திருக்கும் மீகவாகனனும் ³முருவையுமநாகனையுமடக்குகின்றவனும் அவ்வற்ற ஸேனையுள்ளவனும் வருணன்போல மீதறிசையில் விளங்குகிறவனும் யவனராஜனுமாகிய காலயவனனும் ஜராஸநதனை ஆசரியத்திருக்கின்றனர். மஹாராஜாவே! வயஸுமீதிந்தவனுனை பகதத்தன் உம்துபிதாவுக்குரண்பன். அவன் சொல்லினாலும் செய்கையினாலும் ஜராஸநதனிடம் விசேஷமான பணிவுடனிருக்கிறான். உள்ளன்பினால்கடப்பட்டு உமபிதாவின்னிடத்திலிருப்பதுபோல உமமிடம்பற்றுள்ளவனாயிருக்கிறான். மேதறிசையிலுந் தென்றிசையிலுமுள்ள பூமியின்காடிகளுக்கரசனும் உமக்குமாதலனும் சூரனும் சூதிலே தசத்தெவிருத்திசெய்பவனும் சத்தருககளை ஸமஹரிப்பவனுமாகிய புருஷிதன் என்பவன் ஒருவன்மட்டும் சினேகத்தினால் உமக்கு உட்பட்டிருப்பவன்.

இவ்வுலகத்தில்தான் தானே புருஷோத்தமனென்று சொல்லிக்கொண்டும் மூடத்தனத்தினால் எனது சின்னங்களாகிய சங்குசக்கரம் முதலிய வற்றை எப்போதும் கமரத்தின்கண்மும் பெண்டரகவாஸுதேவனென்று உலகத்திலபெயர்பெற்றும் வங்கதேசம் புண்டரதேசம் கிராததேசங்களுக்கதிபதியாகச் சேனைகளுடன் சேதிதேசத்திலிருக்கும் அறிவுகெடவன் முனனர் என்னால்கொல்லாமல் விடப்பட்டபோதே ஜராஸநதனையடைந்தான். மஹாராஜாவே! எவன் தன் அஸ்த்ரவித்தைவன்மையினால் பாண்டியர்களையும் க்ருதகைசிகர்களையும் வென்றானே அவனது ஸஹோதரனான ஆகிருதியென்பவன் பரசாரமனுக்கொப்பான சூரனாக இருந்தானே இந்தாபுவனியில் நாலிலொருபாகம்பெற்றவனும் இந்திரனுக்குரண்பனும் பகைவர்களான வீரர்களை அதஞ்செய்யும் பலசாலியுமாகிய அந்நபபீஷ்மகனென்னும் போஜகுலத்தரசன் மாகதனைச் சாரதிருக்கிறான் நாம் உறவினராயிருந்தும்

¹ தந்தவக்ரன்.

² டிம்புகனென்பவனுக்கு டிபிகனென்றும் டிம்பிகனென்றும் பெயர்காணப்படுகிறது.

³ முரன் என்பதும் பாடம்.

பிரியங்குளைச்செய்தும் வணங்கியும் அடுத்திருந்தும் நம்மிடம் அவன் சார்வதில்லை. நமக்குஇன்றாதவைசெய்வதிலும் நிச்சயத்தோடிருக்கிறான். ராஜாவே! அவன் தன் குலத்தையும் பலத்தையும் அறியவில்லை. ஜராஸநதனுடையபுகழ் விளங்குவதைக்கண்டு அவனையடுத்திருக்கிறான். பிரபுவே! அபபடியே வடதிசையிலுள்ள பதினெண்குலத்தோராகிய போஜாகளும் ஜராஸநதனுக்கஞ்சியே மேற்றிசைசோநதனர். சூரஸேனர், பத்திரகாரா, போதர், சாலவர், படதசாரா, ஸுஸ்தலர், ஸுகுட்டர், குலிநதா, குருதிகள், ஸார்வாயனா, தென்பாஞ்சாலதேசத்தார், கிழக்குக்குருதிதேசத்தார், கோஸலர், மகஸிபர், ஸயஸ்தபாதரென்னும் பலதேச அரசர்களும் ஸ்வேஹாதார்களோடும் வேலைக்காரர்களோடும் கூட வடதிசையைவிட்டுப் பயந்து தென்திசைசோநதனர். இவ்வாறே பாஞ்சாலதேசத்தார்யாவ்ரும் ஜராஸநதன்பயத்தினால் கலக்கமுற்றபாதுளாகத் தங்களுராய்ததை விட்டுவிட்டு நாற்றிசைகளிலும் ஓடி விட்டனர். அந்தயுத்தத்தில் மகத்தேசத்திலுள்ள கிரிவ்ராஜமென்னுமநகரத்திலிருந்து முதற்படை வெளிப்படாமலிருக்கையிலேயே மஹாதமாவான ஜராஸநதன்முன்னிலையில் பாஞ்சாலர்கள் பறந்தோடினர். முன்னர் உகரஸேனன்புத்ரனாகிய மதிகெட்ட கம்ஸன் தன் சுற்றத்தவரையடக்கி ஜராஸநதன்பெண்களிருவரை மனைகளாக எடுத்துக்கொண்டான். ஜராஸநதன்புதலவர்களும் ¹ ஸஹதேவன் தங்கைகளுமான அஸ்தியென்றும் பிராஸ்தியென்றும் பெயருள்ள இரண்டு ராஜகுமாரிகளையும் மணம்புரிந்தான். அறிவுகெட்டவனாகிய அந்தக்கமஸன் அந்தஜகாஸநதன்பலத்தினால் தன் சுற்றத்தவரையடக்கி மேன்மையைபடந்தான். அவனிடத்தில் அது மிகப் பெரிய அநீதியாயிருந்தது. போஜராஜாக்களிலமுதிர்ந்தவர்கள் துராதமாவான கம்ஸனாற்பீடிக்கப்பட்டுத் தமகுலத்தோரைக் கடிப்பாற்றக்கருதி அழகுள்ள அந்தஆகுக்கன்பெண்ணை அப்போதே அக்ஞானுக்குக்கொடுத்தது (அந்த அக்ஞானால்) நமமையழைப்பித்துக் கௌரவித்தனர். நானும் ஸங்காஷணரைத் துணையாகக்கொண்டு சுற்றத்தாரின்காரியத்தைச்செய்தேன். கமஸனும் ஸ்நாமாவும் முறையே என்னாலும் பலராமராலும் கொல்லப்பட்டனர். கமஸனைக்கொன்றபிறகு ஜராஸநதனுக்கஞ்சின என் குலத்தோரை முதலில் பலராமரும் நானும் சேர்ந்து காப்பாற்றினோம். ராஜாவே! ஜராஸநதன் எதிர்க்க, கரைகடந்த பயமநேர்ந்தபோது ² நாங்கப்பதினெண்குலத்தோர்கள் சேர்ந்து இவ்

¹ ஜராஸநதன்புதன்.

² ஊரைவிட்டுப்போகிற ஆலோசனை.

வாலோசனையெய்தோம். சத்துருக்களையழிக்கும் சிறந்த அஸ்தாங்கினி
 னால் நாங்கள் ஓயாமல் யுத்தஞ்செய்து முந்நாறுவருஷங்களாகத்
 தோன்றும் மூன்றுவருஷங்களாகியும் அநதஜராஸநதன் லேசையைக்
 கொல்லாமற்போனோம். ஏனெனில், தேவர்களுக்கொப்பான வன்
 மையுள்ளவர்களும் வீரர்களிறசிறந்தவர்களும் அஸ்தாங்கினர்மரண
 மில்லாதவர்களுமாகிய ஹபஸடி ம்பகர்களுன்னுமபெயருள்ளவர்கள்
 இருவரும் ஜராஸநதன்பக்தத்திலிருந்தனர். இணைபிரியாத அவ்விரண்
 மிவீரர்களும் சூரனான ஜராஸநதனுமாகிய இமமுவரும் மூன்றுலோக
 ங்களுக்கும் போதுமானவரென்பது என்கருதது. புத்திசாலிகளிற
 சிறந்தவரே! நமக்குமாததிரமேயனது. மற்றுமுள்ள அரசர்கள் எவ்
 வளவுபேரிருக்கின்றனரோ அவரனைவாக்கும் இதேஎண்ணத்தான்
 உண்டாயிற்று. ராஜாவே! நானே ஜராஸநதனுக்கு (பாபபவர்க்கு)
 மயிர்ச்சிவிடப்பெடுக்குமபடியான பயங்கரமான பதினெட்டியுத்தங்க
 ளைக்கொடுத்தேன். ஆகிலும், மஹாபலசானியான ஜராஸநதன் கொல்
 லப்படவில்லை. பிறகு ஹமஸனென்று பிரசித்திபெற்றிருந்த அநதச்
 சிறந்தஅரசன் அநதபதினெட்டாவதுபுத்தத்தில் பலராமரால் அடித்
 தபட்டான். பாரதரே! ராஜாவே! அப்போது ஹமஸன்கொல்லப்
 பட்டானென்று யாரோசொன்னதைக்கேட்டு, டிபிகன் யமுனையாற்
 றில்மூழ்கினான். “இவ்வுலகத்தில் ஹமஸனைவிட்டு நான்ஜீவிக்கமாட்
 டேன்” என்று நிச்சயஞ்செய்து அவன்மரணமடைந்தான். அவன்அவ்
 வாறுணதைக்கேட்டுப் பகைவரின்கரங்களை ஜயிப்பவனாகிய அநதஹம்
 ஸனும் யமுனைக்கேடுசென்று அதிலுமிழ்ந்தான். பரதசிரேஷ்டரே!
 அநதராஜாவான ஜராஸநதன் அவ்விருவரும் இறந்துபோனதைக் கே
 ள்விபுற்றுச் சோர்வடைந்தமனத்துடன் தன்நகரத்திற்குச்சென்றான்.
 சத்துருக்களை ஸமஹரிப்பவரே! அநதஜராஸநதனென்னுமராஜர் அவ்
 வாறு திருமபிப்போனபிறகு நாங்களெல்லாரும் மகிழ்ந்து மறுபடியும்
 மதுரையில்வசித்தோம். அரசர்க்கரசே! பகைவரையடக்குகிறவரே!
 தாமரைமலர்போன்ற கண்களையுடையவர்களான கமஸன்மனைவிகள்
 தமகணவனுடையமரணத்தினால் துயரமுற்றது தங்கள் தந்தையும் மக
 தராஜனுமான ஜராஸநதனிடமென்று, ‘எங்கள் கணவனைக் கொன்ற
 வனைக்கொல்’ என்று தூண்டுமபோதெல்லாம் முன்செய்த ஆலோ
 சனையையே நினைத்தது மனததுயரத்துடன் ஒடிப்போனோம். மஹா
 ராஜாவே! நாங்களெல்லாரும் ஜராஸநதன்புத்தினால் தன்ஸம்பத்
 தைச் சோத்தெடுத்துக்கொண்டு புத்திரர்கள் குலத்தோர் சுற்றத்தார்
 களுடன் ஊரைவிட்டுத் தனித்துப் போகவேண்டுமென்று நினைத்து

மேற்றிசையில் ரைவதகமென்னும் குன்றினால்விளங்கும் குசஸ்தலியென்னும் அழகானநகரத்தையடைந்து அதில் வீடுகள்கட்டினோம். தேவர்களாலும் அணுகமுடியாத கோட்டையரண்களையும் செய்தோம். அந்தநகரத்தில் பெண்களும் புத்தஞ்செய்யலாம். மஹாரதர்களான யாதவர்களுக்குச் சொல்லுவானேன். பகைவரையழிப்பவரே! நாங்கள் அந்தசகிறநதமலையைப்பார்த்தபிறகு ஜராஸநதனைக்கடந்தோமென்றுகினைத்து ஒருபயமுமின்றி அநநகரத்தில் வலிக்கிறோம். கௌரவச்ரேஷ்டரே! பிறகு யாதவர்கள் மேலானஸநதோஷத்தை யடைந்தனர். இவ்வாறு ஜராஸநதனால் எல்லாவகையாலும் தீங்கு செய்யப்பட்டநாங்கள் ஸமாத் தர்களாயிருந்ததனால் ஒன்றுசேர்ந்து மூன்றுயோசனைகளும் ஒவ்வொருயோசனையிஸ்தாரமுமுள்ள மூன்றுசிகரங்களுள்ளதும் ஒவ்வொருயோசனையின்கோடியிலும் நூறுவாயில்களுள்ளதும் வீரர்களின்பராக்ரமத்தினால் காக்கப்பட்ட தோரணங்களையுடையதும் புத்தத்தில் அடங்காத மதமுள்ள பதினெட்டுக்ஷத்திரியர்களால் காக்கப்பட்டதுமான கோமநதமென்னும்மலையை ஆசிரியத்தோம். எங்கள் குலத்தில் பிறந்தவர்கள் பதினெண்ணாயிரம் ஸஹோதராதன் இருக்கின்றனர். ஆகுகன்புதல்வர்கள் நூற்றுவர். ஒவ்வொருவனும் தேவர்களுக்குமேலானவன். ஸஹோதரனோடு கூடிய சாருதேஷணன், சக்ரதேவன், சாதயகி, நான், பலராமர், ஸரம்பன், பிரத்யும்னன் ஆகிய எழுவரும் மஹாரதர்கள். ராஜாவே! மற்றவரையும் சொல்லுகிறேன்; கேளும். கிருதவர்மர், அனாதிருஷ்டி, ஸமீகன், ஸய்திஞ்சயன், கங்கன், சங்கு, குருதி இவ்வேழுபேரோரும் மஹாரதர்கள். [பிரத்யும்னன், அநிருத்தன், பாணு, அக்ருதன், ஸாரணன், நிசுடன், கதன், இவர்களெழுபேரும் மஹாரதர்கள்] விக்ரமன், ஜில்லி, பபரு, உததவன், விதூரதன், வஸுதேவர், உக்ரஸேனன் ஆகிய இந்த ஏழுமந்திரிசரேஷ்டர்களும் அந்தகபோஜன் குமாரர்களாகிய பிரஸேனஜித், ஸ்யமநதகமென்னும்மணி மிகுதியாகஸ்வரணத்தையளிப்பதனால் குபேரனுடைய சிறப்பையடைந்த யமலன் இவ்விருவரும் அவர்களின்தந்தையாகிய அந்தகபோஜராஜனும ஆகப் பதினமூன்றுக்கின்றனர். வஜ்ரம்போன்ற தேகவன்மையுள்ளவர்களும் சிறந்தபராக்ரமமும் பருதத்சேனையுமுள்ளவர்களுமாகிய யாதவ வீரர்கள் மலைகளின் இடைத்தேசமாகிய குசஸ்தலியைநினைத்து அச்சமற்றவராயிருக்கின்றனர். ராஜாவே! பாண்டவர்களாலும் நாங்கள் எப்போதும் காப்புள்ளவர்கள். பாரதரே! இவ்வாறு எல்லாச்செல்

¹ இந்த அதிகபாடத்தில் பிரத்யும்னன் இரட்டித்து வருகிறதே.

வச்சிறப்புக்களும் அமைந்த அந்தச்சராஸந்தன் வேறூன்றியிருக்கையில் கூடித்திரியர்களுள் உம்மை அரசாக்கரசுகளச்செய்யத்தகுமா? துரியோதனன், பீஷ்மர், துரோணர், அசுவத்தாமா, கிருபர், காணன், சிசுபாலன், வில்லாளியானருக்கி, ஏகலவ்யன், த்ருமன், சுவேதன், சைபயன், சகுனி இவர்களைப் போரில்வெல்லாமல் யாகத்தை எவ்வாறுசெய்யமாட்டுவீர்? இவ்வரசர்கள் பெருந்தன்மையினால் யுத்தஞ் செய்யாமலிருப்பாராயினும் இவர்களில் பலத்தினாலும் சிறந்த அஸ்தர பலத்தினாலும் கர்வங்கொண்டவனும் மிக்கபொருமைக்காரனும் வீரசிரேஷ்டனும் ஸூரியபுத்ரனுமான காணனொருவன்மட்டும் யுத்தஞ் செய்வான். ராஜாவே! மஹாபலசாலியான ஜராஸந்தன் ஜீவித்திருக்கையில் ராஜஸூயயாகத்தை நீர்நிறைவேற்றமுடியாதென்பதுதான் எனது அபிப்பிராயம். அந்தஜராஸந்தன் சிங்கம் மஹாகஜங்களைவெல்வதுபோல ராஜாக்களைவரையும்வென்று கிரிவிராஜமென்னும் ஊரில் மலைக்குகையில் (அவர்களை) அடைத்திருக்கிறான். அந்தஜராஸந்தனென்னும் ராஜா இந்த யாகஞ்செய்யநினைத்துப் பூமியையாளுகின்றவர்களாகிய எண்ணூயிரம் அரசர்களால் பட்டாபிஷேகஞ்செய்யப்பெற்றான். பகைவரைவெல்லுகிறவரே! அவன் உமாபதியும் மஹாத்மாவுமான மஹாதேவனும் உக்ரமான தவத்தினால் ஆராதனஞ்செய்து ராஜாக்களை ஜயித்தான் ராஜசிரேஷ்டரே! அவன் செய்த பிரதிஜ்ஞையை நிறைவேற்றினான். அவன், ஸேனைகளோடுவந்த அரசர்களை ஜயித்து ஜயித்துத் தனக்கரத்திற்கொண்டுவந்து அடைத்துக் 'கிரிவ்ராஜத்தை' ²புருஷ்வராஜமாகச்செய்தான் மஹாராஜாவே! நாங்களும் அப்போது ஜராஸந்தனுக்குப் பப்பாதுதான் 'மதுரையை ஒழித்துத் துவாரகாபுரி' சேர்ந்தோம். மஹாராஜாவே! இந்த யாகத்தை நீர் செய்யக்கருதினால் அந்த ராஜாக்களை விடுவிககவும் ஜராஸந்தனை வதஞ்செய்யவும் முயல்வேண்டும். கொளவரே! புத்திமன்களிற சிறந்தவரே! அவ்வாறின்றி ராஜஸூயயாகத்தைப் பற்றிய இந்த ஆரம்பம் முழுதும் நிறைவேற்றுவதற்கு முடியாது. குற்றமற்ற ராஜாவே! இதுதான் என் ஆலோசனை. நீர் எவ்வாறு நினைக்கிறீர்? காரியம் இவ்வாறிருக்கையால் விஷயத்தைப் பற்றி நீரும் யுக்திகளைக்கொண்டு நிச்சயஞ்செய்து எனக்குச் சொல்லும்" என்றார்.

பதினெந்தாவது அத்தியாயம்.

மந்த்ரபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(கிருஷ்ணன்சொல்லக்கேட்டுத் தர்மபுத்திரர் ராஜஸூயம்செய்யா தொழிவதேநலமென்றுநினைத்துக் கிருஷ்ணனைக்கேட்டதும், பீமன் தான் ஜராஸந்தனைஜயிப்பதாகச் சொன்னதையனுஸரித்துக் கிருஷ்ணன் ஜராஸந்தவதம் முதற்காரியமென்றுசொன்னதும்.)

அதைக்கேட்டு, யுதிஷ்டிரர்சொல்லலானான் :—“ ஒ! கிருஷ்ணிகுலச்சேஷ்டரே! மற்றவாசொல்லமுடியாதசொல் மேதாவியானஉம் மால் உரைக்கப்பட்டது ஸந்தேஹங்களைவிடுவிப்பவர் உமமைவிட வேறொருவரும்இப்புவியிலில்லை தம்மதவிருபத்தைச்செய்துகொள்ளும் அரசர்கள் வீட்டுக்குவீடு இருக்கிறார்கள் அவர்கள் ஸாம்ராஜ்யத்தையடைந்தவர்களல்லர். ஸமராட்என்னும்பெயர்பெறுவது கடினம். பிறர்ச்சக்தியைபறிந்தவன் தன்னைச் சிறப்பித்துப்பேசமாட்டிவனா? பிறருடன்சேர்ந்தபோது எவன்சிலாக்கியமாயிருக்கிறானே” அவன் பூஜிக்கப்பெறுகிறான். ¹பூமி விரிவாகவும் அனேககண்டங்களுள்ளதாகவும் அனேகரதனங்கள் சிரம்பினதாகவுமிருக்கிறது. மனிதன் வெகுதூரம்சென்றபிறகுதான் லாபத்தைப்பார்க்கிறான். ஒழிவடைதலையே சிறந்ததாகநினைக்கிறேன் ஒழிவையடைவதனால் எனக்கு நன்மையுண்டாகும். ராஜஸூயத்தில்இறங்குவதனால் மேன்மைபெறமுடியாதென்பது என்கருகது. ஜனார்த்தனா! உயர்ந்தமனமுள்ள இந்தான் ²குலத்தோர் தம்மில்ஒருவர் இவ்வரசர்களெல்லாரிலும் மிகச்சிறந்தவனாகலாமென்று நினைக்கின்றனர் மஹானுபாவரே! குற்றமற்றவரே! நாமும் அக்காலத்தில் ஜாஸநதனுடையதுஷ்டத்தனத்

¹ பூமியென்னப்பட்டமந்தராலோசனையின்விஷயம், உபாயங்கள் அபாயங்கள் முதலிய பலவகைகளடங்கியது. பொன், பெண், சேனை, ரதனம் முதலிய அனேகம் உயர்ந்தபயன்கள் நிரம்பினது அந்தமந்தராலோசனையின்விஷயத்தில் வேண்டினவர்களுக்ககட்டியும் பாசகங்களைவிலக்கியும் விடாமுயற்சிமுதலியவற்றால் மேலே வெகுதூரம்சென்றபின் கிரேயஸ் என்று சொல்லப்பட்ட காரியவிரித்தியை மனிதன் அறிகிறான் என்பதும், ² பூமியைப்போல ஸ்திரமானநிச்சயபுத்தியானது அந்தஅநதவிஷயங்களுக்கேற்றபடி அனேகவிதமாகவும் தடையற்றதாகவும் ரதனங்கள்போன்ற பலஉயர்ந்தபயன்கள் நிரம்பினதாகவும் இருக்கிறது. மனிதன்வெகுதூரஞ் சென்றபிறகுதான் தனதுநன்மையை அறிகிறான். அதாவது, மனதைக்கவரும் சப்தாதிவிஷயங்களைக் கடந்தானாகனது ஆத்மஸ்வரூபமாகியகிரேயஸைக்கண்டறி கிறுளென்பதும் பழையவுரை.

² பீமன்முதலானவர்கள்.

தைப்பார்த்து அவனுக்கு அஞ்சியேயிருந்தோம். யார்க்கும்வெல்லக் கூடாத பிரபுவே! பான் உமதுகைவன்மையைச் சார்ந்தவனன்றோ? நீரே அவனுக்கஞ்சினபோது என்னைப் பலவானென்றுநான்நினையேன். விருஷ்ணிகுலத்தவரே! சிறந்தகைகளையுடையவரே! மாதவரே! உம் மாலாவது பலராமராலாவது பீமஸேனனாலாவது அர்ஜுனனாலாவது அவன் கொல்லப்படக்கூடியவனே கூடாதவனாவென்று ஸந்தேசித்துத் திருமபத்திரும்ப ஆராய்ந்துகொண்டிருக்கிறேன். கேசரே! எல்லாக்காரியங்களிலும் என்ருக்கு நீர்தாம் நியமிப்பவராயிருக்கிறீர்” என்றார். அதைக்கேட்டுப் பேசுவதில் ஸமர்த்தனானபீமன் பேசத்தொடங்கினான்.

“முயற்சியைக் கடைப்பிடியுத அரணும் தான்பலஹீனனாயிருந்து தக்கஉபாயமின்றிப் பலவானையெதிர்ப்பவனும் புற்றுப்போல உட்கார்ந்துபோகின்றனா பலம்குறைந்தவனும் சோம்பலின்றி ராஜநீதி தவறாமல் உபாயங்களைத் திருத்தமாகச்செய்வதினால் அதிகப்பலமுள்ள சத்துருவையும்வென்று தனக்குவேண்டினகாரியங்களையும் பெரும்பாலும் ஸாதிப்பான். கிருஷ்ணனிடத்திலுபாயமும் என்னிடத்தில் பலமும் தனஞ்சயனிடத்துஜயமும் இருக்கின்றன. நாங்குளமூவரும் முன்றுஅக்கிகள் யாகத்தைமுடிப்பதுபோல ஜராஸந்தனைமுடித்து விடுவோம். கோவிந்தா! உமதுபுத்திபலத்தைபற்றுவதனால் தர்ம ராஜர் எல்லாநன்மைகளையும்அடைவர் உம்மைநாதனாகப்பெற்ற எங்களுக்கு எப்போதும் ஜயந்தானே” என்றான். அதற்குக் கண்ண பிரான், “பால்யனாவன் காரியங்களை ஆரம்பித்துவிடுவான். பின் வருவதைப்பாரான். ஆதலால், யல்லபனும் பொருளையேநாடினவனுமாகிய பகைவனைப்பற்றி கூடித்திரியாகா பொறுப்பதில்லை. ஜயிக்கக்கூடிய அகப்புறப்பகைவர்களை ஜயித்ததனால் மாந்தாநாவும், பிரஜைகளைப்பரிபாலித்ததனால் பகீரதனும், தவ்வன்மையினால் கார்த்தவீரியார்ஜுனனும், நீதிபலத்தினால் பரதனென்னுமாசனும், செல்வத்தினால் மருத்தனும் ஆகியஇந்த ஐந்துஸம்ராஜர்கள் தங்கள்குலத்தோரெல்லோரையும் (அங்கன்புகழால் வியாபித்துத்) தழுவிக்கொண்டு இருந்தனரென்று கேள்வியாட்டிருக்கிறோம். ஒவ்வொருபுகத்திலும் ஸம்ராஜர்களிருப்பதில்லை. யுகிஷ்டரே! ஜயிக்கவேண்டியவர்களை ஜயிப்பது, பரிபாலனஞ்செய்வது, தவம்புரிவது, பொருள் விருத்தி செய்வது, உபாயங்களைப் பிரயோகிப்பது ஆகியஐந்துவகைகளாலும் ஸம்ராட்டாகவிரும்புகிற உமக்குப் பிருஹதரத்தன்புத்தான ஜராஸந்

1 அவன் பெரியவனாவதற்குமுன்னமே ஒழித்துவிடுகின்றனர்.

தன் ஜயிக்கமுடியாதவனாக இருக்கிறான். பாதசரோஷ்டரே! அதை அறியும். நூற்றொருகுலத்தோராகிய அரசர்களும் அவனுக்கு எதிர்புத்தஞ்செய்யாமற்போயினர். ஆதலால், அவன் தன்பலத்தினாலேயே இவ்வுலகத்தில் ஸாமராஜ்யத்தைநடத்துகிறான். ராஜாக்கள் ரதனங்களை யெடுத்தாகுகொண்டு ஜராஸநதனிதம் காத்திருக்கின்றனர். சிறுபிள்ளைத்தனத்தினால் அநீதியைக்கடைப்பிடித்த அவன் அகனாலும் சந்தோஷப்படுவதில்லை. மனிதர்களில் முதன்மையான ஜராஸநதன் ராஜ்யப்பட்டாபிஷேகஞ்செய்யப்பட்ட அரசனைப் பலவந்தமாகப் பவிக்கு எடுத்துக் கொண்டுபோகிறான். மனிதர்களில் ஜராஸநதனுக்குப் பாக்மாபிராதவனை நாம எங்கும்கண்டிலம் ஜராஸநதன் நூற்றுக்குப் பட்டவராகிய ராஜாக்களை இவ்வாறு முழுதும் வசப்படுத்தினான். குந்திபுத்ரே! மிகவும்பலக்குறைவான ராஜா அவனிடம் அணுகுவது எவ்வாறு? தன்மெல்லாதமென்னுமிடத்தில் ராஜாவான ஜராஸநதன் சிவபெருமானைக்குறித்துத் தவஞ்செய்கிறான். பாதசரோஷ்டரே! பசுபதியின் ஆலயத்தில் பசுக்களைப்போலப் பலிகொடுப்பதற்காகக் குறிப்பிட்டுப் புரோக்ஷணஞ்செய்யப்பட்ட அந்த ராஜாக்களுக்கு உயிர்விருப்பம் ஏது? கூத்திரியன் எப்போது சந்திரத்தினால் மாணத்தையடைகிறானோ அப்போது கௌரவிக்ஷப்படுகிறான். ஆதலால், நாம் யுத்தத்தில் ஜராஸநதனையெதிர்த்துத் தடுப்போம். ராஜாவே! எண்பத்தாறு ராஜாக்களா ஜராஸநதனால் கொண்டுபோய்ச்சேர்க்கப்பட்டனர். பதினெல்லா குறைவு. அவர்களுையும் கொண்டுபோன பிறகு கொடியசெய்கை நடக்கப்போகிறது. அதற்குத் தடை எவன் செய்வனோ அவன் உலகமெல்லாம் வியாபிசுகுமபுகழ்பெறுவான். ஜராஸநதனை எவன் ஜயிப்பனோ அவன் நிச்சயமாக ஸம்ராஜனாவான்” என்று சொன்னார்.

பதினொருவது அத்தியாயம்.

ம ந்த ர ப ர் வ ம். (தோடீச்சி.)

(ஒழிவடைகிறதைப்பற்றித் தீர்மானிச்சொல்ல, அர்ஜுனன் அதனை மறுத்துப் பராகீரமந்தின்சிறப்பைக்கூறியது.)

யுதிஷ்டிரர், “கிருஷ்ண! நான் ஸம்ராஜனுடைய சிறப்பையடையக்கருதித் தன்லாபத்தையே முதன்மையாகக்கொண்டு முற்றுப் ஸாஹஸமாக உங்களை எவ்வாறு அனுப்பவேன்? பீமன் அர்ஜுனன்

இருவரும் இரண்டிகண்களென்றும் ஜனர்த்தனர்மனமென்றும் நினைத்திருக்கிறேன். மனமும் கண்களுமில்லாதவனுடைய உயிர்வாழ்க்கை எவ்வாறிருக்கும்? பயங்கரமானபராக்ரமமுள்ளதும் கரைகாணமுடியாததுமான ஜராஸநதனுடைய சேனையை எதிர்த்துச்சென்று யுத்தத்தில் யமனும் வெல்லான். அந்தவிஷயத்தில் உங்கள்செய்கை எவ்வளவு? இந்த வேறுலாபத்தில் பிரவிருத்தித்தனனக்கு அனர்த்தம் வந்து சேருகிறது. ஆதலால், நான் இதற்கு அங்கீகாரம்கொடுப்பது யுத்தமாகாதென்று நினைக்கிறேன். கிருஷ்ண! என்மட்டில் நான் ஆலோசிப்பதைச் சொல்லுகிறேன். அதைக்கேட்கவேண்டும். இந்தக்காரியத்தில் ஒழிவடைதலே நலமென்றுநினைக்கிறேன். செய்வதற்குக்கடினமான ராஜஸ்யயாகமானது இப்போது என்மனத்தைத் தடுக்கிறது” என்றுசொன்னார். சிறந்தவிலையும் சிறந்ததுணிகளையும் ரததையும்கொடியையும் குதிரைகளையும்பெற்றவனான அர்ஜுனன் யுதிஷ்டிரரிடம்பேசலானான்.

“ராஜாவே! விரும்பத்தக்கவையும் பெறுவதற்கரியவையுமானவில, அஸ்திரங்கள், அம்புகள், பராக்ரமம், துணை, பூமி, கோத்தி, திறமை முதலியவைகள் எனக்குக்கிடைத்திருக்கின்றன. நன்றாகக் கற்றுத் தேர்ச்சியடைந்தவர்கள் உயர்குலத்திற்பிறப்பதைச் சிறப்பாகக் கூறுகின்றனர். பராக்ரமத்திற்கொப்பானது ஒன்றுமில்லை. பராக்ரமஞ்செய்வதே எனக்கு உசிதமாகத்தோன்றுகிறது. பராக்ரமசாலிகளின் குலத்திற்பிறந்தும் பராக்ரமமில்லாதவன் என்னசெய்வான்? பராக்ரமமில்லாத குலத்திற்பிறந்தாலும் பராக்ரமமுள்ளவன் சிறந்தவனாகிறான். ராஜாவே! எவன்செய்கை சத்தருஜயத்திலேயே முழுதும் பிரவிருத்திகுகிறதோ அந்தப பராக்ரமமுள்ளவன்திரியன் மறநகருணங்களை ஒன்றுமில்லாதவனானாலும் பகைவரைமிஞ்சுவான். பராக்ரமமில்லாதவன் எல்லாக்குணங்களும் பொருந்தினவனாயிருந்தும் என்னசெய்வான்? எல்லாக்குணங்களும் பராக்ரமத்தைச் சேர்ந்தவையாகவல்லவோ இருக்கின்றன. ஜயத்திற்குக்காரணம் உத்ஸாஹநதான். அது செய்கையையும் பாக்கியத்தையும்பற்றியிருக்கிறது. ஒருவன் ஸாதனங்களுள்ளவனாயிருந்தும் ஊக்கமின்மையினால் அவற்றை உபயோகப்படுத்திவதில்லை. அந்தவழியாகத்தான் ஒருவன் பலமுள்ளவனாகஇருந்தும் எதிரிகளிடம்தோல்வியடைகிறான். பலமுள்ளவனுக்கு உத்ஸாஹக்குற்றவிருப்பதுபோலவே தன் பலமறிபாமைபுமுண்டு, அவ்விரண்டும் கெடுப்பதற்குக்காரணங்கள். வெற்றியையிரும்பும் அரசன் அவ்விரண்டினையும் விடவேண்டும்.

யாகத்திற்காக ஜராஸநதனையழிப்பதையும் அரசர்களைக்காப்பதையும் செய்வோமாயின் அதைவிட மேலானதென்ன இருக்கும்? ராஜாவே! ஒருகாரியத்தைத் தொடங்காமலிருப்பதற்கு நமமிடத்தில் தகுதியில்லையென்ற நிச்சயம் அவசியமாயிருக்கவேண்டும். நமக்குத் தகுதியிருப்பதில் ஸநதேஹமில்லாமலிருக்கும்போது தகுதியில்லையென்று நீர்நினைப்பதென். பிற்காலத்தில் நாம் ரிஷிகளாகிச் சாநதியைவிடும்போது காஷாயவஸ்திரம் ஸுலபம். இப்போது ஸமராஜாவாவது நமக்குமுடியும். நாம் எதிரிகளுடனயுத்தஞ்செய்வோம்” என்றான்.

பதினேழாவது அத்தியாயம்.

ம ந த் ர ய ர் வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(அர்ஜுனன்சொன்னதை அனுஸரித்துக் கிருஷ்ணன்சொல்லியதும், அவர் தர்மராஜாக்கேட்டதன்பின் ஜராஸந்தன் பிறப்பைப்பற்றிக்கூறியதும்.)

அதன்பிறகு கிருஷ்ணபகவான் சொல்லலானார்:—“பரதவம்சத்திற்பிறந்து குருதியின்புதரனாயிருப்பவனுக்குத் தகுதியானபுத்தி தான் இப்போது அர்ஜுனனால் வெளியிடப்பட்டது. மரணமேநாவது இரவிலோ பகலிலோ நாமறியோம். யுத்தஞ்செய்யாமையினால் ஒருவன் மரணமில்லாமலிருந்ததையும் நாம்கேட்டதில்லை. நீதிசாஸ்திரங்களினால் அறியப்பட்ட உபாயங்களினால் பிறரைவசப்படுத்தி அதனால் தன்மனத்திற்குச் சநதோஷத்தை யுண்டுபண்ணிகொள்வது தான் மனிதர்களாலசெய்யக்கூடியது. தீங்குகளைவிலக்கி நல்லஉபாயங்களைச்சோப்பதனால் ஆரம்பமடையாததாகிறது. ஸஹாயமசேர்வதனால் விசேஷமுண்டாகிறது. அப்போது இரண்டுபக்கங்களும் ஸமமாவதில்லை. உபாயங்களும் ஆலோசனையுமில்லாதவனுக்கு யுத்தத்தில் தோல்விநிச்சயம். இருவரும் ஸமமாயிருப்பதனால் ஸநதேஹமெண்டாகிறது. ஜயமென்பது இருநிறத்தாருக்கும் உண்டாகாதே. ஆதலால், நாம் தநகிரமாக ஆறறுபெருககு மரத்தினருகிற்செல்வது போலச் சத்துருவிருக்குமிடத்திற்குச்சென்று நமது ஹஸ்யம்வெளிப்படவொட்டாமல் அவன் பலக்குறைவைக்கண்டு பராக்ரமஞ்செய்வோமாயின் ஏன் காரியவித்தியையடைப்போம்? அதிகபலவான்களானசத்துருக்கள், சேனைகளைவகுத்துநிற்கும்போது அவர்களுடன் போர்செய்யலாகாதென்பது புத்திசாலிகளின் நீதி. அஃது எனக்கும் இப்போதுசரியாகத்தோன்றுகிறது. நாம் சத்துருவுக்குத்தெரியா

ஸ ப ர ப ர வ ம்.

மல் அவன் வீட்டில் பிரவேசித்தோமாயின் அபாயமின்றி அநதச்சத் துருவின் தேசத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு நமமுடைய இஷ்டத்தை யடையுலாம். புருஷர்களில் சரேஷ்டனாகிய ஒருவன்தான், நீந்து பூதங்களின் சேர்க்கையாகிய தேகத்தை ஆத்துமா தாங்குவதுபோல ராஜ்யலக்ஷ்மியை எப்போதும்தாங்குகிறான். அவன் ஓய்ந்திருப்பதை நாமபார்க்கவில்லை. அல்லது சூலத்தோகளைக்காப்பதையே தலைமையாகக்கொண்டநாம ஜராஸநனைக்கொன்றபிறகு மிச்சமுள்ளசேனை யினால் யுத்தத்திலடிபட்டாலும் அதனால் ஸ்வாககஞ்செலவோம்” என்றா. யுதிஷ்டிரர், “கிருஷ்ண! ஜராஸநன் என்பவன் யாவன்? எத்தகைய சக்தியும் பராகரமமுமுடையவன். அவன் அக்னிக்கொப்பான உமமையண்டியும் விடாபுறப்பூச்சிபோல எரிககப்படாமலிருக்கிறானே” என்றுகேட்க, கண்ணபிரான் சொல்லுகிறார்.

“ராஜாவே! ஜராஸநன் எவ்வகையான சக்தியுள்ளவன்? எப்படிப்பட்டபராக்ரமமுள்ளவன்? பலமுறை நீங்கு செய்தும் எம்மால் ஏன் விடப்படாமென்பதைச் சொல்லுகிறேன்; கேளும. மூன்று அகௌள ஹிணியைக் கொளுத்தியும் யுத்தத்தில் தனக்குச்சமு னாவனிலையென்று காவிரைவனும் பலசாலியும் மகத்தேசாதிபதியுமானபிருஹத்ரதனென்னும் அரசன் ஒருவனிருந்தான். அழிக்கும் பலமும் செல்வமுமகிரமபிவனும், ஒப்பற்றபராக்ரமமுள்ளவனும், எக்காலமும் சரீரத்தில் யஜ்ஞதீகக்ஷக்குறிகளைவழித்தவனும், இரண்டாவது இந்திரனைப்போன்றவனும், எல்லாவற்றிற்கும் மேலாகப்பிரகாசிப்பதில் ஸூர்யனுக்கும், பொறுமையிலபூமிக்கும், கோபத்திலயமனுக்கும், பொருட்செலவத்தில் குபேரனுக்கும் ஒப்பானவனுமாகிய அவ்வரசன் மகத்தேசத்தில் கிரீவர்ஜமென்னும் நகரத்திலிருந்து தனது அரசாட்சியை நடத்தினான் பரதசரேஷ்டரே! அவனது உயரகூலத்துக்குரிய குணங்கள் ஸூர்யகிரணங்கள் போலப் பூமியெல்லாம்பாவின. பரதசரேஷ்டரே! அநதமஹாவீரன் அழகும் செலவமுமுள்ளவர்களும் இரட்டையாகப்பிறந்தவர்களான காசிராஜன்பெண்களை மணம்புரிந்தான். புருஷச் சரேஷ்டனாகிய அநதபபிருஹத்ரதன் அவ்விருமனைவிகளின் மூன்னிலையிலும், “நான், உங்களிலயார்க்கும் ஈறஸ்யத்தில் பக்ஷபாதமாகாருவேன்” என வறுவாக்குத்தத்தஞ்செய்தான். அவ்வரசன் தனக்கு ஒத்த அன்பினர்களான அவ்விரண்டுமனைவிகளோடும் சேர்ந்து இரண்டு பிழிகளோடு சேர்ந்தயானைபோல விளங்கினான்.

‘1 கணை’ என்றபாடத்தைவிட்டு ‘குணை’ என்றபாடம்கொள்ளப்பட்டது. 2 பெண்யானை.

அவ்விருவார்க்கும்பெயிலிருந்த அவ்வரசன் கங்காதேவி யமுனாதேவி களுக்கு நடுவில் தேகமெடுத்திருக்கும்ஸமுத்திராஜன்போலச சோபித்தான். சிற்றின்பங்களில்ஆழ்ந்திருக்கையிலேயே அவனுக்கு இளமைப்பருவம்தாண்டிற்று. அவனுக்கு ஸந்ததியைவிருத்திசெய்ய ஒரு புத்திரன்கூடப் பிறக்கவில்லை. அந்தராஜசரேஷ்டன் மங்களகரமான அனேகஹோமங்களையும் புத்திரகாமேஷ்டிகளையுஞ்செய்தும் வமசத்தின் விருத்திக்குக்காரணமான ஒருபுத்திரனையடையவில்லை. அவன் தன் இரண்டமனைவிகளோடும் மிகவுமருவறுபுறமுன். ராஜாவே! ராஜபக்தியுள்ள மந்திரிமுதலியவாகளாலதடுக்கப்படும் அவன் ராஜ்யத்தைவிட்டு உடனே தபோவனத்தைச்சோந்தான். பிறகு மஹாத்மாவும் கௌதமவமசத்தவருமான கக்ஷீஷா னுடையபுத்திரரும் தவத்திற் சிறந்தவரும் உதாரகுணமுள்ளவருமான சண்டகௌசிகரைப்பற்றிக் கேள்விப்பட்டான். தற்செயலாகவந்து ஒருமரத்தடியைச்சார்ந்திருந்த அம்முனிவரை அவவரசன் மனைவிகளுடன்கூட எல்லாவகைச்சுச்ஞவைகளினாலும் ஸந்தோஷப்படுத்தினான். அந்தரிஷியும் பிருஹத்ரதனுக்குத் தகுதிபபடி மரியாதைசெய்தாரா. அவவரசன் அந்தமஹாத்மாவினால் அனுமதிக்கொடுக்கப்பெற்று உட்கார்ந்தான். அப்போது அம்முனிவர் 'அந்தராஜாவைப்பார்த்து, "நீ பிராமமணாகளால்அனுஸரிக்கப்பட்டும் மனைவிகளுடன்சோந்தும் வந்திருப்பது எதற்காக?" என்றுவினாவினார். அவவரசன் அம்முனிவரைப்பார்த்து, "பகவானே! எனக்குப் புத்திரனில்லை, ஸந்ததியில்லாதவனுக்கு முதிர்ந்தபிராயத்தில் ராஜ்யத்தாலஆவதென்ன? ஆதலால், நான் பாரியைகள்இருவருடனுஞ்சேர்ந்து வனத்தில்தவஞ்செய்யப்போகிறேன். முனிவரே! ஸந்ததியில்லாதவனுக்குப் புகழும்பிதிர்ச்சிராததமும் அழியாமலிரா" என்றுசொன்னான். அந்தஅரசன் இவவாறுசொல்லலும், ஐதரியம் தவறாதவரும் ஸத்தியவாக்குள்ளவருமான அந்தரிஷிசரேஷ்டர், தயைகூர்ந்து அவனைப்பார்த்து, "அரசர்க்கரசே! நல்லதவமுள்ளவனே! உன்மேல் நான்ஸந்தோஷமடைந்திருக்கிறேன்; வரமடிகள்" என்று சொன்னார். உடனே பிருஹத்ரதன் பாரியைகளுடன்கூடி அவரை நமஸ்காஞ்செய்து புத்திரனைக்காணுவோமென்ற எண்ணமில்லாமையினால் கண்ணீர்சொரிந்து மெச்சுத்தழுதழுத்து, "பகவானே! ராஜ்யத்தைவிட்டுத் தபோவனத்துக்குப்போன பாக்யஹீனனுக்கு வரம்தெற்கு? ஸந்ததியில்லாத எனக்கு ராஜ்யத்திலாவதென்ன?" என்றுசொன்னான். அதைக்கேட்டு மனங்கரைந்த அந்தமுனிவர் தியானஞ்செய்ய அந்தமாமரத்தினநிழலிலேயேஉட்கார்ந்தார். உட்கார்ந்த

அம்முனிவரின்மடியில் உலராமலும் கிளியினுல்கடிக்கப்படாமலுமிருக்கும் ஒருமாங்கனி விழுந்தது. அம்முனிசரேஷ்டர் அதனையெடுத்து மனத்தைச்செலுத்தி மந்திரித்துப் புதரலாபத்திற்கு நிகரற்றஸாதனமான அதை ராஜர்வுக்கு அளித்தாரா. சிறந்தஞானமுள்ள அநதமஹரிஷி, ராஜாவைப்பார்த்து, “ராஜாவே! மனிதர்க்குத்தியே! உன்னிஷ்டம் நிறைவேற்றிற்று; கிருமபிச்செல். அரசனே! இதுதான் உனக்குப்பத்திரன்; இரத்ததபோவனத்தில தவஞ்செய்யாதே; தர்மமாகப்பிரஜைகளைப்பரிபாலனஞ்செய். ராஜாகளுக்கு அதுதான் தவம்; அனேகயாகங்களைச்செய்து லோமஸத்திலை இரத்திரனுக்குத் திருப்பதெய். உன்புத்திரனுக்கு ராஜ்யபட்டாபிஷேகஞ்செய்தபிறகு நீ தபோவனத்திற்குவா. பூமிக்காசே! உன்புதலவனுக்கு எட்டுவரங்களுக்கொடுக்கிறேன்; பிராமமணபக்தியோடிருப்பது, புத்தங்களில்பிறரால்வெல்லக்கூடாமை, புத்திக்கூடாமை, அத்திகளிதம் அன்புடைமை, ஏழைகளைக்கவனிப்பது, மிக்கஅதிகமானதேகபலம், உலகத்திலென்றுமிருக்கும்கீர்த்தி, பிரஜைகளுக்கிவனித்தது அன்புஆக இரத்தஎட்டுவரங்களையும் கொடுத்தேன்; ராஜாவே! உன்காரியமநிறைவேற்றிற்று; கிருமபிச்செல்லலாம்” என்று சொன்னார். அதரிஷிரினுல் விடைகொடுக்கப்பெற்ற அவ்வாசன் தனக்காதாரால் பின்செல்லப்பட்டவனாகி மனைவிகளுடன் அநதத்தபோவனத்திலிருந்து தனக்காததிற்குச்சென்றான்.

“பாதசரேஷ்டரே! அநத ராஜசரேஷ்டன் முன்னே தான் வாக்களித்திருந்ததைகினைத்து அநதஒருபழத்தை இரண்டுமனைவிகளுக்கும் கொடுத்தான். அநதபெண்ணரசிகள் அம்முனிவரிடத்தினள்ள கௌரவத்தினாலும் தங்களகாலவித்தியாஸத்தினாலும் அநதமாங்கனியை இரண்டுபாகங்களாகச்செய்து புஜித்தனர். ரிஷியின்சொல் தவறாதாகையாலும் அநதக்காரியம் அவசியம் நேரிடவேண்டியதாயிருந்ததனாலும் கனியுண்டதேகாரணமாக அவவிருவருக்கும் கர்ப்பம் உண்டாயிற்று. அவ்விருவரையும்கண்ட அவ்வாசன் பெருமகிழ்ச்சியடைந்தான். சிறந்தபுத்தியுள்ள தாமாராஜாவே! அதன்பிறகு கிரமமாகப் பிரஸவகாலநேரத்தபோது இரண்டுஸ்திரீகளும் ஒருதேகத்தின் இரண்டுகண்டங்களைப் பெற்றனர் ஒருகண், ஒருகை, ஒருகால், அசையயிறு, அரைமுகம், அரைபபிருஷ்டமாகவிருந்த இரண்டுதேககண்டங்களைக்கண்டு மிகுடுங்கினர். ஸதேஹாதரிகளான அவ்விரண்டுபெண்களும் பயன்று ஒருவரோடொருவர் ஆலோசனைசெய்து உயிருள்ள இரண்டுதேகபாகங்களையும் மிகத்துயரத்தோடு விட்டுவிட்ட

ட்னர். அவர்களின் தாதிமார்களிருவரும் அவ்விரண்டு துண்டங்களை யும் நன்றாகமுடி அரதப்புரத்தின்வாயிலிலிருந்து வெளியேகொண்டு போய் எறிந்துவிட்டுவந்தனர். அந்தத்தாதிகள் வெண்பட்டுக்களி னுல்முடப்பட்ட அவ்விரண்டினையும் யார்க்குநெரியாமல் நாதசநதி யில்போட்டுவிட்டு உடனே மறுபடியும் அரதப்புரத்துக்குப் போய்ச் சேர்ந்து அவ்விரண்டு அரசிகளுக்கும் தனித்தனியே தெரிவித்தனர். புருஷச்சேஷ்டரே! அப்போது மாமஸத்தையும் ரக்தத்தையும்புஜிப பவளான ஜரையென்னும் ராக்ஷஸி நாதசநதியில்போடப்பட்ட அவ் விரண்டுகண்டங்களையும் எடுத்தாள். எடுப்பதற்கு எளிதாயிருக்கும் படிசெய்யக்கருதின அவ்வாக்கி விதியின்வன்மையினால் மதிகொடுக் கப்பெற்று இரண்டுகண்டங்களுடைய கூட்டினான். புருஷச்சேஷ்டரே! அவ்விருதுண்டங்களும் கூட்டப்படவுடன் ஒருருவமுள்ளவீரனாகிய ஒரு ராஜகுமாரன் உண்டானான். ராஜாவே! உடனே ஆசசரியத்தி னால் கண்மலர்ந்த அவ்வாக்கி வஜ்ராயுதத்தின் வயிரத்திறைசெய்யப பட்டவன்போன்ற அரதக்குழந்தையை எடுக்கமுடியாமற்போனான். அந்தக்குமாரன் சிவந்த உள்ளங்கைகளோடுகூடிய கரத்தைபபிடியாகப் பிடித்து வாயில்வைத்துக்கொண்டு மிருந்த கோபத்துடன் நீருண்ட மேகம் கீர்ஜிப்பதுபோற் கூவினான். புருஷஸிம்மமே! வீரரே! அந் தச்சபத்ததினால் அந்தப்புரத்துஜனங்கள் பரபரப்படைந்து ராஜா வுடன்கூட விரைவாகவெளிப்பட்டனர். பாலநிரம்பின கொங்கைகளை யுடையவரும் புத்ரலாபத்தில் எண்ணமவிட்டுத் துயரமுற்றவருமான அவ்விரண்டிமங்கையர்களும் விரைவாகவே வந்தனர். அவ்விரண்டு துண்டங்களும் அவ்வாறுசோந்ததையும் அரசன் சந்ததியில்விருப்ப முற்றவனாயிருத்தலையும் அரதக்குழந்தை மிக்கபலமுள்ளதாயிருப்ப தையும்கண்டு, அரசுக்கி, ‘இந்தராஜாவின்தேசத்தில் வஸிகளும் நான் புத்திரனைவிரும்பினவனும் பஹாநாபாவும் தர்மிஷ்டனுமான இவ்வரச னதுபுத்ரனான இந்தக்குழந்தையைக் கொல்லாததகாது’ என்றுநினைத் தான். அவள் மானிடரூபமெடுத்து ‘மேகம் ஸூர்யனைவழிபபது போல அரதக் குழந்தையெடுத்தாளுகொண்டு அரசனைநோக்கி, “பிருஹத்ரதனே! உனக்கு இந்தபுத்திரனைக் கொடுக்கிறேன். வாங் கிக்கொள். பிராமணசேஷ்டருடைய கட்டளையினால் உன்னிருமனை விகளுக்கும் பிறந்து தாதிமார்களால்வறியப்பட்ட இந்தக்குமாரன் என்னாற்காப்பாற்றப்பட்டான்” என்றுசொன்னாள். பரதச்சேஷ்ட ரான நர்மராஜாவே! உடனே காரொஜன்பெண்களாகிய அப்பெண் ணரசிகள் அந்தக்குழந்தையை விரைவாகவாங்கிக்கொண்டு முலைப்

பால்பெருக்கினால் நனைத்தார்கள். பிறகு அதையெல்லாம்கண்டு மகிழ்வுற்ற அவ்வரசன் பொன்னிறமுள்ளவனும் ராக்ஷஸத்தன்மையில்லாதவனுமான அவ்வரக்கியைப்பார்த்து, “தாமரைமலரின் உட்காய்போன்ற நிறமுள்ளவளே” எனக்குப் புத்தானம்செய்தரீ யாவன்? மங்களரூபியே! நீசொல்லாமற்போனாலும் சரி; தேவதையென்று எனக்குத் தோன்றுகிறாய்” என்றுசொன்னான்.

பதினேட்டாவது அத்தியாயம்.

ம ந் த ர ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(ஜரையென்னும்ராக்ஷஸி பிருஹதாராஜாவுக்குத் தன்வரலாற்றைக்கூறிப் பிள்ளைக்குத் தன்பேரிடும்படி சொல்லிப்போனதும், அரசன் அவ்வாறேசெய்ததும்).

ராக்ஷஸி, “அரசர்க்கரசே’ உனக்கு ஸுகமுண்டாகட்டும். நான் ஜரையென்னப்பட்ட ராக்ஷஸி; நினைத்தருபமெடுப்பவள்; உன் அரண்மனையில்பூஜிக்கப்பெற்று ஸுகமாகவனித்தேன். முன்னர் பிரம்மதேவரால் கிருஹதேவியென்னும் பெயரோடு படைக்கப்பட்ட ராக்ஷஸியாகிய நான் மனிதர்களின்விடுகள்தோறும் எப்போதுமிருக்கிறேன். அஸுரர்களையழிப்பதற்காக உயர்ந்தஅழகுடன் நான் (விடுகளில்) வைக்கப்படுகிறேன். யௌவனப்பிராயத்திலிருப்பவளும் புத்ரவதியுமாக என்னை எவன் பக்தியுடன்சுவரில் எழுதிவைப்போன அவன் விடு தழைத்துவிளங்கும்; இதற்குமாறாயிருந்தால் கெடும். பிரபுவே! உன்வீட்டில் அனைகபுத்தர்களால்சூழப்பட்டவளாகச் சுவர்களிலெழுதப்பட்டுக் கந்தங்கள் புஷ்பங்கள் தூபம் பக்ஷணம் போஜனமுதலியவற்றினால் எப்போதும் நன்றாகபூஜிக்கப்பட்டிருக்கிறேன். தர்மஷ்டனானராஜாவே! இதற்குப் பிரதிபுபகாரம்செய்வதற்காக எப்போதும் நினைத்துகொண்டிருக்கிறநான் உன்புத்திரனுடைய இவ்விரண்டுகண்டங்களும்கண்டேன். மஹாராஜாவே! என்னால்கூட்டப்பட்ட இவ்விரண்டுகண்டங்களுள் தெய்வச்செயலினாலும் உனதுபாக்கியத்தினாலும் ஒருருமாராணியின், இந்தவிஷயத்தில் நான் ஒருவ்யாஜமாத்திரமே. நான் மேருமலைவாயும்கின்னத்திறமையுள்ளவன். உன்குழந்தையைத்தின்பதுஎவ்வளவு, உன்வீட்டிற்குச்செய்தபூஜையினால் ஸந்தோஷமடைந்ததான் உனக்குப் புத்திரனைத்திரும்பக்கொடுத்தேன். இவன் இவ்வுலகத்தில் என்பேரினால்புகழ்பெற்றிருக்கப்போகிறான்”

என்றுமறுமொழிசொன்னான். தர்மராஜாவே! இவ்வாறுசொன்ன பின் அவ்வரசு அங்கேயே அந்தர்த்தானமானான். அவ்வரசன் அந்தக்குமாரனையெடுத்துக்கொண்டு அரண்மனைக்குச்சென்றான். அவ்வரசன் அப்போதே அந்தக்குழந்தைக்குச்செய்யவேண்டிய ஜாதகர்மம் முதலியவற்றைச்செய்தான். அந்தராக்கூஷிக்கு மகததேசமெங்கும் மஹாத்ஸவம்செய்யும்படி கட்டளையிட்டான். பிரம்மதேவருக்குச் சமானமான ப்ருஹதரதன், “இந்தக்குழந்தை ஜரையென்னும் அரக்கியினால் சேர்க்கப்பட்டதனால் ஜராஸநதனென்றுவழங்கப்பட்டும்” என்று அந்தப்புத்திரனுக்கு நாமகரணஞ்செய்தான். மகததேசாதிபதியின் அந்தக்குமாரன் நெய்யினால்ஆகுதிசெய்யப்பட்ட அக்னியைப் போல வளர்ச்சியும் பலமும் சிறந்தசக்தியுமுள்ளவனாகவளர்ந்தான். ராஜாவே! தாமரைமலர்போன்றகண்களையுடைய அந்தக்குமாரன் இவ்வாறு தாய்த்தையர்களுக்கு ஆனந்தத்தைகொடுத்துகொண்டு வளர் பிறைச்சந்திரன்போல “விருத்தியடைந்து வெகுகாலதிற்குப்பின் யௌவனமடைந்தான்

பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

மந்த்ரபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(சண்டகௌசிகமுனிவர் ஜாஸந்தனுக்கு வரங்கொடுத்ததையனுஸரித்து இதுவரையில்அவனைக்கொல்லவில்லையென்றுகருஷ்ணன்சொல்லியது.)

சிலகாலத்திற்குப்பிறகு சிறந்தவமுள்ள பகவானாகிய சண்டகௌசிகமுனிவர் (ஒருமுறை) மகததேசத்திற்குவந்தார். அவர்வர வினால் ஸந்தோஷமடைந்தப்ருஹதரதராஜன் அமைச்சரோடும் கட்டியங்கூறுபவரோடும் மனைவிகளோடும் புத்திரனெடுங்கூடப் புறப்பட்டான். பாரதரே! அவ்வரசன் ஆரகியபாதயாசமனையங்கள் கொடுத்து அந்தமுனிவரைபூஜித்து ராஜ்யத்தையும் புத்திரனையும் அவருக்குஒப்புவித்தான். ராஜாவே! பகவானான ஆந்தரீஷி அரசன்செய்த அந்தப்புனஜையப்பெற்றுக்கொண்டு உள்ளாகிந்நது ப்ருஹதரதராஜனைப்பார்த்துச் சொல்லலானான்.

“ஓ! ராஜாவே! எனக்கு ஞானக்கண்ணினால் இஃதெல்லாம முன்னமேதெரியும். அரசர்க்கரசனே! இந்தப்புத்திரன் எப்படிப்பட்டவனாவான் என்பதைக்கேள். இவனுடைய அழகும்தெரியமும் தேகபலமும் ஸ்திரமானவை. உனது இந்தப்புத்திரன் எல்லாச்சிறப்பு

களும்சேர்ந்து உண்டாயிருக்கிறனென்பதில் ஸந்தேகமில்லை. இவன் முன்சொல்லியவற்றையெல்லாம் அடைவன். பறக்கும்கருடனுடைய கதியை, மற்றப்பறவைகள் எவ்வாறு அனுஸரிக்கமாட்டாவோ அவ்வாறே சிறந்தசக்தியுள்ள இவனுடையசெய்கையை மற்றஅரசர்கள் அனுஸரிக்கமாட்டார்கள். இவனுக்கு எவர்விரோதிகளோ அவர்கள் நாசமடைவார்கள். ராஜாவே! நதிப்ரவாஹங்கள் எப்படிமலைக்குத்திங்குசெய்யமாட்டாவோ அப்படியே தேவாகளாலனிக்கப்பட்ட அஸ்திரங்கள் கூட இவனுக்குத்திங்குசெய்யமாட்டா. பட்டாபிஷேகஞ்செய்யப்பெற்ற அரசர்கள் எல்லாருக்கும்மேல இவன்பிரகாசிப்பான். ஸதிர்யன் மற்றக்கிரகநக்ஷத்திரமுதலியவற்றின் ஒளியைவாங்குவதுபோல மற்றெல்லா அரசர்களுடையசக்தியையும் இவன்வாங்கிக்கொள்வான். சேனைகளும்வாஹனங்களும்நிரமபிப்பெற்ற அரசர்களும் இவனைச் சந்தித்தபின் தீயைககிடினவிடடிநபூச்சிகளபோல நாசமடைவார்கள். வருஷாகாலத்தில் தண்ணீர்ப்பெருக்குமிருந்தநதிகளைக், கடல் இழுத்துக்கொள்வதுபோல இவன் எல்லா அரசர்களுடையபிவங்களை யும் சேர்த்தெடுத்ததுகொள்வான். செல்வமுள்ளதும் எல்லாப்பயிர்களும்நிரம்பினதும் கேஷமமுள்ளதுமாகிய சிறந்தபூமியையும் நான்கு வருணங்களையும் நன்றாகக்காப்பாற்றப்போகிறான். எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் ஆததுமாவைப்போன்ற பிராணவாயுக்குப் பிராணிகள் வசப்பட்டிருப்பதுபோல இவன்கட்டளைககு எல்லா அரசர்களும் வசப்பட்டிருப்பர். எல்லாலோகங்களுக்கும்மேற்பட்ட பலசாலியான இந்த மகதராஜன், திரிபுரஸம்ஹாரஞ்செய்தவரும் பாபத்தைப்போக்குகிறவரும் மஹாதேவருமான சிவபெருமானைப்பிரத்தியக்ஷத்திற்காண்பான்” என்றார்.

சத்துருக்களையழிப்பவானதர்மராஜாவே! அமுமுனிவர் இவ்வாறுபேசிக்கொண்டிருக்கையிலேயே தாஸொந்தக்காரியத்தை (தவத்தை) நினைத்து, பிருஹத்தராஜாவுக்கு விடைகொடுத்தனுப்பிவிட்டார். பிறகு பிருஹத்தரன் பந்துக்களாலும் சினேகிதர்களாலும் சூழப்பட்டவனாகி ஜராஸந்தனுக்கு நகாப்ரவேசஞ்செய்துவித்துப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்து மிகுந்தஸந்தோஷத்தையடைந்தான். ஜராஸந்தனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்தானவுடனே பிருஹத்தராஜா இரண்டுமனைவிகளாலும்பின்தொடரப்பெற்றுத் தபோவனஞ்சென்றான். பாரதே! தன்தாய்பார்களுடன் கூடத் தகப்பன் வனத்திலிருக்கையில் ஜராஸந்தன் தன்பராக்ரமத்தினால் அரசர்களை வசப்படுத்தினான். பிறகு வெறுகாலத்திற்குப்பின் தபோவனத்திலிருந்த பிருஹத்தராஜன்

‘பாரியைகளுடன்கூடத் தவஞ்செய்து ஸ்வர்க்கமடைந்தான். ராஜா வானஜராஸந்தனும் சண்டகௌசிகர்கொடுத்த வாங்கீனையெல்லாம் அவர்சொன்னவாறேபெற்று ராஜ்யபரிபாலனமுஞ்செய்தான். நான் மூன்னே கம்ஸனையும் ஹம்ஸடிம்பகர்களையும் ‘வதஞ்செய்தபோது ஜராஸந்தனுடையபெண்கள் தம்தந்தையினருகிறசென்று அழுது கொண்டிருந்தனர். பாரதரே! அப்போது அவனுக்கு என்னுடன் நீங்காதவிரோதமண்டாயிற்று. பாரதரே! அநதபபலவானுஜரா ஸந்தன் கதாயுதத்தைத் தொண்ணூற்றொன்பது சுற்றுக்கள் சுற்றிக் கிரிவ்ராஜத்திலிருந்துஎறிறதான். நான் மதுரையிலிருக்கையில் யாவ ரும்விபக்கத்தக்க ஜராஸந்தனுடைய அந்தச்சிறுதகதாயுதம் தொண் ணூற்றொன்பதுயோஜனேதூரத்திலுஷ்ணுவிழுந்தது. அப்போது மது ராபுரத்துஜனங்கள் அந்தக்கதாயுதத்தைநன்றாகப்பார்த்து எனக்குத் தெரிவித்தனர். மதுரையின் ஸம்பத்திலுள்ள அநதஇடத்துக்கு, ¹ கதாவுஸான்ம் என்றுபெயர்வழங்குகிறது. அஸ்தாங்களினுல்மாண மிவ்லா தவர்களுந் புத்திமான்களிறசிறந்தவர்களும் ராஜரீதிசாஸ்திரத் தில் தோர்தவர்களுமான ஹம்ஸடிம்பகர்கள் அவனுக்குமந்திரிகளா யிருந்தனர். அநதமஹாபலசாலிகளிருவரையுமபற்றி முன்னமே உமக் குச்சொல்லியிருக்கிறேன். ஜராஸந்தனும் ஹம்ஸடிம்பகர்களுமாகிய அம்மூவர்களும் மூன்றுஉலகங்களுக்கும் போதுமானவர்களென்பது என்அபிபிராயம். வீரரானமஹாராஜாவே! பலசாலிகளான குகூர் களும் அநதகர்களும் வ்ருஷ்ணிகளும் இவ்வாறு ரிஷியின்வரதானத் தைமாற்றத்தகாதென்பதாகிய நீதிகாரணமாகத்தான் முன்னே ஜரா ஸந்தனைவிட்டுவிட்டனர்.

மந்தீரபர்வம் முற்றிற்று.

இருபதாவது அத்தியாயம்.

ஜ ரா ஸ ந் த வ த ப ர் வ ம்.

(கிருஷ்ணனும், பீமார்ஜுனர்களும் தரீமராஜாவினிடம் விடைபெற் றுக்கொண்டு ஸ்நாதகபுராராமண வேஷம்பூண்டு மகதராஜதானீக்தீக்சென்று.)

ஹம்ஸடிபகர்களிருவரும் விழுந்துபோயினர். கம்ஸனும் அவன் கூட்டத்தாருடன் கொல்லப்பட்டான். ஜராஸந்தனைக்கொல்லதற்கு

¹ கதாயுதத்தின்முடிவு.

இதுதருணம்நேர்ந்திருக்கிறது. தேவாஸூரர்களையாவரும்சேர்ந்தாலும் அவனை யுத்தத்திலெல்லமுடியாது. தேகபலத்தைப்பற்றியயுத்தத்தினுலேதான் அவனை ஜயிசெய்வெண்டுமென்றுநினைக்கிறோம். என்னிடத்தில் உபாயமிருக்கிறது. பீமனிடத்தில்பலமிருக்கிறது. எங்குளிருவரையும்காப்பவனாக அர்ஜுனனிருக்கிறான். நாங்களமுவரும் மூன்றுஅக்கினிகளையாகத்தை முடிப்பதுபோல ஜராஸநனைமுடித்து விடுவோம். ஸஹாயமில்லாதஸமயத்தில் எங்களமுவராலும் பிடிக்கப்பட்டஅவ்வரசன் ஒருவனோடாயினும் யுத்தஞ்செய்வானென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. அவமானநதாங்காமையாலும் ஜயிக்கும் ஆசையினாலும் கைவன்மையினாலும் கர்வித்து எங்களில் பீமஸேனனோடு அவசியம் யுத்தத்துக்குவருவானென்பது நிச்சயம். விருத்தியடைந்த உலகங்களையழிப்பதற்கு யமனெப்படியோ அப்படியே அவனையழிப்பதற்குச் சிறந்தகைகளையுடையவனுமஹாபலசாலியுமான பீமஸேனனே போதுமானவன். பீமனுடையபலமும் உமக்குத்தெரிந்தது என்னிடத்தில் உமக்கு நம்பிக்கையுமிருக்குமாயின் உடனே பீமஸேனனையும் அர்ஜுனனையும் என்னிடம் அடைக்கலமாகஒப்புவிடும்” என்றார். இவ்வாறு பகவானுலெசாலப்பபட்ட யுதிஷ்டிரர், பீமாந்ஜுனர்கள் முகமலர்ச்சியோடிருக்கக்கண்டு கிருஷ்ணபகவானுக்கு மறுமொழி கூறலானார்.

“அச்சுதரே! அச்சுதரே! பகைவரையழிப்பவரே! நீர் இவ்வாறு சொல்லாதீர்; சொல்லாதீர். பாண்டவர்களுக்கு நீர்தாம் நாதர். உம்மையே! நாங்கள் அடுத்திருக்கிறோம். கோவிந்தா! நீர்சொல்லுகிறபடியே எல்லாம் பொருத்தமுள்ளது. கிருஷ்ண! எவர்களுக்கு லக்ஷ்மி முகங்கொடாமலிருப்பனோ அவர்களுக்கு நீர்முன்னிற்பதில்லை. எவர்களுக்கு லக்ஷ்மிமுகங்கொடுப்பானோ அவர்களுக்கே நீர்முன்னிற்பவர். உமது கட்டளைப்படியிருக்கும் எனக்கு ஜராஸந்தவதமும் அவனிடத்திலிருந்து அரசர்களைவிடுவிப்பதும் ராஜஸூரியயாகத்தைமுடிப்பதும் நடந்தவைபோலவேஆயின. ஜகத்துக்கு நாதரே, புருஷோத்தமரே! எவ்வகையில் இந்தக்காரியம் சீக்கிரமாகக்கூடிவருமோ அவ்வகையை ஜாக்ரதையாகச்செய்வீர். நான் உங்கள்மூவரையும்விட்டுத் தர்மராத்நகரம்வந்தகாமங்களையிழந்த ரோகியைப்போலத் துக்கத்துடன் ஜீவிகககருதேன். அர்ஜுனன் கிருஷ்ணனை விட்டிரான். கிருஷ்ணனும் அர்ஜுனனைவிட்டிரார். இவ்விரண்டு கிருஷ்ணர்களாலும் ஜயிக்கப்பட்டதகாதவன் உலகத்திலெல்லையென்று நான்நினைக்கிறேன். வீரரே! பலவான்களிற்சிறந்தவனும் ஜயலக்ஷ்மி

‘பொருந்தினவனும் பெரும்புகழ்பெற்றவனுமாகிய இந்தவ்ருகோதான் உங்களிருவருடனுமசேர்ந்து எதைத்தான்செய்யான், பெருஞ்சேனையும் நன்றாக நடத்தப்பட்டுத்தானே சிறந்தகாரியத்தைச்செய்யும்; ஸேனை கண்ணில்லாததென்றும் அறிவில்லாததென்றும் தெரிந்தவர்களால் நடத்தப்படவேண்டுமென்றும் சொல்லுகிறார்களன்றோ! புத்தியிற்சிறந்தவர்கள் எங்கே பள்ளமிருக்கிறதோ அங்கேயன்றோ ஜலத்தைப்போக்குகின்றனர். எவ்விடத்தில் துவாரமிருக்கின்றதோ அந்த வழியாகவும் ஜலத்தைப்போக்குகின்றனர். ஆகலால், ராஜ்யதந்திரங்களின்முறையை நடத்தத்தெரிந்தவரென்று உலகத்தில் பெயர்பெற்ற புருஷனாகிய கோவிந்தனை(உம்மை)ச்சார்ந்து நாம் காரியத்தை ஸாதிக் கமுயல்வோம் கிருஷ்ணா! காரியங்கள்செய்யும்போது எடுத்தகாரியத்தின் பயனைப்பெறுவதற்காகச் செய்கையோடும் உபாயத்தோடுங் கூடிய புத்திபலத்தையும் யுகதிபலத்தையும் இவ்வாறு முன்னிட்டுக் கொள்ளவேண்டும். யாதவச ரீஷ்டரே! இவ்வாறுகவே செய்யத் தக்க காரியங்களெல்லாவற்றையும் முடிபபதற்கு அர்ஜுனன் கிருஷ்ணனையனுஸரித்தும் பீமன் அர்ஜுனனையனுஸரித்தும் இருக்கக்கடவர். ‘நீதியும் ஜயிககிரசக்தியும் தேகவன்மையுமசேர்ந்தால் தானே ‘யுத்தத்தில் பயனைத்தரும்’ என்றா. பெருஞ்சக்தியுள்ளவர்களான கிருஷ்ணாஜுன பீமர்களாகிய பிரதாக்கள் அனைவரும் தர்புத்தரால் இவ்வாறுசொல்லப்பட்டபிறகு ஜராஸநனைநோக்கிப் புறப்பட்டனர் கிருஷ்ணபீமாஜுனர்கள் உயர்ந்த பிரம்மதேஜஸுள்ள ‘ஸ்நாதகப்பிராமணர்களின் உடைகளையுடுத்துத் தவவேஷை தரித்து நண்பர்களின்இன்சொற்களினால் ஆசாவதிக்கப்பெற்றவர்களாய்ப் புறப்பட்டனர். தங்கள்குலதேவாரான க்ஷத்திரியர்களடைந்திருக்கிற துயரத்தைப்பற்றிய கோபத்தினால் கொதிப்புற்றவர்களும் ஸுப்ரியன் சந்திரன் அக்னீ இமமுவரைப்போலச் சிறந்தசக்தியுள்ளவர்களுமாகிய அவர்களின்தேகங்கள் அப்போது ஸுப்ரியசந்திராக கினிகள்போல ஜவலித்தன. யுத்தத்தில்தோல்வியடையாத கிருஷ்ணாஜுனர்கள் பீமனைமுன்னிட்டுக்கொண்டு ஒருகாரியத்தில் முயல்வதைக்கண்டு ‘ஜராஸநன் கொல்லப்பட்டதாகவே தர்மராஜாபினைத்தார். அவனின்மேஹாதமாகுகளும் எல்லாக்காரியங்களையும்நடத்து

1 பிரம்மசாரிவிரதம் முடித்துக் குருவினால் விடைகொடுக்கப்பெற்ற பிறகும் கிருஹஸ்தாசிரமம் எடுத்துக்கொள்வதற்கு முன்னும் ஸநாதகர்ஆவார். அவர்களுக்கு ராஜ்யவுக்குமேற்பட்ட மரியாதையையும்படி தர்மசாஸ்திரம் விதிக்கிறது.

கிறவரும் தர்மார்த்தகாமங்களையும் உலகங்களையும் பிரவிர்த்திக்கச் செய்பவருமான ஈசுவரர்களன்றோ? அந்தக்கிருஷ்ணர்ஜுனபீமர்கள் புறப்பட்டுக் குருக்கேஷத்திரத்திலிருந்து குருஜாங்கலமென்னும் இடத்தின்வழியால் அழகான பத்மஸரஸுக்குச்சென்று காலகூடமலையை யும் ஏகபர்வதத்திலுள்ள கண்டகிரதியையும் மஹாசோணமென்னும்நதத்தையும் ஸதாரீரையென்னுமநதியையும் முறையேதாண்டிச் சென்றனர். அழகான ஸரபூநதியைததாண்டிக் கோஸலதேசத்தின் கீழ்ப்பாகங்களைக்கண்டு அவற்றைததாண்டி மிதிலைக்குச்சென்றனர். மாலை, சர்மண்வதி, கங்கை, சோணமென்னும் ஆறுகளையும்தாண்டி அம்மூவரும் கிழக்குநோக்கிச்சென்றனர். தோலவியடையாதவர்களாகிய அவர்கள் தாபபைகளையும் மரவுரிகளையும் தரித்துக்கொண்டு ஜராஸநதனிடமசென்றனர். அவர்கள் இடத்துக்கிடம்¹ கோதனங்கள்நிரம்பியிருப்பதும் நீர்வளமுள்ளதும் அழகியமரங்களுள்ளதுமான கோரதமென்னும் மலையைச்சேர்ந்து மகததேசத்து ராஜதானியைக் கண்டனர்

இருபத்தோராவது அத்தியாயம்.

ஜராஸந்தவதபர்வம். (தோடீச்சி.)

(கிருஷ்ணபீமர்ஜுனர்கள் ஜராஸந்தன்விட்டுக்கீழ்சென்று அவன்டம்பேசியது.)

அப்போது கிருஷ்ணன்¹ அாஜுனனுக்குச்சொல்லுகிறார். “அர்ஜுனா! இந்தமகததேசத்தின்பெரியநகரம் பசுக்கள்நிரம்பவுள்ளதும் எப்போதுமநீர்வளமுள்ளதும் அழகானவீடுகள்நிரம்பினதும் ரோகவக்ளிலலாததுமாய் விளங்குகிறது தினைகளின் துனிகள் புஷ்பங்களினூலமறைக்கப்பட்டு இனியமணமுள்ளவையும் மனததைக்கவருகின்றவையும் யௌவனப்பிராயத்திலிருப்பவா விருமபத்தக்கவையுமான லோததிரமென்னுமமரக்காடுகளினூல மறைக்கப்பட்டனவும் உயர்ந்தகொடுமுடிகளும்குளிரந்தமரங்களுமுள்ளனவுமான விளையாட்டிற்குரியவிபுலமலை, வாராகமலை, விருஷபமலை, ரிஷிமலை, சைத்யகம என்னும் இவ்வைந்து அழகியமலைகள் ஒன்றுசேர்ந்து கிரிவ்ரஜமென்னும்ஊரைக்காப்பவைபோலிருக்கின்றன. இவ்விடத்தில் மஹாத்மாவும் கடுந்தவமுள்ளவரும் கீழ்ப்புலன்களையும்மிகவும் அடக்கியவரும்

• கோதமகோத்திரத்திற் பிறந்தவருமான ¹திர்க்கதமஸ்என்னும் ரிஷி உசிரான்புத்திரியும் மகதராஜன்மனைவியுமான ஸுதேஷ்ணையினிடமும் அவள்தாஸியினிடமும் கக்ஷீவான்முதலியபுத்திரர்களை உண்டிபண்ணினார். அந்தமுனிவர் 'அந்தஸ்ரோஹத்தினால் அந்தக்கிருஹத்திலிருந்துகொண்டு மகதராஜர்களின்வம்சத்தைவிருத்திசெய்தது அந்தராஜாக்களுக்கு அவர்செய்யும்அருள்தான். அர்ஜுனா! முற்காலத்தில் மிகச்சிறந்தபலசாலிகளாயிருந்த அங்கர்வங்கர்முதலியராஜாக்களும் கௌதமராகியதிர்க்கதமஸ் இருக்குமிடத்துக்குவந்து மகிழ்ந்திருந்தனர். பார்த்தனே! கௌதமருடையகிருஹத்துக்குஅருகில் உண்டாயிருக்கும், அரசமரங்களும் லோததிரமரங்களும் செழுமையாகவும் அழகாகவும்வரிசையாகவுழிருக்கின்ற இரதக்காடுகளைப்பார். சத்துருக்களுக்குத் தாபமுண்டுபுண்ணுபவர்களாகிய அர்ப்புதன் சக்ரவர்பினன்னும் இரண்டு ²நாகர்கள் இங்கிருக்கின்றனர். ஸ்வஸ்திகன் மணிராகன் இவ்விரண்டுநாகர்களுடைய சிறந்தகிருஹங்களும் இங்கிருக்கின்றன. மேகங்கள் மகததேசத்தைவிட்டுப்போகாமலிருக்கும்படி மனுவேசெய்திருக்கிறார். கௌசிகன் மணிமான்என்னும் நாகர்களிருவரும் ³அனுக்ரஹஞ்செய்திருக்கின்றனர். ⁴பாண்டரம், விபுலம், வகராகம், சைத்யகம், மாதங்கம்என்னும் இவ்வைவறுசிறந்த பர்வதங்களிலும் ஸகலஸித்தர்களின்கிருஹங்களும் மஹாத்மாக்களானஸந்யாஸிகள் ரிஷிகள் இவர்களின் ஆசிரமங்களும் விருஷபன், தமாலன், மஹாவீர்யன்என்னும் நாகர்களுடையகிருஹங்களும் கந்தர்வர்கள் ராக்ஷஸர்களின்வீடுகளும் ஐருக்கின்றன. கக்ஷீவானென்னும்முனியின்தவப்பெருமையினால் ⁵தீபோதங்கள்என்றுபெயர்பெற்ற புண்ணியதிர்த்தங்கள் இருக்கின்றன. அவையெல்லாம் ஸித்ததீர்த்தங்களெனவும் சொல்லப்படுகின்றன. மணிபானென்னும் நாகனைக் கண்டமாதிரத்தினினால்வே மனிதன் க்ஷேமத்தையும் ஸுகத்தையும் அடைவான். இப்படி நாற்புறங்களிலும் வெல்லமுடியாத அழகியரகரத்தையடைந்துதான் ஜராஸந்தன் ஒப்பற்றகாரியஸித்தியைநினைக்கிறான். நாம் இப்போது ஸமீபத்தில்போய் அவன்கர்வத்தைப்போக்கி விடுவோம்" என்றுசொன்னார்.

¹ இக்கதையின் விரிவை ஆதிபர்வம் 418-ம் பக்கத்தில்காண்க.

² நாகர்கள்புருஷநுபியாயிருப்பவர்கள்.

³ காப்பாற்றுகின்றனர்.

⁴ விருஷபமலை ரிஷிமலை என்றவை பாண்டரம் மாதங்கம்என்று கூறப்பட்டிருக்கின்றன. ⁵ தவத்தைக்கொடுப்பவை.

இவ்வாறு கிருஷ்ணன்சொன்னபிறகு, கிருஷ்ணனும் பாண்டவர் களுமாகிய பெருஞ்சக்தியுள்ள பிராதாககளைவரும் ஜராஸந்தனு டையநகரத்துக்குச் சென்றனர். மகிழ்ச்சியும் செல்வமுமுள்ள ஜனங் கள்நிரம்பினதும் நல்லுருணத்தாருமநிறைந்திருப்பதும் உதவச் சிறப்புக்களுள்ளதும் வெல்லமுடியாததுமான கிரிவ்ரஜத்தைச்சேர் தனர். அப்போது அநநகரத்தின்வாயிலவழியேசெல்லாமல் பிருஹத் ரதன்வமசத்தாராலும் நகரத்துஜனங்களாலும் பூஜிக்கப்படுவதும் மகத்தேசத்திற்கு அலங்காரமாயிருப்பதுமான உயர்த்தகுன்றுகிய சைத்யகத்தின்சநதுவழியாகச் சென்றனர். அநதஇடத்திலேதான் பிருஹத்ரதராஜன், மாம்ஸத்தைத்தின்னும் விருஷபருடமாகவந்த அஸுரனைப் பிடித்துக்கொண்டு ஓருமாதம்வரையில் நாதமகாக்கின்ற மூன்றுபேரிகைகளைச் செய்வித்து அவன்தோலினால் அவற்றைக்கட்டித் தன்னகரத்திலுஸ்தாபித்திருந்தான். அநதப்பேரிகைகள் எங்கே முழங்கினவோ அங்கே தேவாகளால் மலர்மாரிபொழியப்பட்டது. அந்தக்கிருஷ்ணர்ஜுனபீமர்கள் அம்மூன்றுபேரிகைகளையும் உடைத்து அநதஊருக்குமதிலாயிருக்கும் சைத்யகமலையினிடம்செல்லத் தொடங்கினர். அப்போது அவாகளைவரும் கோட்டைவரையிலேவிட்டு மகத்தேசத்திற்கு மிகக அலங்காரமான அநதசசைத்யகமலையினோ க்கி விரைவாகநெருங்கிச்சென்றனர். ஜராஸந்தனைக்கொல்லக்கருதின அந்தவீரர்கள் வெகுதூரமாக அழியாமலிருப்பதும் மிக்கஅகலமும் உயரமுமுள்ளதும் சந்தனங்களாலும் புஷ்பங்களாலும் எப்போதும் பூஜிக்கப்பட்டதும் திடமாகநிலைபெற்றிருப்பதுமாகிய அம்மலையினைத் தைப் பெரியகைகளினாலேயே அவன்தலையையுடைப்பதுபோல உடைத்துவிழ்த்தினர். அதன்பிறகு, அவர்கள் உதஸாஹத்துடன் அந நகரத்துக்குள் பிரவேசித்தனர். வேதவகனிலகரைகண்டவரான பிராம மணர்கள் அதேகாலத்தில் அபசகுனங்களைக்கண்டு ஜராஸந்தனுக்குத் தெரிவித்தனர். பூரோஹிதாகன யானேமேலிருந்தராஜாவுக்குத் தீப ஹாரத்திசுழற்றினர். பாக்கம்சாலியான ஜராஸந்தராஜா அப்போது அநதத்தோஷங்களுககுச் சாந்திசெய்வதற்காகத் தீகையெடுத்துக் கொண்டு விரதததையும உபவாஸததையுமடத்தினான். ஜனமே ஜயரே! ஸ்நாதகவிரதமளபித்துக்கொண்ட கிருஷ்ணனும் அர்ஜுன னும் பீமனும் ஆயுதங்களைவிட்டுக் கைகளையே ஆயுதங்களாகக் கொண்டு ஜராஸந்தனிடம் யுத்தஞ்செய்யக்கருதினவர்களாய் (நகரத் தில்) பிரவேசித்தனர். எல்லாக்குணங்களுமுள்ளதும் வேண்டிய வெல்லம் நிரம்பினதும் விலைபெற்றதுமாயுள்ள பக்ஷணக்கடை பூக்

கடைகளின் மிகுந்த சிறப்பைக்கண்டனா. புருஷோத்தமர்களும் மஹாபலசாலிகளும் மஹாரதர்களுமான அந்தக் கிருஷ்ணர்ஜுன பீமர்கள் ராஜமார்க்கமாகப் போய்க்கொண்டே அநதவீதியிலுள்ள அந்தச்சிறப்பைக்கண்டு புஷ்பக்காரனிடமிருந்து புஷ்பமாலையையும் கடையினுளிருக்கும் வர்த்தகனிடமிருந்து கர்ப்பூரச்சிமிழையும் கோஷ்டத்தையும் கனிகளையும் பலவந்தமாகவெடுத்துப் பூமாலையணிந்து வெண்மையானவஸ்திரங்களையும் பிரகாசமான குண்டலங்களையுந் தரித்து, இமயமலையிலுள்ளசிங்கங்கள் மாட்டுத்தொழுவத்தைப் பார்ப்பதுபோலப் புத்திமானான ஜராஸநதன்விட்டைப் பார்த்துக்கொண்டே சென்றனர். ஜனமேஜயராஜாவே! யுத்தத்திலபிரகாசிப்பவர்களான அவர்களுடைய ஆச்சாமரங்களைப்போன்றவைகள் சாநதையும் அகிலையுமணிரது அழகாக்விளங்கின. ஆணைகளைப்போன்றவர்களும் பெருமரங்களின்தண்டுகள்போல் வளராதவர்களும் அகன்றமார்புகளையுடையவர்களுமான் அவர்களைக்கண்டு பசுத்தேசத்தவர்களினியப்புற்றனர். அவர்கள், வாயிலவழியைவிட்டு வறிககுதித்து ஜராஸநதன்விட்டிற்புகுந்தனர். புருஷசேஷ்டாகளின் அவர்கள் ஜனங்களிரம்பின மூன்றுகட்டுக்களைததாண்டி அசுசரின்றித் தாமதயர்குலத்தோரென் னுமகர்வத்தோடு ராஜாவினிடமசென்றனர். மஹாரதர்களான அவர்கள், 'ஓ!' என்னுமசொல்லிலேயே ராஜாவையழைத்தனர். அர்க்கியபாத்தியங்களுமும் 'மதுபாக்கமென்னும்சிறுணவோடு¹ பசுவையும்கொடுத்தது உபசரிக்கத்தகுதியுள்ளவர்களும் விசேஷமரியாதைபெற்றிருப்பவாகளுமான அவர்களை ஜராஸநதன் எதிர்கொண்டழைத்துச் சாஸ்திரப்படிபூஜித்தான். ஸமர்த்தான அவ்வரசன் அவர்களைப்பார்த்து, 'உங்களுக்குநலவரவுஉண்டாகட்டும்' என்றுசொன்னான். ஜனமேஜயரே! அப்போது அாஜுனனும் பீமனும் மௌனமாகஇருந்தனா. அவர்களுக்குள் சிறந்தபுத்திசாலியானகிருஷ்ணன் ஜராஸந்தனைப்பார்த்து, "அரசர்க்கரசே! இவர்களிருவரும் இப்போது ஒருவிரதம்வஹித்திருப்பதனால் நடுஇரவுக்குமுன் பேசலாகாது அதன்பிறகு உன்னுடன்பேசுவார்கள்" என்றுசொன்னார். ஜராஸநதன் அவர்களைத் தன்யாகசாலையிலிருக்கச்செய்து தன் அரண்

¹ மதுபாக்கமென்பது ஜலம் ஸ்வல்பமும்; தயிரெய் சர்க்கரைஸமனும் தேன்னல்லாவற்றிலும் அதிகமுகாசச்சேர்த்துச்செய்யப்பட்டது.

² யோக்கியர்களானவேதவீத்துக்கள் வந்தபோது கணறையாவது பெரியவிருஷபத்தையாவது ஆட்டுக்கிடாயையாவது மதுபாக்கத்தோடு கொடுக்கவேண்டுமென்று ஆபஸ்தம்பர்சொல்லுகிறார்.

மனைக்குச்சென்றான். பிறகு அர்த்தராததிரிகாலம்வந்தபோது அந்தப் பிராமமணர்களிருக்குமிடத்திற்குச் சென்றான். ஜனமேஜயராஜாவே! யுத்தங்களில்ஜாதிப்பவனான அந்தஜராஸரதன், ஸ்ராதகர்களான பிராமமணர்கள்வந்திருப்பதாக அர்த்தராத் திரிவேளையிற்கேட்டாலும் அவர்களை யெதிர்த்துக் கொண்டழைப்பதை விரதமாகவைத்திருந்தானென்பது உலகப்பிரஸித்தம். அந்தராஜச் சேஷ்டனான ஜராஸரதன் அவர்கள் அற்புதமான வேஷத்தோடிருப்பதைக்கண்டு மரியாதைசெய்து திகைத்துநின்றான். பரதசேஷ்டரும் ராஜசேஷ்டருமான ஜனமேஜயரே! சத்துருக்களையழிப்பவரான அந்தப்புருஷசேஷ்டர்களுள்ளாரும் ஜராஸரதராஜாவைக்கண்டவுடன், “ராஜாவே! மங்களமுண்டாகட்டும்; கேஷ்டமுண்டாகட்டும்” என்றுசொல்லி அவ்வரசனைப்பார்த்தும தமமில் ஒருவரையொருவாபாசத்தும் அங்கேநின்றனர். ஜனமேஜயரே! ஜராஸரதன் அவவாறு பிராமமணவேஷத்தால் மறைந்திருக்கும் அந்தப்பாண்டவர்களையும் கிருஷ்ணனையும்பார்த்தது, “உட்காரலாம்” என்றுசொன்னான். உடனே அமமூன்றுபுருஷசேஷ்டர்களும மஹாயாகத்தின் மூன்று அக்னிகளைப்போல ஒளியினால் மிகப்பிரகாசித்துக்கொண்டு உட்கார்ந்தனர். ஜனமேஜயரே! ஸத்தியநதவறுதவனான ஜராஸரதன், தகாதஅலங்காரங்களைசெய்து வேஷமெடுத்ததுக்கொண்டதனால் உருமாதிரியிருந்த அவர்களையிகழ்ந்து பேசலானான். “இமமானிடலோகத்தில் ஸ்ராதகவிரதம் வஹித்திருக்கும் பிராமமணர்கள் வெளிப்படையாகப் பூமாலேசுடிச் சாந்தணிந்திராரென்று எனக்குநன்றாகத்தெரியும். நீங்களயாவா? பூமாலேகையணிந்தும் கைகளில் நான்உரைந்த காய்ப்புக்களினால் கூத்ததிரியசக்தியின் குறிப்புக்களைத்தாங்கியு மிருக்கிறீர்கள்; பிராமமணர்களென்று சொல்லுகிறீர்கள். இவ்வுலகத்தில் இவ்வாறு வெள்ளாடையுடுத்து வெளிப்படையாகப் புஷ்பசந்தனங்களைத்தரித்திருப்பவர்கள் கூத்ததிரியர்கள்தாமென்று எனக்குச் செவ்வையாகத்தெரியும். நீங்களயார்? உண்மையைச்சொல்லுங்கள்; ராஜாக்களிடத்தில் உண்மைதான் மேன்மையாகும்; ராஜாபராதத்தில் அச்சமின்றிச் சைதயகமலையின்கிரததையுடைத்து வாயிலைவிட்டு வேறுவழியால் இரதவீட்டில் ஏன்றுழைந்தீர்கள்? மேலும் பிராமமணருக்குச் சொல்லின்வண்மையதிகம்; உங்களுடையஇரதச்செய்கை உங்களவேஷத்துக்கு மாறியிருக்கிறது. இப்போது உங்களெண்ணமயாது? சொல்லுங்கள்; இவ்வாறு என்னிடம்வந்தும் சாஸ்திரப்படி நான்செய்தமரியாதையை நீங்களேன் பெற்றுக்கொள்ளவில்லை? என்னிடமவந்தகாரியந்தான் யாது?” என்

‘நான். அவன் இவ்வாறு சொல்ல, சிறந்த அபிப்பிராயமுள்ளவரும் பேசுவதில் ஸமர்த்தருமான கிருஷ்ணன் மதுரமும் கம்பிரீழுமான மறுமொழிகூறலானா.

“ராஜாவே ! மனிதர்களுக்குப் பிரபுவே ! நீ, எங்களை ¹ஸ்நாதகப் பிராமணர்களென்றே அறி. ராஜாவே ! ஸ்நாதகவிரதமுள்ளவர்கள் பிராமணராகவும் க்ஷத்திரியராகவும் வைசியராகவும் இருக்கலாம். இவர்கள் ஒவ்வொருவருபாருக்கும் சிறப்பான நியமங்களும் யாவருக்கும் பொதுவான நியமங்களுமுண்டு. சிறப்பான நியமமுள்ள க்ஷத்திரியன்தான் எப்போதும் ஐசுவரியதையடைவான். புஷ்பங்கள் தரித்த வரிடத்தில் லக்ஷ்மி ஸ்திரமாயிருக்கிறாள். அதனால் நாங்கள் புஷ்பங்களைத் தரித்திருக்கிறோம். க்ஷத்திரியுன் கைவன் மையுள்ளவன்தான் ; சொல்வன் மையுள்ளவனாகான். பிருஹதரதபுத்ரனே ! ஆதலால், க்ஷத்திரியன் வாக்குக் கம்பிரமாயிராதென்று சொல்லப்படுகிறது. பிரம்ம தேவா, தமது சக்தியை க்ஷத்திரியர்களின் கைகளிலைவத்திருக்கிறார். ராஜாவே ! அதை நீ பாராகக் கிரமபுகிறாயின் இப்போதே பார்க்கலாம் ; ஸநதேஹமில்லை. தைரியமுள்ள புருஷர்கள் சத்துருவின் வீட்டில் வாயிலல்லாவழியாலும் மித்திரர்கள வீட்டிலே நோவழியாலும் பிரவேசிக்குின்றனர். அநதத்தாமப்படி இவையெல்லாம் வழிகள்தாம். நாங்கள் காரியத்தோடு சத்துருவின் வீட்டிற்கு வரது அவனிடம் அதிதிகூலையைப் பெற்றுக்கொள்ளமாட்டோம். இஃது எங்கள் உறுதியான விரதமென்று நீயறி” என்றார்.

இருபத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

ஜ ரா ஸ ந் த வ த ப ர் வ ம். (தொடர்ச்சி.)

(கிருஷ்ணனுக்கும் ஜராஸந் தனுக்கும் ஸம்பாஷணை நடந்த பிறகு ஜராஸந் தன் யுத்தத்துக்கு ஆரம்பம் செய்கிறது.)

ஜராஸந் தன், “ஓ ! பிராமமணர்களே ! உங்களோடு நான் விரோதஞ்செய்து கொண்டது எப்பொழுதென்று எனக்கு நினைவில்லை. ஆராய்ந்து பார்த்து உங்களுக்கு நான் தீங்கு செய்ததாக எனக்குத் தெரியவில்லை. தீங்கு செய்திருந்தால் என்னைக் ²குற்றமில்லாதவனாக

¹ மூலத்தில், ‘ஸ்நாதகப்பிராம்மணர்களுயும் எங்களுயும் நீபகுத்தறி’ என்ற கருத்தும் அடங்கியிருக்கிறது.

² ஆசிர்வாதம் செய்ததனால் குற்றமில்லாதவனாக நினைத்ததாகிறது.

நீங்கள்நினைப்பதெவ்வாறு? ¹சத்துருவென்றே சொல்லுங்கள். ²இத தானே சான்றோர்ஒழுக்கம். அர்த்தத்தையும் தர்மத்தையும்கெட்டுப் பதலைன்றே மனமகொதிப்பது. தாமதெதிரிந்தவனும் மஹாரதனு மாயிருக்கும் ஸூதரியின் இதற்குமாறாகநடந்து குற்றமில்லாதவனிடத் தில் குற்றத்தைஏற்படுத்துவானாயின், அவன் தனதுபுண்ணியலோகங் களைக்கெடுத்துக்கொண்டு பாவகதியையடைகிறான். ஸந்தேஹமில்லை. ஒழுங்காகநடப்பவர்களுக்கு ஸூததிரியதாமதான் மூன்றுலோகங் களிலும் சிலாக்கியமானது. தாமதெதிரந்தயாவரும் (ஸூததிரியதர்மந் தவிர) மறந்ததர்மத்தைச்சொகிப்பதில்லை அப்படியே மனவுறுதி யோடு என்ஸூததிரியதர்மத்திலிருந்துகொண்டு பிரஜைகளுக்குத்தீங் குசெய்யாமலிருக்கும் என்னைபிறறி நீங்கள் (பேசல்) தவறுதலாகப் பிதற்றுவதுபோலிருக்கிறது” என்றுசொல்ல, கிருஷ்ணன்சொல்ல லானார். “சிறந்தகைகளையுடையவனே! குலத்தைத்தாங்குகிறவனாகிய ஓர் ஒப்பற்றமனிதன் தன்குலத்தோரின் காரியத்தைத் தானெடுத்துக் கொண்டிருக்கிறான். அவனுடையகட்டையினால் நாம் உன்னையெதிர் ததுவந்திருக்கிறோம். ராஜாவே! இந்தஉலகத்திலுள்ள ஸூததிரியர் களை நீபலியாக்கக்கொண்டுவந்திருக்கிறாய். அநதக்கொடியகுற்றத்தை யுண்டாக்கியபின் நீகுற்றமில்லாதவனாகநினைத்துக்கொள்வது சீப்படி? ராஜசேஷ்டனே! ராஜாவாயிருப்பவன் ஸாதுக்களானராஜாக்களைத் துன்பஞ்செய்யலாமா? நீ அநதராஜாக்களைப்பிடித்து ருத்திரபகவா னுக்குப்பலியாகக்கொடுக்க நினைத்திருக்கிறாய். பிருஹதரதபுத்திர னே! உன்னாறசெய்யப்பட்ட அநதப்பாவம் எங்கனையும் சேரும். ஏனெனில், நாங்கள் தர்மத்தைச்செய்யபவாகள். தாமததைராஸூப்ப தில் சக்தியுள்ளவாகள். பிருஹதரதபுத்திரனே! அதற்காக இப் போது உன்னிடமவந்திருக்கிறோம். மனிதர்களைக்கொன்று யாகம் செய்வதை ஒருகாலும் கண்டதில்லை. அவ்வாறிருக்க நீ மனிதாக னைத் தேவரானசங்கராருக்குப் பலிகொடுக்கநினைப்பதெப்படி? ஜாரா ஸந்தா! பயன்படாதஅறிவுள்ள நீசெய்வதுபோல வேறெவன் ஒரே குலத்திற்பிறந்து தன்குலத்தோருக்கே பசுக்களென்றுபெயரிடுவான்? எவனெவன் எந்தஎந்தக்காலத்தில் என்னென்னகர்மத்தைச்செய்கி ருனோ அவனவன் அதனதன் பயனை அநதநதக்காலத்திலேயே அடை வான். ஆதலால், துக்கப்பட்டவரிடத்தில் பரிதாபமுள்ளநாங்கள்

¹ சத்துருவானஎன்னைக் குற்றமற்றவனாக நினைப்பதெவ்வாறு? அதைச் சொல்லுகளென்பதுபழையஉலா.

² ஸத்தியம்சொல்வது.

‘குலத்தோர்விருத்தியின்நிமித்தமாகவே குலத்தோரைநாசஞ்செய்கிற உன்னைக்கொல்ல இங்கேவந்தோம். ராஜாவே! இவ்வுலகத்தில் கூத்திரியர்களுக்குள் வேறுஆண்பிள்ளையிலையென்று நீதினைத்துக்கொண்டிருக்கிறாயே, அஃது உன்னுடைய பெரும்புத்திமாறாட்டம். ராஜாவே! தன்குலத்தையறிந்த உயரதமனமுள்ள எந்தகூத்திரியன் யுத்தத்தினால் நேரிடுவதும் சாகுவதமானதும் ஒப்பற்றதுமான ஸ்வர்க்கத்ததைவிரும்பமாட்டான்? மனிதர்களிற்சிறந்தவனே! கூத்திரியர்கள் ஸ்வர்க்கத்ததைக்கருதியேதான் யுத்தங்களென்னுமயாகங்களில் தீக்கூச்செய்துகொண்டு உலகங்களைஜயிக்கின்றனரென்பதை நீயறி. விரிவானவேதமும ஸ்வர்க்கத்திறகுக்காரணம். பெரும்புகழும் ஸ்வர்க்கத்திறகுக்காரணம். தவமுழ ஸ்வர்க்கத்திறகுக் காரணம். ஆனால், யுத்தத்திலமரணம் ஸ்வர்க்கத்திறகுத்தவறாதகாரணம். இந்த யுத்தமரணநான் வைஜயந்தமென்னுமிருதிரனுடைய அரண்மனை. இதனுண்டான குணங்களிரம்பின தேவேந்திரன் அஸூர்களை வென்று எப்போதும் உலகங்களைக்காப்பாற்றுகிறான். உனக்குநேர்ந்திருப்பதுபோல ஸ்வர்க்கத்துக்குமாகாமாய் (எவர்களோடுஇப்போது நோந்திருக்கிற) யுத்தம் மறறவனுக்குநேரிடும? ராஜாவே! மகத தேசத்துசேனைகள் மிகுதியாயிருப்பதனால் அசசேனைமிகுதியையே பலமாகநினைத்துக் காவல்கொண்டு பிறரையவமதிக்காதே. ஒவ்வொரு மனிதனிடத்தும் சக்தியிராது. ராஜாவே! உனக்குச்சரியானதும் உனக்குமேற்பட்டதுமாகிய பராக்ரமமிருக்கிறதை எதுவரையில் நீ அறியவில்லையோ அதுவரையில்தான் பராக்ரமம் உன்னுடையது. ராஜாவே! உன்பராக்ரமம் எங்களால் தாங்கக்கூடியதுதான். அதனால் உனக்குச்சொல்லுகிறேன். மகதராஜாவே! உனக்குச்சரியானவார்களிடத்திலும்படும் கோபத்தையும் அகங்காரத்தையும்ஒழித்துவிடு. பிள்ளைகளுடனும் அமைச்சர்களுடனும் சேனைகளுடனுஞ்சேர்ந்தது யமலோகம்போகாதே. இவ்வுலகத்தில் தம்போத்பவன், கார்த்தவீரியன், உத்தரன், பிருஹதரதன்என்னுமிவ்வரசர்கள் தமக்குமேற்சிறந்தவரை அவமதித்துதான் சேனைகளோடு அழிந்துபோயினர். நாங்கள் உன்னை மோசமாகக் கொல்லக்கருதினவர்கள்; உண்மையில் பிராமணர்களல்லோம். நான் மீய்பாறிகளுக்கும ஈசுவரான வாஸுதேவன். இவ்விரண்டுவீரபுருஷர்களும் பாண்டுபுத்திரர்கள். இவர்களுக்குமாமன்மகனுழ் ஊன்குப்பகைவனுமான கிருஷ்ணனென்று

¹ மரணத்துக்கஞ்சாமல் யுத்தஞ்செய்ப்பவன் இந்திரபதத்தையும் ஜயத்தையும் அடைவானென்பது கருத்து.

என்னையறி. மகதராஜாவே! உன்னைச் சண்டைக்கழைக்கிறோம். நின்னுசண்டைசெய்; ராஜாக்களெல்லாரையுமாவதுவிடு; நீயாவது யமலோகத்திற்குசெல்” என்றுசொன்னார்.

ஜராஸநதன் இதைக்கேட்டுக் கோபங்கொண்டு பேசத்தொடங்கினான். “நான் கமஸனல்லேன்; பிரலம்பனல்லேன்; பாணனல்லேன்; முஷ்டிகனல்லேன்; நரகனல்லேன்; இந்தரதபனனல்லேன்; கேசியல்லேன்; பூதனையுமல்லேன்; காலயவனனுமல்லேன்; அவர்களல்லரோ உன்னாலுத்தத்தில கொல்லப்பட்டவர். நீ இடைக்குலத்திற்பிறந்தவன். உன்முனஜாதியைநினை. நீ நமமிடமபயநதோடி நாடோடிமனிதனைப்போலப் பிறப்பிடமானதுரையைவிட்டுக் கடல்திவைச்சார்ந்தாபன்றோ? கிருஷ்ண! அப்படிப்பட்ட நீ, இப்போது கார்காலமகடநதபிறகு மேகமகாஜிபபதுபோல வீணாகக்காஜிக்கிறாய். மாதவா! உன்னைக்கொன்று என்மருமகனும் உகரஸேனன்புத்ரனும் சிறந்தபுத்திமானுமாகிய கமஸன்கடனை இப்போதே தீர்க்கப்போகிறேன். உன்னையும் உனக்குவேண்டினவர்களையும் கொல்வதற்காக உன்னுடன் யுத்தஞ்செய்ய எனக்கு நெடுநாளாகவிருப்பமிருந்தது. நல்லகாலமாதலால், இந்திராதிதேவர்கள் என்ஆரம்பத்தைப் பயன்படச்செய்தனர். கோவிந்தா! இந்தப்பிரமஸேனனும் அர்ஜுனனுமாகியஇருவரும் அசக்தர்கள். நான் இவர்களை யுத்தத்தில்பிடித்து ஒருசின்கம் சிறியமிருகங்களைக் கொல்வதுபோலக் கொல்வேன்” என்றான். அநதஜராஸநதன் கோபமுண்டு காஜித்தபோது அங்கிருந்த எல்லாப்பிராணிகளும் நடுங்கின. அப்போது ஸ்ரீபகவான், “ஜராஸந்தா! ஏன்காஜிக்கிறாய்? நீசொல்வதைச் செய்கையால்நடுத்து. ராஜாக்களுள் இழிவானவனே! அமைச்சர்களுடனும் புத்திரர்களுடனும் உன்னை நான் இப்போது சண்டையில் எனதுகட்டையைச்செய்பவர்களான இலவிருபாண்டவாசுலால் கொல்லுவிககப்போகிறேன். நீ, எப்பாடுபட்டாலும் உயிரோடு உன்நகரத்தில் பிரவேசிக்கமாட்டாய்” என்றுசொன்னார். அநதககேட்ட ஜராஸநதன், “நான், ராஜாக்களில் எவரையும் ஜயிக்காமல்கொண்டுவந்திருக்கவில்லை. என்னுல்ஜயிக்கப்படாததெனிரியா? கிருஷ்ண! கூத்திரியன் பராக்ரமத்தினால் பிறரைஜயித்து அவர்களவிஷயத்தில் தன்இஷ்டப்படி நடப்பதே அவனுக்குநியாயமானவிருத்தியென்று தெரிந்தவா சொல்லுகின்றனர் கிருஷ்ண! கூத்திரியர்க்குனிஷ்விதத்தை மறவாத நான் ராஜாக்களைத் தேவதைக்குப்பலியாகநிச்சயஞ்செய்து இப்போது பயத்தினால்விடுவதேது? நான் ஸேனையைவகுத்துக்கொண்டு

‘எதிரிலேனையோடு யுத்தஞ்செய்வேன். ஒருவனோடொருவனாகவும் யுத்தஞ்செய்வேன். இருவர் அல்லது மூவரும் தனித்தனியேவந்தாலும் சேர்ந்துவந்தாலும் யுத்தஞ்செய்வேன்’ என்றுசொன்னான். ராஜாவானஜராஸந்தன் இவ்வாறுசொன்னபிறகு பயங்கரமானசெய்கையைபுடைய கிருஷ்ணபீமார்ஜுனரீரளோடு யுத்தஞ்செய்யக்கருதி உடனே தன்புத்திராகுரிய ஸஹதேவனென்பவனுக்கு ராஜ்யாபிஷேகஞ்செய்யக் கட்டளையிட்டான். ஜனமேஜயராஜாவே! அநதஜராஸந்தன் அநதயுத்தம்நேர்த்தபோது பானிடலோகத்திலுள்ளமனிதரால் கௌரவிக்கப்பெற்ற ஹம்ஸன் டிபகனஎன்னும் இரண்டுபெயர்கள் உமக்குசொன்னேனே, அநதபெயர்களுள்ள கௌசிகன் சித்ரஸேனனென்னும் இரண்டுஸௌபுதிகளையும் நினைத்தான். ஜனமேஜயராஜாவே! பிரபுவும் புருஷோத்தமரும் மதுவென்னும்அஸுரரீன ஸம்ஹரிதவரும் பலராமருக்குஜீனையவரும் ஸத்தியஸந்தரும் ஞானவான் களிற்சிந்தவீருமான கிருஷ்ணபகவான் பலவான்களிற்சிந்தவனும் புலிசைய்போலப் பூமியில் பயங்கரமானபராக்ரமமுள்ளவனுமாகிய ஜராஸந்தராஜன் யாதவவம்சத்தரால் கொல்லப்படத்தகாதவனும் வேறொருவனுக்குப் பாகமாகக் குறிப்பிடப்பட்டவனுமாயிருப்பதைநினைத்து, பிரமமதேவரின் கட்டளையைக் கௌரவிப்பதற்காகத் தாமே அவனைக்கொல்ல யததனிககவில்லை.

இருபத்துமூன்றாவது அத்தியாயம்.

ஜ ரா ஸ ந்த வ த ப ர் வ ம். (தோடீச்சி.)

(கிருஷ்ணனுக்கும் ஜராஸந்தனுக்கும் தீவெஷம்வந்தகாரணத்தை ஜனமேஜயரீகேட்க, வைசம்பாயனர் சொல்லியது.)

ஜனமேஜயா, “வைசம்பாயனரே! கிருஷ்ணனும் ஜராஸந்தனும் மாகியிருவருக்கும் யானுகாரணமபற்றி ஒருவருக்கொருவர் விரோதமுண்டாயிற்று? கிருஷ்ணன், ஜராஸந்தனால் யுத்தத்தில் எவ்வாறு ஜயிக்கப்பட்டனர்? கம்ஸன் ஜராஸந்தனுக்கு என்னமுறையாகிறான்? கம்ஸன் நிமித்தமாகவன்றோ ஜராஸந்தன் கிருஷ்ணனுக்குப்பகையாளியானான். இவற்றையெல்லாம் எனக்குத் தெளிவாகச்சொல்லக்கடவீர்” என்றுகேட்க, வைசம்பாயனர் சொல்லுகிறார்.

“உக்ரஸேனனுக்கும் திரியும் டிஹாபுத்திசாலியுமான வஸுதேவரென்பவர் யாதவவம்சத்திற்பிறந்தவர். கௌரவரே! உக்ரஸேன

னுடையபுத்திரர்கள் அனேகர்களில் ஜ்யேஷ்டபுத்ரனாகம்ஸன் சிறந்தபலசாலியும் எல்லா அஸ்திரங்களும் தெரிந்தவனுமாயிருந்தான். மிகப்புகழ்பெற்றவளாகிய ஜராஸந்தன்புதல்வி கம்ஸனுக்குமனைவியாளுள். புத்திசாலியான ஜராஸந்தன் ராஜ்யத்தையே பரிசமாகவாங்கிக்கொண்டு அவனைக்கன்னிகாதானஞ்செய்தான். அந்தஜராஸந்தனுக்காக அந்தக்காலத்தில் உக்ரீஸைனுடையமந்திரிகள் அவன்மைந்தனை கம்ஸனுக்கு மதுரையில் பட்டாபிஷேகஞ்செய்தனர். அந்தக் கம்ஸன் கொடியபராக்கரமமுள்ளவனாயிருந்தான். ஐசவரியத்தின்மிகு தியினால் கர்வமடைந்தும் தேகபலத்தினால்விவேகமற்றமிருந்த அந்தக்கம்ஸன் அப்போதே தந்தந்தையைநிக்ரஹிதது மந்திரிகளுடன் அந்தராஜ்யத்தைஆண்டான். புத்திஹீனனாகிய அந்தக்கம்ஸன் வஸுதேவரிடம் ராஜ்யபகாரியத்தைக்கேட்கவுயிரில்லை; அவருன்சேர்ந்து அந்தராஜ்யத்தை வியாயமாகப் பரிபாலனஞ்செய்யவுயிரில்லை. ஆகிலும், அஸுரராஜாவான அந்தக்கம்ஸன், தேவகன்பெண்ணாகிய தேவகியை வஸுதேவருக்குப் பாரியையாக அன்புடன் விவாகஞ்செய்வித்தான். ஜனமேஜயரே! அவனை எதத்திலேற்றி அழைத்துக்கொண்டுபோகும் போது ராஜாவானகம்ஸன், தானும் வஸுதேவருடன் எதத்திலேற்றினான். அப்போது, “கம்ஸா! எந்தத்தேவகியை இப்போது விவாஹஞ்செய்வித்து நீ அழைத்துக்கொண்டுபோகிறாயோ அவளுடைய எட்டாவதுபுத்திரன் உனக்கு யமனாகப் போகிறான்” என்று ஒருதேவனாதனுடையவாக்கு ஆகாபத்திலுண்டாயிற்று. அந்தவாக்கை வஸுசேவரும்கேட்டார்; ராஜாவானகம்ஸனும் கேட்டான். மிகவும் துஷ்டபுத்தியுள்ளராஜாவான கம்ஸன் உடனே தேவாவிட்டிறங்கிக் கூரானகத்தியைஉருளிக்கொண்டு தேவகியின்தலையைதாணிக்க யத்தனித்தான். ஜனமேஜயரே! அப்போது சிறந்தபுத்தியுள்ள அந்தவஸுதேவர் சிரித்துக்கொண்டு கோபத்தினால் பரவசங்கொண்டகம்ஸனை நயமாக ஸமாதானப்படுத்தத்தொடங்கினார். “ராஜாவே! பெண்ணைக்கொல்லத்தகாதென்று தர்மசாஸ்திரங்களெல்லாம் கூறுகின்றன. குற்றமற்றவனான மெல்லியவளுமான இந்தப் பெண்ணை நிஷ்காரணமாகக் கொல்லுகிறாய். ராஜாவே! இவளிடத்தில் உனக்குண்டான பயத்தை நிரந்தரிசெய்துகொள்ளவும் இவளையும் உன்தாமத்தையும் காப்பாற்றவும் கூடும். ராஜாவே! அக்காலத்தில் இவளுடைய எட்டாவதுகர்ப்பத்தைப் பிரஸவமடைவுடன் நீயழித்துவிடலாம். அப்படிச் செய்வதனால் உனக்குநேர்ந்த ஆபத்தை விலக்கினதாகும்” என்றார். ஜனமேஜயரே! இவ்வாறு வஸுதேவரால் உரைக்கப்பட்ட அந்

தஞ்சாவூரேனபதியானகம்ஸன் அப்போது அவர்சொல்லை அங்கீகரித்தான். பிறகு தேவகிக்கு ஸூர்யனுக்கொப்பான ஒளியுள்ளகுமாரர்கள் பிறந்தார்கள். கம்ஸன் அந்தக்குமாரர்களையெல்லாம் பிறக்கப் பிறக்கக்கொன்றான். பிறகு¹ பலராமர் அந்தத்தேவகிக்கு ஏழாவது கர்ப்பமாக உண்டானார். ராஜாவே! ராஜாவான யமன்தனதுமாயையினால் அந்தத்தேவகியின் ஒப்பற்றகர்ப்பதை² இழுத்து ரோஹிணியின் வயிற்றில்வைத்தான். செவ்வையாக இழுக்கப்பட்டதனால் அவர் ஸங்க்ஷணரென்றும் பலத்திறந்தவராதலால் பலதேவரென்றும் சொல்லப்படுகிறார். பிறகு கண்ணன் அவளுடைய எட்டாவது கர்ப்பமாக உண்டானார். ராஜாவானகம்ஸன் அந்தக்கர்ப்பத்தின்விஷயத்தில் அதிகமாகக் காவலைச்செய்தான். பிரஸவகாலத்தில் வஸுதேவரைத் தவறிப்போகாமல் காவல்காப்பதற்காகக் கொடியவேலைசெய்பவனாகிய உக்ரனென்னும்மந்திரி கம்ஸனால் நியமிக்கப்பட்டான். பிறந்தமாத் திரத்தில் கண்ணனை அவர்பிதாவான வஸுதேவர் எடுத்துக்கொண்டு போய் ஒருபாதவனுக்குக் கொடுத்துவிட்டு அவன்பெண்ணை விலைக்கு வாங்கிக்கொண்டுவந்தார். ராஜாவானகம்ஸன் தேவதூதன் சொன்ன சொல்லைப் பொறுமலிருந்ததனால் வஸுதேவர் மஹாத்மாவானகிருஷ்ணனை இடைச்சேரியிற்கொடுத்துவிட்டார். கிருஷ்ணனும் நீருக்குள் தாமரைபோலவும் கட்டைக்குள் திப்போலவும் கம்ஸனால்றியப்படாமல் ஆயர்களிடம் ஒளிந்துவளர்ந்தார். சிறந்தகைகளையுடையவனும் பராக்ரமத்தினாலும் பலத்தினாலும் விருத்தியடைகிறவனுமான கம்ஸன் இடையர்களுெல்லாரையும் பீடித்தான். அவனால் பீடிக்கப்பட்டகோபாலர்களில் கம்ஸன்பயத்தினால்சில்ரும கண்ணன்மேல்விருப்பத்தினால் மற்றவரும் கூட்டங்கூட்டமாகத் தாமரைக்கண்ணனாகிய கண்ணனைச் சூழ்ந்துகொண்டனர். ஜனமேஜயராஜாவே! உக்ரஸேனனுக்கன்புள்ளவரும் மஹாபலசாகியுமான அந்தவாஸுதேவர் பலராமரை ஸஹாயமாக அடைந்து போஜராஜாவானகம்ஸனையும் அவன்ஸஹோதாரர்களையும் யுத்தத்தில்கொன்று வெற்றியடைந்து அந்தராஜ்யத்தில் உக்ரஸேனனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்தார். ராஜாவே! கண்ணனால் யுத்தத்தில் கம்ஸன்கொல்லப்பட்டதைக்கேட்டவுடன் ஜராஸந்தன் கம்ஸன்மகனைச் சூரஸேனராஜ்யத்திற்கு³ அதிபதியாகச்செய்தான்.

¹ இந்தஇடத்தில் உத்தராதேசபாடம் கொள்ளப்பட்டது; கிருஷ்ணசாரியர் பதிப்பின்படி யிதச்சிறந்தவரான பலராமர் என்பதுபொருள்.

² பகவான் தமது யோகமாயையினால் இழுத்து ரோஹிணியின்கர்ப்பத்திலவைத்தாரென்று ஸ்ரீபாகவதத்திலும் ஹரிவம்சத்திலும் சொல்லப்படுகிறது.

³ இந்தக்கதை, பாஷவதம் ஹரிவம்சங்களில் இல்லை.

தான். ஜனமேஜயரே! அநதஜராஸநதன் பெரியஸேனையைக்கிளப
பிக்கிருஷ்ணனைத்தடுத்ததன் பெண்ணின்மகனுக்குப் பட்டாபிஷே
கஞ்செய்வித்தான். சிறந்தபராக்ரமமுள்ள அநதஜராஸநதன் பெருஞ்
சேனையைச்சேர்த்துக்கொண்டு அங்கே உக்ரஸேனையும் யாதவர்
களையும்பீடித்தான். கௌரவரே! இதுபற்றித்தான் ஜராஸநதனுக்
குக் கிருஷ்ணன்மேல் விரோதமுண்டாயிற்று. அரசர்க்கரசே! செல்
வம்நிரம்பிய அநதஜராஸநதன் தான்பிரார்த்தித்துக்கொண்டவிஷயத்
துக்காக, பட்டாபிஷேகஞ்செய்துகொண்ட அரசர்களைப் பவிகொடு
த்து, தேவச்சேஷ்டரும் தோலாடையுடுத்தவரும் முக்கண்ணருமா
கிய மஹாதேவரை ஆராதிப்பதற்காகத் தன்னுலையிக்கப்பட்டஅரசர்
களைச் சிறையிலவைத்தான். 'பரதச்சேஷ்டரே! இவைவெல்லாம் நடநத
வாறு உமக்குச்சொல்லப்பட்டன. "அநத ஜராஸநதராஜா பீமஸேன
னால் எவ்வாறுகொல்லப்பட்டானென்பதைக் கேளும்.

இருபத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

ஜராஸந்தவதபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(பீமனுக்கும் ஜராஸந்தனுக்கும்நடந்த கைச்சண்டையில்
ஜராஸந்தன் சோர்ந்தது.)

பிறகு பீம்புலன்களின் அறிவுக்கும் எட்டாதவரும் யதுவம்சத்
திலவதரித்தவரும் சிறந்தவாக்குள்ளவருமாகிய கண்ணபிரான் யுத்
தஞ்செய்ய மனதிலுநிச்சயம்செய்துகொண்ட அநத ஜராஸநதனைப்
பார்த்து, "ஓ! ராஜாவே! எங்கள்மூவரில் எந்தஒருவனோடுயுத்தஞ்
செய்ய உன்மனதில் விருப்பமிருக்கிறது? எவன் யுத்தத்திற்கு
ஸித்தமாயிருக்கலாம்?" என்றுகேட்டார். 'இவ்வாறு அவர்சொன்ன
பின் சிறந்த பராக்ரமமுள்ளவனும் மகத்தேசாதிபதியுமான ஜரா
ஸந்தராஜன் கிருஷ்ணனைக் கோபாலனென்றும் அர்ஜுனனைச் சிறு
வனென்றும் நினைத்து அவ்விருவரையும்விட்டுவிட்டுப் பீமஸேனன்
உயர்ந்தகதாயுத்தத்தைத் தரித்திருப்பதையும் அவன்தேக்பலத்தையும்
கேட்டிருந்ததனால் ஸந்தோஷமடைந்து அவனுடன் யுத்தத்தை
வேண்டினான். கோரோசனை பூமலைமுதலான மங்களத்திரவியங்
களையும் களைப்பைத்தீர்க்கின்றவையும் மூர்ச்சையைத்தெளிவிக்கின்
றவையுமான சிறந்தஒளஷதங்களையும் புரோகிதர்எடுத்துக்கொண்டு,
யுத்தஞ்செய்யக்கருகின ஜராஸந்தனிடம்வந்தார். புகழ்பெற்ற அந்

தப்பிராம்மணரால் மங்களகாரியங்கள் செய்யப்பெற்ற ஜராஸநதராஜன் க்ஷத்திரியதாமத்தை நினைத்து யுத்தஸன்னாஹமசெய்தான். அந் ஜராஸநதன் கிரீடத்தைக்கழற்றித் தலையிரைவாரிக்கொண்டு கரை புரளும் கடல்போலெழுந்தான். பயங்கரமான ப்ராக்ரமமுள்ளவனும சிறந்த புத்தியுள்ளவனுமான ஜராஸநதன், பீமனைநோக்கி, “பீமா! உன்னுடன்கூட யுத்தமசெய்வேன். மேலானவனிடத்தில் தோற பதும் சிலாககியம்” என்றுசொன்னான். பகைவரையடக்கும் சிற நதப்ராக்ரமசாலியான ஜராஸநதன் இவவாறுசொல்லிப் பலாஸு ரன்னிருதிரனையெதிர்த்ததுபோலப் பீமஸேனைஎதிர்த்தான். அப் போது பலவானானபீமஸேனன் கிருஷ்ணனுடன்கலந்து ஆலோசனை செய்து, அவரால் மங்களகாரியங்கள்செய்யப்பெற்று ஜராஸநதனோடு யுத்தஞ்செய்யச்சேர்ந்தான். அதன்பிறகு புருஷசரேஷ்டாகளாகிய அவ்விண்டுவிீரர்களும் மிகுந்தஉத்ஸாஹத்தாடன் ஒருவரையொருவர் ஜயிக்கக்கருதிக் கைகளையே ஆயுதங்களாகக்கொண்டு யுத்தஞ்செய்ய ஆரம்பித்தனர். அப்போது ஒருவர்க்கொருவர் முத்லிலகைபிடித் துப் பிறகுபாதவநனஞ்செய்து தோளிறகட்டினகச்சை அசையுமபடி அடிக்கைகளினால் விலாப்புறங்களில் தட்டிக்கொண்டனர். ஜனமே ஜயரே! இந்ருகைகளாலும் பலமுறைதோளதட்டி ஒருவரையொருவர் இடித்து அங்கத்தினால் அங்கத்தைக்கட்டி மறுபடியும் தோளதட்டிச் சித்ரஹஸ்தங்கள் முதலியவற்றைச்செய்து ஒருவர்க்கொருவர் கச்சைகளுக்குள் கைகளை நுழைத்தனர். கழுத்திலும்கன்னத்திலும் நெருப்புப்பொறிபறக்க அடிப்பதனால் இடிமுழக்கத்தை யுண்டாக்கினர். கயிறறிற்றாகட்டுவதுபோலக் கைகளினால்கட்டுவதாகிப் பாகு பாசம்முதலிய கட்டுகளைக்கட்டிக் கால்களினால் தலையில்உதைத்து மார்பில் கையாலறைந்து இருகரங்களையும்கோத்துத் தலையில் அறைவ தாகிய பூர்ணகுபபெம்னும்அடியையும் இருவரும்செய்தனர். கையி னால்கையைநெருக்கி யானைகள்போலவும் மேகங்கள்போலவும்காஜித் துக்கொண்டு, கைகளையே ஆயுதங்களாகவைத்துக்கொண்டிருவரும் கையறைவிழுமபொழுது விம்மங்களைப்போலக் கோபித்துப்பாத்து ஒருவரையொருவர் இழுத்திழுத்து யுத்தஞ்செய்தனர். அவ்விருவரும் உடம்பினால் உடம்பைக்கசக்கியும் கைகளோடுகைகளைப்பின்னியும் வயிற்றிலும் இடுபிடுபிலும் விலாப்புறங்களிலும் ஒருவரையொருவர்

1 மிகுந்தபயிற்சியினால் வெகுவிரைவாகக் கைகளைமேலும்மீழும்குறுக்கி லும் நீட்டல்மடக்கல் முதலியவை.

2 கைமடக்கை உதைத்துஎன்பதுபழையஉரை.

பிடித்தெறிந்தனா. நன்றாகப்பயின்ற அவ்விருவரும் உடம்பைச்சுருக்கிக்கொண்டு தமதுவயிற்றிற்குக்கீழேயும் கழுத்திலேயும் மார்பிலேயும் கையைப்போட்டுத்தள்ளினா. உலகத்திலுள்ள சிறந்தகைச்சண்டைகள் எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக ¹ப்ருஷ்டபங்கத்தையும் செய்தனர். இரண்டுகைகளினாலுண்டாகும் ²ஸம்பூர்ண மூர்ச்சையையும் பூண்குடபம், ³திருணபீடம், ⁴பூணயோகம், ⁵முஷ்டிகம் முதலான யுத்தங்களையும் தங்கள்ஸாமாத்தியத்தை ஒருவர்க்கொருவர் காண்பிப்பதற்காக நினைத்தபடியெல்லாஞ்செய்தனர். ராஜசேஷ்டரே! அப்போது அநகரத்திலாஸிக்கும் பிரமமக்ஷத்திரியவைசியசூத்ரர்களனைவரும் பெண்பிள்ளைகள்கீழ்வாகளுளபட ஆயிரக்கணக்காக அவாகளுடையயுத்தத்தைக்காண்பதற்கு வந்துசேர்ந்தனா. அந்தஜனக்கூட்டங்கள் நிரம்பியிருந்ததால் அவ்விடம் நெருக்கமாயிருந்தது. அப்போது கைகளின் அடியினாலும் பிடித்தலாலும் விடுத்தலாலும் மலையும் இடியும்ஸந்தித்தாற்போல அவ்விருவரும்ஸந்தித்தனா. பல்வான்களிறிற்றதவரான அவ்விருவருடைய தந்தம்பலத்தினால் மிக்கஉதஸா ஹமுள்ளவாகளாய் ஒருவரையொருவாஜயிக்கக்கருதி ஒவ்வொருவரும் மற்றொருவா இளைக்கமஸமயத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு, தலைகளினால் ஆடுகளும் விருக்ஷங்களினால்ராக்ஷஸர்களும் கால்களினால் உயர்ந்தகுதிரைகளும் மூக்குக்களினால் தத்திரிப்பறவைகளும்போல (கைகளால்) சண்டைசெய்தனர். ராஜாவே! அந்தப்போர்க்களத்தில அவ்விரண்டு பலசாலிகளுடைய அந்தப்பயங்கரமானயுத்தம் விருத்திராஸூரனுக்கும்இரதிரனுக்கும் நடந்தயுத்தம்போல ஜனங்கள் விலகியோடும்படி நடந்தது. தூரத்திலதள்ளியும் ஸம்பீடதிலிழுத்தும் பின்னோடியிழுத்தும் சுற்றியிழுத்தும் பலவகையாகஒருவரையொருவர் இழுத்தனர். முழங்கால்களினால் இடித்தனர். பிறகு பெருங்காஜனையினால் ஒருவரையொருவர் பயமுறுத்திப் பெருமூர்றைகள்விழுவதுபோன்ற அறைகளினால் அறைந்தனர். பிறகு ஜாஸநதன் தனதுமுஷ்டியினால்

¹ முதுகைத்தரையிற் பம்படிசெய்வதனால் உண்டாகும்அவமானம்என்பது.

² வயிறுமுதலான இடங்களில் சசக்குவதனுலுண்டாகும் மூர்ச்சைஎன்பதுபழையுரை.

³ நார்முதலியவற்றினால் கயிறுதிரிப்பதுபோல ஒருவரோடொருவர்கைகால்களைப்பிணனிக்கொள்வது;

⁴ தலைமுதல்கால்வரையில் முழுஉடம்பையும் 'சேர்த்தணைப்பது. 'அசுதியிலடித்தல்' என்பதுபழையுரை.

⁵ ஓரிடத்தில்குத்துவதாகக் காட்டி மற்றொரிடத்திற்குத்துவது.

பீமஸேனைமாரபிலடித்தான். அநதபபீமஸேனனும் ஜராஸநதனை மார்பிலேயேயடித்தான். அகன்றமார்பும் நீண்டகைகளுமுடையவர்களும் கைசசண்டையில்தேர்ந்தவர்களுமாகிய அவ்விருவர்களும் இருப்புலக்கைகள்போன்ற கைகளினுல்போர்செய்தனர். கார்த்திகை மாதம் முதலதேதியாரம்பித்த அநதயுத்தம் பதினேனதுதினங்கள் இரவுமபகலும் ஆகாரமில்லாமலும் ஓய்வில்லாமலும் நடந்துகொண்டிருந்தது. மஹாததுமாககளானபீமஜராஸநதாகளின்யுத்தம் திரயோதசி (பதின்மூன்றாவதுநாள்) வரையில் அவவாறேநடந்தது. சதூர்தசி தினம் (பதினான்காவதுநாள்) ராததிரி ஜராஸநதன் களைப்பிலையுத்தஞ்செய்யாமல்நின்றான். ஜனமேஜயராஜாவே! அவ்வரசன் அவ்வாறுகளைத்திருந்ததைக்கண்டு ஜனார்த்தனா பயங்கரமானசெய்கையைசெய்தபீமஸேனைததுண்டுவிதற்காக, “ஓ! குருதியின்மைந்தனை! யுத்தத்திலுய்ந்துபோனசததுருவைப்பீடிப்பது எளிது; முற்றிலுமபீடிக்கப்படுவதனால் அவன் தன்னுயிரைவிட்டுவிடுவான். குந்திபுத்திரனே! ஆதலால், இவ்வரசனை இப்போதே நீபீடிக்கவேண்டும். பாதச்ரேஷ்டனே! கைகளால் இவனுடன்யுத்தஞ்செய்” என்று சொன்னார். வீரர்களானபகைவர்களை ஹதஞ்செய்பவனாகிய அநதபபீமஸேனன், கிருஷ்ணன்இவ்வாறுசொன்னவுடன் ஜராஸநதனுக்கு அதுதருணமென்றுஅறிந்து அவனைக்கொல்லஎண்ணங்கொண்டான். பிறகு பலவான்களிறசிறந்தவனும் கௌரவாகளைமகிழ்விப்பவனுமான விருகோதான் யாராலுமஜயிக்கமுடியாத ஜராஸநதனைஜயிப்பதற்காக அவனைக்கோபததுடன்பிடித்தான்.

இருபத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

ஜ ரா ஸ ந்த வ த ப ர வ ம். (தோடர்ச்சி)

(ஜராஸந்தவதமானபிறகு கிருஷ்ணன் சிறையிலிருந்தகைத்திரியர்களைவிடுவீத்ததும், ஜராஸந்தபுத்திரனுக்கு ராஜ்யாபிஷேகஞ்செய்வீத்ததும், பீமசர்ஜனர்களோடு ஜராஸந்தனுடைய ரதத்திலேறி இந்நிர்ப்பாஸ்தம்சென்று யுத்திஷ்டிராருக்குஜயத்தைச்சொன்னதும், பிறகு பாண்டவர்களிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு துவாரகைக்குச்சேன்றதும்.)

அதன்பிறகு பீமஸேனன் ஜராஸநதனை வதஞ்செய்வதற்காகச் சிலாக்கியமானஎண்ணதையடைந்து, கிருஷ்ணனைப்பார்த்து, “பாதவச்ரேஷ்டரே! கிருஷ்ண! உமக்குவேண்டினவரைப் பெரும்பாலும்

அழித்தவனாகிய இந்தப்பாவியின்விஷயத்தில் யான்காலம்போக்கத் தகாது” என்றுசொன்னான். இவ்வாறு அவனாற்சொல்லப்பட்ட புருஷச்ரேஷ்டரான கண்ணபிரான் ஜராஸந்தவதஞ்செய்யவிருகோ தரணைத்துரிதப்படுத்தி மறுமொழிகூறலானார். “பீமா! உன்னிடத்திலிருக்கும் தெய்வீகசக்தியையும் வாயுபகவானுடையபலத்தையும் இப்பொழுது ஜராஸந்தனிடத்தில்காண்பி. மஹாரதனும் கெட்ட புத்தியுள்ளவனுமான இந்தஜராஸந்தன் உன்னாலேதான் கொல்லப்படத்தக்கவனென்பதைக் கோமந்தமென்னும் சிறந்தபர்வதத்தில் காற்றுவழியாகவந்த ஆகாயவாணியினற்கேட்டேன். அதனால் இவன் (அப்போது) விடப்பட்டான். மாகதனைத்தவிர மற்றெவன் பலதேவருடையபலத்திலகப்பட்டுப் பிழைப்பான்? மஹாபலசாலியே! ஆதலால், உன்னைவிட வேறுயாராலும் இவனுக்குமரணம்விதிக்கப்படவில்லை. சிறந்தகைகளையுடையவனே! வாயுபகவானைத்தியானித்து இம்மகதராஜனைக்கொல்” என்றுசொன்னார். மஹாபலசாலியும் எதிரிகளைஜயிப்பவனுமாகியபீமன் கிருஷ்ணனால் இவ்வாறுசொல்லப்பட்டவுடன் கிருஷ்ணனைநமஸ்கரித்து அர்ஜுனைத்தாழி வாயுபகவானை மனத்தில்தியானித்து வாயுபகவானுடையபலத்தினால்பூரிக்ஃபெற்றவனாகிச் சிறந்தபலசாலியானஜராஸந்தனைத்துக்கிச் சுழற்றினான். பரதச்ரேஷ்டரானஜனமேஜயரே! அவனை நூறுசுற்றுச்சுற்றி முழங்கால் களால்முதுகையழுத்தி ஒடித்தான்; அவனை அரக்கிக் கர்ஜனைசெய்தான். மஹாபலசாலியானபீமன் கையினால் அவன்காலைப்பிடித்து இரண்டாகக்கிழித்தான். ஜராஸந்தன்கசக்கப்படுவதனாலும் பீமன் கர்ஜிப்பதனாலும் எல்லாப்பிராணிகளும் பயங்கரமானபெரியகோஷத்தைச்செய்தன. பீமஸேனனும் ஜராஸந்தனுமாகிய இருவருடைய கூச்சலினாலும் மகததேசத்தவரனைவரும் நடுங்கினர். ஸ்திரீகளின் கர்ப்பங்கள் கரைந்துவிழுந்தன. பீமஸேனன்கர்ஜனையைக்கேட்ட மாகதர்கள், ‘இமயமலைவெடிக்கிறதா? அல்லது பூமிபிளக்கிறதா?’ என்றுகினைத்தனர். அதன்பிறகு, கிருஷ்ணபகவான் ஜராஸந்தனைக் கொல்வதற்காகப் பீமனைநோக்கி; கையினால்கோரையைப்பிடித்து ஜராஸந்தவதத்தைக்குறிப்பித்து அதையிரண்டாகக்கிழித்தார். உடனே பீமஸேனன்தெரிந்துகொண்டு ஜராஸந்தன் காலைப்பிடித்துத்துக்கி அவன்தேகத்தைஇரண்டாகக்கிழித்துப்போட்டுக் கர்ஜித்தான். பராக்ரமசாலியானஜராஸந்தன் மறுபடியும் தன்இரண்டுபாகங்களும் ஒன்றுசேர்ந்து பீமனுடன்கைச்சண்டைசெய்தான். எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் பயத்தையுண்டெண்ணி முயிர்சிலிர்க்கச்செய்வதும் எல்லாஉலகங்

கனையும் அழிப்பதுமான கடுஞ்சண்டை அவ்விருவருக்கும் நடந்தது. ப்ரியப்பதியானகண்ணபிரான் ஜராஸந்தவதத்தின் உபாயத்தைக் குறிப்பிடுவதற்காகத் திரும்பவும் பீமஸேனனுக்கு ஒருகோரையை யிரண்டாகக்கிழித்துக் கால்மாற்றிப்போட்டார். பீமஸேனன் உடனே யறிந்துகொண்டு ஜராஸந்தனை இரண்டாகக்கிழித்துக் கால்மாற்றிப் போட்டுவிட்டுக் கர்ஜித்தான். 'ராஜாவே' அப்போது ஜராஸந்தன் மாம்ஸமும் எலும்பும் கொழுப்பும் நோலுமடலர்ந்து மூளைவெளிப் பட்டுப் பிணமாகி உண்டைப்போலானான். சததுருவதஞ்செய்தவீரர்கள் அந்தஇரவில் உயிர்பீங்கித் தூங்கினவன்போலிருந்த ஜராஸந்தனை அரண்மனைவாயிலிற்போட்டுவிட்டு வெளிப்பட்டனர். கிருஷ்ணன் கொடிகட்டின ஜராஸந்தனுடையதேரைப்பூட்டிப் பீமார்ஜுனர்களை அதில்ஏற்றிக்கொண்டு தமதுகுலத்தோரானகூத்திரியர்களைவிடுவித்தார். பெரும்பயத்தினின் றுமவிடுவிக்கப்பட்ட அவ்வரசர்கள் ரத்னங்களைப்பெறத்தக்கவரான கண்ணனையடைந்து ரத்தினங்களைக்காணிக் கையாக அளித்து அவரைத் தங்களுக்குராஜாவாகசெய்தனர். இரண்டுகைகளாலும்புத்தஞ்செய்யவனும் பிறருடையகையப்பிற்கியைத் தடுப்பவனும் அழகியஉருவமுள்ளவனும் மற்ற அரசர்கள்வராலும் வெல்லமுடியாதவனுமான பெயாபெற்ற அர்ஜுனன் ஆயுதங்கள் செலவில்லாமலும் புண்படாமலும் சத்துருவைஜயித்துக் கிருஷ்ணனை ஸாரதியாக அடைந்து தன்ஸதேஹாதரணைபீமனுடன்கூட அந்தத் திவ்யாதத்திலேறி ராஜாக்களுடன் கிரிவர்ஜததிலிருந்து புறப்பட்டான். பீமார்ஜுனர்களென்னும் புத்தவீரர்களாலவறப்பெற்றதும் கிருஷ்ணன் ஸாரத்தியமசெய்யப்பெற்றதுமான அந்தச்சிறந்தரதம் எந்தவில்லாளிகளும் வெல்லக்கூடாததாக விளங்கிற்று. தாரகாமய மென்னும் தேவாஸுரபுத்தத்தில் இருதிரனும்விஷ்ணுவும்ஏறிச் சஞ்சரித்ததாகிய அந்தஜராஸந்தனுடையரதத்தில் கிருஷ்ணன்ஏறிச்சென்றார். காற்றுக்கொப்பான வேகமுள்ளகுதிரைகளைநடத்துமா புருஷோத்தமரான கண்ணபிரானைக்கண்ட ஜராஸந்தனுடையநகரத்து ஜனங்கள், "இவ்வாறு கிருஷ்ணனாலநடத்தப்பட்டவர்களும் பிறர் செயற்கரியகாரியத்தைச்செய்தவர்களுமாகிய இந்தத்தேரிலிருக்கும் இந்தமஹாவீரர்களிருவரையும் கண்ணெடுத்ததுப பார்க்கத்தக்கவன் உலகத்திலயார்?" என்றுபேசிக்கொண்டனர்.

புடம்போட்டபொன்னினூல்பிரகாசிப்பதும் சதங்கைகளின்ஸரங்களை மாலைகளாக அணிந்திருப்பதும், மேகமுழக்கம்போன்ற சப்தமுள்ளதும் பகைவரைக்கொன்று ஜயித்துவருவதுமான 'எந்தரதத்தி

லேறித் தேவேந்திரன் (தாரகாமயுத்தத்தில்) எண்ணூற்றுப்பத்து அஸுரர்களைக்கொண்டுனோ அநத ரதத்தையடைந்து அந்தப் புருஷச்ரேஷ்டர்கள் மிகவுமசுரதோஷமடைந்தனர். ஸ்வேஹாதார்களான பீமார்ஜுனர்களுடன்கூட ரதத்திலிருந்தகண்ணனைக்கண்டு மகத தேசத்தவர் வியப்புறவராயினர். ஜனமேஜயரே! தெய்வக்குதிரைகள் பூட்டப்பட்டு வாயுவேகமாகச்செல்லும் அநதரதம் கிருஷ்ணனோ ஸேற்பெற்று மிகவும்சோபித்தது. அநதச்சிறந்ததேரில் தேவர்களாற்செய்யப்பட்டதும் எங்கும்தடையிலலாததும் வானவிற்போலப் பிரகாசிப்பதுமான அழகுள்ளகொடியானது ஒருயோசனைதூரம்வரையில் காணப்பட்டது. பிறகு கிருஷ்ணன் கருடனினினைக்க, கருடனும் அநதநிமிஷத்திலேயேவந்தார். அநதக்கருடனால் அக்கொடியானது உயர்ந்த பெரியவிருக்ஷம்போலிருந்தது. அநதச்சிறந்த ரதத்தின்கொடியில் வாய்திறந்து பேரிரைச்சலிட்டுக்கொண்டிருக்கும் பூதங்களுடன்கூட நாகங்களைப்பக்ஷிப்பவரானகருடனும்இருந்தார். அவர் நடுப்பகலில் ஆயிரங்கிரணங்களுமசேர்ந்த ஆதித்தன்போலத் தம் மொளியினால் எந்தப்பிராணிகளும் கண்ணெடுததுபார்க்கக்கூடாத வராக மிகப்பிரகாசித்தார். இராஜாவே! அநத உயர்ந்த தெய்வக் கொடியானது மரங்களிலதடைபடாததாகவும் ஆபுதங்களால்அடிக் கப்படாததாகவும் இவ்வுலகத்தில் மானிடர்களால் காணப்பட்டது. புருஷோத்தமராகியகண்ணபிரான் பீமார்ஜுனாகளுடன்கூட மேக முழக்கம்போன்றசபதமுள்ள அநதத் திவ்யரதத்திலேறிப் புறப்பட்டார். அந்த ரதத்தை இநதிரனிடத்திலிருந்து வஸுவென்னுமஅரசனும் வஸுவினிடமிருந்து பிருஹத்தானும் பிருஹத்தனிடமிருந்து அவன்புதலவனான ஜராஸநதனும் வரிசையாகஅடைந்தனர். சிறந்த கைகளுள்ளவரும் பெரும்புகழ்பெற்றவருமாகிய தாமரைக்கண்ணர் அநதக்கிரிவரஜமென்னும் ஊரிலிருந்து ஷௌரியிற்சென்று மேடுபள்ள மில்லாத சமனானஇடத்தில் நின்றார். ராஜாவே! அப்போது அவ் விடத்தில் அந்நகரத்தோரனைவரும் பிராம்மணர்களைமுன்னிட்டுக்கொண்டு சாஸ்திரத்திற்சொன்னபடி பூஜைக்குரியகாரியங்களைசெய்து கிருஷ்ணனை எதிர்கொண்டழைத்தனர். சிறையிலிருந்துவிடுபட்ட அரசர்களும் கிருஷ்ணனைப்பூஜித்துத் துதித்துப் பின்வருமாறுபேசுவற்றார்.

“சிறந்தகைகளையுடையவரே! துயர்மென்னும்சேற்றோடுகூடிய ஜராஸந்தனென்னும் பயங்கரமானமடுவில்முழுகியிருக்கும் அரசர்களை இப்போது கைதுக்கிவிட்டுத் தருமத்தைக்காப்பாற்றினது, பீமனை

‘யும்அர்ஜுனனையும் உதவியாகக்கொண்டவரும் தேவகீபுத்திரருமான உமக்குஅரிதன்று. யாதவராகஅவதரித்த விஷ்ணுவே! மிகக்கொடியதான மலைக்காட்டையில் துயரப்பட்டிருந்தவர்களை, விடுவித்ததனால் எங்கும்விளங்கும் புகழ்முஅடைந்தீர். ஸந்தோஷம். புருஷோத்தமரோ! நாங்கள் என்னசெய்யட்டும்? வணங்கிநிற்கும் எங்களுக்குக் கட்டளையிடும்; நீர்கட்டளையிடுவது செயற்கரியதாயினும் அரசர்கள் அதைச்செய்தானதுபோலவே நினையும்” என்றனர். சிறந்த மனமுள்ளகண்ணபிரான் அவர்களைத் தைரியப்படுத்தி, “யுதிஷ்டிரர் ராஜஸூயயாகஞ்செய்ய விரும்புகிறார். அரசர்க்கரசராயிருக்க விரும்பித் தர்மத்தில்பிரவிருத்தித்த யுதிஷ்டிரரைஅறிந்த நீங்களெல்லாரும் அவருக்கு உதவிசெய்யவேண்டும்” என்றுசொன்னார். அரசர்களறிந்தசிறந்த ஜனமேஜயரே! உடனே அவ்வரசர்களெல்லோரும் கிருஷ்ணனுடைய அநதச்சொல்லை மிக்கஅன்புள்ளமனத்துடன் ஏற்றுக்கொண்டு ‘அபபடியேசெய்கிறோம்’ எனறுகூறினர். அவ்வரசர்கள் கிருஷ்ணனுக்கும் இரத்தினங்களைசேர்ப்பித்தனர். கண்ணபிரான் பெற விரும்பமில்லாமலிருந்தும் அவர்களிடமிருந்த தையையினால் அவற்றைப் பெற்றுக்கொண்டனர். ஜராஸநதன்புத்திரனான பெரியமனமுள்ள ஸஹதேவனென்பவன் பிராஜைகளோடும் மந்திரிகளோடுங்கூடத் தன்புரோஹிதரை முன்னிடமிக்கொண்டு வெளிப்பட்டுவந்தான். அந்தஸஹதேவன் அனேகரதனங்களை முன்னேவைத்து மிக்கவணக்கத்தோடு நமஸ்காஞ்செய்து புருஷோத்தமராகிய வாஸுதேவரை அடைந்தான். புருஷோத்தமரானகிருஷ்ணன் அப்போது பயத்திலைவருந்தின அவனுக்கு அபயமளித்து அதன்பிறகு அவனது விலைபெற்றஇரத்தினங்களைப் பெற்றுக்கொண்டார். அந்தஸஹதேவன், “சிறந்தகைகையுடைய புருஷோத்தமரான ஜனர்த்தனரே! மஹாபுருஷரே! என்பிதாசெய்த அபராதத்தை நீர் மனத்தில் வைக்கதகாது. கோவிந்தா! உம்மைச் சரணமடைந்திருக்கிறேன். பிரபுவே! என்மீது அனுக்ரஹஞ்செய்யக்கடவீர். தேவகீபுத்ரரே! உம்மிடத்திலும் பீமார்ஜுனர்களிடத்திலும் அனுமதி பெற்றுக்கொண்டு என்பிதாவின் தேகஸமஸ்காஞ்செய்ய விரும்புகிறேன். இனி நான் அச்சமற்று விரும்பினபடி ஸுகமாக ஸஞ்சரிக்கக்கடவேன்” என்றுசொன்னான். ஐயா! இவ்வாறு விண்ணப்பஞ்செய்துகொண்ட ஸஹதேவன்மேல் அன்புகூர்ந்த கண்ணபிரானும் மஹாரதர்களான பீமார்ஜுனர்களும், “இராஜாவே! உன்பிதாவுக்கு ஸம்ஸ்காஞ்செய்யலாம்” எனறுகூறினர். ‘ஜனமேஜய

ரே! கண்ணனும் பீமார்ஜுனர்களும் அவ்வாறுசொல்லக்கேட்டு மகததேசத்தரசனாகிய அநதஸஹதேவன் மந்திரிகளுடன்கூட விரைவாக நகரத்துக்குள்சென்று, சந்தனக்கட்டைகள், யாலேயம், ஸாஸம், காரகில்முதலிய கட்டைகளினால் சிதைசெய்து பலவகை ஸுகந்த தைலங்களையும் பெருநெய்த்தாரைகளையும் பொழிந்த நூறு புறங்களிலும் மலர்களை இறைத்து ஜராஸநதனைத் தஹனஞ்செய்தான். பிறகு ஸஹதேவன் ஸ்வர்க்கத்துக்குச் சென்ற தன்பிதாவை உத்தேசித்துத் தம்பிமார்களுடன் ஜலதர்ப்பணஞ்செய்தான் அநதஸஹதேவன் கண்ணனும் பெரும்பாக்கியம்பெற்ற பீமார்ஜுனர்களும் இருக்குமிடத்திற்குப் புறப்பட்டுவந்த கண்ணபிரானைவணங்கிக் கைகூப்பி, “கோவிந்தா! ஸாமினா, செம்மறியாமிகள், வெள்ளாமிகள், எருமைகள் முதலியவைகளும் யானைகளும் குதிரைகளும் பலவகைவஸ்திரங்களும் மிகுதியானதனினங்களும் இதோ இருக்கின்றன. தர்மராஜாவுக்குக் கொடுக்கலாம்; அல்லது தாங்களெவ்வாறு நினைக்கிறீர்களோ அவ்வாறுசெய்யலாம்” என்று விண்ணப்பஞ்செய்தான். புருஷோத்தமரானகிருஷ்ணன் பயத்தினால்வருந்தின் அநதஸஹதேவனென்னும் ஜராஸநதன்புத்ரனுக்கு அப்யமளித்து அவனை மகதராஜைபபட்டாபிஷேகஞ்செய்து அதன்பிறகு விலைபெற்ற இரத்தினங்களைப் பெற்றுக்கொண்டார். புத்திசாலியான அவ்வரசன் கிருஷ்ணனோடு ஸ்நேஹதையடைந்த பீமார்ஜுனர்களாலும் மிக மதிக்கப்பெற்றுத் திரும்பவும் பிருஹதரதன்நகரத்தில் பிரவேசித்தான். பீமார்ஜுனர்களோடுகூடிய கண்ணபிரான் அரசர்களனைவரையும் அவரவர் பிரயததுக்குத்தக்கபடி மரியாதைசெய்து ‘தர்மராஜாவின் அன்பைவிரும்புகிற மஹாத்மாக்களானநீங்கள் ராஜஸூய யாகத்திற்குவரவேண்டும்’ என்றுசொல்லி, அவர்களெல்லாருக்கும் கட்டளையிட்டு விடைகொடுத்தார். கிருஷ்ணனால் இவ்வாறுசொல்லப்பெற்ற அநதவீரர்களான அரசர்களனைவரும் மகிழ்ந்து அப்படியேயாகட்டுமென்று சொல்லி, மிகுந்தஉதஸாஹததினற் பிரகாசிப்பவர்களாகி அளவற்றஇரத்தினங்களையெடுத்துக்கொண்டு பீமார்ஜுனகிருஷ்ணர்களோடுசேர்ந்து புறப்பட்டனர். சிறந்த ஜயலக்ஷம் யோடுகூடிய புருஷச்ரேஷ்டரான கிருஷ்ணன் மிகுதியான இரத்தினங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு பீமார்ஜுனர்களுடன்கூடப் புறப்பட்டார். அச்சுதர் பீமார்ஜுனர்களுடன் இந்திரப்பிரஸ்தத்திற்குச்சென்று தர்மராஜாவைச் சந்தித்து, அன்புடன், “அரதர்க்கரசரானதர்மராஜாவே! பல்வானுனஜராஸநதன் பீமனால்கொல்லப்பட்டதும் இந்த

ராஜாக்கள் சிறையிலிருந்து விடுவிக்கப்பட்டதும் நற்காலம். பாரதரே! இந்தப் பீமார்ஜுனர்களிருவரும் புண்படாமல் கேஷமமாகத் திரும்பத் தமது நகரமசோநததும் நல்லகாலம்” என்று சொன்னார். பிறகு யுதிஷ்டிரார் மகிழ்ந்து கிருஷ்ணனைத் தக்கபடி பூஜித்துப் பீமஸேனனையும் ஆர்ஜுனனையும் தழுவிக்கொண்டார். அவ்வாறு ஜராஸந்தனையடித்துத் தமது இருஸேனா தரர்களால் உண்டாக்கப்பட்ட ஜயத்தையடைந்து தம்பிமார்களுடன் கூடித் தர்மராஜர் மகிழ்ந்தார். மகிழ்வுற்ற தர்மராஜர் ஜனீர்த்தனரைப் பார்த்து, “ஓ! புருஷசரேஷ்டரே! பலத்தினால் கொழுத்தவனும் சிறந்தபராகரமசாலியும் மகதராஜாவுமான ஜராஸந்தன் பீமஸேனனால்கொல்லப்பட்டது உமமையடைந்ததனுன்றோ? இனிக்கவல்லயற்று ராஜஸூயமென்னும் சிறந்தயாகத்தை நிறைவேற்றுவேன். ஜனாதிதனா! உமது புத்திபலத்தை மேற்கொண்டுதான் நான் இந்த யாகத்துக்குரியவனாகிறேன். புருஷோத்தமரே! ஜராஸந்தன்கோபித்து உமதுகீததியைப் பூமியிலிருந்து¹ குடித்துவிட்டான். ஜராஸந்தனை வதஞ்செய்ததினாலேயே உமக்கு மிகுந்த சிறப்புக்கள் வந்தன” என்று சொன்னார். இவ்வாறு ஸம்பாஷணஞ்செய்தபின் தர்மராஜா அந்த உயர்ந்ததேரைப் பிரபுவான கிருஷ்ணனுக்குக்கொடுத்தார். இவ்வாறு தாமராஜரால் கௌரவிக்கப் பெற்ற அந்தக்கிருஷ்ணபகவான் ஸந்தோஷமடைந்து அவாமேலன்பு வைத்து அந்த ஜராஸந்தரத்ததைப் பெற்றுக்கொண்டு ஆர்ஜுனனுடன் மகிழ்ந்திருந்தார். தர்மராஜா ஸேனா தரர்களுடன் கூட அரசர்களை அவரவரவயதுக்குத்தக்கபடி, ஸந்தித்துக் கௌரித்துப் பூஜித்து விடைகொடுத்தனுப்பினார். யுதிஷ்டிரரால் விடைகொடுக்கப் பெற்ற அவ்வரசர்கள் மனமகிழ்ந்து பலவகைகளான வாஹனங்களிலேறி அங்கிருந்து விரைவாகத் தமதம் தேசங்களுக்குச் சென்றனர். ஜனமேஜயரே! பேரறிவாளரும் புருஷசிமமுமான கண்ணபிரான் தமக்குப் பகைவனான ஜராஸந்தனைப் பாண்டவர்களால் இவ்வாறு கொல்வித்தார். பகைவரையடக்குகிறவராகிய கண்ணபிரான் தம்புத்தியை முன்னிட்டு ஜராஸந்தவதஞ் செய்வித்தபிறகு, தர்மபுத்திரர், குருதி, த்ரௌப்பதி, ஸூபதரை, பீமஸேனை, ஆர்ஜுனன், நகுல ஸஹதேவர்கள் இவர்களிடமசொல்லிக்கொண்டு தெளமயமுனிவரிடம் விடைபெற்றுத் தமது நகரத்திற்குப் புறப்பட்டார். யுதிஷ்டிரர் முதலான பாண்டவர்களால் பின்செல்லப்பட்டு நிகரற்றபுகழ்பெற்று மிகுந்த மகிழ்ச்சியோடு கூடிய கண்ணபிரான் மனோவேகமாகச் செல்வ

¹ இலலாமற்செய்துவிட்டான்.

தும தர்மராஜரால் கொடுக்கப்பட்டதுமான அந்தச் சிறந்ததெய்வத் தேரிலேறித் திசைகளெல்லாம் ஒலிக்குமபடி துவாரகாநகரத்திற்குச் சென்றார். பரதச்ரேஷ்டரான ஜனமேஜயரே! அப்போது யுதிஷ்டிரர் முதலான பாண்டவர்கள் சிறந்தகாரியம்செய்பவரான கிருஷ்ணபகவானைப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்தனர். ஜனமேஜயரே! தேவகிபுத்ரரான கிருஷ்ணபகவான் மிகப்பெரிய ஜயத்தையடைந்து அரசர்களுக்கு அபயமளித்துச் சென்றபோது அரதசெய்கையினால் மறுபடியும் அவர்புகழ் மிகப்பெருகிறது. ராஜாவே! பாண்டவர்கள் திரௌபதிக்கு மிகுந்தஸ்தோஷத்தை யுண்டுபண்ணினர். தாமராஜா அந்தக்காலத்தில் அறமபொருளினபங்கையுடையதாகப் பிரஜாபரிபாலனஞ்செய்வதற்கு எதுதருந்ததோ "அந்தக்ஷத்திரியதர்மத்தைப்பற்றிப்பேசினார்.

ஜாஸந்தவதப்ரீவம் முற்றிற்று.

இருபத்தாறாவது அத்தியாயம்.

தி க் வி ஜ ய ப ர் வ ம்.

(அர்ஜுனன் பீமன் நகுலஸஹதேவர் முதலானவர்கள் தர்மராஜாவினிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு தனித்தனியே திக்விஜயத்துகீதச் சென்றிருக்கின்றன வைசம்பாயனர் கருக்கமாகச் சொல்லியது.)

தர்மவான்களிற சிறந்தவரும தர்மத்தைச்செய்ய விரும்புகிறவரும் பகைவரைத் துன்புறுத்தியிருவருமான தர்மபுத்திரர் நாரதர் சொன்னதை நினைத்துப் பெருமூச்செறிந்தார். ஆயுதநதரித்தவரெல்லாரிலும் சிறந்தவனும் ¹ அக்னிபகவானால் சிறந்தவிலையும் அம்புவற்றாத பெருநுண்ணிகளையும் சத்தையையும் கொடியையும் ² ஸபையையும் அடைந்திருப்பவனும் இந்நிரபுத்திரனும் ³ குந்தியின்புத்திரனுமாகிய அர்ஜுனன், தர்மராஜாவினுடைய குறிப்பையறிந்து அவரெண்ணினை முடிக்கக்கருதி அவரிடம்பேசலானான்.

"இராஜாவே! வில், அஸ்திரம், அம்புகள், பராக்ரமம், ஸஹாயம், பூமி, கீர்த்தி, சேனை இவையெல்லாம் என்னுடையப்பட்டிருக்கின்றன. உமமுடைய எந்த அபிஷ்டம் ஸாதிக்கக்கூடாமலிருக்கிறதோ

¹ இங்கு 'பார்த்தபிராப்ய' என்ற உததரதேசபாடம் கொள்ளப்பட்டது. 'பிராப்தம் பிராப்ய' என்பதற்கு உன்னியினால் கிடைத்த வில் முதலியவற்றையடைந்து என்பது பொருள்.

² அக்னியிலிருந்து காப்பாற்றப்பட்ட மயன்செய்ததாதலால் ஸபையும் அக்னிபகவானால் கிடைத்ததாகச் சொல்லப்பட்டது.

அதைச் செய்வதற்கு உபாயம் பொக்கிஷத்தை நிரப்புவதுதான் என்று நான் நினைக்கிறேன். அரசர்களுக்குத் தலைமையானவரே! எல்லா அரசர்களையும் கப்பங்கொடுக்கச் செய்வேன். சிறந்ததிறியிலும் சிறந்த நகரத்திரத்திலும் சிறந்தலகனத்திலும் குபேரனால் ஆளப்பட்ட திசையை ஜயிக்கப்படுப்படுவேன்” என்றான். தனஞ்சயன் சொல்லைக்கேட்டுத் தர்மராஜர் அழகும்பிரமமான குரலுள்ளவாக்கினால் அவனுக்கு மறுமொழிகூறலானார். “பரதசரேஷ்டனே! யோக்கியர்களான பிராம்மணர்களைக்கொண்டு ஸ்வஸ்திவாசனா செய்தித்துப் பகைவர் தூயருறுமபடியும் அன்பர் களிக்குமபடியும் புறப்படு. பார்த்தா! உனக்கு ஜயமநிசசயம். நீ விருமபிள பலனையடைவாய்” என்றார். அவர் இவ்வாறு சொன்னபின்னர் அராஜுனன் பெரியஸைனியத்தினால்குழப்பெற்று அக்னிபகவாஹ கொடுக்கப்பட்டதும் ஆச்சரியமாகச் செல்வதுமாகிய திவ்யரதத்திலேறிச் சென்றான். அவ்வாறே பீமஸேனனும் புருஷ்சரேஷ்டர்களான நகுலஸஹதேவர்களும் தர்மராஜரால் கௌரவிக்கப்பெற்றுச் சேனைகளுடன் சென்றனர். ஜனமேஜயரே! குபேரனுக்கு இஷ்டமான வடதிசையை அராஜுனனும் கீழ்த்திசையைப் பீமஸேனனும் தென் திசையை ஸஹதேவனும் மேற்கிசையை அஸ்தாங்கையறிந்த நகுலனும் ஜயித்தனர். பிரபுவான தர்மராஜர் நண்பர்களின் கூட்டங்களினால் குழப்பெற்றுச் சிறந்தபீசுவரியத்தோடு காண்டவபரஸ்தத்தின் நடுவில் இருந்தார்.

இருபத்தேழாவது அத்தியாயம்.

திக்கவிஜயபர்வம். (தோடர்க்சி.)

(திக்கவிஜயத்தைப்பற்றி விரிவாகச் சொல்லும்படி ஜனமேஜயர்கேடக, வைசம்பாயனர் முதலில் அராஜுனன்வடதிசையை ஜயித்ததைச் சொல்லத்தோடங்கிப் பகதத்த ஜயம்வரையிற் சொல்லியது.)

ஜனமேஜயர், “பிராம்மணரே! திக்கவிஜயத்தைப்பற்றி விரிவாகச் சொல்லக்கடவீர்” என் முன்னோர்களின் சிலாக்கியமான சரித்திரத்தைக் கேட்பதில் என்விருப்பந தீரவில்லை” என்றுகேட்க, வைசம்பாயனர் கூறுகின்றார்

“தனஞ்சயனுடைய ஜயத்தை உமக்கு முதலிற் சொல்வேன். பாண்டவர்களால் ஒரேகாலத்திலன்றோ இப்புவனி ஜயிக்கப்பட்டது.

¹ ஜயகரமான வேதநதிரங்களை ஜயித்தல்.

பெரியமனமுள்ளவரும் குந்திபுத்திரரும் ராஜாவுமானயு திஷ்டிசர் ஆர் த்தராஜ்யத்தையடைந்தபிறகு மஹாராஜாவென்னும் பெயரையடை வதில் எண்ணங்கொண்டார். அப்போது பூமியை ஆண்டுகொண் டிருந்த கூத்தனிரியர்கள் இவர் பூமியை ஜயிக்க இருப்பதையறிந்து எதிர்த்துவந்தனர். ராஜாவே! பூமியிலுள்ள அந்த கூத்தனிரியர்க ளனைவரும் அர்ஜுனனைப் பயன்படாமற்செய்வதற்காக ஒன்றுசேர் ந்து ரதகஜதுரகபதாதிகளுடன் தர்மராஜாவை எதிர்த்துச்சென்ற னர். சிறந்தகைகளையுடையவனும் இந்திரபுத்திரனுமான அர்ஜு னன் யுத்தஞ்செய்யக்கருதின அந்தஅரசர்களைப் பெரும்போரில் தன் பராக்கரமத்தினால் எதிர்த்தான் புஜபலத்தையுடைய அர்ஜுனனால் தோற்கச்செய்யப்பட்ட அவ்வரசர்கூட்டம் காற்றினாலடிக்கப்பட்ட மேகக்கூட்டம்போல நாற்றிசைகளிலும் பஞ்சாய்ப்பறந்தது. எதிரிக ளானவீரர்களை வதஞ்செய்கிறவனை அர்ஜுனன் அந்தகூத்தனிரியர் களை யுத்தத்தில்வென்றபிறகு வடதிசையை வசப்படுத்தச்சென்றான். சிறந்தகைகளையுடைய அர்ஜுனன் முதலில் 'குளிங்கதேசத்தரசனை எளிதாகவே வசப்படுத்தினான். அவனுடன்சேர்ந்தே அர்ஜுனன் ஸால்வதேசநகரத்துக்குச் சென்றான். சிறந்தமனமுள்ள அந்தததனஞ் சயன் ஸால்வநகரத்தைச்சேர்ந்து தனதுபராக்கரமத்தினால் ஸால்வதே சத்தரசனாகிய உக்ரதன்வனென்பவனை வசப்படுத்தினான். வீரனான அர்ஜுனன் த்யுமதேஸெனென்னும் அந்தஅரசனை ஜயித்து உடனே அவனைத் தனது படைத்தலைவனாகச் செய்துகொண்டு கடதேசத்துக் குச்சென்றான். குந்திபுத்திரனை அர்ஜுனன் அந்தத்தேசத்தரசனாகிய ஸுநாபனைப் பராக்கரமத்தினால் யுத்தத்தில்வசப்படுத்தி இரண்டாவது ஸேனாதிபதியாகச் செய்தான். இராஜாவே! பகைவரைப்பிடிப்பவ னாகிய ஸவ்யஸாசியானவன் அவனுடன்கூடவே சாகஸத்வீபத்தில் பிரதிவிரதியென்னும் அரசனை ஜயித்தான். சாகஸத்வீபத்தவர்க ளும் ஸபத்தவீபத்தவாகளுமான அரசர்களுக்கு அர்ஜுனன்சேனை களைபு பெரும்போர்உண்டாயிற்று. அர்ஜுனன் தர்மராஜாவுடைய இஷ்டத்தை நிறைவேற்றுவதற்காக அவர்களனைவரையும் ஜயித்து அவர்களுடன்சேர்ந்தே பராக்கஜ்யோதிஷ்டமென்னும் நகரத்துக்குச்செ ன்றான். இராஜாவே! அந்தநகரத்தில் பகதததென்னும் மஹா ராஜனிருந்தான். மஹாத்மாவான அர்ஜுனனுக்கு அவனுடன் மிகப் பெரியபோர் நேர்ந்தது. அந்த பராக்கஜ்யோதிஷ்டராஜன் கிராதர்க ளாலும் சினர்களாலும் கடலிலுள்ள நீவுகளில்வலிக்கும் மற்றுமுள்ள

அனேகயுத்தவீரர்களாலும் சூழப்பட்டிருந்தான். அவ்வரசன் எட்டு நாளயுத்தஞ்செய்தபிறகு யுத்தத்தில் சோர்வில்லாததனஞ்சயனேனோக்கி நகைத்துக்கொண்டு பேசலானான். “சிறந்தகைகளையுடைய கௌரவபுத்திரனே! தேவேந்திரனுடையபூமாரும் யுத்தத்தில்பிரகாசிப்பவனுமாகிய உனக்கு இரதச்சூரத்தாம் தரும். நண்பனே! நான் மஹேந்திரனுக்குச் சினேகிதன். யுத்தத்தில் இரதிரனுக்குத்தாழாதவன். ஆகிலும், யுத்தத்தில் உனக்கெதிர்ப்பிறக என்னால்முடியாது. பாண்டவனே! உனக்கு எந்தவிருபடத்தை நான்செய்யக்கடவேன்; சொல். சிறந்தகைகளையுடைய புத்திரனே! நீ, எதைச்சொல்வையோ அதைச்செய்வேன்” என்றுசொன்னான். அதற்கு அர்ஜுனன், கௌரவர்களிற்சிறந்தவரும் தர்மதேவதையின் புத்திரரும் தர்மநதெரிந்தவரும் ஸத்தியஸுந்தருமான யுதிஷ்டிரரென்னுமராஜா மிகுதியாகத் தகஷிணைகள்கொடுத்துச் சாஸ்திரப்படியாகஞ்செய்கிறார். அவர் பூமிக்கு அரசராயிருப்பதை விரும்புகிறேன். அவருக்குக் கப்பங்கொடுக்கவேண்டும். நீர் எனதுபிதாவான தேவேந்திரனுக்குச் சினேகிதர்; என்னிடத்திலும் அன்புள்ளவராயிருக்கிறீர். ஆதலால், உம்மை நான் கட்டளையிடுவதில்லை. பிரீதியைமுன்னிடிக் கொடுக்கவேண்டும்” என்றுசொன்னான். பகதத்தன் “சூரதியின்மைந்தனே! எனக்கு நீஎப்படியோ அப்படியதான் ராஜாவானயுதிஷ்டிரரும்; நீசொன்னதையெல்லாம் செய்வேன்; உனக்கு மறுமென்னசெய்யக்கடவேன்?” என்றான்.

இருபத்தேட்டாவது அத்தியாயம்.

தி க் வி ஜ ய ப ர வ ம். (தோடர்கீசி.)

(அர்ஜுனன் வடதிசையில் சீவேதபர்வதம்வரையில் ஜயித்தது.)

இவ்வாறுசொல்லப்பட்டதனஞ்சயன் பகதத்தனைப்பார்த்து, “நீர்இதனை அங்கீகரித்ததினாலேயே எல்லாம்செய்ததாகும்” என்று மறுமொழிசொன்னான். சிறந்தகைகளையுடையவனும் சூரதிபுத்திரனுமானதனஞ்சயன் பகதத்தனைஜயித்தபிறகு அங்கிருந்து குபேராலாளப்பட்ட வடதிசைக்குச்சென்றான். புருஷச்சேஷ்டனை அர்ஜுனன் அந்தர்க்கிரி பஹிர்க்கிரி உப்கிரியென்னும் மலைநாடுகளை ஜயித்தான். ஜனமேஜயராஜாவே! மலைநாடுகளெல்லாவற்றையுமஜயித்து அவற்றி

1 சினேகிதனுடைய புத்திரனாதல்பற்றி ‘புத்திரனே!’ என்றான்.

லுள்ள அரசர்களை உட்படுத்தி நிலைநிறுத்தி மிகுதியான தனங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு அவர்களுக்கு விருப்பமுண்டாக்கி அவர்களனைவரோடுஞ்சேர்ந்து சிறந்தபேரிகைகளின் முழக்கத்தினாலும் தேருந்நோகளின் கோஷத்தினாலும் யானைகளின் கர்ஜனையினாலும் பூமியெல்லாம் நடுங்கச் செய்துகொண்டு 'உலூகதேசத்தில் வஸிக்கும் பிருஹநதனிடஞ்சென்றான். அப்போது பிருஹந்தன் சதுரங்கதளத்தோடு தனது நகரத்திலிருந்து விரைவாகப் புறப்பட்டு அர்ஜுனனுடன் போர்செய்தான். தனஞ்சயனுக்கும் பிருஹநதனுக்கும் பெரிய யுத்தம் நடந்தது. ப்ருஹநதன் அர்ஜுனனுடைய பிரதாபத்தைத் தாங்கமாட்டாமற் போனான். வெல்லமுடியாத மலையரசனான ப்ருஹந்தன் அர்ஜுனைத் தாங்குவது மிகக்கடினமென்று நினைத்து எத்தனங்களெல்லாவற்றையுமெடுத்துக்கொண்டு அர்ஜுனனிடம் வந்தான். ஜனமேஜய ராஜாவே! அர்ஜுனன் அவனுக்கு ராஜ்யத்தை நிலைக்கச் செய்து அவனுடன் சேர்ந்து ஸேனாபிதனாகவென்னும் அரசனை விரைவில் ராஜ்யத்தை விட்டுவிடக்கொண். அர்ஜுனன் அநதஸேனாபிதனின் ராஜ்யத்திலிருந்து கொண்டே மோதாபுரம், வாமதேவம், ஸுதாமம், ஸுஸங்குலம், உலூகதேசத்தின் வடபாகங்கள் இவைகளிலுள்ள அரசர்களைத் தர்ம ராஜர்கட்டளையிடுவதாகத் தூதர்களை யனுப்பி வருவித்தான். ராஜாவே! அதன்பிறகு கிரீடி பஞ்சகணமென்னும் தேசத்தை ஜயித்தான். பிரபுவான அர்ஜுனன் ஸேனாபிதனின் நகரத்தினருகிலுள்ள தேவப்ரஸ்தநகரத்தை யடைந்து சதுரங்கதளத்தோடு அங்கே வாஸஞ்செய்தான். புருஷச்ரேஷ்டரே! சிறந்த சக்திமானான அர்ஜுனன் அவ்வரசர்களனைவராலும் சூழப்பெற்றுப் பூருவமசத்தவனாகிய விஷ்வகச்வனென்னும் அரசனை எதிர்த்தான். இராஜாவே! சூரர்களும் மஹாரதர்களும் மலையரசர்களைப் போரில் வென்றபிறகு விஷ்வகச்வனால் ஆளப்பட்ட நகரத்தை ஸேனையினாலே யே ஜயித்தான். அர்ஜுனன் பெளரவனான விஷ்வகச்வனை ஜயித்தபின் மலையாடுகளில் வஸிக்கும் கொள்ளைக்காரர்களாகிய உதஸவஸங்கேதரென்னும் ஏழுகட்டத்தாரை ஜயித்தான். அதன்பிறகு கூத்திரியச்ரேஷ்டனான அர்ஜுனன் வீரர்களான காச்மீரதேசத்தரசர்களையும் சிற்றரசர்களப் பின்மருடன்கூடிய லோஹிதனென்னும் அரசனையும் ஜயித்தான். ராஜாவே! அதன்பிறகு திரிகர்த்தர், தார்வர், கோகநதர், என்னும் பல் தேசத்து கூத்திரியர்களெல்லோரும் அர்ஜுனனிடம் வந்து சேர்ந்தனர். அதன்பிறகு அர்ஜுனன் 'அவிஸாரியென்னும் அழகான பாட்டணத்தை ஜயித்தான். உரகா

குலூகதேசமென்று, சில பிரதிகளில் காணப்படுகிறது.

புரியில்வணிக்கும் ரோசமானனென்பவனையும் யுத்தத்தில்ஜயித்தான். அதன்பிறகு அவன் பலவகைஆயுதங்களினால் நன்றாகக்காக்கப்பட்ட அழகானஸிம்மபுரத்தைத் தன்பராக்ரமத்தினால் யுத்தத்தில்பீடித்தான். பாண்டவச்ரேஷ்டனும் கௌரவர்களைவிருத்திசெய்பவனுமாகிய அர்ஜுனன் பிறகு எல்லாச்சேனைகளோடுங்கூட ஸும்ஹ தேசத்தையும்¹ சோளதேசத்தையும்ஜயித்தான். சிறந்தபராக்ரமசாலியும் இந்திரபுத்திரனுமான அர்ஜுனன் அணுகமுடியாதபாற்றீக தேசத்தைப் பெரியயுத்தத்தினால் பின்பு வசப்படுத்தினான். இந்திரபுத்திரனும் பாண்டவனுமான பஸ்குனன் முக்கியமானசேனையை யழைத்துக்கொண்டு தரதேசத்தாரையும் கரம்போஜதேசத்தாரையும் ஜயித்தான். வடகிழக்குத்திசையைச்சார்ந்திருப்பவரும் காட்டில் வசிப்பவருமான² தஸ்யுக்களனைவரையும் ஸமர்த்தனான அர்ஜுனன் வென்றான். மஹாராஜாவே! லோஹர்களும் பரமகாமபோஜர்களும் ரிஷிகர்களும் உத்தரர்களும் ஒன்றுசேர்ந்தவர, அவர்களையும் அர்ஜுனன்ஜயித்தான். ரிஷிகதேசத்தில் ரிஷிகர்களுக்கும் அர்ஜுனனுக்கும்நடந்தசண்டை தாரகாமயமென்னும் தேவாஸுரபுத்தமபோல் மிகப்பயங்கரமாயிருந்தது. ராஜாவே! அந்த அர்ஜுனன் போர்முனையில் ரிஷிகர்களைவென்று அங்கே அவர்களிடமிருந்து கிளிவயிற்றுக்குச்சமானமான (நிறமுள்ள) எட்டுக்குதிரைகளைக்கொண்டுவந்தான். மயில்வாணமுள்ளவைசிலவும் அவற்றிற்கு மேலானவைசிலவுமான, வேகமாகவும் சோராமலும் ஓடத்தக்க குதிரைகளைக் கப்பமாகக் கொண்டுவந்தான். புருஷச்ரேஷ்டனான அர்ஜுனன் இமயமலையையும் நிஷ்குடமலையையும் யுத்தத்தில்ஜயித்துச் சுவேதபர்வதத்தையடைந்து அதில்வாஸஞ்செய்தான்.

இருபத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

தி க் வி ஜ ய ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி.)

—***—

(அர்ஜுனன் திக்விஜயத்தைமுடித்துக்கொண்டு இந்திர

பரஸ்தம்வந்து சேர்ந்தது.)

பாண்டவச்ரேஷ்டனும் சிறந்தசக்தியுள்ளவனுமான அர்ஜுனன் சுவேதபர்வதத்தைத்தாண்டி த்ருமனென்னும்கிம்புருஷனுடைய புத்திரனால் காக்கப்பட்டதும் கிம்புருஷர்களுள்ளும் தேவஜாதியா

¹ இந்தப்பெயருடையதேசமொன்று வடக்கேயிருந்திருக்கவேண்டும்.

² கொள்ளைக்காரர்கள்.

ருக்கு இருபபிடமுமாகிய தேசத்தைக் க்ஷத்திரியர்களை முடிக்கும் பெரியபுத்தத்தினால் ஜயித்து அந்தத்துருமபுத்திரனைக் கப்பம்கட்டச் செய்தான். அவனை ஜயித்தபிறகு இந்திரபுத்திரனை அர்ஜுனன் யக்ஷர்களாலரக்ஷிக்கப்பட்ட ஹாடகமென்னும்தேசத்தைச் சேனையுடன் அச்சமின்றி அடைந்தான். கௌரவசரேஷ்டனான அர்ஜுனன் அந்த ஹாடகதேசத்தாரைப் போர்செய்யாமலேவசப்படுத்தி மானஸஸரோவரத்தையும் ரிஷிகுல்யைகளென்றுசொல்லப்பட்ட கால்வாய்களெல்லாவற்றையும் கண்டான். ஸமர்த்தனான அர்ஜுனன் மானஸஸரோவரத்தையடைந்தபிறகு ஹாடகதேசத்தின்ஸமீபத்தில் கந்தர்வர்களால் ரக்ஷிக்கப்பட்டதேசத்தை ஜயித்தான். அப்போது அநதக் கந்தர்வநகரத்தில் தித்திரிபபிக்ஷிதூள்போலச் சித்திரவர்ணமுள்ளவையும் மண்கேங்குளென்று பெயருள்ளவையுமான உத்தமமானகுதிரைகளையெல்லாம் கப்பமாகப்பெற்றான். அதன்பிறகு பால்குனன் ஹேமகூடமலையையடைந்து அதில்வாஸஞ்செய்தான். ராஜசரேஷ்டரான ஜனமேஜயரே! பெருஞ்சேனையினற் சூழப்பட்டவனான அவன் அநத ஹேமகூடமலையையதாண்டி ஹரிவர்ஷமென்னும் கண்டத்தில் பிரவேசித்தான். அங்கே இவ்வுலகத்திலெல்லாம் அழகான அனைகநகரங்களையும் வனங்களையும் தெளிந்தஜலமுள்ளநதிகளையும் தேவர்களேப போன்ற புருஷர்களையும் பார்ப்பதற்கினிய பெண்களையும் கண்டான். தனஞ்சயன் அவர்களெல்லாரையும்கண்டு களித்து அவர்களை வசப்படுத்திக்கொண்டான். மிக்கஅதிகமான ரத்னங்களையும் பெற்றுக்கொண்டான். ஸமர்த்தனான அவன் அங்கிருந்து நிஷதமென்னுமமலைக்குச்சென்று அமமலையிலுள்ளேரே ஜயித்தான். ராஜாவே! அர்ஜுனன் அதன்பிறகு நிஷதமென்னும் பெரியமலையத்தாண்டித் தேவபூமியாகிய இலாவருதமென்னும் நடுக்கண்டத்தில் பிரவேசித்தான். அந்தத்தனஞ்சயன் அவ்விடத்தில் தேவர்களைப்போன்றவரும் பூமியில்கிரற்றவரும் இதற்குமுன் காணப்படாதவரும் அழகுள்ளவருமான சிறந்தமனிதரையும் வெண்மையானவீடுகளையும் அபஸரஸுகளுக்கொப்பான பெண்களையும் கண்டான். அழகான அவர்களைக்கண்டு வசப்படுத்தினான். அவன் அவர்களாலும் பார்க்கப்பெற்றான். ராஜசரேஷ்டரே! சிறந்தபாக்யமுள்ள அர்ஜுனன் அவர்களைவசப்படுத்திக் கப்பங்கட்டிவித்து உயர்ந்தஇரத்தினங்களையும்ஆபரணங்களையும் ஆஸனங்களையும் பெற்றுக்கொண்டு ஸந்தோஷத்துடன் அங்கிருந்து வடக்கே சென்றான். அங்கே மலைகளுட்கிரந்த மேருமலையெக்கண்டான். பொன்மயமானதும் நான்குநிறங்களுடையதும் (மனிதர்) அணுகமுடி

யாததும் லக்ஷ்மியோஜனை உயரமுள்ளதும் பூமியில் ஆழ்ந்திருப்பதும் ஒளிகளின்கூட்டமாக ஜ்வலிப்பதும் மிகச்சிறந்ததும் பொன்மயமாகப் பிரகாசிக்கின்ற கொடுமுடிகளினால் ஸூர்யன் ஒளியைவிடக் குவதும் பொன் ஆபரணங்கள் நிரம்பினதும் ஸ்வர்க்கத்திலுள்ள தேவர்களாலும் கந்தர்வர்களாலும் ஆசரயிக்கப்பட்டதும் அளவிடக்கூடாததும், புண்ணியமிகுதியிலலாத ஜனங்களால் அடையமுடியாததும் கொடியஸர்ப்பங்கள் ஸஞ்சரிப்பதும் உயர்ந்த ஒஷ்டிகள் விளங்குவதும் உயரத்தினால் ஸ்வர்க்கத்தை மறைத்து நிற்பதும் மனத்தினாலும் மற்றவர்கள் செல்லக்கூடாததும் நதிகளும் செடிகளும் நிரம்பினதும் மிக்க அழகான பலபறவைக்கூட்டங்கள் கூவுவதுமான அநதமேருமலையைக் கண்டு அர்ஜுனன் மகிழ்வுற்றான். தேவபூமியான இலாவ்ருதகண்டம் மேருவினால் எங்கும் அலங்கரிக்கப்படாதிருந்தது. மேருவின் தென்பக்கத்தில் எந்தக்காலத்திலும் பூக்களும் கனிகளும் நிரம்பினதும் ஸித்தர்கள் சாரணர்களென்னுமதேவர்களால் நெருங்கப்பட்டதுமான நாவல் மரமிருக்கிறது. ராஜாவே! அம்மரத்தின்கீழ்க் ஸ்வர்க்கம்வரையில் மேலே வியாபித்திருக்கின்றன. அதன்பெயரைவைத்துத் தான் இந்தக்கண்டத்தை 'ஜம்பூதவீபமென்பர். சூரனாஸவ்யஸாசி அந்த ஜம்பூமரத்தைக்கண்டான். ராஜாவே! அவன் இவ்வுலகத்தில் நிகரில்லாமலிருந்த அந்த ஜம்பூமரத்தையும் மேருமலையையும் சுற்றிலும் பார்த்து மகிழ்ந்தான். அப்போது அர்ஜுனன் அங்குள்ள ஸித்தர் சாரணராகிய தேவர்களாலளிக்கப்பட்ட அனேகமாயிரமரத்தினங்களையும் ஆபரணங்களையும் பெற்றுக்கொண்டான். அர்ஜுனன் அங்கே அதிகவிடைபெற்ற வஸ்திரங்களையும் பெற்றுக்கொண்டு தன்ஜ்யேஷ்டராகிய தர்மராஜாவின் பாகததுக்காக அனேகஇரத்தினங்களையும் வாங்கிக்கொண்டு அவர்களிடம் விடைபெற்றுச் செல்லத்தொடங்கினான். ஸமர்த்தனான அவன் சிறந்தமலையாகிய மேருவைப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து நதிகளிறசிறந்த ஜம்பூநதியைப்பார்த்துக்கொண்டு அதன்கரை வழியாகச் சென்றான். ராஜச்ரேஷ்டரே! மதுரமான நாவற்பழச்சாறு பிரவாகமாக ஒழிவதும் பொன்மயமான பறவைக்கூட்டங்களால் லடையப்பட்டதும் பொற்றாமரைகளும் பொன்னிறமான சேறும் பொன்னிறமான ஜலமும் மணலுமுள்ளதும் சிலவிடங்களில் மலர்ந்தபொன்மயமான ரெய்தல்கள் நிரம்பினதும் சிலவிடங்களில் பொன்மயமான புஷ்பங்களேப்புஷ்பித்தமரங்கள் கரைகளில் நிரம்பினதும் பொற்படிகளோடு கூடிய துறைகளினால் ஈர்க்கும் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் சூற்றமற்றத்தனக்

குலியல்களுள்ளதும் வாத்தியங்கள் பாட்டுக்களின் முழக்கங்களோடு கூடியதும் பரகாசிக்கின்றபொன்¹ விதானங்களினால் எல்லாவிடங்களிலும் சோபிப்பதும் அதற்குமுன்காணப்படாததுமான அநதசசிறநத நதியைக்கண்டு புகழ்ந்தான் அநதநதியின் ஜலத்தை உட்கொள்வதனால் மிக்க அழகானவர்களும் எப்போதும் ஸுகமும் ஸநதோஷமுமுள்ளவர்களும் எல்லா அலங்காரங்களாலும் சோபிப்பவர்களும் தேவருக்கு ஒப்பானவர்களுமான மனிதர்கள் ஸம்ஸாரங்களுடன் அநதநதிக்கரையிலிருக்கக்கண்டு மனங்கனித்தான். தனஞ்சயன் அவர்களிடத்தில் அனேக இரத்தினங்களையும் பொன்மயமான நாவற்பழங்கோயும் ஆபரணங்களையும் நயமாகப் பெற்றுக்கொண்டான். பெறுதற்கு அரியவையான அவற்றைப் பெற்றுக்கொண்டு அவன் மேற்றிசைகஞ்ச்சென்றான். அங்கேயும் நாகா களால இரத்தி க்கப்பட்டு தேசத்தை ஜயித்தான்.

ஜனமேஜயமஹாராஜாவே! ஸமாத் தனான அராஜுனன் அங்கிருநது மேற்கே சென்று கந்தபாதனமலையைச் சேர்ந்து, அங்குள்ளவர்களை ஜயித்தான். ராஜாவே! அநதக்கந்தமாதனத்தைத் தாண்டிப் பிறகு அவன் ரதனங்களுள்ளதும், பார்ப்பதற்கு இனியவர்களும் தேவர்களுக்கொப்பானவர்களுமான ஸ்திரீபுருஷர்கள் வஸிப்பதுமான கேதுமாலமென்னுமகண்டத்தைக் கண்டான். ராஜாவே! ஸவயஸாசியான தனஞ்சயன் அதை ஜயித்துக் கப்பங்கட்டச்செய்து அங்குள்ள அருமையான ரத்தினங்களைக் காண்கையாக வாங்கிக்கொண்டு மறுபடியும் மத்தியதேசமாகிய இலாவருத்ததிறகுத்திருமபிவருது அங்கிருநது கிழக்கே சென்று மேருமலைக்கும்¹ மந்தரமலைக்கும் இடையில் சைலோதையென்னும் ஆற்றின் இருபுறங்களிலும் மூங்கில்களின் சுகமான நிழலை அடுத்திருப்பவராகிய கஷா, ஜஷர், நத்யௌதர், பாகஸர், தீப்தவேணிபர், பசுபா, குலிந்தர், தங்கணர், பாதங்கணரென்னும் ஜாதியா ரணைவரையும் ஜயித்துக் கப்பங்கட்டச்செய்து அவரெல்லாரிடத்திலுமிருநது ரதனங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு அங்கிருந்து மால்யவானென்னும் மலைக்குச் சென்றான். அராஜுனன் அநதமால்யவானென்னும் பெரியமலையைத் தாண்டிப் பரிசுத்தமும் தேவலோகம்போன்றதுமான பத்ராச்வமென்னும் கண்டத்தில் பிரவேசித்தான். அவ்விடத்தில் சிறப்புற்றவர்களும் தேவர்களைப் போன்றவர்களுமான புருஷச் சேஷ்டர்களை ஜயித்து உட்படுத்திக் கப்பங்கட்டச்செய்து ஆங்காங்குள்ள எண்ணிறந்த ரதனங்களை அவரவர்களுிடமிருந்து காணிக்கையாக வாங்கிக்

கொண்டு பிறகு நீலமென்னும்மலைக்குச்சென்று அங்குள்ளவரைஜாரித் தான். பிறகு அர்ஜுனன் பெரியதாகியநீலமலையைத்தாண்டி அழகிய ஆண்பெண்களநிரமபியிருக்கும் ரமயகமென்னும் கண்டத்தில்பிரவேசித்தான். அநதஅர்ஜுனன் அந்தத்தேசத்தைஜயித்துக் கப்பங்கொடுக்கச்செய்து குஹ்யகர்களாலரக்ஷிக்கப்பட்ட தேசத்தையும் ஜயித்தான் அரசர்க்கரசே! மஹாபலசாலியானஅர்ஜுனன் அந்தத் தேசத்தில் ராஜஸூயயாகத்தின்சிறப்புக்காக மனத்தைககவரத்தக்க அழகானபொன்மான்களையும் பொற்பறவைகளையும் இன்னும்அனேக ரதனங்களையும் காணிக்கையாகவாங்கிக்கொண்டான். அதன்பிறகு கந்தர்வர்களாலரக்ஷிக்கப்பட்ட தேசத்தையும் அதிலுள்ளகந்தர்வக் கூட்டத்தையும் ஜயித்தான். ராஜாழீவ! 'அதன்பிறகு அர்ஜுனன் அங்குள்ளஉயர்நதத்தினங்களைப்பெற்றுக்கொண்டு உடனே ஹிரண் வதமென்னும்கண்டத்தில் பரவேசித்தான். ராஜாவே! அவன் அநத அழகானஇடங்களில நகரத்திரங்குளின்நடுவில் சநதிரன்பிரகாசிபபது போல மாளிகைவரிசைகளுக்கிடையே ஸஞ்சரிக்கததொடங்கினான். அரசர்க்கரசே! அங்கே பராக்ரமத்தினுண்டான சிறநதஅழகோடும புகழோடும, ராஜமாக்கங்களுங்குமஸஞ்சரிக்கும்அவனை உயர்நத மாளிகைகளின் மேற்கட்டுகளிலிருநத மங்கையர்களனைவரும் கண்டனர். இரத்தத்திலேறித் தூணிகளைத்தாங்கிக் கவசகிரீடங்களையணிந்து கையும்வில்லுமாக யுத்தஸன்னாகத்தோடிருப்பவனும் விருதுகளுள்ளவனும் மிருதுசரீரமுள்ளவனும் மிருநதபலசாலியும் சக்திகளெல்லாமசேர்நதவனும் எதிரிகளைஹதஞ்செய்பவனும் எதிரிகளுடைய யானைகளைத்தடுப்பவனும் தனக்குயர்வற்றவனும் இநதிரனுக்கொப்பானவனுமான அநதஅர்ஜுனனைக்கண்ட அங்குள்ளபெண்கூட்டங்கள் 'வேலாயுதத்தையுடையமுருகக்கடவுளோ' எனநினைத்தன. 'யுத்தத்திலவியக்கதக்க பராக்ரமமுள்ள அநதபபுருஷபபுலி இவன் தான். இவன்கைவன்மையிலகப்பட்ட பகைவர்கூட்டங்கள் நிற்பதில்லை' என்றசொற்களைச்சொல்லிக்கொண்டு அநதபபெண்கள் அன்புடன் தனஞ்சயனைத்துதித்து அவன்சிரஸில் பூமாரிபொழிந்தனர். அங்குள்ளவர்களனைவரும் அவனை விருப்பததுடன்பார்த்து அவன் மேல் இரத்தினங்களையும் பூஷணங்களையும் வருஷித்தனர். அர்ஜுனன் அவர்களுையெல்லாமஜயித்துக் கப்பங்கொடுக்கச்செய்து முத்து, பொன், பவழம், ஆயுதம், ஆபரணம்முதலியவற்றை அவர்களிடம் பெற்றுக்கொண்டு, சிருங்கவானென்னும்மலைக்குச்சென்றான். மஹாத்மாவும் கௌரவனும் பாண்டவனுமாகிய பங்குனன் சிருங்கவானென்

னும்மலையையும்கடந்து அதற்குவடக்கிலுள்ள ஹரிவர்ஷமென்னும் கண்டத்தைபடைந்து அங்குள்ள வித்யாதாரர்களின்கூட்டங்களையும் யக்ஷராஜாக்களையும்ஜயித்து எல்லாவற்றிலும்சிறந்த திவ்யவஸ்திரங்களையும் கல்பகவிருக்ஷங்களின்இலைகளையும் யாகத்திற்குரிய பலவகையான உயர்ந்தகிருஷ்ணஜினங்களையும் பெற்றுக்கொண்டான். இந்திரபுத்திரனான அர்ஜுனன் ஹரிவர்ஷமென்னும்கண்டத்தின்வடபாகத்திறசென்று அநதத்தேசத்தைஜயிக்கவிரும்பினான். அங்கே பெரிய தேகமும் மிகுந்தவன்மையுமுள்ள துவாரபாலகர்கள் மஹாவீரனான அர்ஜுனனைவந்துகண்டு, “ அர்ஜுனா! இநதநகரத்தை நீஎவ்வகையிலும்ஜயிக்கமுடியாது. நல்லவனே! திரும்பிசெல். தோல்வியடையாதவனே! இதுவரையிறபோதும். இநதப்பட்டணத்தில் எந்தமனிதன்பிரவேசிப்பனோ அவன் இருக்கமாட்டான். வீரனே! உன்னிடத்தில் நாங்கள் அன்புள்ளவராயிருக்கிறோம். நீஜயித்ததுபோதும். அர்ஜுனா! இநதஇடத்தில் நீஜயிக்கக்கூடியது ஒன்றும் தூண்படவில்லை. இஃதுஉத்தராகுருக்ஷத்திரம். இவ்விடத்தில் யுத்தம்நடவாது. குருதிபுத்தா! நீ இங்கேபிரவேசித்தாலும் ஒன்றையும்காணமாட்டாய். மானிடதேகத்தோடு இங்கே எதையும்பார்க்கமுடியாது. புருஷச்ரேஷ்டனே! அல்லது இவ்விடத்தில் உனக்கு வேறுகாரியமஏதாவது ஆகவேண்டியிருந்தால் அதைச்சொல். பாரதனே! உன்சொல்லின் படி நாங்கள்செய்வோம்” என்றுசொன்னார்கள். ராஜாவே? பிறகு அர்ஜுனன் நகைத்துக்கொண்டு அவர்களைப்பார்த்து, “ சிறந்தஅறிவுள்ளதர்மராஜாவைப் பூமிமுழுவுதுக்கும் அரசராகச்செய்யவிரும்புகிறேன். மானிடர்கள் பிரவேசிப்பதுவிரோதமாயிருந்தால் உங்கள் தேசத்தில் நான்பிரவேசியேன். யுதிஷ்டிரருக்கு ஏதாவது ஒருதிரவியத்தைக்கப்பமாகக்கொடுங்கள். இல்லாவிட்டால் கிருஷ்ணனுடன்சேர்ந்து பாணயுத்தஞ்செய்வேன்” என்றுசொன்னான். அதன்பிறகு அவர்கள் திவ்யவஸ்திரங்களையும் திவ்யாபரணங்களையும் தேவர்க்குரியபட்டுக்களையும் தோல்களையும் அவனுக்குக் கப்பமாகக்கொடுத்தனர். அநதப்புருஷச்ரேஷ்டனான அர்ஜுனன் இவ்வாறு கூத்ததிரியர்களோடும் கொள்ளைக்காரர்களோடும் அனேகயுத்தங்கள்செய்து அவர்களெல்லாரையும்ஜயித்துக் கப்பமாகட்டிமபடிசெய்து வடதிசைமுழுமையும் வசப்படுத்தி எல்லாபிடத்திலும் தனங்களையும் பலவகைத்தினங்களையும் சிட்டுக்குருவிபோலச் சித்திரவர்ணமும் கிளியிறகுதிறமும் மயில்கிறமுமுள்ளவையும் காற்றுக்குச்சமானமான வேகமுள்ளவையுமான பலவகைக்குதிரைகளையும் வாங்கிக்கொண்டு பெரியசதுரங்க

சேனையுடன் இந்திரப்ரஸ்தநகரத்துக்குத் திரும்பிவந்தான். அவன் அந்தவாஹனங்கள் தனங்கள் அனைத்தையும் தர்மராஜாவுக்கு ஒப்பு வித்தான். அவரிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு தன்கிருஹத்திற்குச் சென்றான்.

முப்பதாவது அத்தியாயம்.

திக்கவிஜயபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

— ❖ —

(பீமஸேனன் திக்கவிஜயத்தில் சேந்தேசத்தைஜயித்தது.)

பலமும்பராக்கரமமுமுள்ளவனும் எதிரிகளுக்குத் துயரத்தை விளைவிப்பவனும பரதச்ரேஷ்டனுமான பீமஸேனனும் அர்ஜுனன் புறப்பட்டபோதே தர்மராஜரிடமிடைபெற்றுக்கொண்டு அயல்தேசங் களையழிப்பதும் யானைகள், குதிரைகள், தேர்கள்நிரம்பினதும் கவசங் களைத் தரித்ததுமாகிய பெருஞ்சேனைக்கூட்டத்திறை சூழப்பெற்றுக் கீழ்த்திசையை நோக்கிச்சென்றான். புருஷச்ரேஷ்டனாகிய அநதப பீமன் பாஞ்சாலதேசத்தின் முதன்மையான இராஜதானிக்குச்சென்று பாஞ்சாலராஜர்களைப் பலவகையான உபாயங்களினால் ஸமாதானஞ் செய்து அவர்களிடத்தில் ஒருகப்பத்தைவாங்கிக்கொண்டு விதேக தேசத்தின்ராஜதானிக்குச்சென்றான். ஞானம ஸமர்த்தனும் பரதச்ரேஷ்டனுமான அநதப்பீமன் கண்டகர்களென்னும் விதேகதேசத் தாரைஜயித்து, உடனே தசாண்டதேசத்தைஜயித்தான். அங்கே ஸுதர்மாவென்னும் தசாண்டதேசத்தரசன் பீமசேனனுடன் ஆயு தங்களில்லாமல் பயங்கரமான பெருஞ்சண்டைசெய்தான். மஹாத்மா வானஸுதர்மாவின் அந்தச்செய்கையைக்கண்டு பீமஸேனன் மஹா பலசாலியான அவனைத் தன்னுமுதன்மையானஸேனாபதியாகச்செய்து கொண்டான். ராஜாவே! பயங்கரமான பராக்கரமமுள்ள பீமன் பெருஞ் சேனையினால் பூமியைஅதிரச்செய்பவன் போல அங்கிருந்து கிழக்குத் திக்கிற்சென்றான். ராஜாவே! பலவான்களிற்கிறந்தவனும் வீரனு மான அநதப்பீமன் ஸேனையுடன்விளங்கும் அச்வமேதேச்வரனென் னும் அரசனைப் போரிடவென்றான். குந்திபுத்திரனும் கௌரவ னும் மஹாபராக்கரமசாலியுமான அநதப்பீமன் அதிகச்சாமில்லாமலே அவனைஜயித்து அதீன்கீழ்த்தேசத்தையும் ஜயித்தான். அங்கிருந்து தெற்கே 'புளிந்தர்களின் பெரியநகர'த்திற்கு வந்து, ஸுகுமாரன்,

ஸ-மித்ரனென்னும் இரண்டு அரசர்களுக்கும் வசப்படுத்திக்கொண்டான். ஜனமேஜயனோ! பரதசரேஷ்டனான பீமஸேனன் தர்மராஜாவின் ஆஜ்ஞையின்படி அங்கிருந்து மஹாபராக்ரமசராவியான சிசுபாலனை எதிர்த்துச் சென்றான். வீரரோ! சேதிதேசத்தரசனான சிசுபாலனும் பீமஸேனன் ஆரம்பத்தைக்கேட்டு நகரத்திலிருந்து வெளியில்வந்து பீமஸேனை எதிர்கொண்டழைத்தான். மஹாராஜாவே! அப்போது அந்தகனெளரவராஜனும் சேதிதேசத்தரசனுக்கடித் தங்கள் இரண்டுகுலங்களையும்பற்றிக் குசலபரசனஞ் செய்துகொண்டனர். ராஜாவே! அப்போது சேதிராஜன் தன்தேசத்தைப் பீமனிடம ஒப்பித்துப் பீமனைப்பார்த்து நகைத்துக்கொண்டே, “குற்றமற்றவனே! இதென்னசெய்கிறாய்?” என்றுகேட்டான். அப்போது பீமன் தர்மராஜா செய்யவிரும்பியிருப்பதை அவனுக்குச்சொன்னான். அவ்வரசனும் அவன்சொன்னதையங்கீகரித்து அப்படியே செய்தான். ராஜாவே! அப்போது பீமஸேனன் சேனைகளோடும் வாஹனங்களோடும் பதினமூன்றுரத்திரி அங்கேவஸித்து, சிசுபாலனால் மரியாதைசெய்யப்பெற்றுச் சென்றான்.

முப்பத்தோராவது அத்தியாயம்.

தி க் வி ஜ ய ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(பீமஸேனன் திக்விஜயம்முடித்துக்கொண்டு இந்த்ரபால்சத்ம வந்து சேர்ந்தது.)

எதிரிகளையடக்குகிறவனாகிய பீமன் பிறகு அங்கிருந்து குமாரசுவிஷயமென்னும் தேசத்தரசனான சிரேணிமாமென்பவனையும் கோஸலதேசாதிபதியான பிருஹதபலனென்பவனையும் ஜயித்தான். பாண்டவச்சரேஷ்டனான பீமன் தர்மநதெரிந்தவனும் இடைவிடாமல் யாகஞ் செய்பவனும் மஹாபலசாவியுமான அந்த பிருஹதபலனென்பவனை அயோததியில் எளிதில்வென்றான். அதன்பிறகு ஸமர்த்தனான பீமன் கோபாலகக்ஷினென்னு மரசனையும் வடகோஸலததோடு சேர்ந்த கோஸலதேசத்தையும் மல்லதேசத்தரசனையும் ஜயித்தான். பலசாவியான பீமன் அதன்பிறகு இமயமலையின்பக்கம்சென்று ஜலக்கரையிலுள்ள தேசமனைத்தையும் சிக்கிரத்தில் வசப்படுத்திக்கொண்டான். மிகச்சிறந்த பராக்ரமமுள்ளவனும் பலவான்களிற்கிறந்தவனும் பரதசரேஷ்டனுமான அந்தபீமன் தன்வலிமையினால் பற்பலதேசங்களை இவ்

வாறுஜயித்துப் பல்லாடதேசத்தினருகிலுள்ள சுக்திமானென்னும் மலையையும் ஜயித்தான். சிறந்தகைகளையுடையவனும் அச்சத்தைத் தரும் பராக்ரமமுள்ளவனுமாகிய பீமன் யுத்தத்தில் புறங்காட்டாதவனாகிய ஸுபாஹுவென்னும் காகிராஜாவைக் கீழ்ப்படுத்தினான். பாண்டவச்ரேஷ்டனான பீமன் அதன்பிறகு ஸுபார்ச்வமென்னும் மலைக்கருகில் எதிர்த்து யுத்தஞ்செய்யவந்த க்ராதென்னும் ராஜச்ரேஷ்டனைத் தன்பலத்தினால் யுத்தத்தில்வென்றான். சிறந்தபராக்ரமமுள்ள அவன் பிறகு மிக்கபலமுள்ள மத்ஸ்யதேசத்தையும் மலததேசத்தையும் அநகதேசத்தையும் அபயதேசத்தையும் பசுபூமிபெயன்னும்தேசத்தையும் முழுதுமஜயித்தான். சிறந்த கைகளையுடைய பீமன் அங்கிருந்து திரும்பி மததாரமென்னும்மலையையும் ஸோமதேயமென்னும் தேசத்தையும் ஜயித்து வடக்குநோக்கிச்சென்றான். பலவானானபீமன் தன்பலத்தினால் வத்ஸதேசத்தையும்ஜயித்துப் பார்க்கதேசத்தாசனையும் நிஷாத்தேசத்தாசனையும் மணிமான்முதலிய அனேகராஜர்களையும் ஜயித்தான். அதன்பிறகு தக்ஷிணமல்லதேசத்தையும் போகவானென்னும்மலையையும் தன்பராக்ரமத்தினால் பீமன் எளிதில் வென்றான். புருஷச்ரேஷ்டனானபீமன் சர்மகர்களையும் வர்மகர்களையும் ஸமாதானமாகவே வசப்படுத்தி¹ விதேகதேசாதிபதியான ஜனகனென்னும் அரசனை எளிதாகஜயித்தான். பாண்டுபுத்திரனும் குந்தியின்புத்திரனுமான பீமன் விதேகதேசத்திலிருந்துகொண்டே சகர்களையும் பர்ப்பார்களையும் இந்திரபர்வதத்தினருகிலுள்ள கிராதராஜாக்கள் எழுவரையும் தந்திரமாக ஜயித்தான். சிறந்தபலமும் பராக்ரமமுமுள்ளபீமன் அதன்பிறகு சேனைகளோடுகூடிய ஸுமஹர்களையும் பரஸுமஹர்களையும் யுத்தத்தில்வென்று மகததேசத்தாரைபெதிர்த்துச் சென்றான். தண்டன் தண்டதாரன் முதலிய அரசர்களைஜயித்து அவர்களுள்ளாரூடனுமசேர்ந்து கிரிவர்ஜத்திற்குச் சென்றான். ஜராஸநதன்புதல்வனை ஸமாதானமாகவே கப்பங்கட்டச் செய்து அவர்களுள்ளாரூடனுங்கூடக் கர்ணனையெதிர்த்துச் சென்றான். அந்தப் பாண்டவச்ரேஷ்டனானபீமன் சதுரங்கதளத்தினால் பூமியை அதிர்ச்செய்வவன்போலச் சென்று சத்துருக்களை ஹத்ஞ்செய்வனாகிய கர்ணனுடன் போர்புரிந்தான். ஜனமேஜயரே! அந்தப் பவலவானானபீமன் கர்ணனைப்போரில்வென்று உட்படுத்தினபிறகு மலைகளில்வலிக்கும் அரசர்களை ஜயித்தான். அப்போது மோதா கிரியென்னும் மலையிலுள்ள மிக்கபலசாலியான அரசனைப் பெரும்

போரில் தன்புஜபலத்தினால் கொன்றான். அதன்பிறகு புண்ட்ரதேசத் தாசனும் வீரனுமான அந்தப்பெளண்ட்ரக வாஸுதேவனென்னும் அரசன் கிருஷ்ணனுடையகைகளின் பயத்தினால், “ நான் இப்போது யாதவவீரனான கிருஷ்ணனுடன் யுத்தஞ்செய்யேன் ” என்றுசொல்லிக் கப்பங்கொடுத்தான். கௌசிகிரதிக்கரையிலிருக்கும் மஹேள ஜஸன் என்னும்அரசனையும் சந்தித்தான். ஜனமேஜயமஹாராஜாவே! மிகுந்த ஸேனையுடையவர்களும் கொடியபராக்கரமுள்ள வர்களமாகிய அவ்விரண்டு வீரர்களையும் யுத்தத்தில்ஜயித்து வங்க தேசத்தாசனிடம் சென்றான் பரதச்சேஷ்டனானபிமன் ஸமுத்திர ஸேனன் சந்திரஸேனனென்னும் அரசர்களையும் கர்வடதேசாதிபதியான தாம்ரஸிபதனென்னும் அரசனையும் ஸும்ஹதேசத்து இராஜாவையும் ஜயித்துக் கடற்கரைகளில்வலிக்கும் மிலேசசக்கூட்டத் தாரொல்லாரையும் வென்றான். வாயுபுத்தரனும், பலசாலியுமானபிமன் இவ்வாறு பற்பலதேசங்களை ஜயித்தபிறகு அவர்களிடம் பொருள்களைப்பெற்றுக்கொண்டு லௌஹித்யமென்னும் நதத்துக்குச் சென்றான். அவன் கடலிலுள்ளதீவுகளில் வலிக்கும் மிலேசசராஜாக்களொல்லாரையும் சந்தனம், அகில, வஸ்திரங்கள், ரத்தினங்கள், முத்துக்கள், சால்வைகள், பொன், வெள்ளி, பவமும்ஆகிய விலைபெற்ற உயர்ந்த பொருள்களைக் காணிக்கைகளாகக் கொடுக்கச்செய்தான். அவர்கள் நூறுகோடிக்கணக்கான பெரும்பொன்மாரியை மஹாத்மாவும் குந்திபுத்ரனுமான பிமனுக்குப் பொழிந்தனர். பயங்கரமான பராக்கரமுள்ளபிமன் இரத்திரபிரஸ்தத்திற்கு வந்துசேர்ந்து உடனே அநதத்தனத்தைத் தர்மராஜாவுக்கு ஒப்புவித்தான்.

முப்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

தி க் வி ஜ ய ப ர வ ம். (தொடர்ச்சி.)

(ஸஹதேவன் தகஷிணதீகீவிஜயத்துக்கீதச்சேனநதம்,
வியீஷணர்காணிக்கைஅனுப்பியதும்.)

ஜனமேஜயராஜாவே! ஸஹதேவனும அவர்களைப்போலவே தர்மராஜாவினால் சிறப்பிக்கப்பெற்றுப் பெருஞ்சேனையுடன் தென் திசைக்குச்சென்றான். ஸமர்த்தனானஸஹதேவன் குரஸேனதேசத்தை முன்னமே முழுதும் ஜயித்திருந்தான். பலவாணஸஹதேவன் தன்பலத்தினால் மதஸ்யதேசத்தாசனை வசப்படுத்தினான். அரசர்க்காச

ஹும் மஹாபலசாலியுமான தந்தவகரணையிததுக கபபங்கடடுவித்து அவனை அவன்ராஜயத்தில்கிலைநிறுத்தினான். ஸுகுமாரன் ஸுமிதரனென்னும்அரசர்களை வசப்படுத்தினான். அப்படியே மதஸ்யதேசத்தின்மேற்பக்கத்தாரையும் 'படசசரர்களென்னும் திருடர்களையும் அவன்ஜயித்தான். புத்திமானுனஸஹதேவன் நிஷாதாகளின்தேசத்தையும் கோச்சுருங்கமென்னும்சிறந்தமலையையும் அதன்பிறகு சிரேணிமானென்னும்அரசனையும் பராக்ரமத்தினுல்ஜயித்தான். நாராஷ்டிரமென்னும்தேசத்தையிததுக் குருதிபோஜனிடஞ்சென்றான். அந்தக்குருதிபோஜன் அவன்கட்டளையை அன்புடன்அங்கீகரித்தான். அதன்பிறகு சாமண்வதிரதிக்கரையில் தன்பிதாவுக்குச்சத்தருவும் கிருஷ்ணனாஸ் (கொல்லாமல்) மிகுத்துவைக்கப்பட்டிருப்பவனும ஜமபகபுத்திரனுமான அரசனைக் கண்டான். ஜனமேஜயரே! அவவரசன் ஸஹதேவனோடு யுத்தஞ்செய்தான். அந்தயுத்தத்தில் ஸஹதேவன் அவனை ஜயித்துத் தென்றிசைநோக்கிச்சென்றான். மிகச்சிறந்தபலசாலியான ஸஹதேவன் அந்தஜம்பகபுத்திரனுடன்கூடவே ஸேகர்கள்அபரஸேகர்களென்னும்தேசத்தாராஜயிதது அவர்களிடமிருந்து பலவகைரத்தினங்களைக் கபமாகப்பெற்றுக்கொண்டு நர்மதைநதியையேநோக்கிச்சென்றான். அங்கே நாகாஸூரன்மகனும் சிறந்தகைகளையுடையவனுமாகிய பகதத்தனென்னுமரசன் அாஜுன்னுகருககப்பங்கொடுத்ததாகக்கேட்டுத் திரும்பினான். அசுவினீதேவாகளின்புத்திரனும சிறந்தபராக்ரமசாலியுமான ஸஹதேவன் பெருமபடையிலைசூழப்பட்டவர்களும் வீரர்களுமாகிய விருதன்அனுவிந்தனென்னும் அவநதிதேசத்தரசர்களைப் போரில்வென்று அவர்களிடம் ரத்தினங்களைப்பெற்றுக்கொண்டு போஜகடமென்னுமநகரத்துக்குச் சென்றான். ஒ! ஸத்தியநதவருத ஜனமேஜயராஜாவே! அந்தநகரத்தில் இரண்டினாயுத்தம்நடந்தது. மாதரியின்புதல்வனும மஹாபலசாலியுமான அந்த ஸஹதேவன் யார்க்குமவெல்லமுடியாத பீஷ்மகராஜனையும் கோஸலதேசத்தரசனையும் வேணநதிக்கரையிலுள்ள அரசனையும் ஜயித்து அதன்பிறகு காட்டிலுள்ள அரசர்களையும் பிராகோடாக்கள நாட்கேயாகள் ஹோம்பர்களென்னும்அரசர்களையும் மாருதம், ரம்மியக்ராமமென்னும்ஊர்களையும் நாசினர்கள், அர்ப்புகர்கள்முதலான பறபலகாட்டரசர்களனைவரையும் பலத்தினுல்ஜயித்தான். மஹாபலசாலியான அந்தஸஹதேவன் வாதாதிபனென்னுமரசனைவசப்படுத்தினான். புனிதர்களென்னும் ஜாதியாரைப் போரில்வென்று தென்திசைநோக்கியே சென்றான். சிறந்தகைவன்மையுள்ள அந்தஸஹதேவன் பாண்டிய

தேசத்தரசனோடு ஒருநாள் போர்செய்து அவனை ஜயித்துத்தென்னிசை மார்க்கமாகச்சென்று கிஷ்கிந்தையென்று உலகத்தில்பெயாபெற்ற குகையையடைந்தான். வாலியென்னும்வானராஜனால் முன்னர் ஆளப்பட்டதும் பிறகு கோஸலதேசாதிபதியான ஸ்ரீராமபிரானையெடுத்த ஸுக்ரீவனால்காப்பாற்றப்பட்டதுமான அந்தக்குகையிற் பிரவேசித்து அவ்வரசனையழைத்தான். அந்தக்குகையில் மைந்தன் துவிவிதனென்னும் இரண்டுவானர அரசர்களோடும் ஏழுநாள் யுத்தஞ்செய்தான். அவர்களும் சோரவடையவில்லை. மஹாதமாககளாகிய அவனிரண்டு வானரர்களும் அந்தயுத்தத்திலை ஸஹதேவன்மேல திருப்பதியடைந்து மனமகிழ்ந்து அன்புடன், “ஓ! பாண்டவசரேஷ்டனே! இங்குள்ள ரத்தினங்களைத்தையுடி எடுத்துக்கொண்டுசெல். சிறந்த அறிவாளரான தாமராஜாவின்யாக்காரியம் இடையூறில்லாமலிருக்க வேண்டும்” என்றுசொன்னார்கள். அந்தஇரத்தினங்களைப்பெற்றுக் கொண்டு அங்கிருந்து மாஹிஷ்மதியென்னும் நகரத்துக்குப்பேரனன். புருஷ்சரேஷ்டனும் பகைவாகளான வீரர்களையழிக்குமபராக்ரமசாலியும் பாண்டுபுத்திரனுமான ஸஹதேவன் அங்கே நீலனென்னும் அரசனுடன் போரிந்தான். அப்போது பயமுள்ளவர்களுக்குப்பயங்கரமும் ஸஹதேவனுடையலேனைக்குச்சேதத்தையும் உபிருக்கேஸநதேகத்தையுமுண்டாககுவதுமாகிய பெரியயுத்தம் உண்டாயிற்று. அந்த நீலராஜனுக்கு அக்னிபகவான்ஸஹாயஞ்செய்தாரா. அதலை, ஸஹதேவனுடையசேனையிலுள்ள தோகளும் குதிரைகளும் யானைகளும் காலாட்களும் கவசங்களும் எரிந்தவைபோலக்காணப்பட்டன. ஜனமேஜயரே! அதனால் கௌரவசரேஷ்டனான ஸஹதேவன் மனத்தில மிகப்பரபரப்புள்ளவனாகி மறுமொழிசொல்லவும் சக்தியற்றவனான” என்று வைசம்பாயனாசொல்ல, கேட்ட ஜனமேஜயா, “ஓ! பிராம்மணரே! யாககாரியத்துக்காக ஸ்ராமபித்த ஸஹதேவனுக்கு அக்னிபகவான் யுத்தத்திலை திராகின்றது என்னகாரணத்தினாலே?” என்றுகேட்க, வைசம்பாயனர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

“ஜனமேஜயராஜாவே! முன்னம் அக்னிபகவான் அந்த மாஹிஷ்மதிரகரத்தில வாஸஞ்செய்துகொண்டு பரஸ்திரீயினிடம் விருப்பம் வைத்தவனாகக் கண்டுபிடிக்கப்பட்டானென்று கேட்டிருக்கிறீரல்லவா? நீலனென்னும் ராஜாவின்மகள் மிக்கஅழகுள்ளவளாயிருந்தாள். அவள் தந்தரதைக்கு ஹோமகாலத்தைத் தெரிவிப்பதற்காக எப்போதும் அக்னிஹோததிரத்தைக் காத்கிருந்தாள். அந்த அக்னிபகவான் அவளுடைய அழகான இதழ்க்குவின்னவழியாகவரும் காற்

நினால் ஊதபபிடும்வரையில், விசிறப்பபட்டா லும ஜ்வலிபப்தில்லை. 'அநத அழகியபெண்ணின்மேல் விருப்பமுற்ற அநத அக்னிபகவான் நீலராஜா வினாலும மற்றவுர்களா லும குறிப்பாக அறியப்பட்டான். அதன்பிறகு அக்னிபகவான் பிராமமணவடிவமெடுத்து யதேச்சையாக உல்லாஸ மாய் உலாவிக்கொண்டு, கருநெய்தல்மலர்போன்ற கண்களையுடையவ ளும் அழகியநிதம்பமுள்ளவளுமாகிய அநதப்பெண்ணின்மேல் ஆசை யைக்காண்பித்தான். அப்போது தர்மிஷ்டனான நீலராஜன் அந்த அக்னிபகவானைச் சாஸ்திரப்பிரகாரம தடுத்தான். உடனே அக்னி பகவான் கோபத்தினால் ஜ்வலிதததைக்கண்டு வியப்புற்ற அரசன் தன் தலை தரையில்படும்படி வணங்கினான். அதன்பிறகு சிலகாலத்துக் கெல்லாம அவ்வரசன் அநதப்பெண்ணைப் பிராமமணவடிவமாகவநத அக்னிபகவானுக்குக் கன்னிகாதானஞ்செய்தான். அழகியபுருவங் களையுடையவளாகிய அநத நீலராஜன்புதல்வியைப் பெற்றுக்கொண்ட பின் ஒளிப்பத தனமாகவுடைய அக்னிபகவான் அவவரசனுக்கு அனுக்ரஹஞ்செய்தான். யாகங்களை மிகச்சிறப்பாகச் செய்பவனாகிய அக்னிபகவான் வரமகேட்குமபடி அவ்வரசனைத் தூண்டினான். அவ் வரசன் தன்சேனைக்கு அபயத்தையே வரமாகப்பெற்றுக்கொண்டான், அதுமுதல் எநத அரசர்களாவது அறியாமையினால் தம்வலிமையைக் கொண்டு அநதநகரத்தைஜயிக்க யததனிப்பார்களாயின் அவர்கள் தீயினால்எரிக்கப்படுவர். கௌரவசரேஷ்டரான ஜனமேஜயயே! அந தக்காலத்தில் அநத மாஹிஷ்மதநகரத்துப்பெண்கள் அதிகக் கட்டுக் குட்படாதவாகளாய்த தமமனம்போனபடி இருந்தனர். பெண்க ளுக்குக் கட்டுப்பாடில்லாமலிருக்குமபடி அக்னி வரமகொடுத்தான். அங்கே மங்கையாகள் சுதந்திரர்களாகத் தங்கள்விருப்பப்படி நடப பதுவழக்கம். பரதச்சரேஷ்டரான ஜனமேஜயமஹாராஜாவே! அக காலம்தொடங்கி அரசர்கள் அக்னிபயத்தினால் அநதநகரத்தை எப் போதும் விட்டுவிடுவதுவழக்கம். ராஜாவே! தாம்த்தில் மனம்வை த்த ஸஹதேவன் தன்படை தீப்பிடித்துப் பயத்தினுறக்கலங்கினைதக் கண்டு மலைபோல்அசையாமலிருந்தான். பிறகு அவன் ஆசமனஞ் செய்து பரிசுத்தனாகி அக்னியைத்துதித்தான்.

“ஓ! அக்னிபகவானே! உனக்குநமஸ்காரம், இந்த என்முய

1 'அக்னிபகவான் மானிடவடிவத்தோடு தன்விருப்பத்தை வாய்விட்டுச் சொன்னான். எல்லாருடைய கிருஹங்களிலும் இவ்வாறே சொன்னான். அந் தப்பெண்ணினாலும் அவன் அங்கேகரிக்கப்பட்டான்' என்பதும், 'இது நீல ராஜனுக்குத் தெரியாது என்று வருவித்துக்கொள்க' என்பதும் பழையஉரை.

ற்சி உனக்காகத்தான். பாவகனே! நீ தேவர்களுக்கு 'முகமாயிருக்கிறாய். நீ யஜ்ஞபுருஷனாயிருக்கிறாய். எல்லாவற்றையும் பரிசுத்தஞ் செய்வதனால் பாவகனாகிறாய். ஹோமஞ்செய்தனவற்றைத் தேவர்களுக்குச் சேர்ப்பிப்பதனால் ஹவ்யவாஹனனாகிறாய். உனக்காக வேதங்கள் உண்டாயினவாதலின் நீ ஜாதவேதனாகிறாய். அக்னியே! நீ 2 சித்ராபானு; தேவர்களிற்சிறந்தவன். நீ அனல்; ஸ்வர்க்கத்தின் வாயிலைத் திறப்பவன்; ஹோமங்களைப் புஜிப்பவன்; ஜ்வலிப்பவன்; 3 சிகி; நீ 4வைசுவானரன்; 5பிங்கேசன்; 6பிலவங்கன்; 7பூரிதேஜன்; நீ சுபபிரமணியக்கடவுளாயின்றவன்; மகிமையுள்ளவன்; 8ருத்திரகர்ப்பன்; பொன்னுக்குக்காரணமானவன்; அக்னிபகவான் எனக்குச் சக்தியையும், வாயுபகவான் உயிரையும், பூமிதேவி வன்மையையும், ஜலம் ஸுகத்தையும் தரவேண்டும். ஜலத்தின் 9கர்ப்பமாக இருப்பவனே! பெருஞ்சக்தியுள்ளவனே! ஜாதவேதனே! தேவர்க்காசனே! தேவர்களுக்கு முகமாகியநீ இந்தஸத்தியத்தினால் என்முன்னின்று என்னைப் பரிசுத்தஞ்செய். ரிஷிகளாலும் பிராமமணர்களாலும் தேவர்களாலும் அஸுரர்களாலும் யாகங்களில் எப்போதும் நன்றாக ஹோமஞ்செய்யப்பட்டவனே! இந்தஸத்தியத்தினால் என்னைக்காப்பாயாக. புகைக்கொடியுள்ளவனும் ஜ்வாலையுள்ளவனும் பாவங்களையழிப்பவனும் காற்றினால் விருத்தியாகிறவனும் எல்லாப் பிராணிகளிடத்தும் எப்போதுமிருப்பவனுமாகிய நீ இந்தஸத்தியத்தினால் என்னைக் காப்பாற்றக்கடவாய். அக்னிபகவானே! நான் பரிசுத்தனாகப் பக்தியுடன் உன்னைத் துதித்திருக்கிறேன். ஸந்தோஷத்தையும் தேசபுஷ்டியையும் சாஸ்திரஜ்ஞானத்தையும் மேன்மேலும் பக்தியையும் எனக்குத்தருவாயாக” என்றான். அக்னிபகவானுக்குரிய இம்மந்திரத்தை இவ்வாறுபடித்து அக்னியில்ஹோமஞ்செய்யவன் நீங்காதசெல்வத்துடன் எப்போதும், ஜிதேந்திரியனாகி எல்லாப் பாவங்களாலும் விடப்படுவான். ஜனமேஜயரே! புருஷச்ரேஷ்டனை ஸஹதேவன், “யஜ்ஞங்களைநடத்துகிற அக்னியே! நீ யாகத்திற்கு இந்தஇடையூற்றைச் செய்யத்தகாது” என்றுசொல்லிப் பயத்தினால் நடுங்கின அநதச்சேனையின் முன்னிலையில் பூமிமறையத் தர்ப்பைக

1 அக்னியில்ஹோமஞ்செய்வதனால் தேவர்களுக்குத் திருப்தியுண்டாகிற

2 பலவாணங்களான கிரணங்களையுடையவன்.

[தி.

3 ஜ்வாலையுள்ளவன். 4 எல்லாமனிதர்களிடத்து மிருப்பவன்.

5 பசுமைநிறமுள்ளவற்றுள் சிறந்தவன். 6 தாண்டிச்செல்லுகிறவன்.

7 பேரொளியுள்ளவன், 8 சிவனுக்குள்ளிருப்பவன், 9 வடவாமுகாக்கனி.

னைப் பரபசிச் சாஸ்திரபிரகாரம் அக்னியைக்குறித்துத் தவஞ்செய்தான். அக்னியும் கருங்கடல் கரைகடவாமலிருப்பதுபோல ஸஹ தேவன் பிரார்த்தனையை அதிகக்ரமியாமலிருந்தான். அக்னி கௌரவர்களில் ச்ரேஷ்டனும் மனிதர்களுக்குப்பிரபுவும் அந்நஸஹதேவனிடம்வந்து மென்மையாகவும் இன்சொல்லாகவும், “கௌரவனே! எழு; எழு; உனக்கு இந்தப்பரீக்ஷையை நான்செய்தேன். உனக்கும் தர்மராஜருக்குமுள்ள அபிபிராயங்களெல்லாவற்றையும் நான் அறிவேன். பரதச்ரேஷ்டனே! நீலராஜாவின் குலத்தைச்சேர்ந்த ஸந்ததிகளுள்ளவரையிலும் நான் இந்தநகரத்தைக் காக்கவேண்டியவனாக இருக்கிறேன். பாண்டவனே! ஆனாலும் உன்மனத்தின்விருப்பத்தைச்செய்யவேன்” என்றுசொன்னான். ‘ஜனமேஜயயே! உடனே ஸஹதேவன் மனமகிழ்ந்து எழுந்து கரங்கள் குவித்துத் தலைவணங்கி அக்னிபகவானைப் பூஜித்தான். அக்னிபகவான் திருமபிச்சென்ற பிறகு கீலராஜன் அக்னிபகவானுடையகட்டளையினாலேயே புருஷச்ரேஷ்டனும் யுத்தவீரருக்குத் தலைவனுமாகிய ஸஹதேவனை மரியாதையாக எதிர்கொண்டழைத்துப் பூஜித்தான். ஸஹதேவன் அவன் செய்தமரியாதையைப் பெற்றுக்கொண்டு அவனைக் கப்பங்கட்டுவித்த பிறகு அங்கிருந்து தென்திசையை ஜயிக்கச் சென்றான்.

சிறந்தகைவன்மையுள்ள அந்நஸஹதேவன் அவவற்றசக்தியுள்ள திரைபுரனென்னுமஅரசனை உட்படுத்தி, பராக்ரமத்தினால் பெளரவராஜனை ஜயித்தான். சிறந்தகைகளையுடையஸஹதேவன் பிறகு கௌசிகரை ஆசாரியராகவுடைய ஆகிருதியென்னும் ஸுராஷ்டிரதேசாதிபதியைப் பெருமுயற்சியினால் வசப்படுத்தினான். தர்மாத்மாவான அந்நஸஹதேவன் ஸுராஷ்டிரதேசத்திலிருந்துகொண்டே சிறந்த கௌரவமுள்ளவனும் சிறந்தபுத்திமானும் போஜகடமென்னும்நகரத்திலிருப்பவனும் இந்திரனுக்குநேரில் சினேகிதனுமான பிஷ்மகனுக்கும் அவன்புத்திரனான ருக்மிபென்பவனுக்கும் தூதனுப்பினான். ஜனமேஜயமஹாராஜாவே! பிஷ்மகனும் அவன்மகனானருக்மியும் ஸஹதேவனிடம் அன்புபற்றியும் கிருஷ்ணனைநினைத்தும் ஸஹதேவனுடையகட்டளையை ஏற்றுக்கொண்டனா. சிறந்தபலமும் பராக்ரமமுமுள்ளவனும் யுத்தவீரரிற்சிறந்தவனும் சிறந்தபுத்திசாலியுமான ஸஹதேவன் அவர்களிடம் ரத்தினங்களைப்பெற்றுக்கொண்டு மறுபடியும் சென்று சூர்ப்பராகம் தாலாகடமென்னும்தேசங்களையும் தண்டகாவணத்தையும் கடலிலுள்ளநீவுகளில்வளிக்கும் மிலேசசஜாதி யிற்பிறந்த நிஷாதர்கள் புருஷாதர்கள் கர்ணப்ராவர்ணர்கள் காலமுகர்

களென்னும் நரராக்ஷஸருக்குப்பிறந்த அரசர்களுடும் கோலகிரிமுழுவதையும் ஸூரபி பட்டணத்தையும் தாம்மென்னும்பெயருள்ள தீவையும் ராமகமென்னும்பாவத்தையும் திமிங்கிலென்னும்மராஜாவையும் வசப்படுத்தி ஒற்றைக்காலையுடையமனிதர்களையும் கோளர்களையும் காட்டி லுள்ளவர்களையும் ஸஞ்சயநதி பாஷண்டம் கர்ஹாடகமென்னும்நகரங்களையும் தூதர்களாலேயேவசப்படுத்தி அவர்களைக் கப்பங்கட்டுவித்தான். பாண்டியர்கள், திராவிடர்கள், ஒட்ரர்கள், கோளர்கள், ஆந்திரர்கள், தாளவனர்கள், கலிங்கர்கள், 'உஷ்டிரகர்ணிகர்கள் ஆகிய இவர்களையும் அழகானகாடுகளையும் நகரங்களையும் யவனர்களின்பட்டணத்தையும் தூதர்களைக்கொண்டே உட்படுத்தி அவர்களைக் கப்பங்கட்டுவித்தான். அதன்பிறகு தாமரபர்ணிகதிக்குச்சென்று கன்யாதீரத்தத்தக்கடநது, தென்தேசமெல்லாம்ஜயித்தபின் ஸஹதேவன், அலைகள் கிரமபின் கடலின்வடகரையை அடைந்து பீமஸேனனுடையபுத்திரானை கதோதகசனை நினைத்தான். 'நினைத்தவுடன் ராக்ஷஸனாகதோதகசன் எதிரிற்காணப்பட்டான். பகைவரையழிப்பவனும சிறந்தபுத்திமானுமாகிய ஸஹதேவன் கடற்கரையிலுள்ள அந்தத்ததாழ்வரையிலிருந்துகொண்டே மேருமலைச்சிகரம்போலவந்த கதோதகசனைப்பார்த்துத் தர்மராஜருடையகட்டளைக்காக வரவேண்டுமென்று இன்சொல்லாகச் சொன்னான். உடனே கதோதகசன் ராக்ஷஸசேவகாகளோடு ஸஹதேவனைவணங்கினின்றுன். தாமாத்மாவும் பகைவரைஜயிப்பவனுமாகிய ஸஹதேவன் அங்கிருந்துகொண்டே மிககதாரியமும் பயங்கரமாகியஉருவமுமுள்ளவனாகிய கதோதகசனைப் புலஸ்தியுக்குலத்தோரும் மஹாத்மாவுமாகிய விபீஷணருக்கு ஸ்நேஹத்தைமுன்னிடத்தது துவித்தான். சிறந்தபுத்தியுள்ளவரும் பிரபுவுமான விபீஷணரும் அது கிருஷ்ணனார் செய்யப்பட்டதென்றுநினைத்து ஸஹதேவனுடையகட்டளையை அன்புடன் அங்கீகரித்தார். அதன்பிறகு சந்தனக்கட்டைகளையும் அகற்கட்டைகளையும் உயர்ந்த ஆபரணங்களையும் பெருவிலைபெற்றஆடைகளையும் மணிகளையும் இன்னும் பலவகையான சிறந்தபொருள்களையும் அனுப்பினார்" என்றார்.

முப்பத்துமூன்றாவது அத்தியாயம்.

தி க் வி ஜ ய ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(ஜனமேஜயர் மறுபடியும் கேட்க, வைசம்பாயனர் ஸஹதேவன் சோழநாட்டுக்கும் பாண்டியநாட்டுக்கும்சென்றதைச் சொல்லியது.)

ஜனமேஜயர், “பிராம்மணோத்தமரோ’ கடோத்க்சன்வரவையும் அவன் இலங்கைக்குப்போனதையும் விபீஷணரைக்கண்டதையும் காவேரியைப்பார்த்ததையும் கேட்க விரும்புகிறேன். வரிசையாக எனக்குச்சொல்லும்” என்றுகேட்க, வைசம்பாயனர் சொல்லுகிறார்.

“ஜனமேஜயரே! ஸஹதேவன்பராக்ரமத்தை நடந்தவாறு சொல்லுகிறேன்; கேளும். அவன் தஷ்பராக்ரமத்தினால் காடுகளிலும் தீவுகளிலுமுள்ளவர்களைப் போரில்வென்று தென்திசையைவசப்படுத்திக் கொண்டு சோழநாடுசென்றான். அப்போது ஸஹதேவன் புண்ணிய தீர்த்தமுள்ளதும் பலவகைப்பறவைக்கூட்டங்களினால் அடையப்பட்டதும் முனிவர்களினால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் ஆச்சா, லோததிரம், மருதம், வில்வம், நாவல், இலவு, முருக்கு, கடம்பு, ஏழிலைமூபாலை, குமிழ், நெல்லி, பெருங்கிளைகளுள்ள ஆல், புளி, அத்தி, வன்னி, பலாசம், அரசு, கருங்காவி, இலந்தை, அசுவகர்ணம், மா, புண்டாகம், வாழைமுதலிய மரங்களினால் வியாபிக்கப்பட்டுள்ளங்குவதும் சகரவாகம், வாத்து, நீரக்காக்கை, கடறகாக்கை, அன்றில், நீர்க்கோழிமுதலியநீர்ப்பறவைகள் அனேகம்கூவப்பெற்றதும் அனேக ரிஷிஆசாமங்களினாலும் பூஜிப்பதற்குரியமரங்களினாலும்விளங்குவதும் வேதங்களிலும் வேதாங்கங்களிலும் கரைகண்ட பரிசுத்தரான பிராமமணாகளினால்விளங்குவதும் சிலவிடங்களில் கரையில்முனைத்திருக்கும் மரங்கள் நிரமப்பபூத்திருப்பதனால் மாலைகளை அணிந்திருப்பதுபோன்றது. சிலவிடங்களில் செங்கமுரீர், குவளை, செவ்வல்லி, ஆர்பல, தாமரைமுதலியவைகள்மலர்ந்து அழகாயிருப்பதுமாகிய நதிகளிறசிறந்த காவிரியைக்கண்டு, ‘நமது தேசத்தில் கங்கை எவ்வாறோ அவ்வாறே இரதக்காவேரி சிறந்தது’ என்று ஸந்தோஷமடைந்தான். ஸஹதேவன் அந்தநதியைச் சேனைகளுடன் தாண்டி, தென்கரைசேர்ந்து செல்ல, தொடங்கினான். பாண்டவன் அந்தத்தேசத்திலவந் திருப்பதைக்கேட்டு அத்தேசத்திலுள்ளவர்கள் விருப்பத்துடன் அவனைக்காணச்சென்றனர். காண்பதற்குமுக்கான தமிழ்நாட்டாராகிய ஆடவரும்மங்கையரும் அங்கேசென்று

¹ மூலத்தில், ‘தாமிடா’ என இருக்கிறது.

அந்தப்பாண்டவனை ஸநதோஷத்தாடன்கண்டனர். மிருதுவானதேகமும் விசாலமானகண்களுமுள்ளவனும் தேவதைக்கொப்பானவனும் இவ்வுலகத்துள் மிக்க அழகுள்ளவனும் ஆச்சரியப்படத்தக்கவனுமாகியஸஹதேவன் போருமபோது அந்தத்தமிழ்நாட்டார்கள்கூடிக் கண்ணிமைகொட்டாமற்பார்த்தனர். குமாரக்கடவுளுக்குக் கொப்பான அந்தஸஹதேவனைக்கண்டு மங்களகானங்களோடுகூடிய ஸ்தோத்திரங்களைச்செய்து, விருமபத்தக்க பற்பல உயர்ந்தபொருள்களையும் மற்றும்விருமபதத்தக்க பலஸௌக்கியங்களையும்அளித்தது உபசரித்தனர். சிறந்தகைகளையுடையஸஹதேவனும் ஸநதோஷத்தோடு அந்தத்தமிழர்களைக்கண்டு அவர்களுக்குவிடைகொடுத்தனுப்பித் தென்னிசைக்குப்பறப்பட்டான். தமிழ்நாட்டரசனாகியசோழராஜனைத் தனதுதுதனாலேயே விரைவில்வசப்படுத்தி அவனிடமிருந்து ரத்தினங்களைப்பெற்றுக்கொண்டு பாண்டியநாடுசென்றான். சோழநாட்டிலுள்ள மற்ற மனிதர்கள் ஸஹதேவனைக்காண்பதில் ஆச்சரியாதவர்களாக அவன் செல்லுமபோது ஸநதோஷத்துடன் பின்சென்றுகொண்டே பாண்டியதேசம்போயினர். ஜனமேஜயராஜாவே! பிறகு ஸஹதேவன் காட்டிற்சஞ்சரிக்கும்பாணிகளையும் புலிகளையும் மான்களையும் மற்றும் முள்ள அனேகமிருகக்கூட்டங்களையும் கிளிகளையும் மரீல்களையும் கழுகுகளையும் காட்டுக்கொழிகளையும் பார்த்துக்கொண்டு பாண்டிய நாட்டைச்சேர்ந்து அர்ஜுனனுக்குமாமனாகிய பாண்டியராஜனுக்குத் தூதர்களைப்பனுப்பினான். ¹மலயத்வஜனாகியபாண்டியன் ஸஹதேவன்கட்டளையை அன்புடன் அங்கீகரித்தான். அர்ஜுனன்மனைவியும் பாண்டியராஜபுத்திரியும் அழகிற்சிறந்தவளும் நல்லலக்ஷணங்கள் பொருந்தினவளும் பெண்களிறசிறந்தவளும்மாகியசுதராங்கதையென்று பெயர்பெற்ற தமிழ்ப்பெண் ஸஹதேவன்வந்ததைத் தன்தந்தையினால் அநதப்புரத்திறகேள்வியுற்று மரியாதைக்காக மிகுதியானரத்தனங்களை அன்புடன் அனுப்பினான். புகழ்பெற்ற பாண்டியராஜனும் பலவகையான விலையுயர்ந்தபொருள்களையும் மணிகளையும் முத்துக்களையும் பவழங்களையும் தூதர்களையும் ஸஹதேவனுக்கு அனுப்பினான். ஜனமேஜயராஜாவே! அநதநிகரற்ற மரியாதையைக்கண்டு ஸஹதேவனும் ஸநதோஷத்தோடு தனதுஸதேஹாதான் புதல்வனாகிய பபருவாகனனுக்கு ரத்தனங்களை மிகுதியாகஅளித்து அர்ஜுனன்மாமனும் திராவிடதேசத்துக்கும் மன்னுந்நகரத்திற்கும் ராஜாவுமான மலயத்வஜ

¹ ஆதிபர்வம் 836 - வதுபக்கத்தில் சுதர்வாகனனென்றுபெயர்கூறப்பட்டிருக்கிறது.

பாண்டியனைத் துதர்களைக்கொண்டே வசப்படுத்தி அவனிடத்திலிருந்து ரத்தினங்களைப்பெற்றுக்கொண்டு தமிழாகளால்கூழப்பட்டவனாக அகஸ்தியருக்கு இருபபிடமும தேவலோகத்துக்குச்சுமானமுமான சிறந்தமலையைச்சேர்ந்தான். ஜனமேஜயரே! அந்தஸஹதேவன் அந்த மலயமலையைப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து தெளிவும் குளிர்ச்சியுமுள்ள தீர்த்தமுடையதும் மனத்தைக்கவாகின்றதுமான தாமரபர்ணி என்கிற இயைக்கடந்து கடற்கரைசேர்ந்து அங்கு

முப்பத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

தி க் வி ஜ ய ப ர் வ ம். (தொடர்க்கீ.)

(ஸஹதேவனுல்அனுப்பப்பட்ட கடோத்கசன் விபீஷணரிடம்சென்று தானிகை வாங்கிவந்துகொடுத்ததும், ஸஹதேவன் இந்திரப் பரஸ்தம்சேர்ந்து தர்மராஜருக்கு ஒப்பித்ததும்.)

ஆரசர்க்கரசரும் பாரதருமான ஜனமேஜயராஜாவே! அதன் பிறகு சிறந்தகைகளையுடைய ராஜாவான ஸஹதேவன் புத்திமான் களுட்சிறந்தவரும் நல்லஆலோசனைபுள்ளவருமான மந்திரிகளுடன் கூட ஆலோசனைசெய்துநிச்சயித்துக்கொண்டு ஆவலோடு தனது ஸஹோதரன்மைந்தனாகிய கடோதகசனைநினைத்தான். நினைத்தமாதிரத்தில் அந்தராக்ஷஸன்காணப்பட்டான். மிச்சுடயரமும் பெருங்கைகளுமுள்ளவனும் இருண்டமேகம்போன்றவனும் மாற்றேறின பொற்குண்டலங்களையும் விசிதரமான்முத்தாரங்களையும் தோள்வளைகளையும் ரத்தினச்சதங்கைகளையும் பொன்மலையையும் அரைக்கடடையும் கடகங்களையும் தோளவளைகளையும் கிரீடத்தையும் மற்றுமுள்ள ஆபரணங்களெல்லாவற்றையும் அணிந்துகொண்டவனும் நீண்டகோரப்பற்களும் சிவந்தகந்தலும் செம்பட்டைநிறமானமிசையுமுள்ளவனும் பயங்கரமான தேகமுள்ளவனும் செஞ்சுந்தனமணிந்தவனும் மெல்லிய ஆடைதரித்தவனும் பலசாலியுமான அந்தக கடோத்கசன் தன்வலிமையினால் பூமியைநடுங்கச்செய்பவன்போல அங்கேவந்தான். ராஜாவே! மலைபோல்வருகின்ற அந்தக்கடோத்கசனைக்கண்டு அங்குள்ள ஜனங்களனைவரும் சிங்கத்தைக்கண்ட அறபமிருகங்கள்போலப் பயந்தோடினர். ராவணன் புலஸ்தியரிடம்வருவதுபோல அவன் ஸஹதேவனிடம்வந்தான். ராஜாவே! பிறகு கடோத்கசன் ஸஹதேவனை நமஸ்கரித்துக் கரங்குவித்து வணக்கமாகநின்று, 'யான்செய்யத்தக்

கதுயாது? என்று கேட்டான் மேருமலையின் சிகரம்போல வந்துநிற்கும் அநதக்கடோத்கசனைப் பாண்டவனுள் அந்தஸஹதேவன் இரண்டுக்களரலும்தழுவி உசசிமோரது மந்திரிகளுட்கூடி அவனுக்குமரியாதைசெய்து அன்புடன், “மஹாபலசாலியான குழந்தாய்! கபபத்தின்பொருட்டு நான் அனுப்பினதாக லங்காபுரிக்குச்சென்று அங்கு ராக்ஷஸர்களுக்கு அரச்சுரும மஹாத்மாவுமான விபீஷணரைக் கண்டு ராஜஸூயயாகத்திறகாகப் பல்வகைகளான ரதநினங்களை மிகுதியாகப்பெற்றுக்கொண்டு திருமபிவா” என்று சொன்னான்

ஜனமேஜயரே! ஸஹதேவனுல் இவ்வாறு உரைக்கப்பட்ட கடோதகசன் மனமகிழ்ந்து ‘அவ்வாறே ஆகட்டும்’ என்று சொல்லித் தென்திசைநோக்கிச்சென்றான். ராஜாவே! ஸஹதேவனைப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து லங்கையை நோக்கிப்புறப்பட்ட அநதக்கடோத்கசன் ஆமைகளும் முதலைகளும் சிறுமீன்களும் பெருமீன்களும் நீரயானைகளும் சிப்பிகளும் சங்குகளும் மிகுதியாக நிரயப்பியிருக்கும் கடலுக்கண்டான். அரசாக்கரசே! அநதக்கடோதகசன் ஸ்ரீராமபிரானுடைய திருவணையைக்கண்டு, அவருடைய சக்தியைநினைந்துகொண்டே கடலின் தென்கரையைச்சேர்ந்து ஸ்வர்க்கம்போல அழகானதும், சுற்றமுமிதுள்ளதும், அழகானகோபுரவாயில்களினால் விளங்குவதும், வெண்மையும் செம்மையுமான அனேகமாடமானிகைகள் நிரம்பியதும், அழகான மிருதங்கசபதமுள்ளதும், எககாலத்திலும்காய்ததும் பூததுமிருக்கும் மரங்களுள்ளதோட்டங்களினால் அழகாபிருப்பதும், மலர்களின் மணமநிரம்பிய அழகான ராஜமாரககங்களுள்ளதும், அனேகரதநினங்கள் நிரம்பினதும், இந்நிறனுடைய அமராவநிரகருக்கு நிகராயிருப்பதும், ராக்ஷஸர்களாலடையப்பட்டதுமான லங்காநகரத்தைக்கண்டு அதில் பிரவேசித்தான். அநதக்கடோத்கசன் குலம் பராஸமமுதவிய ஆபுதங்களைத் தரித்துப் பலவித அலங்காரங்களை யணிந் திருக்கும் வீரர்களான அனேகராக்ஷஸர்களையும் தெய்வலோகத்துப் பூமலைகளூடியும் இவ்யாபரணங்களை யணிந் தும் மதுபானத்தினால் கடைக்கண்கள் சிவந்துமிருப்பவரும், பருததநிதமபங்களும் தனங்களுமுள்ளவருமான அழகியபெண்களையும் கண்டான். பீமஸேனன்புதவனுக்கடோத்கசனைக்கண்டு அவர்கள் மகிழ்ச்சியையும் வியப்பையும்டைந்தனர். அநதக்கடோதகசன் இந்நகருஹத்திற்கு நிகரான ராஜகிருஹத்தைச்சேர்ந்து துவாரபாலகளைச் சந்தித்து, “பாண்டுவென்று பெயர் பெற்றவரும் மஹாபலசாலியும் கௌரவசேஷ்டருமான அரசர் ஒருவர் இருந்தார். அவருடைய துணையமைந்தா ஸஹதேவரென்பவரைக்

கேள்வியுற்றிருக்கலாம். நான் தர்மராஜாவிற்கப்பத்திற்காக அவரால் அனுப்பப்பட்டதுதான். அரசாங்கத்தின் விபரணைப் பார்க்கவிரும்புகிறேன். நீ சீக்கிரம் என்னைப்பற்றித்தெரிவி” என்று சொன்னான்.

ஜனமேஜயராஜாவே! அந்தத் துவாரபாலகன் அவனுடைய அந்தச் சொல்லைக்கேட்டு ‘அப்படியே ஆகட்டும்’ என்று சொல்லித் தெரிவிப்பதற்காக அரண்மனைக்குட்போனான். அவன், கைகப்பி நின்று தூதனுடைய சொல்லையும்தான் ராஜாவுக்குச்சொன்னான். தர்மாத்மாவும் ராக்ஷஸராஜாவுமான விபரணை துவாரபாலகன் சொன்னதைக்கேட்டு ‘அந்தத்தூதனை யென்னிடம் அழைத்துவா’ என்று சொன்னார். தர்மநதேரிநத மஹாத்மாவாகிய ராஜாவினால் இவ்வாறு கட்டையிடப்பட்ட அந்தத் துவாரபாலகன் விரைவாக வெளியிலவந்து கட்டைக்கசைக்கண்டு, “தூதனே! சீக்கிரம் ராஜாவைப்பார்க்கலாம்; நேரே உள்ளே செல்லலாம்” என்று சொன்னான். துவாரபாலகனுடைய சொல்லைக்கேட்டுக் கட்டைக்கசை உள் ளே சென்று, கைலாசகிரிக்கொப்பானதும், மாற்றையாந்த பொன்மயமான தோரணங்களுள்ளதும், சுற்றுமதிலுள்ளதும், கோபுரங்களினுள் சோபிப்பதும், நிலாமுற்றங்களும் தேவதாசுகிருஹங்களும் நிரம்பியதும், அனேகரதனங்கள் விளங்குவதும், பொன்னினாலும் தங்கத்தினாலும் படிக்கத்தினாலும் வெள்ளியினாலும் வச்சிரங்களினாலும் வைபிரியங்களினாலும் செய்யப்பட்ட மிக்க அழகான தூண்களும் பலவகைக்கொடிகளும் கொடிமரங்களுமுள்ளதும், ரத்தினங்களிழைத்துப் பலநிறமாயிருப்பதும், எங்கும் மலர்மலைகள் தொங்குவதும், உயர்ந்த தங்கமேடைகளுள்ள துமான அழகிய அந்தக்கிருஹத்தை முழுவதும் பார்த்தான். பிமஸேனனுக்கும் ஹிமபிக்கும் புதலவனான கட்டைக்கசை, தந்திராதமும குரலும்சேர்ந்து ஸமதானமும அக்ஷரகால அளவுமுள்ளதும் தேவதூதனாகிய பிவரத்தியங்கள் இடைவிடாமல் முழங்குவதுமான இனியஸங்கீதத்தைக்கேட்டு ஸந்தோஷமடைந்தான். பாரதரான ஜனமேஜயரே! அதன்பிறகு அந்தக்கட்டைக்கசை அந்தத் துவாரபாலகனுடன் கூடவே அழகான அனேகங்கட்டுகளுள் பிரவேசித்து ஆகாயத்தில ஸூர்யனிருப்பதுபோலச் சிறந்தஸிமமாஸனத்தில் வீற்றிருப்பவரும், முத்துக்களும் ரத்னங்களும் பறபல உயர்ந்த ஆபரணங்களும் அணிந்துகொண்டவரும், தேவதைபோன்ற உருவமுள்ளவரும், தேவலோகத்திய சிறந்தபுஷ்பமலைகளையும் ஆடைகளையும் தரித்து உயர்ந்த சாந்தணிந்து கொண்டு ஸூர்யனைப்போலும் அக்னியைப்போலும் ஒளியுள்ளதே

கத்தினால் விளங்குகின்றவரும், தேவர்களுடன் தேவேந்திரனிருப்பதுபோல மந்திரிகளுடன் கூடியிருப்பவரும், மஹாதமாக்களான யக்ஷர்களும், அழகியஒளியுள்ளதெய்வப்பெண்களும், மங்களகானங்கள்செய்து ஸ்வர்க்கத்திலிருப்பவர்போலக் கொண்டாடப்பெற்றவரும், இரண்டுசிறந்தபெண்களினால் பொறகாமுள்ளவையும் உயர்ந்த விலைபெற்றவையுமான இரண்டுசாமரங்களைப்பிடித்துத் தலைக்குமேல் வீசப்பெற்றவரும், குபேரனைப்போலவும் வருணனைப்போலவும் மஹிமையும் ஐசவரியமும்பெற்றவரும், எக்காலமும்தர்மத்திலேயேயிருப்பவரும், ஆச்சரியமான ராக்ஷஸராஜாவும், இக்ஷ்வாகுகுலநாதராகிய ஸ்ரீராமபிரானை என்றும் மனத்தில்கினைத்திருப்பவரும், மஹாத்மாவுமான விபீஷணரைக்கண்டு கைகூப்பி வரதனஞ்செய்தான். மஹாவீரனான கடோதகசன், இரத்திரனிடத்தில் சித்தராதனென்னும் கந்தர்வன்நிற்பதுபோல அவரிடத்தில் வணங்குகின்றான். ராக்ஷஸராஜாவான அநதவிபீஷணர் தூதனாகவந்த அநதக் கடோதக்ஷணைக் கண்டு முறைப்படி மரியாதைசெய்து இன்சொல்லாக, “கப்பத்தை விருமபுகின்ற அவவரசன் யாருடையவமசத்தில் பிறந்தவன். அவன் உடன்பிறந்தவாகளனைவரையும் அவனுடையகரத்தையும் தேசத்தையும் உன்னையும் நீவந்தகாரியத்தையும் எல்லாவற்றையும்பற்றித் தெளிவாகக்கேட்கவிருமபுகிறேன். இவற்றையெல்லாம் தனித்தனியே எனக்கு விரித்துச்சொல்” என்றுகேட்டார். மஹாத்மாவான விபீஷணரால் இவ்வாறுவினாவப்பெற்ற கடோதகசன் கைகூப்பிநின்று பின்வருமாறு பொருத்தமானமறுமொழி சொல்லலானான்.

“சரத்திரவமசத்திற்பிறந்த மஹாபலசாலியான பாண்டிவென்னும் ஓர் அரசர் இருந்தார். பாண்டிவுக்கு இரத்திரனுக்கொப்பான பராக்ரமமுள்ள ஐந்துகுமாரர்கள் பிறந்தனர். அவர்களுள் மூத்தவாயுதிஷ்டிரரென்றும் அஜாதசதருவென்றும் பெயர்பெற்றவா; தாமத்திலேயே மனமுள்ளவர்; தர்மமேஉருவங்கொண்டதுபோன்றவர். அநதயுதிஷ்டிரரென்னுமராஜா கங்கைக்குத்தென்கரையில் அஸ்தினாகரத்தில் ராஜ்யாதிபத்யம்அடைந்து ராஜ்யத்தைஆண்டார். ஓ! ராஜக்ரேஷ்டரே! அநதராஜ்யத்தைத் திருதராஷ்டிரனுக்குக்கொடுத்துவிட்டுப் பிறகு இரத்தர்ப்ரஸ்தம்சென்றார். அநதஇரண்டுகரங்களும் கங்கைக்கும்பமுனைக்கும் இடையிலிருக்கின்றன. ராஜக்ரேஷ்டரானவிபீஷணரே! அநதஇரத்திரப்ரஸ்தத்தில் தமதுஸகோதரர்களுடன் மகிழ்ச்சியோடிருந்து எங்கள்ராஜா அரசுநடத்துகிறார். அவருக்களையவர் சிறந்தகைகளையுடையவர்; பீமஸேனென்னும்கயாதிபெற்றவர்; பெருஞ்

சக்தியும்கீர்த்தியுமுள்ளவர்; இந்நிரனுக்கொப்பான பராக்ரமமுள்ளவர். அந்தப்பாண்பெய்தார் பலத்திலப்பதியிரமயானைகளுக்கூச்சமமானவர். அவருக்கிளையவா அர்ஜுனனென்பவர். சிறந்த பராக்ரமமுடையவர். மிருதுவானதேகமும சிறந்தசக்தியுமுள்ளவர். சூரத்தனத்தினால் உலகத்தில்பெயர்பெற்றவர். சூரத்தனத்தில் கார்த்தவீர்யனுக்கும் பலத்தில்கடலுக்கும் அஸ்ரவிததையில் பரசுராமருக்கும் யுத்தஞ்செய்வதில் ஸ்ரீராமபிரானுகடும் வடிலிலநிரனுக்கும் பிரகாசத்தில்ஸூரியனுக்கும் ஒப்பானவர். அந்தப்பற்றினார், தேவர்கள், தானவர்கள், கந்தர்வர்கள், பிசாசர்கள், நாகர்கள், அரக்கர்கள், மனிதர்களாகிய இவர்களனைவரும் சேர்ந்தாலும் யுத்தத்தில் (அவர்களால்) வெல்லமுடியாதவா. அவர், தேவகூட்டங்களோடு யுத்தத்திற்குவுந்த இந்நிரனைத் தம்பராக்ரமத்தினால்ஜயித்துக் காண்டவவனத்தை அக்னிக்குளிக்கக்கொடுத்து அக்னியைத்திருப்திசெய்வித்தவர். அக்னியைத்திருப்திசெய்வித்ததினால் அவருக்குத் திவ்யாஸ்திரங்கள்கிடைத்தன. ராஜாவே! தேவர்களும்அடைவதற்கரிய ஸுபத்திரையென்றுபெயர்பெற்ற கிருஷ்ணஸஹோதரி அவராலடையப்பெற்றான். ராஜாவே! அர்ஜுனனுக்குஇளையவர் நகுலன்என்றுபெயர்பெற்றவர்." அவர் உருவமெடுத்தவந்த மன்மதன்போல உலகத்தில் மிக்கஅழகானவா. அவருக்கிளையவா ஸஹதேவனென்று கியாதிபெற்றவர்; மஹாபராக்ரமசாலி; யுத்தத்தில்குமார்க்கடவுளுக்குநிகரானவர். நான் அவரால் உமமிடம்அனுப்பப்பட்டவன். எனக்குக் கடுமையானவென்றுபெயர். நான் பீமஸேனராஜாவின்புத்திரன்; மிக்க பலசாலி. எந்தாயா மஹாபாக்ய்சாலியான ஹிடிம்பையென்னுமாக். நான் பாண்டவர்களுக்கு உபகாரஞ்செய்வதற்காக இநதப்புவனியெல்லாம் ஸஞ்சரிக்கிறேன் யுதிஷ்டிரர் இநதப்பூமிமுழுமைக்கும் அரசராய்விட்டார். அவர் ராஜஸூரியமென்னும் சிறந்தயாகத்தைசெய்ய ஆரம்பித்துக் கப்பமவாங்குவதற்காகத் தமஸஹோதரர்களை எல்லாதிசைகளிலும் அனுப்பியிருக்கிறார். அவர் கிருஷ்ணனுடன் சேர்ந்து (யோசித்துத்) தம்பிரமையைனுப்பினார். ராஜாவே! அவர்களில் மஹாரதரும் மஹாபலசாலியுமான அர்ஜுனர் விரைவாக வடக்கேசென்று மேருமலையைததாண்டி லக்ஷ்மியோஜனைத் தாரம்சென்று ராஜாக்களெல்லாரையும் தமதுபராக்ரமத்தினாலயுத்தத்தில் ஜயித்தும் கொன்றும் வசப்படுத்தி ஸ்வர்க்கத்தின் அருகேசென்று அதிகமான ரத்தங்களையும் உயர்ந்தகுதிரைகளையும் பலவகையான தனங்களையும் கொண்டுவிந்து அவற்றையெல்லாம் தம்மராஜாவுக்குக் கொடுத்தார்.

அரசர்க்கரசே! பீமஸேனரும் தம்வலிமையினால் கீழ்த்திசையைஜயித்து அரசர்களைவசப்படுத்தித் தர்மராஜாவுக்குத் தனத்தையளித்தார். அவ்வாறே நகுலரும் கப்பத்திற்காக மேற்றிசைக்குப்புறப்பட்டார். ராஜச்ரேஷ்டரே! ஸஹதேவர் தென்திசையைச்சேர்ந்து எல்லா அரசர்களையும்ஜயித்து அவர்களால் மரியாதையெய்யப்பெற்றுக் கப்பத்திற்காக என்னை இங்கேயனுப்பினார். பாண்டவர்களுடையசரித்திரத்தை உமக்குச் சுருக்கமாகச்சொன்னேன். மஹாராஜாவே! தர்மநதிரிந்தவரே! தர்மராஜாவானயுதிஷ்டிரரையும் பரிசுத்தமானராஜஸூரியாகத்தையும் ஜகத்பிரபுவான கிருஷ்ணபகவானையும் நினைத்துப்பார்த்து இப்போது நீர் கப்பம்கொடுப்பதற்குரியவராகிறீர்” என்றான்.

அவன்சொன்னதைக்கேட்டு ரீக்ஷஸர்க்குராஜாவும் தர்மாத்மாவுமாகிய விபீஷணர் ராக்ஷஸர்களுடன் அநதஆஜ்ஞையை அங்கீகரித்தார். சிறந்தஅறிவாளரான அநதபிரபு அது கண்ணபிரான்செய்ததென்று நினைத்தார். அதன்பிறகு அனேகவிதமான சாஸ்திரங்களையும், விரிப்புகளையும், மணியினாலும் பொன்னினாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட தந்தக்கடிகளையும், பொற்கடிகளையும், பெரியவிலைபெற்ற ஆபரணங்களையும், பவழங்களையும், முத்துக்களையும், பொற்பாண்டங்களையும், பொற்கலசங்களையும், பொற்குடங்களையும், விசித்திரங்களான அண்டாக்களையும், கொப்பரைகளையும், வெள்ளிப்பாத்திரங்களையும், ரத்தனகுண்டலங்களையும், பொன்மலர்களையும், சிறந்தபொன்னால் செய்யப்பட்ட மற்றும் அனேகமபூரணங்களையும், விசித்திரமானசுழிகளோடுகூடியவையும் சந்திரனைப்போன்றவையுமான சங்குகளையும், யாகசாலையின் தோரணஸ்தம்பங்களையிருக்கதக்க பதினான்குபனை மரங்களையும், பொற்றாமரைமலர்களையும், ரத்தனமயமானபல்லக்குக்களையும், மிருகதவிலைபெற்ற கிரீடங்களையும், ரத்தனங்கள்இழைத்தவளைகளையும், உயர்ந்தசந்தனங்களையும், பல்வகைவஸ்திரங்களையும், ராஜாவான விபீஷணர் ஸஹதேவனுக்கு அளித்தார். மதுபானமசெய்த மதத்தினால் கண்கள்சிவந்த எண்பத்தெண்ணூற்றிரம்அரசர்கள் அந்தவிலையுயர்ந்த பொருள்களைத்தையும் கொணர்ந்தனர். அநத ரத்தினங்களைல்லாவற்றையுமவாங்கிக்கொண்டு கடோத்கசன் புறப்பட்டான். அவன் ராஜாவானவிபீஷணருக்கு வந்தனஞ்செய்து கைகூப்பிப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து புறப்பட்டான். கடோத்கசன் ராக்ஷஸர்களோடு கூட ரத்தினங்களைபெல்லாம் எடுத்துக்கொண்டு லங்கையினிருந்து ஸஹதேவனிருக்குமிடத்திற்கு விரைவாகச்சென்றான். அவர்களனை

வரும் கடலைக்கடந்து ஸஹதேவனிடம்சேர்ந்தனர். ஜனமேஜய ராஜாவே! ரத்தினங்களைக்கொண்டுவந்திருக்கும் பயங்கரமான அரசு கரையும் கடோத்கசனையும் ஸஹதேவன்கண்டான். அங்குள்ளதமிழர்கள் அரசுக்கரைக்கண்டு பயந்தோடினர். பிறகு கடோத்கசன் ஸஹதேவனையடைந்து காங்குவித்துநின்றான். ஸஹதேவனும் ரத்தினக் குவியலையும் கடோத்கசனையும்கண்டு களிப்பிற்றான். தன்னிருகரங்களிதலும் கடோத்கசனைத்தழுவிடும்மற்றஅரசுக்கரைப்பார்த்ததும் அன்புபாராட்டினான். தமிழர்களைவருக்கும் விடைகொடுத்தலுபபின் பிறகு தான் புறப்படத்தொடங்கினான். புத்திமானான ஸஹதேவனென்னும்அரசன் அங்கிருந்து திரும்பினான். இவ்வாறு பராக்ரமத்தினாலும் இனியபொல்லிஷாலும் ஜயலக்ஷ்மிபொருந்தியிருப்பதனாலும் ராஜாக்களைஜயித்துக் கப்பங்கட்டுவித்து அரசதவீரன் திரும்பிவந்தான். ராக்ஷஸர்களுடன்கூட ரத்தினமயமான பனைமரங்களையெடுத்துக்கொண்டு பூமியை அதிரச்செய்கிறவன்போல இரதிரபிரஸ்தத்தில் பிரவேசித்தான். ஜனமேஜயராஜாவே! ஸஹதேவன் யுதிஷ்டிரரைக்கண்டு காங்குவித்துவணங்கி வந்தனஞ்செய்துநின்று அவராற்கொண்டாடப்பெற்றான். யாருக்குமகிடையாத மிகுதியான தனக்குவியல்கள் இலங்கையிலிருந்து வந்தனவற்றைக்கண்டு தாமராஜா மிகுந்த ஸந்தோஷத்தையும் மிக்கவியப்பையுமடைந்தாரா. பரதச்சேஷ்டரான ஜனமேஜயராஜாவே! ஆயிரங்கோடிகளுக்கு மேற்பட்டபொன்களையும் பலவகைரத்தினங்களையும் பசுக்களையும் வெள்ளாடுசெம்மறியாடு எருமைகளையும் மஹாத்மாவானதர்மராஜருக்கு ஒப்பித்துத் தன்காரியதைதச்செய்து ஸஹதேவன் ஸுகமாகவளித்தான்.

முப்பத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

தீ க் வி ஜ ய ப ர் வ ம். (தொடர்ச்சி.)

(நதூன் மேற்றிசையைஜயித்துக் காண்க்கையுடன் இந்திரா

பிரஸ்தம்வந்துதர்மராஜருக்குஒப்பித்தது.)

ஹமர்த்தனானநதூன் 'வாஸுதேவனென்னும் அரசனாஸ்யிக் கப்பட்ட திக்கை ஜயித்தவகையையும் அவலுடையசெய்கைகளையும் சொல்வேன். புத்தியிற்சிறந்தநதூன் காண்டவப்ரஸ்தத்திலிருந்து புறப்பட்டு மேற்றிசையேநோக்கிப் பெருஞ்சேனையுடன்சென்றான்.

தனது பெரியஸிமமநாதத்தினாலும் படைவீரர்களின் கர்ஜனைகளினாலும் தேருருளைகளின் ஒலியினாலும் இந்தப் பூமியை அதிர்ச்செய்து கொண்டு தன்ங்களும்தான்யங்களும்தான் பசுக்களும்தான் மிகுதியாக நிரம்பினதும் சுப்பிரமணியக்கடவுளுக்குப் பிரியமுள்ள துமான ரோகிதகமலைக்குச் சென்றான். அவ்விடத்திலிருந்தோர் களான மத்தமயூரகரென்னும் அரசர்களோடு அவனுக்குப் பெரியசண்டை நடந்தது. சிறந்தசக்தியுள்ள அநதநகுலன் நீரில்லாக்காடான தேசமனைத்தையும் தானியங்கன் மிகுதியாகவுள்ள சைரீஷகம, மஹேந்தமென்னும் தேசங்களை யும் ஆக்ரோசனென்னும் ராஜநிஷியையும் வசப்படுத்தினான். ஆக்ரோசனென நகுலனுக்குப் பெருஞ்சண்டை நடந்தது அநதப்பாண்டவன் ஆக்ரோசனுடைய தேசமாகிப் தசார்ணதேசத்தை ஜயித்து அங்கிருநதுபுறப்பட்டான். சிறந்தபாக்கரமுள்ள புருஷச்ரேஷ்டனான நகுலன், சிவிகள், திரிகர்த்தாகன், அம்பஷ்டர்கள், மாலவர்கள், காப்படர்களென்னும் ஸீருதேசத்தரசர்களையும் மத்தியமகேயர்களும் வாடதானர்களென்னும் பிராமமணர்களையும் ஜயித்து மறுபடியும் திருமபிவரது புஷ்கரகேஷத்திரமாகிய வனத்திலவஸிக்கும் உதவஸங்கேதர்களின்கூட்டத்தாரை ஜயித்தான். ஸீருதாதிக்கரையிலிருக்கும் மஹாபலசாலிகளான கிராமணியரென்பவரையும் ஸரஸ்வதிநதியைச் சார்ந்து மத்தியங்களினுள்ளீவிகுமருத் திராகள் இடையர்களின்கூட்டங்களை யும் மலைகளிலவஸிப்பவரையும் ஜயித்துப் பஞ்சநதமென்னும் தேசத்தையும் அமரபர்வதமென்னும் மலையையும் உத்தரஜ்யோதிஷம், திவ்யகடமென்னும் நகரங்களையும் ஜயித்து அவற்றின்² தவாரபாலகளைப் பராகரமத்தினால் வசப்படுத்தினான். அநதநகுலன் ராமடர்களையும் ஹாராகளையும் ஹுணர்களையும் மறுமுள்ள மேற்றிசைராஜாக்களனைவரையும் தன்கடடையினாலேயே கீழ்ப்படுத்தினான். பாரதரான ஜனமேஜயரே! அங்கிருநதுகொண்டே வாஸுதேவனுக்குத் துதனை யனுப்பினான். ராஜாவே! அச்சமற்றவனான அவ்வரசன் இவன்கட்டளையை ஏற்றுக்கொண்டான். அதன்பிறகு பலவானான நகுலன் மத்ரதேசத்து ராஜதானியாகிய சாகலநகருக்குச் சென்று தனது மாது லானசல்லியனைச் சினேகத்தினால் வசப்படுத்திக்கொண்டான். ஜனமேஜயராஜாவே! மரியாதைக்குரியவனும் யுத்தவீரரிற் சிறந்தவனுமாகிய நகுலன் அநதசசல்லியராஜனால் மரியாதை செய்யப்பெற்று மிகுதியான ரத்னங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு புறப்பட்டான். கௌரவச்ரேஷ்ட

¹ மூலத்தில், 'தவிஜாந்' என்றிருக்கிறது.

² தேசங்களின் வழிகாணலான அரசன்.

ஹம் விசித்ரமானயுத்தங்கள் தெரிந்தவனுமான நகுலன் அதன்பிறகு கடலின் உள் தீவுகளில் வலிக்கும் மிகக்கொடியவரான பஹ்லவர், பர்ப் பரர், கிராதர், யவனர், சகரென்னும மிலேச்சராஜாக்களை வசப்படுத்தி அவர்களிடமிருந்து ரத்தினங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு திரும்பினான். மஹாராஜாவே! அந்தமஹாத்மாவினுடைய பொக்கிஷமாகிய பெருந்தனத்தைப் பதினாயிரம் ஓட்டகங்கள் கஷ்டப்பட்டுச் சமந்தன. பரதச் சேஷ்டரான ஜனமேஜயரே! ஜயலக்ஷ்மி பொருந்தியவனும மாத்திரிபுத் திரனுமான நகுலன் வருணனால்கூழிக்கப்பட்டதும் (பௌண்டாக) வாஸுதேவனால் ஜயிக்கப்பட்டதுமாகிய மேற்றிசையை ஜயித்து இந் திரப்பிரஸ்தத்திலிருக்கும் வீரரான யுதிஷ்டிரரிடம் வந்து அந்ததனத்தை அவருக்கு ஒப்பித்தான்.

தீக்ஷிஜயபர்வம் முற்றிற்று.

முப்பத்தாறாவது அத்தியாயம்.

ராஜஸூயபர்வம்.

(ராஜஸூயயாகத்தின் ஆரம்பம்.)

தர்மபுத்திரர் ஜனங்களைக் கூழித்ததினாலும் ஸததியத்தைக் காப்பாற்றினதினாலும் பகைவர்களை யொழித்ததினாலும் பிரஜைகள் தம் தம கருமங்களில் தவறாமலிருந்தனர். வரிகளைச் சரியாக வாங்குவதினாலும் தர்மமாக ஆள்வதினாலும் மேகம் நிரம்பவாழ்ந்தது. தேசம் செழிப்பாயிருந்தது. எல்லாத் தெரிந்தவர்களும் நன்றாக நடந்தன. பசுக்காத்தல் பயிர் செய்தல் வர்த்தகம் இவையெல்லாம் ராஜாவின் ஆளுகையினால் சிறப்பாக நடந்தன. ஜனமேஜயராஜாவே! திருடர்கள் மோசம் செய்பவர்கள் ராஜாவின் அபிமானம் பெற்றவர்கள் ஆகிய இவர்களிடத்திலும் ஜனங்களில் ஒருவர்க்கொருவரிடத்திலும் வருசுகப் பேச்சுக்கள் யாராலும்கேட்கப்படவில்லை. யுதிஷ்டிரர் தர்மநதவறும் விருந்ததனால் அரசுக்காலத்தில் அனாவிருஷ்டி, அதிவிருஷ்டி, வியாதிகள், தீப்பிடித்தல் இவையெல்லாம் இருக்கவில்லை. அரசர்கள், பிரியத்தைச் செய்வதற்கும் அடிப்பதற்கும் வழக்கமாயுள்ள கப்பத்தைக் கொடுப்பதற்கும் யுதிஷ்டிரரிடம் சென்றார்களேயல்லது வேறுகாரியங்களைப்பற்றிச் சென்றதேயில்லை. தர்மராஜருடைய பொக்கிஷம் நியாயமாக வந்த பொருள்களினாலேயே அனேக நூற்றாண்டுகள் செலவு செய்தாலும் அழியாதபடி பெருகியிருந்தது. தர்மராஜாவானவர். தமது

தான் யமமுதலியவற்றின் அளவையும் பொக்கிஷத்தின் அளவையுமறிந்து யாகஞ்செய்வதற்கே நிச்சயஞ்செய்தார். அவருக்கு இவண்டியவரனைவரும் தனித்தனியாகவும் சோதனும், “பிரபுவே! நீர் யாகஞ்செய்வதற்கு இதுதருணம்; இப்போதே செய்வது யுக்தம்” என்று உரைத்தனர். அவர்கள் இவ்வாறு பேசிக் கொண்டிருக்கையிலேயே பழமையான ரிஷியும் வேதமூர்த்தியும்¹ ஞானிகள் மாதிரி மேகாணக்கூடியவரும் அழிவில்லாதவருட்சிறந்தவரும் உலகத்தின் உறபத்திக்கும பிரளயத்துக்கும் காரணமும் சென்றன வருவன நிகழ்வனவாகிய அனைத்துக்கும் ஈசுவரமும் கேசியென்னும் அஸுரனை ஸம்ஹாரஞ்செய்தவரும் யாதவர்களனைவாக்கும் விரோதிகளைக்கொன்று ஆபதகாலங்களில் அபயங்கொடுத்து மதிப்போலக்காப்பவரும் புருஷோத்தமருமாகிய கண்ணபிரான் வஸுதேவரை மரியாதையுடன் சேனைத்தலைவராக ஏற்படுத்திப் பெருஞ்சேனையினாலுருமூபபெற்றவராகத் தர்மராஜாவுக்கு அளவற்றதனக்குவியலை எடுத்துக்கொண்டிவந்தார். முடிவில்லாததும் அழியாததுமாகிய ரத்னக்கடலான அநதத் தனக்குவியலை யெடுத்துக்கொண்டு தமது தேரினெலியினால் எங்கும் முழங்கச்செய்து, இரதிரபிரஸ்தத்தில்பிரவேசித்தார். முன்னமேயிரம்பின அநதநகரத்தை மறுபடியும் ரிபபுவதனால் பாண்டவர்களின் பகைவர்களுக்குத் துயரஞ்செய்பவரானார். கிருஷ்ணபகவான் எழுந்தருளினதினால் பாண்டவர்களின் நகரமானது ஸூரியனில்லாத இடத்தில ஸூர்யோதயமானதுபோலவும் காற்றில்லாதவிடத்தில்காற்றடித்ததுபோலவும் மகிழ்ந்திருந்தது. அந்தப் புருஷச் சேஷ்டரான யுதிஷ்டிரர், தெளமியர் வியாஸர் முதலிய புரோஹிதர்களோடும் பீமார்ஜுன நகுலஸஹதேவர்களோடும் கூடி மனக்களிப்புடன் கண்ணபிரானையெதிர்கொண்டழைத்து, சாஸ்திரபிரகாரம் அதிதிஸ்தகாரஞ்செய்து ஸுகமாக உட்கார்ந்தபிறகு குசலபாசனம் செய்து பின்வருமாறு பேசலுற்றார்.

“கிருஷ்ண! உமாமாலேதான் இரதபபுவனிமுழுதும் என்வசத்திலிருக்கிறது. யாதவரே! மிகுந்ததனம் உமது அனுக்ரஹத்தினால் ஸம்பாதிக்கப்பட்டது. தேவகிபுத்ரரே! மாதவரே! உமது அனுக்ரஹம்பெற்றநான் இதையெல்லாம் சாஸ்திரபிரகாரமாகப் பிரம்மணச் சேஷ்டர்களுக்கும் அக்னிபகவானுக்கும் உபயோகப்படுத்தக்கருதுகிறேன். பகவானே! சிறந்தகைகளையுடையவரே! அதற்காக உம்மோடும் என் தம்பிகளோடும் சேர்ந்து யாகஞ்செய்யவிரும்புகிறேன்.

¹ ‘தெரிந்தவர்களாகநினைப்பவருக்குத் தெரியாதவரும்’ என்பது பழைய உரை.

அதுவிஷயத்தில் நீர் அனுமதிகொடுக்கக்கடவீர். சிறந்தபுஜங்களை யுடையகோவிர்தா! நீர் உமக்குத் தீக்ஷையைச்செய்வித்துக்கொள்ளக்கடவீர். புகவானே! நீர் யாகஞ்செய்தால் நான் பரவமநீங்கினவனாவேன். பிரபுவே! அல்லது இரதத்தம்பிகளுடன் வேள்விசெய்யுமபடி எனக்கேஉத்தரவுகொடும். கிருஷ்ண! உம்மால் அனுமதி கொடுக்கப்பெற்றுத்தான் நான் சிறந்தயாகத்தைசெய்வேன்” என்றார். அதைக்கேட்கண்ணபிரான் தர்மராஜாவின் குணங்களின்மிகுதியைப்பற்றி நிரம்பப்பேசி, “ராஜசரேஷ்டரே! நீர்தாம் அரசார்க்கும் அரசா; இரதமஹாயாகத்திறகுததகுதியுள்ளவா. நீரே யாகதீக்ஷை செய்துகொள்ளும். நீர் செய்வதஸூலேயே நாங்கள் கிருதார்த்தராவோம். உமதுநன்மைக்கு நாங்குளிருப்பதனால் நீர் நினைத்தயாகத்தைசெய்யும். என்னையும் காரியங்களில்கட்டளையிடும். நீர்சொல்லுவனவற்றையெல்லாம் செய்வேன்” என்று யுதிஷ்டிரருக்கு மறுமொழிகூறினார். யுதிஷ்டிரா, “கிருஷ்ண! ஹ்ருஷீகேசா! நான் நினைத்தபடி நீர்வந்துசோரததனால் என்எண்ணம் பயன்பட்டது. எனக்குக் காரியவிததி நிச்சயம்” என்றுசொன்னார். கிருஷ்ணனால் அனுமதிகொடுக்கப்பெற்ற தர்மராஜா ஸுஹோதரர்களுடன்கூட ராஜஸூயயாகமசெய்வதற்கு வேண்டியஸாதனங்களைச் சேகரித்தார். அப்போது சத்துருக்களையடக்குகிறவராகிய தர்மராஜர், யுத்தவீரர்களிற்சிறந்தவனாகிய ஸஹதேவனையும் மந்திரிகளனைவரையும்பார்த்து, “இரதயாகத்தின் அங்கங்களையும் கருவிகளையும் மங்களத்திரவியங்களையும் ஹோமததுக்குரியபதார்த்தங்களையும் தெளமயமுனிவர்முதலியபிராமமணர்களின்சொற்படி பூர்ணமாகவும் விரைவாகவும் மனிதர்கள், அவரவர்தகுதிக்குத்தக்கபடி முறையேகொண்டிவரக்கடவர். என்விருப்பப்படி இரதிரஸேனன், விசோகன், அர்ஜுனனுடைய ஸாரதியாகியபூரு இவர்கள் அன்னம்முதலியவற்றைக்கொண்டிவருவதற்கு நியமிக்கப்படக்கடவர். கௌரவசரேஷ்டனுஸஹதேவனே! பிராமமணர்களுடையவிருப்பத்தைப் பூர்த்திசெய்யத்தக்கவையும் ருசியும்மணமுமுள்ளவையுமாக எல்லாஉணவுகளும் செய்விக்கப்படவேண்டும்” என்றுகட்டளையிட்டார். யுத்தவீரர்களிற்சிறந்தவனுஸஹதேவன் தாமராஜாவானயுதிஷ்டிரர்சொன்னபோதே, “எல்லாம் வித்தமாயிருக்கிறது” என்றுஅவருக்குத்தெரிவித்தான். ஜனமேஜயராஜாவே! பிறகு வியாஸமஹரிஷி வேதங்கள்உருக்கொண்டிவந்தது போன்ற மஹானுபாவர்களான பிராமமணர்களை நிதிவிக்குக்களாக அழைத்துவந்தனர். ஸாதியவதிபுத்ரான அவர் தாமே அந்தத்தர்ம

ராஜாவுக்கு பிரம்மாவின்ஸ்தானத்தைவழித்தார். தனஞ்சயகோத்திரத்தாரிற்சிறந்தவரான ஸுஸாமா என்பவர் ஸாமகானமசெய்யும் உத்தகாதாவாயிருந்தார். பிரமமஜ்ஞானிகளிற்சிறந்தவரான யாஜ்ஞவல்கிய மாமுனிவர் சிறந்த அத்த்வாயுக்களிலதலைவராயிருந்தார். வஸுவின்புத்திரரான பைலர் தெளமியருடன்சோரது ஹோதாவாயிருந்தார் ஜனமேஜயராஜாவே ' வேதங்கனிலும் வேதாங்கங்களிலுமகரைகண்டவர்களாகிய இவர்களுடைய புத்திரர்கள் சிஷ்யர்களனைவரும் ஹோதாவின்வேலையைச் செய்துகொண்டிருந்தனர். அவர்கள் புண்ணியாகவாசனஞ்செய்வித்துச் சாஸ்திரோக்தப்பிரகாரம் அநதயாகத்துக்கு ஸங்கலபஞ்செய்துகொண்டு அநதயாகத்துக்குக் குறிப்பிடப்பட்ட பெரியயாகபூமியைப் பூஜைசெய்தனர். அநதபூமியில் ராஜாவினால் அனுமதிக்கபெற்ற சிறப்பலைக்காரர்கள் தேவகிருஹங்களைப் போல நலவாஸனையுள்ளவையும் விசாலமுமானகிருஹங்களைக்கட்டினர். ராஜாக்கனிலும் மனிதர்களிலும்சிறந்தவரான அநததத்ரம் ராஜா தமக்கு அநதஸமயத்துக்கு மந்திரியாயிருந்தஸஹதேவனைப் பார்த்து, " நீ ராஜாக்களையழைப்பதற்கு விரைவாகச்செல்லுமதுதர்களை உடனே அனுப்ப " என்று கட்டளையிட்டார். ராஜாவின்சொல்லைக்கேட்டவுடன் ஸஹதேவன் தூதர்களைப்பைத்து, " தேசங்களிலுள்ளபிராமமணர்கள் கூத்திரியர்கள் வைசியர்கள் கௌரவிககத்தக்க குத்திரர்கள் எல்லாரையுமழைத்துவாருங்கள் " என்றுகட்டளையிட்டான். அநதத்தூதர்கள் ஸஹதேவன்கட்டளைப்படி எல்லாராஜாக்களையுமழைத்தனர். இன்னும் அனேகதூதர்களையும் ஸஹதேவன் அனுப்பினான். தூதர்கள் குதிரைகளிலேறிப் பலதேசங்களுக்குச் சென்றனர். ஜனமேஜயராஜாவே ! ராஜாவானயுதிஷ்டிரர் பீஷ்மரையும் த்ரோணரையும் திருதராஷ்டிரனையும் விதூரரையும் கிருபரையும் தமதுபிராதாக்களான துரியோதனன்முதலியோரையும் தம்மன்பர்களையும் அழைப்பதற்காக நகுலனை அஸ்திபுரத்துக்கனுப்பினார். பாரதிரே ! அதன்பிறகு அநதப்பிராமமணர்கள் குரதிபுதரரானயுதிஷ்டிரருக்குக் குறித்தகாலத்தில் ராஜஸூயயாகதீகைச்செய்வித்தனர். தர்மமேயுருவமெடுத்ததுபோன்றவரும் புருஷச்சேஷ்டரும் தர்மத்தில்மனமுள்ளவருமான யுதிஷ்டிரர், கேட்டையுமமுலமுமச்சேர்ந்த அமாவாசையில் மான்தோலைப்பார்த்துப் புள்ளிமான்தோலையுடுத்துத் தேகதில்வெண்ணையததவித் தீகைச்செய்துகொண்டு ஆயிரக்கணக்கானபிராமமணர்களால்கூழப்பட்டவராகித் தம்ஸஹோதர்களுளும் சுற்றத்தாரோடும் ஸ்நேஹிதர்களோடும் மந்திரிகளோடும்

பலதேசங்களிலிருந்துவந்த கூத்திரியஜாதியாரான அரசர்களோடும் ஸபையாரோடுங்கூடி யாகசாலைக்குச்சென்றார். எல்லாவித்தைகளிலும் தேர்ந்தவர்களும் வேதவேதாங்கங்களிற் கடைகண்டவர்களுமாகிய பிராம்மணர்கள் பற்பலதேசங்களிலிருந்து அங்கேவந்தனர். உடனே ஆயிரக்கணக்கான சிறபவேலைக்காராகள தர்மராஜாவிற்கட்டிலாயினால் அவர்களுக்கும் அவர்களுடன்கூடவந்தவர்களுக்கும் தனியே தனியே மிகுதியானபோஜனங்களும் வஸ்திரங்களுமுள்ளவையும் எல்லாப்பருவங்களின்பலன்களும்நிரம்பினவையுமான வீடுகளைக்கட்டினார். ராஜாவே! ராஜாவினால் பூஜிக்கப்பெற்ற அநதபிராமணர்கள் நாட்டியங்களையும் நர்த்தனங்களையும் பார்த்துக்கொண்டும் பலகதைகளைச்சொல்லிக்கொண்டும் அந்தவீடுகளில்வஸித்தனர். ஸந்தோஷத்தூடன் பூஜித்துக்கொண்டும் பேசிக்கொண்டுமிருக்கும் மஹாத்மாக்களான பிராமணர்களின்பெருங்கோஷம் அங்கே எப்போதும் கேட்கப்பட்டது. 'இவர்களுக்குக் கொடுங்கள் கொடுங்கள்' என்றும் 'நீங்கள் பூஜியுங்கள் பூஜியுங்கள்' என்றும் இவ்வகையான பேச்சுக்களே அங்கே எப்போதும் கேட்கப்பட்டன. பாரதரே! லக்ஷக்கணக்கான பகக்களையும் படுக்கைகளையும் பொன்களையும் வேலைக்காரிகளையும் ஒவ்வொருவருக்கும் தர்மராஜாகொடுத்தனர். ஸ்வர்க்கத்துக்கு இந் திரைப்போலப் பூமிகு ஒப்பற்றவீரரும் மஹாத்மாவுமான தர்மராஜாவின் அந்தயாகம் இவ்வாறு நடந்தது.

முப்பத்தேழாவது அத்தியாயம்.

ராஜஸ்தியபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(அழைக்கப்பட்டவர்கள் எல்லாரும் யாகத்துக்குவந்துசேர்ந்தது.)

ஐனமேஜயராஜாவே! அதன்பிறகு மரியாதைசெய்து அழைக்கப்பட்ட அரசர்கள், தேவன்மானங்களிலிருந்து தேவர்கள் புறப்படுவதுபோலத் தமதமகிருஹங்களிலிருந்து புறப்பட்டனர். பாரதரே! அந்தராஜாக்கள் மிககவலைபெற்ற பலவகைத் தனங்களை யெடுத்துக்கொண்டு அநத அநதத்திசைகளிலிருந்து அங்கேவந்தனர். புருஷச்சேஷ்டரே! அந்தயாகத்தைப்பற்றித்தெரிந்த அனேக அரசர்கள் தூதர்கள் சொன்னதைக்கேட்டி மனமகிழ்ச்சியுடன் பலவகைத்திரவியங்களை மிகுதியாக எடுத்துக்கொண்டு தர்மராஜாவையும் அவருடைய ஸபையையும் பார்க்கவிரும்பி அவருடைய யாகத்துக்குச்சென்றார்கள். யுத்தங்

களில்ஜயிப்பவனாகிய அந்தநஞ்சுலன் ஹஸ்தினபுரம்சேர்ந்து பீஷ்மரையும் திருதராஷ்டிரனையும்ழைத்தான். கரங்களைக்குவித்துவணங்கி நின்று பாதஞலத்தோராகிய திருதராஷ்டிரனையும் பீஷ்மரையும் சிறந்த புத்திமானானவிதூரையும் அழைத்தான். பிறகு துரியோதனன்முதலான பிரதாக்களனைவரையும் அழைத்தான். துரோணசாரியர்முதலான அனைவரும் மரியாதையோடு அழைக்கப்பட்டனர். அதன்பிறகு திருதராஷ்டிரனும் பீஷ்மரும் புத்தியிற்சிறந்தவிதூரரும் துரியோதனன்முதலானஸே ஹாதர்களனைவரும் மனமகிழ்ந்து பிராமமணர்களைமுன்னிட்டுக்கொண்டு யாகத்துக்குச்சென்றனர்.

கார்தாரேதசத்தரசனாகிய ஸுபலன், மஹாபலசாலியானசகுனி, அசுலன், விருஷகன், ரதபுத்தஞ்செய்பவரில்சிறந்தவனாகிய கர்ணன், பலவானானசல்லியன், மிக்கபலசாலியானபா ஹ்லீகன், குருவம்சத்தவனான ஸோமதத்தன், பூரி, பூரிச்ரவன், சலன், அசுவத்ததாமா, கிருபர், த்ரோணர், ஸ்ரீதுதேசத்தரசனானஜயத்ரதன், புத்திரர்களுடன்கூடிய துருபதன், சால்வராஜன், பிராக்ஜ்யோதிஷ்நகரத்தரசனும் மஹாரதனுமான பகதத்தராஜன் இவர்களும்சென்றனர். அந்தப்பகதத்தராஜன் கடலிலுள்ளதீவுகளில்வஸிக்கும் மிலேச்சராஜரெல்லாருடனும் சென்றான். மலைநாட்டரசர்களும் ப்ருஹத்பலனென்னும்அரசனும், பெளண்ட்ரகவாஸுதேவனும், வங்கம, களிங்கம், ஆகர்ஷம், குந்தலம், காலவம், ஆநதிரம், திராவிடம், சிங்களம், காச்மீரமென்னும்தேசத்தரசர்களும், மஹாபராக்ரமசாலியான குந்திபோஜன், கௌரவாகனனென்னுமரசன், மறறுமுள்ளசூரர்களானபா ஹ்லீகதேசத்தரசர், இரண்டுபுத்திரர்களுடன்கூடியவிராடன், மஹாபலசாலியான மாவேல்லன், மஹாவீரனான சுகபாலன் ஆகியஇவர்களும், யுத்தத்தில்அடங்காதகொழுப்புள்ளபலராமர், அனிருததன், கங்கன், சாரணன், கதன், பிரத்யும்னன், ஸாம்பன், சூரனானசாருதேஷ்ணன், உல்முகன், நிசடன், வீரனான அங்காவஹன்முதலான மஹாரதர்களான யாதவர்களைவரும், மத்தியதேசமுதலான அனேகதேசங்களுக்கதிபதிகளான ராஜாக்களும், தர்மராஜாவின்ராஜஸூய்யாகததிற்கு வந்தனர். ராஜாவே! தர்மராஜாவின் கட்டளையினால் பலவகைபபகூஷணங்களுள்ளவையும்வா விகளாலும் சோலைகளாலும்சோபிப்பவையுமான விடுதிகளை அவர்களுக்கு மந்திரிகள்கொடுத்தனர். தர்மபுத்திரர் அந்தமஹாத்மாக்களுக்குச் சிறந்தமரியாதையெய்தனர். மரியாதையெய்யப்பெற்ற அரசர்கள் கைலாஸமலையின்சிகரங்களுக்கொப்பானவையும் மனத்திற்கினியவையும் சிறந்தபொருள்களினால்அலங்கரிக்கப்பட்டவையும் செவ்

வையாகக்கட்டப்பட்ட உயர்ந்தவெண்மையானம்தில்களினால் நாற்புற
மும்சூழப்பட்டவையும் பொன்மயமானபலகணிகளுள்ளவையும் ரத்
தினத்தளவரிசைகளினால் அலங்கரிக்கப்பட்டவையும் ஏறுதற்குச்சுக்
மானபடிகளுடையவையும் உயர்ந்த ஆஸனங்கள்முதலியசாமான்க
ளுள்ளவையும் புஷ்பமாலைகளாலமறைக்கப்பட்டவையும் உயர்ந்த அகி
ல்மணமகமழ்கின்றவையும் ஹமஸத்திற்குமசநதிரனுக்கும் ஒப்பான
நிறமுள்ளவையும் ஒருயோஜனைதூரத்திலேயே எளிதாகக்காணப்படு
கின்றவையும் விசாலமானவையும் நேருக்குநேரானவாயில்களுள்ள
வையும் இன்னும்அனேகம்சிறப்புக்களுள்ளவையும் பலவகைத்தாதுக்
கன்சேர்ந்த இமயமலைச்சிகரங்கள்போன்றவையுமான அவரவர்களு
டையவிடிகளுக்குச்சென்றனா. அவ்வரசர்கள் அங்கங்கே சிரமபரி
காரஞ்செய்துவிட்டு, பெருந்தகஷிணைகொடுப்பவரும் ஸபையோர்கள்
அனேகரால்குழம்பட்டவரும் தர்மராஜாவுமான யுதிஷ்டிரைக்கண்
டனர் அப்போது அரசர்களும் பிராமமணர்களும் மஹரிஷிகளும்
நிரமபின அரசர்ச்சபை தேவர்கள்நிரம்பின தேவலோகம்போலவிளங்
கிறது.

முப்பத்தேட்டாவது அத்தியாயம்.

ராஜஸூயபர்வம். (தோடர்ச்சி)

(ராஜஸூயயாகம்நடத்தியது.)

ராஜாவே! பிறகு யுதிஷ்டிரர், பீஷ்மரையும் த்ரோணரையும்
எதிர்கொண்டழைத்து அபிவாதனஞ்செய்து, பீஷ்மர், த்ரோணர்,
கிருபர், அசுவத்தாமா, துரியோதனன், விவிமசுதி இவர்களைப்பார்த்து,
“நீங்கள்எல்லாரும் இந்தயாகத்தில் என்னைச்சிறப்பிக்கக்கடவீர்;
இங்கே எனக்குள்ளசெல்வங்களெல்லாமஉங்களுடையனவே. என்
னல்அழைக்கப்பட்டநீங்கள் உங்களிஷ்டப்படி என்னை நடத்தக்கட
வீர்” என்றுசொன்னார். தீக்ஷைசெய்துகொண்ட அந்தப்பாண்ட
வஜ்யேஷ்டரான தர்மராஜர் அவர்களெல்லாரையும் பார்த்து இவ்வாறு
சொல்லி உட்னேஅவரவருக்கு ஏற்றவேலைகளில் அவரவர்களை நிய
மித்தார். போஜனத்துக்கு வரிசையாக உட்காரவைப்பதிலும் எச்
சிலைச்சுத்திசெய்விப்பதிலும். போஜனங்களைவிசாரிப்பதிலும் யுயுத்
ஸூவையும், பக்ஷணங்களையும் போஜனங்களையும்பற்றியவேலைகளில்
துச்சாஸனையும், பிராமமணர்களையழைப்பதில் அசுவத்தாமாவை
யும், ராஜாக்களுக்குமரியாதைசெய்வதில் ஸஞ்சயனையும், செய்தவற்

றையும் செய்யவேண்டியகாரியங்களையும் செம்மையாகப்பார்ப்பதில் பிஷ்மத்ரோணர்களையும், பொன்னையும்பொன்னாயங்களையும் ரத் தினங்களையும் பார்த்துக்கொள்வதிலும் தக்ஷிணைகொடுப்பதிலும் கிரு பாசாரியரையும் ஏற்படுத்தினார். அவ்வாறே மறற்பபுருஷசேஷ டர்களையும் அவாவருக்குத்தகுதியானகாரியங்களில் பிரவிர்த்திக்கச் செய்தார். நகுலனூலஅழைத்துவரப்பட்ட பாஹ்லீகன, திருதராஷ் டிரன், ஸோமதத்தன், ஜயத்தன்முதலானவர்கள் அங்கேராஜாவைப் போலவிளங்கினர். எல்லாத்தாமங்களும் தெரிந்தவரான க்ஷத்தா வென்னப்பட்ட விதுரா பொருடசெலவுசெய்பவராயிருந்தார். துரி யோதனன், எல்லாரிடங்களிலுமிருந்தவருபகாணிக்கைகளைவாங்கி னான். பதிவரதைகளான சூருதியும் காந்தாரியும் ஸ்திரீகளுக்கும்ரி யாதைசெய்தனர். அவாகளுடைய மருமக்கள்மாரணைவரும் அவாகளி ன்கட்டளைகளை விரைவாகச்செய்தனர். ஆஜுனன் காரியம்நிறை வேற்றுவதற்காகக் கிருஷ்ணன்ஸமீபத்திலேயேயிருந்தான். எல்லா உலகங்களாலும்பூஜிக்கப்பட்ட கிருஷ்ணபகவான் மேலானபலனைப் பூரணஞ்செய்யவிரும்பி, பிராம்மணர்களின் பாதப்ரக்ஷாளனகாரியத் தில் தாமேஅமர்ந்தார். தாமராஜரையும் அவாஸபையையும் பார்க்க விரும்பி வந்தவர்கள்எவரும் ஆயிரத்துக்குத்தாழ்ந்த காணிக்கையை அங்கே கொண்டுவரவில்லை. அந்த யாகத்தில் அனேகரத்தினங்களி னால் ராஜாக்கள் தர்மராஜரைச் சிறப்பித்தனர். நாமகொடுக்கும்ரத் தனங்களினாலேயே தர்மராஜர் யாகத்தை முடிக்கவேண்டுமென்று தாம் மற்றவர்களிலும் மேற்போகவிரும்பி ராஜாக்கள் திரவியங்களை யளித்தனர். மஹாத்மாவான தர்மராஜாவின்ஸபையானது மேல்மாளி கைகளும்சிகரங்களுமுள்ளவையும் சேனைகளால் சூழப்பட்டவையும் அனேகரத்தனங்களினால் விசிதரங்களானவையும் சிறந்தஃசுவரியமும் மிக்கஅழகுமொருருதியவையும் தேவவிமானங்களைப்போலச் செய் யப்பட்டவையுமான ராஜகிருஹங்களாலும் பலதேசங்களிலிருந்து வந்திருக்கும்அரசர்களின் சிறந்தஅரண்மனைகளாலும் யாகத்துக்காக வந்த திக்பாலகர்களின்விமானங்களென்னும் ரதங்களாலும் பிராம் மணர்கள்வளிக்குமகிருஹங்களாலும் மிக்கஅழகாயிருந்தது. ஃசுவரி யத்தினால் வருணபகவானைவெல்லுகிற யுதிஷ்டிரார், ¹ஆறுஅக்னிகளும் நிரம்பினதக்ஷிணைகளுமுள்ள யாகத்தைச்செய்தார். வேண்டினவற்றை யெல்லாம் நிரம்பிக்கொடுத்தது எல்லாஜனங்களையும் திருப்திசெய்தித்

¹ ஆறுஅக்னிகளாவன : ஆரம்பணியம், க்ஷத்திரத்திருதி, வியுஷ்டி, த்வி ராத்திரம், தசபேயம், ஸப்தபேயம்.

தார். அன்னமும் அனேகபக்ஷணங்களுமுள்ளதும் புஜித்துத்திருப்
தியடைந்தஜனங்கள்நிரம்பினதும் ரதனங்களாகிறகாணிககைகள் மிகு
ந்ததுமாக அந்தச்சபையிருந்தது. மந்திரதந்திரங்களிலும் ஸ்வரலக்ஷ
ணங்களிலும் தேர்ந்தவர்களானமஹரிஷிகளால் நடத்தப்பட்ட அநத
யாகத்தில்¹ இடாஹோமம் ஆஜ்யஹோமமென்னும்கிரியைகளால் தே
வர்கள் திருப்தியடைந்தனர். தேவர்களைப்போலவே பிராமணர்கள்
முதலான எல்லாவருணத்தாரும் தக்ஷிணைகளாலும் போஜனங்களா
லும் மிக்கபொருள்களாலும் அநதயாகத்தில் மிகுந்தஸந்தோஷத்
தோடு திருப்தியடைந்தனர்.

ராஜஸூயபரீவம்முற்றிற்று.

முப்பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம்.

(தர்மபுத்திரர் கிருஷ்ணனுக்கு முதல்மரியாதைசெய்ததைப்பற்றி
சீகபாலன் ஆகேஷித்தது.)

பிறகு அபிஷேசனீயமென்னும் ராஜஸூயத்துக்கு அங்க
மான ஸோமயாகஞ்செய்யுங்காலத்தில் பூஜிக்கத்தக்கமஹரிஷிகளும்
பிராம்மணர்களும் ராஜாக்களுடன்கூட அநதாவேதியென்னும் யாக
சாலையில் பிரவேசித்தனர். அப்போது மஹாதமாவானயுதிஷ்டிர
ருடைய அநத அநதர்வேதியில் ராஜரிஷிகளுடன்கூட உட்கார்ந்திரு
ந்த நாரதர்முதலிய தேவரிஷிகளும் தேவர்களும் பிரம்மஸபையில்
சேர்ந்திருப்பதுபோல விளங்கினர். மிகுந்தமகிமையுள்ள அவர்கள்
யாககாரியங்களின்இடையில் ராஜாவினருகில் வாதங்கள்செய்தனர்.
இஃது இவ்வாறே ஆகுமென்றும் இவ்வாறுகாதென்றும் இஃது இவ்
வாறும்ஆகலாமென்றும் இது வேறுவிதமாகக் கூடாதென்றும் பலர்
ஒருவர்க்கொருவர்² விதண்டாவாதம் பேசினர். அப்போது அவர்க
ளிலசிலர் தர்க்கசாஸ்திரத்தினால் நிச்சயிக்கப்பட்ட யுக்திகளைக்கொ
ண்டு சிறியவிஷயங்களைப் பெரியவைகளாகவும் பெரியவிஷயங்களைச்
சிறியவைகளாகவும் செய்தனர். அவர்களில் சிலமேதாவிகள் பருநது
கள் ஆகாயத்திலுள்ள மாமஸத்தையடிப்பது போலப் பிறர்சொன்ன

¹ அன்னமாகியஅவ்வினால்செய்யும்கிரியை.

² விதண்டாவாதம் = தன்மதத்தை வலியுறுத்தாமலே பிறர்சொல்வதைக்
கண்மப்பது.

விஷயங்களை ¹ அடித்தனர். சிலா தாமசாஸ்திரங்களிலும் சிலர் ராஜ
நீதிசாஸ்திரங்களிலும் ஸமர்த்தரும் சிலர் சிறந்ததவமுள்ளவரும் எல்
லாப பாஷ்யங்களையும் கற்றுணர்ந்தவர்களில் சிறந்தோருமாகிய அந்
தசசபையோர் வாத்தஞ்செய்து மகிழ்ந்தனர். வேதங்களெல்லாம்
தெரிந்த மஹரிஷிகளும் பிராமமணாகளும் தேவர்களும்நிரம்பின அந்
தபபெரிய அநதர்வேதியானது நக்ஷத்திரங்கள்நிரம்பின ஆகாயம்
போல விளங்கிற்று. ஜனமேஜயராஜாவே! அப்போது யுதிஷ்டிர
ருடையகிருஹத்தில் அநத அநதாவேதியிலுள்ளஸபையில் சூத்திர
வைது அனுஷ்டானம்தவறினவனாவது ஒருவனும் இல்லை. சிறந்த
யீசவரியமுள்ளவரும் சிறந்த ஞானமுள்ளவருமான தாமராஜாவின்
யாககாரியத்திலுண்டான அநதச்சிறப்பைப்பார்த்தது நாரதாமகிழ்ந்
தாரா. ஜனமேஜயராஜாவே! அப்போது க்ஷத்திரியர்கள்எல்லாரும்
வந்துசேர்ந்திருப்பதைக்கண்டு அநதநாரதமுனிவர் ஒருசிறதையுற்
றாரா. புருஷச்சேஷ்டரே! முன்பு தேவர்கள் தங்கள்அம்சங்களி
னால் பூமியில்அவதரிக்கும் தருணத்தில் பிரமமலோகத்திலநடந்த
பூர்வகதையைநினைந்தாரா. ஜனமேஜயரே! அது தேவர்களின்சேர்
க்கையென்றுஅறிந்த நாரதா தாமரைக்கண்ணராகிய திருமால் மன
ததில்தியானித்தாரா. “எல்லாவற்றையும் படைப்பவராகிய எவர்
முன்பு தேவர்களைக்கட்டளைபிடாரோ அநதப்பிரபுவும் அஸுரர்களை
யழிப்பவருமாகிய மகாவிஷ்ணு அஸுரர்களைக்கொன்று தம்பிரதிஜ்
னையைக் காப்பதற்காகத் தாமே க்ஷத்திரியவம்சத்தில் வீரராகப்பிறந்
திருக்கிறார். சிவஸ்வருபியு பிரமமதேவருபியுமான பகவான் நாரா
யணன் தேவர்கள்எல்லாரையும் பார்த்து, ‘நீங்கள் ஒருவரையொரு
வர் கொன்றுவிட்டுத் திரும்பவும் உங்கள் லோகங்களைஅடைவீர்கள்’
என்று கட்டளையிட்டுத் தாமும் யதுவம்சத்திலவதரித்தார். வம்சத்
ததை விருத்திசெய்கிறவரிற் சிறந்தவரான் பகவான் பூமியிலுள்ள
அநதகர்களும் விருஷணிகளுமாகிய இவர்களின் வம்சத்தில் நக்ஷத்
திரங்களுக்கிடையில் சந்திரன்போல மிகச்சிறப்பற்று விளங்கினார்.
இநதிராதி தேவரனைவரும் எவருடைய கைவன்மையைப் பற்றிக்
கொண்டிருக்கின்றனரோ சத்துருஸம்ஹாரம்செய்பவரான அந்தத்
திருமால் மனிதனைப்போலிருக்கிறார். பெரும்பொருளும் தாமேயவ
தரிப்பவருமான பகவான் இவ்வளவுபலமுள்ள இந்தக்ஷத்திரியராஜா
யைத் திரும்பவும் தாமே ஸம்ஹரிக்கப்போகிறாரே, ஓ! ஓ! ஆச்சரி
யம்” என்று எல்லாநதெரிந்தநாரதர் சிந்தித்தார். தர்மந்தெரிந்த

வர்களில் ச்ரேஷ்டரும் சிறந்தபுத்தியுள்ளவருமான அந்தநாதமுனிவர் யாகங்களாலாராதிக்கத்தக்க ஈசுவரரான நாராயணனைக் கண்ணிராரென்றறிந்து விவேகமுள்ள தர்மராஜருடைய அந்தப்புருவேள் வியில் கௌரவத்தோடிருந்தார்.

அதன்பிறகு சிறந்தகுணங்களெல்லாம் பொருந்தினவரும் குணசாலிகளிற்சிறந்தவரும் பரிசுத்தமானமனமுடையவரும் பகைவரை வெல்லுகிறவரும் பாஞ்சாலசேனைகளின்முன்னே செல்லுகிறவருமான யாதவர்களின்வரும் தங்கள் கடமையென்றுகொண்டிருந்த தங்கள்மனை விகளோடும் சுற்றத்தாரோடும் மந்திரிகளோடுங்கூட ரத்னஞ்சுவியல் களையெடுத்துக்கொண்டவர்தனர். தூரதேசமாயிருந்ததனாலும் பாரமதிகமாயிருந்ததனாலும் ஸந்தோஷமுள்ள அவர்கள் பகவானுக்குப் பின்வந்துசேர்ந்தனர். பகைவர்கூட்டங்களையழிப்பவரும் ஜனனமில்லாதவரும் சகராபுத்தாரியும் யாதவச்ச்ரேஷ்டருமானகண்ணன் பின்வந்துசேர்ந்தசேனையையழைத்து வஸுதேவரைச் சேனைக்கதிபதியாகவைத்து யாகஞ்செய்யும் யுகிஷ்டிரரிடமசென்றார். மாதவர் தர்மராஜாவுக்காக அளவற்றதனக்குவியலை முன்னிட்டிக்கொண்டு காண்டவபாஸ்த்தத்துக்குவந்தார். அவ்விடத்தில் யஜ்ஞத்திற்காகவந்துமின்னலோடுகூடிய மேகங்கள்போன்ற தேகமுள்ளவர்களும் ஸிம்மங்கள் போன்ற பலசாலிகளுமாகப் பூமியைமறைத்துநிற்கும் சிசுபாலன் பக்ஷத்திற்கேர்ந்த அரசுக்கூட்டங்களைவெல்லாம யானைக்கூட்டத்தலைவன் யானைக்கூட்டத்தலைவர்களைப்பாபபதுபோலப் பார்த்துக்கொண்டும் ஜனக்கூட்டங்கள்வற்றாத கடல்போன்ற ராஜக்கூட்டத்தைத் தமராதகோஷத்தினால் கலக்கிக்கொண்டும் கண்ணிரான்வந்தார். கிருஷ்ணன்வந்ததனால் பாண்டவர்களின்நகரம் ஸுடிர்யனில்லாதவிடத்தில் ஸுடிர்யன் உதயமாறாபோலவும் காற்றிலலாதவிடத்திற காற்றடித்தாற்போலவும் ஸந்தோஷமடைந்தது.

ராஜநீதியும் தர்மசாஸ்திரமும்தெரிந்தவனும் மனிதர்களின் தாரதமஅறிந்தவனும் மாத்திரதரனுமான ஸஹதேவன் பிராம்மணர்களுயும் க்ஷத்திரியர்களையும் பூஜிப்பதற்குரியமிக்கப்பட்டிருந்தான். உலகங்களுக்குஸுடிர்யனைப்போலத் தம்ஒளியோடுவிளங்கிக்கொண்டியாகபூமியில்பிரவேசிப்பவரும், பலராமருக்குஇனையவரும், ஈசுவரரும், சக்திகளின்சேர்க்கையுள்ளவரும், பிரம்மரிஷியும், அறிந்தோமென்றிருப்பவருக்குக்காணப்பபாதவரும், பிரம்மரிஷ்டர்களான வயதில்முதிர்ந்த பெரியோர்களுக்கு உப்யுமவழியாகவும் ஸ்தாவராஜங்கமங்களனைத்திற்கும்பிறப்பிறப்புக்களுக்கிடமாகவுமிருப்பவரும், அடுத்தவரைத்தவற

விடாதவரும், முடிவில்லாதவரும், பகைவர்க்கு முடிவைச் செய்பவரும், காமக்குரோதமுதலிய உட்பகைகளின் கூட்டங்களைக் கெடுப்பவரும், எல்லாவற்றிற்கும் பிரபுவும், ஆபத்தில்தவறாமல் அபயம்தொடுப்பவரும், எதிர்காலத்திலும் நிகழ்காலத்திலும் இறந்தகாலத்திலும் இருப்பவரும், துவாரகாநகரத்திலவெற்றிபெற்றிருப்பவரும், அளவற்ற மஹிமையுள்ளவருமாகிய கிருஷ்ணபகவான் வாக்கண்டு தர்மபுத்ரர் அவருக்குத் தக்க மரியாதை செய்தார். பெருமைசிறுமையென்பவை குணங்களினாலும் குற்றங்களினாலும் ஏற்படுகின்றவையென்றறிந்த தர்மராஜர் பிராம்மணாகளைப் பூஜித்தபிறகு கண்ணனை ஆராதிக்கக்கூடுதி இதற்குமுன் யாருமே உட்காராததும் ஸூர்யனைப் போலப் பிரகாசிப்பதுமான சிற்றந்த ஆஸனத்தை லோகநாதனாகிருஷ்ணனுக்கு அளிக்க, கிருஷ்ணபகவான் அதிலே உட்காராதார்.

அதன்பிறகு பிஷ்மா தாமராஜாவான யுதிஷ்டிரரைப்பார்த்து, “ராஜாவே! பாரதனை! ராஜாக்களுக்குத் தகுதியின்படி மரியாதை செய்யலாம்; யுதிஷ்டிரனே! ஆசார்பன், ரிதவிக்கு, ஸம்பந்தி, ஸ்நாதகன், ஸ்நேஹிதன், அரசன், இவ்வறுவருமபூஜைக்குரியவரென்று கூறுகின்றனர். இவர்கள் வருது ஒருவருஷகாலமிருந்தபின் மரியாதை செய்யவேண்டுமென்று சொல்லுகின்றனர். இவர்கள் நீண்டகாலமாக நமமிடம்வந்திருக்கின்றனர். ராஜாவே! இவர்களில் ஒவ்வொருவருக்கும் தனித்தனியே மரியாதை கொண்டுவரத்தக்கது. முதலில் இவர்களுக்குள் ச்ரேஷ்டனும் சக்தியுள்ளவனுமாயிருப்பவனுக்கு மரியாதை செய்யவேண்டும்” என்று சொன்னார். அதற்கு யுதிஷ்டிரர், “கௌரவச் ச்ரேஷ்டரே! எவருக்கு முதல் மரியாதை செய்கிறதென்று நீங்கள் நினைக்கிறீர்கள்? யாருக்குச் செய்தால் தகுதியாயிருக்கும்? பிதாமஹரே! அதனை எனக்குச் சொல்லுங்கள்” என்று கேட்க, உடனே சந்தனுவின்புத்ரரும் வீரருமான பிஷ்மர் தமது புத்தியில் ஆராய்ந்து புலனிக் குள கிருஷ்ணபகவான் ஒருவரே யாவராலும் பூஜிக்கத் தக்கவரென்று நினைத்து, “இந்தக்கிருஷ்ணன் க்ரஹஸூத்திரங்கள் முதலியவற்றுள் ஸூர்யன்போல இங்குள்ள எல்லாரிலும் சூரதனத்தினாலும் பலத்தினாலும் மஹிமையினாலும் ஜ்வலிப்பவா போல விளங்குகிறார். இந்தக்கிருஷ்ணன் வருதபிறகு இந்த நமதுஸதஸ் ஸூர்யனில் லாதவிடத்தில் ஸூர்யோதயமாறையோலவும் காற்றிலலாதவிடத்திலகாற்றடித்தாற்போலவும் ஒளியும் மகிழ்ச்சியும் பெற்றது” என்று சொன்னார். பிறகு பிஷ்மரால் அனுமதி கொடுக்கப்பெற்ற வீரனான ஸஹதேவன் அந்தக்கண்ணபிரானுக்கு முறைப்படி உயர்ந்த மரியாதை

பைச்செய்தான். பசுவையும் அர்க்கியத்தையும் மதுபர்க்கத்தையும் கிருஷ்ணனுக்கு ஸஹதேவன்கொடுத்தான்.

ஜனமேஜயராஜாவே! அநதஸமயத்தில் ஓர்ஆச்சர்யம்நடந்தது. கிருஷ்ணனுக்குநடந்த அந்தச் சிறந்தமரியாதையைக்கண்டு க்ஷத்திரியர்களனைவரும் ஒருவரையொருவர்பார்த்து அதைத் தங்களுள்ளங்களில் ஏற்றுக்கொண்டனர். சாஸ்திரபிரகாரம் செய்யப்பட்ட அந்தப் பூஜையைக் கிருஷ்ணன் பெற்றுக்கொண்டார். கண்ணபிரானுக்கு அந்தப்பூஜைசெய்ததைச் சிசுபாலன் பொறுக்கவில்லை. மஹாபலசாலியான அரதச்சிசுபாலன்,ஸபையில் பீஷ்மரையும் தர்மராஜரையும்இகழ்ந்து கிருஷ்ணனைத் தாஷித்தான். அவாகளுடைய இங்கிதத்தையும் கருத்தையும்நிந்த ஸஹதேவன் கோபித்தான். அபிமானமுள்ளவர்களும், பலசாலிகளுமான அரசர்களுக்கும் ஸஹதேவன் பாதத்தைத் தாக்கிக் காண்பித்தபோது ஸஹதேவன் தலையில் பெரும்பூமாரி பொழிந்தது. பிறந்ததுமுதல் யாதவர்களுக்கு விரோதியான சிசுபாலன் சொல்லலானான்.

“கேட்டவன் ¹குற்றமுள்ள கர்ப்பத்திலுபிறந்த அரசன்; மறுமொழிசொன்னவன் ²நதியின்மகன்; பூஜையைப்பெற்றுக்கொண்டவன் இடையன்; கொடுத்தவன்குற்றமுள்ளகர்ப்பத்தில் பிறந்தவன். இங்குள்ள ஸபையோரனைவரும் ஊமைப்போலிருக்கின்றனர். என்ன சொல்வது!” என்றான். அவன் இவ்வாறுசொல்லி நகைத்து உடனே தர்மராஜாவைநோக்கி, மறுபடியும் பேசலானான். “பாண்டவனே! பூஜைக்குரிய மற்றவர்களிருக்க இடைய”னப்பூஜித்தையே! நீ அவனை எல்லாருக்கும் மேற்பட்டவனாகப் பார்க்கிறாயா? மற்றவர்களைப்பார்க்கவேயில்லையா? நண்பனே! அதிகமாகப்பார்ப்பதும் பாராமலிருப்பதும் இவ்விரண்டும் காரியத்தைக்கெடுப்பவைகள்; இவற்றுள் நீ எதையெடுத்துக்கொண்டாய்?

நாற்பதாவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கிருஷ்ணனுக்கீது யுத்திடிார் பூஜைசெய்தது பிழையென்று கண்டித்துச் சிசுபாலன் ஸபையைவிட்டுச் செல்லத்தொடங்கியது.)

ஓ! கௌரவராஜாவே! இவ்விடத்தில் மஹாதமாக்களான ராஜாக்களிருக்கும்போது இந்தவிருஷ்ணிகுலத்தோன் அரசர்க்குரிய

¹ அன்னிய பூருஷஸம்பந்தத்தாலுண்டான கர்ப்பம்.

² தாழ்ந்தஇடத்திற்செல்வது நதியின் இயற்கை.

மரியாதையைப் பெறத்தகுந்தவனல்லன். பாண்டவனே ! நீ உன்விருப்பத்தினால் தேவகிபுத்ரனைப் பூஜித்தது மஹாத்மாக்களான பாண்டவர்களுக்குத்தகுந்த ஒழுக்கமன்று. பாண்டவர்களே ! நீங்கள் சிறுவர்கள். தர்மம் துட்பமானது. நீங்கள் அறியீர். இந்தவிஷயத்தில் அறிவுகுறைந்தஇந்தப் பீஷ்மா தவறிநடந்திருக்கிறார். உன்னைப்போன்றதாமிஷ்டன் பிறர்பிரியத்திற்காக ஒருகாரியம்செய்யலாமா ? பீஷ்மர் உலகத்திலுள்ளபெரியோர்களால் மிகவும்அவமதிக்கப்படுகிறார். அரசனல்லாதகிருஷ்ணன் தகுதியுள்ளராஜாக்களனைவர்களின் நடுவிலும் நீங்கள்செய்ததுபோன்றபூஜைக்கு எவ்வாறு உரியவன் ? கௌரவச்ரேஷ்டனே ! அல்லது கிருஷ்ணன் பிராயத்தில்முதிர்ந்தவெனன்று நினைக்கிறாயா ? ஆகிலும் பெரியவராகிய வஸுதேவரிருக்கையில் அவர் மகன் பூஜைக்கு எவ்வாறுதகுதியுள்ளவன் ? கிருஷ்ணனும் உன்விருப்பத்தையனுஸரித்து ஒப்புக்கொண்டானா ? ஆகிலும் த்ருபதனிருக்கையில் மாதவனைப்பூஜிப்பதெவ்வாறுதகும் ? கௌரவனே ! அல்லது கிருஷ்ணனை ஆசாரியனாகநினைக்கிறாயா ? அப்படியானால், த்ரோணரிருக்கும்போது வ்ருஷ்ணிகுலத்தோனை நீபூஜித்தது ஏன் ? கௌரவனே ! கிருஷ்ணனை யாகததைநடத்திவைக்கும் ரித்னிக்கென்றுநினைக்கிறாயா ? அங்ஙனமாகில், பெரியவரானவியாஸரிருக்கையில் கிருஷ்ணனைஎன்பூஜித்தாய் ? ராஜாவே ! புருஷச்ரேஷ்டரும் தாம்நினைத்தபோது மாணத்துக்குரியவரும் சந்தனுபுதரருமான பீஷ்மரிருக்கையில் நீஏன் கிருஷ்ணனைப்பூஜித்தாய் ? கௌரவராஜாவே ! வீரரும் எல்லாச்சாஸ்திரங்களிலும் தேர்ந்தவருமான அச்வத்தாமரிருக்கையில் கிருஷ்ணன் உன்னால் பூஜிக்கப்பட்டது எதனாலே ? புருஷர்களில்சிறந்தவனும் அரசர்க்கரசனுமாகிய துரியோதனனும் பாரதவம்சத்தவருக்குஆசாரியரான கிருபருமிருக்க நீ கிருஷ்ணனைப்பூஜித்ததெவ்வகை ? கிம்புருஷர்களுக்கு ஆசாரியனான த்ருமனென்னும் கின்னரனையும் விட்டு, கிருஷ்ணனைப் பூஜித்தையே ! பாண்டவைப்போல யார்க்கும் வெல்லமுடியாதவரும் குணங்களினால்பிரக்யாதிபெற்றவருமாகிய பீஷ்மகராஜாவும் ராஜாக்களில்ச்ரேஷ்டனானருக்மிபும் ஏகலவ்யனும் மத்யதேசாதிபதியானசல்லியனுமிருக்க நீ கிருஷ்ணனை ஏன்பூஜித்தாய் ? பாரதனே ! இந்தக்கர்ணன் பராக்ரமத்தில் எல்லாராஜாக்களிலும்சிறந்தவன் ; மஹாபலசாலி ; பிராம்மணரானபரசுராமருக்குஅன்புள்ளசிஷ்யன். தன்பராக்ரமத்தைக்கொண்டே யுத்தத்தில் ராஜாக்களை ஜயித்தவன். இந்தக்கர்ணனையும் தாண்டி நீ கிருஷ்ணனைப்பூஜித்தது எவ்வாறு ? கௌரவச்ரேஷ்டனே ! கிருஷ்ணன் ரித்னிக்குமல்லன் ; ஆசாரி

யனுமல்லன்; ராஜாவும்ல்லன்; உன்னுட்பூஜிக்கப்பெற்றிருக்கிறான். அவன்பிரியத்தை நீவிருமபினதுதவிர வேறுகாரணம்பாது? பாரதனை! (அல்லது) இரதக்கிருஷ்ணன் உங்களுக்குப்பூஜ்யதைவேயிருந்தால் மற்றராஜாக்களை அவமதிப்பதற்காக இங்கேவரவழைத்தாயா? என்ன? நாங்களெல்லோரும் பயததினாலாவது பிரயோஜனத்தை விரும்பியாவது எங்களைக்கேட்டுக்கொண்டதற்காவது இரதமஹாத்மாவான தர்மராஜாவுக்குக் கப்பங்கள் கொடுக்கவில்லை. இவர் தர்மத்தில் பிரவர்த்தித்துப் பூமிக்கு அபிபதியிருக்கவிருமபினதினால் நாங்கள் இவருக்குக் கப்பங்கள்கொடுக்கிறோம். இவா நமமை மதிக்கவில்லை. ராஜஸபையில் ராஜலக்ஷணங்கள்பெறாத இரதக்கிருஷ்ணனை இவா அர்க்கியம்கொடுத்துப்பூஜித்தது நமமை அவமதித்ததைத்தவிர வேறுஎன்ன? தர்மபுத்திரருக்குத் தர்மாத்மாவென்னுமபுகழ் திஉரென்றுபோய்விட்டது. எந்தததுராத்மாவானவன் விருஷ்ணிகுலத்திற்கிறந்து, ராஜாவும் மஹாத்மாவுமானஜராஸரத்தை அனியாயமாகக் கொன்றானே தர்மந்தவறின அரதக்கிருஷ்ணனுக்கு இரதச்சிறந்த பூஜையை எவன்செய்வான்? இப்போது கிருஷ்ணனுக்கு அர்க்கியங்கொடுத்ததனால் தர்மாத்மாவென்னுமபெயர் புதிஷ்டிரிடமிருந்து விலகிப்போயிற்று. அசக்தனென்பது வெளியிடப்பட்டது. கிருஷ்ண! பரிதாபப்படத்தக்க இரதக்குரதிபுத்திரர்கள் அசகதா களாகவும் பயந்தவர்களாகவுமிருந்தால் நீயாவது இரதப்பூஜை உனக்குத்தகுமாவென்பதை அறிந்திருக்கவேண்டும். ஜனார்த்தனா! அசக்தர்களினால் கொடுக்கப்பட்டபூஜையைத் தகுதியற்றநீ ஏன் அங்கீகரித்தாய்? யாருமில்லாதவிடத்தில் சிந்திப்போன ஹவிஸை நாய்தின்பதுபோல உனக்குக் கிடைக்கத்தகாதபூஜையை நீகொண்டாடுகிறாய். ஜனார்த்தனா! இது ராஜச்ரேஷ்டர்களுக்கு அவமானஞ்செய்ததாகாது. உண்மையில் கௌரவர்கள் உன்னை ஏமாற்றுகின்றனர்; மதுஸூதனா! ஆண்மையில்லாதவன் விவாகஞ்செய்துகொள்வதும் கண்ணில்லாதவன் உருவத்தைப் பார்ப்பதும் எவ்வாறோ அவ்வாறேதான் ராஜாவாயில்லாத உனக்கு ராஜாக்களுக்குரிய மரியாதைசெய்வதும் ராஜாவானபுதிஷ்டிரர் எப்படிப்பட்டவரென்பதையும் பீஷ்மர் எப்படிப்பட்டவரென்பதையும் வாஸுதேவன் எவ்வகையானவனென்பதையும் கண்டோம். இவையெல்லாம் ஒற்றுமையாகவேயிருக்கின்றன” என்றான். சிசுபாலன் அவர்களைப்பார்த்து இவ்வாறுசொல்லி உயர்ந்த ஆஸனத்திலிருந்து எழுந்து அப்போதே அரசர்களுடன்கூட அத்தஸதஸினின்று வெளியிற்சென்றான்.

நாற்பத்தோராவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(பீஷ்மர் சிசுபாலன்சொன்னதைக் கண்டித்துக் கிருஷ்ணனைப் பூஜித்
தது நியாயமென்று ஸ்தாபித்தது.)

பின்பு, ராஜாவான யுதிஷ்டிரர் சிசுபாலன்பின் ஓடி ஸமாதானஞ் செய்து இனிமையாகப் பேசத்தொடங்கினார். “அரசனே! நீ எவ்வகையான பேசசைப்பேசினையோ அவ்வகையானது நியாயமன்று. ராஜாவே! இதில் பாவமஅதிகம். கடுமை பயனற்றது. தர்மம்பெரி தென்பதை அரசா அறியாம்விருத்தல்தகாது. பீஷ்மர் சந்தனுவின் புத்ரர். அவரை நீ மரியாதைசெய்வதற்குமாறாக அவமதித்தலாகாது. உன்னைவிட வயதில் மிகமுதிர்ந்த அனேகமஅரசர்களை இதோபார். இவர்கள், கிருஷ்ணனுக்குப் பூஜைசெய்ததைப் பொறுத்திருக்கின்றனர். அவர்களைப்போலவே நீயும் பொறுக்கக்கடவாய்; சேதிராஜனே! பீஷ்மா கிருஷ்ணனுடைய உண்மையை நன்றாகஅறிந்தவர். கிருஷ்ணனை, பீஷ்மர் அறிந்திருப்பதுபோல நீயறியாய்” என்றார். அப்போது பீஷ்மா சொல்லத்தொடங்கினார்.

“உலகத்துக்கெல்லாம் மிகப்பெரியவரான கிருஷ்ணன்விஷயத்தில் செய்தமரியாதையை ஒப்புக்கொள்ளாதஇவனுக்கு நல்வார்த்தை சொல்லத்தகாது; இன்சொற்சொல்லத்தகாதவன். யுத்தஞ்செய்கிறவர்களிறசிறந்தவனுள் எந்தக்ஷத்திரியன் மறறொருக்ஷத்திரியனை யுத்தத்தில்ஜயித்து உட்படுத்தினபிறகு அவனைவிட்டுவிடுகிறானோ அவன் அவனுக்குக் குருவாகிறான். இந்தஸபையிலுள்ள அரசர்களில் கிருஷ்ணனுடைய பராக்ரமத்தினால் யுத்தத்திலஜயிக்கப்படாத அரசன் எவனையும் நான் பார்க்கவில்லை. சிறந்தகைகளையுடைய இந்தக்கிருஷ்ணன் நமக்குமாத்திரமே மிகப்பூஜ்யர் அல்லர்; மூன்றுலோகங்களுக்கும் பூஜ்யர். க்ஷத்திரியச்ரேஷ்டர் அனேகர் கிருஷ்ணனால் யுத்தத்தில் ஜயிக்கப்பட்டனரல்லரோ? உலகமெல்லாம் இந்தவிருஷ்ணிகுலத்தோரிடம் முழுதும் நிலைபெற்றிருக்கிறது. ஆதலால், முதியவர்களிருப்பினும் கிருஷ்ணனைப்பூஜிப்போம்; மறறவரைப்பூஜியோம். சேதிராஜனே! நீ இவ்வாறுசொல்லத்தகாது. இவ்வகையானபுத்தி உனக்கு இருக்கலாகாது. ஞானவிருத்தர்களில் அனேகரை நான் அடுத்திருக்கிறேன். ராஜாவே! கண்ணனால் முன்னம் காப்பாற்றப்பட்டவரும் அவர்மஹிம்மையையறிந்தவருமான அந்தப்பெரியோர்கூடி பூீ கிரு

ஷ்ணபகவானுடைய அனேககுணங்களை ஸாதுககளான அவர்கள் சொல்கிக்கொண்டாடுவதை நான்கேட்டிருக்கிறேன். இநதசசிறந்த ஞானவானாகிய கிருஷ்ணபகவான் அவதரித்தது முதல செய்தகாரியங் களையும் மனிதாக்கள் பலமுறை விசேஷமாகச்சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். ஒ! சேனிராஜனே! இநதபபூமியில் பிராணிகளுக்கெல்லாம் ஸௌககியத்தைச்செய்ப்பவரும் ஸாதுககளால் ஆராதிக்கப்பட்டவருமான ஜனாததனரை நாம நமதுஉறவை முன்னிடம் எப்படியாவது பயன்பெறச்செய்யவேண்டுமென்று அபிமானத்தினால் பூஜித்தோமல்லோம். அவருடையபுகழையும் சூரததனத்தையும் ஜயத்தையும் அறிநது பூஜையையெசெவதுகுகிறோம். இநதச்சபையில் மிகச்சிறியவனானும் நாம ஆராய்நதுபாராதவன் எவனுமில்லை. குணங்களைப்பற்றித்தான் விருத்தர்களையும் தாண்டிக் கிருஷ்ணனே முதலிலபூஜிக்கத்தக்கவரென்று நாங்களறின்குகிறோம். பிராம்மணாகளுக்குள் அறிவிலமிருநதவனும், கூத்ததிரியாகளுக்குள் பலத்திலமிருநதவனும், வைசியாகளுக்குள் தனதானயங்குளிலமிருநதவனும் பூஜ்யன். சூத்திராகுளிலமட்டுமே வயதிலமுதிராதவன் பூஜ்யன். பிராம்மணாகளுக்குரிய வேதவேதாங்கங்களின் ஞானமும் கூத்ததிரியாகளுக்குரிய சக்தியுமாகிய இரண்டிகாரணங்களும் இவரைப பூஜையெய்வதற்குச்சோநதன். கேசவனைத்தவிராச சிறநதவன் வேறுயார இம்மானிடலோகத்திலிருக்கிறான். கொடை, காரியஞ்செய்யும் திறமை, கல்வி, கேள்வி, சூரததனம், நாணம், புகழ், உயாநதபுத்தி, வணக்கம், லக்ஷமி, தைரியம், சரதோஷம் இவையெல்லாம் கிருஷ்ணனிடத்தில்தவறாமலிருப்பவை. உலகங்களுக்கெல்லாம் சிறநதஆசார்யரும் தரதையும் பெரியவருமாயிருப்பதனால் பூஜைக்குரியவரும் பூஜிக்கப்படுகிறவருமான அநதக்கிருஷ்ணபகவானே இதோ பூஜிக்கிறோம். நீங்களுனவரும் பொறுக்கவேண்டும். ரிதவிககு, ஆசார்யன், கல்யாணப்பிள்ளை, ஸ்நாதகன், அரசன், நண்பன் ஆகிய எல்லாருமாயிருப்பவர்கிருஷ்ணன். ஆதலால், (அநத) அச்சுதா பூஜிக்கப்பட்டார். உலகங்களின்ஸ்ருஷ்டிக்கும் ஸமஹாரத்திற்கும் கிருஷ்ணனேகாரணம். ஜங்கமமும் ஸ்தாவரமுமாகிய இநதஉலகம் கிருஷ்ணனாலேதான் நிலைபெற்றிருக்கிறது. ஸ்ருஷ்டிக்குமுன் ஸுஷ்ருமாயிருநத பிரகிருதியும் இவரே. அதைப்படைத்த ஆதிபுருஷரும் இவரே. எல்லாவற்றிற்கும் எட்டாதவரும் இவரே. ஆதலால், அச்சுதார்தாம் பூஜைக்கும்கவும்உரியவர். புத்தி, மனம், (மூலபாகிருதியின்விசாரமான) மஹத்தன்னும் தத்துவம், வாயு, தேயு, ஜலம், ஆகாயம், பூமி, (அண்ட

ஐம், ஸ்வேதஐம், உத்பிஜ்ஐம், ஜராயுஐம்என்னும்) நால்வகைப்பொருள்கள் இவையனைத்தும் கிருஷ்ணனையே ஆதாரமாகவுடையவை. ஆதித்யன், சந்திரன், நக்ஷத்திரங்கள், நவகாஹங்கள், திசைகள், திசைகளின்மூலைகள் இவையனைத்தும் கிருஷ்ணனிடத்திலநிலைபெற்று நிற்பவை. எல்லாருக்கும் ஆதமாவான் ருத்திரபகவானும் என்றுமுள்ள பிரமமதேவரும் இவரே. அருபியானபொருள், ரூபதையெடுத்ததுக்கொண்டு மானிடவடிவத்துடன் வந்திருக்கிறது. வேதங்களுக்கு¹ முகம் அகனிஹோத்திரம்; மந்திரங்களுக்கு முகம் காயதர்; மனிதர்களுக்கு முகம் அரசன்; நதிகளுக்கு முகம் ஸாகரம்; நக்ஷத்திரங்களுக்கு முகம் சந்திரன்; ஒளிகளுக்கு முகம் ஆதித்யன்; மலைகளுக்கு முகம் மேருமலை; பறவைகளுக்கு முகம் கருடன்; கீழ்மேலாகவும்குறுக்காகவுமுள்ள உலகத்தின் விஸ்தாரம் எவ்வளவோ அவ்வளவிலுமுள்ள தேவலோகமுதலான எல்லா உலகங்களுக்கும் கிருஷ்ணபகவானே முகம். ஆனால் சிறுபிள்ளையான இரதசசிசபாலன் அறியான். அத்தால், எவரும் எக்காலமும் கிருஷ்ணனை இவ்வாறு பேசுகிறான். புத்தியுள்ள எந்தமனிதன் எல்லாவற்றிலும் சிறந்த தாமததைத்தேடுவதோ அவன் தாமததையறிவதுபோல இரதசசிசிராஜன் அறியான். அல்லது முத்திரநவாகளும் சிறுவர்களுமாயுள்ள மஹாதடாகளான அரசர்களில் எவன் கிருஷ்ணனை தஞ்சுநவராகநினைப்பதன்? எவன் இவரை பூஜிக்கமாட்டான்? அல்லாமலும், இரதபூஜை தவறாகச் செய்யப்பட்டதென்று சிசபாலன நினைப்பானாகில் குற்றமநடந்தால் எப்படிச் செய்வது நியாயமோ அப்படி இவன் செய்யலாம்” என்றார்.

நாற்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(க்ருஷ்ணபூஜையில் பொறுமையுற்ற அரசர்களை ஸஹதேவன் மறுபடியும் உலகக்காண்பித்து வீரவாதம்செய்தது.)

காங்கேயரால் இவ்வாறு உரைக்கப்பட்ட சிசபாலன் அவர்மீது கோபித்தான். அவன் கோபித்ததைக்கண்டு அப்போது ஸஹதேவன் பேசத்தொடங்கினான்.

“சேதிராஜாவே! இப்போது நடந்ததெல்லாம் நான் புத்தியினால் ஆராய்ந்து நடத்தினது. அதன் உண்மையைக் காரணத்தோடு

நான் இங்கேசொல்லுகிறேன்; கேளா. அரசர்களனைவருக்கும் கிருஷ்ணன் ஒருவரேபெரியவர். வேறுயாரும்இல்லை. ஆதலால், அவர் எங்களால் பூஜிக்கப்பெற்றார். நீங்களெல்லாரும் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டியவர்கள். இநதராஜாக்களுக்குள் எவன் அதைப்பொறுக்கவில்லையோ அவன் உடனே சேனைகளோடும் வாஹனங்களோடும் யுத்தத்துக்குப் புறப்பட்டும். அவன்தலையில் இதோ என்கால்வைக்கப்படுகிறது. இவ்வாறு பூஜித்தகாரணம் என்னாற்சொல்லப்பட்டது. எனக்கு எவனாவது மறுமொழிசொல்லட்டும்” என்றான். அதன்மேல் புத்திமான் களும் கௌரவமுள்ளவாகளும் பலசாஸிகளுமாயிருந்த ராஜாக்களின் நடுவில் அவ்வாறு காலேக்காண்பித்தபோது அவர்களில் யாரும் ஒன்றும்பேசவில்லை. இவ்வாறு ஸஹதேவன் கண்ணனைப்பற்றிசொன்னபோது ஸ்வபாவமாகச் சிவநதிருந்தசிசுபாலன்கண்கள் கோபத்தினால் அதிகமாகச்சிவந்தன. அவனுக்குக் கோபமுண்டானதைக்கண்டு பராக்ரமசர்வியானபீஷ்மர் மறுபடியும் அவனுக்குக் கிருஷ்ணனுடைய சிறந்தகுணங்கனையேசொன்னான். பேசுகிறவர்களிலும் புத்திமான்களிலும் சிறந்தவரான பீஷ்மர் சிசுபாலனையும் ஸபையோரான எல்லா அரசர்களையும் கூப்பிட்டு, “ராஜாக்களே! கிருஷ்ணனைக்குறித்து ஸஹதேவன்சொன்னது எதுவோ அதுஸரிதான என்று அறியுங்கள். இன்னமும் அவரைப்பற்றிசொல்லுகிறேன்; கேளுங்கள்” என்றார்.

நாற்பத்துமூன்றாவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கிருஷ்ணன்மஹிமையைப்பற்றி யுதிஷ்டிரர்கேட்க, பீஷ்மர் அவருடைய நாராயணநுபத்தையும்உலகஸ்நஷ்டியையும்கூறியது.)

யுதிஷ்டிரர், பீஷ்மர்சொல்லியதைக்கேட்டவுடன், அக்காலத்தில யாவர்க்கும் கிருஷ்ணனைதெரிவிப்பதற்காகத் திருமபவும் பீஷ்மரைக்கேட்கத்தொடங்கினார். “பிதாமஹரே! தேவதையும் பகவானுமாகிய கண்ணபிரானுடையசெய்கைகள் எல்லாவற்றையும் விரிவாகக் கேட்கவிரும்புகிறேன். அவற்றைவிவரித்துச்சொல்லும். பிதாமஹரே! பகவானுனை கிருஷ்ணனுடையஅவதாரங்களைப்பற்றியும் செய்தகாரியங்களைப்பற்றியும் கிருஷ்ணபகவானிடத்தில் பிரகிருதியானது எவ்வாறு இருக்கிறதென்பதைப்பற்றியும் எனக்குச்சொல்லக்கடவீர்” என்றார். பரதச்சேஷ்டரானஜனமேஜயராஜாவே! யுதிஷ்டிரரால் இவ்வாறுகேட்

கபபட்டபீஷ்மர் அநதராஜஸபையில் தேவேநதிராஜைப்போலவிளங்கு
கின்ற கண்ணபிரான்முனனிலையில் சததுருக்கலைஸ்மஹரிததவரான
யுதிஷ்டிராஜேரோக்கி மற்றவாசெய்தற்கரிய . கண்ணபிரான்செய்கை
களைச் சொல்லத்தொடங்கினார். அரசாக்கரசானஜனமேஜயராஜாவே!
அறிஞர்களில்சிறந்தவரும் பிறருக்குப் பயத்தைதரும்செய்கைகளை
யுடையவருமான அநதபபீஷ்மா, தர்மராஜரிடத்திலிருக்கும்அரசர்
கள்கேட்க எதிரிகளைஜயிப்பவனானசேதிராஜனைப் பெயர்சொல்லி
அழைத்து, கிருஷ்ணனைப்பற்றிப்பின்வருமாறுசொல்லலானார்.

“ ராஜாவே! யுதிஷ்டிரா! எல்லாக்கும்மேற்பட்ட ஈச்வரநு
டையசெய்கைகளின்முறை யார்க்கும் அறியக்கடாதது. அதுநிகழ்
கிறதையும் சென்றதையும்பற்றிச் சொல்லுகிறேன்; கேள். யார்க்கும்
புலப்படாத பிரபுவானபகவான் இங்கே புலப்படும்வடிவத்தோடுஇரு
க்கிறார். தம்மாலேயே தாய்நிலைபெற்றிருப்பவரும், பிரம்மதேவருக்
குத்தந்தையும் அசைவற்றவரும் அளவில்லாதவரும் எப்போதுழிருப்
பவரும் ஆயிரம்தலைகளும் ஆயிரம்வாய்களும் ஆயிரம்கண்களும் ஆயி
ரம்கால்களும் ஆயிரமகைகளும் ஆயிரமராமங்களும் ஆயிரமகிரீடங்
களுமுள்ளவரும் ஸாவவ்யாபியும் ஸாவஜ்ஞரும் விச்வருபியும் ஒளி
யுள்ளவரும் அனேகமநிறங்களுள்ளவரும் தேவர்களுக்குமுதன்மையு
மானபகவான் நாராயணன்ஸ்ருஷ்டிக்குமுன் மூலபரகிருதியைக் கடந்
திருந்தார். அநதபபிரபுவானநாராயணன் முதலில்அப்புவைப்படைத்
தார். அதன்பிறகு பகவான் அநதஜலத்தில் தாமே பிரம்மதேவரைப்
படைத்தார். நான்முகரானபிரம்மதேவர் மறறலோகங்கள்எல்லா
வற்றையும் தாமேபடைத்தார். 'ஆதிகாலத்தில் எல்லாலோகங்களின்
உறபத்தியும் இவ்வாறுதான் முதலில் பிரளயம்வந்தது ஸ்தாவரங்களும்
ஜங்கமங்களும்அழிந்தது ஸ்தாவரஜங்கமங்களடங்கிய உலகங்களும்
அழிந்தது பிரமமாதிடேவர்களும் லயமாகிப் பஞ்சபூதங்களும்மூழ்கி
மஹத்தானது பிரகிருதியில் லயமானபோது எல்லாவற்றிற்கும்ஆத்
மாவும் ஸர்வேசுவரருமான அநதநாராயணன் ஒருவரேநின்றார். தாம்
ராஜாவே! எல்லாதேவர்களும் நாராயணனுடையஅங்கங்கள். ராஜா
வே! மேலுலகம் அவருக்குத்தலை; ஆகாயம் நாபி; பூமி கால்கள்;
அசுவின்னீதேவர்கள் செவிகள்; சந்திரனுமஸூரியனும்கண்கள்; இந்திர
னும அக்னியுமாகிய இரண்டிதேவர்களும் அநதமஹாதமாவுக்கு
முகம். மற்றுமுள்ளதேவர்களைவரும் அமமஹாதமாவின் மற
றெல்லாஉறுப்புக்களும். நூலிழையிலகோக்கப்பட்ட மணிகள்போல

எல்லாப்பொருள்களும் அவரைஆச்ரயித்திருக்கின்றன. மஹாயோகியும் ஸர்வஜ்ஞரும் பரமாத்மாவும் பரப்பிரம்மமுமான நாராயணன் மஹாபரளயம்முடிந்தபிறகு எல்லாம் தமஸ்என்னப்பட்டமூலப்பிரகிருதியில் லயித்திருப்பதைக்கண்டு தாமேதம்மைப் பிரம்மதேவராகஸ்ருஷ்டித்தார். பரப்பிரமத்தினிடத்திலேயேபிறந்தவரும் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் ஈச்வரரும் குற்றமற்றவருமான அநதப்பிரம்மதேவர் ஸனத் குமாரரையும் நுத்திரரையும் தவமேதனமாகக்கொண்ட ஸப்தரிஷிகளையும் எழுவகங்களையும் ஜனங்களையும் மற்றுமுள்ளஎல்லாவற்றையும் படைத்தார். யுதிஷ்டிரா! அவர்கள் அநதஅந்தக்காலங்களில் அந்தஅந்த இடங்களில் பற்பலபொருள்களை உத்பத்திசெய்தனர். அந்தமஹாத்மாக்களிடமிருந்து அழிவில்லாத பிரகிருதியானது பல உருவங்களாக உண்டாயிற்று. பாரதனே! அனேககோடிகல்பங்களும் அனேகம்பிரளயங்களும் வரிசையாகக் கடந்ததுபோயின. ராஜாவே!¹ மன்வந்தரங்களும் தேவயுகங்களும் மனுஷ்யபகங்களும் பிரளயங்களும் சக்கரம்போலச் சுழல்கின்றன. உலகமஅனைத்தும் முகத்தில்² விஷமுள்ளது. லோகநாதராகிய அநதப் பகவான்நாராயணன் நான்முகக்கடவுளைப் படைத்து எல்லாலோகங்களுக்கும் நன்மைக்காகத் திருப்பாற்கடலிலிருக்கிறார். எல்லாலோகங்களுக்கும் ஜனங்களுக்கும் பிரம்மதேவர் பிதாமஹர். ஆதலால், அவருக்கும் பிதாவான்நாராயணன் எல்லாவற்றிற்கும் பிரபிதாமஹராயிருக்கிறார்.

நாற்பத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(மதுகைடவருடைய, ஸம்ஹாரத்தைப்பற்றிச் சொல்லியது.)

யுதிஷ்டிரா! யார்க்கும்புலப்படாதவரும் புலப்படத்தக்கதில்யமங்களமூர்த்தியுள்ளவரும் ஸர்வேசவருமானபகவானே நரநாராயணர்களாகிக் கிருஷ்ணனானார். எப்பொழுதுமுள்ளவரும் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் அந்தர்யாமியுமாகிய அந்தப்பகவான் காரியங்களுக்குத்தக்கபடி பிரம்மா, இந்திரன், ஸூர்யன் தர்மதேவதையெனப் பல ரூபங்களாக அவதாரமெடுக்கிறார். தேவலோகத்தில் தேவக்கூட்டங்களுடன்சேர்ந்திருக்கும் அவதாரங்களைச்சொல்வேன். ஆபிரியுக

¹ மன்வந்தரம் = தேவயுகங்கள் எழுபத்தொன்று சேர்ந்தது.

² நாசத்தையே முடிவாகவுடையது.

காலம் தூங்கினபிறகு காரியங்களுக்காகத் தேவர்க்குந்தேவரும் லோகநாதருமானபகவான் அவதரிக்கிறார். தேவருக்குந்தேவரும் லோகநாதரும் அதிதேவரும் ஜ்வலிக்கின்ற அக்னிக்கொப்பான ஒளியுள்ளவருமான பகவான் அனேகஆயிரவருஷங்களுக்குப் பிறகு பிரம்மாவையும் கச்யபரையும் கபிலரையும் பரமேஷ்டியையும் தேவர் களையும் ஸபதரிஷிகளையும் சங்கரரையும் ஸனத்ருமாரரையும் பிரஜை களைஸ்ருஷ்டிப்பவராகிய மனுவையும் முதலில்படைத்தார். ஸ்தாவ ரங்களும் ஜங்கமங்களும் தேவர்களும் அஸுரர்களும் நாகர்களும் ராக்ஷஸர்களும் அழிந்ததுபோன பிரளயகாலத்தில் கடல்நடுவிலிருப்ப வரும், யாராலும் ஜயிக்கமுடியாதவரும், யுத்தஞ்செய்யவிரும்பமுள்ள வருமான மதுகைடவரென்னும் அண்ணந்தமபிகளிருவர் அந்தப்பக வானால் கொல்லப்பட்டனர். அஸுரர்களுக்குமுதன்மையான அவ் விரண்டு மஹாஅஸுரர்களும் ஆதியில் அந்தப்பகவானால் மண்ணைப் பிடித்து, யாராலும் வெல்லப்படாமலிருக்கும்படி வரன்கொடுத்துப் படைக்கப்பட்டனர். அவர்கள் இருவரும் கருங்கடலில்துயின்ற அந்த மஹாத்மாவான விஷ்ணுவின் காதுக்குறுமபியிலிருந்துபிறந்து இர ண்டிபெருமலைகளைப்போல நின்றனர். பிரம்மாவினால் நன்றாகவப் பட்ட வாயுதேவதை தானே அவர்களுக்குள்பிரவேசித்தான். அத னால் அந்தப்பெரியஅஸுரர்கள் ஆகாயத்தைமறைத்துக்கொண்டு வள ர்ந்தனர். காற்றளவாக விருத்தியடைந்த அவ்வஸுரர்களைக்கண்டு பிரம்மதேவர் மெல்லத்தடவிரார். அவர்களில் ஒருவனை மிகமிருது வாகவும் மற்றொருவனைக் கடினமாகவும் உணர்ந்தார். ஜலத்தில்பிற ந்தவரான பிரம்மதேவர் மிருதுவாயிருந்தவனுக்கு மதுவென்றும் கடினமாயிருந்தவனுக்குக் கைடவனென்றும் தாமே அவ்விருவருக் கும் பெயரிட்டார் தர்மாஜாவே! இவ்வாறுபெயரிடப்பட்ட அவ் விரண்டுஅஸுரர்களும் பலத்தினுல்கர்வங்கொண்டு திரிந்து ஆகாய மெல்லாம்வியாபித்தனர். முறறிலும்அச்சமற்ற அந்தமதுகைடவர் கள் ஆகாயமமுழுமையும் மறைத்து யுத்தஞ்செய்யவிரும்பி எல்லா உலகத்தின் பிரளயமாகியசமுத்திரத்தில் திரிந்தனர். அந்த அஸு ரர்கள் வருவதைக்கண்டு உலகங்களுக்குக்கர்த்தாவான பிரம்மதேவர் உலகமெங்கும் ஒரேரீராகஇருக்கும் அந்தக்கடலுக்குள்மறைந்தனர். அந்தப்பிரம்மதேவர் பத்மநாபருடைய நாபியிலிருந்துகிளம்பின தாம மைமலினின்றும தாமாகவேஜனித்தார். அந்தக்கமலம் சேற்றில் உண்டாகாதது. லோககர்த்தாவான பிரம்மதேவர் தாமிருந்தவிட மாகிய அந்தக்கமலத்தைப் பூஜித்தார். அந்தநாராயணனும் நான்

முகனுமாகியிருவரும் அனேகம்பதியிரவருடங்கள் ஜலத்துக்குள் அசையாமல்படுத்திருந்தனர். வெகுகாலத்திற்குப்பிறகு பிரம்மாவிருந்தவிடத்திற்கு, அந்தமதுகைடவரென்னும் இரண்டு அஸுரர்களும் வந்தனர். லோகநாதரும் பேர்ொளியுள்ளவருமான் பத்மநாபர் அவர்களைக்கண்டு கோபத்தால் சிவந்தகண்களோடு படுக்கையிலிருந்து எழுந்தார். யுதிஷ்டிரா! மூன்றுலோகங்களும் ஜலமாகவிருந்த அந்தபயங்கரமானகருங்கடலில் அநதப்பத்மநாபருக்கும் அவ்விரண்டு அஸுரர்களுக்கும் பயங்கரமானயுத்தம் உண்டாயிற்று. அநதக்கடுஞ்சண்டை ஆயிரக்கணக்கானவருஷங்கள் நடந்தது. அநதயுத்தத்தில் அவ்வஸுரர்கள் சோர்வையடையவில்லை. யுத்தத்தில் அடங்காத கொழுப்புள்ள அவ்வஸுரர்களிருவரும் நெடுங்காலமானபிறகு ஸமர்த்தரான நாராயணனைப்பார்த்து மனத்தில்ஸநதோஷத்துடன், “ஐயா! உம்முடையயுத்தத்தினால் நாங்கள் மகிழ்ந்தோம். நீர்எங்களுக்குச்சிறந்த நமனாயிருக்கிறீர். ஜலத்தினால் நனைக்கப்படாத இடத்தில் எங்களைக் கொல்லும். தேவசரேஷ்டரே¹ உமமாலகொல்லப்பட்டநாங்கள் உமக்குப்புத்திரர்களாகக்கடவோம். எவன் எங்களை யுத்தத்தில்ஜயிப்பதோ அவனுக்குப் பிள்ளைகளாகுமபடி நாங்கள் கட்டளையிடப்பட்டிருக்கிறோம்” என்றுகூறினர். ஈசுவரரானநாராயணன் அவர்கள்சொன்னதைக்கேட்டவுடன் நகைத்துக்கொண்டே யுத்தத்தில் மதுகைடவர் என்னும் அநதஇரண்டு அஸுரர்களையும் தமதுஇருபுஜங்களாலும் துடைகளாலும் கசக்கி வதஞ்செய்தார் கொல்லப்பட்டுத் தண்ணீரில்கரைக்கப்பட்ட அவ்விரண்டுதேகங்களும் ஒன்றாகப்போயின. ஜலத்தின்அலைகளினால் அடிக்கப்பட்ட அநதஅஸுரா தேகங்களிலிருந்து கொழுப்பு வெளிப்பட்டது. அநதஜலம் அவவிருவா கொழுப்பினாலும் வியாபிக்கப்பட்டுமறைந்தது. பகவானுகியநாராயணன் பிறகு பலவகைப்பிராணிகளைப்படைத்தார் தர்மராஜாவே¹ பூமி முழுதும் அவ்வஸுரர்களின் கொழுப்பினால் மூடப்பட்டதனால் அப்போதுமுதல¹ மேதினினின்று சொல்லப்படுகிறது. பத்மநாபருடைய பிரபாவத்தினால் பூமியானது மனிதர்களுக்குச் சாசுவதமானஇடமார்க்ச் செய்யப்பட்டது.

நாற்பத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.
அர்க்காஹரணபர்வம். (தோடர்க்சி.)

—❖❖❖—

கௌரவச் சேஷ்டனே! அனேகமாபிரம அவதாரங்கள் நடந்திருக்கின்றன. கூடியவரையில் அவற்றைக் குறித்துச் சொல்லுவேன்; கேள்.

ஆதிகாலத்தில் கடலநீரில் துயின்ற பத்மநாபருடைய எந்தத் தேகத்தின் நாபிகமலத்தில் தேவர்களும் ரிஷிக்கூட்டங்களும் பிறர்தனரோ அநத அவதாரம் ¹பௌஷ்கரிகமஎன்று கூறப்படுகிறது. மந்திரங்களும் பிராம்மணங்களுமாகிய வேதங்கள் உருக்கொண்டதாகிய பகவானுடையவராகாவதாரம் புராணங்களில் சொல்லப்பட்டிருப்பது செவிகளுக்கின்பமாக இருக்கிறது. அப்போது தேவர்களுக்கெல்லாம் ச்ரேஷ்டரும் பெருந்தவமுள்ளவரும் மாயைக்கு மேற்பட்டவரும் மஹிமைபொருந்தியவரும் தர்மமும் ஸத்தியமும் உருக்கொண்டவரும் திருமகளை விட்டு அகலாதவரும் தமது சரித்திரத்தினாலும் பராக்ரமத்தினாலும் பூஜிக்கப்பெற்றவருமான விஷ்ணு நான்கு வேதங்களே நாலு காலகளும், யூபஸ்தம்பமே கோரப்பலலும், யாகங்களே பறகளும், சயனம் என்னப்பட்ட அக்னியின் மேடையே முகமும், அக்னியே நாவும், தர்ப்பங்களே ரோமங்களும், பிரமமான்னுமிதவிக்கே தலையும், இரவுபகல்கள் கண்களும், வேதம் அங்கமும், ஸ்வரங்கள் அணிகளும், நெய் ²நாகியும், நெய் எடுக்கும்பாத்திரமான சுருவமே அடிமூக்கும, ஸாமவேதகோஷமே ஒளியுமாக விளங்கும் வராகரூபத்தையெடுத்து மலைகளும் செடிகளும் காடுகளும் அடங்கிய பூமியை ஜலத்திலிருந்து தூக்கினான். வெளிப்பொருள்களாகிய ஜடங்களுக்கும் உட்பொருள்களாகிய ஜீவன்களுக்கும் ஆதமாவும், காண்பதற்கினியவரும், கிறந்த ஒளியுள்ளவரும், யோகியும், முதன்மையான சாஸ்திரங்களே உருக்கொண்டவரும், எல்லாவற்றிற்கும் மேற்பட்டவரும், நிலைதவருதவருமான அநதவராகமூர்த்திக்கு, பிராயச்சித்தமே முகமும், யாகபபசவாகிய ஆடே முழங்காலங்களும், தர்மமே உருவமும், ³உதகாதாவென்பவன் செய்யும் ஸாமகானத்தோடு கூடிய ஹோமமே ஆண்குறியும், பசுக்களும் ஸோமலதையுமே பீஜங்களும், மந்திரங்களே லுமபுகளும், யாகவேதிகையே தோள்களும், நெய் மணமே தேகவாஸனையும், ஹவ்ய

¹ புஷ்கரம் என்னும் கமலத்திலிருந்து உலகத்தைப் படைத்ததுபற்றி அந்த அவதாரத்துக்கு 'பௌஷ்கரிகம்' என்று பெயர்.

² துகரும்புலன்.

³ யாகத்தின் ஒரு ரித்விக்கு.

மும்கவ்யமுமே மலமுத்திராங்கனும், பிராக்வம்சமென்னும் யாகசாலையின்முன்பாகமே தேகத்தின்முன்பாகமும், யாகதீக்ஷைகளேபலமும் தக்ஷிணையே மனமுமாயிருந்தன. மேலும் உபாகாமமென்னும் அத்தியயன ஆரம்பமே அழகியஉதமம், பரவர்கயமென்னும்யாகாங்கமான கிரியையே அலங்காரமானசுழியும், யஜ்ஞசாலையே தனக்குத்துணையானபத்தியும், (சொறிவதற்குள்ள) ரத்னமயமானகொம்பே உயரமான கொம்புமாக இருந்தன. என்னுமழியாத ஈச்வரரான விஷ்ணுவானவர் இவ்வாறு யஜ்ஞவாஹராகி ஸமுத்திரத்தில் அமுந்தி, குன்றுகளும் செடிகளும் காடுகளும் அடங்கிய பூமிமுழுதையும் தூக்கினார். அந் தத்தண்ணீரில் முழுகிப்போன தமதுதேவியான பூமியை மார்க்கண்டேயர்பார்த்திருக்கையில் கொம்பினுல்தூக்கினார். தேவர்க்கும் ஈச்வரரும் ஆயிரந்தலைகளுள்ளவருமாகிய பிரபு உலகங்களின் நன்மையைக் கருதித் தம்கொம்பினுல் பூமியைத் தூக்கி நிலைநிறுத்தினார். கடலை ஆடையாக உடுத்தவனும் பூஜிக்கத்தக்கவளுமான பூமிதேவி நடந்ததும் நடக்கின்றதும் இனி நடப்பதுமான எல்லாவற்றிற்கும் அந்தர்யாமியான யஜ்ஞவாகரால் இவ்வாறு எடுக்கப்பட்டாள். தேவர்க்கும் தேவரான விஷ்ணுவினால் தானவர்கள் அனைவரும் கொல்லப்பட்டார்கள். இவ்வாறு வராகாவதாரத்தைப் பற்றிச் சொன்னேன். இனி சிசிங்க வடிவமெடுத்து ஹிரணியகசிபுவைக்கொன்ற நரஸிம்மாவதாரத்தைக் கேள்.

நாற்பத்தாருவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(நரஸிம்மாவதாரம்.)

தர்மராஜாவே! மிகுந்த பலசாலியும் பலத்தினுலகர்வமடைந்தவனும் தேவர்களுக்குப் பகைவனும் மூன்றுலோகங்களுக்கும் முள்ளைப் போன்றவனும் அஸுரர்களுக்கு முல்லுருஷனும் பாகாமத்தில் ஒப்பற்றவனுமான ஹிரணியகசிபுவென்னும் அஸுரராஜன் ஒருவனிருந்தான். ராஜாவே! அவன் கடலுக்குள் பிரவேசித்துப் பதினோராயிரத்து ஐநூறு வருஷகாலம் சிறந்ததவஞ்செய்தான். அவன் மௌனவரத்ததைவ்வித்து அனுஷ்டானத்திலும் உபவாஸத்திலும் உறுதியாக அசைவற்றிருந்தான். குற்றமற்றவனே! அவன் மனத்தையும் மீம்புலன்களையும் அடக்கிப் பிரம்மசரியவிரதத்துடன் செய்ததவத்தினாலும்

நியமத்தினாலும் பிரமமதேவர் அவன்மீது ஸந்தோஷமடைந்தார். ராஜாவே! அப்போது, தாமே உண்டானவரும், ஜங்கமங்களுக்கும் ஸ்தாவரங்களுக்கும் தந்தையும், பிரம்மஜ்ஞானிகளின், சிறந்தவரும், மஹிமையுமீசுவரியமும் பொருந்தினவரும், ஸூர்யனைப்போலப் பிரகாசிப்பதும் ஹமஸங்கள் கட்டின துமாகிய விமானத்திலேறினவருமான பிரமமதேவர் ஆதித்யர்களும் வஸுக்களும் ஸாதயர்களும் மருத்துக்களும் ருத்திரர்களும் விசுவர்களும் யக்ஷர்களும் ராக்ஷஸர்களும் கின்னரர்களும் மாகிய தேவர்களாலும் திசைகளாலும் திசைக் கோணங்களாலும் நதிகளாலும் கடல்களாலும் நக்ஷத்திரங்களாலும் முகூர்த்தங்களாலும் ஆகாயத்திற் சஞ்சரிக்கும் மற்றக்கூறுங்களாலும் தவத்திற் சிறந்த தேவரிஷிகளாலும் ஸித்தர்களாலும் ஸபதரிஷிகளாலும் மிக்க புண்ணியவான்களான ராஜரிஷிகளாலும் கந்தர்வர்களாலும் அபஸரஸின் கூட்டங்களாலும் மற்றுமுள்ள எல்லாத் தேவர்களாலும் சூழப்பட்டவராக அநத அஸுரனிடம்தாமே வந்து, “நற்றவமுள்ளவனே! பக்தியுள்ள உனது இரத்தத்தவத்தினால் நான் ஸந்தோஷமடைந்தேன். வரமகேள். உனக்கு ஸுகமுண்டாகட்டும். நீ நினைத்தபயனையடைவாய்” என்று சொன்னார். அதனைக்கேட்ட ஹிரணியகசிபு, “தேவச் சேஷ்டரே! தேவர்கள், கந்தர்வர்கள், யக்ஷர்கள், “நாகர்கள், ராக்ஷஸர்கள், மனிதர்கள், பிசாசர்கள் இவர்களையாரும் என்னைக் கொல்லவல்லராகாமலிருக்கவேண்டும். உலகங்களுக்கெல்லாம் கர்த்தாவே! சிறந்ததவமுள்ளரிஷிகளும் கோபித்து என்மேலிடும் சாபங்கள் பயன்படாமலிருக்கக்கடவன. ஆயுதத்தினாலும் அஸ்தரத்தினாலும் மலையினாலும் மரத்தினாலும் உலர்ந்ததனாலும் ஈரமுள்ளதனாலும் மற்றென்றினாலும் என்னைவதஞ்செய்யக் கூடாமலிருக்கவேண்டும். பிதாமஹரே! ஆகாயத்திலும் பூமியிலும் இரனிலும் பகலிலும் உள்ளேயும் வெளியிலேயும் எனக்கு வதமநேரிடாமலிருக்கவேண்டும். ¹பசுக்களாலும் ²மிருகங்களாலும் பறவைகளாலும் ஊவனவற்றாலும் எனக்கு மாணம்வராமலிருக்கவேண்டும். இரதவரநதான் நான் விரும்புவது. தேவர்க்கு நதேவரே! நீங்கள் கொடுக்கிறதாயிருந்தால் நான் இரத வரங்களைக்கேட்கிறேன்” என்று சொன்னான். “அப்பா! மேலானவையும் புதுமையானவையுமான இரதவரங்களை உனக்கு நான் கொடுத்தேன். நீ விரும்பினவரங்களை எல்லாவற்றையும் நிச்சயமாகப் பெறுவாய்” என்று சொல்லி, அநதப் பகவானான பிரமமதேவர் ஆகாயமார்க்கமாகவே சென்று பிரமமரிஷிகளின் கூட்டங்களினால் பூஜிக்கப்

பட்டவராகப் பிரம்மலோகத்தில்விளங்கினார். அவர் வரம்பொடுத்ததைக்கேட்டவுடன் தேவர்களும் நாகர்களும் கந்தர்வர்களும் முனிவர்களும் பிரம்மாவினிடமிருந்து, “பகவானே! இந்தவரத்தினால் அந்தஅஸூரன் எங்களைப்பிடிப்பான். பகவானே! அதனால்தயை செய்து அவனைவதஞ்செய்வதற்கு உபாயத்தைஆலோசிக்கக்கடவீர்” என்றனர். உலகங்களுக்குஅனுகூலமான அவர்களுடையசொல்லைக்கேட்டு மஹிமைபொருந்தியபிரம்மதேவர் தேவக்கூட்டங்களனைவரையும்பார்த்து, “தேவர்களே! அவன்செய்த தவத்தின்பயனை அவன் பெறவேண்டியது அவசியநதான். தவப்பயன்முடியும்போது பகவானுனவிஷ்ணு அவனை வதஞ்செய்வார்” என்றுசொன்னார். இவ்வாறு அவன் வதத்தைப்பற்றிப் பிரம்மதேவர்களோடுசொன்னதைக் கேட்டபின் அந்தத்தேவர்களனைவரும் ஸந்தோஷத்துடன் தந்தம்திவ்யலோகங்களுக்குச் சென்றனர். வரமகிடைத்தவுடனே அந்தவரத்தினால்கர்வங்கொண்ட ஹிரணியக்கிபுவென்னுமஅஸூரன் அந்தஜனங்களெல்லாரையும் துன்பப்படுத்தினான். அந்தஅஸூரராஜன் அஸூரக்கூட்டங்களினால் சூழப்பட்டு ராஜ்யாதிபத்தியஞ்செய்தான். லோகாலோகம்என்னப்பட சக்கரவாளபர்வத்திற்கு உட்பட்ட ஏழுதீவுகளையும் தன்பலத்தினால் உட்படுத்தினான். தேவலோகத்திற்குரியபோகங்களெல்லாவற்றையும் இவ்வுலகத்தில் அவன் பூர்ணமாகஅடைநதான். தான்வனாகிய அந்தஅஸூரராஜன் மூன்றுலோகங்களிலுமுள்ள தேவர்களைவென்று மூன்றுலோகங்களையும் தன்வசப்படுத்தி ஸ்வர்க்கத்தில் வாஸஞ்செய்தான். வரத்தினால் தங்கொண்ட அந்தமஹாபலசாலியானஅஸூரன் தேவலோகத்தில்வாஸஞ்செய்து எல்லாஉலகங்களையும்ஜயித்து, ‘இந்திரன், சந்திரன், அக்னி, வாயு, ஸூரியன், ஜலம், ஆகாயம், நக்ஷத்திரங்கள், பத்துத்திசைகள், அஹம், கோபம், காமம், சூரோதம், வருணன், வஸுக்கள், ¹அரியமன், யக்ஷர்களுக்கும்கின்னர்களுக்கும் ராஜாவும்தனங்களுக்கு அதிபதியுமானகுபேரன் ஆகிய இவர்கள்எல்லோருமாக ‘நானேஇருப்பேன்’ என்றுசொல்லி அப்படியே பலவந்தமாக அவர்களுடையஇடங்களை ஆக்ரமித்து ‘அவர்கள் அதிகாரங்களையும் எடுத்துக்கொண்டான். தேவச்சேஷடர்களாலும் கின்னரச்சேஷடர்களாலும் உயர்ந்தயாகங்கள்செய்து பூஜிக்கப்பட வேண்டியவனானான். அவன் நரகத்திலிருப்பவர்களைக் கொண்டுவந்து ஸ்வர்க்கத்திலிருக்கச்செய்தான். பலசாலியான அந்தஅஸூரராஜன் இவ்வாறானகாரியங்களைச் செய்தபிறகு ரிஷியாச்சரமங்களில் முஹானு

¹ த்வாதசாதித்யர்களிலொருவன்.

பாவர்களும், ச்லாச்சியமான தவமுள்ளவர்களும், ஸத்தியமும் தர்ம முநதவருதவர்களும், ஜிதேநதிரியர்களுமான முனிவர்களைப் பிடித் தான். அஸுரர்களை யாகங்களின் ஹவிர்ப்பாகங்களுக்கு உரியவர்க ளாகவும் தேவர்களை யாகஞ்செய்பவர்களாகவும் செய்தான். தேவர் கள் போன இடங்களெல்லாம் அவனும் போய்க்கொண்டிருந்தான். தேவர்களின் ஸ்தானங்களை ஆகரமித்து அரசுபுரிந்தான். இவ்வாறு அநதத்தூராத்மாவுக்கு ஐந்துகோடியே எழுபத்திரதது அறுபத தொருவருஷங்கள் சென்றன. அவ்வளவு வருஷகாலமும் அநத அஸுரராஜன் எல்லாச்சுகங்களோடும் ஐச்வரியத்தையடைந்திருந் தான். அதிகபலசாலியான அநத அஸுரராஜானினால் மிகத்தன்பு அநத் தப்பட்ட அநதத்தேவர்கள் சிவனையும் இந்திரனையும் முன்னிட்டுக் கொண்டு பிரமமலோகமசென்றனர். 1 பிரமமதேவரையடைந்து வ்ய ஸனப்பட்டுக் கைகப்பி, “பகவானே! சென்றதற்கும் வருவதற்கும் ஈசுவரரே! இங்கேவந்திருக்கும் எங்களைக் காப்பாற்றக்கடவீர். எங் றுக்கு இப்போது அல்லுமடகலும் கொடியஅஸுரன்பயமே இருக் கிறது. பகவானே! நீர் சுயமாக உண்டானவர்; எல்லா அஸுரர்களை யும் ஆதியில உண்டுபண்ணினவர்; எல்லாவற்றிற்கும் ஈசுவரர்; ஹவ் யங்களையும் கவ்யங்களையும் படைத்தவர்; யாருக்கும் புலப்படாத மூலபுருஷர்; அழிவில்லாதவர்” என்று சொன்னார்கள். அதைக்கேட் டுப, பிரமமதேவர் “தேவர்களே! கேளுங்கள். இந்த அபத்தது இப படிநேருமென்று என்னாலும் அறியமுடியவில்லை. 1 புருஷரும் 2 விசுவ ரூபரும் பேரொளிபொருந்தினவரும் எல்லாபிராணிகளுக்கும் அறிய வும் சிந்திக்கவும்கூடாதவரும் பிர்புவும் அழிவில்லாதவருமான நர நாராயணாதாம இந்தவயஸனகாலத்தில எனக்கும் உங்களுக்கும் முக் கியமான ஆதாரம். நாராயணன் அவயக்தமென்று சொல்லப்பட்ட மூலப்பிரகிருதிக்கும் மேற்பட்டவர். 3 நான், அநத அவயக்தத்திலிரு நது பிறந்தவன். ஜனங்கள், லோகங்கள், தேவர்கள், அஸுரர்கள் எல்லாரும் என்னிடம்பிறந்தவர்கள். தேவர்களே! உங்களுக்கு நான் எவ்வாறே அவ்வாறே எனக்கு நாராயணன்; எல்லாருக்கும் நான் பிதாமகன். அநதவிஷ்ணு எல்லாருக்கும் பிரபிதாமகர். அநதவிஷ்ணு அவ்வஸுரனைக் கொல்வது திண்ணம் அவருக்கு முடியாதது ஒன்று மில்லை. ஆதலால், விரைவாக அவரிடமசெல்லுங்கள்” என்று சொன் னார். பாதச்சேஷ்டனான யுதிஷ்டிரா! பிதாமஹா, சொன்னதைக் கேட்டவுடன் அநததேவர்களனைவரும் பிரமமதேவருடன்கூடவே

திருப்பாற்கடலுக்குச்சென்றனர். ராஜாவே! ஆதித்யர்கள், வஸுக்கள், ஸாத்யர்கள், விசுவேதேவர்கள், மருத்துக்கள், ருத்திரர்கள், மஹரிஷிகள், அழகுள்ள அசுவினீதேவர்கள் முதலான தேவர்களனைவரும் தங்கள் கூட்டத்தாருடன் நான் முகனைமுன்னிட்டு¹ சுவேதத்வீபம் சேர்ந்தனர். “தேவர்களுக்கெல்லாம் ஈசுவரரே! ஹிரணியகசிபுவை வதஞ்செய்து இப்போது எங்களைக் காப்பாற்றக்கடவீர். தேவர்களுக்கெல்லாம் உத்தமரே! பிரமமாமுதலான எங்கள் எல்லாருக்கும் முதல் ஸ்ருஷ்டிகர்த்தா நீர்தாம். மலர்ந்ததாமரையின் இதழ்போன்ற கண்களையுடையவரே! பகைவர்களுக்குப் பயங்கரரே! அஸுரவமசத்தை அழிப்பதற்கு நீரே எங்களுக்குச் சரணமாவீர்” என்று தேவர்கள் சொன்னார்கள். பரிசுத்தமான புகழுள்ளவரும் காணக்கூடாதவரும் எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் ஆத்மாவுமான மஹாவிஷ்ணு தேவர்களின் அந்தச் சொல்லைக்கேட்டவுடனே மறுமொழி சொல்லத் தொடங்கினார்.

“அமரர்களே! பயத்தை விடுங்கள். உங்களுக்கு நான் அபயம்தருகிறேன். தேவர்களே! அதேஸ்வர்க்கத்தைத் திரும்பவும் சீக்கிரத்தில் பெறுவீர்கள். வரம்பெற்றதனால் கர்வமடைந்தவனும் இந்திராதிதேவர்களால் வதஞ்செய்யமுடியாதவனும் அஸுரராஜாவுமான அநதஹிரண்யனை அவனினங்களுடன் நான் இதோ கொல்லுகிறேன்” என்றார். அது கேட்ட பிரமமா, “பகவானே! தேவர்க்கும் தேவரானவர்களுக்கும் ஈசுவரரே! இந்தத்தேவர்கள் மிகவருந்தியிருக்கின்றனர். ஆதலால், அநத அஸுரராஜனைச் சீக்கிரத்தில் கொல்லுவீராக; அவனைக் கொல்ல இதுகாலம்; தாமதம் செய்யலாகாது; வரம்பெற்றுக் கர்வங்கொண்ட அஸுரனை அவன் இனத்தாருடன் நீர்கொல்லும்” என்று சொல்ல, விஷ்ணு, “அவ்வஸுரனைத் துரிதமாகவே அழித்து விடுவேன். ஆதலால், தேவர்களும் நீரும் உங்களையெல்லாம் களுக்குச் செல்லுங்கள்” என்று மறுமொழி கூறினார். ராஜாவே! இவ்வாறு சொல்லித் தேவர்களை அனுப்பினபிறகு, ஈசுவரரும் பகவானுமான அநதமஹாவிஷ்ணு, பாதி உடம்பு மனிதவடிவமாகவும் பாதி உடம்பு சிங்கவடிவமாகவுமுள்ள நரணிம்மரூபம் எடுத்துப் பயங்கரமான ரூபமும் பேரொளியுமுள்ளவராகக் கையினுல்கையைப் பிசைந்து வாயைத்திறந்துகொண்டு நடுனைப்போல ஹிரண்யகசிபுவினிடம்போனார். மிகுந்த பலமுள்ள நரணிம்மரூபத்தோடுவந்த அநதமஹாவிஷ்ணுவைக்கண்டு, அவ்வஸுரர்கள் மிகக்கோபித்து ஆயுதவரங்களை

¹ திருப்பாற்கடலிலுள்ள தீவு.

அவர்மேல் வர்ணித்தனர். அவர்களால்விடப்பட்ட ஆயுதங்களெல்லா வற்றையும் ஹரியானவர் விழுங்கிவிட்டார். யுத்தத்துக்குவந்த அனேக மாயிரம் அஸுரர்களைக்கொன்றார். கோபங்கொண்ட மஹாபலசாலிக ளான அவ்வஸுரர்களேவரையும்கொன்றபிறகு மிக்ககோபத்துடன் பலத்தினால் கர்வங்கொண்ட ஹிரண்யனை எதிர்த்தோடினார். இருண்ட மேகநிறமுள்ளவரும் நீருண்டமேகம்போலக்கர்ஜிப்பவரும் மேகத் தின்மின்னலைப்போலப் பிரகாசிக்கும்ஒளியுள்ளவரும் மேகம்போல வேகமுள்ளவரும் சிறந்த சக்தியுள்ளவருமாகிய அநதபபகவான், அதிகபலமும் கொழுப்புமுள்ளவனும் கொழுததபுவிபோன்றபராக் ரமமுள்ளவனும் கர்வித்த அஸுரக்கூட்டங்களினால் காப்பாற்றப்பட்ட வனுமாகிய அநதஹிரண்யகசிபுவென்னும் அஸுரனுடன் நகங்களா லும் பற்களாலும் யுத்தஞ்செய்து ஸந்திபாகாலத்தில் வீட்டுத்தலை வாயிலில் அநதஹிரண்யனைத் தமதுதுடைமேல்வைத்துக்கொண்டு விரைவாக நகங்களால் கிழித்தாரா சிறந்தபல்மும் பராக்ரமமுமுள்ள வனும் வரம்பெற்றதனால்கர்வித்தவனுமாகிய அநதஅஸுரச்ரேஷ்ட னைத் தேவசுரேஷ்டரானவிஷ்ணு தம்பராகரமத்தினால் கொன்றார். மஹா மஹிமையுள்ளபகவான் ஹிரண்யகசிபுவையும் மறறுமுள்ள அஸுரர்கள் அனைவரையும் கொன்று தேவர்களுக்கும் மனிதர்களுக் கும் நன்மையைசெய்து பூமியில் தாமததைகிலேநிறுத்தி ஸந்தோஷ மடைந்தார். பாண்டுபுத்திரனே! இநதநரஸிமமாவதாரம் என்னால் உனக்குச்சொல்லப்பட்டது. மஹாத்மாவான விஷ்ணுவின் வாமனாவ தாரத்தைப்பற்றியும் கேள்.

நாற்பத்தேழாவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹராணபர்வம். (தொடர்கீச்சி)

(வாமனாவதாரம்)

தர்மராஜாவே! முன்னொருதிரேதாயுகத்தில் சூரனும் பலததில் ஒப்பற்றவனும் மஹேந்திரமுள்ளவனும் விரோசனன் ஸுமந்தனுமான பவிள்ளனும் அஸுரராஜன் ஸூருவனிருந்தான். மஹாராஜாவே! அநதக்காலத்தில் அநதப்பலியானவன் தன்பராக்ரமத்தினால் இந்திரனை ஜயிப்பதற்காக அஸுரக்கூட்டங்களினால் சூழப்பூட்டவனாக இந்திர லோகம்சேர்ந்தான். அநதக்காலத்தில் அநதப்பலியினால் அசசமுறச செய்யப்பட்ட இந்திராதிதேவர்கள் அனைவரும்சேர்ந்து பிரம்மாவை

முன்னிட்டுக்கொண்டு திருப்பாற்கடலுக்குச்சென்று ஈசுவரானநாராயணனைத் துதிசெய்தனர். அப்போது அநதஹரியானவர் அந்தத் தேவர்களுக்குத் தமதரிசனத்தைக்கொடுத்தார். அநதப்பிரபுவுக்குத் தேவர்களின்மேலுள்ளகருணையினால் அத்தியினிடம் ஜன்னமநோததாகச் சொல்லப்படுகிறது. இநதக் கண்ணபிரான் அத்தியின்புத் திராகவும்பிறந்து விஷ்ணுவென்று க்யாதிபெற்று இநதிரானுக்கு இநையஸஹோதராயிருந்தார். அதேகாலத்தில பலத்திலும் பராக்ரமத்திலும்சிறந்த அநதஅஸுரனானபலி யாகங்களில்சிறந்த அசவமேதத்தைச் செய்யத்தொடங்கினான். புதிஷ்டியா! அஸுராஜாவின் அந்தபஜ்ஞம் நடந்துகொண்டிருக்கையில் அநதவிஷ்ணு பிராம்மணவேஷத்தால்மறைந்து க்ஷேரமசெய்துகொண்டு குடுமியுடன் யஜ்ஞோபவீதத்தையும் கிருஷ்ணஜிஷுத்தையும்தரித்துப் பலாசதண்டத்தைப்பிடித்து ஆச்சரியமானகாட்சியுள்ள குள்ளமானபிரமமசாரியாகப் பவியின்பாகசாலையில் தக்ஷிணைகொடுக்குமகாலத்தில் புகுந்து, “எனக்கு இவ்விடத்திலேயே மூன்றுஅடிநிலைதைத் தக்ஷிணையாகக் கொடு” என்றும், “மூன்றடிமாததிரமே கொடுக்கவேண்டும்” என்றும் அஸுராஜாவானபவியினிடம் யாசித்தார். அவன் அநதவிஷ்ணுவுக்கு ‘அப்படியேஆகட்டும்’ என்று வாகருத்தத்தஞ்செய்து உடனேகொடுத்தான். விஷ்ணுவானவா அவனிடம் பூமியைப்பெற்றுக் கொண்டவுடன் மிகவும்வளாரதாரா. ராஜாவே! சிறுகுழந்தையாரிருந்த அநதவிஷ்ணுவானவர் அவனைஜயித்தது மூன்றுஅடிகளாலேயே மேலுலகம் இடையிலுள்ள ஆகாயம் இவைபெயல்லாவறையும் வசப்படுத்தினார். முன்னர் மஹாபலசாலியான பவியினுடையயாகத்தில யாராலும் அசைக்கமுடியாத அநதஅஸுரர்ஷ்டர்கள் அதிகபலசாலியான விஷ்ணுவினால் கலக்கப்பட்டனர்

பரதவமசததாசே! , பலவிதமானமுகங்களும் பற்பலவேஷங்களும் பறபலஆயுதங்களுந் பலவகைப்பஷ்பங்களும் சாநதுகளுமுடையவரும் பெரியதேகங்களுடையவரும் பயங்கரருமான விப்பிரசித்திமுதலான அஸுரதலைவர்கள் கோபித்து எல்லாச்சேனைகளையும் கூட்டிக்கொண்டு பராக்ரமத்தினால் ஜ்வலிப்பவாபோலத் தங்கள்ஆயுதங்களைபெயித்து அங்கே அடிஅளக்குமபகவானிடம் ஓடிவந்தனர். அநதப்பகவான் மிக்கபயங்கரமான உருவமெடுத்து உள்ளங்கால்உள்ளங்கைகளினாலேயே ஆவ்வஸுரர்களனைவரையும் மர்த்தனஞ்செய்து உடனே பூமியைவாங்கிக்கொண்டார். எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் ஆத்மாவான அநதப்பகவான் மேலுலகத்தையும் ஆகாயத்தையும் வ்யாபித்

துப் பிறகு தாமிருக்குமிடமான ஸூர்யனிருக்குமிடத்திலிருந்து தமஒளியினால் ஆதிதயனைமிஞ்சிப் பிரகாசித்தார். நீண்டகைகளை யுடையவரும் பெருமபுகழ்பெற்றவருமாகிய 'அந்தப்பகவான் எல்லாத் திசைகளையும் மூலைகளையும் எல்லாலோ'கங்களையும் பிரகாசப்படுத்தி னார். அவர் பூமிபாயனக்குங்காலத்தில் சந்திரனும் ஸூர்யனும் ஸ்தனங்களின் ஸ்தானங்களில இருந்தனர்; திருமபவும் விருத்தியா கும்போது அவருக்கு நாபிஸ்தானத்தில் இருந்தனர். அதற்குமேல் விருத்தியாகும்போது அவர்கள் முழங்காலகளிலிருந்தனர். அளவில் லாதமஹிமையுள்ள விஷ்ணுவைப்பற்றிப் பிராமமணர்கள் இவ்வாறு உரைக்கின்றனர். புதிஷ்டிரா ' அதன்பிறகு அவர் காலத்தாக்கின தனால் அண்டம்பிளந்தது. ' அந்தப்பிளப்பின்வழியாய் அவருடைய பாதத்திலிருந்து ஒருநதி பெருகிச்சமுத்திரத்தின்போய்விழுந்தது. கடலொடுகலந்த அந்தநதியானது பரிசுத்தமானநதியாயிற்று. அந்தப் பகவான் அஸுரத்தலைவர்களைக்கொன்று அஸுரர்களுடைய ஸீசவரி யத்தையும் மூன்றுலோகங்களையும் பூமியனைத்தையும் எடுத்துக் கொண்டார். நமுசி, சம்பரன், உயாததமனமுள்ளபிரஹ்லாதாஆகிய, இருத அஸுரர்களைமட்டும் மனைவிமககளுடன் பாதாளலோகத்தில் நிலைபெறச்செய்தார் ராஜாவே' எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் ஆத்பா வான ஹரியானவர் தமதம்குணங்களோடுகூடிய இருதபூதங்களையும் காலமனைத்தையும் தமஉறுப்புக்களாகக் காண்பித்தார். எல்லாஉலகங் களும் அவருடையசரீரத்தில் சோத்துவைக்கப்பட்டதை ஜனங்கள் கண்டனர். அமமஹாத்மாவினால் வ்யாபிக்கப்படாதது ஒன்றும் உல கங்களிலில்லை. உபேந்திரனுடைய அவவருவதைக்கண்டு தேவர், தானவா, மானவர் அனைவரும் விஷ்ணுவின்மஹிமையினால் பீடிக்கப் பட்டு மூர்ச்சித்தனர். கர்வமுள்ளபலியானவன் மஹாதமாவான விஷ்ணுவினால் யாகசாலையிலேயே கட்டப்பட்டான். விரோசனன் குலமனைத்தும் பாதாளத்தில் அமிழ்த்தப்பட்டது. கருடவாகனராகிய விஷ்ணு தமது ஈசவரசுத்தியினால் இவ்வகையானசெய்கைகளைசெய் தும கர்வப்படவில்லை. அஸுரர்களைமஹரிப்பவரானவிஷ்ணு அஸு ரர்களின்செலவம் அனைத்தையும் மூன்றுஉலகங்களையும் 'இந்திரனுக்கு அளித்தார். மஹாதமாவான விஷ்ணுவின் இந்தவாமனாவதாரத்தையு ம் உனக்குச்சொன்னேன். விஷ்ணுவினுடைய இந்தக்கீர்த்தியா னது வேதம்அறிந்த அந்தணரால் ஓதப்படுகிறது இனி விஷ்ணுவின் மனுவ்யாவதாரங்களைக்கேள்.

நாற்பத்தெட்டாவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(தத்தாத்ரேயஅவதாரம்.)

பெருங்கீர்த்தியுள்ள தததாத்ரேயரெனனும ரிஷியிருந்தா
ரன்றோ? அவா மஹாத்மாவானவிஷ்ணுவின் மற்றொருஅவதாரம்.
வேதங்களும் நல்லொழுக்கங்களும் யாகங்களுக்கெட்டு நாலுவருணங்
களும்கலந்து தர்மம்தளர்ந்து பாவம்வளர்ந்து உண்மையழிந்து பொய்
மிகுந்து பிரஜைகள் குறைந்து தர்மசாஸ்திரங்களும் ஒழிந்துபோன
காலத்தில் அநதத்தத்தாத்ரேயரால் யாகங்களும் நல்லொழுக்கங்
களும் வேதங்களும் திரும்பவும்கொண்டுவரப்பட்டன. அவர் ஹேஹய
தேசத்தாசனாகிய க்ராததவீரயார்ஜுனனுக்கு வரமளித்தபோது அம்
மஹாத்மாவினால் நாலுவருணங்களும் ஒன்றோடொன்று தனித்
தனியே நிலைநிறுத்தப்பட்டன. ஹேஹயதேசாதிபதியான கார்த்த
வீரியாரஜுனன் தததாத்ரேயருடைய அனுக்ரஹத்தைபெறுவதற்
காக வனத்திலிருந்துகொண்டு கோபத்தையும் நான் எனதுஎன்ற
எண்ணங்களையும் ஒழித்து நீண்டகாலம் நன்றாகப்பணிவிடை செய்து
அவரைச்சந்தோஷப்படுத்தினான். எல்லாமெதிரிந்தவனாகிய அநதக்
கார்த்தவீரயார்ஜுனன் தததாத்ரேயருக்குச் சுக்ருஷைசெய்து தன
க்குவேண்டினவரும் விதவானகளினால்பூஜிக்கப்பெற்றவருமாகிய அந
தப்பிராம்மணரிடம் பின்சொல்லப்போகிற தனக்குமிகவும்வேண்டின
வாங்களைப்பெற்றான். சிறந்தஜ்ஞானமுள்ளபிராம்மணராகிய தத்தாத்
ரேயரால் மரணமில்லாமையைததவிர வேறுநாலுவாங்களைக்கேட்கும்
படிசொல்லப்பட்ட அவ்வாசன், “நான்செல்வமுள்ளவனாகவும் சிற
ந்த மனமுள்ளவனாகவும், பலவானாகவும் ஸத்தியமுள்ளவனாகவும்
பொறுமையில்லாதவனாகவும் ஆயிரம்கைகளுள்ளவனாகவும் இருக்கக்
கடவேனென்பது எனதுமுதலவரம். கருப்பையில் பிறப்பனவும்
முட்டைகளில்பிறப்பனவும் மற்றுமுள்ளசராசரங்களும்நான் எல்லாவற்
றையும் நான் தர்மத்தினால் ஆளவிரும்புகிறேன். இஃது எனதுஇரண்
டாவதுவரம். பிதாக்களையும் தேவர்களையும் ரிஷிகளையும் பிராம்
மணர்களையும் பெருவேள்விகளாலும் பகைவர்களைக்கூரம்புகளாலும்
வசப்படுத்தக்கடவேன். இஃது எனதுமூன்றாவதுவரம். இவ்வுல
கத்திலும் ஸவர்க்கலோகத்திலும் எவனுக்கிடான்புருஷன் முன்னும்
பின்னும் இப்போதும்இல்லையோ அவன்தான் என்னை வதஞ்செய்பவ

கைஇருக்கவேண்டும்” என்று இந்தநான்குவாங்களையும் கேட்டான். கிருதவீர்யன்புத்திரனாகிய அருதஅர்ஜுனன் யுத்தத்தில் சிறந்தவனாக இருந்தான். அவன் அனேகமாயிரவருஷகாலம் மாஹிஷ்மதிகரதத்தில் விருத்தியடைந்தான். அருதஅர்ஜுனன் பூமிமுமுமையையும் கடல்குழந்த தீவுகளையும் வென்று ஆகாயத்தில் ஸூர்யன்பிரகாசிப பதுபோலத் தனது புண்ணியகர்மங்களினால் பிரகாசித்தான். அளவற்ற பராக்கரமமுள்ள அர்ஜுனன் முன்னிருந்தவர்களால் ஜயிக்கப் படாதவையான இருதிரத்வீபம், கசேருதவீபம், காமத்வீபம், கபஸ் திமத்ளன் னுமத்வீபம், கருதர்வதவீபம், வருணத்வீபம், ஸௌஹ்ருஷ்டம் என்னுமத்வீபம் ஆகிய தீவுகளை ஜயித்தான். கார்த்தவீர்யர்ஜுனன் கடலிலெசுன்றிபோது ஆடைநனைகிறதில்லையென்பது அவனுக்கு மனிதர்களில் ஒப்பற்ற செய்கையாயிருந்தது. அவன்போன வழியை முருதிய அரசர்களும் அனுஸரிக்கவில்லை. பிரதிய அரசர்களும் அனுஸரிப்பதில்லை. அவன் வீடுகளெல்லாம் உயர்ந்தபொன்மயமாயிருந்தன. அவன் தன்னை நாலுபாகங்களாகவகுத்து ராஜ்யபரிபாலனஞ்செய்தான். அவற்றில், ஒருபாகத்தினால் சேனையை நடத்தினான்; இரண்டாவதுபாகத்தினால் அரண்மனையிலவ்வித்தான்; இனியதும் மிக்க நன்மையை தருவதுமான அவ்வரசனுடைய முன்றாவதுபாகம் ஜனங்களை வசப்படுத்திக்கொண்டிருந்தது. அருதபபாகத்தினால் பாகங்களைச் செய்தான். கிராமங்களிலும் வனங்களிலுமிருக்கும் துஷ்டர்களனைவரையும் நாலாவதுபாகத்தினால் தடுத்தான். அவனுடைய அருதபபுரங்களிலும் வாயில்கள் மூடப்படுவதில்லை. ராஜாவே! அருதஅர்ஜுனன் தானே ராஜ்யத்தையும் ஸ்திரீகளையும் ஆடுமாடுகளையும் காப்பவனாக இருந்தான். அருதஅர்ஜுனன் தத்தாத்ரேயரின் அனுக்ரஹத்தினால் இவ்வாறு அனேகமாயிரவருஷகாலம் பூமியை ஆண்டு ராஜ்யபரிபாலனஞ்செய்தான். அவன் உலகத்தின் நன்மைக்காக இவ்வகையான அனேககாரியங்களைச் செய்தான். பரதச்ரேஷ்டனே! தத்தாத்ரேயரென்று சொல்லப்பட்ட இருதவிஷ்ணுவின் அவதாரத்தை உனக்குச் சொன்னேன். இன்னும் அமமஹாதமாவின் அவதாரத்தைக் கேள்.

நாற்பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.
அர்க்காஹரணபர்வம். (தோடீச்சி.)

(பரசுராமாவதாரம்.)

மஹாதமாவானவிஷ்ணு ஜாமதக்னியா என்று பெயர்பெற்றுப் பிருகுலம்சதத்தில் ஜனிதக அவதாரம் எதற்காகவென்று சொல்லுகிறேன்.

ராஜாவே 'ஜமதக்னியின்புத்திரரான அநதராமரென்பவா சிறந்த பாக்ரமமுள்ளவா. ராஜாவே 'அட்போது பலசாலிகளிறசிறந்த அநதராமர் ஹேஹயராஜாவானகாத்தவியார் ஜுனணைமுடித்தவர். மஹா வீரனும் வலிமையில்ஒப்பற்றவனுமாகிய கார்த்தவீர்யன் பிழைசெய்த தலை ஜமதக்னிபுத்திரரான ராமரால் கொல்லப்பட்டான். பரசுராமர் ஹேஹயதேசத்தரசனும் பூமிக்குரசுவரனும் பகைவரையடக்கினவனுமாகிய அநதக்கார்த்தவியானே யுத்தத்தில் தேரிலிருந்தபடியே கீழே தள்ளிக்கொன்றார். ஜம்பனென்னும்அரசனுடைய யாகத்தைக்கெடுத்தது அவன்யாககாரியத்திலிருந்த ரிதவிக்குகையடித்து அவன்தலையைப்பிளந்தார். சத்தூரதுபிரெயன்பவனையும் கொன்றார். கோவிந்தனென்றுசொல்லப்பட்ட சிறந்தசக்தியுள்ள இரதக்கிருஷ்ணன்தான் யுத்தத்தில் ஆயிரம்பேரைஜயிப்பவனும் ஆயிரங்கைகையுடையவனுமான கார்த்தவீர்யராஜுனணைக்கொல்லப் பிருகுலம்சதத்தில் அவதரித்தார். பெருமபுகழ்பெற்றவாகியஇவா ஸர்ஸ்வதிரதிக்கரையில்சேர்ந்த ஆறுலக்ஷத்தாரபதினுயிரம் ஸுத்திரியர்களை வில்லைக்கொண்டுஜயித்தார். அதிகக்கொடியவரும் மஹாதருமான அநதபரசுராமர் பிராமமணத்வேஷிகளானக்ஷத்திரியர்களை வதனசெய்த அநதத்தருணத்தில் பின்னும் பதினாலாயிரம் குரர்களைக்கொன்றார். அநதவீரா முதலில் ஆயிரம்அரசர்களை முறியடித்துப் பின்னும் ஆயிரவர்களை உலககையாலடித்துக்கொண்டு மற்றும் ஆயிரம்பேரை (கத்தியால்) வெட்டினார். பதினாலாயிரம்பேரை நெருப்புப்பொறியையும் புகையையும் குடிப்பித்தார். அநதபரசுராமர் மிச்சமுள்ள பிரம்மதவேஷிகளானக்ஷத்திரியர்களையும் ஜபித்தபிறகு ஸ்நானஞ்செய்தார். ஸுத்திரியர்களால்பீடிக்கப்பட்டு, துயரத்துடன் பிரம்மமணர்கள், 'ராமராமா' என்று உரக்கக்கூவி, 'அநதசொல்லப்பொறுக்காமல் லக்ஷக்கணக்கானராஜாக்களைக் கோடாலியிறுதென்று ஜயித்தார். 'பிருகுராமரே! ஓடிவாரும்' என்று பிரம்மமணர்கள்கத்தறின்போது காச்மீர்,

தரதர், குருதிகள், கூடத்திரகா, மால்வர், சகா, சேதிகள், காசிதே சத்தவர், கருசா, ரிஷிகர், விதாபபர், அங்கா, வங்கா, களிங்கர், மாகதா, காசிகோஸலா, ராதராயணா, வீதிஹோதர், கிராதர், கார் ததிகாலதர் முதலான பறபலதேசத்தூராஜாககளை ஆயிரக்கணக்காகக் கூரம்புகளால் அறுதது, 'ஸுமராயனுக்குகொடுதது மேருமலையை யும் மந்தாமலையையும் பூஷணங்களாகவுடைய இப்புவனி அனேகம் கோடி கூத்ததிரியப்பிணங்களால் நிரப்பப்பட்டது. அந்தபரசராம ரால மூவேழுமுறை கூத்ததிரியாகன அழிக்கப்பட்டனா. பெருங்கோ ததியுள்ளவீரரான அந்தபரசராமா கூத்ததிரியாகனில்லாமற்செய்த பிறகு பட்டுப்பூச்சிநிறமும சகோரபகிநிறமுமுள்ள ரகத்தினால் நதி களையும் தடாகங்களையும்நிரப்பி அவற்றில் பிதர்களுக்குத் தாபப ணஞ்செய்தார். அந்தபரசராமா பதினெட்டெண்ணும கணக்கான தீவுகள் அனேததையுமவசப்படுத்தி அனேகமாரிரமஅசுவமேதயாகங் களையும் அனேகநூறு நரமேதங்களைபுருசெய்து கடலுக்குநதபுவனி யைக காச்யபருக்குக்கொடுத்தார் இவ்வாறு பூமியில் துஷ்டாகனில் லாமற்செய்துவிட்டு அதன்கோடியைப பிரதக்ஷிணமசெய்தார். அது முதல் பூாவகதைதெரிந்தஜனங்கள் மஹாதமாவான பரசராமரைப பற்றி அக்காலத்திற்செய்யப்பட்டதும் உண்மையானபொருளுள்ளது மான ஒருசலோகத்தைச சொல்லுகின்றனா. அதன்பொருளாவது, “பதினெட்டடி அகலமுள்ள தும் புருஷபரமானததிறகுமேறப்பட்டது மான பொன்யாகவேதிகையைப பரசராமரிடம் காச்யபர்வாங்கிக்கொ ண்டார்” என்பது. சிறந்தகைகளையுடையபரசராமா இவ்வாறு நிரம பினதக்ஷிணைகளுள்ள யாகங்களைச்செய்து பின்னும நூறுவருஷகாலம் ஸௌபராஜாவான ஸாலவனோடு யுத்தஞ்செய்தார். பரதச்சேஷ்ட னானதர்மராஜாவே 'ஸமர்த்தரான அந்தபரசராமா மிககஅழகான ரத்ததிலேறி ஸௌபராஜமேறியுத்தஞ்செய்தபோது,பருமமடையாத கண்ணிகைகள் “ராமராமா! சிறந்த கைகளையுடையவரே! பருசுவமசத் தாருக்குப புகழைவளப்பவரே! ஆயுதங்களெல்லாவற்றையும் விட்டு விடும. நீரஸௌபணைககொல்லாட்டார. சங்கசக்கரகதாயுதங்களைக கைகளிலேந்தியவரும் தேவாக்கு அபயமஅளிப்பவருமாகிய கண்ண பிரான் பிரத்யுமன சாடபாகருடன்கோரது யுத்தத்தில் ஸௌபணைக கொல்லப்போகிறார்” என்று பாடியதைக்கேட்டார். புருஷச்சேஷ்டரும் பெருங்கீர்த்திபெற்றவருமான பரசராமர் அதைகதேடடவுடன் கால

1 யுத்தத்திலிற்பவர ஸுமராயனடலவழியாக வீரஸவர்க்கம்போகிறார்க ளென்பதுபற்றி இங்ஙனம்கூறப்பட்டது;

த்தைவ்யத்ரீபார்த்து ஆயுதங்களெல்லாவற்றையும் எறிந்துவிட்டு ஸந் யாஸஞ்செய்துகொண்டு அங்கிருந்தே வனத்திறகுச்சென்றார். பாசு ராமர் தேர், ஆயுதங்கள், அம்புகள், கோடாலி, விற்கள் இவையெல் லாவற்றையும் ஜலத்திலவைத்துவிட்டுச் சிறந்தவஞ்செய்தார். பகை வரையழிப்பவரும் தர்மாத்மாவுமான பாசுராமர், நாணம், மதி, சக்தி, புகழ், பாக்யம் இவ்வைந்தைமட்டும் கைக்கொண்டு அநத ரதத்தை விட்டுவிட்டார். ஈசுவரானபாசுராமர் ஆதிகாலத்திலுற்பட்ட பாகத் தைக் (கிருஷ்ணனுக்குப்) புகுத்துக்கொடுத்தார். பெரும்புகழுள்ள பாசுராமர் விதியின் நம்பிக்கையினாலேதான் அப்போது ஸௌபணக் கொல்லவில்லை. அவர் சக்தியில்லாதவரல்லர். ஜாமதகனியரென்று பெயர்பெற்ற பசவாகுனியரிஷி இரதக்கிருஷ்ணனுடைய அம்சநதான். உலகங்களில்பேர்பெற்ற அநதபாசுராமர் பிறகு தவஞ்செய்தார்.

ஐம்பதாவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தோடர்ச்சி)

— ❦ —

(இராமாவதாரமும் கிருஷ்ணவதாரம்கருக்கமும்.)

ராஜாவே ! மஹாதமாவா னவிஷ்ணுவின் பின் அவதாரத்தையும் கேள். அழிவில்லாதவரும் சிறந்தகைகளுள்ளவருமான விஷ்ணுவான வர் இருபத்தெட்டாவதுசதுர்யுகத்தில் மார்க்கண்டேயரைமுன்னிட் டித் தம்மைநாலுபாகங்களாகச்செய்துகொண்டு நவமிதிதியில் தசரத புத்திரராக அவதரித்தார். குருதிபுத்திரா ! அழிவில்லாதவிஷ்ணுவான வர் பராக்ரமத்தில்ஸூர்யனுக்குஒப்பானவரும் பெரும்புகழ்பெற்றவரு மான ராமபிரானென்று உலகத்தில்பெயர்பெற்றுத் தர்மத்தைக்காப்ப தற்காகவும் உலகத்தை அணுகாஹிபதற்காகவும் தசரதரிடத்தில் அவ தரித்தார். அநதமஹாராஜாவையும் எல்லா உலகங்களுக்கும் ஈசுவர றானபகவானுடையதேகமென்று கூறுகின்றனர். பாரதனே ! அநத அவதாரத்தில் விசுவாமிததிருடையவேள்விக்கு இடையூறுசெய்த ஸுபாகுவென்றார்குஷண் அந்தராமரொனால்கொல்லப்பட்டான். மாரீ சன் அதிகமாக அடிக்கப்பட்டான். சிறந்தஜ்ஞானமுள்ள விசுவாமித் திரர் சத்துருக்களையெல்லாம்வதஞ்செய்வதற்காகத் தேவர்களாலும் தடுக்கமுடியாத அஸ்த்ரங்களை அவருக்கு அளித்தார். மஹாத்மாவான ஜனகருடைய பெருவேள்விநடக்குமபோது விளையாடிக்கொண்டிரு

1 ஸௌபராஜனைக் கொல்லாமல்விட்டது.

ந்த ராமபிரானுல் மகேசுவரருடைய உறுதியானவில்லானது விளையாட்
டாகுடிக்கப்பட்டது அந்தப்பிரபு அதன்பிறகு ஜனகபுத்தரியான
ஸீதையைத் தமதுபாரைய்யாக விவாகஞ்செய்துகொண்டார். மறுபடி
யும் ஸீதையுடன் கூட அயோத்திகர்சேர்ந்து அங்கேமகிழ்ந்திருந்
தார். பின்பு சிலகாலத்துக்குப்பிறகு தமபிதாவினால்கட்டளையிடப்
பட்டுக் கைகோரின்விருப்பத்தைச் செய்க்கருதி வனத்துக்குச்சென்
றார். எல்லாதாமகளுந் தெரிந்தவரும் எல்லாப்பிரானிகளுக்கும்
நன்மைசெய்வதிலேயே ஊக்கமுள்ளவருமாகிய அந்தராமபிரான் லக்ஷ்
மணருடன்கூட பதினான்குவருஷ்காலம் வனத்திலவாஸஞ்செய்தார்.
பாரதனே! ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியானவள் எப்போதும் அகலாமலிருப்
பவளாதலால் ஜனகனால் ஸீதையென்று சொல்லப்பட்டு, மானிடவடி
வத்துடன் அவாபக்கத்திலேயேயிருந்துகொண்டு, பதினான்குவருஷ்
காலத்தையும் வனத்திலிப்பாக்கித் துயரப்பட்டுக்கொண்டிருந்தாள்.
தாமாதமாவான அவுவிராமபிரான் ஜனஸ்தானத்திலவாஸஞ்செய்யும்
போது மாரீசனையும் தூஷணனையும் கரீனையும் திரிகிரஸையும் கொடிய
செய்கையுள்ள பதினாலாயிரமராக்ஷஸாகனையும் ஜனகனின் நன்மைக
காகக்கொன்று தேவகாரியத்தைச் செய்தார். அப்போது ராமர், சாபத்
தினால்கெடுக்கப்பட்டுக் கொடியசெய்கையுள்ள ராக்ஷஸாகளாயிருந்த
விராதன் கபந்தன் ன்னுமஇரண்டுகந்தாவாகனையும்கொன்றார். அவர்,
ராவணன்சகோதரியான சூர்ப்பணகையை மூக்கரியச்செய்தார். அந்
னால்தமமனைவியின்பிரிவையடைந்து அவனைத்தேடி வனமெல்லாந்
திரிந்தார். அவர் ஜனஸ்தானத்திலிருந்து பம்பையென்று நதாக்கத்
தைக்கடந்து ரிசயமுரமலைக்குச்சென்று ஸுகீர்வனையும் ஆஞ்சனைய
ரையும்கண்டு அவர்களுடனும் ஸ்ரீஹமசெய்துகொண்டார். ராம
பிரான் உடனே ஸுகீர்வனுடன்கூடவே கிஷ்கிந்தைக்குச்சென்று
மஹாபலசாலியும் வானரராஜாவுமான வாலியை யுத்தத்திற்கொன்று
உடனே ஸுகீர்வனை வானரராஜாவாகப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்தார்.
ராஜாவே! பிரிவாற்றாத அம்மஹா வீரருக்கு வாயுபுத்திரரான ஆஞ்ச
னையர் லங்கையில் ஸீதையைத்தேடி விரைவாகத்தேரிவித்தார். பிரி
வாற்றாத ஸ்ரீ ராமர், வானரர்களால் ஸமுத்திரத்தில் அணைகட்டுவித்து
ஸீதையிருக்குமிடந்தேடி லங்கையில்பிரவேசித்தார். அவர், அங்கே
தேவர்களாலும் நாகர்களாலும் யக்ஷர்களாலும் ராக்ஷஸர்களாலும்
பக்ஷிகளாலும் கொல்லவும்வெல்லவும் கூடாதவனும் அனேக ராக்ஷ
ஸர்களோடுகூடியவனும் உடைக்கப்பட்ட மைத்திரளபோன்றவனும்
தேவர்களால் கண்ணெடுத்ததுப்பார்க்கமுடியாதவனும் வரம்பெற்றத

னால் கர்வமடைந்தவனுமான ராவணனென்னும் ராக்ஷஸராஜாவை மந்திரிகளுடனும் குலத்தோர்களுடனும் போரில்வதைத்தாரா. எல்லாவற்றிற்கும் ஈச்வரான ஸ்ரீராமபிரான் மூன்றுலோகங்களுக்கும் முட்போன்றவனும் வீரனும் பெரியதேகமும் மிகுந்தவலிமையுமுள்ளவனுமான ராவணனையும் அவன்சேனையையும்கொன்று மஹாத்மாவென்றுபெயர்பெற்ற விபீஷணரை லங்கையில் ராக்ஷஸர்களுக்கு ராஜாவாகப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்ததுப பிறகு அவருக்கு ¹ அமரத்வத்தையும்அளித்தார். பாண்டவனே! ராமபிரான் வீரதையையழைத்துக்கொண்டு புஷ்பகவிமானம்ஏறிச் சேனையுடன் தமதுராஜதானியான அயோத்திக்குச்சென்று தர்மமாக ராஜ்யபரிபாலனஞ்செய்தார். ராஜாவே! அப்போது மதுவின்புத்திரனும் மஹாபலசாலியுமான லவணனென்னும்அஸுரனை ஸ்ரீராமபிரானுடையகட்டையினால் சதுருக்கன் வதஞ்செய்தார். தர்மபரிபாலனஞ்செய்கிறவர்களிற் சிறந்தவராகிய அர்தஸ்ரீராமபிரான் உலகங்களின்நன்மைக்காக இவ்வகையான அனேககாரியங்களைசெய்து நீதியாக ராஜ்யபரிபாலனஞ்செய்தார். விளங்குகின்ற ஸாமகோஷங்களையுடைய நூறுஅசுவமேதயாகங்களை இடையூறினிச்செய்தார். ஸ்ரீராமர் அரசாட்சிசெய்யுங்காலத்தில் அழகுசூலக்கேட்கப்படவில்லை. பிரானிகளுக்கு அகாலமரணம்இல்லை திருடர்களின்பயமுமில்லை. ஸ்ரீராமர் அரசுபுரியும்போது பூமியிலுள்ள எல்லாஜனங்களும் ² சிவிகளுக்கும்தேவர்களுக்கும் மனிதர்களுக்கும் செய்யுங்கடமைகள் தவறாமலிருந்தனர். ராமராஜ்யம்நடக்கும்போது எவ்விடத்திலும் எந்தமனிதனும் பிரானிகளுக்குத்தீங்குசெய்யவில்லை. ³ பிரான்னும் ⁴ அபானனும் ⁵ ஸமமாக விருந்தன. பூர்வகதையைத்தெரிந்தஜனங்கள் ஸ்ரீராமராஜ்யத்தைப்பற்றிப் பின்வரும் சுலோகங்களையும் சொல்லுகின்றனர். அவற்றின் பொருள் :- இளமைபருவமுள்ளவரும் சிவந்தகண்களும் கருநிறமும் அழகியமுகமும் சிங்கம்போன்றதோள்களுமுடையவரும் யானைக்கூட்டத்தரசுபோல மஹாபலசாலியுமான இராமபிரான் பதினொராயிரமவருஷகாலம் ராஜ்யாதிபத்யததையும் ஸுகததையும்அடைந்து இப்புவனியைஆண்டார் - என்பது. ஸ்ரீராமர் ராஜ்யபரிபாலனஞ்செய்யுங்கா

¹ மரணமில்லாமை.

² சிவிகள்கடமை = வேதமோதல் முதலியவை; தேவர்கடமை = வேள்விமுதலியவை; மனிதர்கடமை = விருந்தோம்பல் முதலியவை.

³ வேண்டியநன்மையெவளியிலிருந்துகிடைப்பது.

⁴ இருக்கும்செய்தலைவிலக்கி வெளிப்படுத்துவது.

⁵ இதனால் ஜனங்களுக்கு வியாதியில்லையென்பது கருத்து.

லத்தில் 'ராமர், ராமர், ராமா' என்றே பிரஜைகள் பேசினர். இவ்வுலகம் ராமமயமாக இருந்தது. அக்காலத்தில் அநாதைகள், ரிக்வேதத்தையும், யஜுர்வேதத்தையும், ஸாமவேதத்தையும், ஒதாமலிருக்கவில்லை. அவர் தண்டகவனத்திலவனித்துக்கொண்டு தேவர்களின் காரியத்தைச் செய்தார். தமக்கு முதலில் தீங்கு செய்தவனும் தேவர்களுக்கும் கந்தர்வர்களுக்கும் நாகர்களுக்கும் பகைவனும் வீரர்களில் சிறந்தவனுமான ராவணனைக் கொன்றார். தைரியமும் குணங்களுமுள்ளவரும் தம்பராக்ரமத்தினுலபிரகாசிப்பவரும் சிறந்தகைகளையுடையவரும் இக்ஷ்வாகுகுலத்தைச் சிறப்பிப்பவருமான ராமபிரான் ராவணனையும் அவன் இனங்களையும் கொன்று எல்லாவற்றையும் ஜயித்துத் தம்முடைய மேலுலகத்திற்குச் சென்றார். இவ்வாறு மஹாத்மாவான தாசரதியின் அவதாரம் சொல்லப்பட்டது. ராஜாவே! இருபத்தெட்டாவது சத்யுகத்தில் அநாத அவதாரத்திற்குப் பிறகு சிறந்தகைகளையுடையவரும் பயந்தவர்க்கு அபயமளிப்பவரும் மார்பிலுள்ள ஸ்ரீவத்ஸமென்னும் மசசத்தை அடையாளமாகவுடையவருமான விஷ்ணுவானவர் கிருஷ்ணாவதாரஞ்செய்தார். காட்சிக்கினியவரும் வள்ளலும் இவ்வுலகத்திலுள்ள மனிதர்களால் கொண்டாடப்பெற்றவரும் அமித்தவரைமறவாதவரும் தேசகாலங்களைப் பிறந்தவரும் சங்கம் சக்கரமகதை நந்தகமென்னும் கத்திமுதலிய ஆயுதங்களைத் தரித்தவரும் எப்போதும் உலகங்களுக்கு நன்மையே செய்பவருமாகிய அநாதபகவான் பூமிக்கு நன்மையைச் செய்யக்கருதி 'வாஸுதேவரென்று பிரஸித்திபெற்று யாதவகுலத்திறநாதார். எதிரிகளுக்குப் பயத்தைச் செய்கிறவரும், வேண்டினவற்றை அளிப்பவரும், மதுவென்ற அஸுரனைக் கொன்றவரென்று பேர்பெற்றவருமாகிய அநதக்கிருஷ்ணபகவான் சகடாஸுரன், மருதமரங்கள், பூதனையென்னுமாக்கி இவர்களின் உயிரைமாய்த்தார். மானிடதேகத்தோடு கூடிய கமஸன்முதலான அஸுர்களைப் போரில்கொன்றார். மஹாத்மாவான பகவானுடைய இநத அவதாரமும் உலகங்களின் கேஷமத்துக்காகத்தான். பாதச் சேஷ்டனே! இனியும் கலியுகத்தின் முடிவுவரது தர்மம்தளரும்போது பாஷண்டிகளின் கூட்டங்களைக் கொல்லவும் தர்மத்தைப் பெருகச் செய்யவும் பிரம்மணர்களின் நன்மைக்காகவும் விஷ்ணுவானவர் 'விஷ்ணுயசஸ்' என்று பெயர்பெற்ற கல்கியாக அவதரிக்கப்போகிறார். விஷ்ணுவுக்கு இநத அவதாரங்களும் தேவக்கூட்டங்களுடன் சேர்ந்த இன்னும் அனேக அவதாரங்களும் பிரம்மவிஷ்டர்களால் புராணங்களில் சொல்லப்படுகின்றன.

ஐம்பத்தோராவது அத்தியாயம்.
அர்க்காஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கிருஷ்ணுவதாரத்தின் காரணம்.)

பீஷ்மர் இவ்வாறு சொன்னபோது குருதிபுதரரும் கௌரவர்களை விருத்திசெய்கிறவரும் தர்மராஜாவுமான யுதிஷ்டிரர திருமபவும் பீஷ்மரைநோக்கி, “மனுஷ்யாகளில்ச் சேஷ்டரே! பேசுகிறவரில்கிறந்தவரே! புகழ்பெற்றவில்க்ஷணு யாதவவபசததில அவதரித்ததைப் பற்றி மறுபடியுப் தெரிந்துகொள்ளவிரும்புகிறேன். பிதாமஹரே! சிறந்த ஞானமுள்ள கிருஷ்ணபகவான் இப்புவியில் யதுவாசததில் எவ்வாறு அவதரித்தாரென்பதைப்பற்றி எனக்குச் சொல்லக்கடவீர்” என்று கேட்டார். யுதிஷ்டிரரால் இவ்வாறு கேட்கப்பட்ட வீரரான பீஷ்மா மஹாதமாவானவில்க்ஷணு யாதவாகளில் அவதரித்ததைப்பற்றிச் சொல்லலானார்.

“ஓ! கௌரவனுயுதிஷ்டிரனே! ஸநதோஷம்; நாராயணன் இவ்வுலகததில் யாதவாகளுக்குள் எதற்காக அவதரித்தாரென்பதை நடந்தவாறு உனக்குச் சொல்லுவேன். ஓ! மஹாராஜாவே! முன்னா இவ்வுலகத்தில் கிருதயுகம் நடந்துகொண்டிருக்கையில் மூன்றுலோகங்களிலும் பேர்பெற்றதான தாரகாமயமென்னும் ஓயுத்தம் நடந்தது. ராஜாவே! விரோசனன், மயன், தாரன், வராகன், சவேதன், விபாசிததி, பிரலம்பன், விருத்திரன், ஜமபன், பலன் முதலானோர்களும் நமசி, காலநேமி, பிரஹலாதனென்றுபோபெற்றவன், லம்பன், கிசோரன், ஸ்வர்ப்பானு, ஆரிஷ்டனென்னும் ராக்ஷஸராஜன் முதலியோருமான திதிபுத்திரர்களும் தனுபுத்திரர்களுமாகிய அனேகமாயிரம் அஸூரக்கூட்டங்கள் பற்பல ஆபுதங்களைத் தரித்துப் பலவகை அணிகளையணிந்துகொண்டு பற்பலவாகனங்களிலேறித் தேவர்களுக்கு எதிராக நின்றன. அநதபுத்தததில் தேவர்களும் புத்தஞ்செய்தும்கொண்டே அஸூரர்களை யெதிர்த்ததுசென்றனா. ஆதிதயாகள், வஸூக்கள், நுத்திராகள், ஸாதயர்கள், விசவேதவாகள், மருத்துக்கள், இந்திரன், யமன், வருணன், சந்திரன், குபேரன், மிருநதசகதியுள்ள அசுவினிதேவர்கள் முதலான தேவககூட்டத்தாரா அசூரர்களுடன் வரிசையாகச் சோந்து மிக்கபயங்கரமானபுத்தததைச் செய்தனர். தேவர்கள், தைதயர்களையும் தானவர்களையும்புத்தததில் ஸந்தித்தனர். தேவர்களும் அஸூரர்களும்நிரம்பின அநதச்சண்டை பயங்கரமாகவிருந்தது. அவ்விரண்டுசேனைகளுக்கும் முதலில் பொதுவானசன்

நடந்தது. கூமையான ஆயுதங்களை இறைத்துக்கொண்டே தேவாஸுரர்கள் ஒருவரையொருவர் எதிர்த்துச் சென்றனர் தேவர்களோடும் கந்தர்வர்களோடும் யக்ஷர்களோடும் நாகர்களோடும் சாரணர்களோடும் அஸுரர்கள் கொன்றனர். 'அநதபபோரில் அஸுரர்களால் கொல்லப்படும் தேவகூட்டத்தாரா ஸமாததரும் ஈசுவருமாகிய நாராயணனையே சரணமாக மனத்திலுலபற்றினா. அநதசசமயத்தில் ஈசுவரரான மஹாவிஷ்ணு தமஒளியினால் போகுகளத்தைப்பிரகாசப்படுத்திக்கொண்டு சங்க சககர கதாபாணியாக அவ்விடத்தில் ஆவிப்பவித்தார். உலகங்களால் நமஸ்கரிக்கப்பெற்ற அநதமஹாவிஷ்ணு கருடவா ஹனேடுவிரததைக்கண்டு தேவர்கள் அனைவரும் யுத்தத்திலபயத்தைவிட்டு உதஸா ஹத்தோடிருநதனா திருமபவும் தேவாகளனைவரும் தைதயதானவாகளுடன் போர்புரிந்தனர். அநதயுத்தம் பயங்கரமும் நினைக்கவும் கூடாததும் மயிரிபொடிக்கச்செய்வதுமாயிருந்தது. உகரமுள்ளவர்களான இரத்திரன் முதலான தேவாகளனைவரும் யுத்தத்தில அஸுரர்களை அடித்தனர். தேவாகளால்பிடிக்கப்பட்ட சைத்தயதானவாகள ஓடினர். பாரதனே! அநதயுத்தத்தில் அஸுரர்களோடககண்டு, காலநேமியென்றுபிரஸித்திபெற்ற அஸுரன் எதிரில்தோன்றினான். நூறுகைகளும் நூறுவாய்களும் நூறுதலைகளுமுள்ளவனும சிறப்புள்ளவனும கொடியவனுமான காலநேமி நூறுகொடிமுடிகளுடையமலைபோலச சததுருககளை அடிப்பதற்காகநின்றான். ஸுராயனைப்போல ஜ்வலிக்கின்றகிரீடமுட ஒலிக்கின்றதோளவளைகள் முதலிய ஆபரணங்களும் புகைநிறமானகொடியும் செம்பட்டைநிறமானமீசையுமுடையவகை வாயால் உதடுகளைக்கடித்துக்கொண்டு மூன்றுலோகங்களின் இடத்தையும் மறைக்கும் பெருந்தேகத்தையெடுத்ததுக்கொண்டு யுத்தபூமியிலிருக்கும் தேவர்களைப் பயமுறுத்திப் பததுத்திசைகளையுமறைத்து யமனைப்போலக்கோபித்து வாய்திறந்து எதிர்த்தோடிவந்தான். அநதயுத்தத்தில் ஆயுதங்களைமிகுதியாகப்பிரயோகித்துத் தேவர்களைப்பிடித்தான். ஓடிப்போன தைதயாகளும் தானவாகளும் திரும்பவும் தேவர்களைவரையும் எதிர்த்துவந்தனர். யுதிஷ்டிரா! பிறகு அவர்கள் கோபித்து யுத்தத்தில் தேவர்களைத் துன்பப்படுத்தினர். மஹாராஜாவே! காலநேமியினாலும் அஸுரர்களாலும் யுத்தத்தில் அடிக்கப்பட்ட அநததேவாகள பததுத்திசைகளிலும் ஓடினர். தேவர்கள் ஓடிக்கண்டு அஸுரர்களேஷ்டனான, காலநேமி இரத்திரன், யமன, வருணன், வாயு, குபேரன், ஸுராயன் முதலான தேவர்களைத் தன் வன்மையினால்ஜயித்து அவர்களின் வேலைகளையெடுத்ததுக்கொண்

டான். காலநேமியென்னும் பெரிய அஸூரன் அவர்களெல்லாரையும் விரைவில் வென்றபின், கருடவா ஹனமேறிப் பேரொளியோடிருக்கும் விஷ்ணுவை ஆகாயத்திற்கண்டான். அவரை கண்டவுடன் கோபத்தினால் சிவந்தகண்களுடன் பயமுறுத்தி எதிர்த்துச் சென்றான். பாரதனே! அந்த யுத்தத்தில் அவ்வஸூராஜன் கோபத்துடன் நூறு கைகளையும் ஒங்கி எல்லா அஸ்திரங்களையும் விஷ்ணுவின் மார்பில் எறிந்தான். மயன்முதலான தைதயர்கள் தானவர்களை வரும் தமதம் ஆயுதங்களை யெடுத்துக்கொண்டு விஷ்ணுவைத் தொடர்ந்தனர். அதிகபல சாலிகளான அஸூரர்களால் எல்லா ஆயுதங்களையும் ஒங்கியடிக்கப்படும் மலை அசைபாமலிருப்பதுபோல விஷ்ணு யுத்தத்திலிருந்து அசையாமலிருந்தார். ராஜாவே! காலநேமி மறுபடியும் கோபிதது வேறு ஓர் உறுதியான கதையை ஒங்கி அக்கதையினால் விஷ்ணுவையும் கருடனையும் அடித்தான். மஹாவிஷ்ணுவானவர் கருடன் களைத்திருந்ததைக்கண்டு சக்ரா யுத்ததையெடுத்துக் காலநேமியின் நூறு தலைகளையும் கைகளையும் அறுத்தார். யுத்தத்திற்கு வந்த மறந்த தைத்யதானவர்களை வரையும அடித்தார். தேவர்களுக்கும் ரிஷிகளுக்கும் அவரவர்பதங்களை அளித்தார். பாரதனே! அப்போது ஹரியானவர் மிக்க அன்புடன் அவரவர்க்குரிய அதிகாரங்களைத் தேவர்களுக்குக் கொடுத்தும் பிரமமாவதுடன் கூடப் பிரமமலோகத்துக்குச் சென்றார். பிரபுவான நாராயணன் பிரமமலோகத்திலிருந்து வேசித்தபிறகு பழமையான பரப் பிரம ஸ்தானமும் எல்லாவற்றிற்கும் மேற்பட்டதுமான 'நாராயணச்' சயத்தில் இருந்து மஹரிஷிகளால் துக்கப்பெற்று ஆயிரம்கிரங்களுள் எவராகி யோகரித்திரைக்கு 'ஆரம்பித்தார். அழிவற்றவரும் முதல்தேவரும் நித்தியசரீரமுள்ளவருமான மஹாவிஷ்ணு உலகத்தை மாயையில் மயங்கச்செய்துகொண்டு நித்திரையில் பாவசமடைந்தவர்போல எக்காலமும் ஸுகமாகச் சயனித்திருந்தார். அம்மஹாத்மா அவவாறு சயனித்திருக்கையில் மானிடவருஷ எண்ணினால் முப்பத்தாறு லக்ஷ மவருஷங்கள் சென்றன. கிருதயுகமும் திரேதாயுகமும் சென்று த்வாபரயுகத்தின் முடிவில் விழித்துக்கொண்டார். பிரம்ன்முதலான தேவர்களும் மஹரிஷிகளும் துக்கப்பட்ட மஹாவிஷ்ணு சயனத்திலிருந்து எழுந்தார். பிரமமாதிரேதவர்களோடுங்கூடத் தேவகாரியத்திற்காகத் தேவஸபைக்குச் சென்றார். பாரதனே! மேருவின் சிகரத்தில் ஏற்படுத்தப்பட்டதும் ஒளிமிசுரத்ததுமான அந்தச்சிறந்த ஸபையில் அந்தத் தேவர்களேவரும் பிரமமதேவருடன்கூடப் பிர

வேசித்தனர். அங்கேபோய் அநதச்சபையில் அவர்கள் உட்கார்ந்தனர். அப்போது அநதச்சபை இரைச்சல் அடங்கியிருந்தது. அநதச்சபையில் பூமிதேவி துயரத்தினால் மெலிந்த குரலோடு பேசலுற்றாள். “தேவர்களே! பலசாலிகளான அரசர்களின் சேனைகளினால் மிகவும் நெருக்கப்பட்டு நான் துயரப்பட்டவளாக இருக்கிறேன். எக்காலமும் பார்த்தினால் கிரமமடைந்த நான் ஜீவிப்பதே கடினமாயிருக்கிறது. ஒவ்வொரு நகரத்திலும் கோடிக்கணக்கான சேனைகள் சூழ்ந்த அரசனிருக்கிறான். தேசநதோறும் ஆரியம் ஆயிரமவிடிகள் அடங்கின கிராமங்கள் நுற்றுக்கணக்காயிருக்கின்றன. பலசாலிகளான அவ்வரசர்களின் அனேகமாயிரம் சேனைகளாலும் கிராமங்களாலும் நகரங்களாலும் தேசங்களாலும் நான் நெருக்கப்பட்டிருக்கிறேன். ஆதலால், என்சக்தியினால் நான் ஜனங்களைத் தாங்க முடியவில்லை. அநதப்பிரணைகளும் துராத்மாக்களான அஸுரர்களால் எக்காலமும் ஹிம்ஸிக்கப்படுகின்றனர்” என்றாள். பூமியின் சொல்லைக்கேட்டுப் பகவானை நாராயணன் அப்போதே அநதத்தேவர்களை வருகும் பூமியில் அவதரிக்கும்படி கட்டளையிட்டுத் தாமும் பூமியில் வளிக்க மனத்தில் நினைத்தார்.

ஐம்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கிருஷ்ணவதாரத்தின்பால்யசரித்திரம்.)

பிறகு, பகவானை விஷ்ணு வஸுதேவகுமாரராயிருந்து செய்த காரியங்களை யெல்லாம் உனக்குத் தெளிவாகச் சொல்வேன்; முழுதுமாகேன். மஹாத்மாவான வஸுதேவருடைய மஹிமையும் சரித்திரமும், தேவர்களுக்கும் மனிதர்களுக்கும் உலகங்களுக்கும் நன்மையைத் தருவன. அப்பா! ஸர்வவியாபியும் பிரபுவும் விசாலமான கண்ணுள்ளவருமாய் வருமான அநதவிஷ்ணு தமதுவைகுண்டத்தில் எப்போது திருப்பதியடையவில்லையோ அப்போது பூமிக்கு ஸுகத்தைச் செய்யவும் அஸுரர்களை யழிக்கவும் (கருதி) மருத்துக்கள, வஸுக்கள், ஸூரியன், சந்திரன், கந்தர்வர்கள், அபஸரஸுகள், ருத்திரர்கள், ஆதிதயர்கள், அசுவினிடேவர்கள் ஆகிய தேவர்களை, “உலகங்களுக்கெல்லாம் ஈசுவரர்களே! நீங்கள் மானிடலோகத்தில் பிறவுங்கள்” என்று கட்டளையிட்டுத் திரியக்ஜரதிமுதலான எல்லா ஜங்கமப்பிராணிகளையும் இவையுண்

டாகக்கடவனவென்று ஸங்கல்பிததுத் தமக்காகப்படைத்தார். ஸர்வஜ்ஞரானதாமும் யதுகுலத்தில்பிறந்தாரா. குழந்தாய்! புருஷோத்தமரானவிஷ்ணு தமையத்தாமாகவே பலவுருவங்களாகச்செய்து கொண்டு விளையாட்டிற்காக இவ்வுலகத்தில் ஆக்கனேமேய்த்தார். அஜாதசத்ருவே! 'ராஜாவே' அவர் தமஇசையினால் பூமியிலாவதரித்தவர். பரதசரேஷ்டனே 'குழந்தாய்' நான் உரைப்பதைக்கேள். ஜனார்த்தனர் அவதரிக்குமபோது ஸரீதோஷத்தினால் கடல்கள்கொந்தளித்தன மலைகள் அசைந்தன. அக்கனிகள் புகையிலாமல்ஜ்வலித்தன. ஸுகமானகாறறுக்கள்வீசின புழுதி அடங்கியிருந்தது. கரஹங்களும் நக்சத்திரங்களும் நன்றாகப்பிரகாசித்தன ஆகாயத்தில் தேவர்களின் தூதுவிவாதத்திப்பங்கள் 'பிகழ்முங்கின அககாலத்தில் தேவர்கள்வந்து பூமாரிகளபொழிந்தனர் மங்களவாக்கியங்களினால் மதுஸூதனரைத் துதித்தனர். அந்த அவதாரகாலத்தில் மஹரிஷிகள் ஸந்தோஷத்துடன்வந்தனர். அப்போது நாரதாமுதலான அந்தரிஷிகளைக்கண்டு கந்தர்வ அபஸரஸூக்கனின்கூட்டங்களை ஆடிப்பாடின. அப்போது ஆயிரங்கணக்களையுடையவனும் சிறந்தமஹிமையுள்ளவனுமான தேவேந்திரன் கோவிந்தன்மவந்து அந்தமஹரிஷிகளைப்பூஜித்து, "உலகங்களைப்படைத்தவரானபகவான் தமதுதிவ்யசக்தியினால் தேவர்கள்செய்யவேண்டியகாரியங்களையும் தேவர்களுக்குஆகவேண்டியநன்மைகளையுஞ்செய்து திருமபயும் தமதுலோகத்துக்குசெல்வர்" என்று சொன்னான். இவ்வாறுசொல்லி ரிஷிகளுடன்கூட மறுபடியும் ஸ்வர்க்கத்துக்குச்சென்றான். கண்ணபிரான் அவர்கள்எல்லாருக்குமவிடைகொடுத்தனுப்பித் தமதுதிவ்யபரபாவத்தை மறைத்துக் கொண்டு நந்தகோபன்வீட்டில் அனேகவருஷங்கள்வளித்தார். பிறகு ஒருகாலத்தில் யசோதை வண்டியின்கீழேதூங்கிக்கொண்டிருந்த அந்தக் குழந்தையைவிட்டுவிட்டு யமுனைபாற்றிறகுச்சென்றான். அப்போது ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் குழந்தைவிளையாட்டைநடித்துத் தமது கைகால்களையுதறிக்கொண்டு கால்களைமேலேதூக்கி, காவின்பெருவிரலால் சகடத்தையுடைத்து இனியகுரலாக அமுதாரா. அந்தச்சிசுவான கண்ணன் ஒற்றைக்காலால் சகடத்தை அங்கேதள்ளிவிட்டு முலைண்ணனிருமடிக் கவிழ்ந்துபித்தது அமுதார். அங்குள்ள ஜனங்கள் அந்தக் குழந்தையினுடையடைக்கப்பட்டுக் குடமும அசசும் பாயும் முறிந்தசகடத்தைக்கண்டு மீக்கவியப்படைந்தனர். கமஸன்பகூததைச்சேர்ந்த சகடாஸூரனை உக்ரமானசக்தியுள்ள அந்தக்குழந்தை பித்திருந்தே கொன்றதென்னும் பெரியஆச்சரியத்தைச சூரசேனதேசத்தாரநேரில்

கண்டனர். பேருடலும் பருததஸ்தனங்களுமுடைய பூதனையென்
பவளும் கொல்லப்பட்டாள். மஹாராஜாவே! அதன்பிறகு கிருஷ்ண
பலராமா இருவரும் ஆகாயத்தில் சந்திரஸூரியர்கள், கிரணங்களால்
ஒருவர்க்கொருவர் சேருவதுபோலச் சேர்ந்து தவழத்தொடங்கினார்.
ராஜாவே! அப்போது மஹாஸாபங்களைப்போன்ற புஜங்களையுடைய
ராமகிருஷ்ணர்கள் அவ்வனத்தில் சிலவிடங்களில் முழங்கால்களினால்
தவழதும் சிலவிடங்களிலினையாடியும் எங்கும்போவதனால் அங்
கங்களில் புழுதிகளைப்பூசிக்கொண்டு விளங்கினா. பாரதனே! கடை
யும்போது தப்பிப்பெருககுக்களைக் குடித்துக்கொண்டு அநதப்பால்
கோபாலர் ஒருகால அவ்விடத்தில் மிகுதியானவெண்ணையை விழுங்
கிக்கொண்டிருக்கையில் கோபஸ்திரீகளாலகாணப்பட்டனர். பின்பு
அவர்கள், கண்ணனைக் கயிற்றினால் உரலில்கட்டுவித்தனர். அநத
உரலை அப்படியே இழுத்துக்கொண்டுபோன அநதச்சிசுவினால் இர
ண்மருதமாங்கள் வேரோடும் கிளைகளோடும் முறிக்கப்பட்டன.
அஃது ஆச்சரியமாயிருந்தது. அதன்பிறகு, ராமகிருஷ்ணரிருவரும்
குழந்தைப்பருவத்தைத்தாண்டி அதேஇடைச்சேரியில் ஏழுவயதுப்
பிள்ளைகளாயினர். ¹காகபக்ஷங்களோடுகூடிய அழகியமுகங்களைபுடை
யராமகிருஷ்ணர்கள் ஒருவாரிலாமபரததையும் மற்றொருவர்²பீதாம்பர
ததையும்தரித்தும் ஒருவர் பொன்னிறமான சாரதும் மற்றொருவர்
வெண்ணிறமானசாரதும் அணிந்தும் இலையினால் காதுக்கினிமையாக
வாத்தியமவாசித்தும் கன்றுமேய்த்ததுகொண்டிருந்தனர். அவர்கள்,
காட்டில் ³மூன்றுதலைநாகங்கள்போல் விளங்கினர். காதில் மயில்
தோகையையும் சிரஸில் இளந்தனீர்க்களையும் மார்பில்³வனமாலையை
யுமதரித்த அவ்விருவரும் கிளைத்திருக்கும் இரண்டுஆச்சாமரத்தின்
போத்துக்கள் போல் விளங்கினர் ராஜாவே! தலையில் தாமரைமலர்
சூழக் கயிறறை யஞ்ஞோபவீதமாகப் போட்டுக்கொண்டுமே கையில்
தூக்கோடு சுரைக்காய்களைவைத்துக்கொண்டுமே இடையர்க்குரிய புல்
லாங்குழல்களை ஊதிக்கொண்டுமே, வனத்தில்சிலவிடங்களிலதங்கியும்
சிலவிடங்களில் சேர்ந்துவினையாடியும் தூங்கவேண்டினபோது ஓரி
டத்தில் இலைப்பரப்புகளில்படுததும் ஸந்தோஷமாகப் பலவிடங்களில்
ஒடியும் அழகான பெருவனதிறகு அலங்காரமாகக் கன்றுகளை
மேய்த்துக்கொண்டிருந்தனர். குருதிபுத்திரனே! அதன்பிறகு வஸு-
தேவபுத்திரர்கள் இருவரும் பிரததாவனததிற்குச்சென்று அங்கே
ஆநிரைமேய்த்ததுவினையாடினர்.

¹ பக்ககருமியி; சிலுப்பாவென்பது உலகவழகு.

² இருபுறம் சிலுப்பாக்களைச்சேர்த்து மூன்றுதலையென்றது.

³ பகவானுகுரிய வைஜயந்தியென்னும் மலை.

ஐம்பத்துமூன்றாவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(கிருஷ்ணசரித்திரத்தில் கம்ஸவதம்வரையில்சோல்லியது.)

பின்பு ஒருகால், அழகிய உருவமும் சிறந்த முகமுமுள்ள கண்ண பிரான் அந்த அழகானவனத்தில் மூத்தவரான பலராமரின் நிச்சஞ்சரித்தார். காகபக்ஷத்தைத் தரித்தவரும் நீலநிறமுள்ளவரும் தாமரைமலர் போன்ற கண்களையுடையவரும் சந்திரனநடுவில் களங்கமிருப்பது போலத் திருமார்பினில் ஸ்ரீ வத்ஸமென்னும் மறுவுள்ளவரும் கயிற்றையஜ்ஞோபவீதமாகவுடையவரும் பீதகவாடைபுத்தினவரும் உடம்பில் வெண்சாந்தை அணிந்தவரும் கறுத்தும்சுருண்டுமிருக்கும் குழல் களோடு கூடியவரும் அழகும் ஒளியுமுள்ளவருமான யௌவனப்பருவத்திலிருந்த அந்தப் பிரபு காகாலத்தில் ஒருவனத்தில் தென்றற்காற்றினால் அசையும் அழகான மயிலிறகோடு சிலவிடங்களில் பாடியும், சில விடங்களிலாடியும், சிலவிடங்களில் விளையாடியும், சிலவிடங்களில் நகைத்தும், பசுக்களை உதஸாஹபபித்துவதற்காக அந்த இடையர்க் குரியபுல்லாங்குழலை மிக்க இனிமையாக ஊதியும் கோகுலத்தைச் சேர்ந்த பசுக்கட்டத்தில் சஞ்சரித்தார். பரதசேஷ்டனே! மஹாப்ரபுவும் விஷ்ணுவும் அகிய கிருஷ்ணபகவான் மிக்க அழகான அந்தவனப் பிரதேசத்தில் வரிசைகளான காடுகளில் ஸந்தோஷமாக விளையாடிக்கொண்டு பசுக்களுடன்கூடப் போய்க் கொண்டிருக்கையில் அவ்வனத்திலுள்ள பாண்டரமென்னும் ஆலமரத்தைக்கண்டு அதன் நிழலில்தங்க மனங்கொண்டார். குற்றமற்றவனே! முன் கன்றுமேய்த்தவர்களும்தமக்கு ஒத்த பிராயமுள்ளவர்களுமான இடைப்பிள்ளைகளுடன்கூட அந்தத்தினமெல்லாம் முன்பு தமது திவ்யலோகத்திலிருந்தது போல மகிழ்ந்திருந்தார். அவ்வாறு விளையாடிக்கொண்டிருந்த கண்ணனைப் பாண்டரமென்னும் ஆலமரத்தின்கீழ் வலிக்கும் இடையர்கள் பலர் உயர்ந்த விளையாட்டுக்களினால் மகிழ்வித்தனர். வனத்தில் விருப்பமுள்ள ஆயர்களில் சிலர் மனங்களித்துப்பாடினர். மற்றும் சிலர் கோபாலராகிய கிருஷ்ணபகவானைப் பற்றியே கீதங்கள் பாடினர். அங்கே அவர்கள் பாடிக்கொண்டும் இலைவாததியம் வாசித்துக்கொண்டுமிருக்கும் மையத்தில் கிருஷ்ணன் குழலையும் சுரைக்காய்வினையையும் வாசித்தார். இவ்வாறு அந்தக் கிருஷ்ணபகவான் இடையர்களுடன் அனேகவிளைபாட்டுக்கள் விளையாடினார். குந்திபுத்திரனே! அந்த யௌவனப்பருவ

முள்ளகண்ணனால அநதவினையாடிககாலத்திலும் உலகங்களுக்கு நன்மைசெய்யப்பட்டது. பாரதனே! எல்லாப்பிராணிகளும் பார்க்கையில் வாஸுதேவர் மடுவில்குதித்து அங்குள்ள அரண்படத்தின் மேல் நடனஞ்செய்தார். எல்லாஜனங்களும்பார்த்திருக்கையில் காளியனென்னும்நாகத்தையடக்கிப் பின்பு கண்ணன் பலராமருடன்வினையாடினார். ராஜாவே! அப்போது கமுதைஉருவமாகவந்த தேனு கனென்னும் கொடிய அஸூரன் பனங்காட்டில் பலராமரால்கொல்லப்பட்டான். குருதிபுத்திரனே! பின்புஒருகால் அழகியமுகங்களோடு கூடியராமகிருஷ்ணர்கள் மிகவிருத்தியடைந்தகோதனங்களை மேய்த்துக்கொண்டு வனத்துக்குப்போயினர், சததுருக்களைத்துயரப்படுத்துகிறவர்களும் தோல்வியடையாதவர்களுமான அவ்விருவரும் ஸந்தோஷமாக உலகவழக்கப்படி வினையாடிககொண்டும் காடுகளைப்பார்த்துக்கொண்டும் கர்ஜித்ததுக்கொண்டும் பாடிக்கொண்டும் மாங்களிலுள்ள இலகாய் முதலியவற்றைப்பறித்துக்கொண்டும் கன்றுகளையும் பசுக்களையும்பேரிட்டு அழைத்துக்கொண்டும் ஸஞ்சரித்தனர். தேவர்களாலும்பூஜிக்கப்பெற்ற அவ்விருதேவர்களும் மானிடப்பிறப்பென்னும் தீக்ஷையவஹித்து அநதஜாதிக்ஞரியருணங்களபொருநதின வினையாட்டுக்களுடன் வனத்தில்திரிந்தனர். இளமையிலும் கோபாலர்களுடன் இவ்வாறுவினையாடித்திரிந்தனர். சிறந்தமஹிமைபொருந்தியவரும் எல்லாப்பிராணிகளையும் படைப்பவருமாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ண பசுவான் அதன்பிறகு கோகுலத்திற்குச்சென்று அங்கே இடைப்பிள்ளைகளாறசெய்யப்பட்ட கிரியஜ்ஞமென்னும் கோவர்த்தனகிரிபூஜையில் தேவதாரூபத்தோடு பாயஸான்னத்தைப்பூஜித்தார். அநதரூபத்தைக்கண்ட கோபாலர்களனைவரும் கிருஷ்ணனையே பூஜித்தனர். அப்போது திவ்யரூபத்தைத்தரித்துத் தேவர்களால்பூஜிக்கப்பெற்றார். பகைவரைப்பிடிப்பவனே! பசுக்களைக்காப்பதற்காகக்கோவர்த்தனமென்னும்குன்றம் இளைஞரானவாஸுதேவரால் ஏழுநாள்துக்கிப்பிடிக்கப்பட்டது. அப்போது அநதச்செயற்கரிய காரியத்தைக் கிருஷ்ணன்வினையாட்டாகச்செய்தார். பாரதனே! அஃது எல்லா உலகங்களுக்கும் மிக்கஆச்சரியமாயிருந்தது. தேவர்களுக்குராஜாவானஇந்திரன் பூமிக்குவந்து கிருஷ்ணனுக்குவந்தனமளித்து ஸந்தோஷத்துடன் அவரை, 'கோவிர்தன்' என்றுசொல்லி அவருக்குராஜ்யாபிஷேகஞ்செய்தான். இநதிரன் கிருஷ்ணனை, 'கோவிர்தா!' என்று அழைத்துத் தழுவிக்கொண்டு ஸ்வர்க்கத்திற்குச்சென்றான். அதன்

பிறகு காளீவடிவமாகவந்த அரிஷ்டனென்றுபெயாபெற்ற அஸூரனைக் கிருஷ்ணன் பசுக்களின்நன்மைக்காகப் பராக்ரமத்திறைகொன்றார். ராஜாவே! அதன்பிறகு கீகிஎன்னுமஅஸூரன் குதிரையுருவமாகவந்தான். பார்த்தனே! அவ்வாறு பதினாடிரமயானைபலமுள்ளதாக வனத்திற்குவந்த அநதக்குதிரையைத் தமது தாமரைமலர்போன்றகையையே வஜ்ராயுதமாகக்கொண்டு மதுஸூதனர்கொன்றார். அதன்பிறகு மல்லகைஇருந்த சாணூரனென்னும் பெரிய அஸூரனைக்கொன்றார். பகைவரையழிப்பவனே! பார்த்தனே! எல்லாச்சேனைகளாலும்குழப்பட்டுவந்த ஸுதாமனென்னும் அரசனைக் கோவிந்தன் சிறுபிராயத்திற்கொன்றார். முஷ்டிகனென்பவன் பலராமரால் கமஸஸபையில் எளிதாகக்கொல்லப்பட்டான். பார்த்தனே! கமஸன் மந்திரிகளுடன் கூடவே கிருஷ்ணனொலக்கப்பட்டான். பகைவராகையழிப்பவரான கண்ணபிரான் எல்லாருட்பாரத்திருக்கையில் கமஸனைக் கொன்று 'உக்ரஸேனனுகு ராஜ்யாபிஷேகஞ்செய்து தமதுதாய்தந்தையரின் அடிபணிந்தாடி. கண்ணபிரான் இப்படிப்பட்ட காரியங்களைச் செய்தவர்.

ஐம்பத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தோடீச்சீ.)

(கிருஷ்ணரீத்திரத் தோடீச்சீ.)

அதன்பிறகு, ராமகிருஷ்ணர்கள் ஸாந்தீபனியென்னும் ஆசாரியரிடம்சென்றனர். தாமருதிரிந்தவரும் தாமததையனுஷ்டிப்பவருமாகிய அவனிரண்டுமஹாதமாக்களும் அவந்திதேசத்தில் கடுமையான பிரம்மசரியவிரததையனுஷ்டித்துக் குருவுக்குப் பணிவிடைசெய்து அறுபத்துநான்கு இரவுபகல்களில் வேதவேதாங்கங்களைக் கிரஹித்தனர். அந்தயாதவர்களிருவரும் எழுதது, எண், சங்கீதம், வைத்தியம், யானைப்பயிற்சி, குதிரைப்பயிற்சி இவற்றையெல்லாம் பன்னிரண்டுநாட்களில் கற்றுக்கொண்டனர். தர்மருதிரிந்தவரும் தர்மத்தையனுஷ்டிப்பவருமாகிய அவனிரண்டுமீரர்களும் தனுர்வேதங்கற்றுக்கொள்வதற்காகத் திரும்பவும் ஸாந்தீபனியென்னும் ஆசாரியரை அடைந்தனர். ராஜாவே! அவ்விருவரும் விவலித்தையிற் சிறந்தஆசாரியரான ஸாந்தீபனியினிடம்சென்று நமஸ்கரித்து அவரால் கொள்கைப்பெற்று அவந்திதேசத்தி லிருந்துகொண்டே ஐம்பது

இராப்பகல்களில் * பத்து அங்கங்களோடுகூடிய தனுர்வேதத்தை ரஹஸ்யங்களுடன் கூட மனத்தில் செவ்வையாகப்பதியும்படி முற்றும் கற்றனர். பிராமணசரேஷ்டரான ஸாந்தீபனி, அவர்கள் காரியமநிறைவேறினதைக்கண்டு அவர்களிடம் குருதக்ஷிணைகேட்டார். ஸாந்தீபனியானவர் ஸமாததான கிருஷ்ணனைப்பார்த்து, “எனது புதரன் இரதக்கடலில் மசசத்தினால் இழுத்துக்கொண்டு போகப்பட்டான்; நிமிங்கிலத்தினால்விழுங்கப்பட்ட என்புதல்வனைக் கொண்டுவா; உனக்கு நன்மைஉண்டாகட்டும்” என்று தம்பிரயோஜனத்தைக் கேட்டுக் கொண்டார். புத்திரனைப்பற்றித் துயரப்பட்ட குருவுக்காகக் கிருஷ்ணன், எவவுலகிலும் மறறெவராலும் செயற்கரிய காரியத்தைப்பற்றியும் பிரதிஜ்ஞைசெய்தார். பரதசரேஷ்டனை 'ஸாந்தீபனியின்புத்திரனை இழுத்துக்கொண்டுபோன மதஸ்யமாகிய அஸுரன் ராமகிருஷ்ணர்களால் கடவில்கொல்லப்பட்டான். வெருகாவுததுக்குமுன் இறநதுபோயிருந்த ஸாந்தீபனி புதரன் அளவற்றமஹிமையுள்ள கிருஷ்ணனுடைய அதுக்ரஹத்தினால் அப்போது டுபபடியும் சரீரத்துடன் பிழைத்துவந்தான். செய்யவும் நினைக்கவும்முடியாத அநத மிகப் பெரிய புதுமையைக்கண்டு எல்லாஜனங்களுக்கும் ஆச்சரியமுண்டாயிற்று. ராமகிருஷ்ணர்கள் குருவுக்கு உயாந்த-ஆஸனங்களையும் பசுக்களையும் குதிரைகளையும் தனமுதலிய எல்லாவற்றையும் தக்ஷிணையாகக்கொடுத்தனர். கதாயுத்தத்திலும் பரிகாபுதசசண்டையிலும் எல்லா அஸ்தாவிததைகளிலும் கிருஷ்ணன் எல்லாருக்கும் முதன்மையடைந்து எல்லாஉலகங்களிலும் பெயர்பெற்றார். எல்லாத்தினங்களினாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு ஆதித்தனைப்போலப்பிரகாசிக்கும் தேவேரதிரரதத்தில நாராயணனைத்தவிர வேறுயாரா ஏறலாம்? இரதிரனுடைய லுப்பற்ற ஸாரதியும் அன்புள்ள ஸ்நேஹிதனுமாகிய மாதவி புருஷோத்தமரைத் தவிர வேறுயாருக்குக் கடிவடும்பிடித்து ஓட்டுவான்?

அப்பா! யுதிஷ்டிரா! போஜராஜன்மகனான கமஸனும அஸ்தாவித்தையிலும் தேகவன்மையிலும் சூரத்தனத்திலும் காராததவிர்யார

* 1. சாரி=ஒற்றைக்காலால் நடப்பது. 2. ஸதானம்=வில்லாளி நிறுவல். 3. நியாயம்=கத்திசசண்டையில் கைகளைப் பலவிதமாக மாற்றுவது. 4. பிரவிசாரம்=அஸ்திரங்களையும் பாணங்களையும் விடுமபோது தக்கபடி அங்கங்களை அமைத்துக்கொள்வது. 5. ஸௌஷ்டலம்=இடுப்பு, முழங்கால், முழங்கை, தோள், தலை, இவைகள் சமமாகநிற்பதும் மாபுடையநதிரூப்பதும். 6. கரணம்=பாணத்தை எடுப்பது விடுப்பது முதலியன. 7. வியாயாமம்=தேகப்பயிற்சி. 8. மண்டலம்=மேலேசொன்ன சாரிகளைக் கூட்டுவது. 9. சுதி=நடை. 10. ஆஸனம்=இலகைப்பார்ப்பதற்காகப் பலவகைகளாக உட்கார்தல்.

ஐனனுக்குச் சமானமாயிருந்தவன். போஜராஜனுள் உக்ரஸேனன் புதல்வனும் போஜராஜர்களின்வமசத்தைச் சிறப்பித்தவனுமாகிய அந தக்கம்ஸனைக்கண்டு மற்றஅரசர்கள் கருடனைக்கண்ட நாகங்களைப் போல நடுங்கினர். பாரதனே! விற்களாலும் கத்திகளாலும் கூர்மையான பிராஸாயுதங்களாலும் சித்ரயுத்தமசெய்பவர்களான காலாட்கள் நூறுலக்ஷம்பேர் அவனிடமிருந்தனர். புத்தத்தில பின்வாங்காத சூரர்கள் எட்டுலக்ஷம்பேர்கள் கம்ஸனிடமிருந்தனர். யுதிஷ்டிரா! அவனுடையகொடிகள் பொன்மயமானவை; அவனுடையதோர்கள் உயர்ந்த பொற்கச்சை கடடினவைகள்; யானைகளும் அவ்வாறே; அவன் ஸேனை அவவளவுபெரிது. விற்களாலும் கத்திகளாலும் கூர்மையான பிராஸாயுதங்களாலும் சித்ரயுத்தஞ்செய்யும் வீரர்களையும்குதிரைகள், பலாசமலர்போலச்சிவந்ததிறமுள்ளவை பதினாயிரமிருந்தன. யுதிஷ்டிரா! கமஸனுக்குஸதேஹாதான ஸுநாமாஎன்பவனைச் சேர்ந்த தும்யாராலும் புஜவலிம்மயினால் ஐயிக்கமுடியாததும் சிறந்தகுதிரைக்காரர்கள் ஏறியதுமாகிய குதிரைக்குட்டிகளின் மற்றொரு பெரிய ஸேனை இருந்தது. அந்த ஸுநாமாவென்பவன் கம்ஸனை நாற்புறமுந் காத்தான். அவன்ஸேனை¹ மிசரகம் என்னப்பட்டது; அறுபதினாயிர மென்று கணக்கிடப்பட்டது. யுதிஷ்டிரா! கமஸனுடைய கோபமே பெரியவேகமாகவும், கொடிகளே தீவுகளிலுள்ள பெருமரங்களாகவும், மதயானைகளே பெரியமுதலைகளாகவும் ஆயுதக்கூட்டங்களே நுரைக்கூட்டங்களாகவும், குதிரைக்காரரின்ஷூட்டமே பெருவெள்ளமாகவும், கதைகளும் பரிகாயுதங்களுமே மீன்களாகவும், பலவகைக் கவசங்களே பாசிகளாகவும், தோர்களும் யானைகளுமே பெருஞ்சுழல்களாகவும், பலவகைஉதிரங்களே சேறுகளாகவும், விசித்ரமானவிறகளே அலைகளாகவும், தோர்க்குதிரைகளே கலங்கினமடுக்களாகவும், யுத்தவீரர்களின்கர்ஜனமே சத்தமாகவுமுடையதும் யமனென்னுந் கடலிற்சேருவதும் பயங்கரமுமான போரென்னும் மஹாநதியைத் தாண்டிக் கம்ஸனைக்கொல்லுகிறவன் நாராயணனைத்தவிர மற்றவன் எவனிருக்கிறான்? பாரதனே! இந்தக்கிருஷ்ணன் இந்திரனுடைய ரத்தத்திலிருந்து கம்ஸனுடைய அநதச்சேனைகளை மஹாமேகங்களைக் காற்றுஅடிப்பதுபோல ஊதிவிட்டார். பிறகு மந்திரிகளுடன்கூட ஸபையில் வீற்றிருந்த கம்ஸனையும் அவனைச் சேர்ந்தவர்களையும் கொன்று ஐயத்தைக்கொண்டுவந்தார். இந்திரனுக்கிடையவரான கிருஷ்ண பகவான் வெகுமானிக்கத்தக்க தேவகியையும் மற்றுமுள்ளசுற்றத்தா

¹ நால்வகைச்சேனைகளும் கலந்தது.

ரையும் யசோதையையும் ரோஹிணியையும் பலமுறைநமஸ்கரித்து உக்ரஸேனனுக்கு ராஜ்யாபிஷேகஞ்செய்வித்து யாதவத்தலைவர்களால் பூஜிக்கப்பெற்றார். புருஷோத்தமரானகண்ணன் அதன்பிறகு எல்லா அரசர்களோடும் ஒன்றுசேர்ந்து யுத்தத்திற்குவந்த ஜராஸநனை என்னுமஅரசனை ஸர்வதிராற்றினருகில் ஜயித்தார்.

ஐம்பத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(நரகாஸுரவதம்.)

பாரதனே! அதன்பிறகு யாதவமசத்தில்அவதரித்த கிருஷ்ணபகவான் மதுராபுரியைவிட்டுத் துவாரகாபுரியைச்சேர்ந்தார். அதன்பிறகு மஹாத்மாவானதாமரைக்கண்ணன் நரகாஸுரனிடமிருந்து தமக்குததக்கவா ஹனங்களையும் பலவகைநனங்களையும் பெற்றுக்கொண்டார். அப்போது தைத்யர்களும் தானவாகளும் தடைசெய்தனர். சிறந்தகைவன்மையுள்ள கிருஷ்ணபகவான், வரம்பெற்று மதங்கொண்ட அவ்வஸுரத்தலைவர்களை ஹதம்செய்தார். அநநரகனை என்னும் அஸுரன் அவருக்கு விரோதஞ்செய்தான். யுகிஷ்டிரா! குண்டலத்துக்காக அதிதியென் னுமதேவமாதாவைபீடித்தான். அப்போது நரகாஸுரன்செய்த அநதயிகக்கொடியகாரியத்தை இதற்குமுன் அஸுரக்கூட்டங்களெல்லாம் ஒன்றுசேர்ந்தும் செய்யவில்லை. அநநரகாஸுரன் பூமிதேவிக்குப்பிறந்தவன். அவனுக்குஇருப்பிடம் பிராக்ஜ்யோதிஷ்புரமென்பது. யுத்தத்தில் அடங்காத மதமுள்ளவர்களும் தேவக்கூட்டங்களுக்கு அச்சத்தை உண்டிபண்ணுகிறவர்களாகிய ஹயக்ரீவன், நிகுமபன், கொடியவனுடையஞ்சனன், ஆயிரம்புத்திரர்களோடுகொடியவனும் வரம்பெற்றதனால்கவித்தவனுமான முரனென் னும் அஸுரசிரேஷ்டன் ஆகியஇந்நால்வரும் அவன் தேசத்தின் நான்குஸ்லைகளையும் காப்பவராயிருந்து ஆகாயமார்க்கமவரையில் தகைநதுகின்றனர். சிறந்த கைவன்மையுள்ளவரும் சூக்ரத்தையும் கதையையும் கத்தியையுமதரிப்பவருமான இநதக்கிருஷ்ணன் நரகாஸுரனை வதஞ்செய்வதற்காக யதுவமசத்தவரான வஸுதேவருக்குத் தேவகியினிடத்தில் ஜனிட்தார். உலகங்களில், பிரஸித்தமானமஹிமையுள்ள இந்தப்புருஷோத்தமருக்குத் துவாரகாபுரிதான் முக்கியமான இருப்பிடமென்பது உங்களுக்குத்தெரியுமே. யுகிஷ்டிரா! அநதத்

துவாரகாபுரியானது இந்திரனுடைய அமராவதிப்பட்டணத்தைக்காட்டிலும் சூரேனுடைய வைராஜமென்னும் பட்டணத்தைக்காட்டிலும் மிக்க அழகுள்ளதென்பதும் உனக்கேதெரியும். தேவநகருக்கு நிகரான அநதத்துவாரகாபுரியில் ஒருயோஜனைத் தூரம் நீளமும் அகலமுமுள்ளதும் ஸுதர்மையென்று பெயர்பெற்றதும் யாதவர்களிருப்பதுமாகிய ஒருஸபை இருக்கிறது. விருஷ்ணிகளும் அநதகர்களுமாகிய அனைவரும் ராமகிருஷ்ணர்களை முன்னிட்டுக்கொண்டு இரதஉலகத்தின் இயல்புமுழுமையையும் காப்பாற்றிக்கொண்டு அநதச்சபையிலிருக்கின்றனர். பரதசிரேஷ்டனே! ஒருகால் அவர்களனைவரும் அநதச்சபையின் கண்வீற்றிருக்கையில் சிறந்தமணமுள்ள காற்றடித்துப் பூமாரியும்பொழிந்தது. உடனே ஆயிரமஸூரியர்களுகு நிகராக மிகக ஆச்சரியமான ஒருபேரொளி சற்றுநேரம் ஆகாயத்திலிருந்தது. அஃது அங்கிருந்து பூமியில் இழிந்தது. அநதஒளியின் மத்தியில் வெள்ளையானையின்மேலேறித் 'தேவககூட்டங்களனைவராலும் சூழப்பெற்ற தேவேந்திரன் காணப்பட்டான். பலராமரும் கிருஷ்ணனும் ராஜாவான ஆகுகளும் விருஷ்ணிகள அநதகர்களின் கூட்டங்களோடுகூட விரைவாக எழுந்து இந்திரனுக்கு மல்காரஞ்செய்தனர். அநத இந்திரன் உடனே யானையிலிருந்து இறங்கிக் கிருஷ்ணனைத் தழுவிக்கொண்ட பிறகு பலதேவரையும் ராஜாவான ஆகுகளையும் வஸுதேவரையும் உத்தவரையும் சிறந்தபுத்திரசாலியான விகத்ருவையும் தழுவிக்கொண்டான். அப்பா! மஹாராஜாவே! மஹிமைபொருந்தியவனும் பிராணிகளைக் காப்பவனும் பாகனென்ற அஸுரனைக் கொன்றவனுமாகிய அநதத்தேவேந்திரன் பிரத்யும்னன்; ஸாயபன், நிசடன், அனிருத்தன், ஸாத்யகி, கதன், சாரணன், அகநூன், பாணு, ஜல்லி, விதேரதன், கிருதவாமா, மஹாபலசாலியான சாருதேஷ்ணன் ஆகிய தேவர்களுக்கொப்பான யாதவசிரேஷ்டர்களையும் மறமுமுள்ள விருஷ்ணிகள் அநதகர்களிலுள்ள பெரியமனிதர்களை யுங்கண்டு தழுவிக்கொண்டு அவர்களால் அளிக்கப்பட்ட பூஜையைப்பெற்றுக்கொண்டு மிக்க அன்புடன் கண்ணிராணிப்பார்த்தது, "மனிதர்களுக்கெல்லாம் ஈசுவரே! 'குண்டலத்திறகாக நகாஸுரனைக்கொல்லும்' என்று அத்தித்சொல்லச்சொன்னான்" என்று சொன்னான். கோவிந்தன், "பூமியின்புத்திரனான நகனைக்கொன்று உடனே குண்டலங்களைக்கொண்டுவருவேன்" என்று தேவேந்திரனுக்குச் சொல்லிப் பலராமரை அழைத்தார். பெருங்கீர்த்தியுள்ளவரும் மீம்புலன்களையும் நடத்துகிறவருமான வாஸுதேவர், பிரத்யும்னன் அனிருத்தன் பஷுத்திலுப்பற்ற ஸாயபன் இவர்

களுக்கும் அவ்வாறேசொல்லி உடனே கருடன்மேலேறி, சங்கத்தையும்சக்கரத்தையும் கதையையும் கத்தியையும்தரித்துக்கொண்டு தேவகாரியம்செய்யுச்சென்றார். அடுத்தவரைக்கைவிடாத விஷ்ணுவாகிய அந்தக் கிருஷ்ணபகவான் சத்ருவைக் கொல்வதற்காகச் செல்லும் போது இந்திரன் முதலானதேவர்கள் மனமகிழ்ந்து துதித்துக்கொண்டே பின்சென்றனர். நாகாஸூரனைச்சேர்ந்த அஸூரத்தலைவர்களுயும் கொடியராக்ஷஸர்களுயும்கொன்றபிறகு, முரனுடைய அருகில் கத்தி கட்டினவலைகள் ஆரூயிரத்தைக்கண்டனர். அந்த வலைகளை அஸ்தரத்தினுலதுணிதது முரனையும் அவன்புத்திரர்களுயும்கொன்று மலைக்கூட்டங்களைக்கடந்து நிகமபனை அடித்தார். ஆயிரம்பேரை ஒருவனாக திர்க்கத்திறமையுள்ளவனும் எல்லாதேவர்களுயும் அடித்தவனும் சிறந்த பலபராக்ரமமுள்ளவனுமான ஹயக்ரீவனென்னும் அஸூரனைக்கொன்றார். அளவற்றசக்தியுள்ளவருடைய யார்க்கும்வெல்ல முடியாதவரும் யாதவர்களெல்லாரையுமசிறப்பிக்கின்றவரும் தேவகிபுத்திரருமான கிருஷ்ணபகவான், எங்குமஜலபிரவாஹம்நிரம்பின லோஹித கங்கையின் நடுவில் விருபாக்ஷனென்னும் அஸூரனைக் கொன்றார்.

அதன்பிறகு ஒளியினால் ஜ்வலிப்பதுபோன்ற பராக்ஜயோதிஷ்மென்னுமநகரையடைந்தார். அங்கே யுத்தமநடந்தது. பாரதனே! சிறந்தசக்தியுள்ளவனும் பூமிபுதரனுமாகிய அநந்தநாகாஸூரனுடன் தேவேந்திரனுடையகுண்டலத்துக்காக அநதப்பயங்கரமானசண்டை நடந்தது. பலததில்மிசூரதமதுஸூரதனா தமதுசக்தியினால் சற்று நேரம் நாகாஸூரனை விளையாடவிட்டு அவன்சக்ராயுதத்தை எடுத்தவுடன் தம் சக்ராயுதத்தினால்கொன்றார். வஜ்ராயுதத்தினாலடிபட்ட விருத்திராஸூரன் தலைபோலச சக்ராயுதத்தினால் அடிக்கப்பட்ட நாகாஸூரனுடையதலை தேகத்தைவிட்டு உடனேகீழேவிழுந்தது. பூமி தேவி தன்மகனவிழுந்துபோனதைக்கண்டு தானேகுண்டலங்களைக் கொடுத்துச் சிறந்ததைகளையுடைய கண்ணிபார்த்து, “மதுவைக கொன்றவனே! இந்தநரகன் உம்மாலேயே படைக்கப்பட்டான்; உம்மாலேயேகொல்லப்பட்டான். நீர் எப்படிநினைக்கிறீரோ அப்படிவிளையாடும். அவனுடையஸரத்திகளைமட்டும் காப்பாற்றும்” என்றுசொன்னாள். அதற்கு வாஸுதேவர், “மஹாத்மாக்களான தேவர்களுக்கும் முனிவர்களுக்கும் பித்ருக்களுக்கும் மற்றுமுள்ளபிராணிகளுக்கும் பயங்கரனும் பிராமணத்வேஷியும் புருஷர்களில் இழிவானவனும் உலகத்தினால் வெறுக்கப்பட்டவனும் தேவர்களுக்கும் உலகங்களுக்கும்

கும் முன்னிப்போல உறுத்துகிறவனுமான உன்புதல்வன் உலகமெல்லாம் நமஸ்கரிக்கத்தக்க அதிதிதேவியைத் தன்பலத்தினால்பிடித்தான். அவளுடையகுண்டலங்களைக் கர்வத்தினால் அபஹரித்தான். அதனால் அவன்கொல்லப்பட்டான். பெண்ணரசியே! நான்செய்ததைப்பற்றி வீவருத்தப்படவேண்டாம். உன்புத்திரன் உன்னுடைய மஹிமையினால் மேலானகதியை அடைந்தான். மேன்மை பொருந்தியவளே! உன்னுடையசுமையைத்தான் இறக்கினேன்; ஆதலால் "கேசல்" என்றுசொன்னார்.

ஐம்பத்தாறாவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

ஸுத்யபாஸ்யைத் துணையாகவுடைய கிருஷ்ணன் பூமியின் புத்ராகுய நாகனைக்கொன்று திக்குப்பாலர்களுடன்கூட நாகனுடையபட்டணத்தையபார்த்தார். பிறகு சிறந்தசக்தியுள்ள அநநாகனுடைய கிருஹத்தையடைந்து அளவற்ற தனங்களையும், அக்களிபோலவும் சநதிரன்போலவும் பிரகாசிக்கும்மணிகளும் முததுக்களும் பவழங்களும் வைபீரியங்களும்முதலான பலவகை ரத்தினங்ககளையும், பெரிதும்சிறிதுமான ஸூரியகாரதக்கற்களையும், படிக்கற்களையும், ஜாம்பூநதமென்றும் சாதகும்பமென்றும் சொல்லப்படும் பொன்வகைகளையும் பார்த்தார். அவனுடைய அநதபபுரம் பொன்னிறமும் வெண்ணிறமுமாக அழகாயிருந்தது. நாகன்கிருஹத்தில் அளவற்ற தனம் மிகுதியாகக் காணப்பட்டது. அவவளவு தனப்பெருக்கையக்ஷராஜாவான குபேரனுடையகிருஹத்திலும் தேவேந்திரனுடைய கிருஹத்திலும் இதற்குமுன் யாருங் கண்டதில்லை. தேவக்கூட்டங்களோடுகூடிய தேவேந்திரன், நாகனும் நிசம்பனும் கொல்லப்பட்ட பிறகு அதிதியின் ரத்னகுண்டலங்களை வாங்கிக்கொண்டு வீற்றிருந்த யதுநாதரிடம், “ஜனார்த்தனரே! பொற்கொடிகள் அணிந்து பொற்கச்சைகள்கட்டி அங்குசங்களோடுகூடியவையும் சிறந்தபராக்ரமமுள்ளவையும் பயத்தைத்தரும் உருவமுள்ளவையுமான இருபதினாயிரம்யானைகள் இருக்கின்றன. பலவகையான வெள்ளைவஸ்திரங்களினிற் செய்யப்பட்ட கொடிகளோடும் பவழங்களினிற்செய்யப்பட்ட சேணங்களோடுகூடிய நாற்பதினாயிரமயானைகளும் பலதேசங்களிலுண்டான, எட்டுலக்ஷம் உயர்ந்தகுதிரைகளும் இருக்கின்றன. பகைவரைஸம்ஹரிப்பவரே! ஜனார்த்தனரே! உமக்கு விருப்பமிருந்

தால் நீர் தர்மமாகச் சம்பாதித்த மூன்றுலோகங்களுக்கும் சிறந்த இரத்தத்தனங்களையெல்லாம் பழக்கப்பட்ட காளீமாடுகளின்மேலேற்றி உமது துவாரகாபுரியில் சேர்ப்பிக்கிறேன்” என்றுசொன்னான். தேவர்களிடத்திலும் கந்தர்வர்களிடத்திலும் அஸுரர்களிடத்திலுமுள்ள பொன்களும் மணிகளும் நாகன் அரண்மனையிலிருந்தன. இந்திரன் அவையெல்லாவற்றையும் மணிபாவதத்தையும் கருடன்மேலேற்றிக் கிருஷ்ணனுடன்கூடத் திருமபிசுசென்றான். பொன்னிலாலங்கரிக் கப்பட்ட விதானங்களோடுகூடிய மாளிகைகளினங்கும் அநதமணிக் குன்று பலநிறங்களான மேகங்கள்சேர்ந்தாற்போல விளங்கிற்று. அதில் ரத்தினப்படிகள்கட்டின பெரியமாளிகைகளிருந்தன. கந்தர்வச் சேஷ்டர்களும் தேவச் சேஷ்டர்களுமாகிய இவர்களுடைய அன்புள்ள புத்திரிகளாகிய பெண்ணரசிகள் அவற்றிலிருந்துகொண்டு மதுஸூதனரைக் கண்டனர். ஒற்றைப்பின்னலான சடையைத் தரித்துக் காஷாயமுடுத்துத் தவத்திலிருப்பவரான அந்தப் பெண்களனைவரும் ஸ்வர்க்கத்துக்குநிகரான இடத்திலிருப்பவரும் தோல்வியடையாத மஹாவீரருமான கிருஷ்ணனைச் சூழ்ந்துகொண்டனர். அப்போது தவத்தின் கடுமையினாலுண்டான துயரம் எவ்வளவும் அவர்களைப் பாதிக்கவில்லை. தாமரைமலருக்கொப்பான கண்களையுடைய அநதப் பெண்களனைவரும் வெண்மையானவஸ்திரங்களையும் பட்டுக்களையும் உடுத்துக்கொண்டு, புலன்களை நடத்துகிறவரும் இநத யாதவசிங்கமுமான கிருஷ்ணனிடமவந்து காங்குவித்து, “ஓ! புருஷோத்தமரே! ‘தேவர்களுடைய காரியத்தைச் சூதிப்பதற்காகக் கிருஷ்ணன் வரப் போகிறார். அவர் பூமியின்புத்திரானை நாகன், நிகம்பன், முரன், ஹயக்ரீவன், பஞ்சஜனனென்னும் அஸுரர்களையும் அவர்கள்சேனைகளையும் வதஞ்செய்து அளவற்றதனத்தை யடையப்போகிறார். அவர் சொற்பகாலத்தில் உங்களைச் சிறையிலிருந்து மீட்பார்’ என்று நாரதர் எங்களுக்குச்சொன்னார். சிறந்த ஞானியும் தேவரிஷியுமாகிய அவர் இவ்வாறு சொல்லிச்சென்றார். நாங்கள் எப்போதும் உம்மையே நினைத்துக்கொண்டு கடுதவஞ்செய்கிறோம். புருஷச் சேஷ்டரே! இநதக் கெட்டகாலந்தாண்டி, சிறந்தகைகளையுடைய மாதவனை எப்போது காண்போமென்று மனத்தில எண்ணமிட்டுக்கொண்டு அஸுரர்களால் காவல்காக்கப்பட்டு எக்காலமும் தவஞ்செய்துவருகிறோம். அதன்பிறகு எங்கள்விருப்பத்தைச் செய்வதற்காக வாயுபகவான்வந்து, ‘நாரதர் சொன்னதுசொன்னபடியே சீக்கிரத்தில் நடக்கும்’ என்றுசொன்னார்” என்றுசொன்னார்கள். அந்தச் சிறந்தபெண்களின் முன்னிலையில்

விருஷப் பார்வையுடையவராயிருந்த கண்ணனைத் தேவர்களும் கருதர்வர்களும் பசுக்களின்முன்னிற்கும் மஹாவிருஷபம்போலக் கண்டனர். அநதப்பெண்கள் சந்திரனுக்கொப்பான அவருடைய முகத்தைக்கண்டு கண்மலர்ந்து மனங்களித்துச் சிறந்தகைகளையுடைய அநதப் பகவானைப்பார்த்து, “ஓ! எடுத்தவிரதம் தவறாதவரே! வாய்ப்பகவானும் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் நன்மையைக்கருதின நாரதமஹரிஷியும் முன்னர் இங்கே எங்களைப்பார்த்தது, ‘சங்கம் சக்கரம் கதைவாளேந்தின மஹாவிஷ்ணுவான நாராயணன் பூமியின்புத்திரனான நரகனைக் கொன்றபிறகு உங்களுக்குக் கணவராவா என்பது திண்ணம்’ என்றும் சொன்னார்கள். ரிஷிச்சேஷ்டரும் முதன்மையான மஹாத்மாவுமான அநத நாரதரின்கொற்படி எங்களுக்கு உண்மையாக நீர் பர்த்தாவாகவேண்டும். இஃது எங்கள்பாகயம். பகைவரையடக்குகிறவரே! கேள்விக்குப் பிரியமாயிருந்தவரைக் காட்சிக்குப் பிரியமாகப் பார்க்கிறோம் என்பது ஸந்தோஷமானது. இநதமஹாத்மாவான (உம்மைக்) கண்டதனால் நாங்கள் கிருதார்த்ததர்களானோம்” என்று கூறினர்.

யாதவச்சேஷ்டரான கிருஷ்ணன் மதனனால் மயலுற்றிருக்கும் அநதப்பெண்களனைவரையும் நோக்கி, “விசாலமானகண்களையுடைய பெண்களே! நீங்கள்கேட்பதெல்லாம் உங்களுக்குநேரும்” என்று மறுமொழியுரைத்தார். உடனே தேவகிபுத்திரரானபகவான் ரத்தினங்கள் தனக்குவியல்களுடன்கூடவே அநதப் பெண்களெல்லாரையும் கருடன்மேலேற்றிவைத்தார். தேவேந்திரனுக்குஇளையவனே ஹாதாரான அநதக்கண்ணபிரான் பக்ஷிகள் யானைகள் புலிகள்முதலான துஷ்டமிருகங்களும், ஸாபபங்களும், குரங்குகளும், மானகளும், பன்றிகளும், புள்ளிமான்களும் கூட்டங்கூட்டங்களாகநிறைந்திருப்பதும், கறகளும் கற்பாழைகளும் தாழ்வரைகளும் உயர்ந்தசிகரங்களுமுடையதும், விசித்திரமான மயில்களநிறைந்திருப்பதுமான மணிபர்வதத்தை எல்லாப்பிராணிகளும் பார்த்திருக்கும்போதே பேர்த்துக் கருடன்மேல்வைத்தார். பெருமலைச்சிகரம்போன்ற அநதக்கருடன் மஹாபலசாலிகளான கிருஷ்ணனையும் பலராமரையும் இநதிரனையும் தூக்கிக்கொண்டு தமவன்மையுள்ள சிறகுகளைவிரித்தது மலைச்சிகரங்களையிடித்தும் மரங்களைப்பெயர்த்தும் எல்லாத் திசைகளிலும் பேரொலியையெண்டாக்கிலார். “விரீன! பகைவரைவெல்லுகிறவராகிய கருடன் வைசவநாமார்க்கமென்றுசொல்லப்பட்ட நக்ஷத்திரவீதியிற் சென்று பெரியமேகங்களையிழுத்தார். தமஒளியினால் நவகாஹங்

கள், இருபத்தேழுநூற்றாண்டுகள், மற்றத்தனிதநூற்றாண்டுகள், ஸபதரிஷிகள், அசுவினிதேவர்கள் இவர்களின் ஒளிகளை யெல்லாம் மறைத்து மிககடிண்ணிய ஸ்தானமாகிய தேவலோகத்தைச் சேர்ந்தார். 'அநதப்பிரபுவானஜனர்த்தனர்பலராமரோடு இருதிருநுடையமாளிகையைச்சேர்ந்தவுடன் கருடனைவிட்டுஇறங்கி அதிதிதேவியின்பாதங்களை வந்தனஞ்செய்து எல்லாதேவர்களாலும் பிரமமாதஞ்சர்முதலான ஸ்ருஷ்டிகாததார்களாலும் பூஜிக்கப்பெற்றவராக அதிதிதேவிக்குத் திவ்யகுண்டலங்களையும் சிறந்ததனங்களையும் கொடுத்தார்.

அதிதிதேவியும் அவற்றையெல்லாம் பெற்றுக்கொண்டு மனததுயரமரீங்கினவளாகி இருதிருநுகருஇளையஸுஹாதரரான கண்ணபிரானையும் பலராமரையும் கொண்டாடினாள். தேவேந்திரனுடைய மனைவியான இருதிராணி, கிருஷ்ணன்மனைவியான ஸத்தியபாமையைக் கைப்பிடித்ததைத் துக்கொண்டு அதிதியினிடமாகாண்பித்தாள். துயரமதிர்ந்த அநதத்தேவமாதாவான அதிதிதேவி கிருஷ்ணனுக்குப்பிரியமசெய்யக்கருதி அநதச்சத்தியபாமையைப்பார்த்து, "அழகியமுகமுள்ள பெண்ணரசியே! கிருஷ்ணன் பூமியின்மீதுருக்கும் வரையில் உனக்கு மூப்புவராமல் உடம்பில் எல்லாவகையானநலமணங்களும் பொருந்தியிருப்பாய்" என்றுவரமளித்தாள். அழகிய இடையுள்ள ஸத்தியபாமை இருதிராணிக்கு விடைகொடுத்தது அவளிடத்தில் தானுமவிடைபெற்றுக் கிருஷ்ணனுடையகிருஹத்துக்குச் சென்றாள். சத்துருக்களையடக்குகிறவரான ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் தேவர்களாலப்பூஜிக்கப்பெற்று மஹரிஷிகளின்கூட்டங்களினால் அனுஸரிகப்பட்டவராகத் தேவலோகத்தினிருந்து துவாரகைக்குச் சென்றார். தேவாளுக்கெல்லாமச்சேர்ந்தரும சிறந்தகைகளை யுடையவருமாகிய கண்ணபிரான் துரமானமாரக்கத்தை விரைவாகத்தாண்டிக் கோட்டையின்முன்வாயிலையடைந்தார்.

ஐம்பத்தேழாவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(துவாரகாநகரத்தையும் கிருஷ்ணனுடைய அந்தப்புரத்தீர்களின்ருகங்களையும் வர்ணித்தது.)

பிரபுவும் நாராயணனுமானகிருஷ்ணன் அநதத் துவாரகாபுரியைக்கண்டு களிப்புற்று எல்லாபொருள்களோடும் நகரப்பிரவேசஞ்

செய்ய ஆரம்பித்தார். துவாரகாபுரியின் நாற்புறங்களிலும் பலவகை மலர்களும் கணிகளுமுள்ளவையும் அனைக ஜனங்களுள்ளவையுமான அழகிய அனேகநதோட்டங்களைக் கண்டார். சூரியனைப்போலும் சந்திரனைப்போலும் பிரகாசிக்கின்றவையும் மேருமலையின் சிகரங்கள் போன்றவையுமான மாளிகைகளநிரம்பி அழகாயிருப்பதும், தாமரைகளின் வரிசைகள் நிரம்பினவையும் துறம்ஸங்களால் அடையப்பட்ட தண்ணீரோடு கூடியவையும் கங்கைதிக்கும் விரதநததிக்கும் ஒப்பானவையுமான அகழிகளினுல்சோதிப்பதும், சூரியனைப்போலப் பிரகாசிப்பதும் ஆகாயத்தின்மேல் எட்டியிருப்பதுமானவெண்மதிலினுல் மேகங்கள்சூழ்ந்த ஆகாயம்போல விளங்குவதுமாக விசுவகர்மாவினுல்செய்யப்பட்ட அழகிய துவாரகாநகரியைக் கண்டார். நதன லுனததிற்கும் மிச்சாகம்என்னும் தேவோத்தியான வனத்திற்கும் சமானமான வனங்களோடு, அதிகமாகச் சங்கீதகோஷமும் சிறந்த பொன்மாளிகைகளும் நிரம்பி ஜனங்களுக்கு ஸநதோஷகரமாக அநதச்சிறந்த நகரம் விசுவகர்மாவினுல் ஸ்வயமாகவே உண்டாக்கப்பட்டது. எல்லாநகரங்களுக்கும் மேலான அநதநகரத்திலு, கொடிகள் தூக்கிக் கட்டியிருப்பதனால் பறப்பவைபோன்றவையும் பொன்மயமாயிருப்பதனால் மேருமலையின் சிகரங்கள்போலப் பிரகாசிப்பவையுமான புகழ்பெற்ற யாதவர்களின் மாளிகைகளைக்கண்டு, மகிமைபெற்ற இநதிரன் மகிழ்நதான். வெள்ளைபூசி வெளுத்தசிகரங்களோடு கூடியவையும் பொன்னுல் அலங்கரிக்கப்பட்டவையும், மேருமலையின் கொடு முடிகள்போலப் பெரிய மேல்மாளிகைகளோடு கூடியவையும், எல்லா ரத்தினங்களு முள்ளவையும், ¹ஹர்மியம், ²அர்த்தசநதிரம், ³நிர்யோகம், ⁴பஞ்சரம் என்னும் கட்டிடங்களோடுகூடியவையும், யநதிரசாலைகளநிரம்பினவையும், ரதனமும் பொன்னும்சேர்ந்த தளவரிசைகளும் சுண்ணம்புக்குழம்பு பூசினதரைகளுமிருப்பதனால் பல நிறக்கற்களோடுகூடிய மலைகளபோலிருப்பவையும், பொன்மயமான வாயிற் படிகளும் வைரீயக்கல்லாலாகிய தாழ்களுமுடையவையும், எல்லாக்காலங்களிலும் ஸுகமான காறுளுள்ளவையும், மிக்கவிழைபெற்ற சாமான்களுள்ளவையும், அழகியதாழ்வரைகளாலும் கொடுமுடிகளாலும் சோபிக்கின்ற குன்றுகளுக்கொப்பானவையும், தீநதுநிறங்களுள்ள புஷ்பவரஷங்கள் நிரம்பினவையுமான கிருகங்களினாலும் மேகமுழக்

1 விசாலமான மேல்மாடி. 2 அர்த்தசநதிரன் வடிவாயிருப்பது.

3 கொடுங்கை, அதாவது மேல்வளைவான கட்டிடம்.

4 கட்டுபோலக் கம்பிகளால் செய்யப்பட்ட கட்டிடம்.

கம்போன்ற ஜனகோஷங்களினாலும் அந்நகரமானது போகவதிஎன்
 னும் நாகலோகநகரம்போலிருந்தது. கிருஷ்ணனுடைய வெண்
 கொடியே ஔராவதமும், யாதவர்களின் ஆயுதங்களே வானவிற்களும்,
 வீரர்களான யாதவர்களே மயில்களும், அனேகமாயிரம் ஸ்திரீகளே
 மின்னல்களும், கிருஷ்ணனும் இந்திரனுமே மேகதேவதைகளும்¹ க
 வுடைய வீடுகளென்னும் மேகங்களினால் அலங்கரிக்கப்பட்ட துவா
 ரகாரகரானது மேகங்களால்மூடப்பட்ட ஆகாயம்போல மிக்கஅழ
 காயிருந்தது. அவர்கள் நான்குயோஜனைநீளமும் அவ்வளவேஅகல
 மும் சிறந்ததனங்கள் நிரம்பினதும் உயர்ந்த மேல்மாளிகைகளோடு
 கூடியதும் சிறியசெய்குன்றுகளோடு கூடியதுமாக விசுவகர்மாவினால்
 செய்யப்பட்ட கிருஷ்ணபகவானுடைய மாளிகையைக் கண்டனர்.
 சுற்றிலும் ஒருயோஜனைவிஸ்தாரம் இடமுள்ள அந்தக்கிருஷ்ணன்
 மாளிகையைச் சிறந்தமஹிமையுள்ள விசுவகாமாவானவன் இந்திர
 னுடையகட்டளையினால் செய்தான். மேருமலையின்சிகரம்போல உயர
 மும் பொன்மயமுமான ருக்மிணியினுடைய சிறந்தகிருஹமும் மிகச்
 சிறந்தமஹிமையுள்ள விசுவகர்மாவினாலேயே செய்யப்பட்டது. எப்
 போதும் வெண்ணிறமானகிருஹத்திலேயே வஸிப்பவளான ஸத்திய
 பாமையின்கிருஹமும், பலநிறங்களான ரத்தினங்களிழைத்த படிக
 ளுள்ளதும் “சீதவான்” என்று பெயருள்ளதுமாக மேகம்முதலிய
 மறைவுரீங்கிய ஸூர்யனைப்போலப் பிரகாசிக்கும் பதினாறு பெரிய
 கொடிகள்கட்டி அலங்கரித்து முதன்மையானவிடத்தில் தனித்துத்
 தெரியுமபடி கட்டப்பட்டது. அதேஇடத்தில் பலநிறமான ரத்தி
 னங்களின்ஒளிகள் எங்கும் வ்யாபிப்பதனால் மூன்றுலோகங்களையும்
 பிரகாசப்படுத்துவதும் அலங்காரஞ்செய்யப்பட்டதும் எல்லாமாளிகை
 களிலும் முதன்மையுமான ஜாம்பவதியின் கிருஹமிருந்தது. அவ்
 விரண்டு கிருஹங்களுக்கும்மிடையில் (சத்தியபாமையின்வீட்டிற்கும்
 ஜாம்பவதியின்வீட்டிற்கு மிடையில்) கைலாஸசிகரம்போன்ற வெண்
 ணிறமான பிரகாசமுடையதும் ஜ்வலிக்கின்ற அக்கினியைப்போல
 விளங்குகிற பொன்மயமான சிகாங்கனையுடையதும் மேருவென்று
 பெயர்பெற்றதுமான ஒருகிருஹம் கடலுக்குஒப்பாக விசுவகர்மாவி
 னால் செய்யப்பெற்றிருந்தது. அதில் கார்தாதேசத்தரசன்மகளும்
 குலத்தினுயர்ந்தவளுமான ஸுகேசியென்று பெயர்பெற்றமனைவி கிரு
 ஷ்ணனால் வைக்கப்பட்டிருந்தாள். சிறந்தகைகளையுடைய தர்மரா
 ஜாவே! தாமரைமலர்நிறமுள்ளதும் அதிகப்பிரகாசமுள்ளதும் மிக்க

¹ குளிர்ச்சியுள்ளது.

உயரமுமான பதம்கூடமென்று பெயர்பெற்ற கிருகமானது ஸுப்ரபையென்னும் கிருஷ்ணன் மனைவியுடையது. கௌரவச் சேஷ்டனே! ஸுடிர்யப்பிரபம் என்றுபிரசித்தமாகச் சொல்லப்படும் சிறந்தமாளிகையானது சார்ங்கபாணியினால் லக்ஷணையென்னும் மனைவிக்குக் கொடுக்கப்பட்டது. பாரதனே! உயர்ந்தவைதீர்யக்கற்களின் ஒளியும் பசுசைக்கற்களின் ஒளியும் நிரம்பினதும் வெண்மையான பலகணிக்கம்பிகள் வைக்கப்பட்டதும், 'ஹரி' என்று எல்லாராலும் சொல்லப்பட்டதும் தேவர்களாலும் ரிஷிகளாலும் பூஜிக்கப்பட்டதும் எல்லாவிடிகளுக்கும் அலங்காரமானதுமாகிய மாளிகை ஸுமிதரவிஜயையென்னும் கிருஷ்ணன்மனைவி இருக்குமிடம். அவள் அங்கே கிருஷ்ணனால்வைக்கப்பட்டாள். எல்லாமாளிகைகளிலும் முதன்மையானதும், 'கேதுமான்' என்று பெயர்பெற்றதுமான கிருஷ்ணன்மனைவியின் கிருஹம் எல்லாசுழிப்பிகளும் சேர்ந்ததுட்டியது. 'விஜ' மென்று பெயர்பெற்றதும் 'ரஜஸ்' என்றுசொல்லப்பட்ட அழக்கில்லாமையால் அப்பெயருக்குஒத்ததும் மஹாத்மாவான கிருஷ்ணனை யாவரும்வந்து பார்க்குமிடமும் அங்குள்ள எல்லாஅரண்மனைகளிலும் சிறந்ததும் ஒருயோஜனைவிஸ்தாரமான சுற்றுபரதேசமுள்ளதும் எல்லாரத்தினங்களும் நிரம்பினதுமான அந்தக்கிருஹத்தைப் பிரபுவுக்காக விசுவகர்மா தானேசெய்தான். அவர்களுடையகிருஹங்களெல்லாம் பொன்மயமானகொடிமரங்களும் கொடிகளும் கட்டினவையாகச் செய்யப்பட்டிருந்தன. கண்ணனுடையகிருஹத்துக்குக் கொடிகளே வழிகாட்டுகின்றவை. அங்குள்ள எல்லாருடையகிருஹங்களிலும் மணிகளின்கோவைகள் கட்டப்பட்டிருந்தன. அறுபது பனைபுயரமுள்ளதும் அரையோஜனை விஸ்தாரமுள்ளதும் கின்னரர்களின் ஸங்கீதகோஷமுள்ளதும் மூன்றுலோகங்களிலும் பெயர்பெற்றதும் 'இந்திரத்யும்னம்' என்னும் தடாகமுள்ளதுமான ஹம்ஸகூட சிகரத்தையும், ஸுடிர்யனுடையமாரக்கதையும் எட்டினதும் எல்லாஜோதிக்கொடிகளும் பிரகாசிப்பதனால் ஒளியுள்ளதும் தேவர்களிருக்குமிடமும் மூன்றுலோகங்களிலும் பெயர்பெற்றதுமாகிய மேருமலைச்சிகரத்தையும், எல்லாஜனங்களும் பார்த்திருக்கையில் அளவற்றமஹிமையுள்ள யாதவசிக்கமான கிருஷ்ணன் பெயர்த்துப் பிரயத்தனத்துடன் தமதிருப்பிடம் கொண்டுவந்து, வைஜயந்தமென்னும் இந்திரன்கிருஹத்தைப்போன்ற பெரியமாளிகையை முன்னமே செய்துகொண்டார். பகைவரைத் துன்பப்படுத்துகிறவரான கிருஷ்ணனால் இந்திரன்விட்டுத் தோட்டத்திலிருந்து கொண்டுவந்த பாரிஜாதமரமும், அங்கே

யே நாட்டப்பட்டிருந்தது. அனேகநூறு முழவுளவுள்ள பொன் பூசின மேல்வீடுகளினால் அநதக்கிருஹம் சூழப்பட்டது. அந்தஇடத் திலேதான் கிருஷ்ணனால் சிறந்தமரங்களும் வைக்கப்பட்டன. தாம ரைமலர்களும் செங்கழுநீர்ப்புஷ்பங்களும் செவ்வல்லிப்பூக்களும்நிரம் பின ஜலமுள்ளவையும் ரத்தினங்களும் முததுக்களுமே பெருமணல் களாகவுடையவையுமான ஓடைகளும், தடாகங்களும் அங்கேயேயிரு க்கின்றன. அவற்றின் அழகானகரைகளை அநதச்சிறந்தமரங்கள் சிறப் பிக்கின்றன. ஆச்சா, பனை, அசுவகாணம், அனேகமகிகளைகளோடு கூடிய ஆல், ¹பல்லாதகம், விளா, ²இந்திரவிருக்ஷம், சமபகம், கருங் காவி, மிருதகமுதலிய மரங்கள் சுற்றிலும் வளர்க்கப்பட்டிருக்கின் றன. இமயமலையிலும நந்தனவனத்திலுமுள்ள மரங்களனைத்தும் யாதவசிங்கமான கண்ணனால் கொண்டுவந்து அங்கேநாட்டப்பெற் றிருக்கின்றன. அநதக்காடுகளிலுள்ள மரங்களில் எல்லாக்காலங்களி லும ரத்னங்களைப்போலப் பொன்னிறமும் சிவப்புநிறமும் வெண்மை நிறமுமான மலர்களும் கனிகளும் நிரம்பியிருந்தன. ஆயிரம்இதழ் களுள்ள தாமரைகளும் அனேக மந்தாரமரங்களும் அசோகம், கர்ணி காரம், திலகம், நாகமல்லிகை, குரவகம், நாகபுஷ்பம், சண்பகம், திருணபுல்லிகை, ³ஸபதபார்ணம், கபந்தம், நீபம், குரகம், தாழை, நாககேஸரம், சிறுதாழை, தலதாடகம், பனை, பிரலம்பம், மகிழ், பின் டிகை, ⁴பீஜபூரகம், துரிஞ்சி, ஆமலகம், தருதாமலகம், ⁵கர்ச்சூரம், சிறந்தநாவல், மா, பலா, திலதிரதுகம், எலுமிச்சை, அமிருதகம், கூரிகை, கர்ணிகை, தென்னை, புஷ்கு, உதகுரோசகம், வாழை, ஜாத மல்லி, பாதிரிமுதலிய இவற்றின்வனங்களும், ஆமபலம், செவ்வல் வியும், கருநெய்தலும் நிரம்பினவானிகளும் கிணறுகளும் அனேக மிருந்தன. பூத்த அசோகங்களும், விளாமரங்களும், செம்பருத்திக ளும், பிரியாளமரங்களும், அசோகங்கள் இலந்தைமரங்களும் அவற் றின் கரைகளிலிருந்தன. பிரியங்கு, இலந்தை, யவம், தினிசம், சந் தனம், சசியென்னுமமரம், சரேஷ்மாதகம், பலாசம், தவம், அரசு, அத்தி, 'வில்வம், வேம்பு, இந்திரவிருக்ஷம், மருதம், சிரிபில்வம், பெளமம், கஞ்சா, பல்லாதகம், அசுவவிருக்ஷம், ஸாஜம், 'வெற்றிலைக் கொடி, லவங்கம், பாக்குமரம், பல்வகைமூங்கில்கள் இவை நாற்புற மும் வளர்க்கப்பட்டிருந்தன. நந்தனவனத்திலும சைதராதமென் னும் குபேரன் தோட்டத்திலுமுள்ள மரங்களனைத்தும் யதுநாதரால்

¹ 'சே' என்னும் மரம் ² தேவநாரு. ³ வஜ்ஜிலம்பாவை.

⁴ கொய்யா; மாதுளையுமாம். ⁵ பேரீஞ்சு.

அவ்வனத்தில் நாலுபக்கங்களிலும் வளர்க்கப்பட்டிருந்தன. அழகான அந்தச்சிறந்தவீட்டில் பலவகையாந்தரத்தனங்களே பொன்னிறமும் சிவப்புநிறமும் இரத்திராலைக்கல் நிறமுமான மணற்குன்றுகளாயமைந்த மஹாநதிகள் இருந்தன. களித்தயில்களும் குயில்களும் சப்திக்கும் செய்குன்றுகளெல்லாம் மிகச் சிறப்புற்றிருந்தன. அங்கே யானைக்கட்டங்களும் பசுக்களும் எருமைகளும் இருந்தன. பன்றிகளுக்கும் மான்களுக்கும் பறவைகளுக்கும் அங்கே இடங்கள் செய்யப்பட்டிருந்தன. நாலாறுமுழையா முள்ளதும் அமிர்தம்போன்ற நிறமுள்ள துமாகிய ஒருமலை அந்தவீட்டிற்குப்பிராகாரமாக விசுவகர்மாவினால் செய்யப்பட்டிருந்தது. அங்குள்ள மற்றச்சிறந்த குன்றுகளும் நதிகளும் தடாகங்களும் காடுகளும் தோட்டங்களும் அந் தப்பிராகாரத்தினால் சூழப்பெற்றிருந்தன.

ஐம்பத்தேட்டாவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

இந்திரன் கிருஷ்ணனிடம்விடைபெற்றுக்கொண்டு
ஸ்வர்க்கலோகம்சென்றது.)

கிருஷ்ணனும் பலராமரும் பெருங்கீர்த்திபெற்ற இந்திரனுமாகிய இந்தமூன்றுபுருஷச்ரேஷ்டர்களும் இவ்வாறு துவாகாகாகாததைக்கண்டனர். பிறகு கண்ணன் ஸந்தோஷத்துடன் கருடன் தலைமேலின்றுகொண்டு பகைவர்களுக்கு மயிர்சிலிரிக்கச் செய்வதாகிய தமதுவெண்சங்கை ஊதினர். அந்தச்சங்கின் முழக்கத்தினால் கடல் மிகக்கலங்கியது. ஆகாயமெல்லாம் சப்தித்தது. அப்போது அஃது ஆச்சரியமாயிருந்தது. பாஞ்சஜன்யத்தின் சப்தத்தைக் கேட்டவுடன் மதுஸூதனரையும்கண்டு குரூரர்களும் அந்தகர்களும் மகிழ்ந்துவந்தனர். ராஜாவாகிய உக்ரஸேனன் வஸுதேவரைமுன்னிட்டுக்கொண்டு புல்லாங்குழல்களும் சங்கங்களும் முழங்க வாஸுதேவர்மானிகைக்குச்சென்றான். தேவகியும், ரோகினியும், ஆஹுகனுடைய அந்தப்புரஸ்திரீகளுமாகிய அனைவரும் மகிழ்ந்து கண்ண பிராணையழைப்பதற்குத் தம்தம்வீடுகளிற் பரபரப்போடு ஸஞ்சரித்தனர். 'பிராம்மணத்வேஷிகளானவரும் அழிக்கப்பட்டனர். அந்தகர்களும் விருஷணிகளும் வெற்றிபெற்றிருக்கின்றனர்' என்றுசொல்லிஸ்திரீகள்சேர்ந்து அக்ஷதைகள்போட்டபிறகு கண்ணபிரான், கருடவாஹனாகவே தமது அரண்மனைக்குட் சென்றார். ஈசுவரானமது

ஸூதனர் உடனே அம்மணிபர்வதத்தைத் தக்கவிடத் தில்லைத்தார். தாமரைக்கண்ணராகிய மதுஸூதனர் அந்தத்தனங்களையும் ரத்தினங்களையும் ஸபைபில்வைத்துத் தந்தையைத்தரிசிக்க ஆவலுற்றார். பாரதனே! அப்போது மிக்கபுகழ்பெற்ற வாஸுதேவர் பிராம்மணரான ஸாந்திபனியின்பாதங்களை முறைப்படி முதலிற்பிடித்து வந்தனஞ் செய்தார். அகன்றும் சிவந்துமுள்ள கண்களையுடையவரும் பகைவர்களானவீரர்களைக்கொல்லுகிறவரும் பெருமபுகழ்பெற்றவரும் இரதிராஜனுக்கு இளையவருமான கண்ணன், மனத்தில் ஆனந்தம்நிரம்பினவரும் கண்களில் ஆனந்தக்கண்ணீர் தனுமபிக்கொண்டிருப்பவரும் தந்தையுமானவஸுதேவரைப் பிரிபததுடன் வந்தனஞ்செய்தார்; சாந்திபனி வஸுதேவர்இருவராலும் உச்சியில்மோக்கப்பெற்றார். யாதவச்சேஷ்டரானகண்ணன் யாதவர்களை வயலின்கிரமப்படி சந்தித்து அவர்களெல்லாரையும் பெயரிட்டழைத்தார். பிறகு ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் எல்லார்தனங்களும்நிரம்பின தனங்களெல்லாவற்றையும் அவர்களனைவர்க்கும் பகுத்துக்கொடுத்தார். கண்ணனுக்கு முக்கியமந்திரிகளும் இந்திரனைப்போன்றவருமான அந்த யாதவப்புலிகளிருக்கும் அச்சபை, சிங்கங்கள்வலிக்கும் மலைக்குகைபோலவிளங்கிற்று. பிறகு ஆஸனங்களில்உட்கார்ந்த முக்கியமானகுரூரர்களையும் அந்தகர்களையும் ராஜாவானஅந்த ஆகுனையும்பார்த்து, தேவர்க்கதிபதியும் பரந்தகீர்த்தியுள்ளவனுமாகிய தேவேந்திரன் இன்சொல்லினால் அவர்களமகிழும்படி பேசலானான்.

“மஹாத்மாவான கிருஷ்ணபகவான் மானிடலோகத்தில் வஸுதேவபுத்ரராக எதற்காகஜனித்தாரென்பதையும் அவர்என்ன செய்தாரென்பதையும் சுருக்கமாகசொல்லேன். பகைவரையடக்குகிறவரான இந்தத்தாமரைக்கண்ணர் நூறாயிரம் அஸூரர்களைக்கொன்று பாதாளலோகத்துக்குட்சென்றார். மூர்தியவர்களான பிரஹ்மலாதன், பஸி, சம்பரன்முதலியவர்களால் அடையப்படாத இந்தத்தனம் கிருஷ்ணனால உங்களுக்கு இங்கேகொடுக்கப்பட்டது. சிறந்த நூனமுள்ள கிருஷ்ணன், வலைகட்டிக்கொண்டிருந்தமுரணையும் பஞ்சஜனையும் வென்றபிறகு கற்கோட்டைகளைக்கடந்து நிகம்பனையும் அவன்சேனைகளையும்கொன்றார். சிறந்தசக்தியுள்ள ஹயக்ரீவனென்னும் வலிய அஸூரனும் இவரால்கொல்லப்பட்டான். நரகாஸூரனும் யுத்தத்தில்அடிக்கப்பட்டான். அதிதியிள்குண்டலங்களும் திரும்பிக்கொண்டுவரப்பட்டன. மறுபடியும் பாணஸூரவதம் நடக்கப் போகையில் ஆதித்யர்களும் வஸுக்களும் ஸாத்யர்களும் என்னை

முன்னிட்டுக்கொண்டு மதுஸூதனரிடம் வரப்போகின்றனர்” என்றான். இந்திரன் இவ்வாறுசொல்லிக் குகூர் அநதகர்களுல்லாரிடமும் விடைபெற்றுக்கொண்டு ராமகிருஷ்ணாகளையும் வஸுதேவரையும் தழுவினான். பிரதயும்னன் ஸாம்பன்முதலானவர்களையும் அனிருத்தன், ஸாரணன், பபரு, ஜல்விஇவர்களையும் கதன், பாணு, சாருதேஷ்ணன், ஸாரணன், அக்ருரர், ஸாதயகிமுதலானவர்களையும் கௌரவித்து விடைகேட்டுக்கொண்டு விருஷ்ணிகளுக்கும் குகூர்களுக்குமரஜாவான ஆஹுகளைத்தழுவிக்கொண்டான். போஜன்கிருதவர்மாமுதலான அநதக விருஷ்ணிகளிடம் சொல்லிக்கொண்டும் கிருஷ்ணனிடம் தேவர்களுடன்விடைபெற்றுக்கொண்டும் பிரபுவும் இந்திராணியின் கணவனுமாகியஇந்திரன் எல்லாரும்பாராதிருக்கையில் வெள்ளைமலைபோன்ற யோவதமென்னும் யானைமேலவறினான். அழககடி வாயிலிருந்துணடான பெரியகோஷங்களினால் உலகங்களை நிரப்புவதும் பொன்மயமான பெருங்கச்சை கட்டப்பட்டதும் பொன்னையணிந்த தந்தங்களுடையதும் அழகிய சேணமவிரிக்கப்பட்டதும் எல்லாத்தினங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் மழைபொழியும்மேகமபோல மதஜலத்தை எககாலமுமவர்ஷிப்பதும் பொன்மாலையணிந்ததும் திக்கஜங்களிலசிறந்ததுமான யோவதத்தின்மேலேறின இந்திரன் மந்தாமலைசிகரத்தில் பிரகாசிகும ஸூர்யன் போலவிளங்கினான். அதன்பிறகு தேவேந்திரன் வயிரக்கலவிற்ற செய்ப்பட்டதும் பயங்கரமுமான சிறந்தஅங்குசத்தைக கையிற் பிடித்து மிக்கபலசாலியான அக்னிபகவானுடன்சென்றான். குபேரன், வருணன், நவக்கிரஹங்கள், ஸபதமருததுக்கன்முதலிய தேவக்கூட்டங்கள் பெண்யானைகளிலும் ஆண்யானைகளிலும் விமானங்களிலும்வறி அன்புடன் இருதிரன்பின்சென்றனா. அநதஇந்திரன் வாயுமார்க்கத்தைத்தாண்டி வைசவாராமாக்கம் என்று சொல்லப்பட்ட ஆகாயத்தின் மத்தியேகைக்குசசென்று ஸூர்யமண்டலத்தைச சார்ந்து அங்கேயே அநதர்த்தானமானான் -

ஐம்பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தோடர்க்சி.)

(தாய்மார்பும் பந்திகளும் கிருஷ்ணனைக்கண்டது.)

பிறகு யாதவர்களைவருடைய ஸ்திரீகளும் ஆஹுகன்பத்னிகளும் உலகத்தில் புகழ்பெற்ற நந்தகோப பத்னியாகிய யசோதையும்

மிக்கபாக்கியவதியான ரேவதியும், பதிவ்ரதையான ருக்மிணி, ஸத்ய பாமை, ஜாம்பவதி, காரதாரி, சிமசுமை, விசோகை, லக்ஷ்ணை, ஸுமி த்ரை, கேதுமை, முதலான கிருஷ்ணனுடைய அநதபுபுரஸ்திரீகளும் மஹாதமாவான பூதீ கிருஷ்ணனுடைய வீசுவரியததைக்காண விரு மபி அன்புடன் மங்களத்திரவியங்களை யெடுத்தாக்கொண்டுஸபைக் குசசென்றனர். அவர்கள் கண்ணனைப்பாக்க ஆவலுடன் ஸபைக் குசசென்றனர். தேவகியும் ரோஹிணியும் எல்லா அரசிகளிலும் முன் வைக்கப்பெற்றனர் அவர்கள் பலராமருடன்வீற்றிருக்கும் கிருஷ்ண பகவானைக் கண்டனர். அவ்விரண்டு தேவர்களாகிய ராமகிருஷ்ணர் கள் முதலில் ரோகிணிக்கு அபிவாதனஞ்செய்து பிறகு தேவகிக்கு அபிவாதனஞ்செய்தனர். அநதத தேவகியானவள் ரிஷபப்பார்வை யுள்ள அவ்விரண்டு புத்திரர்களுடன்சேர்ந்து ஸுடிர்யனோடும் வருண னோடுங்கூடிய தேவமாதாவான அதிதியைப்போல ஸிங்கசோபையுள் ளவளாய் விளங்கினாள். பாரதனே! தேக்காரதியினால் மிகஜ்வலிப பவளபோல யசோதையின்பெண் உடனே அநகுருவந்தாள். அவள் வகாரங்கையென்னும் பெயருள்ளவள், நினைததருபமெடுப்பவள்; எப் போதும் கண்ணிகையாயிருப்பவள். அவளுக்காகததான் புருஷோத் தமரானகண்ணன் கம்ஸனையும் அவனைச்சேர்ந்தவர்களையும் கொன் றார். பகவானாகிய பலராமர் அநதப பெண்ணரசியைத்தழுவி உச்சி மோந்து இடக்கையினால் பிடித்துக்கொண்டார். கண்ணன் அங்கே அவனைக்கண்டவுடன் அன்புள்ளபாங்கியைப்போல வலக்கையிற் பிடித் தார். ஸபையின்மீதிலே பொற்றாழைபோன்ற கைகளையுடையவரும் தாமரையானேபோன்றவளும் பதமநாபருடைய அவதாரமாகிய ராம கிருஷ்ணர்களுடைய ஸஹோதரியுமான அநதபபெண்ணை யாதவர் ஸபைநடுவிற்கண்டனர். பிறகு அவர்கள் மகிழ்ந்து ராமகிருஷ்ணர் களின்மேல் அக்ஷதைகளையும் நெறப்போகிகளையும் புஷ்பங்களையும் நெய்யையும் பொழிந்தனர். யாதவர்கள் குழந்தைகள் கிழவர்கள் குலத்தோர்சுற்றத்தவருடன் கிருஷ்ணனருகில உட்கார்ந்தனர். சிற ந்தகைகளை யுடையவரும் நகரத்துஜனங்களுக்குச் சந்தோஷத்தைப் பெருகச்செய்பவரும் புருஷச்ரேஷ்டருமான கண்ணபிரான் எல்லா ராலும் பூஜிக்கப்பெற்றுத் தமதுகிருஹத்தில் பிரவேசித்தார். எப் போதும் ஸுகமுள்ளபகவான் ருக்மிணிதேவியுடன் சேர்ந்து ஸுக மாகவும் உறசாகமாகவுமிருந்தார். பாரதனே! பிறகு ஸத்தியபாமை, ஜாம்பவதிமுதலான எல்லாஸ்திரீகளின் வீடுகள்தேரறும் யாதவச்சோ ஷ்டரானகண்ணன் ஸந்தோஷமாயிருந்தார். கண்ணபிரான் திரும்

பவும் ருக்மிணியின் கிருஹத்துக்குச்சென்றார். அன்பே! சிறந்த கைகளையுடையவனே! சார்ங்கபாணியான கண்ணனுடையஜயம் இவ்வகையானது. இதற்காகத்தான் இம்மஹாத்மா மானிடரில்ஜனித் தாரென்று சொல்லுகின்றனர்.

அறுபதாவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கிருஷ்ணன் பாணஸுரனை ஜயித்தது.)

மஹாராஜாவே! பெரும்புகழ்பெற்ற கிருஷ்ணன் பிறகு தமது அந்தப் புரஸ்திரீகளிடம் இரவும்பகலும் ஸுகமடைந்து துவாரகைநகரில் மகிழ்ந்திருந்தார். பாதச்ரேஷ்டனே! அக்காலத்தில் தம்போனான அனிருத்தனுக்காக இந்திராதிதேவரணைவராலும் செய்யமுடியாத தேவகாரியத்தைச்செய்தார். பாதச்ரேஷ்டனே! பலிசக்காவர்த்தியின் மூத்தகுமாரனும் வன்மையும் குரத்தனமுள்ளவனும் ஆயிரங்கைகளையுடையவனுமாகிய பாணனென்னும் அஸுரராஜனிருந்தான். ராஜாவே! அந்தபாணன் உறுதியானமனத்துடன் அனேகவருஷகாலம் கடுகதவஞ்செய்து சிவபெருமானை ஆராதித்தான். அவனுக்கு மஹாத்மாவான சங்கரபகவானால் அனேகவரங்கள் கொடுக்கப்பட்டன. அந்தபாணன் இப்புணியில் அஸுர்களுக்கக்கிடைக்க அரியனவாகிய அவ்வாங்களைப்பெற்று ஒப்பற்றபலசாலியாகச் சோணிதபுரமென்னும் நகரத்தில் ராஜ்யபாரஞ்செய்தான். பாண்டவனே! அந்தபாணனால் தேவர்களைவரும் நடுங்கச்செய்யப்பட்டனர். பாரதனே! பாணன், இந்திரானமுதலான தேவர்களைவென்று அனேகவருஷகாலம் குபேரனைப்போலப் பெரியராஜ்யத்தை ஆண்டான். ராஜனே! அப்போது பாணனுக்கு உஷையென்று ஒருபுதல்வி இருந்தான். குந்திபுத்திரனே! சிறந்தசக்தியுள்ளவனும் பிரத்யும்னன் புதல்வனுமான அனிருத்தனென்பவன் ஏதோ ஓர்உபாயத்தினால் அந்தஉஷையையடைந்து ஹஸ்யமாகச் சுகித்துக்கொண்டிருந்தான். யுதிஷ்டிரா! அப்போது சிறந்தசக்தியுள்ள பாணன், பிரத்யும்னன் மைந்தன் தன்மகளுடன் அங்கேமறைந்து வஸிப்பதை அறிந்து அவனைத் தன்வலிமையினாற்பிடித்துச் சிறைச்சாலையி லிருக்கச்செய்தான். ராஜாவே! ஸுகத்துக்குரிய அந்தராஜகுமாரான அனிருத்தன் அப்போது பாணனால்பிடிக்கப்பட்டுத் துயரமடைந்து மடிகலங்கினான். குந்திபுத்திரனே! அதேகாலத்தில் நாரதமஹா

முனிவர் துவாரகையைச்சார்ந்து கண்ணபிரானைக்கண்டு, “கிருஷ்ண! கிருஷ்ண! சிறந்ததைகளையுடையவரே! யாதவர்களுக்குப் புகழைப் பெருகச்செய்கிறவரே! உமதுபேரனான அனிருத்தன் அளவிறந்த சக்தியுள்ள பாணஸூரனால்பீடிக்கப்பட்டு இப்போது துயரமடைந்து சிறைச்சாலையிலேயே கிடக்கிறான்” என்றுசொன்னார். இதைச்சொன்னவுடன் அந்தத்தேவரிஷி, பாணனுடையநகரத்துக்குச் சென்றார்.

ராஜாவே! நாரதருடையசொல்லைக் கேட்டவுடன் கிருஷ்ணன் பலராமரையும் சிறந்தசக்தியுள்ள பிரத்யும்னனையும் அழைத்து அவரிருவருடன்கூடக் கருடன்மேலேறினார். பாதச்ரேஷ்டனே! அம்மஹாவீரர்கள் கோபத்துடன் கருடன்மேலேறிப் பாணனைஜயிப்பதற்காக உடனே அவனது நகருக்குச்சென்றார். மஹாராஜாவே! உடனே அவர்கள் அங்கேபோய் அநதச்சோணிதபுரத்தைக்கண்டனர். மதிஸினால்குழப்பப்படாதும் பொன்மாளிகைகள் நிரம்பினதுமாகிய அந்நகரைக்கண்டு அவர்களனைவரும் ஸந்தோஷத்தையும் மிகுந்தஆச்சரியத்தையும் அடைந்தனர். சிவன் சுப்பிரமணியக்கடவுள் பத்திரகாளி விநாயகர் என்னும் தேவர்கள் எப்போதும் பாணனுடையநகருக்கு வாயில்காப்பவர்களாயிருந்தனர். யுகிஷ்டிரனே! மேலானசக்தியுள்ளவரும் சங்கசக்கரம் கதை கத்திகளைத்தரிப்பவருமாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் மிகக்கோபமுற்றுத் தமவன்மையினால் வாயில்காப்பவரை ஜயித்துச் சங்கரபகவானால் காக்கப்பட்ட வடக்குவாயிலையடைந்தார். அவ்விடத்தில் சிறந்தமஹிமையுள்ளவரும் சூலபாணியுமான மஹேசுவரர், வாய்திறந்த நமனைப்போலவந்திருக்கும் கிருஷ்ணனைக்கண்டு பாணனுக்கு நன்மைசெய்யக்கருதிப் பிடுகம்என்னும் வில்லையும் அம்பையும் எடுத்து அந்தவாயிலில்கின்றார். அப்போது வாஸுதேவர் மஹேசுவரரிருவரும் யுத்தஞ்செய்தனர். அநதயுத்தம் சிந்திக்க முடியாததும் மயிர்பொடிக்கச்செய்யும்பிடி பயங்கரமுமாயிருந்தது. அவ்விருவரும் ஒருவரையொருவர் ஜயிக்கக்கருதி ஒருவரையொருவர் அம்புகளினால்சிறைத்தனர். அப்போது அவ்விரண்டுதேவர்களும் கோபமுற்றுத் திவ்யாஸ்த்ரங்களைப் பொழிந்தனர். ஜனர்த்தனராகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் சங்கரபகவானுடன் சற்றூரேம் போர்செய்து உடனே அவரைஜயித்துப் பிறகு மற்றவாயில்காப்பவரையும் யுத்தத்தில் வென்று அந்தச்சிறந்தநகருக்குள் புகுந்தனர் பாண்டவனே! புகுந்தவுடன் கிருஷ்ணன் அங்கே பாணனைசசந்தித்து மிகக்கோபமுற்று அவனுடன் யுத்தஞ்செய்தார். பாதச்ரேஷ்டனே! பாணனும் அநத யுத்தத்தில் மிகக்கோபித்துக் கூர்மையான ஆயுதங்களெல்லாவற்றை

யும் கண்ணன்மேல் பிரயோகித்தான். அவன் திரும்பவும் அதிகக் கோபத்துடன் போர்த்தலையில்லின்று தனது எல்லாக்கைகளாலும் கிருஷ்ணன்மேல் ஆரிரம் அஸ்தாங்களை விடுத்தான். பாரதனே! அப் போது கீம்புலன்கட்கும் எட்டாதவராகிய கிருஷ்ணன் சற்றேரேம பாணனுடன் யுத்தஞ்செய்து பாணன்பிரயோகித்த அஸ்தாங்கள் எல்லாவற்றையும் துணித்துக் கோபத்துடன் எல்லா அஸ்தாங்களிலும் சிறந்ததும் தெய்வத்தன்மையுள்ள துமாகிய தமது சக்கராயுதத்தை ஓங்கிப் பெருஞ்சக்தியுள்ள பாணனுடைய ஆயிரங்கைகளையும் அறுத்தார். மஹாராஜாவே! கிருஷ்ணனால் கைகளுக்கப்பட்டு மிகப் பீடிக்கப்பட்டபாணன் உடனே களைகளபோன மரம்போல வீழ்ந்தான். அநதக்கண்ணபிரான் விரைவாகத் தம்பாணங்களினால் அநதப் பாணனைவீழ்த்திப் பிரத்யுமனன்மைந்தனான அநிருத்தனைப் பாணன் சிறைச்சாலையிலிருந்து உடனே விடுவித்தார். கிருஷ்ணன் அநிருத்தனை அவன்மனைவியான் உஷாதேவியுடன் விடுவித்துப் பாணனுடைய எண்ணிறந்த ரத்தினங்களைத்தையும் கொணர்ந்தார். யதுவம்சத்தை விளங்கச்செய்பவரான ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பாணன்வீட்டிலிருக்கும் பசுக்கூட்டங்களையும் மற்றுமுள்ள ஐசவரியங்க ளெல்லாவற்றையும் தம்வன்மையினால் எடுத்துக்கொண்டார். மதுஸூதனார் ரத்தினங்க ளெல்லாவற்றையும் மற்றுமுள்ள எல்லாத்தனங்களையும் எடுத்துக் கருடன்மேல் ஏற்றினார். குருதிபுத்திரனான ராஜாவே! சிறந்தமஹிமையுள்ளவரும் பீதாம்பரமதரித்தவரும் சிறந்தபலமுள்ளவரும் திவ்யாபரணங்களினால் விசித்திரமாகவிளங்கும் அங்கங்களுள்ளவரும் சங்கசக்கரம் கதை கத்திகளாவனதின்வரும் வீரருமாகிய கிருஷ்ணபகவான் மஹாபலசாலியான பலராமரையும், மஹாவீரனும் சிறந்தஒளியுள்ளவனும் பிரத்யுமனன் புத்திரனுமாகிய அநிருத்தனையும், உஷாயென்னும் அழகுள்ளபெண்ணையும், அவள்வேலைக்காரர் வேலைக்காரிகளையும் கருடன்மேலேற்றிய பிறகு ஸூர்பன் உதயமலையில் ஏறுவது போல ஸந்தோஷத்துடன் தாமும் கருடன்மேலேறினார்.

அறுபத்தோராவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(கிருஷ்ணனுடைய வேற்பலையங்களைச் சொல்லியது.)

பரதச்சேஷ்டனே! கிருஷ்ணன் துவாரபாலகர்களையும், நிசம் பனையும் நரகனென்னும் அஸுரனையும் கொன்று, பிராக்ஞயோதிஷ

புரமென்னும் நகரின்வழியை கேஷமமாகச்செய்தார். (அன்றியும் ருக்மிணிகல்யாணத்தில்) அரசர்கள், கிருஷ்ணனுடைய வில்லியினாலும் பாஞ்சஜன்யமுழுக்கத்தினாலும் அச்சமுறுத்தப்பட்டனர். பாதச்ரேஷ்டனே! மேகநிறமுள்ள தென்தேசத்துப்படைத்தலைவர் அனேகரால்குழப்பட்ட ருக்மிணைக் கிருஷ்ணன் பயமுறுத்தினார். சக்கரத்தையும் கதையையும் தரித்தவராகிய இந்தக்கிருஷ்ணன் மேகம்போன்றதும் ஸூர்யனுக்கொப்பான ஒளியுள்ளதுமான ரதத்தில் போஜன் புத்திரியான ருக்மிணியை மனைவியாகக்கொண்டுவந்தார். (அப்போது) கோபித்த ஜாருத்யனும் சிகபாலனும் ஜயிக்கப்பட்டனர். தந்தவக்கிரனும் சததன்வாளன்னும் அரசனும் இவரால் யுத்தத்தில்கொல்லப்பட்டனர். இரதிரத்யுன்னும் காலயவனனும் கசேருஹனும் ஸௌபர்களின் அரசனாகிய ஸால்வனும் வில்வித்தையில்தேர்ந்தவராகிய இந்தக்கிருஷ்ணனால் கோபித்துக் கொல்லப்பட்டனர். இந்தப் புருஷோத்தமராகிய தாமரைக்கண்ணர் தமதுசக்கராயுதத்தினால் ஆயிரம் மலைகளிலைக்கி த்புமத்ஸேனனை அடித்தார். பாதச்ரேஷ்டனே! மஹேந்திரமலைச்சிகரத்தில் இமைநொடிப்பதற்குள் வெகுதூரம் ஸஞ்சரித்து நார்புறமுமஓகிநெவர்களாகிய (மைந்த துவிதர்கள்) என்னும் இரண்டு வானரர்களைப்பிடித்தார். துவாரகாபுரியில் அக்னிக்கும் ஸூர்யனுக்கும் ஸமமானசக்தியுள்ள மஹாபோஜனும் கொல்லப்பட்டான். ராஜாவே! அக்ஷரம் என்னும் பட்டணத்தில் கிருஷ்ணனைப் பரிசுகாஞ்செய்பவர்களாகிய கோபதி தாலகேதுஎன்னும் இரண்டு அரசர்களும் கிருஷ்ணனாற் கொல்லப்பட்டனர் அவ்விருவரும் அவர்களின் தேசத்திலேயே கிருஷ்ணனால் ஸம்ஹரிக்கப்பட்டனர். அன்பனே! மஹாத்மாவானகிருஷ்ணனால் காசிகர் எரிக்கப்பட்டது. சேர்ந்துவந்த பாண்டியன், புண்டரதேசத்தரசன், மதஸ்யதேசத்தரசன், அங்கதேசத்தரசன், கலிங்கதேசத்தரசன் ஆகிய இவர்களை வரையும் மாதவர்கொன்றார். யாதவச்ரேஷ்டரான இந்தக்கிருஷ்ணன் ஒருதேராளியாக நூறுகூத்திரியர்களைக்கொண்டு கார்த்தாதேசத்துப் பெண்ணாகிய நம்மனைவியைக் கொண்டுவந்தார். பாதச்ரேஷ்டனே! பிரபுவான மதுஸூதனா அர்ஜுனனைக் குந்தியின்முன்னிலையில் விளையாட்டுக்காக ஜயித்தார். பாதச்ரேஷ்டனான ராஜாவே! யுத்தத்திற்காகச் சேர்ந்துவந்த அசுவத்தாமா, கிருபர், கர்ணன், பீமஸேனன், துரியோதனன் இவர்களையும் ஜயித்தார். யுதிஷ்டிரா! சக்கரத்தையும் கதையையும் தரித்தவராகிய இந்தக்கிருஷ்ணன், பப்ருவென்னும் யாதவனுடைய விருப்பத்தைச்செய்யக்கருதி வேணுதாரியென்னும்

அரசன்வரித்த பாரியையைய பலாத்காரமாகக் கொண்டுவந்தார். குதிரைகள், தேர்கள், யானைகளுள்ளும் செல்வம்நிரம்பின துமானவேணுதாரியின் வசத்திலிருந்த பூமியனைததையும் கிருஷ்ணன்ஐயித்தார். பாரதனே! தவத்தினுல்கூர்த்தனத்தையும் தேவவலிமையையும் ஐயிக் குந் திறமையையும்பெற்ற பாணஸூரனல் தேவச்ரேஷ்டர்களனைவரும் சேனைகளுடன்கூடத் தூரத்தப்பட்டனர். இரதிராதிதேவர்களும் வஜ்ராயுதத்தினலும் இடியினலும் கதைகளினலும் பாணங்களினலும் அனைகநதரம் அடித்தும் பாணனுக்கு யுதத்ததில் மாணமுண்டாகவில்லை. அப்படிப்பட்ட பாணன் மஹாத்மாவானகிருஷ்ணனல் ஆயிரங்கைகளையுருணித்து வெல்லப்பட்டான்; கொல்லப்படவில்லை. சிறந்தகைகளையுடைய இரதக்கிருஷ்ணன் கமஸனையும் கொன்றார். பாரதனே! தவத்தினுல் கூர்த்தனத்தையும் வன்மையையும் பிறரை வெல்லுரதிறமையையும் அடைந்த கைடபாஸூரனையும் கணக்கிட முடியாத அனைக அஸூரர்களையும் கிருஷ்ணன்கொன்றார். பரதச்ரேஷ்டனே! சிறந்தபுகழ்பெற்ற கிருஷ்ணன் ஐம்புவையும் யீராவதனையும் விருபனையும் எதிரிகளையழிப்பவனாகிய சம்பரனையும்கொன்றார். பரதச்ரேஷ்டனே! இந்தத் தாமரைக்கண்ணா போகவதியென்னும நாகநகருக்குச்சென்று வாஸுகியைஐயித்து ருக்மிணிதேவியின்மைர தனுை பிரத்யும்னனைவிவித்தார். இரதக்கிருஷ்ணன் இளம்பிராயமாயிருக்கும் போதே பலராமரைததுணையாகக்கொண்டு இவ்வகையான அனைககாரியங்களைச் செய்திருக்கிறார். இரதபிரபுவான கிருஷ்ணன் இவ்வாறு அஸூரர்களனைவருக்கும் பயத்தையும் தேவர்களனைவருக்கும் அபயத்தையும்கொடுத்தவரும் எல்லாஉலகங்களுக்கும் ஈச வரருமாயிருப்பவர். சிறந்தகைகளையுடைய கிருஷ்ணன் இவ்வாறு கவே துஷ்டர்களெல்லாரையும் தண்டித்துத் தேவர்களின் அளவற்ற காரியத்தை நிறைவேற்றின்பின் திருமபவும் தமதுலோகமாகிய வைகுண்டத்தையடைவார். எல்லா ஈசவரியங்களும்நிரம்பின தும் புண்ணியசேஷத்திரமும் ஸூரியனைப்போலப் பிரகாசிப்பதுமான துவாரகாநரத்தைத் தம்வசப்படுத்திக்கொண்டிருக்கும் பெருங்கீர்த்திபெற்ற கிருஷ்ணன், முடிவில் தமநகரத்தைக் கடலில்முழுகச்செய்யப் போகிறார். அநதத் துவாரகா நகரத்தில் வஸிக்குமாரசன் கிருஷ்ணனைத்தவிர மற்றொருவன் தேவர்களிலும் அஸூரர்களிலும் மனிதர்களிலும் இருந்ததுமில்லை; இருக்கப்போவதுமில்லை. மஹாரதர்களாக விளங்கும் கிருஷ்ணிகள் அநதகர்களனைவரும் இறந்தபின் மிக்கஒளி

யுள்ள ஸ்வர்க்களோகத்தை அடையப்போகின்றனர். தமகட்டளையி னால் யாதவர்களுக்கு இவ்வகையான முடிவைச்செய்தபிறகு ஸாவ வியாபியான நாராயணன் தமமுடைய மேலுலகத்தையுடைவது திண் ணம். அறிவிறகுஎட்டாதவரும் யாருக்குமவசப்படாதவரும் விருப பபபடிருடப்பவரும் எல்லாம், தமவசத்திலிருப்பவருமாகிய பகவான், குழந்தை வினையாட்டுப்பொருள்களால் வினையாடுவதுபோல ஸ்ருஷ்டி முதலிய வியாபாரங்களைச்செய்துகொண்டு ஸந்தோஷமாக அவவுலக த்திலிருக்கிறார். பிரபுவான இரதக்கிருஷ்ணன் கர்ப்பத்தில்பிரவே சித்தவருமன்று. ஒருவயிற்றிலும் வஸித்தவருமன்று. தமது திவ்ய சக்தியினால் எல்லாருக்கும் நன்மையைச்செய்கிறார். எவ்வாறு நீர்க்கு மிழி நீரினிருந்துஎழுநது நீரிலேயே லயிக்கிறதோ அவ்வாறே ஐங்க மங்களும் ஸ்தாவரங்களுமாகிய பொருள்கள் நாராயணனிடமிருநது எழுநது அவரிடத்திலேயே லயப்படுகின்றன. பராதனை! சிறந்த கைகளையுடைய கேசவனைகண்டறிய யார்க்குமமுடியாது. உலக மெல்லாம் தாமாயிருப்பவரும் எல்லாவற்றிற்கு மேற்பட்டவருமாகிய அவருக்குமேல ஒன்றுமில்லை” எனறா.

அறுபத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தோடர்க்சி.)

(ஸஹதேவன் அரசர்களைநீராகரித்து மரியாதைகளைச்செய்ததும், அவர்கள் யுத்தஸன்மூலம் செய்ததும்.)

மஹாபலசாலியானபீஷ்மர் இவ்வாறுசொல்லி ஓய்ந்தார். அநத ஸபையில் ஸஹதேவன் பயன்தரத்தக்க மறுமொழியைச் சொல்லா னான். “அரசர்களே! கேசியைக்கொன்றவரும் அறிவுக்கெட்டாத பராக்கிரமமுள்ளவருமாகிய கேசவன் என்னால் பூஜிக்கப்பெறுவதை எவர்கள் பொறுக்கவிலையோ அநதவீரர்களின் தலையிலும் என்னால் இரதக்கால் வைக்கப்பட்டது. நான்சொல்வதற்குச் சரியான மறு மொழிகூறட்டிம். அபபடிக்கூறுகிறவனே என்னால் கொல்லப்படத்தக் கவனுவானென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. அறிவுள்ள அரசர்கள் யாராவ திருந்தால் அவர்கள், ஆசாரியரும் தந்தையும் சிறப்புற்றவரும் பூஜைக் கும் காணிக்கைகளுக்கும் உரியவருமான கிருஷ்ணனை நான்பூஜித்த தைப்பற்றி ஒப்புக்கொள்ளக்கடவர்கள்” என்றான். அறிவிற்சிறந்த வர்களும் தெளரவப்பட்டவர்களும் பலமுள்ளவர்களும் யோக்கியர் களுமான ராஜாக்களின்ஸபையில் அவ்வாறு ஸஹதேவன் காலைக்

காண்பித்தபோது யாரும் ஒன்றும்பேசவில்லை. அப்போது ஸஹ தேவன்தலையில் பூமாரிபெய்தது. அசரீரவாக்குக்கள, 'சரி, சரி' என்று கூறின.. வரப்போவதையும் கடந்துபோனதையும் பேசுகிற வரும் எல்லாச்சந்தேகங்களையும் தீர்ப்பவரும் எல்லாஉலகங்ளுந் தெரிந்தவருமாகிய நாரதர் தமதுகிருஷ்ணஜினத்தை உதறிக்கொண்டு, "தாமரையிதழ்போன்ற கண்களையுடைய கண்ணபிரானை எந்தமனிதர்கள் பூஜியார்களோ அவர்களை உயிரோடிற்றதவாகளென்று அறிய வேண்டும்; அவர்களிடம் ஒருகாலும் ஸம்பாஷணைசெய்யலாகாது" என்று எல்லாநடுவிலும் மிகததெளிவாகச் சொன்னார். பிராமமணர்களுடையவும் க்ஷத்திரியர்களுடையவும் தராதரமறிந்தராஜாவான ஸஹதேவன் பூஜிக்கத்தக்கவாகளைப் பூஜித்தது அநதக்காரியத்தை நிறைவேற்றினான்.

அந்தக் கிருஷ்ணனைப்பூஜித்தபிறகு சததுருக்களையழிப்பவனாகிய சிசுபாலன் கோபத்தினால் மிகச்சிவந்தகண்களுடன் அரசர்களைப் பார்த்து, "நான் இப்போது சேனைத்தலைவனாக இருக்கிறேன். நாம் யாதவர்களும் பாண்டவர்களும் சோரதுவந்தாலும் யுத்தஞ்செய்ய ஸன்னததமாயிருப்போம்; நீங்கள் எது ஸரியென்றுநினைக்கிறீர்கள்?" என்றுசொன்னான். அநதச்சேதிதேசத்தரசன் இவ்வாறு அவ்வரசர்களெல்லாரையும் தூண்டிவிட்டு அவர்களுடன்சேர்ந்து யாகத்தைக் கெடுக்க ஆலோசனைசெய்தான். அநதயாகத்தில் அழைக்கப்பட்டு வந்த ஸுரீதன்முதலானகூட்டத்தாரனைவரும் கோபித்து முகத்தின் நிறம்மாறினவர்களாகக் காணப்பட்டனர். தர்மராஜாவுக்கு (யாக முடிவிலாட்க்கும்) அபிஷேகமும் கண்ணனாகுப்பூஜையும் நடவரம் விருக்குமபடி செய்யவேண்டுமென்று அவர்களனைவரும் அப்போது பேசிக்கொண்டனர். எல்லா ராஜாக்களும் கோபமுண்டு தம்மைத் தாமேசிறந்தவர்களாக நினைத்ததனாலும் பூஜைபெறாத வெறுப்பினாலும் தாங்கள்ஜயிக்கலாமென்ற நிச்சயத்தினாலும் ஆலோசித்துப் பேசிக்கொண்டனர். வேண்டினவர்களால் தடுக்கப்படும்போது அவர்களின்உருவங்கள், புசிக்குமமாமஸத்திலிருந்து விலக்கப்பட்டுக் காஜிக்கும்சிங்கங்களின் உருவங்கள்போல விளங்கின. தேகபலமே வேகமாகவுடையதும் வரம்புகடந்ததும் குறையாததுமான அரசர்களென்னும். அந்தக்கடலைக்கண்டு யுத்தத்திற்குன்னுஹஞ்செய்வதாக உடனே கிருஷ்ணன்நெரிந்துகொண்டார்.

அர்த்தகஹாணபர்வம் முற்றிற்று.

அறபத்துமுன்றாவது அத்தியாயம்.

சிசுபாலவதபர்வம்.

(ராஜாக்கள்கோபித்ததைக்கண்டு கலங்கின யுதிஷ்டிர
ரைப் பீஷ்மர்தேற்றினது.)

யுதிஷ்டிரா, பிரளயகாலக்காற்றிறை கிளப்பப்பட்ட கடலைப் போலப் பயங்கரமாகக் கோபத்தினுலெழுந்ததும் ஸமுத்திரத்துக் கொப்பானதுமான அரசாசூட்டமனைததையும்கண்டு, புத்திமான களிற்சிறந்தவரும் முதியவரும் கௌரவர்களின் பாட்டனருமாகிய பீஷ்மரைநோக்கி, பெருஞ்சத்தியுள்ளவனும் பகைவரைக்கொல்லுகிற வனுமாகிய தேவேந்திரன் பிருஹஸ்தியைக்கேட்பதுபோலக் கேட்கதொடங்கினார். “பிதாமஹரே! இந்தஅரசர்களுன்னும் பெருங்கடல் கோபத்தினற் கலங்கியிருக்கிறது. இந்தவிலையததில் நான் என்ன செய்யவேண்டுமோ அதனை எனக்குச்சொல்லும். பிதாமஹரே! எப்படிநடந்தால் நமதுயாகததுக்கு இடையூறுவராமலும் பிரஜைகளுக்கும் நன்மைதவறாமலுமிருக்குமோ அவ்வாறு எல்லாரிடத்திலும் நடக்கவேண்டியதையெல்லாம் எனக்கு இப்போது உரைக்கக்கடவீ” என்றார். தர்மநெதிரந்த தாமராஜரான யுதிஷ்டிரா இவ்வாறுகேட்டபோது கௌரவர்களின்கூடஸ்தராகிய பீஷ்மரின்வருமாறுசொல்லானார்:—

“கௌரவபுஷியே! நீ அஞ்சாதே. நாய் சிங்கத்தைக் கொல்ல வல்லதா? இருதவிலையததில் நல்லநீதியுள்ளதும் அபாயமில்லாததுமான மார்க்கத்தை முன்னமே¹ அவலம்பித்திருக்கிறேன். அப்பா! சிங்கமதுங்குமபோது நாய்கள எப்படிச்சேர்ந்து வந்து குரைக்குமோ அப்படி யாதவலிமமம்² தூங்கிக்கொண்டிருக்கையில் இவ்வரசர்க ளனைவரும் எதிரின்று குரைக்கின்றனர். அன்பனே! தூங்கின சிங்கம் விழித்துக்கொள்ளயததனிக்காதவரையில் விம்மத்தினருகில் நாய்கள்கோபித்துக் குரைக்கும். அச்சதர் விம்மத்துக்குஒப்பானவர். உனக்கு இது முன்னமேதெரிந்ததுதானே. ஆனால் நான் கிருஷ்ணனைத்துதிக்கவேண்டுமென் நினைக்கிறாய், அரசர்களிற்சிறந்தவனே! அப்பா! கிருஷ்ணன் தூங்குவதனாலேதான் சிற்றறிவாளனும் சேதிதேசத்தரசனுமான சிசுபாலன் இவ்வரசர்களுல்லாரையும்

¹ “கிருஷ்ணனை ஆசிரியத்திருக்கிறேன்” என்பது.

² சவனியாமலிருக்கையில்.

சேர்த்து யமலோகத்துக்கனுப்பக்கருதித் தான்ஸிமமமல்லாமலிருக்கையில் இவர்களைஸிமமங்களாககுகிறான். பாரதனே! இரதச்சிசுபாலனிடத்திலிருக்கும் 'சக்தியைக் கிருஷ்ணன் திருமபஎடுத்துக் கொள்ளக் கருதுகிறாரென்பதுதிண்ணம். புத்திமாள்களிற் சிறந்தவனே! குருதியின்புத்திரனே! உனக்குநன்மைபுண்டாகட்டும். இரதச்சேகிராஜனுக்கும் மற்றஅரசர்கள்கும் அறிவுதடுமாறிப்போயிற்று. இரதபபுருஷ சரேஷ்டரானகண்ணன் எவனெவனையெடுத்து விடக்கருதுகிறாரோ அவர்களுக்கெல்லாம் இரதச்சிசுபாலன்புத்தியைப்போலவே புத்தி உடனென்கெடும். யுதிஷ்டிரா! மூன்றுலோகங்களிலுமுள்ள 'நால்வகைப் பிராணிகளின் உதபததிக்கும் நாசத்துக்கும கண்ணனையிடம்" என்றா. ஜாமேஜயரே! இவ்வாறு பிஷ்மர்சொன்னதைக்கேட்பிறகு சேதிடு, சசத்தரசனுசிசுபாலன் பிஷ்மரைப்பார்த்துக் கொடியசொற்களைச்சொல்லலானான்.

அறுபத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

சி சு பால வ த ப ர் வ ம். (தொடர்க்கி.)

-->***<--

(சிசுபாலன், பிஷ்மரையும் கிருஷ்ணனையும் நீந்தித்தது.)

“ஓ! பிஷ்மா! கிழவனயிருந்து தன்குலத்தைக் கெடுப்பவனாகிய நீ பயமுறுத்தும் பலசொற்களிலுல அரசாகளைப் பயப்படுத்துவதனால் ஏன் வெட்கப்படாமலிருக்கிறாய்? ²மூன்றாவது இயற்கையாகிய நபுமஸகததனத்திலிருப்பவனாகிய நீ தாமத்துக்கு விலக்கான விஷயங்களைப்பேசுவது பொருந்தியதுதான். நீயன்றோ கௌரவரனை வர்க்குந் தலைமையானவன். பிஷ்மா! உன்னைத் தலைவனாகப்பெற்ற கௌரவர்கள் ஓடத்திற்சேர்த்துக் கட்டப்பட்ட ஓடம்போலவும் குருடன்பின்செல்லும் குருடன்போலவும்ஆயினா. பூதனைவதம் முதலான இரதக்கிருஷ்ணனுடைய செய்கைகளை நீசிறப்பித்துப் பேசினதனால் எமதுமனம் மிகநொந்தது. பிஷ்மா! கர்வமடைந்தவனும் ஒன்றுந் தெரியாதவனுமாகிய நீ கிருஷ்ணனைத்தாதிக்க ஆரம்பிக்கும்போதே உன்னுடையநாவானது நூறாக வெடியாமலிருப்பது ஏன்? பிஷ்மா! மிக்கசிறுவரும் எவனை இகழ்த்தருமோ அந்தஇடையனை நீ அறிவில்

1 1. ஸ்வேதஜம். 2 அண்டஜம். 3. உதபிஜ்ஜம். 4. ஜராயுஜம்என்பன; அல்லது தேவர், மனிதர், திரியக், ஸ்தாவரம் எனினுமாம்.

2 ஆணும் பெண்ணுமல்லாதது.

முதிர்ந்தவனாயிருந்தும் துதிக்கரினாக்கிரும். பீஷ்மா! பறவை இவன் குழந்தையாயிருக்கும்போதே இவனா கொல்லப்பட்டிருந்தால் இவ் விஷயத்தில் வியக்கதக்கது என்ன இருக்கிறது? பீஷ்மா! யுத்தத் தேர்ச்சியில்லாத குதிரையும் காளைமாடுமே கொல்லப்பட்டிருந்தாலும் அறிவற்ற கட்டையாகிய சகடம் இவன்காலால் தள்ளப்பட்டிருந்தாலும் அதில் என்ன ஆச்சரியமான காரியமிருக்கிறது? எருக்கினள வான அம்மரங்கள் இவனால்தள்ளப்பட்டதிலும் காளியநாகம் அழி க்கப்பட்டதிலும் என்ன ஆச்சரியம் உண்டாக்கப்பட்டிருக்கிறது? பீஷ் மா! புற்றளவான கோவர்தநனமலை இவனால் ஏழுநாள தூக்கப்பட்டிருந்தால் அஃது எனக்கு ஆச்சரியமாகத் தோன்றவில்லை. பீஷ்மா! இரதக்கிருஷ்ணன் விளையாட்டாக மலையின்மேலிருந்து மிகுதியான அன்னத்தைப் புஜித்தானென்று நீசொல்லக்கேடட (எனனைத்தவிர) மற்றவர்கள் வியப்புறனர். தர்மநதெரிந்தவனே! மிககபலசாவி யான எந்தக்கம்ஸனுடைய அன்னத்தை இவன்புஜித்தானே அந்தக் கம்ஸனே இவனாக்கொல்லப்பட்டானென்பதும் பெரியஆச்சரி யம். பீஷ்மா! குருவம்சத்தில் இழிவானவனே! தாமமே தெரியாத உனக்கு நான் இப்போது சொல்லப்போகிறசொல் பெரியோர்கள் சொல்லும்போது உன்னாற்சேட்கப்படவில்லையென்று நினைக்கிறேன். பெண்கள்மேலும் பசுக்கள்மேலும் அந்தணர்மேலும் எவனுடைய அன்னத்தைப் புஜிக்கிறானோ அவன்மேலும் தன்னை அடைக்கலமாக அடைந்தவன்மேலும் ஆயுதங்களைப் பிரயோகிக்கலாகாதென்று தர் மிஷ்டரும் அறிந்தருமானரல்லோர், எப்போதும் உபதேசிக்கின்றனர். பீஷ்மா! உலகத்திலுள்ள அருந்தர்மமெல்லாம் உன்னிடத்திற் பயன் படவில்லையென்று தெரிகிறது. கௌரவர்களில் இழிவானவனே! கிருஷ்ணன் அறிவிற்பெரியவனென்றும் பெருமைபொருந்தியவனென் றும் எல்லாருக்கும் மேறப்பட்டவனென்றும் துதித்து, தெரியாதவ னுக்குரைப்பதுபோல எனக்கு உரைக்கிரும். பீஷ்மா! கோஹத்தி செய்தவனும் ஸ்திரீ ஹத்திசெய்தவனும் உன்சொல்லினாற் பூஜிக்கப் பெறுவது? பீஷ்மா! இவ்வகையானவனெவனும் துதிப்பதற்குத் தகுதியுள்ளவனா? இவன் அறிஞருட்சிறந்தவனென்றும் ஈசுவரனென் றும் நீசொல்வதால் இரதஜனரத்தனன இவையெல்லாம் சரிதானெ ன்று நினைக்கிறான். இவையனைததும் பொய்யென்பது திண்ணம். பீஷ்மா! ஜனரத்தனன் தன்னைத்தானே தெரிந்தவனாக எந்த திறமை யுள்ளவனாயின் அவன் எதிர்பாராமலிருக்கும்போது நீ எப்படிமரி யாடைசெய்ய நினைக்கிரும். ஒருவன் ஒருகாதையைப் பலமுறை

உரைப்பினும் அந்தக்காளை அவ்வுரைப்பவனைக்காவாது. பிராணிகள், குலிங்கசகுனியென்னும் பறவைபோலத் தம்மியற்கையையே பற்றும். உண்மையில் உன்னுடைய இந்த இயற்கையே இழிவானது. இதில் யீயமில்லை. நீ நதியின்மகனுயிருப்பதனால் உன்மனம் நிலை தப்பி ஒடுகிறதென்று நினைக்கிறேன். கிருஷ்ணனைப் பூஜிக்கத்தக்கவரிற் சிறந்தவனாகவும் உன்னை அதற்கு உபதேசிப்பவனாகவும் பெற்ற பாண்டவர்களின் இயற்கை உன்னியற்கையிலும் மிக்க இழிவானதென்று நினைக்கப்படுகிறது. தர்மந்தெரியாதவனும் பெரியோர்கள் வழியைவிட்டு விலகினவனுமாகிய நீயா தர்மிஷ்டன்? பிஷ்மா! தன்னிடத்தில் தர்மமிருப்பதாக நினைத்திருக்கும் எந்தஅறிஞரிற்சிறந்தவன் தர்மந்தெரிந்த நீசெய்ததுபோலச் செய்வன்? நீ தர்மத்தை அறிந்திருந்தாலும் உன்மதி தேர்ந்திருந்தாலும் பண்டிதனென்று எண்ணிக்கொண்ட உன்னால் மற்றொருவன்மேல் காதல்வைத்தவனும் தர்மந்தெரிந்தவனுமான அம்பையென்னுங் கன்னிகை அபஹரிக்கப் பட்டது எப்படி? பிஷ்மா! உனக்குக் கோபம்வேண்டாம். உன்னால் கொண்டுவரப்பட்ட கன்னிகையைப் பெரியோர்களின் வழியைநினைத்த உன்ஸஹோதரனான விசித்ரவீர்யனென்னும்அரசன் விரும்பவில்லையே. 'தெரிந்தவனே! தான்என்ற அபிமானமுள்ளவனும் யோக்கியர்கள்நடந்த வழியிலிருப்பவனுமாகிய நீ ஜீவித்திருக்கையில் விசித்ரவீரியன் மனைவிகளுக்கு மற்றொருவனானேரே ஸந்ததிகள்உண்டாயின, பிஷ்மா! உனக்கென்ன தர்மமிருக்கிறது. இந்தப் பிரம்மசாரிவிரதம்பொய். நீ அறியாமையாலேயோ ஆண்மையிலலாமையாலேயோ இதை வஹிக்கிறாயென்பது திண்ணம். தர்மந்தெரிந்தவனே! எந்த விஷயத்திலும் உனக்குச்சிறப்பிருப்பதாக நான் அறியவில்லை. நீ பெரியோர்களை அடுக்கவில்லை. அதனால் இவ்வகையான தர்மத்தை உரைத்தாய். தேவர்களைப் பூஜிப்பதும் கொடுப்பதும் வேதமோதுவதும் மிகுதியாகத் தகஷிணைகளைக்கொடுத்து வேள்விபுரிவதுமாகிய தர்மங்களனைத்தும் ஸந்ததியென்னுந் தர்மத்தின் பதினாறிலொரு பாகத்திற்கும் ஈடாகா. பிஷ்மா! பலவகைவிரதங்களும் உபவாசங்களுமிருந்து செய்யுங் கருமங்களனைத்தும் ஸந்ததியில்லாதவனுக்குப் பயனற்றவையென்பது சாஸ்திரங்களின் துணிபு. பிள்ளையில்லாதவனும் பிராயமுதிர்ந்தவனுமாகிய நீ, பொய்யான தர்மத்தை உபதேசிப்பதனால் ஹம்ஸம்போல உன்சுற்றத்தாராலேயே இனி மாணமடைவாய். பிஷ்மா! முற்காலத்திய விஜ்ஞானிகளாகிய சிலமனிதர்கள் சொல்லுகின்ற ஒருகதையை நீ கேட்பதற்காக நான்தெளிவாகச்சொல்வேன். முற்

காலத்தில் தர்மத்தைச் சொல்வதும் அதற்குமாறாக நடப்பதுமான ஒருகிழஹம்ஸம் கடற்கரையிலிருந்தது. அது மற்றபறவைகளுக்கு உபதேசிப்பது வழக்கம். ‘புண்ணியஞ்செய்யுங்கள். பாவஞ்செய்யாதீர்கள்’ என்பதே அதுசொல்வதாம். பீஷ்மா! அதைப் பக்ஷிகள் கேட்டன. எப்போதும் தர்மத்தையே உரைப்பதான அன்னத்தின் சொல்லைக்கேட்டு எல்லாபறவைகளும் மகிழ்ந்தன. பறவைகளெல்லாம் அவ்வன்னத்தைச் சுற்றிக்கொண்டு, “பக்ஷிகளுள் ச்ரேஷ்டனே! நீ தர்மங்களுையெல்லாம் பறவைகளுக்குத் தொகுத்துச்சொல்; எங்களுக்குச் சிறந்ததர்மமாயாது என்பதைச்சொல்” என்றுகேட்டன. அதற்கு அநதஹம்ஸம், “பறவைக்கூட்டங்களே! பிரஜைகளுக்கு ஹிம்ஸைசெய்யாமையே தர்மம். ஹிம்ஸைசெய்வதே பாவம். புண்ணியபாவங்களை இவ்வாறாகவே சுருக்கமாக அறியவேண்டும்” என்றது. தர்மத்தில் ஆசையுற்ற அநதபபறவைகள் அந்தக் கிழஅன்னத்தின் சொல்லைக்கேட்டு மகிழ்ந்து ஒன்றுசேர்ந்து, “ஐயா! இவ்வுலகில் எந்தபறவை மிக்கமனஉறுதியுடன் எப்போதும் தர்மத்தைச் செய்கிறதோ அந்தததர்மாதமா சேரும் கதியாதென்பதை இப்போது எங்களுக்கு விளக்கிச்சொல்வாயாக” என்று கேட்டன. அதைக்கேட்டு அநதஹம்ஸம், “பறவைகள்! நீங்கள் சிறுவர்கள்; அறத்தின் துட்பத்தை அறியீர். எவன் இவ்வுலகில் நல்லெண்ணத்தோடு எப்போதும் தர்மத்தையே செய்கிறானோ அவன் தன்வாழ்நாள் முடிவில் தேகத்தைவிட்டு ஸ்வர்க்கம்சேருவான். பக்ஷிகளே! நானும் அவ்வாறே முடிவுக்காலத்தில் இவ்வுடம்பைவிட்டு ஸ்வர்க்கலோகத்திற்குச் செல்வேன். இதுதான் தர்மத்தின் முடிவு” என்று இவ்வாறாகத் தர்மத்தைப்பற்றிய பேச்சையே பக்ஷிகளுக்கு வற்புறுத்திப் பேசிற்று. பீஷ்மா! அநதபபறவைகள் எக்காலமும் தர்மத்தைப் பற்றியே அதனிடம்கேட்டன. பீஷ்மா! அதன்பிறகு கடல்நீரில் ஸஞ்சரிக்கும் மற்றபறவைகள் புண்ணியமொழுவதற்காக அவ்வன்னத்திற்கு உணவுகளைக் கொணர்ந்தனவென்று நாமகேட்டிருக்கிறோம். பீஷ்மா! அந்தப் பறவைகளெல்லாம் தங்கள் முட்டைகளை அவ்வன்னத்தினருகில் வைத்துவிட்டுக் கடல்நீரில் உலாவிக்கொண்டு மகிழ்ந்திருந்தன. ஸ்வகாரியத்தில் ஊக்குமுற்ற அந்தப்பாவியான அன்னம் ஜாக்ரதையிலலாமலிருந்த அநதபபறவைகள் எல்லாவற்றின் முட்டைகளையும் தின்றது. பிறகு ஒருகால் அந்தமுட்டைகள் குறைந்துவருவதை மிக்கபுத்திக்கூர்மையுள்ள ஒருபறவை கண்டு ஐயமுற்றது. அந்தஹம்ஸம்செய்யும் பாவத்தைக்கண்டு மிகத்துயரமுற்ற

அந்தப்பட்டி அப்பறவைகளெல்லாவற்றிற்கும் நடந்ததைத் தெரிவித்தது. கௌரவச் சேஷ்டனே! அதன்பிறகு அந்தப்பக்ஷிகளும் கண்ணாரக்கண்டு அதனருகே சென்று பொய்யொழுக்கமுள்ள அவ்வன்னத்தை அப்போதேகொன்றன. பீஷ்மா! அந்தப்பக்ஷிகள் அவ்வன்னத்தைக் கொன்றதுபோலவே அவ்வன்னத்தின் ஒழுக்கத்தை வஹிக்கின்ற உன்னையும் இவ்வரசர்கள் சீறிகொல்வர். பீஷ்மா! பாரதனே! புராணகதைதெரிந்த ஜனங்கள் மேற்சொன்ன ஹம்ஸ விருத்தார்த்தத்தைப்பற்றிய ஒருகாதையையும் பாடுகின்றனர். அதையும் உனக்குச் சரியாகஉரைப்பேன். அதன்பொருள் 'ஓ! பறவையே! மனமகெட்டிருக்கும்போது மனததூய்மையில்லாத பேச்சைப் பிதற்றுகிறது. முட்டைகளைப் பக்ஷிப்பதாகிய இந்த உன்செய்கை உன் சொல்லுக்கு மாறியிருக்கிறது' என்பது.

அறுபத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

சி சு பா டு வ த ப ர் வ ம். (தோடீச்சி.)

(கிருஷ்ணைநிந்தித்த சிகடாலதேடு யுத்தஞ்செய்யத் தோடங்கிண்பிமனைப் பீஷ்மர் தடுத்தது.)

இந்தக்கிருஷ்ணன் ¹தாஸனென்றுநினைத்து இவ்வேடுபுத்தஞ் செய்வவருமபாத மஹாபலசாலியான ஜராஸநராஜனை நான் வெகுமானிக்கிறேன். ஜராஸநனைவதஞ்செய்தபோது கிருஷ்ணன்செய்த காரியத்தையும் பீமார்ஜுனாகள்செய்த காரியத்தையும் எவன்சரியென்றுமதிக்கிறான்? வாயிலல்லாவுழியாலதுழைந்து கபடமாகத் தன்னைப்பிராம்மணனென்று சொல்லிக்கொண்ட கிருஷ்ணனுக்கு ஜராஸந்தராஜாவின் பராக்ரமந்தெரியும். தான பிராம்மணர்களுக்குவேண்டினவனாகநினைத்திருந்த மஹாதமாவான ஜராஸநன் இந்தத்தூராத் மாவுக்கு முதலிற்கொடுக்குமபடி ²பாதபதையைனுப்பினான். பீஷ்மா! கிருஷ்ணன், பீமன், ஆர்ஜுனன்இவாகள ஜராஸநனால் 'சாப்பிடுங்கள்' என்றுசொல்லப்பட்டனா. கிருஷ்ணன் அதற்குமாறுகச் செய்தான். மூர்க்கனே! ³நினைக்கிறபடி இவன் உலகத்தைப்படைப்பவனாயிருந்தால் தன்னைவன் உண்மையில் பிராம்மணனென்று அறியவில்லை? இந்தப்பாண்டவர்கள் உன்னால் பெரியோர்களின்வழியை விட்டு இழுக்கப்பட்டும் அதைச்சரியென்றுநினைக்கிறார்களே; இது

¹ கம்ஸனுக்கடிமை.

² கால்கழுவுவதற்கு நீர்.

³ பிரம்மதேவர் பிராம்மணரானதால், இவன்பிராம்மணனாயிருக்கவேண்டும்; அப்படியானால் இவன்வேஷம் போடுவானேன் என்பதுகருத்து.

வும் எனக்கு ஓர் ஆச்சரியநதான். பாரதனே ! மேலும், பெண்தன்மையுள்ளவனும் வயதுமுதிர்ந்தவனுமாகிய உன்னை எல்லாவிஷயங்களுக்கும் உபதேசிப்பவனாகப்பெற்றவர்களுக்கு இஃது ஆச்சரியமன்று” என்று சிசுபாலன்சொன்னான். மிகக்கோபமாகவும் கடுஞ்சொல்லாகவும் சிசுபாலன்சொன்னதைக்கேட்டு, பலவான்களிற்கிறந்தவனும் பராக்ரமசாலியுமான பீமஸேனன்கோபித்தான். இயற்கையில் நீண்டும் அகன்றும தாமரைமலர்போலச்சிவந்ததுமிருக்கும் பீமனுடையகண்கள் கோபத்தினால் இன்னும்திகமாகச்சிவந்தன. பீமஸேனன் நெற்றியில் மூன்றுபகுப்புக்களாக எழுமபியிருந்த புருவநெறிப்பை, திரிகூடமலையில் மூன்றுபிரிவுகளாகஓடும் கங்கையைப்போல அரசர்களனைவரும் கண்டனா. கோபத்தினுற பற்களைக்கடிக்கும் பீமஸேனன்முகம் பிரளயகாலத்தில் எல்லாப்பிராணிகளையும்விழுங்கத்தொடங்கும் யமன்முகம்போலக் காணப்பட்டது. கோபம்தாங்காமல் வேகமாகக்கிளம்பின பீமனைச் சிறந்தகைகளையுடையபீஷ்மரேகுமார்க்கடவுளைப் பரமசிவன் அடக்குவதுபோல அடக்கினார். ஜனமேஜயரே ! பெரியவரானபீஷ்மர் பலவகைச்சொற்களாலத்தடுத்தினைர் அந்தப்பீமனுடையகோபம் அடங்கிறது. கார்காலம்கடந்த பிறகு கொந்தளிக்கின்றகருங்கடல் கரையைக் கடவாமலிருப்பது போலப் பகைவரையடக்குகிறவனாகிய பீமன் பீஷ்மர்சொல்லைமீறும் விருந்தான். ஜனமேஜயராஜாவே ! தன்பராக்ரமத்தில் உறுதியுள்ள வீரனானசிசுபாலன், பீமன்கோபித்தபோது கலங்கவில்லை. பீமஸேனன் பலமுறை வேகமாகக்கிளம்பியும் அந்தவீரனானசிசுபாலன், கோபித்த சிங்கம் (அரபு) மிருகத்தை எப்படிமதியாதோ அப்படியே அவனைமதிக்கவில்லை. பராக்ரமசாலியானசேதிராஜன் பயங்கரமான பராக்ரமமுள்ள பீமன்கோபித்ததைக்கண்டு நகைத்துக்கொண்டே, “ஓ ! பீஷ்மா ! இவனைவிட்டுவிடு; விளக்கில்விழுந்த விட்டிற்பூச்சியைப்போல என்பராக்ரமத்தினால் இவனளிரிந்துபோவதை அரசார்களனைவரும் பார்க்கட்டும்” என்றுசொன்னான். அந்தச்சேதிராஜன் சொன்னபேச்சைக்கேட்பிறகு புத்திமான்களிற்கிறந்தவரும் கௌரவர்களில்சரேஷ்டருமாகிய பீஷ்மர் பீமஸேனைப்பார்த்துப் பின்வருமாறுசொல்லலானார். “பீமஸேனா ! சிறந்தகைகளையுடையவனே ! யுத்தத்தில் தோல்வியடையாதஉன்னை இவன் யுத்தத்திற்கழைக்கிறானே; இஃது இவன்ஸ்வபுத்தியன்று; இது கிருஷ்ணனுடைய எண்ணம்.

அறுபத்தாறாவது அத்தியாயம்.

சிகபாலவதபர்வம். (தொடர்க்கி.)

(பிஷ்மர் பீமனுக்குச் சிகபாலன்வரலாற்றைக் கூறியது.)

இவன் சேதிராஜன்விட்டில் மூன்றுகண்களும் நான்கு கைகளும் பிறந்தான். கழுதைகருவுக்கொப்பான குரலினால் இரண்டு ஊனையிட்டான். அதனால் இவன்தாய்தந்தையரும் சுற்றத்தாரும் பயந்தனர். இவனுடைய விகாராருபத்தைக்கண்டு தாய்தந்தையர்கள் இவனைவிட்டுவிட நிச்சயித்தனர். அப்போது மனைவியோடும் மந்திரிகளோடும் புரோஹிதர்களோடும் கூடச் சிறதையினால் மனங்கலங்கியிருந்த அவ்வரசனைப்பார்த்து ஓர் அசரீரவாணியானது “ஓ! ராஜாவே! இந்த உன்புத்திரன் பெருமைபொருந்தியவனும பலத்தில மிகுந்தவனுமாகப் பிறந்திருக்கிறான். ஆதலால், இவனைக்கண்டு பயப்படவேண்டாம். கலங்காமல் குழந்தையைக்காப்பாற்ற. இவனுக்கு உன்னால் மரணமில்லை. மரணகாலம் இப்போது வரவுமில்லை. இராஜாவே! இவனை ஆபுத்ததினால் கொல்லப்போகிறவன் எவனோ அவனும் பிறந்திருக்கிறான்” என்று சொல்லிற்று. இவ்வாறு சொன்னவார்த்தையை அரசன் முதலானவர்கள் கேட்டவுடன், அதைச்சொன்ன பூதம் அந்தர்த்தானமாயிற்று. புத்திரனிடமுள்ள ஸ்நேஹத்தினால் துயரப்பட்ட தாயானவள், “என்னுடைய இரதப்புத்திரனைப்பற்றிய இந்தச்சொல்லைச் சொன்னவனாரோ அவனைக் கைகூப்பி வந்தனன் செய்கிறேன். அந்த மஹிமையுள்ளபுருஷன் தேவனுயிருந்தாலும் மற்ற யாராயிருந்தாலும் எனக்கு மறுபடியும் அரதச்சொல்லை விரிவாகச் சொல்லக்கடவன். இந்தப்பிள்ளைக்கு யமனாகப்போகிறவன் எவனென்பதைக் கேட்கவிரும்புகிறேன்” என்று சொன்னான். மறைந்திருந்த அந்தப்பூதமானது திருமபவும், “எவன்மடியி லெடுத்தக் கொள்ளப்பட்டபோது இரதக் குழந்தையினுடைய இயற்கைக்கதிகமான கைகளிரண்டும் ஐந்தாலை நாகங்கள் போலத் தரையில் விழுமோ, நெற்றியிலிருக்கும் மூன்றாவதுகண் எவனைக்கண்டவுடன் மறைந்து போகுமோ, அவன் இவனுக்கு நமனாவான்” என்று சொல்லிற்று. அந்தக்குழந்தை மூன்றுகண்களும் நான்குகைகளும்பிரந்ததையும் அசரீரவாக்கு அவ்வாறு சொன்னதையும் கேள்விபட்டு, பூமியிலுள்ள அரசர்களனைவரும் பார்க்கக்கருதி வந்தனர். அவ்வரசன் வந்த அரசர்களைத் தகுதிப்படி பூஜித்து ஒவ்வொரு ராஜாவின்மடியிலும்

பிள்ளையைவிட்டான். இவ்வாறு அனேகமாயிரம் ராஜாக்களின்மடிகளில் தனித்தனியே வரிசையாக அநதக்குழந்தை ஏறிற்று; அசரீரவாக்குசு சொன்னபயனை அடையவில்லை. மஹாபலசாலிகளும் யாதவர்களும்மான ராமகிருஷ்ணர்கள் துவாரகாநகரத்தில் இவ்விஷயத்தைக் கேள்விபட்டு யாதவகுலத்துப் பெண்ணாகிய தம்தநதையின் ஸ்வேஹாதரியைக் காண்பதற்குச் சேநிகரத்துக்கு வந்தனர். பலராமரும் கிருஷ்ணனும் முறையே அவவரசனுக்கும் அவவாசிக்கும் வழக்கப்படி வந்தனஞ்செய்து ஸேஷமத்தையும ஆரோககியத்தையும விசாரித்து உட்கார்ந்தனர். அப்போது அவ்வாசி அவ்விருவரையும் மிக்கஅன்புடன் பூஜித்து உடனே தன்பிள்ளையைத் தானே கிருஷ்ணன்மடியில் வைத்தாள். அநதக்குழந்தையைக் கிருஷ்ணன்மடியில்விட்ட மாத்நிரத்தில் அதிகக்கைகளிரண்டும் விழுந்தன. அநத நெற்றிக்கண்ணும் மறைந்தது. அதைக்கண்டு அவ்வாசி துயரமும் அசச்சமுற்றவளாகி, “கிருஷ்ண! சிறந்தக்கைகளை யுடையவனே! பயத்தினால்பிடிக்கப்பட்ட எனக்கு ஒருவுரமதருவாயாக. துயரப்பட்டவர்களுக்கு ஆறுதலும் பயந்தவர்களுக்கு அபயமுமளிப்பவன், நீயன்றோ?” என்றுசொல்லிக் கிருஷ்ணனிடம் வரங்கேட்டாள். யாதவராகிய கிருஷ்ணன் அவளால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்டபிறகு, “அரசியே! தர்மந்தொரிந்தவனே! நீ பயப்படாதே; என்னால் உனக்குப் பயமிராது. எந்தநதையின் ஸ்வேஹாதரியே! உனக்கு என்னவரம நான் கொடுக்கவேண்டும்; அல்லது நான் என்னசெய்யவேண்டும்; ஸாத்தியமாயிருந்தாலும் அஸாத்தியமாயிருந்தாலும் நீசொல்வதைச் செய்வேன்” என்றுசொன்னார். இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட அரசியானவள் கிருஷ்ணனைப்பார்த்தது, “மஹாபலசாலியே! யாதவசரேஷ்டனே! பிரபுவே! சிசுபாலன்செய்யும் பிழைகளை எனக்காகப் பொறுப்பாயாக; இதுதான் எனக்குவரமென்றறி” என்று கேட்டுக் கொண்டாள். அதற்குக் கிருஷ்ணன், “அத்தையே! இந்த உன்புத்திரன் கொல்லத்தக்க குற்றஞ்செய்யினும் இவனுடைய நூறுபிழைகளை நான்பொறுக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். நீ துக்கத்தில் மனத்தை வைக்காதே” என்றுசொன்னார். வீரனை பீமஸேனா! யாதவர்களுக்கு ஸுகத்தைத்தரும் கிருஷ்ணன்தான் தனக்குயமென்று அறிந்திருக்கும் இந்தப்பாவியான சிசுபாலன் அவர் கொடுத்தவரத்தினால் கர்வமடைந்தது மதிக்கெட்டு உன்னை இவ்வாறு யுத்தத்திற்கு அழைக்கிறான்.

அறுபத்தேழாவது அத்தியாயம்.

சிசுபாலவதபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

— ❦ —

(நம்மையிகழ்ந்த சிசுபாலனையும் அவனோடுசேர்ந்த அரசர்களையும்
பீஷ்மர் அவமதித்துப் பேசியது.)

பீமஸேனா! இந்தச்சிசுபாலன் புத்தத்தில் தோலவியடையாத
உன்னை புத்தத்திற்கழைப்பது இவனுடைய சொந்தப் புத்தியினு
லன்று. லோகநாதராகிய கிருஷ்ணனுடைய எண்ணந்தான் இது.
குலக்கேடனும் கெட்டகாலத்தினால் மதிக்கெடவனுமாகிய இந்தச்
சிசுபாலன்போல என்னைத் தூஷிக்கத்தக்க அரசன் இப்புவியில் எவ
னிருக்கிறான்? சிறந்தகைகையுடைய இந்தச்சிசுபாலன், இந்தக்கிரு
ஷ்ணனுடைய சக்தியின் ஒருபாகமென்பது திண்ணம். கிருஷ்ண
னானவர் இவனிடத்திலுள்ள அநதப்பாகத்தை மறுபடியும் எடுத்துக்
கொள்ள எண்ணங்கொண்டிருக்கிறார். லோகவச்சேஷ்டனே! அத
னால்தான் இந்தமதிக்கெட சேதிராஜன் மெல்லலாரையும் மதியா
மல் புலிபோல மிகவும் கர்ஜிக்கிறான்” என்று பீஷ்மர்சொன்னார்.
அப்போது அநதச்சேதிராஜன் அநதப்பீஷ்மா சொல்லைப் பொறுமல்
மிக்ககோபத்துடன் மறுபடியும் அநதப்பீஷ்மருக்கு மறுமொழிசொ
ல்லலானான்.

“பீஷ்மா! நீ கிருஷ்ணனுக்குச்சொல்லுகிற மஹிமையெல்லாம்
கிருஷ்ணனுக்கு எதிரிகளான எமக்கேயிருக்கட்டும். நீ ராஜாக்க
ளுக்குத் துதிபாடம்படிக்கும் வந்திஷயப்போல எப்போதும் ஓயாமல்
இவனை ஸ்துதிசெய்கறாய். பீஷ்மா! அயலரைத்துதிப்பதில் உன்மன
த்திற்கு விருப்பமிருக்குமாயின் நீ இந்தஜனாத்தனைவிட்டு ராஜாக்
களைத் துதிக்கலாம். ராஜசரேஷ்டனும் பாஹ்லீகதேசாதிபதியுமான
இந்தத்தரதனைத் துதி. இவன்பிறக்கும்போதே இந்தப்பூமியைப்பிளந்
தவன். பீஷ்மா! வங்கதேசத்துக்கும் அங்கதேசத்துக்கும் அதி
பதியும் பலத்தில் இந்திரனுக்கொப்பானவனும் சிறந்தவில்லவனைப்ப
வனுமாகிய இந்தக் கர்ணனைத் துதிக்கலாம். சிறந்தகைகையுடைய
வனே! இவனுக்கு இந்தத்திவ்யகுண்டலங்களும் இளஞ்சூரியனைப்
போல ஒளியுள்ளகவசமும் உடன்பிறந்தவையாகக் கடவுளாலேயே
படைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்திரனுக்கொப்பானவனும் ஜயிக்
கவேமுடியாதவனுமாகிய ஜராஸநனை இவன் கைச்சண்டையில்
வென்று அவன்தேகத்தையுமகிழித்தவன். பீஷ்மா! மஹாசத்ரக்
ளும் பிராம்மணசரேஷ்டர்களும் துதிக்கத்தக்கவர்களான துரோ

ணரும் 'அசுவத்தாமாவுமானதகபப்பிள்ளைகளிருவரையும் நீ இடைவிடாமல் துதிப்பாயாக. அதுநன்று. பீஷ்மா' இவ்விருவர்களில் ஒருவர்கோபித்தால் சராசரங்கள் அடங்கின. இப்புவனியில் ஒன்றும் மிச்சமில்லாமல் செய்துவிடுவாரென்பது, என்கருத்து. பீஷ்மா! யுத்தத்தில் துரோணருக்கும் அசுவத்தாமாவுக்கும் ஸமமாகிறததக்க இவர்களுக்கிடான அரசனைக் கடலுழந்தலக்கத்தில் நான் பார்க்கவில்லை. நீ இவர்களைத் துதிககநினைக்கிறதில்லை. அரசர்க்காசனும் சிறந்த கைகளையுடையவனுமாகிய துரியோதனையும் அஸ்திரங்களில்தேர்ந்தவனும் உறுதியான பராக்ரமமுள்ளவனுமாகிய ஜயதரதனென்னும் ராஜாவையும் கிம்புருஷர்கென்னும் தேவர்களுக்குஆசாரியனும் உலகத்திலபெயர்பெற்ற பராக்ரமமுள்ளவனுமாகிய துருமனையும்விட்டு, கேசவனை மஹாவீரனென்று ஏன்சிலாக்கிக்குறிய? பெரியவரும் பாதகுலத்தவருக்கு ஆசாரியருமாகிய சாரத்வதர் என்றுசொல்லப்பட்ட கிருபாசாரியரைவிட்டுக் கேசவனை மஹாவீரனென்று ஏன்சிலாக்கிக்குறிய? வில்லாளிகளிறசிறந்தவனும் புருஷசேஷ்டனுமாகிய ருக்மிணியைவிட்டுக் கேசவனை மஹாவீரனென்று ஏன்சிலாக்கிக்குறிய? பீஷ்மகராஜனையும் சிறந்தசக்தியுள்ள தந்தவகராஜனையும் பகதத்தனையும் யூபகேதுவையும் மகததேசாதிபதியான ஜயதிலேனனையும் விராடதுருபதர்க ளிருவரையும் சகுனியையும் பிருஹத்பலனையும் அவநதிதேசத்தரசர்களான விரதானு விரதர்க்கோபும் பாண்டியராஜாவும் சிறந்தவனுமானசுவேதனையும் மிக்கபெருமபாக்யமுள்ளசங்கனையும் கர்வமுள்ளவிருஷ்ஸேனனையும் பராக்ரமசாலியான ஏகலவ்யனையும் மஹாரதனுணகலிங்கதேசத்தரசனையும்விட்டு, கேசவனை மஹாவீரனென்று ஏன்சிலாக்கிக்குறிய? பீஷ்மா! எப்போதும் ஸ்தோத்திரஞ்செய்வதற்கே உனக்கெண்ணமிருந்தால சல்லியன்முதலான அரசர்களையும் நீஎன்னுதிக்கலாகாது? ராஜாவே! தாமங்களைச்சொல்லும் பெரியோர்கள் முற்காலங்களில கதைகள்சொல்லும்போது நீகேட்டதிலையென்பது திண்ணம். அதற்கு நான்ஏன்னசெய்யலாம்? பீஷ்மா! தன்னையிகழ்வதும் புகழ்வதும் பிறரையிகழ்வதும் புகழ்வதும் பெரியோர்களின் ஒழுக்கமில்லையென்று நீகேட்டிலை. பீஷ்மா! மேலும் புகழ்த்தகாத இரதக்கேசவனை நீ அறியாமையால் அன்புகூர்ந்து துதிப்பதை யாரும்ஒப்பவில்லை. கம்ஸனுடையஆளாகக் கன்றுமேய்த்த துராத்மாவினிடத்தில் வீண் அபிமானத்தினால் உலகமெல்லாவற்றையும் நீஎப்படிச்சுமத்தலாம்? பாதனே! மேலும் உன்னுடையஇந்தப்புத்தி 'தன்னிலைக்குவராது. நீ குலிங்கசகுனியைப்போலென்று

நானே முன்னம்சொல்லியிருக்கிறேன். பீஷ்மா! குலிங்கசகுனி யென்பது இமயமலையின் பின்புறத்திலிருக்கிறது. அதனிடத்தில் எப்போதும் செய்கைக்குமாறான சொற்களே கேட்கப்படுகின்றன. அது தான் அதிகஸாஹஸம்செய்துகொண்டிருப்பதை நினையாமல் 'ஸாஹஸஞ்செய்யாதே' என்று எப்போதும் கூறுகிறது. பீஷ்மா! அற்பப்பிராணியான அந்தப்பறவை இரைதின்னும் சிங்கத்தின்வாயி லிருந்து பற்சநதிலகப்பட்டு வெளியில்தெரியும் மாம்ஸத்துண்டை இழுக்கிறது. பீஷ்மா! சிங்கம் ஒப்பியிருப்பதனால் அதுஜீவிக்கிற தென்பது நிச்சயம். பாபிஷ்டனே! அதுபோலத்தான் நீயுமெப்போ தும் சொற்களைச்சொல்லுகிறாய். பீஷ்மா! அரசர்களிடப்படுவத னால் நீ உபிரோடிருக்கிறாயென்பது திண்ணம். உலகத்தினால் வெறுக் கத்தக்க செய்கைகளையுடையவன் உன்னைப்போல வேறொருவனு மில்லை" என்றான்.

ஜனமேஜயராஜாவே! சேதிராஜனுடைய அநதக்கிஞ்சொல் லைக்கேட்டு அந்தப்பீஷ்மர் அவன்கேட்டிருக்க, "இவ்வரசர்கள் இஷ்ட ப்படுவதனால்லவோ நான்ஜீவிக்கிறேனாம்! நான் இவ்வரசர்களைத் துரும்புக்குங்கூடச் சரியாக நினைக்கவில்லை" என்றுசொன்னார். இவ் வாறு பீஷ்மர்சொன்னவுடன் அங்கிருந்த அரசர்கள் கூவினார்கள். அவர்களிற்சிலர் ஸநதோஷித்தனர். சிலர் பீஷ்மரையிகழ்ந்தனர். சிறந்த வில்லாளிகளாகிய சிலர் பீஷ்மருடைய அநதச்சொல்லைக் கேட்டு, "பாபியும் கர்வியும் வயதுசென்றவனுமான இந்தப்பீஷ்மனை நாம் பொறுக்கத்தகாது. அரசர்களே! இநதக் கெட்டபுத்தியுள்ள பீஷ்மன் யாகப்பசுப்போலக் கொல்லப்படுவதுநலம்; எல்லோரும் கோபித்து ஒன்றுசேர்நது கட்டைத்தணலினால் இவனை எரித்தாலும் எரிக்கலாம்" என்றுகூறினர். இவ்வாறு அரசர்கள்சொன்னதைக் கேட்டபிறகு கௌரவர்களின் பிதாமகரும் அறிவில்சிறந்தவருமான பீஷ்மர் அரசர்களைநோக்கி, "சொல்லுக்குமறுமொழி சொல்வதில் ஒருமுடிவையும் நான் பார்க்கவில்லை. அரசர்களே! நான் சொல்லப் போவதை முற்றிலும்கேளுங்கள். என்னை யாகப்பசுவைப்போலக் கொல்லுவதையாவது கட்டைத்தீயினால் எரிப்பதையாவது செய்யுங் கள். இந்தக்கால்முழுமையும் உங்கள் தலைபில்லவத்தேன். இதோ கோவிந்தன் எங்களால்பூஜிக்கப்பெற்றுப் பின்வாங்காமல் நிற்கிறார். உங்களில் யாருக்கு இறக்க மனம்துடிக்கிறதோ அவன் இப்போதே சக்கரத்தையும் கதையையும் ஏந்தின கண்ணனை யுத்தத்திற்கழைக்க லாம். அவன் வீழ்த்தப்பட்டு யதுவம்சத்தவரான பகவானுடைய தேகத்திலேயே டிரவேசிக்கட்டும்" என்றார்.

அறுபத்தெட்டாவது அத்தியாயம்.

சி சு ப ர ல வ த ப ர வ ம். (தொடர்ச்சி.)

(சிக்பாலன் கிருஷ்ணனை யுத்தத்திற்கழைத்தபோது அவன்
தூற்றங்களைக் கிருஷ்ணன் எடுத்துரைக்கக் கேட்டு
அரசர்கள் யுத்தத்தின் ஹவிலகியது.)

பெருமபராக்ரமமுள்ளசேதிராஜன் பீஷ்மர் சொல்லைக்கேட்ட
தும், வாஸுதேவருடன்போர்புரியக்கருதி வாஸுதேவரைநோக்கி,
“ஓ! ஜனார்த்தனா! உன்னையழைக்கிறேன். என்னுடன் சண்டை
செய்; பாண்டவர்களெல்லாரையும் உன்னையும் இப்போதேகொல்லப்
போகிறேன். கிருஷ்ணா! பாண்டவர்கள் எவ்விதத்திலும் உன்னு
டன்சேர்த்தே என்னல்கொல்லதகுந்தவர்கள். அவர்கள் அரசர்
களைவிட்டு அரசனல்லாத உன்னைப் பூஜித்தனானறே? அரசனல்லாத
வனும் தாஸனும் கெட்டபுத்தியுள்ளவனும் புறஜக்குத்தகாதவனும்
மாகிய உன்னைத் தகுந்தவனைப்போலச் சிறுபிள்ளைத்தனமாகப் பூஜி
த்தபாண்டவர்கள் வதனூசெய்யதக்கவர்களென்பதே என்கருத்து”
என்றுசொன்னான். ராஜச்ரேஷ்டரான ஜனமேஜயரே! ‘பராக்ரம
சாலியான அந்தச்சிக்பாலன் இவ்வாறுசொல்லிப் புவிபோல்திரைந்து
எல்லாப்பிராணிகளும்பார்த்திருக்கையில் மிகக்கோபமுற்று எல்லா
அரசர்களோடுங்கூட யுத்தஸந்நாஹஞ் செய்துகொண்டு தர்மராஜ
ருடைய யாகத்தைக்கெடுக்கும் எண்ணத்துடன் விரைவாகச்சென்
றான். அதன்பிறகு, கேசியைக்கொன்றவரும் பகைவரையழிப்பவரு
மாகிய கேசவர் சக்கரத்தையும் கதையையும் கையிலேறிக்கொண்டு
தாருகனென்னும்ஸரதியினால் கொடிகட்டி அலங்கரிக்கப்பட்டதும்
ரதங்களுள் உத்தமுமான தமதுரதத்தினருகிற்சென்று பீஷ்மரால் கை
கொடுக்கப்பெற்று அதன்மேலேறினார். கெட்டஸ்வபாவமுள்ள அந்
தச்சிக்பாலனால் கோபம்மூட்டப்பட்ட அரசர்களனைவரையும் கிரு
ஷ்ணபகவான் ஒற்றைத்தேராளியாக யுததத்தில்ஸரதித்தார். அப்
போது கருடக்கொடிகட்டினரதத்திலிருப்பவரும், உதயகாலஸூர்ய
னைப்போலத் தம்ஒளியினால் பிறருக்குத் தாபத்தைபுண்புண்ணிக்
கொண்டு வில்லிலநானேறிடுகிறவரும், உயர்ந்த புஷ்பரதத்திலிருக்
கும் இரண்டாவதுமனம்தனைப்போன்றவரும், தாதுகமலர்போன்ற
கண்களையுடையவருமான கண்ணபிரானை அரசர்களனைவரும்கண்ட
னர். அவ்வாறு தம்பராக்ரமத்தினால் கொளுத்துகிறவர்போல ஸஞ்

சரிக்குமகண்ணனைக்கண்டு அரசாசன பரவசாகளாங்கி கிருஷ்ணனுக்குத் தக்கமரியாதையைச்செய்தனர். ஜனமேஜயராஜாவே ! சிறந்த கைகளைபுடையவரும் அஸுரச்ரேஷ்டர்களையழிப்பவரும் பகைவர்களானவீரர்களைக்கொல்லுகிறவருமாகிய அநதயாதவவீரர் அவ்வரசர்களைநோக்கி இன்சொல்லாகச்சொல்லலானார். “அரசர்களே ! நீங்க ளெல்லோரும் என்கட்டினையினால் அச்சமற்றுச் சேனைகளுடன்செல்லுங்கள். தான்கெட்டஇந்தப்பாவி உங்களையும் கெடுக்கலாகாது. இவன் எங்களுக்கு முற்றிலும்பகைவன் ; யாதவர்களை ஹிம்ஸைசெய்பவன் ; யாதவகுலத்துப்பெண்ணின்மகனுயிருந்தும் யாதவர்களிடத்திலேயே மிக்கபகைகொண்டாடுகிறான். அரசர்களே ! கொடியசெய்கைக்காரனாகிய இவன் எனக்குஅததைமகனுயிருந்தும் நாம் பிராக்ஜ்யோதிஷ நகரத்திற்குச்சென்றதையறிந்த துவாரகையைக்கொளுத்தினான். முன்னே போஜராஜனாகிய உக்ரஸேனன் ரைவதகமலையில் விளையாடிக்கொண்டிருக்கையில் யாதவர்களைவரையும் அடித்தும சிறைபிடித்தும தன்ஊருக்குத் திருப்பிச்சென்றான். எந்தநதை அசுவமேதயாகத்துக்காகக் காவலாளிகளின்காப்புடன்விடுத்த குதிரையை யாகத்திற்கிடையூறுசெய்வதற்காக இரதக்கொடுநினைவுள்ள இவன் ‘கொண்டுபோனான். குற்றமற்ற பபருவென்னுமயாதவனுடைய மனைவி தந்தேசத்திலிருந்து ஸௌவீரதேசத்துக்குப்போனபோது அவன்இஷ்டப்படாமலிருந்தும் தனது காமமயக்கத்தினால் அவனை எடுத்திக்கொண்டுபோனான். இவன் தனதுமாதலனுக்குத்தீங்கிழைப்பவனாக மாயையினுலமறைந்து விசாலனுடைய புதல்வியாகிய பத்ரையென்பவளை அவன் துயரப்படும்படி குரூரர்களையும் அநதகர்களையும்கொன்று அவர்களின் மனைவிகளையழவைத்துக் கருசதேசத்தரசனுக்காகக் கொண்டுபோனான். கெட்ட எண்ணமுள்ளஇவன் எந்தநதையினால்வரிககப்பட்டவரும் பதிவ்ரதையும் விசாலராஜன்ஓபண்ணுமான பதரையைப் பரபரப்புடன் உள்ளேயேவேசித்துஎடுத்தான். ‘இவன் என்னைஜயிக்கக்கருதிக் கருசராஜாவுடன் ஸ்நேஹஞ்செய்துகொண்டு ஜராஸநதையைபித்து என்க்குஇன்னதவற்றைச்செய்தான். அரசர்களே ! அவற்றையெல்லாம் நான் எண்ணமுடியாது. இவ்வாறு ‘இவன் யாதவர்களுக்கு எல்லையில்லாததீங்குகள்செய்தவன். இவன் மிக்கபடமாகவே நம்முடைய விஷயத்தில் அனேககார்யங்களைச்செய்தான். ‘இவனைக்கொல்லுதற்குரியகுற்றங்கள் நூற்றைநாமபொறுப்போம்’ என்று இவன் தாயாருக்கு நான் செய்த கொடியசபதங்களினால் நான்கட்டுப்பட்டிருந்

தேன். அவ்வாறாகவே இவ்வேயழிப்பதற்குரிய குற்றங்கள் நூறும் என்னுல்பொறுக்கப்பட்டன. இவ்வேக்கொல்லுகிறகாலமாகிய இந்த ஸமயத்தில், நான் எவ்வகையிலும் பொறுக்கக்கூடாத பிழைகள் இரண்டுள்ளன. ‘யாகததுக்கிடையூறுசெய்பவனைக் கொல்வேன்; பாண்டவர்களுக்கு விரோதியைக்கொல்வேன்’ என்ற இரண்டுவிவகைநிச்சயம எனக்கு இருக்கிறது. அதை நான் எப்படி மாற்றுவேன்? எந்தநதையின்ஸதேஹாதரிக்காக மிகப்பெருநதுயரத்தை நான் பொறுத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். நதகாலத்தினுல இந்தக்குற்றம் இப்போது எல்லாராஜாக்களின் முன்னிலையிலும் நடந்திருக்கிறது. இப்போது என்விஷயத்தில் இவன் அளவுக்குமீறிசெய்த அக்ரமத்தை நீங்களே பார்க்கிறீர்களல்லவா? நீங்கள் பாராமலிருக்கும்போது செய்தவற்றையும் நீங்களே ஊஹித்துத்தெரிந்துகொள்ளலாம். எல்லாராஜாக்களும்நிரமபின ஸதஸில இவன் காவததோடுசெய்த “இந்தவதத்திற்குரிய அக்ரமத்தைமட்டும் நான் பொறுக்கமுடியாது. இறப்பதற்கு ஆசையுள்ள இந்தமுடன் ருகமிணியின்மேலு ஆசைகொண்டிருந்தான். சூதரன் வேதமோதலைப்பெருத்தபோல இவன் அநதஇஷ்டத்தை அடையாமற்போனான்” என்றார்.

அங்கே சேர்ந்திருந்த அவ்வரசாக்களனைவரும் இவ்வாறு சிசுபாலனைப்பற்றிய துஷணையைக் கண்ணன் சொல்லக்கேட்டனர். வாஸுதேவருடைய சொல்லைக்கேட்டவுடன் சேதிராஜனையிகழ்ந்தனர். ரதத்தின்நடுவில் சேதிராஜன் கோபத்தோடு வில்லெடுத்த அம்புகளைத் தொடுப்பதைக்கேட்டும் பார்த்தும் அரசர்களனைவரும் மிக்க பயமுற்றது, சேதிராஜனைச் சேனைத்தலையில் விட்டுவிட்டு விரைந்துஓடினர். சிறந்தபராக்கிரமமுள்ள சிசுபாலன் அநதக்கிருஷ்ணன் சொல்லைக்கேட்டு இரைச்சலுள்ள அட்டஹாஸஞ்செய்து கிருஷ்ணனைப்பார்த்து, “கிருஷ்ண! ருகமிணியை நான்முதலில்வரித்தததாக ராஜஸபையில் விசேஷமாகச்சொலலியும் நீவெடகப்படாமலிருப்பதேன்? மதுஸூதனு! உன்னைவிட வேறுஎந்தப்புருஷன் தன்மனைவியை வேறொருவன் முன்னுல்வரித்ததாகஅறிந்து அதைச்சான்றோரிடம் விளம்புவன். கிருஷ்ண! உனக்கு என்விஷயத்தில் விசுவாஸமும் பொறுக்கவிருப்பமுமிருந்தால் பொறு. இல்லாவிட்டால் பொறுதே. நீ கோபமுற்றாலும் அனுக்ரஹமுற்றாலும் என்னால் எனக்கு என்ன ஆகும்?” என்றான். ஜனமேஜயரோ! அநதச் சிசுபாலன் அவ்வரசர்களனைவரும் கிருஷ்ணனுடைய மஹிமையினாலேயே வலிமையற்றுக் குதிரைகளோடும் காலாட்களோடும் தேர்களோடும் யானை

களோடும் ஒடிப்போனதைக்கண்டு கோபத்தினால் சிவந்தகண்களுடன் விட்டிற்பூச்சி தீயையெதிர்த்துப்போவதுபோல ஒற்றைரத்தினாலேயே கிருஷ்ணனை எதிர்த்துச் சென்றான்.

அறுபத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

சி சு ப் ப ல வ த ப ர் வ ம். (தொடர்ச்சி.)

(சிகபாலனுக்கும் கிருஷ்ணனுக்கும் யுத்தம்ஆரம்பித்தபோது உண்டானதுநீழ்மீத்தங்கனையும் அவற்றின் லக்ஷணங்களை யும்பற்றி யுதிஷ்டிராகீது நாரதர் உரைத்தது.)

அப்போது புத்திமான்களிற சிறந்தவராகிய யுதிஷ்டிரர், சிகபாலன் யுத்தத்திற்காக ஸன்னாஹமசெய்துகொண்டிருந்ததைக்கண்டு, நாரதரிடம், “ஓ! மஹரிஷியே! ஆகாயத்திலும் பூமியிலும் எவ்விடத்திலும் உங்களுக்குத் தெரியாதது ஒன்றுமில்லை. இப்போது அரசர்களின் நாசக்குறிப்பாகப் பூமியிலும் ஆகாயத்திலும் பலவகைகளான எந்த உத்பாதங்களும் அபசகுனங்களும் உண்டாகின்றனவோ அவற்றையெல்லாமபற்றி உம்மிடத்தில கேட்கவிரும்புகிறேன்” என்று கேட்டார். இவ்வாறுகேட்ட சிறந்தபுத்திமானான தர்மராஜருக்குச் சிறந்தஅறிவுள்ளவரும் பெருமபுகழ்பெற்றவருமான நாரதமுனிவர் எல்லாவற்றையும் தெளிவாகச் சொல்லலானார்.

“குருச்சோஷ்டனே! ஜ்யோதிஷசாஸ்திரம் கற்றுணர்ந்தவன் கிரஹங்களின் பாக்ரமத்தையும் செல்லுமவழியையும் சேருதலையும் உச்சத்தையும் ²ஆரோஹணத்தையும் ஒன்றையொன்று எதிர்த்துச் செல்வதையும் கிரணங்கள்சேருவதையும் முயற்சியோடிருப்பதையும் நிலைகுலைதலையும் காணக்கூடிய கிரஹங்கள்காணப்படாதிருத்தலையும் காணக்கூடாதவைகாணப்படுதலையும் நீசமடைதலையும் ஏற்றக்குறைவுகளையும் நிறத்தையும் இடத்தையும் பலாபலங்களையும் முழுதும் பரீக்ஷிக்கவேண்டும். இவ்வுலகத்தில் தெய்விகமாக உண்டாக்கப்பட்ட உத்பாதங்கள் பூமியைச்சார்ந்தவை முதலிலும், ஆகாயத்தைச்சார்ந்தவை பிறகும் உண்டாகின்றன. ஸூரியன் மேற்றிசையிலிருக்கும் போது எல்லாப்பொருள்களின் நிழலும் கிழக்கேதிரும்பாமலிருந்தால் தோல்விக்கு அஃது ஓர்அடையாளம். எப்போது கிராமங்களிலுள்ள ³தலைமையான மரங்களின்நிழல் வெயிலில்லாமலிருக்கும்

¹ எரிகொள்ளி விழுதல் முதலிய அபசகுனங்கள்.

² மேற்செல்லுதல்; அல்லது அபிவிருத்தி.

³ மூலத்தில் ‘சைத்யகா’ என்றிருக்கிறது.

போது) பிரதிபிம்பம்போலத் தெளிவாகக்காணப்படுகிறதோ அப் போது பெரிய அச்சத்தையறியவேண்டும. கிராமங்களின் தலைமையானவர்கள் இலைகள்உலர்ந்தும் இலைகளும்தளிரகளும் (அகாலத்தில்) உதிர்ந்தும் துளிராகள்கெட்டும் போமாயின் அப்போது நாசத்தைச் சொல்லவேண்டும. கிராமவிருகூங்கள், செழித்தஇலைகளும் தளிர்களுமுள்ளவையாகவும் விருத்தியடைகிறவையாகவும் காணப்படுமாயின் அப்போது கீழ்மத்திறகு ஸந்தேஹமில்லை. பூவின் மேல்பூவும் காயின்மேல்காயும் சேர்ந்தஉண்டாகுமாயின் அப்போது ராஜாவாயினும் ராஜாவைப்போன்றவனுயினும் மரணமடைவான். கார்காலம் சரதகாலம் பனிக்காலம் வஸந்தகாலம் ஆகியஎல்லாக்காலங்களிலும் அவ்வக்காலத்திற்குரியவையல்லாத மலர்களும் கனிகளும் உண்டாகுமாயின் தேசத்தில் கலக்கத்தைஉரைக்கவேண்டும். அகாலத்தில் நதிகளபெருகுவதும் மஹாபயத்திற்குகூறிப்பாரம். சிலாக்யமான மரமானது பூஜிக்கப்பெற்றதாயினும் பெருத்தாயினும் காற்றினால்முறிக்கவாவது பெயர்க்கவாவது சாய்க்கவாவது படுமாயின் அகனியபத்தையாவது வாயுபயத்தையாவது அறியவேண்டும. சிறந்தமனிதனாவது அழிந்துபோவான். திசைகளெல்லாம் எரியுமாயின் ராஜாக்களுக்கு மாறுதல்கள்உண்டாகும். வெட்டித் தள்ளப்பட்டமரம் சரதம்செய்யுமாயின் அதனுடன்கூட அநதராஜ்யமே விழுந்துபோகும். ஆதலால், மரத்தைவீழ்த்தலாகாது. மரத்தை ஒருவன்வெட்டுவிப்பானாயின் அநதமரம் அவன்மேல் அதற்காகக் கோபிக்கும். வெட்டினவனுடையபயத்தவனும் அம்மரத்திற்குடையவனும் உடனேயழிவார். தேவதாவிக்கிரஹங்கள் விழுவதும் மண்டபங்களிடிவதும் மலைகள் அசைவதும் தோலவிக்குறிகள், இரவில் வானவில்லைக்கண்டாலும் அதனாலபெருமபயமுண்டு. பரதச்ரேஷ்டனே! ஆனால், அதைககண்டவனுக்குமட்டும் பயமுண்டாகுமேயன்றி மற்றவனுக்கு இராது. இரவில் வானவில்லைக்கண்டவன் உடனே அநதத்தேசத்தை 'விடக்கடவன்.' எங்கே தேவதாவிக்கிரஹங்கள் ஆடவும் கூவவும் நகைக்கவும் கண் திறக்கவும் கண்மூடவும் செய்கின்றனவோ அநதத்தேசத்தில் கலகத்தைச் சொல்லவேண்டும. 'கற்களினின்றும் நீர்க்கசிவுகளும் மற்றஎவ்வகையான மாறுதல்களும் உண்டாகுமாயின் அவை பயத்திற்குஅடையாளங்கள்; பெரியமனிதர்களாயினும் பரிஜனங்களோடுகூடிய அரசனாயினும் இறந்துபோவார்கள்; நகரத்தில் வியாதிபாவது உண்டாகும்; ராஜ்யத்திலும் தேசத்திலும் கலக்கங்களாவதுஉண்டாகும். தேவதைகளின் ஆலயங்களி

லும் ராஜாக்களின் அரண்மனைகளிலும் பூஷணசாலைகளிலும் ஆபுத சாலைகளிலும் தேன்கட்டப்படுமாயின் அபபோது அநதத்தேசமே மேலானபலவானால் அழிக்கப்படும். அநதத்தேசத்தில் திடீரென்று பயமுண்டாகுமென்றே சொல்லவேண்டும். மரத்திலிருந்தும் யானையின் தந்தத்துணியிலிருந்தும் காளைபாட்டின் கொம்பிலிருந்தும் சிவந்தரத்தம்பெருகுமாயின், மரத்திலிருந்துவதனால் தேசம்போவதும் யானைத்தந்தத்திற் பெருகுவதனால் அரசுமாறுவதும் மாட்டுக்கொம்பிற் பெருகுவதனால் பசுக்களுக்குப் பிராமணாளுக்கும் நாசமுண்டாகுமென்று சொல்லலாம் ராஜாவே' ராஜாவின்குடை தரையில் விழுமாயின் அவ்வரசனும் அவன்ராஜ்யமும் உடனேயழிந்துவிடும். தேவாலயங்களிலும் ராஜகிருகங்களிலும் யானைகட்டுகிற இடங்களிலும் வேறுபாடு காணப்படுமாயின் அநதத்தேசத்திற்கும ராஜாவுக்கும் ஊருக்கும் பீடையுண்டாகும். கொடிய 'அனுவிருஷ்டிபயத்தையும் பெருமபஞ்சத்தையும் சொல்லவேண்டும். தேவதாவிக்கூறுங்களின் கைகள் ஓடிவதனால் கிருஹஸ்தர்களுக்குப் பயமுண்டாகும். (அவற்றின்) ஆயுதம் ஓடிநதால் ஸேனாபதி இறப்பென்றறியவேண்டும். புதிதாகவந்த தேவதாவிக்கூறும ஆறுமாதத்திற்குள் இடத்தில் நிலைபெறுத்தப்படாமற் போமாயின் அநநகரத்தை ராஜாவிட்டுவிடுவான். பூமிவெடித்தாலும் சபதம்செய்தாலும் இடிந்துவிழுந்தாலும் அநதத்தேசத்தது அரசன் இறப்பான். தேசமும்செகும். ஏண்பதம், ஸர்ப்பம், மிண்டிபம், தீபயகம் என்னும் பாம்புஜாதிகளைத் தவிர விழுங்குமாயின் அங்கே ராஜநாசம் உண்டாகும். அன்னமானது ஒன்றும்சேர்க்கப்படாமலும் சமைக்கப்படாமலும் அதிகப்படுமாயின் அநதத்தேசத்தார் நோயுற்று இறந்துபோவார். அநத அன்னத்தை அவர்கள் புசிப்பார். புதிஷ்டிரா' (தடாகமமுதலிய) ஜலாசயங்களில் நீர்பொங்கினாலும், மரமுதலிய ஸ்தாவரங்களில் தண்ணீர் உண்டானாலும் அங்கிருந்துவெளிப்பட்டாலும், பெண்கள் காலில்லாமலாவது மூன்றுகால்கள் இரண்டுதலைகள் நான்குக்களோடுகூடவாவது இருக்கும் குழந்தையைப்பெற்றாலும் அநதத்தேசத்திற்குத் தோல்வியைச் சொல்லவேண்டும். வெள்ளாடுகளும் செம்மறியாடுகளும் பெண்களும் பசுக்களும் மற்றுமுள்ளபலஜாதிகளும் இயற்கைக்கு மாறான ஸந்திகளைப் பிரஸவித்தால் அநதத்தேசத்தில் தோல்வி நிச்சயம். நதியானது கலங்கிவிடலமாக எதிர்நோக்கிச்சென்றாலும் திசைகள் ஒளியில்லாமற்போனாலும் அவை தோல்விக்குறிகளாம். பாரதனே!

இவையும் பூமியையும் ஆகாசத்தையும்சேர்ந்த மற்றுமுள்ள சகுனங்களும் கிருஷ்ணனாலேயே உண்டாகின்றன. பாரதனே! சந்திரஸூர்யர்கள், க்ரஹங்கள், ரக்ஷத்தீரங்கள், காற்று, நீர், நிலம் இவையனைத்தும் கிருஷ்ணனிடமிருந்து உண்டானவை. எந்தத்தேசத்துக்குக்குறைவையாவது விருத்தியைப்பாவது கிருஷ்ணன் செய்யவிரும்புகிறாரோ அந்தத்தேசத்தில் அததற்குத்தக்க சகுனங்களை இவரேஉண்டு பண்ணுகிறார். அப்பா! அந்தக்கிருஷ்ணன் இப்போது தமமாலுண்டான நிமித்தங்களாலேயே சேதிராஜனான சிசுபாலனுக்கு நாசம் வந்திருப்பதைத்தெரிவிக்கிறார். ஸந்தேஹமில்லை. ராஜாவே! இதோ பூமிஅசைகிறது. கெட்டகாற்றுவிசைகிறது. பருவமில்லாத காலத்தில் ராஹு சந்திரனைப்பிடிக்கிறான். இடிகளோடு எரிகொள்ளிகள் விழுகின்றன. இருள் மிகுதியாகுண்டாகிறது. சிசுபாலனையழிப்பதற்காக இருதக்கிருஷ்ணன் விருத்தியடைகிறார்” என்றார். தேவரிஷியாகிய நாரதர் இவ்வாறுசொல்லி ஓய்ந்தார். புருஷஸிம்மங்களான சிசுபாலனுக்கும் கிருஷ்ணனுக்கும் அந்தயுத்தம் நேரந்தபோது அவ்வரசர்கள் பயங்கரமான அனேகம் தூர்நிமித்தங்களைக் கண்டனர். பாரதரே! ராஜாவே! அப்போது அவ்விடத்தில் எல்லாத்திசைகளிலும் நரிகள் காணப்பட்டு அம்மங்களகரமான அவற்றின், ஊளைகளும் கேட்கப்பட்டன. மரங்களும் காடுகளும் மலைகளும் அடங்கின பூமியனைத்தும், சபதித்தது. அமாவாஸ்யையல்லாததினத்தில் மதபான்னத்தில் ஸூர்யனை ராஹு விழுங்கினான். வீரரே! எல்லார்த்னங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட சிசுபாலன்கொடியின்மேல் கூர்மையான மூக்குள்ளகமுகு ஆகாயத்தினின்றும் இறங்கி உட்கார்ந்தது. அந்தயுத்தம் நேரந்தபோது காடுகளிலும் நாடுகளிலுமுள்ள மிருகங்களும் பணிகளும் அங்கே வேகமாக உத்ஸாஹத்தோடு சேர்ந்து பயங்கரமாகக்கூவின. கிருஷ்ணன் கோபித்தபோது பூமியிலும் ஆகாயத்திலும் இவ்வகையான கொடிய தூர்நிமித்தங்கள் காணப்பட்டன.

எழுப்தாவது அத்தியாயம்.

சிசுபாலவதுபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(சிசுபாலவதம்.)

பிறகு சேதிதேசாதிபதியான சிசுபாலன், பெரியவில்லைநானேறிட்டு ஹ்ருஷீகேசரான மதுஸூதனரை எதிர்த்துச்செல்லும்போது அவரைப்பார்த்து, “ஓ! மாதவா! எனக்கு நீ ஒரு சத்ருவே

பிடுக்கியும். ஆகையால், இப்போது உன்னைக் கொன்றுவிட்டுப் பிறகு கடல்குழந்தபுவனியை ஆள்வேன். வாஸுதேவா! நான் உன்னோடு வெகுதூரமாகவிரும்பின இருதேர்ச்சண்டை எனது பாக் கியத்தினால் இப்போது எனக்குநேர்நிறுக்கிறது. ஆ! ஆ!! இப் போது உன்னையும் பிஷ்மனையும் பாண்டவர்களையும் சேர்த்துக் கொல் லப்போகிறேன்” என்றுசொன்னான். அநதச்சிசுபாலன் இவ்வாறு சொல்லி, சாண்பிடிக்கப்பட்டுக் கூர்மையானமுனையுள்ள உக்ரமான பாணங்களினால் யுத்தத்தில் கிருஷ்ணனையடித்தான். சேதிராஜ னுடைய வில்லினின்றும் வெளிப்பட்ட கமுகுஇறகுகள்கட்டப்பட்ட அந்தஅம்புகள் அரவங்கள் மலையிற்பிரவேசிப்பதுபோலக் கிருஷ்ண னிடத்தில் பிரவேசித்தன. அந்தச்சிசுபாலன் பாணங்களையெடுப்ப தற்கும் விடுபதற்கும் இடையிலுள்ளகாலம் ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரிக் கும் காற்றின்நடைபோல யாவர்க்கும் புலப்படாமலிருந்தது. அம்பு களின் கோவைகளென்னும் நீர்த்தாரைகளையாவிக்கும் சேதிராஜ னென்னும் மஹாமேகமானது மலையின்மேல் மேகம்வாடிப்பது போ லக் கிருஷ்ணன்மேற் பொழிந்தது. வீரர்களாகிய சத்ருக்களையழிப் பவரும் சிறந்தகைகளையுடையவருமாகிய கிருஷ்ணன் உடனேதம் சார்ங்கமென்னும் விலலில் அம்புதொடுத்ததுக்கொண்டு ஸுரீதனை நோக்கி, “ஓ! சேதிராஜாவே! எனதுஉக்ரமான இரதப்பெரியபாணம் சிறந்தவஜ்ராயுதம் மலையைப்பிளப்பதுபோல உன்னைவிரைவாகப் பிளக் கத்தக்கது” என்று சொன்னார். கோவிந்தர் இவ்வாறு சொல்லும் போது சேதிராஜன் மறுபடியும் அனேகமகூர்மையான அம்புகளைக் கிருஷ்ணனைக் குறிப்புவைத்து எய்தான். பராக்ரமசாலியான கிருஷ் ணன் அவன்பாணங்களாலடிக்கப்பட்டு, தமதுசார்ங்கத்தை வளைத் துக் கூர்மையான பாணங்களை நூற்றுகணக்காகவும் ஆயிரக்கணக் காகவும் விடுத்தார். அநதச்சேதிராஜன் அநதப்பாணங்களையும் அம்புகளைப்பொழிந்தது துணிததுவிட்டு உடனே வேறு ஆறுபாணங் ளினால் கிருஷ்ணனையும் அடித்தான். உலகத்திற்குத் தநதையான கிருஷ்ணன் உடனே அஸ்திரத்தைவிட்டார். சிறந்தகைகளையுடைய சிசுபாலன் அநத அஸ்திரத்தை அஸ்திரத்தினாலேயே தடுத்தான். அதன்பிறகு பலமும பராக்ரமமுமுள்ள சிசுபாலன் கோபித்துத் தாழ் நத கணுக்களோடுகூடிய லக்ஷம்பாணங்களை வஸுதேவபுத்திரரான கிருஷ்ணனைச் சுற்றிலுமிறைத்துக் கர்ஜித்தான். பகைவர்களான வீரர்களைக்கொல்லுகிறவனான சிசுபாலன் கிருஷ்ணனைநோக்கி, மிக்க கோபத்துடன், “இப்போது என்பாணங்கள் யுத்தத்தில் உன்தேகத்

தைப் பிளக்கப்போகின்றன. உன்னையும் உனதுபுத்ரர்களையும் அமைச்சர்களையும் பராக்ரமசாலிகளான பாண்டவர்களையும் கொன்று சிறந்த புத்தியுள்ள ஜராஸந்தன், கம்ஸன், கேசி, 'நரகன் இவர்களுடைய கடனையும் அப்படியே, தீர்த்துக்கொள்ளப் போகிறேன்' என்று சொன்னான். இவ்வாறுசொல்லிக் கோபத்தினுற் சிவந்தகண்களையுடைய சிசுபாலன், நாற்புறங்களிலும் பாணங்களைவாங்கித் துக்கிருஷ்ணனை மறைத்தான். பிறகு கிருஷ்ணன் அஸ்திரத்தினாலேயே அனேகபாணங்களையும் அறுத்துப் பாணவர்ஷங்களினால் சிசுபாலனையும் மறைக்கத்தொடங்கினார். மஹாரதர்களான அவ்விண்ணவீரர்களும் மறைந்துபோனதைக்கண்டு அவ்விருவரையும் எல்லாப்பிராணிகளும், “ நல்லது, நல்லது ; இப்படியப்பட்டயுத்தம் இதற்குமுன் நாங்கள் கண்டதிலலை ” என்று புகழ்ந்தன. பிறகு சிசுபாலன் மூன்று பாணங்களினால் கிருஷ்ணனை உடனே அடித்தான். கிருஷ்ணனும் அந்தயுத்தத்தில் ஐந் துபாணங்களினால் சிசுபாலனை அடித்தார். பல சாலியான கிருஷ்ணன் மறுபடியும் எழுபதுபாணங்களினால் சிசுபாலனை அடித்தார். கிருஷ்ணனால் அதிகமாக அடிக்கப்பட்ட சிசுபாலன் கோபம்மேற்கொண்டு கூாமையான பாணங்களினால் கிருஷ்ணனை மார்பிலடித்தான். அவன் மறுபடியும் ஸமயமபார்த்து மூன்று பாணங்களினால் கிருஷ்ணனையடித்துக் காஜித்தான். பிறகு மிகக் கொடியுத்தத்தை அவ்விருவரும் வேகமாகச்செய்தனர். அப்போது யுத்தத்தில் அவ்விருவரும் நகங்களால் புலிகள்போலவும் தந்தங்களினால் மஹாசங்கங்கள் போலவும் கோரப்பற்களினால் சிங்கங்கள்போலவும் கால்களினால் கோழிகள்போலவும் கூர்மையான பாணங்களினால் ஒருவரையொருவர் பிளந்தனர் ; அப்போது கோபித்து மிகச் சிறந்தசரமாரியைப் பொழிந்தனர். அவ்விருவரும் புருஷச்ரேஷ்டர்களும் பாணங்களாலேயே பாணங்களைத்துணித்து மலிதர்களுக்கு முடியாத பயங்கரமான அஸ்திரயுத்தத்தைச் செய்தனர். பராக்ரமசாலியான சிசுபாலன் ஆக்னேயாஸ்தரத்தையிடுதான். கிருஷ்ணன் உடனே அதைவாருணஸ்தரத்தினால் அழித்தார். சிசுபாலன் உடனே குபேராஸ்தரத்தைப் பிரயோகித்தான். ஜகத்பிரபுவான கண்ணன் அதைக் குபேராஸ்தரத்தினாலேயே விரைவாக அழித்தார். பிறகு காலத்தினால் மதிப்பின சிசுபாலன் கோபித்து யமாஸ்தரத்தைப்பிரயோகித்தான். கிருஷ்ணன் யமாஸ்தரத்தினாலேயே யமாஸ்தரத்தையடித்தார். கிருஷ்ணபகவான் கந்தாவாஸ்தரத்தினால் கந்தாவாஸ்தரத்தையும், மாணவாஸ்தரத்தினால் மாணவாஸ்தரத்தையும், வாயவ்யா

தஸ்ரத்தினால் வாயவ்யாஸ்தரத்தையும், ரௌத்ராஸ்தரத்தினால்ரௌத்ராஸ்தரத்தையும், ஐந்திராஸ்தரத்தினால் ஐந்திராஸ்தரத்தையும், வைஷ்ணவாஸ்தரத்தினால் வைஷ்ணவாஸ்தரத்தையும் அடித்தார். மஹாபலசாலியான அவர்கள் இவ்வாறு அஸ்தரங்களைப்பிரயோகித்து யுத்தஞ்செய்தனர். பலசாலியான சிகபாலன் பிறகு யுத்தத்தில் மாயையையுண்டாக்கி, கதாயுதங்கள், முஸலங்கள், சக்தியாயுதங்கள், தோமரங்கள், அம்புகள், கோடாலிகள், முசுண்டிகள் இவற்றைக் கிருஷ்ணன்மேற் பொழிந்தான். கேசியைக்கொன்றவராகிய கிருஷ்ணபகவான் அவற்றையெல்லாம் வீணுகாத அஸ்தரத்தினால் அழித்தார். யுத்தத்தில் சேதிராஜன் மிகக்கொடியகல்மழைபொழிந்தான். பிரபுவானவர் கோபித்து அதை வஜ்ராஸ்தரத்தினால் பொடிசெய்தார். அதன்பிறகு சேதிராஜன் பயங்கரமான ஜலவாஷத்தைப் பொழிந்தான். கிருஷ்ணபகவான் வாயவ்யாஸ்தரத்தினால் அதை நூறுகூறுக்கி விலக்கிவிட்டார். மஹாரதரானகிருஷ்ணன் சிகபாலனுடைய மாயைகளெல்லாவற்றையும் அடித்துச் சமயநேரம் அவனுடன் ஸமயுத்தம்செய்தார். தமகோஷன்மகனுள் அநதச்சேதிராஜன் பாணயுத்தஞ்செய்துகொண்டே கிருஷ்ணனைப்பயமுறுத்தி, “இப்போது என்பாணங்கள் கிருஷ்ணனைக் கிருஷ்ணனாயில்லாமற்செய்யட்டும்” என்று துணிவாகச்சொன்னான். துஷ்டபுத்தியுள்ளவனும சிறந்த வீரனுமானசிகபாலன் இவ்வாறுசொல்லிக் கிருஷ்ணன்மேல் உக்ரமான சரமாரிபொழிந்தான். ஒரு நொடிநேரத்தில் பாணங்களினாலறுக்கப்பட்ட அங்கங்கையுடைய கண்ணிரான் மதயானையானது மதஜலத்தைப்பெருக்குவதுபோல ரக்தத்தைப்பெருக்கினார். மஹாத்மாவானகிருஷ்ணனுடையஸாரதியும் ரதமும மலைகள்போன்ற குதிரைகளும் பாணங்களால் மறைக்கப்பட்டுக் காணப்படாமற் போயின. கிருஷ்ணன் அநதநிலையிலிருந்ததைக்கண்டு பிராணிகள் கதறின. அப்போது தாருகனென்னுப்ஸாரதி யாதவசரேஷ்டரானகிருஷ்ணனை நோக்கி, “மாதவரே! இப்படிப்பட்டசண்டையை இதற்குமுன்னான் கண்டதில்லை. உமது பிரபாவத்தினால் நிற்கலாமென்றுநிற்கிறேன். ஜனர்த்தனரே! இல்லாவிட்டால் என்உயிர்நில்லாது. கோவிந்தரே! ஆதலால், நன்றாகஆராய்ந்து உடனே இவனைவதஞ்செய்யக்கடவீர்” என்றான். இவ்வாறு ஸாரதியினாற்சொல்லப்பட்டகேசவர், (அவனைநோக்கி), “இவன் முன்னே தேவர்களுக்குச்சத்துருவும் வரம்பெற்றதனால்உர்வமடைந்தவனும அதிகபலசாலியுமான ஹிரண்யகசிபுவென்னும் அஸுரனாகஇருந்தான். பிறகு அதிகப்பராக்ரமசாஸி

யான ராவணனென்னும் ராக்ஷஸனுக்கப்பிறந்தான். அநதபபலத்தின் வன்மையினாலேதான் வன்பலத்தை மதிக்கவில்லை, இந்தத்தூராத் மாவுக்கு, ஒவ்வொருகாலத்திலும் நானே மீமனையிருப்பவன். ஸாரதியே! ஆதலால், அச்சப்படவேண்டாம். நானிருக்குமபோது இவனென்றுமில்லை” என்றுசொன்னார். கருடக்கொடியையுடையவரான் கிருஷ்ணபகவான் இவ்வாறுசொல்லிக் கர்ஜித்துப் பாஞ்சஜன்யமென் னுமஹாசங்கத்தைஊதி மயங்கச்செய்து தமது திவ்யமானசகராயுதத்தை எடுத்தார். சக்ராயுதத்தினால் யுத்தத்தில் ஸுதீதனுடைய சிரதையைறுத்தார். சிறந்தகைகளையுடையசிசுபாலன் வஜ்ராயுதத்தினால் டிக்கப்பட்டமலைபோல கீழ்நதான். ஜனமேஜயமஹாராஜாவே! உடனே ஆகாயத்திலிருந்து ஸூர்யன்உதயமாவதுபோலச் சேதி ராஜனுடையதேகத்திலிருந்து கிளம்பின சிறந்தஒளியை அரசர்கள் கண்டனர். ராஜாவே! அநதச்சிறந்தஒளியானது அப்போது உலகங்களால்நமஸ்கரிக்கப்பெற்றவரும் தாமரைக்கண்ணருமாகிய கிருஷ்ணனை வந்தனஞ்செய்து அவருக்குப்பிரவேசித்தது. அநதஒளி சிறந்தகைகளையுடைய புருஷோத்தமரிடம் பிரவேசித்ததைக்கண்டு அரசர்களனைவரும் ஆச்சரியமென நுநினைத்தனர். கிருஷ்ணனால் சிசுபாலன்கொல்லப்பட்டபோது மேகமில்லாமலே ஆகாயம் மழைபெய்தது. ஜவலித்துக்கொண்டு இடிவிழ்ந்தது. பூமி நடுங்கிற்று. சொல்லுக்கெட்டாததான அநதக்காலத்தில் கிருஷ்ணனைக்கண்ட அரசர்களில் சிலர் ஒன்றுமபேசவில்லை மற்றுமசிலர் கோபித்துக்கைகளாறகைகளைப்பிசைந்தனர். வேறுசிலர் கோபமேறக்கொண்டு பற்களால் உதிகளைக்கடித்தனர். சிலஅரசர்கள் மஹஸ்யமாகக் கிருஷ்ணனைப் புகழ்ந்தனர். சிலர் மிகக்கோபித்தவராகவும் சிலர் மதயஸ்தராகவுமிருந்தனர் மஹரிஷிகள் மகிழ்ந்து துதித்துக்கொண்டு கிருஷ்ணனிடம்சென்றனர். மஹாத்மாக்களானபிரமம்மணர்களும் மஹாபலசாலிகளான ராஜாக்களுமாகிய அனைவரும் கிருஷ்ணனுடையபராக்ரமத்தைக்கண்டுஸந்தோஷமாகச் சிலாகித்தனர். தேவகநதர்வக்கூட்டங்களும் பூமியிற பெயர்பெற்றஅரசர்களும் மஹாத்மாவான கிருஷ்ணனுக்கு நமஸ்காரஞ்செய்தனர். இவ்வுலகத்தில் கூத்திரியர்களாகப்பிறந்த அஸுரக்கூட்டத்தாராகிய அல்பாயுஸுக்களான துராத்மாக் கள்மட்டும் கிருஷ்ணனைநிந்தித்தனர். பிரம்மதேவரைச்சேர்ந்தவர்களும் மஹாத்மாவானகிருஷ்ணனிடத்தில் மத்யஸ்தர்களான பிரம்மரிஷிகளும் ஸித்தர்களும் கந்தர்வர்களும் நாகர்களும் சாரணர்களும் மங்களமானதேவகானங்களால் கிருஷ்ணனைத் துதித்தனர்; பலவகை

யாகப் பாடி ஆடினர்; மஹாத்மாவான கிருஷ்ணனிடம் அன்புக்
நது அவரிடம்வந்தனர். மஹரிஷிகளும் பிராம்மணர்களும் மஹா
பலசாலிகளானபாண்டவர்களும் மகிழ்ந்து மிக அன்புடன் துதித்
துக்கொண்டு கண்ணனிடம்சென்றனர். தர்மராஜா தம் ஸ்நேஹாதர்
களைப்பார்த்து, “தமகோஷன்மைநதனும சூரனுமானசிசுபாலனுக்
குச் சிறப்பாகத் தேக ஸமஸ்காரமசெய்யுங்கள்; காலதாமதமவேண்
டாம்” என்று கட்டளையிட்டார். தம்புதர்மசொன்னதைக்கேட்ட
வுடன் அவர்ஸ்நேஹாதர்களும பரபரப்புடன் அவாகட்டளையை அப
போதேநிறைவேற்றினர். தர்மராஜர் கிருஷ்ணனுடையகட்டளையினால்
அரசர்களனைவரோடும்சேர்ந்து சிசுபாலன்புதரனுக்குச் சேதிராஜ்
யாபிஷேகஞ்செய்தார்.

எழுபத்தோராவது அத்தியாயம்.

சுகபாலவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

— ❖ — ❖ — ❖ —

(ராஜஸூயயாகம் நடந்தவரலாறு.)

பிறகு, சிறந்தபுத்திசாலியான தர்மராஜருடைய யாகமானது
இடையூறுகளும் பூஜையைப்பற்றின கலகங்களும்அடங்கி மஹரிஷி
களுடைய கூட்டங்கள் நிரம்பினதாக நடந்தது. சிறந்தகைகளை
யுடைய கிருஷ்ணபகவான் சார்ங்கத்தையும் சக்கரத்தையும் கதையை
யும் ஏந்திக்கொண்டு அவ்வேள்வியை முடியும்வரையிற்காததார்.
அநதயஜ்ஞம் நடக்குமபோது சிறந்தவாக்குள்ள தர்க்கப்பிரஸங்கி
கள் பிறர்பகூங்களை ஜயிக்கக்கருதினவாகளாய் அனேகயுக்திவாதங்
களைப் பேசினர். ஜனமேஜயரே! உபேந்திரரான கிருஷ்ணனுக்காக
வே ஸஹதேவனால் நடத்தப்பட்டதுபோன்ற அநத யாகத்தின்
சிறந்தமுறையை அவ்வரசர்கள் கண்டனர். ஜனமேஜயராஜாவே!
அநதயாகத்தில் பிராம்மணர்கள் மிக்கநிரப்பத்துடன் புண்யகதை
களைச் சொல்லிக்கொண்டும் நாடகங்களுயும் நர்த்தனங்களையும் பார்த
துக்கொண்டுமிருந்தனர். அநதயாகத்தில் ஒளியினால் ஜ்வலிப்பவை
போன்றவையும் ஸூரியனைப்பேர்லப் பிரகாசிப்பவையுமான பொற
பனைமரங்களினுற் செய்யப்பட்ட தோரணங்களைக் கண்டனர். நவக்
ரஹங்களினால் ஆராயம் விளங்குவதுபோல அநத யாகபூமியா
னது அநதத் தோரணங்களினால் விளங்கிற்று. படுக்கைகளும்
ஆஸனங்களும் விளையாட்டுப் பொருள்களும் குடங்களும் பாணை

களும் சாலகளும் கலயங்களும் ரத்னமயமாகவும் மிகுதியாகவு
மிருக்கக்கண்டனர். அரசர்கள் அங்கே பொன்னல்லாததொன்றை
யும் காணவில்லை. பலவகையான இனியஉணவுகளைப்புகித்து ஸந்
தோஷப்படும் மஹாதமாக்களான பிராமமணர்களின் (குரல்) இடை
விடாமல் அங்கே கேட்கப்பட்டது. 'பரிமாறவேண்டும், பரிமாற
வேண்டும்' என்றும், 'புகிக்கவேண்டும், புகிக்கவேண்டும்' என்
றும் இவ்வகையான பேச்சுகளே எப்போதும் அங்கே கேட்கப்
பட்டன. அநதமஹாயாகத்தில் ராஜாவிஷ் வேலைக்காரர்கள் பலவகை
ருசியுள்ள சிதரானனங்களையும் பக்ஷணங்களையும் இனியபானங்களையும்
பிராமமணர்களுக்கு எககாலமும் அளித்தனர். ஒவ்வொரு
நாளும் லக்ஷம்பிராமமணர்கள் புஜித்ததற்கடையாளமாக ஏற்படுத்தப்
பட்ட சங்கம்ஊதப்பட்டது. ஜனமேஜயரே! அநதச் சங்கி
னுடைய பெருமசபதம் அடிககடி கேட்கப்பட்டது. அதைக்கேட
வர்கள் ஆச்சரியமடைந்தனர். ஜனமேஜயரே! இவ்வாறு ஸநதோ
ஷமும் போஜனத்திருபதியுமுள்ள ஜனங்களுநிரம்பின யாகம்நடந்த
போது குன்றுகளுக்கொப்பான அனேகம் அன்னக்குவியல்களையும்
தயிர்வாய்க்கால்களையும் நெய்மமடுக்களையும் ஜனங்கள் கண்டனர்.
ஜனமேஜயரே! தர்புத்திரரின் அம்மஹாயாகத்தில் அனேக தேச
ங்களடங்கின ஜம்புத்தீவு முழுமையும் ஒரிடத்திற் சோந்ததாகக்
காணப்பட்டது. அநதராஜாவின் மஹாயாகத்தில் அனேகமாயிரம்
அரசர்கள் தங்கள் வேலைக்காரர்களைக்கொண்டு தனங்களையெடுத்
துக்கொண்டு பலதேசங்களிலிருந்து வந்தனர். அரசர்கள் பூமலை
களசூழத் துலக்கப்பட்ட ரதனகுண்டலங்களையணிந்து நூற்றுக்
கணக்காகவும் ஆயிரக்கணக்காகவுமுள்ள பிராமமணர்களுக்குப்பரி
மாறினர். ராஜாக்கள்புஜிக்கத்தகுந்த பலவகை அன்னங்களையும்
பானங்களையும் லேஹ்யங்களையும் அவவரசர்கள் பிராமமணர்களுக்
களித்தனர். பலவகைப்பக்ஷணங்களையும் இனியமலர்களையும் கனி
களையும் வெல்லங்களையும் நல்லதேன்களையும் அவர்கள் பிராமமணர்
களுக்கு அளித்தனர். பலதேசங்களிலிருந்துவந்த பிராமமணர்க
ளனைவரும் அந்தயாகத்தில் இவற்றையெல்லாம் ஸநதோஷமாகப்
புஜித்து எப்போதும் மிகுந்த திருபதியையடைந்திருந்தனர். இவ்
வாறு தனங்களும் தான்யங்களும் மிகுதியாகநிரம்பி ஜனங்கள்ஸந
தோஷமாயிருந்த அந்தயாகசாலையைக்கண்டு அரசர்கள் மிக்க ஆச்
சரியத்தையடைந்தனர். தர்மராஜருடைய ராஜஸூய மஹாயாகத்

தில் ரிதங்குகளனைவரும் சாஸ்திரப்படி அகன்களை வளர்த்து முறைதவறாமல் ஹோமங்களைச் செய்தனர். வியாஸர் தெளமியர் முதலான பதினாறு ரித்விக்குக்கள் தர்மராஜருடைய அந்த மஹா யாகத்தில் தம் தம காரியங்களை விதிப்படி செய்தனர். அந்த யாக ஸ்தலில் ஆறுவேதாங்கங்களுந் தெரியாதவனுமபிசுத்தியான கேள் வியில்லாதவனும் நியமநதவறினவனும் பிறருக்குக் கற்பிக்கத்தகா தவனும் பாவமுள்ளவனும் திறமையிலலாதவனுமான பிராமணன் யாருமிருக்கவில்லை. அங்கே லோபியும் தரித்திரனுமில்லை. பசி த்தவனும் துன்பப்பட்டவனும் இழிவானவனுமானமனிதன் எவ னுமில்லை. சிறந்தபாக்க்ரமசாலியான ஸஹதேவன் தாமராஜருடைய கட்டளையினால் போஜனமவேண்டினவாகளுக்கு எப்போதும் போஜ னம்போடுவித்தான். அகனிகாரியங்களில் ஸமாததர்களும் சாஸ் திரங்களையே கண்களாகவுடையவர்களுமான ரிதவிக்குக்கள் ஓவ லொருநாளும் எல்லாக்காரியங்களையும்செய்தனர். வேதங்களும் சாஸ்திரங்களும்தெரிந்த பிராமமணர்கள் எல்லாவிடங்களிலும் வாதங் கள்செய்தனர். வாதமமுடிந்தபோது எல்லாரும் அமமஹாயாகத் தில் ஸநதோஷமாகஇருந்தனர். வேதஸம்பன்னர்களான தேவர்கள் பிராமமணர்கள் மஹரிஷிகளோடுகூடிய அநதயாகவேதிகையானது நகூத்திரங்கள்நிரம்பின மாசற்ற ஆகாயம்போலவிளங்கிற்று. சில பிராமமணசரேஷ்டர்கள் தங்கள் கல்வித்திறமையைக் காண்பிப்பதற் காகவும் மற்றுமசிலர் தாக்கஞ்செய்வதற்காகவும் வேறுசிலர் கல்வி விருப்பத்தினாலும் சிலர்யாகத்தைப்பாராட்டும்விருப்பத்தினாலும் சிலர் பராக்ரமசாலியான தாமராஜாவினிடத்திலுள்ள பயத்தினாலும் வந்த னர். யாகம் செய்விப்பவர்களாக வந்தபிராமமணர்களனைவரும் தாம தாம யாகஞ்செய்து அவபிருதஸ்நானஞ்செய்தவர்கள். சிறந்தபராக் ரமசாலியான ஸஹதேவன் யாகத்தின் அழகுக்காக எல்லாரத்னங்க ளும் இழைக்கப்பட்ட பொன்யூபஸ்தம்பங்களைச் செய்வித்தான். பொற்பனைமரங்களாற்செய்த தோரணங்களை ஜனங்கள் அங்கேகண்ட னர். அநதயாகபூமி அநதத்தோரணங்களால் ஆகாயம் கிரஹங்க ளால்விளங்குவதுபோலவிளங்கிற்று. அநதஸ்தலானது பழகின திசை யானைகள்போலவும் ஆதித்யர்கள்போலவும் ஒளிபுள்ள அநதத்தோர ணங்கள் எல்லாத்திசைகளிலும்வைக்கப்பட்டதனாலும், கிரீடங்களைத் தரித்தஅரசர்கள் திருநீத்தனாலும் சே. பித்தது. சிறந்தபுத்திசாலி யும் மஹாத்மாவுமான தர்மராஜருடைய ராஜஸூயமஹாயாகம், தேவலோகத்திலுள்ளதேவர்களும் யகூதர்களும் நாகர்களும் தேவ

லோகத்திலும் மானிடலோகத்திலுமுள்ள வித்யாதரர்களும் நிரமபி
யிருந்ததனால், மிகவிளங்கிற்று; கந்தர்வர்களும் அபஸரஸ்களும்
தேவர்களும் முனிவர்களும் யக்ஷர்களும் இருந்ததனால் இரண்டாவது
தெய்வலோகம் போலவிளங்கிற்று; கிம்புருஷ கின்னரர்களின்ஸங்கீ
தத்திலும் சிறப்புற்றிருந்தது. அங்கே நாரதர் பாடினார். சிறந்த
ஒளியுள்ள தும்புரு விசுவாவஸு சிதரஸேனன்முதலான ஸங்கீதவித்
வான்களானதேவர்கள் யாககார்யங்களினிடையில் (பாடி) அங்குள்ள
வர்களை ஸந்தோஷிக்கச்செய்தனர். பாடிப்பதற்கினிய அழகுள்ளவர்
களான அபஸரஸ்களைவரும் ஒவ்வொருநாளும் கிரியைகளின்
இடையில் பாடினர்; ஆடினர். வியாகரணசாஸ்திரங்கள் தெரிந்தவர்
கள் ஒவ்வொருநாளும் கிரியைகளின் இடையில் இதிலாஸங்களையும்
புராணங்களையும் கதைகளையும் முழுதும் உரைத்தனர். பேரிகைகள்,
முரசுகள், மட்டுகங்கள், கோமுகங்கள், கொம்புகள், புல்லாங்குழல்
கள், சங்குகள், வீணைகள் இவை ஆயிரக்கணக்காகக் கேட்கப்பட்டன.
இவ்வுலகத்திலுள்ள பிராமமணர்களைவரும் க்ஷத்திரியவைசிய
சூத்ரர்முதலானவர்களும் மிலேசசர்களைவரும் முதலிடைகடை
வர்ணங்களைச் சோந்த ஸந்தரஜாதிகளெல்லாரும் அங்கேவந்தனர்.
பலதேசங்களிலுண்டான பலஜாதியார்களும் வந்திருந்ததனால் இவ்
வுலகமே யுதிஷ்டிரா கிருஹந்தில் (வந்தது) நிரம்பினதுபோலிருந்தது.
பீஷ்மரும் தரோணரும் துரியோதனன் முதலான கௌரவர்களும்
யாதவர்களும் பாஞ்சாலாகளைவரும் அந்தயாகதத்தில் அடிமைகள்
போல எல்லாவேலைகளையும் செய்தனர். சிறந்தகைகளையுடைய ஜன
மேஜயரே' இவ்வாறு நடந்த சிறந்தபுத்தியுள்ள தர்மராஜருடைய அந்த
யாகமானது சந்திரனுடைய யாகம்போலவிளங்கிற்று. தர்மராஜர்
வானவர் அந்தயாகத்தில் பிராமமணர்களுக்கு வஸ்திரங்களையும் சால்
வைகளையும் போர்வைகளையும் பொன்னாணயங்களையும் பொற்பாத்
திரங்களையும் ஆபரணங்களையும் நிரமபக்கொடுத்தார். பரதச்சேஷ்
டான தர்மராஜர் அந்தயாகத்தில் அரசர்களால்கிடைத்த ரத்னங்க
ளெல்லாவற்றையும் பிராமமணர்களுக்கு அளித்தனர்.

எழுபத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

சி சு பால வ த பர் வ ம். (தோடீச்சி.)

(யுதிஷ்டிர யாகத்தைநிறைவேற்றி அவபிருதஸ்நானஞ்செய்து யாகத் தீர்த்த வந்தவர்களுக்கு விடைகொடுத்தனுப்பித் துரியோத னன்முதலான பிரதாக்கனோடுகூடச் சேர்ந்திருந்தது.)

ஐனமேஜயராஜாவே! அதன்பிறகு தர்மராஜாவின் அந்தயாக மானது எல்லாக்கிரியைகளும் குறைவில்லாததாகவும் எல்லாருக்கும் ஸந்தோஷத்தையுண்டுபண்ணுவதாகவும் பெரிய உத்ஸவமாகவும் விளங்கிற்று; இடையூறுகள்நீங்கிச் செய்வதற்கெளிதும் நிரம்பின தனங்களும் தானியங்களுமுள்ளதும் அன்னமும் பக்ஷணங்களும் மிகுதியாகவுள்ளதும் கிருஷ்ணனூல நன்றாகக் காப்பாற்றப்பட்டது மாக நடந்தது. அவ்வாறு ராஜஸூயமஹாயாகத்தை யுதிஷ்டிர ர் நிறைவேற்றினார். மஹாத்மாக்களான பிரம்மணர்களுக்கு ஆயிர ம்கோடி திரவியங்களைக்கொடுத்தார். உலகத்தில் மற்றோர் அரசன் அந்தயாகம் செய்யமாட்டான். யாகத்தைச் செய்வீத்தவர்கள் வேண்டின எல்லாவற்றையும் தனங்களையும்பெற்று எப்போதும் திருபதியடைந்திருந்தனர். பிறகு பாண்டுத்ரரான தர்மராஜர் யாகத்தின் முடிவில் அவபிருதஸ்நானஞ்செய்து வியாஸரையும் தெளமியரையும் வஸிஷ்டரையும் நாரதமா முனியையும் ஸாமரதுவையும் ஜைமினியையும் பைலரையும் வைசம்பாயனரையும் யாஜ்ஞவல்க்யரையும் கபிலரையும் கபாலரையும் கௌசிகரையும் பூஜ்யர்களான மற்றுமுள்ள சிறந்த ரித்விக்குக்களையும் பூஜித்தது, “உங்களுடைய அனுக்ரஹத்தினால் இந்த ராஜஸூயமஹாயாகம் எனக்கு நிறைவேறிற்று. கிருஷ்ணனூடைய அனுக்ரஹத்தினால் தான் என்எண்ணம் நிறைவேறிற்று” என்று சொன்னார். யஜ்ஞம் முடிந்தபிறகு தேவச்ரேஷ்டரான கிருஷ்ணனையும் பலராமரையும் பீஷ்மர் முதலான கௌரவச்ரேஷ்டரையும் தர்ம ராஜர் பூஜித்தார். தர்மாத்மாவான யுதிஷ்டிரர், அவபிருதஸ்நானஞ் செய்தபிறகு பூமிக்கதிபதிகளான, கூத்திரியர்களைவரும் அருகில் வந்து, “தர்மந்தெரிந்தவரே! நீர் அபிவிருத்தியடைந்திருப்பது ஸந்தோஷம். ஸமராட்என்னும், ஸ்தானத்தை அடைந்திருக்கிறீர். அஜ மீடவம்சத்தவரே!” அஜமீடவம்சத்தாரின்புகழ் உம்மால் பெருகச் செய்யப்பட்டது. அரசர்க்கரசே! இந்த ராஜஸூயமாகம் செய்ததனால் மிகப் பெரிய தர்மத்தைச் செய்ததாகிறது. புருஷச்ரேஷ்டரே!

வேண்டினவை யெல்லாவற்றினாலும் நன்றாகப் பூஜிக்கப்பெற்றோம்; விடைகேட்கிறோம். எங்கள் தேசங்களுக்குச் செல்வோம். அதற்கு அனுமதி கொடுக்கக்கடவீர்” என்று கேட்டனர். ராஜாக்கள் சொன்னதைக் கேட்டபிறகு தர்மராஜாவான யுதிஷ்டிரர் அவ்வரசர்களுக்குத் தகுதியின்படி மரியாதைசெய்து தமது ஸுஹோதாரர்களனைவரையும் நோக்கி, “வீரர்களான இந்த அரசர்களைவரும் அன்புடன் நம் மிடமவந்திருக்கின்றனர். இவர்கள் என்னிடம் விடைகேட்டுக்கொண்டு தமதம் தேசங்களுக்குச் செல்லுகின்றனர். இந்த உததமர்களான ராஜர்களைத் தேசத்தின் எல்லைவரையிற் பின்செல்லுங்கள். உங்களுக்கு ஸுகமுண்டாகட்டும்” என்று சொன்னார். தர்மத்தைச் செய்கிறவர்களாகிய பாண்டவர்கள், ஜ்யேஷ்டரான தர்மராஜர் சொல்லைக் கேட்டு அவ்வரசர்களைவரையும் ஒவ்வொருவராக அவரவர்க்குத் தக்கபடி பின்சென்றனர். பராக்ரமசாலியான திருஷ்டத்யும்னன் பரபரப்புடன் விராடன் பின்சென்றான். தனஞ்சயன் மஹாத்மாவும் மஹாரதனுமான த்ருபதனை அனுஸரித்தான். பீஷ்மரையும் த்ருதராஷ்டிரனையும் மஹாபலசாலியான பீமஸேனன் பின்தொடர்ந்தான். வீரரானத்ரோணரையும் அசுவத்தாமாவையும் புததங்களில் தலைவனான ஸஹதேவன் பின்சென்றான். ஜனமேஜயராஜாவே! ஸுபலனையும் அவன் புத்திரர்களையும் நகுலன் பின்சென்றான். கூத்தரியச் சேஷ்டர்களான த்ரௌபதியின் புத்திரர்களும் ஸுபத்தையின் புத்திரனான அபிமன்யுவும் மஹாரதர்களான மலைநாட்டரசர்களையும் மற்றுமுள்ள கூத்திரியர்களையும் பின்சென்றனர். ஆயிரக்கணக்கான பிராம்மணர்களெல்லாரும் இவ்வாறே நன்றாகப் பூஜிக்கப்பெற்றுச் சென்றனர். ராஜச் சேஷ்டர்களும் பிராம்மணர்களனைவரும் சென்றபிறகு சிறந்த மஹிமைபுள்ள வரஸுதேவர் யுதிஷ்டிரானோக்கி, “கௌரவச் சேஷ்டரே! நான் உம்மிடம் விடைபெற்றுக்கொள்ளுகிறேன். துவாரகைக்குச் செல்வேன். யாகங்களிற் சிறந்த ராஜஸூரிய யாகத்தை நீர் நிறைவேற்றின தில் சந்தோஷம்” என்று சொன்னார். இவ்வாறு சொல்லப் பெற்ற தர்மராஜர் ஜனார்த்தனனானோக்கி, “ஓ! கோவிந்தா! இந்தச் சிறந்த யாகத்தை நான் நிறைவேற்றப்பெற்றது உமது அனுகூலத்தினாலேதான். கூத்திரியர்களைவரும் சிறந்த காணிக்கைகளை யெடுத்துக்கொண்டு என்னையேயடைந்தது எனக்குட்பட்டிருந்ததும் உம் முடைய அனுகூலத்தினாலேதான். குற்றமற்றவரே! நீர் செல்வதைப் பற்றி என்வாக்கானது எவ்வாறு விடைகொடுக்கும்? விரே! உம்மை விட்டு ஒருகாலும் நான் ஸுகமடைவதில்லையே. ஆனால் நீர் துவா

ரகாபுரிக்குச் செல்வதும் இன்றியமையாததுதான்” என்றுசொன்னார். தர்மாத்மாவும் பெரும்புகழ்பெற்றவருமான கிருஷ்ணன் இவ்வாறுசொல்லப்பெற்று அன்புசூர்ந்த யுதிஷ்டிரருடன்கூடவே குந்தியிடம்சென்று, “அத்தையே! உன்புத்திரர்கள் இப்போது ஸாம்ராஜ்யமென்னும் பதத்தைபெற்றனர்; ஐயத்தையும் தனத்தையும் அடைந்தனர். அதனால் நீ ஸந்தோஷத்தையடையக்கடவாய், உன்னால்விடைகொடுக்கப்பெற்று நான் துவாரகைக்குப்போக விரும்புகிறேன்” என்றுசொன்னார். பிறகு கிருஷ்ணன் ஸுபத்தரையையும் த்ரௌபதியையும்கண்டு பிரியம்பாராட்டினர். யுதிஷ்டிரருடன்கூடவே அந்த அந்தப்புரத்திலிருந்து புறப்பட்டு ஸ்நானஜபங்களைச்செய்து பிராம்மணர்களைக்கொண்டு ஸ்வஸ்திவாசனஞ் செய்வித்தார். பிறகு சிறந்த கைகளையுடைய தாருகனென்னும்ஸாரதி மேகத்தின் வடிவம்போல விளங்குவதும் ஁ன்றாக அலங்கரிக்கப்பட்டதுமான தேரைப்பூட்டிக் கொண்டு வந்துசேர்ந்தான். சிறந்தமனமுள்ள தாமரைக்கண்ணர் சிறந்த கருடக்கொடியோடுவந்த ரதத்தைக்கண்டு பிரதக்ஷிணஞ்செய்து அதன்மேலேறித் துவாரகாநகரத்திற்குப் புறப்பட்டார். தர்மராஜாவும் ராஜலக்ஷ்மிபொருந்தினவருமான யுதிஷ்டிரர் தம்பிமாருடன் கூடச் சிறந்தவலிமையுள்ள கிருஷ்ணனைக் காலநடையாகப் பின்சென்றார். தாமரைக்கண்ணராகிய கண்ணன் சிறந்ததேரைச் சிறிதுநேரம் நிறுத்திக்கொண்டு குந்திபுத்ரரான யுதிஷ்டிரரைநோக்கி, “அரசே! நீர் எப்போதும் ஜாக்ரதையாயிருந்துகொண்டு பிராஜைகளைக் காக்கக் கடவீர். பிராணிகள் மேகத்தையும் பறவைகள் பெருமாத்மையும் தேவர்கள் இரதிரனையும் போல உறவினர் உம்மை அமித்திருக்கக்கடவர்” என்றுசொன்னார். கிருஷ்ணனும் யுதிஷ்டிரரும் ஒருவரோடொருவர் இவ்வாறு ஸம்பாஷணைசெய்துகொண்டபிறகு ஒருவரிடத்தொருவர் விடைபெற்றுக்கொண்டு தம்தமகிருஹங்களை நோக்கிச் சென்றனர். ஜனமேஜயராஜாவே! யாதவச்சேஷ்டரான கிருஷ்ணன் துவாரகைக்குச் சென்றபோது ராஜாவாகியதுரியோதனன் ஒருவனும் ஸுபலன்மகனான சகுனியும் ஸுப்தனுக்கும் ராதைக்கும்புத்ரனான கர்ணனும் துச்சாஸனன் முதலியோரும், விரும்பத்தக்க சிறப்புக்கள் எல்லாவற்றினாலும் நிரம்பப் பூஜிக்கப்பெற்று அந்தத்திவ்யஸபையில் பாண்டவர்களுடன் இருந்தனர்.

சுகபாலவதபரீவம் ழுற்றிற்று.

எழுபத்துமூன்றாவது அத்தியாயம்.

த் யூ த ப ர் வ ம்.

(வியாஸர் விடைகேட்டுக்கொண்டுசென்றபிறகு தர்மராஜர்
புரப்ரவேசஞ்சேய்தது.)

சிறந்தவில்லாளிகளான பாண்டவர்கள் ராஜாக்களைப் பின்
சென்றபிறகு பாண்டவர்களில் மூத்தவரும் தர்மராஜருமாகிய யுதிஷ்டி
யிரிடம் வந்தனர். சிறந்தகைகளையுடைய தர்மபுத்திரர் ஸ்வேஹாதரர்
களுக்கும் நண்பர்களுக்கும் விடைகொடுத்தனுப்பினார். வியாஸர்
தம்சிஷ்யர்களால் சூழப்பெற்றவராய்த், தர்மராஜர் எதிரில்வந்தார்.
ஸ்வேஹாதரர்களாற்கூழப்பட்டு அந்தத்தர்மராஜரும் ஆஸனத்திலிரு
ந்து விரைவாக எதிர்கொண்டுசென்று பாத்யத்தைபூம ஆஸனத்தை
யும்அளித்துத் தமது பிதாமகரானவியாஸரைப் பூஜித்தார். வியாஸ
பகவான் பொன்மயமான சிறந்த ஆஸனத்திலுட்கார்ந்து தர்மபுத்திர
ரான யுதிஷ்டிரரையும் ‘உட்காரலாம்’ என்றுசொன்னார். பலவிஷயங்
களைப்பற்றியும் பேசுவதில் ஸமர்த்தரான வியாஸபகவான், ஸ்வேஹா
தரர்களாற்கூழப்பட்டு உட்கார்ந்திருந்த தர்மராஜரைநோக்கி, “ஓ!
குந்திபுத்திரனே! பெறுதற்கரிதான ஸாமராஜ்யமென்னும் ஸ்தானத்
தைப்பெற்று நீ விருத்தியடைவது நல்லகாலம். குருவம்சத்தை
வஹிப்பவனே! கௌரவர்களெல்லாரும் உன்னால் சிறப்பிக்கப்பெற்ற
னர். ராஜனே! நான் பூஜிக்கப்பெற்றேன். உன்னிடம் விடைகேட்
டுக்கொண்டு செல்வேன்” என்றுசொன்னார். வியாஸரால் இவ்வாறு
சொல்லப்பெற்ற தர்மபுத்திரரானயுதிஷ்டிரா தமது பிதாமகரை அபி
வாதனஞ்செய்து கால்களைப்பிடித்துக்கொண்டு, “மனிதர்களிற்சிறந்
தவரே! யாராலும்தீர்ப்பதற்கரிதான ஒருஸநதேஹம் எனக்குண்டா
யிருக்கிறது. பிராம்மணச்சேஷ்டரே! அதற்கு (நிச்சயம்) கூறுவதற்கு
உம்மைவிட வேறுபாருமில்லை. பிதாமஹரே! திவ்யம் ஆந்தரிக்ஷம்
பார்த்திவம் (பூமியிலுண்டானது) என்றுமூன்றுவகை உத்பாதங்
களைப் பகவானான நாரதமுனிவர் சொல்லியிருக்கிறார். அவற்றிற்கு
மிகப்பெரியபயன் வருவதுதிண்ணம். சிசுபாலனிறந்ததனால் அந்தப
பெரியஉத்பாதபயமானது அடங்கிற்று?” என்றுகேட்டார். பராசரபுத்
ரரும் ஸமர்த்தரும் கிருஷ்ணத்வைபாயனமென்று பெயர்பெற்றவரு
மான வியாஸர் தர்மராஜருடைய சொல்லைக்கேட்டுப் பின்வருமாறு
மறுமொழிக்கூறலானார் :—“ராஜனே! பதின்மூன்றுவருஷங்கள்வரலா

யில் தூர்நிமித்தங்களின்பலன் பெரிதாயிருக்கும். மனிதர்க்குதிபதியே! இந்தஉத்பாதம் எல்லாகூத்திரியர்களும் அழிவதற்குக்குறிப்பாம். பாதச்சேஷ்டனே! நாளடைவில் உன்னையேகாரணமாகக்கொண்டு பூமியிலுள்ளகூத்திரியர்களேசேர்ந்து தூர்யோதனன்செய்தகுற்றத்திற்காகப் பிமார்ஜனர்களுடையபலத்தினால் நாசமடைவர். அரசாக்கரசே! அந்தக்காலம் நேரும்போது நீ ஒரு கனவுகாண்பாய். புதிஷ்டிரா! அதனை நான் உனக்குச்சொல்வேன்; தெரிந்துகொள். அரசாக்கரசே! ரிஷபக்கொடியுள்ளவரும் நீலகண்டரும்¹பவரும் ஸ்தாணுவும் கபாலமேந்தினவரும் திரிபுரர்க்ளையழித்தவரும் உகரூபமுள்ளவரும் ருத்ரரும் பசுபதியும் மஹாதேவரும் உமாகாநதரும் ஹரரும்²சர்வரும்³ விருஷரும் சூலத்தையும் பிளாகமென்னும்கிலையையும் ஏந்தினவரும் தோலாடை உடுத்தவருமாகிய சிவபெருமான் கைலாஸசிகரத்துக்குச்சமானமான விருஷபத்திலேறிக்கொண்டு யமனுடையதிசையான தென்திசையை இடைவிடாமல் நோக்கிச்செல்வதாக இரவின்முடிவில்காண்பாய். மனிதர்க்குதிபதியே! இவ்வகையானஸ்வப்னத்தை நீ காணப்போகிறாய். அதைப்பற்றிநீசிரந்தையுறாதே. காலம் கடக்கமுடியாததன்றோ? உனக்குநன்மையுண்டாகக்கடவது. நான்கைலைமலைக்குச்செல்வேன். நீ கீம்புலன்களையும்அடக்கி ஜாக்கிரதையோடிருந்து ராஜ்யபரிபாலனம் செய்யக்கடவாய்” என்றார். கிருஷ்ணத்தைவபாயனரென்று சொல்லப்பட்ட அந்தஸியாஸபகவான் இவ்வாறுசொல்லிச் சிஷ்யர்களோடும் பின்செல்லுமரிஷிகளோடும் கைலைமலைக்குச்சென்றார். தர்மராஜா தமது பிதாமஹானவியாஸர் சென்றபிறகு சிந்தையும் வியஸனமுமுற்று அவர் சொன்னவிஷயத்தையே பலமுறைநினைத்து உஷ்ணமாகப்பெருமூச்செறிநது, “விதியை மானிட சக்தியினால்வெல்லுவது முடியுமா? மஹரிஷிசொன்னது தவறாமலே வந்ததிரும்” என்றுநினைத்தார். சிறந்தமஹிமைபெற்றபுதிஷ்டிரர் உடனே ஸஹோதரர்அனைவரையும்நோக்கி, “ஓ! புருஷபபுலிகளே! த்வைபாயனர் எனக்குச்சொன்னதை நீங்கள் கேட்டீர்களன்றோ? அவர்சொன்னதைக்கேட்டபோதே என்புத்தி மரணமடையநிச்சயம்செய்தது. எல்லாகூத்திரியர்களுடையஅழிவுக்கும் நானன்றோ காரணமாகக் காலத்தினால் உண்டாக்கப்பட்டேனென்று அவர் நினைத்தது. அப்பா! ஜீவித்திருப்பதனால் எனக்குப்பயன்பாது?” என்றுசொன்னார். இவ்வாறுசொல்லுகின்ற தர்மராஜாவுக்குப் பற்றினான், “ராஜாவே! புத்தியைக்கெடுக்கும் கொடியகலக்கத்தில் நீர்

¹ என்றுமிருப்பவர். ² சிதறஅடிப்பவர். ³ அபீஷ்டங்களை வர்ஷிப்பவர்.

பிரவேசிக்கவேண்டாம. மஹாராஜாவே! நன்றியூராய்நது எது யுக்தமோ அதைச்செய்யக்கடவீர்” என்றுசொன்னான். பிறகு ஸத யத்தில் உறுதியுள்ளயுதிஷ்டிரா ஸதேஹாதாரதாளனைவர்க்கும் வியாஸா சொன்னதைச்சொல்லினா; அதைப்பற்றியே நினைத்தனர். “ஸதேஹா தார்களே! உங்களுக்கு ஸுகமுண்டாகக்கடவது. இன்றுமுதல் நான் செய்த பிரதிஜ்ஞையைக்கேளுங்கள். நண்பர்களே! நான் ஜீவித்திரு பபதின்பயன்பாது? இன்றுமுதல் பதினமூன்றுவருஷகாலம் என் ஸதேஹாதார்களையும் மற்றஅரசர்களையும், கடிந்து பேசமாட்டேன். என்குலத்தோரின் கட்டளையிலிருந்துகொண்டு அவர்களுக்குதக்க படி பேசிக்கொண்டு கூடியிருப்பேன். இவ்வாறுநடக்கின்றனககு என்பிள்ளைகளிடத்தும் மற்றவர்களிடத்தும் வேறுபாடியாது. உல கத்தில் கலகம் வேறுபாட்டினால்தான்உண்டாவது. மனிதர்களிற சிறந்தவர்களே! சண்டையைத தூரத்திலேயேதடுத்து இனியகாரிய ங்களையேசெய்து உலகத்தில் நிரதைக்குஆளர்காமலிருப்பேன்” என் றுசொன்னார். தமது ஜ்யேஷ்டஸதேஹாதாரான யுதிஷ்டிராருடைய அநதச்சொல்லைக்கேட்டு அவருடைநன்மையில் ஊகமுள்ளபாண்ட வர்கள் அவரையேஒதுதுக்கொண்டனர். பரதச்சேஷ்டாரான ஜன மேஜயராஜாவே! தாமராஜாவானவர் ஸபையின்முன்னிலையில் தம் ஸதேஹாதார்களுடன் இவ்வாறுநிச்சயஞ்செய்து கிரமமாகப் பிதிர் தர்ப்பணமும் தேவபூசையும்புரிநது மங்களகாரியங்களைச்செய்து ஸுததிரியச்சேஷ்டார்களெல்லாரும் சென்றபிறகு ஸதேஹாதார்களா லும் அமைச்சர்களாலும் சூழப்பெற்றவராய்த் தமதுசிறந்தநகரத்திற பிரவேசித்தார். ஜனமேஜயமஹாராஜாவே! துரியோதனனும் ஸுப லன்புத்ரனானசகுனியும் அநத அழகானஸபையின்கண்ணே இருந் தனர்.

எழுபத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

த்யுதயர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(துரியோதனன் ராஜஸூயஸபையில் தமோற், பொறமையுற்றுச் சதுஸ்யிடம் முறையிட்டது.)

புருஷசிரேஷ்டாரான ஜனமேஜயரே! அநதஸபையிலிருநத துரி யோதனன் சகுனியுடன்கூட அநதச்சபையை முழுதும்வரிசையாகப் பார்த்தான். கௌரவசிரேஷ்டனான துரியோதனன் ஹஸ்திநாபுரத் தில் இதற்குமுன் தான்கண்டிராத தெய்விகவிஷயங்களைக் கண்டான்,

அந்தத்தூரியோதனமஹாராஜன் ஒருகால் அநதச்சபைநடுவில் படி கத்தளவரிசையுள்ளவிடத்திற்குச்சென்று ஜலமென்றுநினைத்து மதி மயங்கித் தன்வஸ்திரத்தைததுக்கிக்கட்டிக்கொண்டான். அதனால் துயரமடைந்து யாருக்கும்முகங்கொடாமல் அநதச்சபையைச்சுற்றித் திரிந்தான். பிறகு, மேடுபள்ளந்தெரியாமல் தரையில்விழுந்ததனால் துயரமும் வெட்கமுமுற்றுப் பெருமூச்செறிந்துகொண்டு வெறுப புடன் அநதச்சபையில் ஸஞ்சரித்தான். அதன்பிறகு, படிமபோலத் தெளிந்த நீருள்ளதும் படிக்கத்தாமரைமலர்களால் சோப்பிப்பது மாகிய வாவினயத் தரையென்றுநினைத்து ஆடையோடு ஜலத்தில விழுந்தான். அநதத்தூரியோதனன் ஜலத்திலவிழுந்ததைக்கண்டு மஹாபலசாலியான பீமசேனனும் வேலைக்காரர்களும் நகைத்தனர். தர்மராஜாவின்கட்டளையினால் அவனுக்குவேலைக்காரர்கள் உயர்ந்த வஸ்திரங்களைக்கொடுத்தனர். அவன் அவ்வாறிருக்கக்கண்டு மஹாபல சாலியான பீமசேனன் அர்ஜுனன் நகுல ஸஹதேவர்களனைவரும் சிரித்தனர். பொருமைக்காரான தூரியோதனன் அவர்களுடைய பரி ஹாஸத்தைப்பொறுக்கவில்லை. தன்னண்ணத்தை வெளிக்காட்டாம விருப்பதற்காக அவன் அவர்களைக்கண்ணெடுத்துப்பாராமவிருந்தான். திரும்பவும் ஜலத்தைத்தாண்டுகிறவன்போல வஸ்திரத்தைத்ததுக்கிக் கட்டிக்கொண்டு நிலத்தில அடியைததுக்கிவைத்தான். அதனால் எல்லா ஜனங்களும் மறுபடியும்நகைத்தனர். படிக்கத்தவினால் மூடப் பட்டவாயிலைப்பார்த்து அதில்துழையும்போது தூரியோதனன், தலையிலடிபட்டுக் கலங்கிநின்றான். அதுபோலவே¹ பெரும்படிகக் கதவுள்ள மற்றொருவாயிலைக் கைகளினால் இடித்துத்திறக்கும் போது வாயிலுக்குவெளிப்பட்டு முன்னேவிழுந்தான். மறுபடியும் அவன் திறந்திருந்தஒருவாயிலையடைந்து அது முன்போன்றதே என் றுநினைத்து அநதவாயிலிலிருந்துதிரும்பினான். ஜனமேஜயமஹா ராஜாவே! அநதத்தூரியோதனராஜன் அவ்விடத்தில் இவ்வாறு பல வகைகுவாறுதல்களையடைந்து பாண்டவர்களால் விடைகொடுக்கப் பெற்று ராஜஸூயமென்னும் மஹாயாகத்திலுள்ள அநதஆச்சரிய மானஸம்பத்தைப்பார்த்ததினால் துயரமுற்றமனத்துடன் ஹஸ்திபுர த்திற்குச்சென்றான். பாண்டவர்களின்செல்வத்தினால் கொதிப்புற்று அதையே நினைந்துகொண்டுசெல்லுகின்ற தூரியோதனராஜனுக்குக் கெட்டஎண்ணமுண்டாயிற்று. ஜனமேஜயரே! பாண்டவர்கள் மனங்

¹ இலகுவாகத்திறக்கக் கூடியகதவுகளை மிக்கபலத்துடன் இடித்துத் திறந்ததனால் வெளியில் விழுவதுமுந்தான்.

களித்திருந்ததையும் அரசர்கள் அவர்களுக்குவசப்பட்டிருந்ததையும் குமுறததமுதல் எல்லாஜனங்களும் அவர்களிடமஅன்புவைத்திருந்ததையும் மஹாத்மாக்களான பாண்டவர்களின் சிறந்தமேன்மையையும்கண்டு திருதராஷ்டிரான்மைந்தனான துரியோதனன், நிறம்மாறிப்போனான். அவன்செல்லும்போது மனம்கலங்கி, சிறந்தபுத்திமானான தர்மராஜருடைய அந்த ஒப்பற்றஐசுவரியத்தையும் ஸபையையுமே தனிமையில்நினைந்துகொண்டிருந்தான். திருதராஷ்டிரபுத்ரனான துரியோதனன் அப்போது மதிகலங்கி அடிக்கடிபேசுகின்றசகுனிக்கு மறுமொழிகூறவில்லை. அவ்வாறுகலங்கின்றதுரியோதனனைக்கண்டு சகுனியானவன், “துரியோதனா! பெருமூசசெறிகிறவன் போலச் செல்லுகிறாய்; இதற்குள்ளனகாரணம்?” என்றுகேட்டான். அதற்குத்துரியோதனன், “மாமா! இந்தபழமிழமுமையும் மஹாத்மாவான அர்ஜுனனுடைய அஸ்திரபரதாபத்தினால் ஜயிக்கப்பட்டு யுதிஷ்டிரனுக்கு உட்பட்டுப்போனதையும் யுதிஷ்டிரனுடைய அம் மஹாயாகம அவ்வாறுநடந்ததையும் தேவர்களில் இந்திரன்போல யுதிஷ்டிரன் மிகுந்தமஹிமையுள்ளவனாயிருந்ததையும்கண்டு பொருமையால்நிரப்பப்பட்டு இரவும்பகலுமளிக்கப்பட்டவனாக, ஆனி ஆடிமாஸங்கள்வந்தபோது சிறியதடாகமவறறுவதுபோலவற்றுகிறேன்; பார். யாதவசிரேஷ்டனானகிருஷ்ணனால் சிசுபாலன்கொல்லப்பட்டான். அந்தச்சபையில் அந்தச்சிசுபாலன் அடியைத்தொடரும் ஆண்பிள்ளை யாருமில்லாமற்போனான். பாண்டவர்களிடமிருந்துண்டான தீயினால்சுடப்பட்ட அரசர்கள், அந்தக்குற்றத்தைப்பொறுத்தனர். அதை யார்பொறுக்கத்தகும்? அந்தத்தகாதபெருங்காரியம் கிருஷ்ணனால்செய்யப்பட்டது. மஹாத்மாக்களான பாண்டவர்களின்பராக் கிரமத்தினால் அதுநிலைத்தது. அதனாலேதான் ராஜாக்கள்பலவகைரத்தனங்கனையெடுத்துக்கொண்டு வைசியர்களைப்போலக் கப்பமகட்டிக் குருதிபுத்ரனானதர்மராஜாவைஸேவித்தனர். அவ்வாறுதர்மராஜாவிடத்தில் ஜவலிப்பதுபோலப்பிரகாசித்த அந்த்ராஜ்யலக்ஷ்மியைக்கண்டு அந்தத்தகுதிபெறாதநான் பொருமையின்கையில் அகப்பட்டுக்கொண்டு தாபமுற்றிருக்கிறேன்; தீயிலாவதுகுதிப்பேன்; விஷத்தையாவதுதின்னேன்; ஜலத்திலாவதுவிழுவேன்; ஜீவிக்கமாட்டேன். உலகத்தில்பராக்ரமமுள்ள எந்தஆண்பிள்ளை எதிரிகள்விருத்தியடைந்திருக்கவும் தான்குறைந்திருக்கவும்கண்டு ‘பொறுப்பான்? அவர்களுக்கு அபபடிப்பட்டஐசுவரியம்வந்திருப்பதைக்கண்டு இப்போது பொறுத்திருக்கிறநான் பெண்ணுமல்லேன்; பெண்ணல்லாதவனுமல்

லேன் ; ஆணுமல்லேன் ; ஆணல்லாதவனுமல்லேன். பூமிக்கெல்லாம் ஈசுவரனாயிருப்பதையும் அப்படிப்பட்டதன்ஸம்பததையும் அவ்வகையானயாகத்தையும்கண்டு என்போன்றவன் எவன்தாபமடையாம விருப்பன் ? நான் ஸஹாயமீன்றி அந்தராஜ்யலக்ஷ்மியை அபகரிப்பதற்குச் சக்தனல்லேன், ஸஹாயம் யாருமிருப்பதாகவும்தெரியவில்லை. ஆதலால், இறப்பதைப்பற்றியே நினைக்கிறேன். யாராலும்கெடுக்கப்படாத பரிசுத்தமான ஈசுவரியம் குந்திபுத்ரனிடமிருப்பதைக்கண்டு, தெய்வமேவலியதென்றும் முயற்சியபயன்றதென்றும் நினைக்கிறேன். ஸம்பலபுத்திரனே ! முதலிலேயே அவனையழிப்பதற்கு நான் முயன்றேன். அவற்றையெல்லாங்கடந்து ஜலத்தில்தாமரைபோல அவன் வளர்ந்து கிளம்பினான். அதனால், விதியேபெரியதென்றும் முயற்சி பயன்றதென்றும் நினைக்கிறேன். திருதராஷ்டிரனுப்புத்திராகள் குறைந்து போகின்றனர். பாண்டவர்கள் நாளுக்குநாள் விருத்தியாகின்றனர். கிருஷ்ணன் அவர்களிடம் அன்புகூர்ந்து அவர்களுக்குச்செல்வங்களை விருத்திசெய்கிறான். ஆதலால், நான் அநதஈச்வரியததையும் அவ்வகையான அந்தசசபையையும் காவலாளிகளசெய்த அநதபபரிஹாஸத்தையும் பார்த்துத் தீயினுல்சுடப்படுவதுபோலச் சுடப்படுகிறேன். மாமா ! மிக்த்துயரமுற்றஎன்னை இப்போது நீவிட்டுவிடு. எனக்குள்ள ஆற்றாமையைத் திருதராஷ்டிரனுக்குத்தெரிவி” என்றுசொன்னான்.

எழுபத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

த்யுதபர்வம். (நோடர்ச்சி.)

(துரியோதனனும் சகனியும் துதாடுவதைப்பற்றிப் பேசிக்கொண்டது.)

சகுனி, “ துரியோதனனா ! நீ யுதிஷ்டிரனைப்பற்றிப் பொறுமைப்படத்தகாது. பாண்டவர்கள் எப்போதும் தங்கள்பாகங்களையே தாம் அனுபவிக்கிறார்கள். விதி பலவகைகளாக இருக்கிறது. அவர்களுக்கு விதியினால் மேன்மையுண்டாயிருக்கிறது. மஹாராஜாவே ! பகைவரையடக்குகிறவனே ! முன்னே நீ அனேக உபாயங்கள்செய்ய ஆரம்பித்தும் உன்னால் அவர்களைப் பிடிக்கமுடியவில்லை. புருஷச் ரோஷ்டர்களான பாண்டவர்கள், அவர்கள் அகிருஷ்டத்தினாலேயே (ஆபத்துக்களினின்றும்) விடுபட்டனர். முயற்சியுள்ளமனிதர் தம்காரியங்களில் இகழ்ச்சியடையார். அவர்களுக்குத் திரௌபதி பாரையாகக் கிடைத்தாள். துருபதனும் அவன்புத்ரர்களும் சிறந்தசக்தி

யுள்ள கிருஷ்ணனும் அரசர்களும் துணைவர்களாகக் கிடைத்தனர். ராஜனே! (பிறருடைய) காரியத்தைக்கெடுக்காமல் தங்கள் பிதருவின் பாகத்தை அவர்களடைந்தனர். அஃது அவர்களின்சக்தியினால் அபிவிருத்தியடைந்தது. அதில் (உனக்கு) என்ன துயரமிருக்கிறது? தனஞ்சயன் அக்னிபகவானைத் திருப்திசெய்வித்துக் காண்டபத்தையும் பெரிய அம்பறத்தாணிகளையும் திவ்யாஸ்திரங்களை யு மடைந்தான். அந்நத உயர்ந்தவில்லினாலும் தன் கைவன்மையினாலும் அவன் ராஜாக்களை வசப்படுத்தினான். அதில் உனக்கென்ன துயரமிருக்கிறது? பகைவரைத் துன்புறச்செய்கிறவனாகிய அந்நதஸ்வஸாசி மயனென்னுமஸூரனை அகனியிலிருந்துவிடுவித்து அவனால் அந்நத ஸபையைச் செய்வித்துக்கொண்டான். அந்நதமயனால் நியமிக்கப்பட்ட கிங்கரர்களென்னும் பயங்கரமான அரசர்கள் அந்நதசபையைக் காக்கின்றனர். அதில் உனக்கென்ன துயரம்? பாரதனே! ராஜனே! உனக்குச் சஹாயம் யாருமில்லையென்று சொன்னாயே; அது பிழை. இந்நதச் சகோதரர்களைவரும உனக்குடபட்டிருக்கின்றனர். சிறுநத வில்லாளியும் வீரருமான துரோணரும் அவர்புதரான அச்வத்தாமாவும் உனக்குடபட்டிருக்கின்றனர் ஸூரதனுக்கும் ராதைக்குமபுத்ரா னை கர்ணன் உறுதியானவில்லாளி; மஹாரதன். அவன் ஒருவனே பாண்டவர் ஸோமகர்களெல்லாரையும் யுத்தத்தில் வெல்லத்தக்கவன். சிறந்தகைகளையுடையவனே! வேறுசஹாயங்களால் நீ செய்யப்போவது யாது? புருஷசேஷ்டரான பீஷ்மரும் மஹாரதானகிருபரும் பலசாலியான ஜயபந்தனும் ஸோமதததனும் நானும் என்ஸேஹாரதாரும் ஸோமதததன்புதரனுமாகிய எங்கெல்லாருடனும் சேர்ந்து பூமிமுழுமையையும் நீ ஜயிக்கக்கடவாய்” என்றுசொன்னான். அப்படிச் சொல்லியதைக்கேட்டுத் துரியோதனன், “ராஜனே! உனக்கு இஷ்டமிருந்தால் உன்னோடும் நீசொன்ன மற மஹாரதர்களோடும் சேர்ந்து இந்தப்பாண்டவர்களை நான்ஜயிப்பேன். இவர்களை ஜயித்தேனேயாயின் பூமியும் அரசர்களனைவரும் மிக்க விலைபெற்ற அந்நதச் சபையும் என்வசமாகிவிடும்” என்றுசொன்னான். அதற்குச் சகுனி, “தனஞ்சயன், கிருஷ்ணன், பீமஸேனன், யுதிஷ்டிரன், நகுலன், ஸஹதேவன், துருபதன், அவன்புத்திரர்கள் இவர்களை யுத்தத்தில் வெல்வதற்குத் தேவக்கூட்டங்களாலுழடியாது. எல்லாரும் மஹாரதர்கள்; சிறுநதவில்லாளிகள்; அஸ்திரங்களில் தேர்ந்தவர்கள்; யுத்தத்தில் அடங்காதகர்வமுள்ளவர்கள். ராஜனே! எந்தஉபாயத்தினால் யுதிஷ்டிரனை நான் ஜயிக்கமுடியுமோ அந்தஉபாயம் எனக்குத்தெரி

யும். நீ அதையறிந்து நடத்துவாயாக” என்றுசொன்னான். துர்யோதனன், “மாமா! நமக்கு வேண்டியவர்களுக்கும் மற்றுமுள்ள மஹாத்மாக்களுக்கும் திங்கில்லாமல் அவர்களை ஜயிக்கமுடியுமாயின் அதை எனக்குச்சொல்” என்றுகேட்க, சகுனி, “யுதிஷ்டிரன் சூதாபட்டத்தில் ஆசையுள்ளவன். அவனுக்கு ஆடததெரியாது. ராஜச்ரேஷ்டனான அவன் நாமழைத்தால் வராமலிருக்கபாட்டான். கௌரவனே! நான் ஆட்டத்தில்தோற்றவன். எனக்குநிகரானவன் பூமியிலும் மூன்றுலோகங்களிலுமே இல்லை. நீ அவனைச் சூதுக்கழை. புருஷச்ரேஷ்டனான ராஜனே! பாச்சுக்கைகளில்பிபுணனாகிய நான் அவனுடையராஜ்யத்தையும் அந்த விளங்குமயீசுவரியத்தையும் உனக்காக வாங்கிவிடுவேனென்பது திண்ணம். துர்யோதனா! இவற்றையெல்லாம் நீ திருதராஷ்டிர மஹாராஜாவுக்குத் தெரிவி. உனதந்நதயினால் உத்தரவுதொடுக்கப்பட்ட பிறகு அவர்களை யீயமின்றி ஜயிப்பேன்” என்றுசொன்னான். துரியோதனன், “ஸௌபலனே! கௌரவச்ரேஷ்டரான திருதராஷ்டிரருக்கு நீயே காரணங்களுடன் தெரிவிப்பாயாக. நான்தெரிவிப்பது முடியாது” என்றுசொன்னான்.

எழுபத்தாறாவது அத்தியாயம்.

த்யூதபர்வம். (தொடர்க்கி.)

(துரியோதனனாலும் சதுர்த்தினாலும் துதாநீவதைப்பற்றித் தெரிவிக்கப்பட்ட திருதராஷ்டிரன் ஸபைகட்டுவித்து, தம்மராஜாவை அழைத்துவரும்படி விதூரையனுப்பியது.)

மிகக் கெட்டபுத்தியுள்ள சகுனி ராஜாவான யுதிஷ்டிரருடைய அந்த ராஜஸூயயாகத்தைத் துர்யோதனனுடன் கூடப்பார்த்து ஹஸ்திபுரத்திற் பிரவேசித்தான். பாபஞ்செய்பவனும் அரசர்களுையழிப்பவனும், கெட்டபுத்தியுள்ளவனுமாகியசகுனி, துரியோதனனுடைய துயரத்தைக்கண்டு பரதவங்சத்தார் கெடுவதற்காக அவனுடைய அபிப்பிராயமே சரியென்று மனத்தில் உறுதியாகவைத்துக்கொண்டான். துரியோதனன் விருப்பத்தைச்செய்கிறவனாகிய சகுனி அவன்சொல்லைக்கேட்டு அவன்கருத்தையறிந்துகொண்டு அறிவே கண்ணகவுடையவனும் சிறந்தபுத்திசாலியுமான திருதராஷ்டிரமஹாராஜன் வீற்றிருக்கும்போது அவனருகிற்சென்று, “மஹாராஜவே! மனிதர்களுக்கதிபதியே! துரியோதனன் நிறம்மாறி வெளுத்து இளைத்துத் துயரத்தையும் விசார்த்தையுமடைந்திருக்கிறான். அதையறியும்.

உமது ஜ்யேஷ்டபுத்திரனான துரியோதனனுக்குத் தாங்கக்கூடாத மனத்துயரம் பகைவரால் உண்டாயிருப்பதை நீர் விசாரிக்கவில்லை; ஏன் தெரிந்துகொள்ளாமலிருக்கிறீர்? ”, என்றான். சகுனியினால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட திருதராஷ்டிரமஹாராஜன் துரியோதனனை யழைத்துச் சொல்லத்தொடங்கினான். “என் அன்புள்ள மகனே! துரியோதன! என்ன காரணத்தினால் நீ மிகத்துயரப்படுகிறாய். கௌரவசரேஷ்டனே! அந்நவியததை நான் கேட்கலாபாயின் எனக்குச் சொல்; நீ நிறமயாறி வெளுத்த இளைத்திருப்பதாக இரதச்சகுனி சொல்லுகிறான். நான் நினைத்துப்பாக்கையில் நீ துயரப்படுவதற்கு காரணம் எனக்குத் தெரியவில்லை புதல்வனே! பெரியபீசுவரியம் முழுதும் உன்னிடத்தில் நிலைபெற்றிருக்கிறது. உன்ஸேஹாத ரர்களும் நண்பர்களும் உனக்கு இன்னொவற்றைச் செய்வதில்லை. உயர்ந்த ஆடைகள் உடுக்கிறாய்; மாமஸத்தோடு கூடிய அன்னத்தைப் புணிக்கிறாய்; உயர்ந்த ஜாதிக்குதிரைகள் ஏற்றுகிறாய்; எதனால் வெளுத்துமிளைத்தாயிருக்கிறாய்? விலைபெற்றபடுகைகளும் மனத்திற்கினிய பெண்களும் சிறந்தவீடுகளும் ஸுகமான தோட்டங்களும் தேவர்களுக்கிருப்பதுபோல உனக்கு இருக்கின்றன. உலகமெல்லாம் உன் சொல்லிற் கட்டுப்பட்டிருக்கிறது; ஸந்தேஹமில்லை. யாராலும் வெல்ல முடியாத அன்புள்ளபுதரனே! அபபடிப்பட்ட நீ ஏழைபோல ஏன் துயரப்படுகிறாய்? அபபா! தாய்தந்தையார்களால் புதரனுக்குச் செய்யதக்கவற்றை எதுசிறந்ததாக நினைக்கப்பட்டிருக்கிறதோ அதையும் நமமுடையசூலத்தின் ராஜ்யபலகூழி எல்லாவற்றையும் நீ அடைந்திருக்கிறாய். தேவலோகத்தில் தேவேந்திரனுக்கு இருப்பதுபோலவே எல்லாவிருப்பங்களும் பலவகைச் சிறந்த உணவுகளும் பாணங்களும் உனக்கு இருக்கின்றன. ஏன் வயஸனப்படுகிறாய்? நிருத்தம் சந்தம்முதலான ஆறு அங்கங்களோடு கூடிய வேதத்தையும் அஸ்தாவித்தையையும் சாஸ்திரங்களையும் பதது இலகணங்களுடன் கிருபாசாரியரிடம் படித்துத் தோந்திருக்கிறாய்; பலராமரிடத்திலும் கிருபரிடத்திலும் துரோணரிடத்திலும் அஸ்தாவித்தைகற்றிருக்கிறாய்; நீ ஸேஹாதராகளில் ஜ்யேஷ்டன்; ராஜ்யத்திலிருக்கிறாய்; புத்திரனே! ஏன் துயரப்படுகிறாய்? புத்திரனே! நீ பிரபுவாயிருந்து கொண்டு ஸுதர்களுளும் மாகதர்களாலும் துதிக்கப்பெற்று ஸாமான்யஜனங்களுக்குக்கிடையாத உணவு உடைகளை மிகுதியாக அனு

1 1. ஸ்வரம்; 2. வர்ணம்; 3. பதம்; 4. தாது; 5. வேற்றுமையுருபுகள்; 6. வினையுறுப்புக்கள்; 7. கிருதபத்யம்; 8. தத்திதபத்யம்; 9. காரகம்; 10. ஸமாஸமென்பன.

பவிக்கிராய். எல்லாநதெரிநதவனே! இவ்வுலகத்தில் மற்றொருவன் மேன்மையையடைந்திருக்கிறானென்பது உன்வயஸனத்திற்குக்காரணமாவதெப்படி? அதை நான்கேட்கிறேன்; சொல்” என்றான்.

மந்தபுத்தியுள்ளவனும் கோபம் மேற்கொண்டவனுமான துரியோதனன் திருதராஷ்டிரனுடைய அந்தச்சொல்லைக்கேட்டுத் தநதையேரோக்கி, தன்னண்ணத்தை வெளிப்படுத்திக்கொண்டு பின்வருமாறு சொல்லலானான்:— “நான் அல்பமனிதன்போலஉண்ணுகிறேன்; உடுக்கிறேன்; கெட்டகாலத்தைக்கடக்கக்கருதித் தாங்கக் கூடாதகோபத்தைத் தாங்குகிறேன். அவமானத்தைப் பொறாமல் தனதுராஜ்யங்கங்களை ஆக்ரமித்து மேலாயிருந்து பிறராலுண்டாகும் கஷ்டங்களை விடுவிக்கமுயலுகிறவன்தான் ஆண்பிள்ளையென்று சொல்லப்படுகிறான். பரதவம்சத்தவரே! உள்ளதுபோதுமென்றிருப்பதும் தயையும் பயமும், ஐசவரியத்தையும் கௌரவதையும் கெடுக்கின்றன. அவற்றினால் ஆக்ரமிக்கப்பட்டவன் மேன்மையையடையான், மிகப்பிரகாசிப்பதும் என்னை நிறமகுறையச்செய்வதுமான ராஜ்யலக்ஷமி குருதிபுத்ரனான யுதிஷ்டிரனிடத்திலிருப்பதைக்கண்ட பிறகு நான் அனுபவிப்பது எனக்குத்திருபதிகரமாயில்லை. எதிரிகள் மேன்மையடைவதையும் நான்குறையதையும் கண்டபின் தர்மராஜாவின் ஐசவரியம் கண்ணுக்குப் புலப்படாததாயினும் எதிர்ப்பது போலத்தோன்றுவதனால் நான் நிறம்குன்றியிருந்து வெளுத்தும் இளைத்துமிருக்கிறேன். யுதிஷ்டிரனால் காப்பாற்றப்பட்ட ஸ்நாதகர்களும் கிருஹஸ்தர்களும் எண்பத்தெண்ணாயிரவர் இருக்கின்றார்கள். அவர்களில் ஒவ்வொருவருக்கும் முப்பது முப்பது வேலைக்காரிகளுண்டு, யுதிஷ்டிரனுடைய வீட்டில் ஜிதேந்திரியர்களான யதிகள் பதினாயிரவர் பொற்பாத்திரங்களில் புஜிக்கின்றனர். கறுப்பும் நீலமும் சிவப்புமான வர்ணங்களோடு கூடிய மாஷ்டேதால்களையும் விலைபெற்ற சால்வைகளையும் காம்போஜதேசத்தரசன் யுதிஷ்டிரனுக்கனுப்பினான். நூற்றுக்கணக்கும் ஆயிரக்கணக்குமாகப் பெண்யானைகளையும் பசுக்களையும் குதிரைகளையும் முந்நாறு ஒட்டகங்களையும் அநேகநூறு பெண்குதிரைகளையும் கப்பமாக எடுத்துக்கொண்டு ராஜகுமாரர்கள் யுதிஷ்டிரனுடைய கிருஹத்தில் வந்துசேர்ந்தனர். ராஜாவே! அந்தச்சிறந்த யாகத்தில் அரசர்கள் பலவிதங்களானரத்தினங்களை யுதிஷ்டிரனுக்கு மிகுதியாகக்கொணர்த்துகொடுத்தனர். சிறந்தபுத்தியுள்ள பாண்டு புத்திரனுக்கு அந்தயாகத்தில் திரவியலாபம்வந்ததுபோல எவ்விடத்திலும் இதற்குமுன் நான்கண்டதுமில்லை; கேட்டதுமில்லை. இதைல்

லாம் பொய்யாயிருந்தால் நீர் ஸஞ்சயனைக்கேட்கலாம். ராஜாவே! நமதுசததுருவின் அளவற்ற அருத்தனகருவியலைக்கண்டு அதையே நினைந்து நான் ஸுகமபெறாமலிருக்கிறேன். பிராமமணர்களும பயிரிடுகிறவர்களும் பசுக்கள்வைத்துக்கொண்டிருப்பவர்களும் துற் றுக்கணக்காகக் கூட்டமசேர்து மூவாயிரமகோடி பொன்களைக் கப்பமாக எடுத்துக்கொண்டுவந்து வாயிலில் தடுக்கப்பட்டுகின்றனர். திரிகர்வதேசத்தார் ஆழகானபொற்குடங்களைக்கொண்டுவந்து தர்ம ராஜாவுக்குத் தெரிவித்தபிறகு உள்ளேவிடப்பட்டனர். தேவஸ்திரீ கள் எதிலிருந்திருனுக்கு மதுவைவைத்துக்கொண்டிருக்கின்றனரோ வருணனுடைய அருத வெண்கலப்பாத்திரத்தைத் திருப்பாற்கடல் தர் மராஜாவுக்குக் கொணர்ந்துகொடுத்தது. ஆயிரம்பொன் விலைபெற்ற தும அனேகரத்தங்களால் அலங்கரிக்கப்பெற்றதும் உறியில்வைக்கப் பட்டதுமான சிறந்தசங்கத்தையெடுத்துக் கிருஷ்ணன் தாமராஜா வுக்கு அபிஷேகஞ்செய்தார். அதையெல்லாமகண்டு எனக்குப் பெரிய ஜ்வரம் உண்டானதுபோலிருந்தது. பரதசுரேஷ்டரே! பறவைகள் அருதசசங்கையெடுத்துக்கொண்டு கீழ்கடலுக்கும் தென்கடலுக்கும் மேல்கடலுக்கும் சென்றன; வடகடலுக்கும்டும் செல்லவில்லை. அர் ஜுனன் அருதவடதிசைக்குச்சென்று அளவற்றதனத்தைக் கப்ப மாகக்கொண்டுவந்தான். பாரதரே! மயனாலு பிரதுஸாஸிலுள்ள ரத் நங்களைக்கொண்டுவந்துசெய்து பழக்கலமேலே மூடியிருந்ததூல் ஜலம்நிரம்பின தாமரைக்குளம் போலிருக்குமபூமியைக் கண்டேன். பரதசுரேஷ்டரே! அங்கே நான் துணியைத்தூக்கினதைப்பார்த்து நீரு கோதரனும் ஸபைகாக்குமவேலைக்காரர்களும் நகைத்தனர். அப போது எந்தாய்தருதையர்களுக்காக என்உயிரைச் சிரமப்பட்டுக்கூப பாற்றினேன். என்னால்முடிந்திருக்குமாயின் விருகோதரனை அங் கேயேகொன்றிருப்பேன். பாரதரே! என்பகைவறற்செய்யப்பட்ட அர்த்தப்பிரகாசம் என்னையெரிக்கிறது. ராஜாவே! அருதஸபையில் பழக்கத்தாமரைகளினால் விளங்குவதும பழக்கமேஜலம்போற் செய்யப் பட்டதுமாகிய தாமரைக்குளத்தை ஸபையென்றுகினைத்து விழுந் தேன். அப்போது பீமனும் அர்ஜுனனும் சபத்ததுன்சிரித்தனர். திரௌபதியும் பெண்களுடன்சேர்ந்து என்மனமவிழுந்துபோகும் படி நகைத்தாள். ஜலத்திலிறங்கி வஸ்திரம்நனைந்துபோனஎனக்கு ராஜாவினால் கட்டளையிடப்பட்டவேலைக்காரர்கள் வேறுவஸ்திரங்க ளைக்கொடுத்தனர். அதுவும் எனக்குப்பெருந்தயரமே. துண்களிரி ருக்குமிடத்தில் துண்களில்லாததுபோலவும் துண்களில்லாதவிடங்

களில் ஆயிரம்தூண்களிருபதுபாலவும் காணப்படுகிறது. ராஜா வே! பிரபுவே! அநதஇடத்தில் நான்படி கக்கற்களின்ருவில் அடிபட்டுக் கொண்டேன். வாயிலில்லாதஇடம் வாயில்போலிருந்ததனால் அங்கேவெளியில்போகத்தொடங்கிக் கல்லிலமுடிக்கொண்டு நெற்றி யில்மிகவும் அடிபட்டுக்கொண்டேன். அதைப்பார்த்துத் தடவிக் கொண்டு வேறுமார்க்கத்திற்சென்றேன் விருகோதரன்பரிஹாஸஞ் செய்து என்னைப்பார்த்து, “ராஜாவே! இதுவாயில்; இதுவாயிலன்று” என்றுபுதுமையாகச்சொன்னான். ராஜாவே! அவ்விடத்தில் அநதநிலைமையிலிருந்த என்னைக்கண்டு பெண்களுமநகைத்தனர். புருஷசேஷ்டரே! அநதச சபையிலுள்ளவர்களுக்கு இதெல்லாம் சிரிக்கக்காரணமாயிருந்தது. நான் இதுவரையில் எங்கும் கண்டதும் கேட்டதுமில்லாத ரதனங்களை அவ்விடத்திற்கண்டேன். அதனால் கொதிப்பு துயரமும்அடைந்தேன். தீயிறகுதிப்பேன்; கருங்கடலில்விழுவேன். புகழ்பெற்றவனுக்கு அபகீர்த்தியானது மானத்திலும்அதிககஷ்டம். மற்னோர்ஆச்சரியமும் அங்குஉண்டாயிற்று; அதையும்சொல்லுகிறேன்; கேளும். எப்போதும் புஜிக்கும்பிராம மணர்கள் ஒருலக்ஷம் கணக்கானதற்கடையாளமாக அங்கே சங்குவைத்துத் தினம் ஊதப்படுகிறது. பாரதரே! அநதச்சங்கு அடிக்கடி ஒலிக்கும்போது இடைவிடாத சபதத்தைக்கேட்டேன். அதனால் எனக்கு மயிர்கள்பொடித்தன. மஹாராஜாவே! காணவந்த அனேக ராஜாக்களினாலிரம்பின அநதஸபையானது மாசற்றஆகாயம் நகூத் திரங்களினால் விளங்குவதுபோல் விளங்கிற்று. மஹாராஜாவே! பிரஜைகளுக்கதிபதியே! சிறந்த புத்திசாலியான தர்மராஜாவின்னிடைய அநதயாகத்தில் அரசர்கள் வைசியர்கள்போல எல்லார்த்நங்கலையும் காணிக்கைகளாகக் கொண்டுவந்தனர். பிராம்மணர்களுக்குப் பரிமாறுகிறவர்கள் ஆசுர்களை. ஒ’ ராஜாவே! யுதிஷ்டிரனிடத்திலிருந்த லக்ஷமியானது தேவேந்திரனுக்கும் யமனுக்கும் வருணனுக்கும் குபேரனுக்குமில்லை. பாண்டிபுத்திரனுடைய அநதசசிறந்த ராஜலக்ஷியைக்கண்டு மனக்கொதிப்புற்றநான் ஆறுதலடையவில்லை. பாண்டவர்களுடைய ஔசவர்பத்தையடையாமல் எனக்கு ஆறுதலில்லை. பாணங்களினால் ப்கைவரையாவது படுக்கவைப்பேன். நானாவது பிறரால்அடிக்கப்பட்டுச்சாய்வேன். பகைவரைத் துன்புற்செய்கிறவரே! இரதநிலைமையிலிருக்கும்எனக்கு உயிரினாலாவதென்ன? ராஜாவே! பாண்டவர்கள் மேன்மேலும்ஒங்குகின்றனர், நமதுஉயர்வு நின்றது” என்றான்.

அப்போது சகுனி, “தவறுதபராக்ரமமுள்ளவனே! தர்ம ராஜாவினிடத்தில் எந்தஒப்பற்றஐச்வர்யத்தைக்கண்டாயோ அதை யடைவதற்கு நான் ஓர்உபாயம்சொல்லுகிறேன்; கேள். பாரதனே! இந்தப்பூமிமுழுமையிலும் பாசசிகைகளில் நான்தோந்தவன். ஆடும் போது காய்போகும்வழி எனக்குத்தெரியும்; பந்தயம்தெரியும்; தன் ஆட்டம் பிறர்ஆட்டம் இவைகளின் வித்தியாஸம் தெரியும். யுதிஷ்டிரனுக்கு ஆட்டத்தில் விருப்பமுண்டு; ஆனால் ஆடத்தெரியாது; அழைத்தோமானால் அவசியம்வருவான். அவன் எப்போதும் தானே எண்ணையழைப்பதுண்டு. பிரபுவே! நான் கபடத்தைச்செய்து அவனை நிச்சயமாக ஜயிப்பேன். அந்தச்சிறந்த ஐசவாயத்தைத் திருப்பி வாங்கிவிடுவேன். அவனையழை” என்றுசொன்னான். சகுனியினால் இவ்வாறுசொல்லப்பட்ட துரியோதனமஹாராஜன் உடனே திருத ராஷ்டிரனைநோக்கி, “ராஜாவே! சொக்கட்டான் ஆட்டம்தெரிந்த இந் தச்சகுனி ஆட்டத்தினாலேயே யுதிஷ்டிரனுடைய ராஜ்யலக்ஷ்மியை வாங்கத் திறமையுள்ளவன் அதற்கு நீர் அனுமதிக்கொடுக்கக்கடவீர்” என்றுசொன்னான். அதைக்கேட திருதராஷ்டிரன், “விதுரன் மஹாபுத்திசாலி; எனக்கு மந்திரி; நான் அவன்சொற்படியிருப்ப வன். அவனுடன்கலந்து இரதக்கார்யத்தின் முடிவைப்பற்றித் தெரி ந்துகொள்வேன். தீர்க்கதர்சியாகிய அந்தவிதுரன் தர்மத்தை முன் னிட்டு இருபக்கத்தாருக்கும் தகுந்ததும் மிக்கநன்மையுமாகக் காரி யத்தின்முடிவைச் சொல்வன்” என்றுசொன்னான் துரியோதனன், “அரசர்க்கரசே! விதுரா வருவாராயின் அவர் உம்மைத்திருப்பிவிடு வர். நீர்திரும்பினால் நான்இறந்துபோவது திண்ணம். ராஜாவே! நானிறந்துபோனபிறகு நீர் விதுரருடன் ஸுகமாயிரும். பூமிமுழு மையையும் நீர்ஆளலாம். உமக்கு என்னுலாவதென்ன?” என்று சொன்னான். அவன் அன்போடும் துயுரத்தோடுமொசொன்ன அந்தச் சொல்லைக்கேட்டுத் திருதராஷ்டிரன் அவனுடையஎண்ணத்தை அங்கீ கரித்து வேலைக்காரர்களைப் பார்த்து, “சிற்பிகளே! அனேகமாயிரம் தூண்கள்நிரம்பினதும் தூறுவாசில்களுள்ளதும் மனத்திற்கும் பார் வைக்கும் இனியதுமான ஸபையை எனக்கு உடனேசெய்யுங்கள். சில்பிகளெல்லாரையும் வருவித்து அந்தச்சபையில் ரத்னங்களால் தள வரிசைகள்போட்டுப் பிரவேசிப்பதற்கு ஸுகமாகவும் அழகாகவுஞ் செய்து உடனே எனக்குத்தெரிவிப்புகள்”, என்று கட்டளையிட் டான். ஜனமேஜயமஹாராஜாவே! துரியோதனனுடைய ஸமாதா னத்திற்காகத் திருதராஷ்டிரமஹாராஜன் இவ்வாறு நிச்சயம்செய்து

விதூரருக்குத் தூதனையனுப்பினான். விதூரைக்கேட்காமல் திருதராஷ்டிரனுக்குத் தன்மனத்தில் ஒருநிச்சயமும் உண்டாகவில்லை. திருதராஷ்டிரன் சொக்கட்டானுயிதிலுள்ள குற்றங்கனையறிந்திருந்தும் புத்திரனிடத்திலுள்ள ஸ்நேகத்தினால் இழுக்கப்பட்டான். புத்திரமான விதூரர் கலகத்திற்கு வாயிலாகவந்திருப்பதும் நாசத்திற்கு ஆரம்பமாக உண்டானதுமாகிய அநதச் சமாசாரத்தைக்கேட்டுத் திருதராஷ்டிரனிடம் ஓடிவந்தார் அந்தவிதூரர் தமக்குத் தமயனும் மஹாத்மாவுமான திருதராஷ்டிரனையடைந்து பாதங்களில்தலைவணங்கி, “அரசரே! பிரபுவே! உம்முடைய இரதமுயற்சியை நான் ஒத்தூக்கொள்ளவில்லை. இந்தச்சூதாட்டம் காரணமாக உமதுபுத்திரர்களுக்கு விரோதம்வராமலிருக்கும்படி செய்யக்கடவீர்” என்றுசொன்னார். அதற்குத் திருதராஷ்டிரன், “விதூரா! தேவர்கள் அனுக்ரஹம்செய்வராயின் எனதுபுத்திரர்களுக்கும் பாண்டுபுத்திரர்களுக்கும் கலகம் உண்டாகாமலிருக்குமென்பது நிச்சயம். நல்லதோ கெட்டதோ, அனுகூலமோ பிரதிகூலமோ, மித்திரர்களுக்குள் சூதாட்டம் நடக்கட்டும். இது விதியின் கட்டளையென்பதில் ஸந்தேகமில்லை. பாரதனே! நானும் துரோணரும் பீஷ்மரும் நீயும்இருக்கும்போது இவ்விருவருக்கும் தெய்விகமாகக்கூட அக்கிரமம் எவ்வகையிலும் நேரிடாது. நீ இப்போதே காற்றுவேகமான குதிரைகள் பூட்டின ரதத்திலெறிக்கொண்டு காண்டவப்ராஸ்தம்சென்று யுதிஷ்டிரனை யழைத்துவா. விதூரா! என்னுடைய எண்ணம் யுதிஷ்டிரனிடத்திற் சொல்லத்தகாது. இதை உனக்குச்சொல்லுகிறேன். தெய்வந்தான் மேலானதென்று நினைக்கிறேன். அதனாலேதான் இதுநேரிடுகிறது” என்றுசொன்னான். இவ்வாறு சொல்லியதைக்கேட்ட புத்திரமான விதூரர், “இந்தக் குலம் இனிஇல்லை” என்றுநினைத்து மிகத்துன்பமுற்றுச் சிறந்தபுத்தியுள்ள பீஷ்மரிடம்சென்றார்.

எழுபத்தேழாவது அத்தியாயம்.

த்யூதபர்வம். (தோடீச்சி.)

(ஜனமேஜயர் விரிவாகச்சொல்லும்படி கேட்டதன்மேல் வைசம்பாயனர் சொல்லத்தொடங்கி, திருதராஷ்டிரனிடம் துரியோதனன் துயரப்பட்டதை மறுபடியும் கூறியது.)

ஜனமேஜயர், “ஓ! பிரமஜ்ஞானிகளிற்சிறந்தவரே! எனது பிதாமஹர்களுள் பாண்டவர்கள் அப்படிப்பட்ட வ்யஸன்மயனிடந்த

தற்குக்காரணமும் பராதாக்களுக்கே பெரியநாசத்தைவிளைவித்ததுமாகிய அந்தச்சூதாட்டம் எவ்வாறு நடந்தது? அந்த ஆட்டத்திற்கு ஸபையோராயிருந்த அரசர்கள் யாவர்? அதை ஸந்தோஷித்தவர் யாவர்? மறுத்தவர் யாவா? பிராமமணரே! நீங்கள் இதை விரிவாகச் சொல்ல விரும்புகிறேன். பிராமமணோத்தமரே! பூமியே அழிந்ததற்கு இதன் றே ஆதிகாரணம்” என்று கேட்க, பிறகு வியாஸருடைய சிஷ்யரும் சிறந்த மஹிமைபுள்ளவரும் வேதராதங்களை யறிந்தவருமாகிய வைசம்பாயனர் நடந்தவற்றையெல்லாம் சொல்லத் தொடங்கினார்.

“பாதவமசதவரிற் சிறந்தவரே! மஹாராஜாவே! உமக்கு இரதக்கதையைக் கேட்க விரும்பமிருந்தால் மறுபடியும் விரிவாகச் சொல்லுகிறேன்; கேளும. அமபிகையின்புத்திரனாகிய திருதராஷ்டிரன் விதுருடைய அபிப்பிராயத்தையறிந்தபிறகு மறுபடியும் ஏகாநதத்தில் துரியோதனனைப் பார்த்துப் பின்வருமாறு சொல்லலானான். “காந்தாரியின் மகனே! த்யூதமவேண்டாம். விதுரன் அங்கீகரிக்கவில்லை. மிகச்சிறந்த புத்தியுள்ள விதுரன் நமக்கு இன்னுததை உரையான். விதுரன் சொல்வதே நமக்கு மிக்க நன்மையென்றல்லவோ நான் நினைப்பது. புத்ரனே! அவன் சொன்னதைப் பெல்லாம் நீ செய்யக்கடவாய். அதுதான் உனக்கு நன்மையென்று யான் நினைக்கிறேன். தேவரிஷியும் இந்திரனுக்கு ஆசாரியரும் மூன்றுகாலங்களையும் அறிந்தவரும் சிறந்த புத்தியுள்ளவருமான பிருஹஸ்பதி இந்திரனுக்கு எந்தச் சாஸ்திரத்தை யுரைத்தாரோ அதையெல்லாம் மஹாகவியாகிய விதுரன் ஸுபிசூதமங்க ளுடன் அறிந்திருக்கிறான். புத்ரனே! நான்குட எப்போதும் அவன் சொல்லிவிருப்பவனன்றோ? ராஜனே! சிறந்த புத்திரசாலியான விதுரன் தான் கௌரவர்களுக்குத் தலைவனாக நினைக்கப்பட்டிருப்பவன். மஹாபுத்திரசாலியான உத்தவன் தான் யாதவர்களில் பூஜிக்கத்தக்கவன். மகனே! ஆதலால், சூதுவேண்டாம். சூதில் விரோதத்தை காண்கிறோம். விரோதம் வருதால் ராஜ்யமே அழியும். புத்ரனே! அநதச் சூதை விட்டுவிட்டு தாய்தந்தையர்கள் மகனுக்கு ஆக்கும் பேருதவியென்று எது சொல்லப்படுகிறதோ அதை நீயடைந்திருக்கிறாய். தந்தை பாட்டனாகளிடமிருந்து வந்த ராஜ்யத்தைப் பெற்றிருக்கிறாய். நீ ஓதினவன்; சாஸ்திரங்களிறேற்றந்தவன்; வீட்டில் எக்காலமும்கொண்டாடப்பட் டவன்; ஸஹோதரர்களில் மூத்தவன்; ராஜ்யத்திலிருப்பவன்; என்ன நன்மையை நீ பெறாமலிருக்கிறாய்? சிறந்த கைகளையுடையவனே! மற்ற ஜனங்கள் பெறுதற்கரிய சிறந்த உணவுகளைப் பூம உடைகளையும் நீ பெற்றிருக்கிறாய். அன்புள்ள மகனே! நீ துயரப்படுவதென்?

சிறந்தகைகளை யுடையவனே. தந்தைபாட்டனார்வரிசையாகக்கிடைத் ததும் செழித்த துமாகிய பெரியராஜ்யத்தை எப்போதும் கட்டளையிட்டுக்கொண்டு தேவலோதத்தில்தேவந்திரன்போல (இப்புறியில்) விளங்குகிறாய். ராஜனே! உனக்குள்ளீச்வரியமும் முன்பு என்னால் உரைக்கப்பட்ட உனக்குள்ளு ஸுகங்களும் மற்றவர்கள் பெறுதற்கரியவை. எல்லாந்தெரிந்தவனே! அப்படிப்பட்ட உனக்குத் துயரத்திற்குக்காரணம் என்ன உண்டாயிற்று? அதை எனக்குச் சொல்லவேண்டும்” என்றான். அதைக்கேட்டுத் துரியோதனன், “உண்ணுகிறேன், உடுக்கிறேன் என்றுபார்த்துக்கொண்டு ஆண்மையைவிட்டுப் பிறர் பெருமையில் பொறுமைப்படாதவனெவனோ அவன் இழிவானமனிதனென்று நினைக்கப்படுகிறான். அரசாக்கரசே! பிரபுவே! எல்லாருக்கு மிருப்பதுபோன்ற ராஜ்யலக்ஷமியானது எனக்கு ஸந்தோஷத்தைத் தருவதில்லை. குந்திபுத்ரனிடத்தில் சிறப்புற்று விளங்கின ராஜ்யலக்ஷமியைக்கண்டுதான் வ்யஸனமுற்றேன். பூமிமுழுவதும் யுதிஷ்டிரனுடைய ஆஜ்ஞைக்குட்பட்டிருப்பதைக்கண்டு ஜீவிததிருக்குமயான் மிக்கடினமானவன். துக்கத்தினால் இதை உமக்குச் சொல்லுகிறேன். நீபர்கள், சிதரர்கள், குராதேசத்தவர்கள், காரஸ்கர்கள், லோகஜங்கர்களுள் ஹமரசாகள யுதிஷ்டிரன் வீட்டில் அடிமைகள்போல வசப்பட்டிருக்கின்றனர். இமயமலையிலும் கடற்றீவுகளிலுமுள்ள ரத்னநிதிகளோடு கூடிய அரசாக்களையுமும் மிலேசசஜாதி யார்களையுமும் யுதிஷ்டிரன் கிருஹத்தில் தூரவிலக்கப்பட்டிருந்தனர். அரசாக்கரசே! யுதிஷ்டிரன் என்னை மூத்தவனென்றும் சிறந்தவனென்றும் நினைத்து மரியாதையுடன் ரத்னங்களை வாங்கும்படி ஏறபடுத்தியிருந்தான். பாரதரே! அங்கேவந்த மிகச்சிறந்த ரத்னங்களுக்கும காணிக்கைகள் கொண்டுவந்தவர்களுக்கும் இக்களையுந்தெரியவில்லை; அக்களையுந்தெரியவில்லை. அந்தத் தனங்களை வாங்குவதற்கு என்கைபோதாமற்போயிற்று. நான் களைப்படைந்திருந்தபோது துரத்திவிருந்து கொண்டுவந்த தனங்களைக் கையில்வைத்துக்கொண்டு அவரவர்கள் நின்றனர். பிரதுஸரவிலுள்ள ரத்னங்களைக் கொண்டுவந்து மயனால் கிரமாணஞ்செய்யப்பட்டதும் படிக்கக் கல் மூடப்பட்டிருப்பதனால் ஜலம்நிரம்பின தாமரைக்குளம்போன்றதுமான ஓரிடத்தைக் கண்டேன். நான் ஆடைபைத் தூக்கிக்கொள்ளும்போது சத்ருவின் செல்வச்சிறப்பைக்கண்டு மயங்கினவனும் ரத்னங்களில்லாதவனுமாகிய என்னைக்கண்டு விருகோதரன் நகைத்தான். என்னால் முடிந்திருக்குமாயின் அங்கேயே விருகோதரனைக்கொன்றிருப்பேன்.

ராஜாவே! பீமனைக்கொல்ல யத்தனஞ்செய்திருப்பேனாயின் சிசுபால னுக்குவந்த கதிதான் நமக்கும்வந்திருக்கும்; ஸந்தேஹமில்லை.* பார தரே! என்பகைவன் பரிஹாஸஞ்செய்தது என்னைச்சுகுகிறது. ராஜா வே! திரும்பவும் அதுபோன்ற மற்றொருகுளம் தாமரைமலர்களி னால் விளங்கியிருந்ததைப் படிக்கக்ல் பூமியாகினைத்து ஜலத்தில் விழுந்தேன். அவ்விடத்தில் என்னைப்பார்த்துக் கிருஷ்ணன் அர் ஜுனனுடன்கூட, சபதம்கேட்கும்படி நகைத்தான். தரோளபதியும் அனேகஸ்திரீகளுடன்கூட என்மனம் துயரப்படும்படி நகைத்தான். ஜலத்தில் வஸ்திரம்நனைநதுபோன எனக்குத் தர்மராஜாவினால் ஏவப பட்ட வேலைக்காரர்கள் வேறுவஸ்திரங்களைக் கொடுத்தனர். அதுவும் எனக்குப் பெருந்துயரம். ராஜாவே! நான் மற்றொருமோசம்போன தையும் சொல்லுகிறேன்; கேளும். வாயிலிருப்பதுபோலத் தோன றும் வாயிலில்லாதவிடத்தில் வெளியே போகத்தெடிநகிக் கலலில் அடிபட்டு நெற்றியில் புண்பட்டுக்கொண்டேன். அங்கே அவ்வாறு அடிபட்டஎன்னை, சோநதிருநத நகுலஸஹீதேவாகளிருவரும் தூர த்திலிருந்துபார்த்து வ்யஸனப்பட்டுக் கைகளால் அணைத்தனர். அநத ஸமயத்தில் ஸஹதேவன், என்னைப்பார்த்துச் சிரித்துக்கொண்டு, “திருதராஷ்டிரபுத்திரனே! வாயில் இங்கேயிருக்கிறது; அங்கே போகாதே” என்று அடிக்கடிசொன்னான். அநதஸமயத்தில் பீம ஸேனனும், ‘திருதராஷ்டிரபுத்திரனே!’ என்றழைத்து, சிரித்து, “ராஜாவே! வாயில்இங்கே” என்றுசொன்னான். அநதஸபையில் நான்கண்ட ரதனங்களுக்குப் பெயர்களைக்கூட இதற்குமுன் நான் கேட்டதில்லை. அதுவும் என்மனத்தைச் சுகுகிறது.

எழுபத்தேட்டாவது அத்தியாயம்.

த யு த ப ர வ ம். (தோடரிச்சி.)

(ராஜஸூயயாகத்தில் தர்மராஜாவுகீதவந்த காணிக்கைகளைப்பற்றித் துரி யோதனன் விரிவாகத்திருதராஷ்டிரானுகீதரைத்தது.)

பாரதரே! ஆங்காங்கிருநது அரசர்கள் பாண்டவர்களுக்குக் கொண்டுவந்த சிறந்த தனங்கள் யான்கண்டனவற்றைக் கேளும். பகைவனுடைய அந்தத்தனத்தைக்கண்டு மயங்கினான் என்னையே அறியாமற்போனேன். பாரதரே! பூமியிலிருந்தும் பூமியிலுண்டான

¹ பூமியிலிருந்து உண்டானவை ரதனங்கள் முதலியவை; பூமியிலிருந்து உண்டான பொருள்களிலிருந்து உண்டானவை வஸ்திரங்கள் முதலியவை.

பொருள்களிலிருந்தும் உண்டான திரவியங்களைத் தெரிந்துகொள்ளும். ஆடும்பிரிகளாற் செய்யப்பட்டனவும் எலி பெருச்சாளி முதலியவற்றின் தோல்களாற் செய்யப்பட்டனவும் பூனைத்தோல்களாற் செய்யப்பட்டனவும் பொற்சரிகையினால் அலங்கரிக்கப்பட்டனவுமான சிறந்தபோர்வைகளையும் தோல்களையும் மிகுதியாகக் காமபோஜராஜன்கொடுத்தான். குருவிகள் போலச் சித்ராநிறமுள்ளவையும் கிளிமூக்குப் போலச் சிவநத மூக்குள்ளவையுமான முந்நாறுகுதிரைகளையும் சிலேஷ்மாதகம் வன்னி புன்கு இவற்றின்காய்களினால் வளர்க்கப்பட்ட ஒட்டகங்களையும் பெண்குதிரைகளையும் திரிகாத்தேசத்தார் கொடுத்தனர். இடையாகத் தங்கள் இனத்தாருடன்கூட¹ நாகாற்பிராணிகளையும், வஸாதிகள் என்னப்பட்ட எப்போதும் திரிந்துகொண்டிருக்கும் ஜாதியா மறறஅனேக தனங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு தாம ராஜாவின்வாயிலில் நின்றனர். மஹாதர்களிற சிறந்தவனாகிய திரிகர்வதேசத்தரசன் தன் பரதுக்களாற்குழுப்பட்டு மனமகிழ்ச்சியோடும் அன்போடும் அழகான பொற்கூடங்களையும் ரத்தினங்களையும் பொன்னாயங்களையும் பொற்கடிகளையும் எடுத்துக்கொண்டிவந்து தர்மராஜாவுக்கு அளித்தான். குவிந்தனென்னும் பிராமமணச் சேஷ்டுல புத்திமானான தாமராஜாவுக்குக் காண்பித்து அன்போடு அளிக்கப்பெற்ற சங்கத்தை ஸ்வேஹாதார்களனைவரும் அரஜுனனுக்குக் கொடுத்தனர். பொன்னேகைகளோடு கூடியதும் ஆச்சரியப்படத்தக்கதும் ஆயிரக்கணக்கான பொன்னாயத்தினால் விசித்ரமானதும் தன் ஒளியினால் விளங்குவதும் அழகானதும் கண்களைக்கவருவதும்² விசுவகர்மாவினால் பூஜிக்கப்பெற்றதுமாகிய அநதச்சங்கை அர்ஜுனன் வாங்கிக்கொண்டான். தர்மராஜனும் அதைப் பலமுறை நமஸ்காரஞ் செய்து எடுத்துக்கொண்டான். ஊதாமலிருக்கையிலும் கர்ஜிக்கத்தக்க அநதச்சங்கம் அரஜுனன் ஊதினபோது மிகவும் ஒலித்தது. அநதச்சங்கின் ஒளியினால் அரசர்கள் தங்களவலிமைகுன்றி விழுந்தனர். தமது சக்தி நிரம்பினவரும் ஒருவர்க்கொருவா இனியனசெய்பவருமாகிய திருஷ்டதயுமன்னும் பாண்டவர்களையெவரும் ஸாத்யகியும் கிருஷ்ணனுமாகிய இரதஎண்மரும் மூர்ச்சையடைந்த அரசர்களையும் என்னையும்கண்டு அப்பேர்து நகைத்தனர். பாரதே! பிறகு அர்ஜுனன் ஸரதோஷ்மடைந்து பொன்கட்டின கொம்புகளையுடைய ஐந்நாறுவிருஷபங்களை அநதக்குவிந்தன் என்னும் பிராமமணச் சேஷ்

¹ பசுக்களையும்.

² விசுவகர்மாவின் சிற்பத்திற்குமேலாகவே இயற்கையிலமைந்தது.

டனுக்குக் கொடுத்தான். 'குவிந்தனென்னும் பிராமமணன் முகமலர்ச் சியுடன் பொன்னும் பலவகைவஸ்திரங்களுமாகிய சிறந்தகண்ணிகைகளைத் தர்மராஜாவுக்கனுப்பினான். கர்சம்மீரதேசத்தரசன் சுததமும் மதுரமுமான திராணைப்பழமதயத்தையும் இன்னும் எல்லாக்காணிக்கைகளையும் எடுத்துக்கொண்டு தாமராஜாவினிடம் வந்தான். யவனர்கள் மனோவேகமுள்ள மலைநாட்டுக் குதிரைகளையும் பெரிய விலைபெற்ற ஆஸனங்களையும் புதியவையும் இலேசானவையும் அழகியவையும் விலைபெற்றவையும் பிரகாசிப்பவையுமான சாலவைகளையும் மற்றுமுள்ள பலவகை ரதனங்களையும் கொண்டு வந்து வாயிலிலின்றனா. களிங்கதேசத்தரசனாகிய சுருதாயு என்பவன் மிகச்சிறந்த முததுக்களையும் ரதனங்களையும் அளித்தான். அங்கதேசத்தரசன் பொன்மயமான ஆபரணங்களையணிந்த அழகியபெண்களைக் கொடுத்தான். பாரதரே! ராஜாவே! தென்கடற்கரையிலிருந்து வங்கதேசத்தரசன் நூற்றுக்கணக்கான பொற்கடடில்களையும் நூற்றுக்கு மேற்பட்ட பேர்வைகளையும் ஜலத்திலுண்டான ரதனங்களையும் மற்றச்சிறந்தசர்களிமிருந்து அவன் வாங்கின கப்பங்களெல்லாவற்றையும் தாமபுதரனுக்குக் கொடுத்தான். பாண்டியராஜன் தாத்தூரமலையிலுண்டான தொண்ணூற்றுபாரம் நிறையுள்ள முதலதரமான சந்தனைக்கட்டைகளையும் தொண்ணூற்று சங்கங்களையும் தர்மராஜாவுக்கு விரைந்து கொடுத்தான். சோளராஜன் கேரளராஜன் இருவரும் கணக்கில்லாத சந்தனங்களையும் அகிலங்களையும் பலவகையான முததுக்களையும் வைரீயங்களையும் பாண்டுபுதரனுக்குக் கொடுத்தனர். அச்மகராஜன் கொம்புகளில்பொன்கட்டினவையும் பொன்ஆபரணங்களையணிந்தவையும் கன்றுகளோடுகூடியவையும் குடங்குடமாகக் கறக்கிறவையுமான பதினாயிரம் பசுக்களைக் கொடுத்தான். விரதுதேசத்தரசன் பொன்மாலையினால் அலங்கரிக்கப்பட்டவையும் விரதுதேசத்திலுண்டானவையுமான குதிரைகளில் இருபத்தையாயிரம் கொடுத்தான். ஸௌவீரதேசத்தரசன் பொன்னினாலும் முததுக்களினாலும் ரதனங்களினாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டவையும் ஒளியினால் மத்தியான்னஸூர்யணைப்போலப் பிரகாசிப்பவையும் யானைகளூட்டினவையுமான முந்நூறு சிறந்ததேர்களையும் மற்றுமுள்ள கப்பங்களையும் எடுத்துக்கொண்டுவந்து பாண்டுபுதரனுக்குக் கொடுத்தான். பாரதரே! ராஜாவே! அவந்திதேசத்தரசன் ஆயிரக்கணக்கான பலவகைரதனங்களையும் உயர்ந்த முததுமாலையையும் தோள்வளைகளையும் மற்றும் பலவகைஆபரணங்களையும் பதினாயிரமதானிகளையும் கப்பமரிக்கொண்டு ஸபையின்

வாயிலில்வந்து பார்க்கவிருப்பமுள்ளவனாகக் காத்திருந்தான். தசா
ர்ணதேசத்தரசனும் சேதிதேசத்தரசனும் வீரனான சூரஸேனதேசத்
தரசனும் உயர்ந்தவஸ்திரங்களையும் பலவகை ரத்னங்களையும் மற்று
முள்ள காணிக்கைகளெல்லாவற்றையும் எடுத்துக்கொண்டு வந்து
பாண்டவனுக்கு அர்ப்பணஞ்செய்தனர். காசிராஜன் மிக்கஸந்தோஷ
த்துடன் எண்பதினாயிரம்பசுக்களையும் எண்ணூறுயானைகளையும் தர்
மராஜாவுக்குக் கப்பமாகக்கொடுத்தான். பொன்மாலிகையணிந்தவை
யும் ஸ்ரீரதுரதிக்கரையிலுண்டானவையுமான குதிரைகள் பதினாயிர
த்தையும் பலவகை ரத்னங்களையும் காசிராஜன் காணிக்கையாகக்
கொடுத்தான். விதேஹதேசத்தரசனாகிய கிருதக்ஷணனும் கோஸல
தேசத்தரசனாகிய பிருஹத்பலனும் பதினாலாயிரம் சிறந்தகுதிரைக
ளைக் கொடுத்தனர். வஸாதிகளென்னும் தேசத்தாரோடுகூடிய சைப
பியராஜனும் மால்வர்களோடுகூடிய திரிகாததராஜனும் பாண்டவர்க
ளுக்கு ரத்னங்களைக்கொடுத்தனர். ஒவ்வொரு அரசனும் கொடுத்த
ரத்னங்களுக்கும் அளவிலலை. ராஜாவே! பாருகச்சதேசத்தரசன்
உயர்ந்தஹாரங்களையும், மற்றும் பலஆபரணங்களையும், நூல்வஸ்திரங்
களை உடுத்துகிறவரும் இளமைபருவத்திலிருப்பவரும் மெல்லிய
தேகமும் நீண்டகூந்தலுமுள்ளவரும் பொன்னணிகலங்களை அணிந்த
வருமாகிய நூறாயிரம்தானிகளையும், பிராம்மணோத்தமர்கள் தரிக்கத்
தக்க சிறந்த சுத்தமானசால்வைகளையும், எல்லாக் காணிக்கைகளையும்
கொணர்ந்து கொடுத்தான். அவர்களனைவரும் தர்மராஜாவைக்
காண்பதற்காக ஆரண்மனைவாயிலில் நின்றனர். காணிக்கையளித்
தும்போதுமட்டுந்தான் அவர்களுக்கு வழிகிடைத்தது. மழைபெய்
்வதனாலும் நதிகள்பாய்வதனாலும் கிருஷியில் சிரமப்படாமலே தான்
யங்களை விருத்திசெய்பவரும் ஸமுத்திரக்கரையில் பிறந்தவரும்
ஸ்ரீரதுரதிக்கரையில் வளப்பவருமான த்ருமர், பாரதர், காச்யர், கிரா
தகர்என்னும் அரசர்கள் பலவகைரத்னங்களையும் வெள்ளாடுகள்,
செம்மறியாடுகள், பசுக்கள், கோவேறுகழுதைகள், ஒட்டகங்கள்
இவைகளையும் பொன்னையும் பழத்தினுண்டான மதுவையும் பல
வகைச் சால்வைகளையும் காணிக்கைகளாக எடுத்துக்கொண்டு வந்து
ஆரண்மனைவாயிலில் தடுக்கப்பட்டு நின்றனர். மஹாபலசாலியும் சூர
னும் மிலேச்சர்களுக்கு அகிபதியும் பிராக்ஜ்யோதிஷதேசத்தரசனு
மான பகதத்தராஜன், யவனர்க்குரியுடன் காற்றுக்கொப்பான வேக
முள்ள உயர்ந்த ஜாதிக்குதிரைகளையும் மற்ற எல்லாவகையான காணி
க்கைகளையும்கொண்டு விரைவாகவந்து வாயிலிற்றடுக்கப்பட்டு நின்

றான். பிராக்ஜ்யோதிஷாதிப்தியான அவன் குதிரைகளுக்குப் போடத் தக்க சிறந்தஆபரணங்களையும் தந்தப்பிடிபோட்ட சிறந்தகத்திகளையும் கொடுத்துச் சென்றான். பலதேசங்களிலிருந்து¹ வந்த² த்வியக்ஷர்,³ த்ரியக்ஷர்,⁴ லலாடாக்ஷர்,⁵ ஓளக்ஷர்,⁶ அஹயர்,⁷ பாஹுகர்,⁸ புருஷாதகர்,⁹ ஏகபாதர் என்னும் ஜாதியார் அங்கே பொன்வெள்ளி முதலிய தனங்களை யுதிஷ்டிரனுக்குக் காணிக்கையாகக் கொடுக்க வந்து வாயிலில் தடுக்கப்பட்டிருந்ததைக் கண்டேன். பட்டுப்பூச்சிசிற முள்ளவையும் கிளிநிறமுள்ளவையும் வானவில் நிறமுள்ளவையும் செவ்வானநிறமுள்ளவையுமாகப் பலநிறங்களாயிருக்கும் மனோவேகமான அனேகம் காட்டுக்குதிரைகளையும் விலையில்லாதபொன்னையும் ஏகபாதர்கள் யுதிஷ்டிரனுக்கு அளித்தனர். அப்போது ஸிம்ஹாதேசத்தரசன் மிகுதியான தனத்தையும் சிவப்பும் பசுமையும் கறுப்புமான நூறுபாரம் சிறந்தசந்தனக்கட்டைகளையும் எடுத்துக்கொண்டுவந்து வாயிலில் தடுக்கப்பட்டு நின்றான். மஹாராஜாவே! நக்ஷத்ரங்களையும் என்னும் பாபபரையாகளென்றும் பெயர் பெற்ற அரசர்கள் நூறாயிரம் தாஸிகளையும் ஆயிரம் சாலவைகளையும் எடுத்துக்கொண்டு வாயிலில் தடுக்கப்பட்டு நின்றனர். ஓ! மஹாபலசாலியே! நினைத்தபடி செய்கிறவர்களாகிய பெண்டார், தாமஸிபதர் என்னுமாசர்கள் சந்தனத்தையும், வெள்ளியையும், அகிறகட்டையாலும் பளிங்கினாலும் தந்தங்களினாலும் செய்யப்பட்ட சாமான்களையும், ஜாதிக்காய்களையும் தக்கோலம் லவங்கம் கர்ப்பூரமுதலான பலவகைப் பொருள்களையும் எடுத்துக்கொண்டு வந்தனர். மஹாத்மாக்களான அவர்களனைவரும் வாயிலில் தடுக்கப்பட்டு நின்றனர். மஹாராஜாவே! சைலேயனென்னுமாசன் வெண்பட்டுக்களை யெடுத்துக்கொண்டு வாயிலில் நின்ற போது காவறகாரரால் தடுக்கப்பட்டான். சீனரும் ஹடுணரும் கஷ்டரும் காசரும் மலைகளுக்குள்ளிருப்பவருமாகிய இவர்கள் எல்லாத் தேசங்களிலும் பெயாபெற்றவையும் பழகினவையுமான பதினாயிரம் குதிரைகளையும், உஷ்ணதலைக்காகாகும் கம்பளத்தையும், விசாலமும் நல்லநிறமும் மென்மையுமுள்ளவையும் பாஹ்லிகதேசத்திலும் சீனதேசத்திலும் முண்டானவையும் பட்டுப்பூச்சிகளினாலும்⁹ தனங்களினாலும் முண்டானவையுமான பட்டுக்களையும், சுவையுள்ளகனி முத

¹ இரண்டுகண்களை யுடையவர். ² மூன்று கண்களையுடையவர். ³ தெற்றியில் கண்ணையுடையவர். ⁴ தலைப்பாகைக்காரர். ⁵ குதிரையில்லாதவர். ⁶ கைகண்டவர்கள்; நீந்துகிறவர்களென்பர் சிலர். ⁷ மனிதனைத்தின்பவர். ⁸ ஒற்றைக்காலர். ⁹ கற்சாயங்களினாலும்.

வியவற்றையும், நல்லமணமுள்ளவற்றையும் கொணர்ந்து தெரிவித்த பிறகு வழிவிடப்பட்டனர். கர்வடர், தோமார், சூரர், வர்த்தனக ரென்பவர்கள் பலவிதமான வஸ்திரங்களையெடுத்துக்கொண்டுவந்து வாயிலில் தடுக்கப்பட்டுநின்றனர். மஹாராஜாவே! பிராக்கோடர், நாடகேயர், நந்திரகரகர், நாபிதர், தரைபுரர், பஞ்சமேயர், ஊருஜர் முதலான காட்டரசர்களனைவரும் மிகுதியான தனங்களையும் ஸாமான் களையும் எடுத்துக்கொண்டுவந்து வாயிலில் தடுக்கப்பட்டுநின்றனர். கௌரவராஜாவே! சகர், துஷாரா, ரோமகர், சிருங்கிகள், அசமகர், ஊருகமர் ஆகிய இவர்கள் என்னால் பத்துக்கோடிகளாக எண்ணப் பட்டவையும் தாமரைத்தாது நிறமுள்ளவையுமான பொற்குவியல் களையும் கூர்மையும் நீளமுமானகத்திகளையும் தடிகள, சக்திகள், கோடாலிகள் முதலிய மற்றையுதங்களையும் பருத்திநூலாற் செய்யப் பட்டாத மெல்லியவஸ்திரங்களையும் பதப்படுத்தின ஆட்டுத்தோல் களையும் கொழுத்தஸேனைகளையும் கொண்டுவந்து வாயிலில் தடுக்கப் பட்டு நின்றனர். கிழக்குத்தேசத்துக்கு அதிபதியான அரசன் பொன்னினாலும் ரத்னங்களினாலும் விசித்ரமானவையும் யானைத்தந தங்களினாற் செய்யப்பட்டவையும் மிக்க விலைபெற்றவையுமான ஆஸ னங்களையும் வாஹனங்களையும் சயனங்களையும் பொன்னிலைலங்கரிக் கப்பட்டவையும் பழகினகுதிகளாக ஸூட்டப்பட்டவையும் புனித் தோல் போர்க்கப்பட்டவையும் மேலே அலங்காரங்கள் செய்யப்பட்ட வையும் விசித்ரமான பலஉருவமுள்ளவையுமான ரதங்களையும் அனேக விதமான விறகளையும் நாராசங்களையும் ஆரத்தசுரதிரபாணங்களையும் பல அஸ்திரங்களையும் இவ்வகையான இன்னும் அனேகமபொருள்களையும் எடுத்துக்கொண்டு மஹாத்மாவான பாண்டவனுடைய யாகசாலையில் பிரவேசித்தான். பட்டுபூச்சியினாலுண்டான பட்டுக்கள் இர ண்டாயிரத்தையும் செடிகளாலுண்டான பட்டுக்கள் பதினாயிரத்தையும் வெண்கலப்பாத்திரங்களையும் விலைபெற்ற ரத்னகம்பளங்களையும் பலவகை ரத்னங்களையும் ஸந்தோஷத்துடன் தர்மராஜாவுக்கு அளித் தான். ராஜாவே! கடற்கரையிலுள்ள மனிதர்கள் இன்னும்னேக ரத் னங்களைக் கொண்டுவந்து பாண்டவனுக்குக் கொடுத்தனர். ராஜா வே! மாலவர்கள் பலவகைரத்னங்களைக் கொடுத்தனர். அரசர்க்கரசே! மஹாபலசாவியான ஸுராஷ்டிரதேசத்தரசன் கோடிமரக்கால் அள வுள்ள கோதுமைமுத்தான பலவகைத்தானியங்களையும் பலவகைரத் னங்களையும் எடுத்துக்கொண்டுவந்து பாண்டவனுக்கு அன்புடன் கொடுத்து மஹாயாகத்தில் பிரவேசித்தான். மஹாராஜாவே! அந்த

ஸ்ராவ்யபிராஜன் இரண்டுமரக்கால்பிடிக்கும் நல்லெண்ணெய்க்குடங்கள் பதினாயிரமும் ஆயிரம்வண்டி உயர்ந்தவெல்லங்களுமாகிய இவை எல்லாவற்றையும் கொண்டுவந்து குந்திபுத்ராளுக்குக் கொடுத்தான். ராஜாவே! ப்லதேசங்களிலிருந்தும் வந்த மற்ற அரசர்களும் பலவகை ரத்னங்களைக் கொண்டுவந்து தாமராஜாவுக்குக் கொடுத்தனர். தேசங்களும் வனங்களும் மலைகளுமடங்கிய இரதஜம்புதநீவுமுழுமையிலும் தாமராஜனுக்குக் கப்பம் கொடாத அரசன் ஒருவனுமில்லை. அந்த யாகத்திற்கு வராதமனிதன் ஏழுவருஷங்களிலுமில்லை. பலவகைக் கூட்டங்களும் நிறைந்த அந்த யாகசாலையானது இரதிரஸைப்போல விளங்கிறது. ராஜாவே! அரசர்கள் யாகத்தாககு வெகுமதிகளாகக் கொடுத்த பலவகைப் பெருந்தனக்குவியலகளைப்பற்றி நான் சொல்லப் போவதைக் கேளும். மேருமலைக்கும் மந்தரமலைக்குமிடையில் சைலோதையென்னும் நதிக்கரையில் மூங்கில்களின் இனியநிழலை அடுத்தது வஸிப்பவர்களும் தனிஆஸனம்முதலிய மரியாதைகளுக்குத்தக்கவர்களுமான கஷர், பிராதர், தீர்க்கவேணுக்கள், பாரதர், குலீந்தர், தங்கணர், பரதங்கணர் ஆகிய மனிதர்கள், எழும்புகளினால் வளைகளிலிருந்து வெளியிட்டுக்கொண்டு வரப்பட்ட பிபிலிகமென்னும் பெயருள்ள சிறந்ததங்கத்தை மரக்காலால் அளக்குமபடி குவியல்களாகக் கொணர்ந்து கொடுத்தனர். கறுத்தவாலும் வெளுத்தவாலுமுள்ள அனேகம் கவரிமான்களையும், இமயமலையின் மலர்களிலிருந்துண்டான மிகுதியான இனியதேனையும், வடகுருதேசத்திலிருந்தும் கைலாஸத்துக்கு வடக்கிலிருந்தும் வந்த மிகச்சிறந்த சக்தியுள்ள மூலிகைகளையும், மஹாத்மாக்களான வ்யூடமால்யர்களென்னும் அரசர்களும் மலைநாட்டரசர்களும் அஜாதசதருவுக்குக் கொண்டுவந்து வணங்கி நின்றனர். ராஜாவே! அவர்கள் வாயிலில் தடுக்கப்பட்டு நின்றனர். மனிதர்க்கதிபதியே! இமயமலைக்குப் பின்புறத்திலும் ஸூர்யன் உதயமாகிற மலைச்சாரலிலும் கடற்கரையிலும் லௌஹித்யமென்னும் ஆற்றின் அருகிலும் வஸிப்பவர்களும் கனிகளையும் கிழங்குகளையும் புஜிப்பவர்களும் தோலாடையுடுப்பவர்களுமாகிய இன்னுமனேக கிராதர்கள் உயர்ந்தசரதனங்களையும் அகிலங்களையும் சிறந்த சால்வைகளையும் தோல்களையும் ரத்னங்களையும் பொன்களையும் பலவகை வாஸனைத்திரவியங்களையும் கிராதஜாதிப் பெண்களாகிய தாளிகள் பதினாயிரவரையும் கண்ணுக்கினிய அனேகம்பொருள்களையும் நெடுநூர்மச்செலத்தக்க மிருகங்களையும் பறவைகளையும் மலைகளிலிருந்து சேர்க்கப்பட்ட மிருந்தவையுள்ள தங்கத்தையும் கப்

பமாகக் கொண்டுவந்து வாயிலிற்றடுக்கப்பட்டு நின்றனர். ராஜா வே! காபவ்யர், தாதர், தர்வர், சூரர், யமகர், ஒளதும்பார், தூர்வி பாகர்ஆகிய இவர்கள் வாயிலில் தடுக்கப்பட்டுகின்றனர். காச்மீர், குமாரர், கௌரகர், ஹம்ஸகர், சிபிகள், திரிகர்த்தர், யௌதேயர், மத்ரகர், வஸுதேயர், மௌலேயர், தாஹர், கூடூதர்கர், மாலவர், செளண்டிகர், ஒளதகர், ஸால்வர், ஆங்கர், வங்கர், யவனர், கயர் என்னும் உயர்குலத்தோரும் சிறந்தவரும் குற்றமற்றவருமாகிய அரசர்கள் நூற்றுக்கணக்காக வரிசையாக ஆயுதங்களைத் தரித்துக்கொண்டு அஜாதசத்ருவுக்குத் தனத்தைக்கொண்டுவந்து கொடுத்தனர். பாரதரே! வங்கர், களிங்கர், மகதர், தாம்ரஸிபதர், புண்ட்ரகர்என்னு மரசர்கள், தங்கள்தேசங்களிலிருந்துவந்து 'கௌசிகம், ¹பத்ரோர்ணம் என்னும் பட்டுக்களைத் தர்மராஜனுக்குக் கொடுத்தனர். நுகத் தடிகள்போன்ற தந்தங்களையுடையவையும் பொற்கசசைகள் கட்டப் பட்டவையும் தாமரைமலரின் நிறமுள்ளவையும் மேலே சித்ரகம்பளங் கள் விரிக்கப்பட்டவையும் மலைகளபோன்றவையும் எக்காலமும் மத ஜலம் பெருகுகின்றவையும் காம்யகமென்னும் தடாகத்தின்அருகி லிருப்பவையும் அடக்கமுள்ளவையும் நல்லஜாதியிற் பிறந்தவையும் அலங்காரங்களுள்ளவையுமான ஆயிரமயானைகளை ஒவ்வொருவனும் கப்பமாகக் கொண்டுவந்து நிற்கும்போது, 'வாயில்விட்டபிறகு போக லாம்' என்று வாயிற்காவறகாரர்களால் சொல்லப்பட்டதனால் அவர் கள் ஸந்தோஷமடையவில்லை. விதேஹர், புண்டர், கௌலேயர், தாம்ரஸிபதகர், மருகர், காசிகர், தர்த்தர், பெளமேயர், நடநாடகா, கர்நாடர், காமஸ்யசூட்டர், பத்மஜாலர், ஸதிரார், தக்ஷிணதேசத் தார், புளிர்தர், சபேரர், தங்கணர், கஷர், பர்ப்பார், யவனர், கர்க் கார், ஆபிரகர், பல்லவர், சகர், காருசர், துபபகர், காசிகர்முதலான பல ராஜாக்களும் பலதிசைகளிலிருந்தும் வந்தனர். மற்றுமுள்ள அனேகமஹாத்மாக்களினால் அங்கே ரத்னங்கள் கொண்டுவரப்பட் டன. கடலிலுண்டான உயர்ந்தவைரேயக்கற்களையும் முத்துக்களையும் வலம்புரிச்சங்கங்களையும் சிறந்தசிப்பிகளையும் ஸிம்ஹஸ்கொடு த்தனர். இந்திரனுடைய வேலைக்காரனாகிய சித்ராதனென்னும் கந் தர்வராஜன் ரத்னச்சேணம் போடப்பட்டவையும் கடைக்கண்கள் சிவந்தவையும். வாயுவேகமுள்ளவையுமான நானூறு கறுப்புக்குதிரை களைக் கொடுத்தான். ஆம்புருவென்னும் கந்தர்வன் ஸந்தோஷ மடைந்து மாவிலேநிறமுள்ளவையும் பொன்மலைகளணிந்தவையுமான

¹ காரிலுண்டானது.

² பூச்சியிலுண்டானது.

நூறுகுதிரைகளையளித்தான். கௌரவராஜாவே! ஸமாததனான சூகர தேசத்தரசன் அனேகமநூறு சிறந்தயானைகளைக் கொடுத்தான். மத்ஸ்யதேசத்தரசனாகிய விராடனால பொன்மாலையையணிந்த இரண்டாயிரம் மத்யானைகள் கப்பங்களாகக் கொடுக்கப்பட்டன. ராஜாவே! பாமஸுராஷ்டிரமென்னும் தேசத்திலிருந்து வஸுதானனென்னும் அரசன் பொன்மாலையையணிந்தவையும் வேகமும் பலமுமுள்ளவையும் இளமைபருவத்திலிருப்பவையுமான இரண்டாயிரம் குதிரைகளையும் இருபதாறு யானைகளையும் நிரம்பின காணிகையாகக் கொண்டுவந்து பாண்டவர்களுக்குக் கொடுத்தான். ராஜாவே! துருபதனால் பதினாலாயிரம் தாஸிகளும் மனைவிகளோடு கூடிய பதினாயிரம் தாஸிகளும் யானைகள் பூட்டின இருபத்தாறு தோகளும் தனது முமுராஜ்யமும் யாகத்திற்காகப் பாண்டவர்களுக்கு அளிக்கப்பட்டனர். கிருஷ்ணிகுலத்தோனாகிய கிருஷ்ணனும் ஆஜுனனைக் கௌரவிப்பதற்காகப் பதினாலாயிரம் சிறந்தயானைகளைக் கொடுத்தான். கிருஷ்ணன் ஆஜுனனுடைய ஆத்மா; ஆஜுனன் கிருஷ்ணனுடைய ஆத்மா; ஆஜுனன் எதைச்சொன்னாலும் அதையெல்லாம் கிருஷ்ணன் செய்வானென்பது திண்ணம். தனஞ்சயனுக்காகக் கிருஷ்ணன் ஸ்வர்க்கலோகத்தையும் விட்டுவிடுவான். அவ்வாறே கிருஷ்ணனுக்காகத் தனஞ்சயன் உயிரையும் விடுவான். சோழராஜனும் பாண்டியராஜனும் மலயம் தாத்தாரமென்னும் மலைகளிலிருந்து பொறகுடங்களில் வைக்கப்பட்ட மணமுள்ள சந்தனக்குழம்புகளையும் சந்தனக்கட்டைகள் அகிறக்கட்டைகளின் குவியல்களையும் ஒளியுள்ள முத்துக்களையும் சந்தனங்களையும் பொன்மயமான மெல்லியவஸ்திரங்களையும் கொண்டுவந்து வாயிலில் வழிகிடைக்காமலிருந்தனர். ஸீம, ஹளர்கள் ஸமுத்திரத்திலுண்டான உயர்ந்த வைபீரயக்கற்களையும் முத்துக்குவியல்களையும் நூற்றுக்கணக்கான விரிப்புக்களையும் அங்கே கொண்டுவந்தனர். சந்தனமயமான உடைகள் போரத்தவரும் கறுத்தநிறமுள்ளவரும் கட்டைகள் சிவந்தவருமான ஸீமஹளர்கள் அந்தக் காணிக்கையையெடுத்துக்கொண்டுவந்து வாயிலில் தடுக்கப்பட்டு நின்றனர். பிராமமணர்களும் ஜயிக்கப்பட்ட கூத்திரியர்களும் வைசியர்களும் பணிவிடைசெய்யக்கருதின சூத்தர்களும் தர்மராஜாவை ஸந்தோஷப்படுத்துவதற்காகக் காணிக்கைகளைக் கொண்டுவந்தனர். மிலேச்சர்களனைவரும் முதலில் இடைக்கடையாகிய எல்லாவருணத்தாரும் யுதிஷ்டிரனிடம் அன்போடும் கௌரவத்தோடும் வந்தனர். பலதேசங்களிலுண்டான பலஜாதியார் வந்திரு

ந்ததனால் இவ்வுலகமே யுதிஷ்டிரனுடையகிருஹத்தில் சோக்கபபட்டது போலிருந்தது. அரசர்களால் எதிரிகளுக்கரசு சேர்ப்பிக்கப்பட்ட அளவற்ற பலவகைக்காணிக்கைகளைப் பாரததபோது துயரத்தினால் எனக்கு இறப்பதில் எண்ணமுண்டாயிற்று. ராஜாவே! யுதிஷ்டிரன், எவர்களுக்குச் சமைத்தவற்றையும் சமைக்காதவற்றையும் பருத்துக்கொடுத்தானே அந்தப்பாண்டவர்களின் வேலைக்காரர்களைப்பற்றி உமக்குச்சொல்லேன். யானைப்பாகாகளும் குதிரைக்காரர்களும் மூன்றுகோடியேபதினாயிரவர். ரதிகர்கள் பத்துக்கோடி. காலாட்களுக்குக்கணக்கில்லை. பச்சையாக அளக்கப்படுவதும் பிறகுசமைக்கப்படுவதும் உடனே கொடுக்கப்படுவதுமாயிருந்தது. மறறோரிடத்தில் சுத்திசெய்வதற்காகப் புண்ணியாகவாசனத்தின்கோஷமேயிருந்தது. யுதிஷ்டிரனுடைய கிருஹத்தில் எல்லாவருணங்களிலும், உண்ணாதவனையும் குடிக்காதவனையும் அலங்காரஞ்செய்துகொள்ளாதவனையும் வெகுமதிகப்படாதவனையும் நான் பார்க்கவில்லை. யுதிஷ்டிரனால் காப்பாற்றப்பட்ட ஸ்நாதகர்களும் கிருஹஸ்தர்களும் எண்பத்தெண்ணாயிரவர். ஒவ்வொருவருக்கு முப்பது முப்பது வேலைக்காரிகள். அவர்கள் மிக்க அன்போடும் திருபதியோடும் யுதிஷ்டிரனுடைய பகைவர்கள் அழியவேண்டுமென்று பிராத்திக்கின்றனர். யுதிஷ்டிரனுடைய கிருஹத்தில் பொறபாத்திரங்களில்புஜிக்கும் ஊர்த்துவரேதஸ்களான யதிகள் பதினாயிரவர். ராஜாவே! த்ரௌபதி, தான்புஜியாமல் கூனாகள் குள்ளர்களமுதலான எல்லாஜனங்களும் உண்டதையும் உண்ணாததையும் கவனித்தாள். பாரதரே! பாஞ்சாலர்கள் ஸம்பந்திகளாயிருப்பதனாலும் அந்தகர்களும் விருஷணிகளும் சினேகிதர்களாயிருப்பதனாலும் அவ்விருதிறத்தாராட்டும் தர்மராஜாவுக்குக்¹ கப்பமாகக்கொடுக்கவில்லை.

எழுபத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

த்யுதயர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(தூரியோதனன்சொல்லியதன் தோடர்ச்சி.)

பூஜிக்கத்தக்கவர்களும் ஸத்யமதவருதவர்களும் சிறந்தவரும் நிரம்பின விதையுமுள்ளவர்களும் நன்றாகப் பேசுகிறவர்களும் வேதங்களின்முடிவுகண்டு அவ்விருதஸ்நானம் செய்தவர்களும் தைரியமும் அகாரியங்களில் வெட்கமுள்ளவர்களும் தர்மத்தில் மன

¹ அவர்கள் பீரீதியினால் கொடுத்தனர்.

முள்ளவர்களும் புகழ்பெற்றவர்களும் ராஜ்யபட்டாபிஷேகமசெய்யப்பெற்றவர்களுமான அரசர்களும் யுதிஷ்டிராணிதம் காததிருக்கின்றனர். வெண்கலத்திறை செய்யப்பட்ட கற்க்கும்பாதிரைகளுடன் அரசர்களினால் தக்ஷிணைக்காகக்கொண்டுவிடப்பட்ட அனேகபாயிரம் காட்டுப்பசுக்கள் ஆங்காங்காகுணப்பட்டன. பா,ரததே! அநதயாகத்தில் அரசர்கள் தாமராஜனைமரியாதை செய்வதற்காக ஊக்கத்தோடு அபிஷேகத்திற்குரிய பலவகைப்பொருள்களையும் தாமாகவேண்டுமென்று வந்துகொடுத்தனர். பாஹ்லீகதேசத்தரசன் பொன்னினால்வங்காரூர் செய்யப்பட்ட ரதத்தைக்கொண்டுவிந்தான். ஸுதக்ஷிணரென்னுமரசன் காமபோஜதேசத்திலுள்ள வெள்ளைக்குதிரைகளை அழிப்பூட்டினான். சேதிதேசத்தரசனும் மஹாபலசாலியுமான சுகபாலன் அன்புடன் தேரரசையும் உயரமான கொடிமரத்தையும் தாருகவேகொணாந்து கொடுத்தான். தென்தேசத்தரசன் தவசத்தையும், மகத்தேசத்தரசன் மாலையையும் கிரீடத்தையும், சிறந்தவிலாஸியான வஸுதானனென்பவன் அறுபதுவயதுள்ள சிறந்தயானையையும், மதஸ்யதேசத்தரசன் பொன்பாசசிகைகளையும், ஏகலவ்யன் பாதுகையையும், அவந்திதேசத்தரசன் அபிஷேகத்திற்குரிய அனேக தீர்த்தங்களையும், சேகிதானன் தூணியையும், காசிராஜன் விலையையும், சல்லியன் பொன்னினால்அலங்கரிக்கப்பட்டதும் உறையிலைவக்கப்பட்டதுமான அழகானபிடியுள்ளகத்தியையும் கொடுத்தனர். பிறகு தெனமயரும் மிகச்சிறந்ததவமுள்ளவியாஸரும் நாரதரையும் தேவலரையும் அஸிதரையும் முன்னிட்டுக்கொண்டு அபிஷேகஞ்செய்தனர். அநதஅபிஷேகத்திற்கு மஹரிஷிகள் அன்புடன்வந்திருந்தனர். வேதங்களிற கரைகண்டவர்களான பரசுராமமுதலியமற்றுமுள்ள மஹாதமாக்களும் மிகுதியாகத் தக்ஷிணைக்கொடுக்கும் தர்மராஜாவினிதம் ஸபதரிஷிகள் தேவலோகத்தில் தேவேந்திராணிதம்வருவதுபோல மந்திரைகளைச் சொல்லிக்கொண்டு வந்தனர். தவறுதபராக்ரமமுள்ள ஸாதீயகி தர்மராஜாவுக்குக் குடைபிடித்தான். பாண்டவர்களாகிய தனஞ்சயனும் பீமஸேனனும் இரண்டுவிசிறிகளை யெடுத்துக்கொண்டனர். நகுல ஸஹதேவர்களிருவரும் இரண்டு வெண்சாமரங்களை எடுத்துக்கொண்டனர். முன்யுகத்தில் பிரம்ம தேவர் இந்திரனுக்காக எடுத்துக்கொண்டதான அநதவருணனுடையசங்கத்தைத் திருப்பாறகடல் தர்மராஜரீவுக்குக் கொணர்ந்து கொடுத்தது. ஆயிரம்பொன்களால் விசுவகர்மானிலுந் நன்றாகசெய்யப்பட்டதும் உறியில்வைக்கப்பட்டதுமான அநதச் சங்கத்தினால்

கிருஷ்ணன் அபிஷேகஞ்செய்தான். அத்தலை என்னக்குத் துயரமென் டாயிற்று. பக்ஷிகள் கீழ்கடலிலிருந்து மேல்கடலுக்கும் தென்கட லுக்கும் சென்றன. வடகடலுக்கும்மீடெ செல்லவில்லை. அந்தக் காலத்தில் மங்களகரமானசங்குகளை நூற்றுக்கணக்காக ஊதினர். அவை ஊதப்பட்டுச சபதிக்கும்போது எனக்குமயிர்சிலிர்த்தது. பரா க்ரமம் குறைந்தவர்களான அரசர்கள் விழுந்தனர். ஹையமும் பராக் ரமமுமுள்ளவர்களும் ஒருவாமேல ஒருவர் அன்புள்ளவாகளுமான கிருஷ்டத்யுமனனும் பாண்டவாகளும் ஸாத்யகியும் கிருஷ்ணனு மாகியென்மரும் மயக்கமுற்றஅரசர்களையும் என்னையுமகண்டு நகைத் தனர். ராஜாவே! பிறகு அாஜுனன் ஸந்தோஷத்துடன் பொன் கடடின் கொம்புகளோடுகடிய ஸீந்நூறுவிருஷபங்களைப் பிராமமண ச்ரேஷ்டர்களுக்குத் தானஞ்செய்தான். குருதிபுதரனும் ராஜாவு மான யுதிஷ்டிரன், மிகச்சிறந்த பெருமையையடைந்திருந்ததுபோல ருத்திதேவன், நாபாகன், மாந்தாதா, மனு, வேனன்புத்ரனாகியபிறுது சக்ரவர்த்தி, பகீரதன், ரயாதி, நகுஷன்இவர்கள் யாருமிருந்ததில்லை. இவ்வாறு ஹரிச்சந்திரன்போல ராஜஸூயத்தைச்செய்து யுதிஷ்டிர ரன்பிரபுவானை பிரபுவே! பாரதரே! ஹரிச்சந்திரனிடத்திலிருந ததுபோல் யுதிஷ்டிரனிடமிருக்கும் ராஜ்யலக்ஷ்மியைக்கண்டபிறகு என்உயிர்வாழ்க்கையைச் சிலாகயமாக எப்படிநினைக்கிறீர்? ராஜாவே! இரதக்காலமே குருடனாற்படைக்கப்பட்டதுபோலத் தாறுமாறாயிரு க்கிறது. தாழ்ந்தவர் விருத்தியாகின்றனர். உயர்ந்தவர் குறைகின் றனர். கௌரவரே! இவ்வாறு பாரததபிறகு என்ன ஆராய்ந்துபாரத் தும் நான்ஸூகம்பெறவில்லை. அத்தலை, இவ்வகையான இளைப்பை யும் நிறமாறுதலையும் துயரததையும் அடைந்திருக்கிறேன்” என்றான்.

எண்பதாவது அத்தியாயம்.

த யு த ப ர வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(துரியோதனனுக்குத் திருதராஷ்டிரன் பாண்டவர்களைப் பகையாமலிருக்கும்படி நியாயம்சொல்லியது.)

த்ருதராஷ்டிரன், “புத்ரனே! நீ முதல்புத்ரன்; எனதுமுதல் பார்வையின்புத்திரன்; பாண்டவர்களைப்பகையாதே; பகைப்பவன் மா ணத்துக்குஸமானமாவதுயரத்தைத் தேடிக்கொள்ளுகிறான். பரத ச்ரேஷ்டனே! பிறருடைய கபடத்தையறியாதவனும் நம்மைப்போ லவே ஐசவரியமுள்ளவனும் நமமுடைய மித்திரர்களையே தனக்கும்

மித்திரர்களாக உடையவனும் நம்மைப் பகையாதவனுமாயிருக்கிற யுதிஷ்டிரனை உன்னப்போன்றவன்பகைப்பது எவ்வகை? ராஜாவே! புத்ரனை! குலத்திலும் பராக்ரமத்திலும், அவனுக்குச்சரியாயிருக்கிற நீ அறியாமையால் உன்பிராதாவினுடைய யீச்வரயத்திற்கு ஏன் ஆசைப்படுகிறாய்? இப்படியிராதே; அடங்கு; வயஸனப்படாதே; பாதச்ரேஷ்டனே! அநதயாகச்சிறப்பை நீவிரும்புகிறாயின் அம் மஹாயாகத்தை உனக்கும் ரித்விக்குக்கள செய்விக்கட்டும். அரசர்கள் உனக்கும் மிகுதியான திரவியத்தையும் ரத்னங்களையும் ஆபரணங்களையும் அன்போடும் கௌரவத்தோடும் காணிககையாகக் கொடுப்பர். குழந்தாய்! அயலாநுடையபொருளில் ஆசைப்படுவது கெட்டவர்களின்நடை. தனக்குள்ளதில் திருபதியையடைந்து தன் தர்மத்தைவிடாமலிருப்பவனெவனோ அவன்தான் எளிதில் விருத்தியாவான். வேண்டினவற்றைக் கறக்கும் பூமி வீரனுக்குப்பத்தியென்றுசொல்லப்படுகிறது. அதுபோலவே ராஜ்யலக்ஷ்மியும்வீரனுடைய பாரியைதான். இவ்விரண்டும் பாராயகளைப்போன்றவையே. உனக்கும் சக்தியிருக்குமாயின் இரதபபுவனியை ஆளவாய். அயலான் பொருளை அபஹரிப்பதுமட்டும் சிறிதும்தகாது. வேண்டினவர்கள் விஷயத்தில் அக்ரமத்தைக்கருதுகிறவனுக்கு இம்மைமறுமைஇரண்டிலும் துயரந்தான். அன்னியருடைய திரவியங்களையடையப்பிரவிர்த்தியாமலிருப்பதும் தன்கார்யங்களில் விடாமுயற்சியும் ராட்டினபொருள்களைக்காப்பதுமாகிய இவைதாம் பிரபுவத்தின் அடையாளங்கள். ஆபத்துக்களில் துயரப்படாதவனும் செய்வனவற்றைத் திருநதச் செய்பவனும் என்றும்முயற்சியுள்ளவனும் தவறுதலில்லாதவனும் மனததையடக்கினவனுமான மனிதன் எககாலமும் ஸ்ரேஷ்டனாகையே பார்ப்பான். தன்கைகளையே வெட்டுவதுபோல இரதப்பாண்டுபுத்ரர்களை நீ வெட்டலாகாது. அநதப்பாண்டவர்களும் உன்விஷயத்தில் அபபடியே. உன்பிராதாககளின் அநதத தனததைப்பெறுவதற்காக மித்திரத் துரோஹஞ்செய்யாதே. ராஜாவே! பாண்டுவின்புத்ரர்களைப் பகையாதே. அப்படியே உன்பிராதாக்களான அவர்களுடைய நிரம்பினயீச்வரியத்தையும் வெறுக்காதே. குழந்தாய்! மித்திரத் துரோஹஞ்செய்வதில் பெருமபாவமிருக்கிறது. உனக்கு எவர்கள் கூடஸ்தர்களோ அவர்கள்தாம் அவர்களுக்கும்கூடஸ்தர்கள். பாதச்ரேஷ்டனே! நீயும் அநதர்வேதிகைபென்னும் யாகசாலையில் திரவியங்களைத்தானஞ்செய்து மனத்திற்கினிய போகங்களையனுபவித்து மங்கையருடன் விளையாடிக் கவலையின்றிச் சாந்தனாயிரு” என்றான்.

எண்பத்தோராவது அத்தியாயம்.

த்யூதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(திருதராஷ்டிரன் துரியோதனன் தன்கருத்தை
வற்புறுத்திகூறியது.)

அங்ஙனம் கூறியதைக்கேட்ட துரியோதனன் சொல்லுகிறான்:—“எவனுக்குக் கேளவிமட்டும் மிகுதியாயிருநது இயற்கையறிவில்லாமலிருக்கிறதோ அவன், அகப்பை பக்ஷணங்களின் சுவையை அறியாமலிருப்பதுபோலச் சாஸ்திரங்களின் கருத்தையறிவதில்லை. அல்லது தெரிந்தே என்னைப்பிரமிக்கச்செய்கிறோ? நீ ஓடத்திறகட்டின ஓடம்போலிருக்கிறீர். உமக்கு ஸ்வகார்யத்தில் ஊக்கமில்லையா? அல்லது என்னை நீர்பகைக்கிறீர்? உமமைக்கட்டளையிடுபவராக அடைந்த இந்த உமது புத்திரர்கள் நிலைபெறார்கள். தனக்குத் தானே நேரிடக்கூடிய விஷயத்தையே நாமசெய்யத்தக்க காரியமாக நீர் எப்போதும் சொல்லுகிறீர். பிறப்புத்திகேட்பவனைத் தலைவனாகப் பெற்றவன் வழிதெரியாமல் மயங்குவான், அவன்பின்செல்பவர்கள் சரியானவழியில் செல்வதெவ்வகை? ராஜாவே! முதிர்ந்த அறிவுள்ளவரும் பெரியோரை அடுத்தவரும் மீட்புலன்களையும் கட்டினவருமான நீ தமகாரியங்களைச் செய்யத்தொடங்கின எங்களை மிகவும் பிரமிக்கச்செய்கிறீர். உலகநடையைக்காட்டிலும் அரசன்நடைவேறென்று பிருஹஸ்பதிரசொல்லியிருக்கிறார். அதனால் வேரதன் ஊக்கத்துடன் எப்போதும் தன்லாபத்தையே சிந்தித்தலவேண்டும். மஹாராஜாவே! க்ஷத்திரியனுடைய தொழில் ஜயத்திலேதானிருக்கிறது. அது தர்மமாயிருந்தாலுமசரி; அதர்மமாயிருந்தாலுமசரி; தன்தொழிலைப்பற்றிப் பரிகைக்கேது? பாதச் சேஷ்டரே! எதிரிகளினுடைய சிறப்புற ராஜ்யலக்ஷமியைப் பெறவிருமபுகிற அரசன் சாட்டையினால் ஸாரதி குதிரைகளை ஓட்டுவதுபோல எதிரிகளை எல்லாத்திசைகளிலும் ஓட்டவேண்டும். கபடமாகவோ வெளிப்படையாகவோவுள்ள எந்த உபாயமானது எதிரியைத் துன்பப்படுத்துமோ அதுதான் அஸ்தாமறிந்தவரின் அஸ்தாம். வெட்டுங்கருவியே அஸ்தாமென்று, சொல்லப்படவில்லை. சத்துருவென்பதும் மித்திரனென்பதும் எழுதிவைத்திருப்பதும்; பட்டயமுமன்று, ராஜாவே! எவன், எவனுக்குத் துன்பத்தையுண்பண்ணுகிறானோ அவன் அவனுக்குச் சத்துருவென்று சொல்லப்படுகிறான். திருப்தியடை

யாமலிருப்பதுதான் ஐச்வரியத்திற்குக்காரணம்; அதனால் அதை நான்விரும்புகிறேன். ராஜாவே! விருத்தியாவதற்கு முயற்சிசெய்வுது தான் நீதியின் துணிபு. ராஜ்யத்திலும் செல்வத்திலும் எனதென்கிற எண்ணத்தை யாருமசெய்யத்தகாது. மூன்கிடைத்ததைப் பிறர் பிறகுஎடுத்துக்கொள்ளுவார்கள். அஃது அரசர்களின்தர்மமென்றே அறிகின்றனா. இந்திரன் துரோகமபண்ணுவதில்லையென்று வாக் குத்தத்தஞ்செய்து நமுகியென்னுமஅஸ்தானுடைய தலையெவட்டி னான். சத்துருவினிடத்தில் அவ்வகையான ஒழுக்கம எப்போது முள்ளதென்று இந்திரனாலேயே நினைக்கப்பட்டது. பகையிலலாத அரசன் ஊரைவிட்டுச்செல்லாதபிராமமணன் இவ்விருவரையும் பூமி, எலிகளைப்பாமபுதின்பதுபோலத் தின்றுவிடுகிறது. ராஜாவே! ஒரு மனிதனுக்குப் பிறப்பினாலேயே பகைவன்னில்லை. எவனுக்கு எவ னோடு தொழிலொன்றாயிருக்கிறதோ அவனுக்கு அவன்பகைவன்; மற்றஜனங்கள் பகைவராகார். எவன் சத்துருவிற்பகூடம் அபிவிருத் தியாவதை அறிவின்மையினால் கவனியாமல் விடுகிறானோ அவனுக்கு அநதச் சத்துருபகூடம், சிகித்தைசெய்யாமல் விடப்பட்டரோகம போல வேரையறுத்து விடுகிறது. பராக்கரமத்தினால் மிக்கமேன்மையை யடையும் சிறியசத்ருவுங்கூட வேரிலஉண்டானபுற்று மாததைத்தின் பதுபோல அருகிலிருந்தே அரிததுவிடுவான். அஜமீடவமசத்த வரே! பாரதரே! எதிரியின்சிறப்பானது உமக்குப்பிரியமாயிருக்க லாகாது. இந்தநீதியானது புத்திமான்கள் தலையிலவைத்திருக்கும் பாரமாயிருக்கிறது. தன்தேஹத்தின் வளர்ச்சியைப்போலத் திரவி யங்கள்விருத்தியாவதை எவன்விரும்புகிறானோ அவன்தான் தன் இனத்தாரில சிறப்பையடைகிறான். உடனே மேன்மையைத்தருவது பராக்கரமந்தான். பாண்டவர்களின் ஐச்வரியத்தைக்காணாமலிருந்தால் எனக்குப் பிராணஸந்தேஹம் உண்டாகாது. ஆதலால், அந்தஐச் வரியத்தைப் பெறக்கடவேன்; அல்லது யுத்தத்திலடிபட்டுப் படக் கடவேன். ராஜாவே! பாண்டவர்கள் நாளுக்குநாள் மேலாகின்றனர். நம்முடையமேன்மையோ நிலையற்றதாயிருக்கிறது. இந்தநிலைமையி லிருக்கின்ற எனக்கு உயிரினாலாவதென்ன? ” என்றான்.

எண்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

த்பூதபர்வம். (தோடீச்சி.)

— ❦ —

(சகுனியும் துரியோதனனும் சூதாட்டத்தைப்பற்றி வற்புறுத்திக் கொள்ள தன்மேல் திருதராஷ்டிரன் பாண்டவர்களுையழைத்து வரும்படி விதூரை அனுப்பியது.)

சகுனி துரியோதனனைப்பார்த்து, “ஜயிப்பவரிற்சிறந்தவனே! பாண்டுபுத்திரனான யுகிஷ்டிரனிடத்திலுள்ள எந்தராஜ்யலக்ஷ்மியைக் கண்டு நீ துயரப்படுகிறாயோ அந்தராஜ்யலக்ஷ்மியைச் சூதாட்டத்தினால் நான்வாங்கிவிடுவேன். ராஜாவே! குந்திபுத்ரனான யுகிஷ்டிரனை நீ அழைக்கமாத்திரம் வேண்டும். நான் படைததலையில் யுத்தஞ்செய்யாமலும் பிராணஸமசயத்தையடையாமலும் புண்படாமலும் பாச்சிகைகளேஇறைத்து, தெரியாதவனுதர்மராஜனை ஜயிப்பதில்லமர்த்தன். பாரதனே! எனதுபந்தயங்கள்தாம் விற்கென்றும், காய்கள்தாம் அம்புகளென்றும், சூதாட்டத்தினுடைய ரஹஸ்யந்தான் நான்கயிறென்றும், காய்களைப்போடும் வகைதான் தேரென்றும் அறி” என்றுசொன்னான். பிறகு துரியோதனன், “வேருதே! சூதாட்டந்தெரிந்த இந்தச்சகுனி சூதினாலேயே பாண்டவர்களிடமிருந்து ராஜ்யலக்ஷ்மியைவாங்கத் திறமையுள்ளவனாயிருக்கிறான். அதற்கு நீர் அனுமதிக்கொடுக்கவேண்டும்” என்றான். திருதராஷ்டிரன், “நான் எனதுஸஹோதரனும் மஹாத்மாவுமான விதூரனுடைய சொல்லில் நிற்பவன். அவனுடன்கலந்து இந்தக்காரியத்தின்முடிவைத் தெரிந்துகொள்வேன்” என்றுசொன்னான். துரியோதனன், “ராஜாவே! அந்தவிதூரனும் வியாஸரைவிட அதிகமாகத் தெரிந்தவர்தாம்; ஆனால் வெறுந்தர்மத்தையே சொல்லுவார். அது ஜயத்துக்கு ஸாதகமாகாது. பரதச்சேஷ்டரே! ஜயம் தர்மத்திற்குமாறானது. ஆதலால், தந்திரமுள்ளவன்தான் ஜயிப்பவன். (வியாஸரும் விதூரருமாகிய) அவர்களிருவரும் (ஜயத்துக்கு) விரோதிகள். நிச்சயபுத்தியுள்ளவிதூர் உமதுஎண்ணத்தை மாற்றிவிடுவார். கௌரவரே! அவர் பாண்டவர்களின்விஷயத்தில் நன்மைசெய்யவனக்கத்தோடு ரூபபதுபோல என்விஷயத்திலில்லை. ஒருமனிதன் பிறர்திறமையையேபற்றித் தன்காரியத்தைஆரம்பிக்கலாகாது. கௌரவரே! காரியங்களில் இருவருடையபுத்தி ஒன்றாயிருப்பதுமில்லை. பயததையொதுக்கிக்கொண்டும்

1 ‘பயத்திற்கேதுவான காரியங்களைவிலக்கித் தனனைக்காக்குமநியீனன் மழைக்காலத்தில் ஈரப்பாப்போல இருந்தபடியே மடித்துப்போகிறான்’ என்பது பழைய உரை.

தன்னைத்தானே காப்பாற்றிக்கொண்டும் மழைக்காலத்தில் நனைந்த ஆலமரம்போலிருப்பவன் கெடான். வியாதிகளும் யமனும் (ஒரு வன்) நன்மையையடையுமவரையில் காததிரூபத்திலே, தான்சக்தனாயிருப்பதற்குள்ளாகவே நன்மைக்காகுமகாரியங்களைச் செய்யவேண்டும்” என்று சொன்னான். திருதராஷ்டிரன், “புத்திரனே! எப்படியானாலும் பலவான்களோடு விரோதம் எனக்கிடையிலில்லை. பகையானது மாறுதலையுண்டாக்குகிறது. அதுதான் இருமபிணற்செய்யப்படாதஆயுதம். ராஜபுத்திரனே! சண்டையைத் தொடுப்பதும் கரைகடந்துபோவதுமாகிய சூதாட்டமென்னும் அனர்த்தத்தை ஸாதகமென்று நினைக்கிரய். அநதச்சூதாட்டம் ஆரம்பிக்கப்படுமாயின் எவ்வகையிலாவது கூாமையானகததிகளையும் அம்புகளையும் உண்டாக்கிவிடும்” என்றுசொன்னான். அதற்குத் துரியோதனன், “முன்னோர்களாலும் சூதாட்டத்தின்பழக்கம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அதில் அபாயமும் புத்தமும் இருந்திருக்கவில்லை. ஆதலால், இப்போது சகுனியசொல்லும் வார்த்தையை நீர் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். சிக்கிரத்தில் இங்கொருஸபை செய்யக்கட்டளையிடும். சூதாட்டமானது, ஆடுகிற நமக்கு ஸ்வர்க்கத்திற்குச் சிறந்தமார்க்கம். ஸ்வர்க்கத்திலிருப்பவர்களுக்குங்கூட அநதஆட்டமே சிறந்தது. ஆதலால், அதற்கு ஒப்பு அதுதான். அநதச்சூதாட்டத்தைப் பாண்டவர்களுடன்கூட நீர்செய்விக்கக்கடவீர்” என்றுசொன்னான். திருதராஷ்டிரன், “ராஜனே! நீசொன்னசொல் எனக்குப்பிரியமாயில்லை. உனக்கு எதுவிருப்பமோ அதைச்செய்யலாம். இநதச்சொல்லே நினைத்துப் பிறகு வருததப்படுவாய். இப்படிப்பட்டசொல் பின்னால் ஸுகத்தைத்தராதன்றோ? புத்தியும் கல்வியுமுள்ளவனும் நன்றாகப்பார்த்தும ஆராய்ந்தமிருப்பவனுமாகிய விதானாலேயே இவையெல்லாம் அறியப்பட்டன. கூத்திரியர்களுடைய உயிர்களைமாய்க்கும் அநதபபெரும்பயம் நமமாலதடுக்கமுடியாமல்வருகிறது” என்றுசொன்னான். புத்திரசாலியான திருதராஷ்டிரமஹாராஜன் இவ்வாறுசொல்லி விதிபெரிதென்றும் கடக்கமுடியாதென்றும் நினைத்து விதியினால்மனமயங்கித் தன் மகன்சொல்லிலகப்பட்டவனாகி, வேலைக்காரர்களைப்பார்த்து, “நீங்களெல்லாரும் ஆயிரம் தூண்களுள்ளதும், பொன்னினாலும் வைரீயக்கற்களினாலும் விசித்ரமானதும், தூறுவாயில்களுடையதும், ஸ்படிகத்தோரணங்களுள்ளதும், ஒருகுரோசம்நீளமும அவ்வளவு அகலமுமுள்ளதுமான ஒருசிறந்தஸபையை ஜாக்ரதையோடு விரைவிற்பெய்யுங்கள்” என்று உரக்கக்கட்டளையிட்டான். புத்திர

சாஸிகளும் வேலையிறழ்ந்தவர்களும் ஜாக்ரதையுள்ளவர்களுமான ஆயிரக்கணக்கான சிற்பவேலைக்காரர்கள் திருதராஷ்டிரன்சொல்லைக் கேட்டவுடன் சிந்திக்காமலும் விரைவாகவும் ஸபையைச்செய்தனர். அந்தச்சபையில் எல்லாப்பொருள்களையும் கொண்டுவந்துசேர்த்தனர். ராஜாவுக்கு நம்பிக்கையான வேலைக்காரர்கள், அனேகரத்தனங்களிழைத்துப் பல்நிறமுள்ளதும் புதிய பொன்ஆஸனங்களுள்ளதுமான அந்த ஸபை விரைவில்முற்றுப்பெற்றதைப்பற்றி அரசனிடம் தெரிவித்தனர். பிறகு தெரிந்தவனான திருதராஷ்டிரமஹாராஜன் மந்திரிகளிற் சிறந்தவரான விதூரைப்பார்த்து, “ராஜகுமாரனையுதிஷ்டிரனிடம் சென்று, ‘இந்தஎன்ஸபை அனேகரத்தனங்களினால் அழகாகவும் மிக்கவிலைபெற்ற படுக்கைகளும் ஆஸனங்களும் நிரம்பினதாகவுமிருக்கிறது. நீ ஸஹோதரர்களுடன்கூடவந்து இதைப்பார்க்க வேண்டும். இதில் ஸ்நேஹிதர்களுக்குள் ஒருசூதாட்டம் நடக்க வேண்டும்’ என்று நான்சொன்னதாகச்சொல்லி அவனைச் சீக்கிரம் இங்கே அழைத்துவா” என்றுசொன்னான். ஜனமேஜயராஜாவே! திருதராஷ்டிரமஹாராஜன் தன்புத்திரனுடைய எண்ணத்தையறிந்து விதியைவெல்லமுடியாதென்றுநினைத்தது இவ்வாறுசெய்தான். அறிஞரிற் சிறந்தவிதூரர் அவ்வாறு அநீதியாக்ககட்டளையிடப்பட்டபோது தமதுபிராதாவினுடைய அந்தச்சொல்லை அங்கீகரியாமல், “ராஜாவே! உம்முடைய இந்தக்கட்டளையை நான்ஒப்பவில்லை. சூலத்திற்குக் கெடுதிவருமென்று பயப்படுகிறேன். இவ்வாறுசெய்யாதீர். உமது புத்திரர்களுக்குள் வேறுபாடும் சண்டையும் நிக்சயமாக உண்டாகும். ராஜாவே! இதற்காகவே சூதாட்டத்தைப்பற்றிப் பயப்படுகிறேன்” என்றுசொன்னார். திருதராஷ்டிரன், “விதூரர்! விதியானது பிரதி கூலமாகாமலிருக்குமாயின் இந்தக்கலகத்தைப்பற்றி எனக்குத் துயரமில்லை. இந்த உலகமனைத்தும பிரம்மாவினால் விதியின்வசத்தில் வைக்கப்பட்டுத்தான் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. எதுவும் ஸ்வதந திரமாகஇல்லை. விதூரர்! ஆதலால், இப்போதே தர்மராஜாவினிடம் சென்று யாராலும் வெல்லமுடியாதவனும் ரூநிபுத்திரனுமான அவனை என்கட்டளைப்படி விரைவில் அழைத்துவா” என்றுசொன்னான்.

எண்பத்துமூன்றாவது அத்தியாயம்.

த்பூதபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(விதூரர் அழைக்கப்பட்டபாண்டவர்கள் அஸ்திவு
புரம்சென்று ஸபாப்ரவேசம்செய்தது.)

திருதராஷ்டிரமஹாராஜாவினால் வலிந்து கட்டளையிடப்பட்ட விதூர், உடனே மிக்கவேகமும் பலமுமுள்ளவையும் நன்றாகப்பழக் கப்பட்டவையுமான உயர்ந்தகுதிரைகளினால் புத்திசாலியானபாண்ட வர்களிடம்போகப் புறப்பட்டார். மஹாபுத்திசாலியான விதூர் அந்தவழியைத்தாண்டிப் பிராமமணாகளால் பூஜிக்கப்பெற்றுத் தர்ம ராஜாவின்நகரத்தில் பிரவேசித்தார். "தாமாதமாவான விதூர் குபே ரன் கிருஹத்துக்கொப்பான தாமராஜருடைய கிருஹத்தையடைந்து தர்மபுத்ரரான யுதிஷ்டிரரிடமசென்றார். ஷதரியத்தை விடாதவரும் மஹாதமாவும் அஜாதசதருவுமான தர்மபுத்ரிரா அநதவிதூரைத் தக் கபடி மரியாதையோடு அழைத்துத் திருதராஷ்டிரனையும் அவன்பிள் ளைகளையும்பற்றிவிசாரித்தது, "விதூரே! உமக்கு மனமகிழ்ச்சியில்லா மை காணப்படுகிறது. சூழ்மகாரியத்தோடு வந்திருக்கிறீரா? பிள் ளைகள் கிழவருக்கு அனுசூலர்களாயிருக்கிறார்களா? பிரஜைகள் அட ங்கியிருக்கின்றனரா?" என்றுவினவினார். (விதூர்,) "ராஜாவே! மஹாத்மாவான திருதராஷ்டிரமஹாராஜா தமபுத்ரர்களாலும் குலத் தோராலும்சூழப்பெற்று இந்நிரன்போல ஸுகமாக இருக்கிறார். அநத மஹாத்மாவானவர் தமபுத்ரர்களுடையகுணங்களால் மாற்றப்பட்ட வராய் வயஸினத்தைவிட்டுத் தமமிலேயே ஸுகமடைந்து ஸந்தோஷ முற்றிருக்கிறார். கௌரவராஜாவான திருதராஷ்டிரர் முதலில் உன் னுடையசூழ்மத்தையும் குறைவின்மையையும் விசாரித்தது, பிறகு 'புத்ரனே! உன்ஸேஹாதார்களின் இரத்தஸ்பை உன்ஸ்பைக்குச் சம மான அழகுள்ளதாயிருக்கிறது. நீவந்து பார்க்கவேண்டும். குருநி புத்ரனே! ஸேஹாதார்களுடன்கூட நீஇரதச்சபைக்கு வந்து ஸ்நே ஹிதர்களுக்குள் சொக்கட்டாடாட்டத்தைஆடி மகிழவேண்டும். நீங் கள் எல்லாரும் சேருவதில் நமக்கு விருப்பமிருக்கிறது. கௌரவர்க ளனைவரும் முன்னமே வந்துசேர்ந்திருக்கின்றனர்' என்று (உனக ளுச்சொல்லுமபடி) சொன்னார். ராஜாவே! மஹாத்மாவான திருத ராஷ்டிரமஹாராஜாவினால் ஏற்படுத்தப்பட்டு அந்தசசபையில் உட் கார்ந்திருக்கும் மோசக்காரர்களான சூதாட்டக்காரர்களை நீபார்க்

கக்கடவாரென்பதைச்சொல்வதற்காக நான்வந்தேன். இதைநீசெய்வாயாக” என்றுசொன்னார். யுதிஷ்டிரர், “விதூரே! சூதாட்டத்தில் நமக்குக் கலகம்நிச்சயம். தெரிந்தவன்எவன் சூதைவிருமபுவன்? நீர் தாம் எதுசாரியென்றுநினைக்கிறீர். நாங்களனைவரும் உமதுசொற்படி நடப்பவர்கள்” என்றுசொன்னார். விதூர், “வித்வானே! சூதானது திங்குக்குவேரென்று எனக்குத்தெரியும். அதைத்தடுப்பதற்கு நான்முயற்சிசெய்தேன். ஆகிலும், ராஜா என்னை உன்னிடத்திற்கு அனுப்பினார். இதைக்கேட்டபிறகு உனக்கு எதுநன்மையோ அதைச் செய்துகொள்” என்றுசொன்னார். யுதிஷ்டிரர், “விதூரே! திருதராஷ்டிரமஹாராஜருடைய புத்ரர்களைத்தவிர வேறுஆடததக்க சூதர்கள் அங்கே யாரிருக்கிறார்கள்? எவர்களுடன்சேர்ந்து நான் பலமுறை ஆடவேண்டியிருக்கும்? அவர்களை எமக்குச்சொல்லும்; உமமைக்கேட்கிறேன்” என்றுகேட்டார். விதூர், “ராஜாவே! காரதாரதேசத்தரசனாகிய சகுனி எல்லாரையுமிஞ்சி ஆடுகிறவன்; கைதேர்ந்தவன். காய்கள் அவனுக்குவசப்பட்டவை. விவிமசதி, சிதரணைன், ஸத்யவரதன், புருமிதான், ஜயன் என்னுமரசர்களும் ஆடுகிறவர்களே” என்றுசொன்னார். யுதிஷ்டிரர், “மிக்க பயங்கரர்களும் மோசமே உபாயமாகவுடையவர்களுமான சூதர்கள் அநதச்சபையில் ஆடுவதற்கு உட்காரத்திருக்கின்றனர். பிரமமதேவரால் இவ்வுலக மனைததும் விதியின்வசத்தில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஒன்றும் ஸ்வதரஜிரமாயில்லை. எல்லாதெரிந்தவரே! திருதராஷ்டிரமஹாராஜா கட்டளையிட்டபிறகு நான் சூதாட்டத்திற்குப்போக விருமபாமலிருக்கவில்லை. புத்ரனுக்குப் பிதாவின்மேல் பற்று எப்போதும் உள்ளது தானே. விதூரே! நீர் எனக்கு என்னசொல்லுகிறீரோ அதைச் செய்வதை இருக்கிறேன். ஜயிக்குரதிறமையுள்ளசகுனி அநதச்சபையில் என்னை அழையாமலிருப்பானாயின் விருப்பமில்லாத நான் அவனுடன் ஆடப்போவதில்லை. அழைத்தபிறகு ஒருபோதும் திருமபேன். இது நான் நெடுநாளாகவைத்துக்கொண்டவிரதம்” என்று சொன்னார். தர்மராஜர் இவ்வாறு விதூருக்குச்சொல்லி உடனே பிரயாணத்திற்குவேண்டியபயற்றிற்கெல்லாம் கட்டளையிட்டு ஸபைசேருவதற்குமுதல்நாள் தன் இனத்தாரோடும் வேலைக்காரர்களோடும் ஸ்திரிகளோடுங்கூடத் திரௌபதியை முதன்மையாகவைத்துக்கொண்டு புறப்பட்டார். “சடுதியில்வந்துவிழும் மின்னலானது கண்ணைப்பறிப்பதுபோல விதியானது மதியைப்பறித்துவிடுகிறது. மனிதன் வலைகளினால் கட்டப்பட்டவன்போல விதிக்குவசப்படுகிறான்”

என்று சொல்லிவிட்டு, வீரரான தர்மராஜா திருதராஷ்டிரன் அவ்வகையாக அழைத்ததைப்பொறுமல் விதுரனுடன்கூடப் புறப்பட்டார். பகைவர்களான வீரர்களைக் கொல்லுகிறவரான தர்மராஜர் பாஹ்லீக தேசத்துக்குத் திரைகளு டூட்டின ரதத்திலேறி ராஜ்யலக்ஷ்மியால் பிரகாசித்துக்கொண்டு ஸுஹோதார்களோடும் விருதுகளோடும் பிராம்மணர்களை முன்னிட்டுக்கொண்டு புறப்பட்டார். பிறகு தம்மிடம்வந்த வேலைக்காரர்களை நகரத்தைக்காப்பதற்கு நியமித்தார். ராஜசுரேஷ்டரான ஜனமேஜயரே! உடனே அவர்கள் ராஜாவின் கட்டளையைச் செய்தனர். சிறந்த சக்தியுள்ள தர்மராஜாவானவர் தேரையும் விருதுகளையும் நிறுத்திக்கொண்டு பிராமமணர்களால் ஸ்வஸ்தி வாசனம் செய்த வித்தபிறகு அரண்மனையிலிருந்து வெளிப்பட்டார். பிராமமணர்களுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் யாதார்த்தமானமாக விதிப்படி ரதங்களை யளித்துச் செல்லத்தொடங்கினார். ஜனமேஜயராஜாவே! ஹாரம, கிரீடம முதலிய எல்லா ஆபரணங்களையும் அணிந்துகொண்டு பொன்னிறமாக விளங்குகின்ற யுதிஷ்டிரர் எல்லா லக்ஷணங்களும் பொருந்திய தும ராஜஹமஸம்போன்ற வெண்மையான வஸ்திரம் போர்க்கப்பட்ட தும அறுபது வயதுள்ள துமாகிய சிறந்த யானையின் மேலேறிக் கொண்டு, பொன்மயமான வேதிகையில் நெய் ஆகுதி செய்யப்பட்டு ஜ்வலிக்கும் அக்நிபோல, ராஜலக்ஷ்மியினால் பரகாசித்தார். அப்போது தர்மராஜாவானவர் உற்சாகமுள்ள மனிதர்களோடும் வாஹனங்களோடும் ரதங்களின்பெருங்கோஷத்தினால் ஆகாயத்தை நிரப்பிக்கொண்டும், ஸுத்ரர்களாலுமீ மாகதர்களாலும் துதிக்கப்பெற்ற வராய்க் கிரணங்களுடன் கூடிய ஸுத்ரியன் செல்வதுபோலப் பெருஞ்சேனையுடன் கூடச் சென்றார். வெண்குடை தலைமேற்பிடிக்கப்பட்ட தனால் பெளர்ணமாஸிச் சந்திரன்போல விளங்கினார். பரதசுரேஷ்டரான தர்மராஜர் பொன்காம்புள்ள வேண்சாமங்கள் நாற்புறமும் வீசப்பெற்றவராய் வழியில் மனிதர்கள் உண்மையோடும் கிழந்து சொல்லும், 'ஜய! ஜய' என்ற ஆசீர்வாதங்களை முறைப்படி பெற்றுக்கொண்டார். ஜனமேஜயராஜாவே! ராஜாவுக்குப்பின் செல்லும் ஸேனாஜனங்களின் 'ஹல, ஹல' என்ற சப்தம் ஆகாயத்தில் நிரம்பி நின்றது. ஜனமேஜயராஜாவே! பலசாலியான பிமேஸேனன் ரதத்திலேறித் தர்மராஜாவுக்கு முன் சென்றான். பரதசுரேஷ்டரான ஜனமேஜயராஜாவே! அழகுள்ளவர்களாகிய நகுல ஸஹதேவர்களிருவரும்

¹ நகரத்துக்குள் யானைமேலேறிச் சென்று பிறகு ரதமேறி வழியிற் சென்றாரென்று கொள்ளல் வேண்டும்.

மெத்தைபோடப்பட்டும் அலங்காரங்கள் செய்யப்பட்டுமிருந்த இரண்டு தேர்களின்மேலேறிப் பெருஞ்சேனையைமகிழ்வித்துக்கொண்டு ராஜாவுக்கிருபக்கங்களிலும் சென்றனர். வீரனும் ஆயுதம்பிடித்தவரிற்சிறந்தவனும் வெண்மையான குதிரைகளுள்ளவனுமாகிய அர்ஜுனன் அக்னிபகவான்கொடுத்த ரதத்திலேறிக் காண்டபத்தையெடுத்துக்கொண்டு பின்சென்றான். ஜனமேஜயராஜாவே! குரதிபுத்ரரானயுதிஷ்டிரர் சேனையின்நடுவிற சென்றார். ஜனமேஜயராஜாவே! அழகான அங்கங்கையுடைய தரௌபதிமுதலிய அரசிகள் வேலைக்காரிகளோடும் விருதுகளோடுகூடப் பலவிதமான வாஹனங்களிலேறிப் பெருஞ்சேனையுடன் ராஜாவுக்கு முனசென்றனர். ஜனமேஜயராஜாவே! வழியிறசெல்லுகின்ற பாண்டவர்களின்சேனை, மனிதர்களும் யானைகளும் குதிரைகளும் நிரம்பினதும கொடிகளோடுகூடிய உயர்ந்த தோகளுள்ளதும சிறந்த கத்திகளைத்தரித்ததும் சங்கங்கள், துந்துபிகள், தாளங்கள், புல்லாங்குழல்கள், வீணைகள் இவைகளின் முழக்கங்களினால் பெருஞ்சுத்தமுள்ள துமாக விளங்கிற்று. ஆதிகாலத்தில் லங்கையில் வளித்துக்கொண்டிருந்த குபேரன் பெரியஸேனையுடன் மிக்சிறப்பாகத் தேவராஜாவான இரதிராண்டம சென்றது போலக் குபேரனுக்கொப்பான தர்மராஜாவும் எண்ணமுடியாத பெருமையையுடையதான நிரம்பினஸேனையுடன் சென்றார். ஜனமேஜயமஹாராஜாவே! அந்தத்தர்மராஜர் தடாகங்களையும் நதிகளையும் காடுகளையும் சோலைகளையும்தாண்டி நகரததையடைந்தார். கௌரவராஜாவான அரதயுதிஷ்டிரர் ஹஸ்திஸுபுரத்திற்குச் சமீபத்தில் ஸேனைகளுடன் விடுதியைச் செய்துகொண்டார். சேஷமமாயும் மேடுபள்ளமில்லாமலுமிருக்குமிடத்தில் தர்மபுத்திரர் வாஸஞ்செய்தார். ஜனமேஜயராஜாவே! பிறகு விதுரர் வ்யஸனத்தினால் தழுதழுத்த குரலோடு தர்மராஜாவையழைத்து, திருதராஷ்டிரன் செய்யக்கருதின விஷயமெல்லாவற்றையும் நடந்தபடி அவருக்குச்சொன்னார். அவர் சொன்னதைக்கேட்டுத் தர்மராஜாவானவர், “விதுரே! என்னையழைத்தது எனக்குப் பொறுக்கவில்லை. எனக்கு விரதமன்றே இருக்கிறது. உலகத்திலுள்ள பிராம்மணர்களுக்கும் பிரஜைகளுக்கும் எப்போதும் சேஷமமுண்டாகக்கடவது” என்றுசொன்னார். அதன்பிறகு திருதராஷ்டிரனாலும் காலத்தினுடையவன்மையினாலும் அழைக்கப்பட்ட தர்மராஜாவானவர் அஸ்திஸுபுரத்தில் பிரவேசித்தார். தர்மராஜாவானவர் அஸ்திஸுபுரம்சேர்ந்தபிறகு திருதராஷ்டிரனுடையகிருஹத்திற்குப்போனார். பிரபுவும் தர்மாத்மாவுமான யுதிஷ்டிரர்

திருதராஷ்டிரனையும் பீஷ்மரையும் துரோணரையும் கர்ணனையும் கிருபரையும் அசுவத்தாமாவையும் தகுதிபபடி ஸந்தித்தார். சிறந்த கைகளையுடைய வீரரான தர்மராஜர் பிறகு சோமதத்தனையும் தமது பிராதாவான துரியோதனனையும் சகுனீயையும் முன்னமே அங்கு வந்திருந்த அரசர்களையும் வீரனான துச்சாஸனன்முதலிய ஸ்வேஹர் தரர்களனைவரையும் ஜயத்தரனையும் மறற்க கொளவர்களனைவரையும் ஸந்தித்தார். சிறந்தகைகளையுடைய தர்மராஜர் ஸ்வேஹாதார்களனைவராலும் சூழப்பெற்றுச் சிறந்தபுத்திசாலியான திருதராஷ்டிரமஹாராஜாவினுடைய அந்தப்புரத்திற்கு பிரவேசித்தார். நகரத்தினங்களாற் சூழப்பெற்ற ரோஹிணியைப்போல மருமக்களால் எப்போதும் சூழப்பட்ட பதிவரதையான காந்தாரியை அங்கேகண்டார். அவர் காந்தாரியை நமஸ்கரித்து, அவளால் ஆசீர்வதிக்கப்பெற்று, வயதுசென்றவனும் அறிவே கண்ணாகவுடையவனும் ராஜாவும் தந்தையுமான திருதராஷ்டிரனேக்கண்டார். ஜனமேஜயராஜாவே! தர்மபுத்திரரும் பீமஸேனன்முதலான மற்றநாலுபாண்டவர்களும் திருதராஷ்டிரமஹாராஜாவினால் உசுசியில் மோக்கப்பெற்றனர். ராஜாவே! காண்பதற்கினிய புருஷச்ரேஷ்டர்களான அந்தப்பாண்டவர்களைக் கண்டதனால் குருவம்சத்தவர்களுக்கு ஸந்தோஷமுண்டாயிற்று. அந்தப்பாண்டவர்கள் திருதராஷ்டிரமஹாராஜாவுடைய அனுமதிபெற்று ரத்தனங்கள் நிரம்பின கிருஹங்களில் பிரவேசித்தனர். அங்குவந்தவர்கள் திரௌபதிமுதலான ஸ்திரீகளையும் கண்டனர். ஜவலிப்பதுபோலப் பிரகாசிக்கின்ற திரௌபதியின் பெருஞ்செல்வத்தைக்கண்டு திருதராஷ்டிரன்மருமக்கள் மனத்தில் அதிகஸந்தோஷமுள்ளவர்களாக இருக்கவில்லை. பிறகு புருஷச்ரேஷ்டர்களான பாண்டவர்கள் ஸ்திரீகளுடன் தனித்தனியே பேசிச்சென்று தேகப்பயிற்சிமுதலான காரியங்களையும் அலங்காரங்களையும்செய்தபிறகு ஸந்தியாவந்தனம்முதலிய கடமைகளைச்செய்து உயர்ந்த சாந்துகளையணிந்து கொண்டும் சுபத்தைச் சிந்தித்துக்கொண்டும் பிராம்மணர்களால் ஸ்வஸ்திவாசனம்செய்வித்து மனத்திற்கினிமையான உணவுகளையுண்டு தீமதம்படுக்கையறைகளிற் பிரவேசித்து மங்களையர்களின் கானங்களைக் கேட்டுக்கொண்டு நித்திரை செய்தனர். பெண்கலவியில் கலந்த அந்தப்பாண்டவர்களுக்கு அவ்விரவு ஸுகமாகச்சென்றது. *சிரமபரிகாரஞ் செய்துகொண்ட பிறகு வந்திகளால் துதிக்கப்பெற்று விடியற்காலத்தில் நித்திரையை விட்டெழுந்தனர். அவர்களனைவரும் இரவுமுழுதும் ஸுகமாயிருந்து காலையில் கடமைகளை முடித்துக்கொண்டு ரூதாட்டக்காரர்களால் அழைக்கப்பெற்றவர்களாக அழகானஸபையிற் பிரவேசித்தனர்.

எண்பத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

த்யுதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(தர்மபுத்திரருக்கும் சதுனிகீதும் ஸம்வாதம்.)

யுதிஷ்டிரர் முதலான பாண்டவர்கள் அந்தஸ்பையில் பிரவேசித்து அரசர்களனைவரையும் ஸந்தித்து, பூஜிக்கத்தக்கவர்களைப்பிராயத்துக்குத்தக்கபடி சேர்த்துபூஜித்து விசித்ரமும் உயர்ந்தமெத்தைகளுள்ளவையுமான ஆஸனங்களில் தகுதியின்படி உட்கார்ந்தனர். அந்தஸ்பையில் பாண்டவர்களும் மற்ற எல்லா அரசர்களும் உட்கார்ந்தபிறகு ஸுபலபுத்ராணை சகுனி யுதிஷ்டிரரைநோக்கி, “ராஜனே! யுதிஷ்டிரனே! ஸ்பையில் ஆட்டத்துணி விரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. எல்லாரும் உன்னை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். காய்களை உருட்டிவினையாடுவதற்கு ஸமயம்கொடுக்கவேண்டும்” என்றுசொன்னான். அதற்கு யுதிஷ்டிரர், “ராஜனே! சூதாடுவதானது மோசமும்பாவமுமானது. அதில் கூதர்நியனுக்குரிய பராக்ரமமில்லை. நிச்சயமானநீதியும் ஒழுங்குமில்லை. நீ என்னுதைப் புகழுகிறாய்? சூது னுடையமோசத்தில் கௌரவத்தையாரும்புகழ்வதில்லை. சகுனியே! கொடியவன்போல இவ்வகையான தப்புவழியால் எம்மைஜயிக்காதே” என்றுசொன்னார். சகுனி, “ஆடுகிறமுறைதெரிந்து காய்களிலுண்டாகும் மாறுதல்களில் சேர்வில்லாமல் கணக்கையும்ஆட்டத்தையும்அறியும் மஹாபுத்திரவிதான் ராஜ்யகாரியங்களிலும் எதையும்தாங்குவான். சூதாடுதானே! பாச்சிகைகளில் நமதுபந்தயம் பிறரைத்தோற்கச்செய்யும். அதனாலேதான், இதில்குற்றமுண்டாகிறது. ராஜாவே! ஆடுவோம்; பயப்படாதே; பந்தயம்வை; காலதாமதம்செய்யாதே” என்றான்.

யுதிஷ்டிரர், “இவ்வுலகமார்க்கங்களில் எப்போதும் திரிந்து கொண்டிருக்கும் அஸிதரும் தேவலருமாகிய முனிச்சேஷ்டர்கள், ‘சூதர்களுடன் மோசமாகச்செய்யும் சூதாட்டமானது பாவம். யுத்தத்தில் தர்மமாகஜயிப்பதுதான் சிலாக்யமானது. சூதாடுவது சிலாக்யமன்று. ஆர்யர்கள் மிலேச்சப்பாஷைபேசார்; மோசஞ்செய்யார். பாவமும் வஞ்சகமுமில்லாதது யுத்தம். அதுதான் ஸத்புருஷர்களுக்குவிரதம்’ என்றுசொல்லியிருக்கின்றனர். நாம் கூடியவரையில் பிராம்மணர்களை ரக்ஷிப்பதற்கும் துஷ்டர்களைச்சிக்ஷிப்பதற்கும் முயலுகிறோம். அதுதான் நமக்குத்தனம். சகுனியே! அக்ரம்மாகச் சூதா

டிப் பிறரை ஜயிக்காதே. வஞ்சகத்தினால் ஸுகங்கனையும் தனங்களை யும் அடைய நான்விரும்புவதில்லை. ஸமர்த்தனை சூதாடுகிறவனு டைய நடை கௌரவிக்கப்படுவதில்லை” என்றுசொன்னார். அதற் குச் சகுனி, “யுதிஷ்டிரா! வேதமோதினவன் வேதமோதாதவரையும், கற்றுணர்ந்தவன் கற்றுணராதவரையும் ஜயிக்கப்போவது மோச நதான். ஜனங்கள் அதை மோசமென்று கூறுவதில்லை. யுதிஷ்டிரா! அவ்வாறே சூதாட்டத்தில் கற்றுணர்ந்தவன் கற்றுணராதவரையும், அஸ்தரத்தேர்ச்சியுள்ளவன் அஸ்தரத்தோசசியில்லாதவனையும், மிகு நதபலமுள்ளவன் பலமகுறைந்தவனையும் ஜயிக்கப்போவதும் மோசந தான். இவ்வாறே எல்லாச்செய்கைகளிலும் தெரிந்தவன் தெரியாத வர்களை ஜயிக்கப்போவது மோசநதான். ஜனங்கள் அதை மோச மென்பதில்லை. அப்படி நீ என்னிடமவருவதை மோசமாக நினைப்பா யாயின், உனக்குப் பயமிருக்குமாயின், ஆட்டத்தை விட்டுவிடு” என்றுசொன்னான். யுதிஷ்டிரார், “அரசனே! அழைக்கப்பட்டபிறகு திரும்புவதில்லை. இது நான் வைத்துக்கொண்டிருக்கும் விதம். விதி பெரிது. விதியின்வசத்தில் நானிருக்கிறேன். இநதச சேர்க்கையில் நான் யாரோடு ஆடவேண்டியிருக்கும்? எனக்கு எதிர்ப்பந்தயம் வைப்பவன் யாரென்று தெரிந்தபிறகு ஆட்டம்நடக்கலாம்” என்று சொன்னார். துரியோதனன், “அரசனே! ரதநங்களையும் தனங்களை யும் நான்கொடுப்பேன். எனது மாமாவாகிய இநதச்சகுனி எனக் காக ஆடுவான்” என்றான். யுதிஷ்டிரார், “ஒருவனுக்காக மற்றொரு வன்ஆடுவது தவறாக எனக்குத் தோன்றுகிறது. தெரிந்தவனே! அதைத் தெரிந்துகொள். அப்படியும் இஷ்டமிருந்தால் நடக்கட்டும்” என்றார்.

எண்பத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

த யு த ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(யுதிஷ்டிராநகீதம் சதுனகீதம் நடந்தஆட்டத்தில் யுதிஷ்டிரார் பொருள்களைத் தோற்றது.)

சூதாட்டம் ஆரம்பிக்கப்படுமீப்போது அவ்வரசர்களனைவரும் திருதராஷ்டிரனை முன்னிட்டுக்கொண்டு அநதச்சபைக்குப் போயினர். ஜனமேஜயரே! பிஷ்மர், துரோணர், கிருபர், சிறந்தபுத்திமானான விதுரர் இவர்கள்மட்டும் மனத்தில் அதிகதிறுப்பினில்லாமல் திருத

இங்கு ‘அச்ரோத்ரியாந’ என்றபாடங் கொள்ளப்பட்டது.

ராஷ்டிரனை அனுஸரித்தனர். மஹாபராக்ரமசாலிகளும் சிங்கம்போன்ற கழுத்துள்ளவர்களுமாகிய அவர்கள் சிறந்த பலஸிம்மாஸனங்களில் சிலர் இருவர்களாகச் சேர்ந்தும் சிலர்தனித்தும் உட்கார்ந்தனர். ஜனமேஜயராஜாவே! அந்தமஹானுபாவர்களான அரசர்கள்சேர்ந்ததனால் அந்தச்சபையானது தேவர்கள்சேர்ந்த தெய்வலோகம்போல விளங்கிற்று. எல்லாரும் வேதங்கள் தெரிந்தவர்கள். எல்லாரும் சூரர்கள். எல்லாரும் ஒளியுள்ள உருவங்களாயுடையவர்கள். ஜனமேஜயமஹாராஜாவே! அவர்கள் வந்தவுடன் சினேகிதர்களுக்குள் சூதாட்டமானது நடக்கத்தொடங்கிற்று அப்போது யுதிஷ்டிரர், “ராஜாவே! மிககவிலைபெற்றதும் கடற்சுழியில் உண்டானதும் என்னுடையஹாரத்தில் முதன்மையானதும் சிறந்த பொற்கட்டினால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் சிறந்த ஒளியுள்ளதுமாகிய இந்தரத்தினம் எனதுபொருள். மஹாராஜாவே! என்னோடு எதிர்ஆட்டம் ஆடுவதற்குச் சரியானபந்தயம் உனக்கென்ன இருக்கிறது?” என்றுகேட்க, துரியோதனன், “ரத்தினங்களும் மிக்க அதிகமானதனங்களும் என்னிடத்திலுமிருக்கின்றன; திரவியங்களைப்பற்றி எனக்கு விரோதமில்லை; இந்தஆட்டத்தை ஜயி” என்றுசொன்னான். உடனே பாசுசிகைகளின் உண்மையையறிந்த சகுனி அந்தக்காய்களைக் கையிலெடுத்தான். ‘ஜயித்தாய்விட்டது’ என்றே யுதிஷ்டிரருக்குசொன்னான். யுதிஷ்டிரர், “கொழுததவனே! சகுனியே! ஆ ஆ! சூதாட்டத்தில் மோசமாகவே உன்னால் ஜயிக்கப்பட்டேன். இன்னும் இருவரும் பந்தயம்வைத்து ஆடுவோம். ஆயிர¹ நிஷ்கங்கள் நிரம்பின² சூடங்களும் அழியாத பொன்பொக்கிஷமும் மிகுதியான சிறந்ததங்கமும் என்னிடமிருக்கின்றன. ³இஃது என்னுடையதனம். இதனைவைத்து நான் உன்னுடன் ஆடுகிறேன்” என்றுசொன்னார். இவ்வாறுசொல்லப்பட்ட சகுனி கௌரவர்களுடைய வமசத்தை விருத்திசெய்பவருமபாண்டவர்களில் மூத்தவரும் ஸத்யாதவருதவருமான தர்மராஜரை நோக்கி ‘ஜயித்தாய்விட்டது’ என்றேசொன்னான். யுதிஷ்டிரர், “ஆயிரம்தேர்களுக்கு ஸமமானதும், புலித்தோலினால் மூடப்பட்டதும், அசையாததும், அழகானசக்கரங்களும் மற்றஸாமான்களுமுள்ளதும், சதங்கைகளின் மாலைகளினால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும், ஒளியுள்ள

1 நூற்றெட்டிப்பலம்கொண்ட பொன்னாணயம்.

2 ‘பெட்டிகள்’ என்பது பழையவுரை.

3 தொகுதிபற்றி ஒருமையாகக் கூறுகிறார். இங்ஙனம் வருமிடந்தோறும் கண்டுகொள்க.

தும், மேகமுழக்கம்போலும் கடலொலிபோலும் சப்தமுள்ளதும், நாமேறிவந்ததும், ராஜரதமுமாகிய கொற்றத்தோர் இதோவிருக்கிறது. ¹குராம் என்னும் பக்ஷிபோல (வெண்மை) நிறமுள்ளவையும் எல்லாத்தேசங்களிலும் பழக்கமுள்ளவையுமான சிறந்த எட்டுக குதிரைகள் இரத ரதத்தை இழுக்கின்றன. ²பூமியில்ஸஞ்சரிக்கும் பிராணிகள் இவற்றின்காலடியிலிருந்து விடுபட்டாட்டா, அரசனே! இஃது என் தனம். இதனால் நான் உன்னோடு ஆடுவேன்” என்று சொன்னார். இதைக்கேட்டவுடன் தன்னிடத்தில நிச்சயமுள்ள சகுனி வஞ்சகத்தை ஆச்ரயித்து ‘ஜயித்தாய்விட்டது’ என்றே யுதிஷ்டிரருக்குச் சொன்னான். பிறகு யுதிஷ்டிரா, “இளமைபட்டுவந்திலிருப்பவர்களும், பொன்னிறமுள்ளவர்களும், சங்குவளைகளையும் தோள்வளைகளையும் கழுத்தில் கசாசமலைகளையும் மறுமுள்ள மிக்கவிடைபெற்ற ஆபரணங்களையும் பூமலைகளையும் அணிந்தவர்களும், உயர்ந்த ஆடைகளையும் உடுத்திச் சாந்தணிந்து ரதனங்களையும் பெண்களையும் தரித்தவர்களும், அறுபத்துநான்கு கலைகளிலும் தேர்ந்தவர்களும், ஆட்டத்திலும் பாட்டிலும் ஸமர்த்தர்களுமான நூறாயிரம் தாஸிகள் என்கட்டையின்படி ஸ்ரத்தாகாருக்கும் மந்திரிகளுக்கும் அரசர்களுக்கும் பணிவிடை செய்துகொண்டிருக்கின்றனர். அரசனே! இஃது என் தனம். இதனால் நான் உன்னுடன் ஆடுகிறேன்” என்று சொன்னார். தன்னுள் நிச்சயமுள்ள சகுனி அதைக்கேட்டு மோசத்தைக் கடைப்பிடித்து, ‘ஜயித்தாயிற்று’ என்றே யுதிஷ்டிரருக்குச் சொன்னான். மறுபடியும் யுதிஷ்டிரா, “ஸமர்த்தர்களும், அனுகூலர்களும், எப்போதும் உயர்ந்தபேர்வைகளையும் ஆடைகளையும் தரித்தவர்களும், அறிவிலும் புத்தியிலும் சிறந்தவர்களும், ஐதேந்திரியாகளும், இளமைப்பருவத்திலிருப்பவர்களும், ஒளியுள்ள குண்டலங்களைத் தரித்தவர்களும், இரவும்பகலும் பாததிரங்களைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு அதிதிகளுக்குப் போஜனம் பரிமாறுகிறவர்களுமான தாஸிகள் நூறாயிரவர், என்னிடத்திலிருக்கின்றனர். வேந்தனே! இஃது என் தனம்; இதனால் நான் உன்னுடன் ஆடுவேன்” என்று சொன்னார். தன்னுள் நிச்சயமுள்ள சகுனி அதைக்கேட்டு மோசத்தைக் கடைப்பிடித்து ‘ஜயித்தாய்விட்டது’ என்றே யுதிஷ்டிரருக்குச் சொன்னான். மறு

¹ ‘குமுத’ என்று பாடல்கொண்டு, ² குமுதம்போல வெண்மையான’ என்பது பழையவுரை.

² எவ்வளவு வேகமுள்ளவற்றையும் இவை பிடித்துவீடும்.

³ மூலத்தில் ‘நிஷ்கம்’ என்றிருக்கிறது.

படியும் யுதிஷ்டிரர், “ஸுபலபுத்ரனே! பொற்குச்சை கட்டினவையும, மஸ்தகங்களுக்கு அலங்காரங்கள் செய்யப்பட்டவையும, பத்மம் என்னும் சிவப்புப் புள்ளிகளுள்ளவையும, பொன்மாலைகள் பூண்டவையும, யுத்தங்களிலுள்ள எல்லாக் கோஷங்களையும் பொறுக்கும் படி நன்றாகப் பழக்கப்பட்டவையும, கலபபைக்கால்கள்போன்ற தந்தங்களும் பெருந்தேகங்களுமுள்ளவையுமான ஆயிரம் மதயானைகள் என்னிடமிருக்கின்றன. ஒவ்வொன்றுக்கும் எவ்வெட்டுப் பெண் யானைகள் இருக்கின்றன. நீருண்ட மேகங்கள்போன்ற அநதயானைகளெல்லாம் நகரங்களையே அழித்துவிடும். ராஜாவே! இஃது என் தனம். இதனால் நான் உன்னுடன் ஆடுவேன்” என்றுசொன்னார். இவ்வாறுசொன்ன யுதிஷ்டிரரைப்பார்த்து நகைத்துக்கொண்டே ஸுபலபுத்ரனான சகுனி, ‘ஜயித்தாய்விட்டது’ என்றுசொன்னான். யுதிஷ்டிரர், “பொன்மயமான ஏர்க்கால்களுள்ளவையும, சிறந்தகொடிகள் கட்டினவையும, அடங்கின குதிரைகளோடும விசித்ரயுத்தங்கள் செய்யத்தக்க தோராளிகளோடுங் கூடியவையுமான தேர்கள் ஆயிரம் என்னிடத்திலிருக்கின்றன. அந்தத்தோராளிகளில் ஒவ்வொருவனும் ஆயிரம்பொன்னுக்கு மேற்பட்ட சம்பளமவாங்குகிறவன். அவர்கள் யுத்தஞ்செய்தாலும் செய்யாவிட்டாலும் மாஸநதோறும் சம்பளம் கொடுக்கப்படும். ராஜாவே! இஃது என் தனம். இதனால் நான் உன்னுடன் ஆடுவேன்” என்றுசொன்னார். மனத்தில் பகைவைத்தவனும் கெட்டஎண்ணமுள்ளவனுமாகிய சகுனி அவர் இவ்வாறு சொன்னவுடன், ‘ஜயித்தாயிற்று’ என்றே யுதிஷ்டிரருக்குச்சொன்னான். யுதிஷ்டிரர், “யுத்தத்தில் அர்ஜுனனால் தோலவியடைந்த சித்ராதன் என்னும் கந்தர்வன் அர்ஜுனன்மேல் ஸநதோஷமடைந்தது குருவி போலச் சித்திரநிறமுள்ளவையும பொன்மாலையூண்டவையுமான கந்தர்வலோகத்துக் குதிரைகளை அர்ஜுனுக்கு அன்புடன் அளித்திருக்கிறான். ராஜாவே! இஃது என் தனம். இதனால் நான் உன்னுடன் ஆடுவேன்” என்றுசொன்னார். தன்னுள் நிச்சயமுள்ளசகுனி இதைத்தெட்டு மோசத்தைக் கடைப்பிடித்து, ‘ஜயித்தாய்விட்டது’ என்றே யுதிஷ்டிரருக்குச்சொன்னான். மறுபடியும் யுதிஷ்டிரர், “பதியிரம் சிறந்த ரதங்களும் வண்டிகளும் பலவகைக்குதிரைகளும் பூட்டியேயிருக்கின்றன. அப்படியே ஒவ்வொரு வர்ணத்திலிருந்தும் ஆயிரக்கணக்காகப் பொறுக்கியெடுக்கப்பட்ட சிறந்த பராக்ரமமுள்ள

1 மூலத்தில் ‘புத்மிந்’ என்றிருக்கிறது. ‘சமுத்திலும் கபோலத்திலும் தாமரைமலர்போன்ற புள்ளிகளுள்ளவை’ என்பது பழையவுரை.

வீரர்கள் எல்லாரும் சேர்ந்திருக்கின்றனர். அவர்கள் பாலைக்குடித் துக்கொண்டும் சம்பா அரிசிச்சோற்றை யுண்டுகொண்டும் இருக்கின்றனர். எல்லாரும் அகன்றமார்புள்ளவர்கள். அவர்கள் அறுபதினுயிரவர். ராஜாவே! இஃது என்தனம். இதனால் நான் உன்னோடு ஆடுவேன்” என்றுசொன்னா. தன்னில் நிச்சயமுள்ளசகுனி இதைக்கேட்டு மோசத்தைக் கடைப்பிடித்து, ‘ஜயித்தாய்விட்டது’ என்றே யுதிஷ்டிரருக்குச் சொன்னான். யுதிஷ்டிரர், “துரியோதனா! ஒவ்வொன்றிலும் அவ்வவ்நது துரோணங்கள் விலைமதிக்கப்படாத சிறந்த ஆணிப்பொன்னடங்கினவையான நானாறுசெம்பு இரும்புப்பாத் திரங்கள் இருக்கின்றன. ராஜாவே! இஃது என்தனம். இதனால் நான் உன்னுடன் ஆடுவேன்” என்றுசொன்னார். தன்னுள் நிச்சயமுள்ளசகுனி இதைக்கேட்டு மோசத்தைக் கடைப்பிடித்து, ‘ஜயித்தாய்விட்டது’ என்றே யுதிஷ்டிரருக்குச்சொன்னான்.

எண்பத்தாறுவது அத்தியாயம்.

த்யுதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(விதூரர் திருதராஷ்டிராவிடம் சூதாட்டத்தை நிறுத்திக்கொள்ளது.)

இவ்வாறு எல்லாப் பொருள்களையும் கொண்டுபோவதாகிய கொடிய சூதாட்டமானது நடத்தப்படும்போது, எல்லாஸந்தேஹங்களையும் விவிபபவராகிய விதூரர், திருதராஷ்டிரனுக்குச் சொல்லாநார்:—“பரதவம்சத்து மஹாராஜாவே! நான் உமக்குச் சொல்லப் போவதை நீர் தெரிந்துகொள்ளும். இறக்கப்போகிறவனுக்கு மருந்து எப்படியோ அப்படியே கேள்வி உமக்குப் பிரியப்படாமலுமிருக்கும். கெடுநினைவுள்ளவனும் பரதவம்சத்தைக் கெடுப்பவனுமாகிய இரதத் துரியோதனன் முன்னர்பிறந்தபோதே நரிபோல விகாரமானரூரலோடு ஊரையிட்டானன்றோ? இவன் உங்களீமரணததுக்கு ஹேதுவாயிருக்கத் தரும். துரியோதனன் வடிவமாக விட்டுக்குள் நரியிருப்பதை நீர் அன்பினால் அறியவில்லை. எனது நீதியுள்ளசொல்லைக்கேளும். தேனெடுப்பவன் தேன்கிடைத்தபோது தன்விழுகைக்குக் காரணமான மலைச்சரிவைய பார்ப்பதில்லை; தேனிருக்குமிடத்திலேயே அதிலேயே ஆழ்ந்துபோகிறான்; அதனால், விழுவும் விழுகிறான். அப்படியே இந்தத் துரியோதனனும் சூதாட்டமென்னும்தேனில் மயங்கித் தான் விழுவதைப்பற்றி ஆராய்ந்துபார்க்கவில்லை. மஹாதேவ

ளோடு பகைசெய்வதனால் வரும்பெருதியை அறியவில்லை. மிகத்தெரிந்தவரே! முன்னர் போஜவம்சத்தாருக்குள்ளேயே அஸமஞ்சஸனென்னும் புத்திரனை நகரத்தோருடைய நன்மைக்காகத் தந்தையே விட்டுவிட்டானென்று எனக்குத்தெரியும். பகைவரைக் கொல்லுகிறவராகிய கிருஷ்ணபகவானால் கம்ஸன் கொல்லப்பட்டபோது அவர்கட்டினாயினால் அந்தகர்களும் யாதவர்களும் டோஜர்களும்சேர்ந்து கம்ஸனை விட்டுவிட்டனர். அதனால், அந்தக்குலத்தோரனைவரும் அனைகவருஷ்காலங்களாக ஸந்தோஷமாயிருக்கின்றனர். அர்ஜுனன் உமது கட்டினாயினால் துரியோதனனை அழிக்கட்டும். இந்தப்பாபியையழிப்பதனால் மற்றக்கௌரவர்கள் ஸுகமாக மகிழ்ந்திருக்கட்டும். ராஜாவே! காக்கையும் நரியுமாகிய துரியோதனனைக்கொடுத்து மயில்களும் புலிகளுமாகிய பாண்டவர்களை விலைக்குவாங்கும். துயரக்கடலில் நீர்முழுகவேண்டாம். ஒருகுலத்திற்காக ஒருமனிதனை விட்டு விடவேண்டும். தேசத்திற்காகக் கிராமத்தை விடவேண்டும். தனக்காகப் பூமியையே விட்டுவிடவேண்டும். எல்லாநதெரிந்தவரும் எல்லாருடைய அபிப்பிராயங்களையும் அறிந்தவரும் சத்துருக்களெல்லாருக்கும் பயத்தைத் தருபவருமாகிய சுக்கிராசாரியர் ஐம்பாஸுரனை விடவேண்டியதற்காக அஸுரசரோஷ்டர்களைப் பார்த்து இவ்வாறு சொன்னார். ஒரு ராஜாவானவன் பொன்னைஊகின்ற சிலகாட்டுப் பறவைகளை விட்டில்கொணர்ந்துவைத்துக்கொண்டு பொன்னுசையினால் அஃற்றைக்கொன்றுவிட்டானாம். வீரரே! பொன்னைவிரும்பினஅவ்வரசன் பொன்னையெல்லாம் ஒரேகாலத்தில்அனுபவிக்கும் ஆசையினால் கண்ணில்லாமல் எதிர்காலமரிகழ்காலமிண்டின்னலாபங்களையும் உடனேயழித்துவிட்டான். வேரதரே! ஆதலால், நீரும் அவனைப்போலவே பொருளாசைகொண்டு பாண்டவர்களுக்குத் துரோகம் செய்யலாகாது பறவைகளைக்கொன்றபுருஷனைப்போல ஆசை கொண்டநீரும் பின்னால்துயரப்படுவீர். பாரதரே! புஷ்பக்காரன் தோட்டத்தில்அன்புசெய்து (காப்பாற்றி) பூத்தபுஷ்பங்களைமட்டும் எடுத்துக்கொள்ளுவதுபோல நீர் பாண்டவர்களிடம் அன்புவைத்து அப்போது அப்போது அவர்கள் பிரியப்பட்டுக்கொடுக்கும் தனங்களை வாங்கிக்கொள்ளும்; தீவைப்பவன் மரங்களைக்கொளுத்துவதுபோல அவர்களை வேரோடுகொளுத்தாதீர்; பிள்ளைகள் மந்திரிகள் ஸேனைகளுடன் கூட யமலோகத்திற்குச்செல்லாதீர். பரதரே! ஒன்றுசேர்ந்தபாண்டவர்களுடன் தேவர்களோடுசேர்ந்து நேரேவந்ததேவேந் திரனாயினும் எதிரின்று யுத்தஞ்செய்யமுடியுமா? கலகத்திற்கு

வேரானசூதானது பெருங்காடுமைக்குக்காரணமாக ஒருவர்க்கொருவர் பகையை அழைக்கிறது. திருதராஷ்டிரபுத்திரனாகிய இந்தத்தூரியோதனன் அநதசூதாட்டத்தையடைந்து கொடிய துவேஷத்தை யுண்டாக்குகிறான். தூரியோதனன் செய்தபிழையினால் பிரதிபவம்சத்திற்பிறதவநம சந்தனுவம்சத்திற்பிறதவநம மீமஸேனவம்சத்திற்பிறதவநமாகிய கௌரவர்களேவநம பாஹ்லீகர்களுடன்கூடத் துயரத்தையடையப்போகின்றனா. விருஷபம் கொழுப்பினால் தன் கொம்பைத் தானையொடித்துக்கொள்வதுபோல இந்தத்தூரியோதனன் கர்வத்தினால் கீழ்மத்தையும் ராஜ்யத்தையும் இழந்துவிடுகிறான். ராஜாவே! வீரனும சிறந்தபுத்தியுள்ளவனுமாகிய ஒருவன் தன்னறிவைவிட்டுப் பிறன்மனத்தை ஒதுதுப்போவானாயின் அவன் சிறுவனான மாலுமியோடுகடிய கப்பலிலேறினவன் கடலில் மூழ்குவதுபோலக் கொடுநதுயரத்திலமூழ்குவான். தூரியோதனன் பாண்டவனுடன் பந்தயம்போடுகிறான். இவன்ஜயிக்கிறுன்னென்று நீர் அதில்பிரியப்படுகிறீர். அதிகவினையாட்டு சண்டையாகமுடியும். அதனால் மனிதர்களுக்குக் கேடுநேரிடும். நன்றாக நடத்தப்படும் உமதுசூதாட்டமானது தலைகீழாகப்பயனைத்தரும் மந்திராலோசனை அடியாக மனத்தைக்கட்டுவது மேலானது. உமமுடையபுத்திரனாகிய யுதிஷ்டிரனுடன்றேரும் இந்தக்கலகத்தைப்பற்றி நீர் நினையாமலே ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறீர். பிரதிபவம்சத்தவநம சந்தனுவம்சத்தவநமான அரசர்காள்! இந்தக்கௌரவர்களின்ஸபையில் இந்தநீதிவாககியத்தைக்கேளுங்கள். புத்தியிலலாதனையனுஸரிப்பதனால் ஜவலிக்கின்ற கொடியதீயில்விழாதீர்கள். சொக்கடாண்காய்களின்மயக்கத்தினால் மூடப்பட்டபாண்டிபுத்திரனாகிய தாமராஜாவும் விருகோதரனும் ஸவ்யஸாகியும் நகுலஸஹதேவர்களும் கோபத்தைபடக்காமற்போவாராயின் அநதப்பெருங்கலகத்தில் உங்களுக்குத் தீவுபோலிருப்பவன் யாவன்? மஹாராஜாவே! இந்ததத்யுதமாடுவதற்குமுன்னமே மனத்தில் விரும்பக்கூடிய தனங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் நீர் இருப்பிடமாயிருக்கிறீர். அதிகதன்முள்ளபாண்டவர்களை ஜயித்தால் அநதத்தன்ம உமக்குள்ளன்னஆகும்? இப்போது பாண்டவர்களுடைய சகுனியனுடைய ஆட்டத்தை நாம் அறிவோம். பர்வதராஜாவானசகுனி சூதி உள்ளசூதையறிந்துருக்கிறான். சகுனி. எங்கிருநதுவநதானே அங்கே போகட்டும். பாரததே! பாண்டவர்களைச் சண்டைமூட்டாதீர்” என்றார்.

1 கடல்மேல்தீவுபோல ஆதரவாயிருப்பவனென்பதுபொருள்.

எண்பத்தேழாவது அத்தியாயம்.

த்யூதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(துரியோதனன் விதூரைநீத்தீத்தும், அவர் அவனுக்கு ஹிதமுரைத்ததும்.)

துரியோதனன், “ விதூரே! நீர் எப்போதும் திருதராஷ்டிரன் புத்திரர்களை இகழ்ந்து பிறர்புகழையே புகழ்கிறீர். விதூரே! உமக்கு யாரிடத்தில் அன்பிருக்கிறதென்பது எங்களுக்குத்தெரியும். எங்களைச் சிறுவர்களைப்போலவே எப்போதும் தாழ்வாகப்பேசுகிறீர். அப்படிப்பட்ட மனிதன் வேறிடத்தில் விருப்பமுள்ளவனென்று அறியத்தக்கவன். அதற்குத் தக்கபடிதான் இகழ்ச்சியையும் புகழ்ச்சியையும் செய்கிறான். அவனவன்நாவே அவனவன் உள்ளத்திலிருப்பதை வெளியிடுகிறது. உமதுமனம் விரோதமாயிருப்பதை நாங்கள் அறிந்திருக்கிறோம். ஆரவதைமடியில் வைத்ததுபோலிருக்கிறீர்; பூனைபோல வளர்ப்பவனையேகெடுக்கிறீர். ஸ்வாமிதரோஹமசெய்யும் உமமை மிக்கபாவியென்று யாரும் சொல்வதில்லை. விதூரே! அதனால்தான் நீர்பாவத்திற்கஞ்சவிலையோ? விதூரே! பகைவர்களை ஜயித்துப் பெரிபலபத்தைப்பெற்றிருக்கிறோம். இனி எங்களைப்பார்த்துக் கடுஞ்சொற்களைச்சொல்லாதீர். நீர் எங்களபகைவர்களோடுசேர்க்கையில் விருப்பமுள்ளவர்; எங்கள்சேர்க்கையில் வெறுப்பை அடைகிறீர். தகாதசொல்லைச்சொல்லுகிற மனிதன் சத்ருவாகிறான். அவன்சத்ருக்களைத்துதிக்கும்போது, அவர்களின் ஹஸ்யங்களை மறைத்துவிடுகிறான். வெடகமற்றவரே! பாண்டவர்களைச்சார்ந்துகொண்டு ஏன் பிடிக்கிறீர்? நீர் எதைஎண்ணுகிறீரோ அதைத்தான் இப்போது பேசுகிறீர். எங்களை அவமதிக்காதீர். உம்முடைய மனத்தை நாங்களறிவோம். பெரியோர்களிடமிருந்து நல்லறிவைக்கற்றுக்கொள்ளும். விதூரே! நன்றாகஸம்பாதிக்கப்பட்டபுகழைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளும். ஆயலார்காரியங்களில் நீர் பிரவிருத்திக்கவேண்டாம். விதூரே! நீர், ‘நானே அதிகாரி’ என்று நினைத்துக்கொள்ளாதீர். எப்போதும் எங்களைப்பார்த்துக் கொடுஞ்சொற்களைச்சொல்லாதீர். விதூரே! எனக்கு எதுநன்மையென்று உமமை நான்கேட்கவில்லை. விதூரே! உமக்குக் கூடமுண்டாகட்டும். பொறுத்தவர்களை நீர் துன்பப்படுத்தவேண்டாம். கட்டினையிடுகிறவன் ஒருவன்தான்; மற்றொருவன் கட்டினையிடுகிறவனில்லை. அந்தக்கட்டினையிடுகிறவன் மனிதன்கர்ப்பத்திலிருக்கும்போதே கட்டினையிடுகிறான். ஜலமானது பள்ளத்தாக்

கினுவிழுக்கப்படுவதுபோல ¹ அவனுடையகட்டளையினால் மனிதன் இழுக்கப்படுகிறான். நான் எப்படிக்கட்டளையிடப்பட்டிருக்கிறேனோ அப்படி இருக்கிறேன். தலையினால் மலையை உடைக்கிறவனும் பாம்பைப் புசிப்பிக்கிறவனும் எவ்வேனோ அவனுக்கு ² அவன்புத்திதான்காரியங்களில்கட்டளையிடுகிறது. எவன்வலிநதுகட்டளையிடுகிறானோ அவன் அநதக்கட்டளையினாலேயே தனக்குச் சதருவைத்தேடுகிறான். ஸ்நேஹத்தை விடாமலிருப்பவனைத் தெரியாதவன் அலக்ஷியஞ்செய்கிறான். பரதவம்சதவரே! ¹ எவன் காப்பூரத்தை முதலில்கொளுத்தி வெகுநேரம் கவனியாமலிருக்கிறானோ அவன் அதில் மிஞ்சிய சாமபலைக்கூட ஒருகாலும் அடையான். விதூரே! எதிரிகளின்பக்கத்திற் சேர்ந்து பகைப்பவனாகிய வேண்டாதழனிதனை ஸம்பீபத்தில வைத்துக்கொள்ளாமலிருப்பது முக்கியம். விதூரே! ஆதலால், உமக்கு எங்கே விருப்பமிருக்கிறதோ அங்கேபோகலாம். கெட்டநடையுள்ள ஸ்திரீயானவள மிகவும் நல்லவார்த்தை சொல்லப்பட்டாலும் விட்டேவிடுவாள்” என்றுசொன்னான்.

விதூர, “ ² இவ்வளவினாலேயே ஒருமனிதனை எவர்கள் விடுகிறார்களோ அவாகளின்நட்பு முடிவுள்ளது. மஹாராஜனே! சொல்லு. அரசர்களுடைய உள்ளங்கள் கலங்கியேயிருக்கின்றன. அவர்கள் இன்சொலலைக்கொடுதது உலக்கைகளால் இடிப்பவா. மிகக்குறைநதபுத்தியுள்ள ராஜபுத்திரனே! ³ உன்னைச் சிறுவனல்லாதவனாகவும் என்னைச் சிறுவனாகவும் நினைக்கிறாய். எவன் ஒருமனிதனை ஸ்நேஹத்தில் வைத்துக்கொண்டு பிறகு அவனையே தூஷிக்கிறானோ அவன்தான் சிறுவன். வேதமோதின பிராமணன்விட்டில் கெட்டுப்போனபெண் எப்படியோ அப்படியே கெட்டபுத்தியானது நன்மையைததராது. சிறுபெண்ணுக்கு அறுபதுவயதான கணவன் எப்படியோ அப்படியே பரதசிரேஷ்டனான உனக்கு நல்லதைச்சொல்லுகிறவன் வேண்டியிரான். அரசனே! ஆதலால் உன்மனத்திற்கினியதையே நீ விருமபுவையாயின், மாதர், பிததர், முடவர் முதலியவர்களிடத்தில் நன்மையும் தீமைபுமான எல்லைக் காரியங்களையும் பற்றிக் கேட்கக்கடவாய். இவ்வுலகத்தில் இன்சொற்சொல்லும் பாபியாணமனிதன் எப்போதும் கிடைப்பான். இன்னுததும் நன்மைப்பய

¹ நிந்தித்தவன் உடனே பரிஹாரம் செய்யாவிடில் பழையஸ்நேஹம் எவ்வளவும் கில்லாது என்பது கருத்து.

² திருதரூஷ்டிரனைப்பார்த்துச்சொன்னதாகப் பழையபுரா அப்பிராயப்படுகிறது.

பதுமானசொல்லை உரைப்பவனும் கேட்பவனும் கிடைப்பது அரிது. எவன் தர்மத்தையே தலைமையாகக்கொண்டு தன்ராஜாவின் விருப்பையும் வெறுப்பையும் கவனியாமல் இன்னதாவையாயினும் நன்மை பயப்பனவற்றையே உரைக்கிறானோ அவன்தான் அரசனுக்குத் துணைவன். மஹாராஜாவே! வியாகியினுண்டாகாமல் கடுமையினுண்டானதும் கூர்மையானதும் வெப்பமானதும் கீர்த்தியை அழிப்பதும் கொடியதும் நாற்றமுள்ளதும் ஸத்புருஷர்கள் அடக்கிவிடுவதும் அயோக்யர்கள் அடக்காததுமான அதை நீ¹ அடக்கிவிட்டுச் சாந்தனாக இரு. திருதராஷ்டிரமஹாராஜாவுக்கும் அவர் புத்ரர்களுக்கும் புகழும செல்வமும் நீழிகாலமிருப்பதை நானவிரும்புகிறேன். ஆதலால், உனக்கு அஃது இருக்கவேண்டும். உனக்கு ஒருவந்தனம். எனக்கும்² பிராமணர்கள் கேஷமத்தைக் கொடுக்கக்கடவர். பாவையில் விஷமுள்ளஸாபங்களைத் தெரிந்தவன் கோபமழுட்டமாட்டான். கௌரவனே! நான் உனக்கு இதைத்தான் தொடர்ச்சியாகச் சொல்லுகிறேன்” என்றுசொன்னார்.

எண்பத்தேட்டாவது அத்தியாயம்.

த்யுதபர்வம். (தோடீச்சி.)

(ஆட்டத்தில் தர்மபுத்ரர் எல்லாப்பொருள்களையும் தோற்றிறுது ஸஹோதரர்களையும் தம்மையும் திரோபதியையும் தோற்றது.)

சகுனி, “யுதிஷ்டிரா! பாண்டவர்களுடைய மிகுதியான தனங்களைத் தோற்றாய். குந்திபுத்ரனே! தோறகாததிரவியம் உனக்கு ஏதாவதிருக்குமானால் சொல்” என்றுகேட்டான். “தாமபுத்திரா, “ஸம்பலபுத்திரனே! என்னுடையதனம் எண்ணமுடியாது. அஃது எனக்குத்தெரியும். சகுனிபே! நீ தனத்தைப்பற்றி ஏன்கேட்கிறாய்? 3 அயுதம், 4பரயுதம், 5சங்கு, 6பதமம், 7அர்ப்புதம், 8கர்வல, 9சங்கம், 10நிகர்வம், 11மஹாபத்தம், 12மதயம், 13பார்த்தம் என்னும் கோடி ஸங்கியைகளும் அதற்கு மேற்பட்டவையும் பந்தயமவைக்கலாம். ராஜாவே! இஃது என்னுடையதனம். இதனால் நான் உன்னுடன்

¹ மூலத்தில் ‘பேயம்’ எனிருக்கிறது; பேயம்=குடிக்கத்தக்கது.

² பிராமணசீர்வசனம் வேண்டுமேயன்றி உன்விருப்பம் வேண்டாம் என்பது கருத்து.

3 பதினாயிரம்; 4 பத்துலக்ஷம்; 5 பத்துலக்ஷங்கோடி; 6 நூறுகோடி; 7 பத்துக்கோடி; 8 ஆயிரங்கோடி; 9 லக்ஷங்கோடி; 10 பதினாயிரங்கோடி; 11 நூறுலக்ஷங்கோடி; 12 பதினாயிரலக்ஷங்கோடி; 13 லக்ஷலக்ஷங்கோடி.

ஆடுவேன்” என்றுசொன்னார். தன்னுள் நிச்சயமுள்ளவனான சகுனி இதைக்கேட்டு மோசத்தைக் கடைப்பிடித்து, ‘ஜயித்தாயிற்று’ என்றே யுதிஷ்டிரருக்குச்சொன்னான். யுதிஷ்டிரர், “சகுனியே! பசுக்கள்நிரம்பின் மந்தைகளும் குதிரைக்கூட்டமும் எண்ணிறந்த வெள்ளாடுகளும் செமமறியாடுகளின் கூட்டமும் விரந்துரதிக்குக் கீழ்க்கே பர்ணாசியென்னும் நதியின்கரையில் இருக்கின்றன. அவையெல்லாம் என்னுடைய தனங்கள். அதனால் நான் உன்னுடன் ஆடுவேன்” என்று சொன்னார். தன்னுள் நிச்சயமுள்ளசகுனி அதைக்கேட்டு மோசத்தைக் கடைப்பிடித்து, ‘ஜயித்தாயிற்று’ என்றே யுதிஷ்டிரருக்குச் சொன்னான். யுதிஷ்டிரர், “அரசனே! நகரமும் தேசமும் பூமியுணைத் தும் பிராமமணரல்லாதவர்களுடைய தனங்களும் பிராமமணரல்லாத மனிதர்களுநதாம் எனக்கு மிச்சமுள்ளபொருள்கள், ராஜாவே! இதுதான் என் தனம். இதனால் நான் உன்னுடன் ஆடுவேன்” என்று சொன்னார். தன்னுள் நிச்சயமுள்ளசகுனி இதைக்கேட்டு மோசத்தைக் கடைப்பிடித்து ‘ஜயித்தாயிற்று’ என்றே யுதிஷ்டிரருக்குச் சொன்னான். யுதிஷ்டிரர், “ராஜனே! இந்த ராஜகுமாரர்கள் எவற்றினால் அலங்கரிக்கப்பட்டு விளங்குகின்றனரோ இந்தக்குண்டலங்கள் கண்டிகள் முதலான ராஜாபரணங்களினையும் எனதுதனம். அரசனே! இவைகளால் நான் உன்னோடு ஆடுவேன்” என்றுசொன்னார். தன்னுள் நிச்சயமுள்ளசகுனி இதைக்கேட்டு மோசத்தைக் கடைப்பிடித்து, ‘ஜயித்தாயிற்று’ என்று யுதிஷ்டிரருக்குச்சொன்னான். யுதிஷ்டிரர், “கறுத்தவனும் இளவயதிலிருப்பவனும் சிவந்தகண்களும் விரிமமப்போன்ற தோள்களும் நீண்டகைகளுமுள்ளவனுமாகிய நகுலனொருவனே எனக்குப்பந்தயம். இவன் எனதுதனமென்றறி” என்று சொன்னார். சகுனி, “ராஜனே! யுதிஷ்டிரனே! உனக்கன்பனும் ராஜகுமாரனுமான நகுலன் எங்களவசமாய்விட்டான். இன்னும் யாவைதது ஆடுகறாய்” என்றுசொல்லி அந்தக்காய்களை மறுபடியும் ஆடினான். ‘ஜயித்தாயிற்று’ என்றே யுதிஷ்டிரருக்குச்சொன்னான். யுதிஷ்டிரர், “இந்தஸஹதேவன் தர்மங்களை உபதேசிப்பவன். இவ்வுலகத்தில் பண்டிதனென்று பெயர்பெற்றவன். என் அன்பனாகிய இந்தராஜகுமாரன் பந்தயத்துக்குத் தகாதவனான இவனை வேண்டாதவனைப்போலப் பந்தயமவைத்தாடுகிறேன்” என்றுசொன்னார். தன்னுள் நிச்சயமுள்ளசகுனி இதைக்கேட்டு மோசத்தைக் கடைப்பிடித்து, ‘ஜயித்தாயிற்று’ என்றே யுதிஷ்டிரருக்குச்சொல்லி, “ஓ! ராஜனே! மாநரிபுத்தர்கள் உனக்கு அன்பர்கள். இவர்கள் என்னால்

ஜயிக்கப்பட்டனர். பீமஸேனனும் தன்ஞ்சயனும் உனக்குமேற்பட்டவரென்று நான் நினைக்கிறேன்” என்றுசொன்னான். யுதிஷ்டிரர், “மூடா! எங்களுடையநீதியை நீ பார்க்கவில்லை. நீ பாபம்செய்கிறாய். ஒத்தமனமுள்ள எங்களுக்குள் மித்திரபேதஞ்செய்யக் கருதுகிறாயன்றோ?” என்றுசொன்னான். சகுனி, “தனமதமுள்ளவன் பள்ளத்தில்விழுகிறான்; ஜாகரதையில்லாமல் ஸ்தாவரம்போலாகிறான். ராஜாவே! பரதச்ரேஷ்டனே! நீ மூத்தவனும் சிறந்தவனுமாயிருக்கிறாய்; உனக்கு நமஸ்காரம். யுதிஷ்டிரனே! ¹சூதாடுகிறவர்கள் ஆடும் போது வரம்புகடந்தவர்கள்போலப் பிதற்றுவன, கனவிலாவது விழித்துக்கொண்டிருக்கையிலாவது காணாதவைகள்தாம்” என்று சொன்னான். யுதிஷ்டிரர், “சகுனியே! யுத்தத்தில் கபல்போல எங்களைக் கரைசேர்ப்பவனும் பகைவரைஜயிப்பவனும் பராக்ரமசாலியும் உலகத்திலொப்பற்ற வீரனும் ராஜகுமாரனுமாகிய அர்ஜுனன் பந்தயத்துக்குத் தகாதவனாயினும் அவனைவைத்து ஆடுகிறேன்” என்றுசொன்னான். தன்னுள் நிச்சயமுள்ளசகுனி இதைக்கேட்டு மோசததைக் கடைப்பிடித்து, ‘ஜயித்தாயிற்று’ என்றே யுதிஷ்டிரருக்குச்சொல்லி, “ராஜாவே! பாண்டவனே! பாண்டவர்களுள் சிறந்தவல்லாளியாகிய இரத ஸ்வயஸாசியையும் நான் ஜயித்து விட்டேன். இனி உனக்கனபனை பீமனைவைத்தாடு. ஆட்டத்திற்குப் பந்தயமாக ஒருவன்தான் மிச்சமிருக்கிறான்” என்றும் சொன்னான். யுதிஷ்டிரர், “ராஜாவே! எங்களுக்குத்தலைவனும் யுத்தத்தில் எங்களைநடத்துகிறவனும் இந்திரனைப்போல அஸுரர்களுக்கு ஒப்பற்ற சத்ருவும் குறுக்கானபார்வையும் வளைந்தபுருவங்களும் ஸிம்மம்போன்ற தோள்களுமுள்ளவனும் எப்போதும் அவமதிப்பைப் பொறுதவனும் மஹாத்மாவும் தேகவன்மையில் தனக்கொப்பற்றவனும் இவவுலகில் கதை பிடித்தவர்களுள் முதன்மையானவனும் பகைவரைத் தொலைப்பவனும் ராஜகுமாரனுமான அரதப்பீமஸேனன் பந்தயத்துக்குத் தகாதவனாயினும் அவனைவைத்தாடுகிறேன்” என்று சொன்னான். தன்னுள் நிச்சயமுள்ளசகுனி இதைக்கேட்டு மோசததைக் கடைப்பிடித்து, ‘ஜயித்தாயிற்று’ என்றே யுதிஷ்டிரருக்குச் சொல்லி, “சூரபுத்ரனே! அதிகதிரவியங்களையும் ஸஹோதார்களை யும் யானைகளையும் குதிரைகளையும் தோற்றாய். தோலாதிரவியம் ஏதாவது உனக்கிருக்குமானால் சொல்லு” என்று கேட்டான். யுதிஷ்டிரர், “என்ஸஹோதார்கள் எல்லாரிலும் நான் சிறந்தவன்; அவர்க

¹ ஆட்டத்திற் பேசினதற்காகக் கோபிக்கவேண்டாம் என்பது கருத்து.

ளுக்கன்பன். நான் ஜயிக்கப்பட்டு என்னை நிர்ப்பந்தப்படுத்தினால் நானே ஊழியஞ்செய்வேன்” என்றுசொன்னார். தன்னுள் நிச்சய முள்ளசகுனி இதைக்கேட்டு மோசததைக கடைப்பிடித்து, ‘ஜயித் தாயிறறு’ என்றே யுதிஷ்டிரருக்குச்சொல்லி, “ராஜாவே! உன்னை நீதோற்றது மிகப்பாவமானது. மற்றத தனமிருக்கும்போது தன்னைத்தோற்பது பாவம்” என்றும் சொன்னான். சூதாடு கருவிகளைத் தெரிந்த சகுனி இவ்வாறுசொல்லி லோக்ஷீரர்களாகிய அவர்களெல்லாரும் தன்பந்தயததிலகபபட்டிருப்பதைத் தனித்தனியே ராஜாக்களுக்குச்சொல்லி வென்றான்.

(பிறகு) சகுனி, “வேந்தனே! நீ தோலாதபந்தயம் ஒன்றிருக்கிறது; அதாவது உனதுமனைவி; பாஞ்சாலராஜன்புதரியான கிருஷ்ணையைப் பந்தயததிலவை, அவளால் மறுபடியும் உன்னை மீட்டுக்கொள்” என்றுசொன்னான். யுதிஷ்டிரார், “ஸுபலபுத்திரனே! அரசனே! குறுமையும் நெடுமையும்லலாமலும் இளைத்திராமலும் அதிகச் சிவப்பில்லாமலுமிருப்பவளும், கறுத்தும் சுருணீமிருக்கும் கூந்தல்களை யுடையவளும், சரதகாலத்திய தாமரையிதழ்போன்ற கண்களையுடையவளும், சரதகாலத்துத் தாமரைபோன்ற மணமுள்ளவளும், சரத்காலத்துத் தாமரைமலரணிந்தவளும், அழகிலும் தயைரியிலும் ஒளியிலும் நல்லொழுககத்திலும் லக்ஷ்மிக் கொப்பானவளும், புருஷர்கள் விருமபததக்கவளும், எல்லாநற்குணங்களும் நிரம்பினவளும், அனு கூலமானவளும், இன் சொல்லே சொல்லுகிறவளும், அறம்பொருளின் பமென்னும் மூன்றுபுருஷார்த்தங்களும் வித்திப்பதற்குக் காரணமாக மனிதன் நினைக்கத்தக்கவளும், பின்னாங்கி முன்னெழுந்திருப்பவளும், ஆடுமாடுமேய்ப்பவர்களமுதல் எல்லாருடையவேலைகளும் ஆண்டையும் ஆகாததையும் முற்றிலும்அறிகிறவளும், வேர்வை அருமபும் போது மதுததுளிகளுள்ள தாமஸரமலும்போலவும் மல்லிகைமலர் போலவும் விளங்கும் முகமுள்ளவளும், துண்ணிடையும் நீண்டகூந்தலும் சிவந்தவாயுமுள்ளவளும், தேஹத்தில் ரோமங்கள் குறைந்தவளும், இன்னும் இவ்வகையான அனேகஞ் சிறப்புக்களுற்ற அழகான அங்கங்களுடையவளும், பாஞ்சாலராஜன் குமாரியுமான திரௌபதியைப் பந்தயமவைத்து ஆடுகிறேன்; ஐயோ!” என்றுசொன்னார். சிறந்தபுத்தியுள்ள தர்மராஜால் இந்தச் சொல் சொல்லப்பட்டபோது ஸபையோரான பெரியோர்களிடமிருந்து, ‘ஃஃஃ!’ என்ற சொற்கள் வெளிப்பட்டன. ஜனமேஜயராஜாவே! அந்தச்சபையே கலங்கிற்று. அரசர்களுக்கும் பிஷ்மர் துரோணர் கிருபர் முதலியோர்க்கும் கண்

னீரும் வியர்வையுமுண்டாயின. விதுரர் தலையைப் பிடித்துக்கொண்டு உயிர்போனவர்போலத் தலைகுனிந்து சிந்தித்துக்கொண்டு ஸர்ப பம்போலப் பெருமூச்செறிந்துகொண்டு உட்கார்ந்திருந்தார். பாஹ்லீகன், ஸோமத்தன், பரதீபவம்சத்தாரைச்சேர்ந்த ஸஞ்சயன், அச்வத்தாமா, பூரிசிரவஸ், திருதராஷ்டிரன்முத்தானாகிய யுயுத்ஸு ஆகிய இவர்களும் தலைகுனிந்து நாகங்கள்போலப் பெருமூச்செறிந்துகொண்டு பார்த்திருந்தனர். திருதராஷ்டிரன்மட்டும் மிக்கஸந்தோஷத்துடன், ‘ஜயித்தாயிற்று? ஜயித்தாயிற்று?’ என்று பலமுறைகேட்டான்; எண்ணத்தை மறைக்கவில்லை. துச்சாஸனன் முதலானவர்களுடன்கூடக் கர்ணன் மிகமகிழ்ந்தான். மற்ற ஸபையோரின் கண்களினின்றும் கண்ணீர்விழுந்தது. ஜயத்தினால் பிரகாசிப்பவனும் அதிககர்வமுள்ளவனுமாகிய சகுனி இவ்வாறு சொன்னபிறகு, ‘ஜயித்தாயிற்று’ என்றே அந்தக்காய்களை மறுபடியும் ஆடினான்.

எண்பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

த்யூதபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(துச்சாஸனனால் ஸபையில் ஒழுத்துவாப்பட்ட திரௌபதி கபையோரைப் பார்த்துத் தர்மங்கேடடது.)

துரியோதனன், “விதுரே! வாரும்; பாண்டவர்களால் கௌரவிக்கப்பெற்ற அனபுள்ள மனைவியாகிய திரௌபதியை அழைத்து வாரும். வீட்டை விளக்கவேண்டும்; சீக்கிரம்வாட்டும. அந்தக் கெட்டநடையுள்ளவள் வீட்டில் தாஸிகளுடன் சேர்ந்திருக்கட்டும்” என்றுசொன்னான்.

விதுரர், “முடனே! உன்னைப்போன்றவன் பேசத்தகாததை நீபேசினாய்; கயிற்றினால் சுருக்கிடப்பட்டும் அதை அறியாமலிருக்கிறாய்? படுகுழியில் தொங்குகிறாய்; அதை நீ அறியவில்லை. நீ ஷாளுக இருந்து புலிகளை அளவுக்குமீறிக் கோபிக்கச்செய்கிறாய் மிக மந்தமான புத்தியுள்ளவனே! கொடியவிஷமுள்ளஸர்ப்பங்கள் நிறைந்த கோபத்தோடு உன்தலைபில் இருக்கின்றன. அவற்றை இன்னும் கோபிக்கச்செய்யாதே. நீ யமலோகத்திற்குப் போகாதே. கிருஷ்ண யானவள் தாஸித்தனத்தை அடையதகாதவள். தர்பமுதான் தனக்கு ஸ்வதந்தரமில்லாதகாலத்தில் அவளைப் பந்தயத்தில் வைத்திருக்கிறா னென்று என் அபிப்பிராயம். திருதராஷ்டிரனுடையபுத்திரானாகிய இந்த

ராஜாவானவன், தன்னைக்கொல்லவதற்காக ¹மூங்கில் காய்ப்பதுபோல, பகையையும் பெரியபயத்தையும் தாத்தக்க சூதைக் கைப்பற்றியிருக்கிறான். இவன் மதங்கொண்டு தன்நாசத்தை அறிபுாமலிருக்கிறான். புண்ணிற்கோலிடுகிறவனாகவும் கொடுஞ்சொற் சொல்லுகிறவனாகவும் இருக்கலாகாது. ²இழிவானவனிடத்திலிருந்து மேலான பொருளை வாங்கலாகாது. இவனுடைய எந்தச்சொல்லினால் பிறன் துயரப்படுவானோ நரகலோகத்திற்குக் காரணமும் அடங்கலமுமான அந்தச் சொல்லைச் சொல்லலாகாது. வாயிலிருந்து கரைகடந்தசொற்களும் வெளிப்படுகின்றன. அவற்றினால் அடிக்கப்பட்டவன் அனேகம் இரவு பகல்கள் துயரப்படுகிறான். அவை, அயலானுடைய உள் 3மர்மங்க ளில்தவிர மற்ற இடங்களில் விழுவதில்லை தெரிந்தவன் அவற்றைப் பிறர்மேல் விடுக்கமாட்டான். ஓர் ⁴ஆடு கத்தியைவிழுங்கிற்று, ஆயுதம் தலைக்குள் மறைந்துபோனதனால் அதன்தலையை அறுத்துப் பூமியில் தள்ளுவதாகிய கொடுஞ்செய்கை நேர்ந்தது. அதுபோலப் பாண்டவர்களுடன் பகைசெய்துகொள்ளாதே. பாண்டவர்கள் இவ்வாறு ஒன்றும் சொல்வதில்லை. நாய்த்தன்மையுள்ள மனிதர்கள் காட்டிலுள்ள வேடனாலும் கிருஹஸ்தனாலும் வித்தைநிரம்பின ரிஷியாலாலும் அவர்களைக்கண்டு எப்போதும் இப்படித்தான் சூரைக்கின்றனர். மிக்ககொடிய நரகவாயிலான இந்தப்பாவத்தைத் திருதராஷ்டிரருடையபுத்ரன் அறியவில்லை. துச்சாஸனன் முதலான கௌரவர்களேனோர்கள் சூதாட்டத்தின்ஜயத்தில் துரியோதனனை அநுஸரிக்கின்

1 “வேனனென்னும் அரசன் ரிஷிகளை அவமதித்ததனால் அழிந்தான்” என்று கூறுவது பழைய உரை.

2 “இழிவான சூது முதலியவற்றால் சத்துருவை ஜயிக்கலாகாது” என்பது பழைய உரை.

3 உயிர்நிலை.

4 ஆடு கத்தியை இலைஎன்று நினைத்து விழுங்குமாயின் அதன்கழுத்தில் அகப்பட்டுக்கொள்ளும் அந்தக்கத்தியை ஆயுதம் வேண்டுபவன் இழுக்கும் போது அஃது அவ்ஆட்டின் கழுத்தைவெட்டிக்கொண்டுதான் விழும். அப்படியே பாண்டவர்களை உள் உயிரைக்கொண்டுதான் முடியும்என்பது கருத்து.

‘ஓர் ஆடு ஒருகத்தியை விழுங்கத்தொடங்கி அதை விழுங்கமுடியாமையால் பூமியில் வாயைவைத்துக்கொண்டு கால்களினால் கத்தியைத் தள்ளிக் கொண்டு விழுங்கத்தொடங்கிற்று, கத்தியைத் தூக்கினதனால் தன் கலையம் கழுத்தும் அறுபட்டுவிழுந்தது’ என்பதும், ‘ஒருமீன்பிடிப்பவன் தூண்டின் முள்ளில் மாவைத்தடவி ஜலத்தில்போட்டபோது அவன்வீட்டுஆடு அந்த மாவுக்காக அந்தத் தூண்டின்முள்ளைக் கடித்துக்கொண்டது. அந்தமுள்ளை இழுக்கும்போது கழுத்தறுந்து ஆடு இறந்தது என்றதை இவ்விடத்தில் உதாஹரிக்கப்பட்டது’ என்பதும் பழைய உரை.

றனர். சுரைக்காய்கள் அமிழுகின்றன. கற்கள் மிதக்கின்றன. கப்பல்கள் அடிக்கடி வழிதப்பிப்போகின்றன. மூடராஜாவான துரியோதனன் நான்சொல்லும், ஹிதங்களைக் கேட்கிறதில்லை. கௌரவர்களுக்கு முடிவு இதோ வரப்போகிறது; நிச்சயம். எல்லாரையும் கொண்டுபோகும் மிகக் கொடியநாசம் வரும். (ஏனெனில்) மிக்கநன்மையுள்ளவையான நண்பர்களின் நீதிச்சொற்கள் கேட்கப்படுவதில்லை. ஆசையே மேலோங்குகிறது” என்று சொன்னார்.

மத்ததினால் தன்னைமறந்த துரியோதனன் விதுரரை, ‘சீ’ என்று சொல்லிப் பிராதிகாமியென்னும் வேலைக்காரனைப்பார்த்தான். ஸபையில் சிறந்த பெரியோர் நடுவில், “ஓ! பிராதிகாமியே! நீ திரௌபதியை அழைத்துவா. உனக்குப் பாண்டவர்களிடத்தில் பயமில்லையே. இந்தவிதுரர் தாம் பயந்து விரோதமாகப் பேசுகிறார். அவர் எப்போதும் நம்முடைய விருததியில் விருப்பமில்லாதவர்தாமே” என்று அவனுக்குக் கட்டளையிட்டான். இவ்வாறு கட்டளையிடப்பட்ட பிராதிகாமியென்னும் தேர்ப்பாடகன் ராஜாவின்சொல்லைக்கேட்டு விரைவாகச் சென்றான். ஸிம்மமிருக்கும் குகையில் நாய்புகுவதுபோலப் பாண்டவர்களின் அரசியான திரௌபதியிருக்குமிடத்திற்குச் சென்று, “திரௌபதியே! யுதிஷ்டிரர் சூதென்னும் கள்மயக்கத்தினால் மயங்கியிருக்கிறார். துரியோதனன் உன்னை ஜயித்துவிட்டான். ஆதலால், நீ திருதராஷ்டிரன்விட்டுக்குள் போ. யாஜ்ஞஸேனியே! வேலை செய்வதற்காக உன்னை அழைக்கவந்திருக்கிறேன்” என்றுசொன்னான். திரௌபதி, “பிராதிகாமியே! ஏன் இப்படிப்பேசுகிறாய்? எந்தராஜபுத்திரன் மனைவியைவைத்தாடுவான்? ராஜாவானவர் சூதென்னும் கள்மயக்கத்தினால் மயங்கி மூடராஜா? அவருக்குப் பந்தயம் மற்றொன்றுமில்லையா?” என்றுசொன்னான். பிராதிகாமி, “வேறு பொருள் ஒன்றுமில்லாதபோதுதான் பாண்டவரான அஜாதசத்ரு உன்னைவைத்தாடினார். ஓ! ராஜகுமாரியே! அந்த ராஜாவினால் முதலில் ஸஹோதரர்களும் பிறகுதாமேயும் பந்தயம் வைக்கப்பட்டபிறகு நீ பந்தயம் வைக்கப்பட்டாய்” என்றான். திரௌபதி, “ஸூதபுத்ரனே! செல்; நீ அந்தசகூதாடினவரிடம் சென்று, ‘நீர் முதலில் உம்மைத்தோற்றீரா? அல்லது என்னைத்தோற்றீரா?’ என்று ஸபையில் கேள். ஸூதபுத்ரனே! இதைத்தெரிந்து கொண்டுவா. பிறகு என்மையழைத்துப்போகலாம். ராஜாவின் கருத்துத்தெரிந்தபிறகு நான் துக்கத்துடன் போவேன்” என்றான். அப்போது அந்தப் பிராதிகாமியானவன் ஸபைக்குச்சென்று அரசர்களின் நடுவிலிருக்கும் தர்மராஜா

வைப்பார்த்து, “ஐயா! ‘நீர் எந்த ஸ்வதந்திரத்துடன் என்னைத்தோற்றீர்? முதலில் உம்மைத்தோற்றீரா? என்னைத்தோற்றீரா?’ என்று திரௌபதி உம்மைக்கேட்கிறாள்” என்று சொன்னான். யுதிஷ்டிர மனம்குன்றி உயிர்போனவர்போலிருந்தார்; அந்த ஸூதனைப்பார்த்து நல்லதென்றாவது தீதென்றாவது ஒருமறுமொழியும் சொல்லவில்லை. தூர்யோதனன், “பாஞ்சாலி இவருவாதே இந்தக்கேள்வியைக் கேட்கட்டும். அவன்சொல்லுகிறதையும் இவன்சொல்லுகிறதையும் இங்குள்ளவரனைவரும் கேட்கட்டும்” என்று சொன்னான். தூரியோதனன் கட்டளைக்குட்பட்ட அந்தப் பிராதிகாமியென்னும் ஸூதன் தர்மராஜாவின் கிருஹத்திற்குச்சென்று திரௌபதியைப் பார்த்துத் துக்கத்துடன், “ராஜபுத்ரியே! இந்தச்சபையோர் உன்னை யழைக்கின்றனர். கௌரவர்களுக்கு ஸந்தேஹம்வந்ததென்று நினைக்கிறேன். ராஜபுத்ரியே! அந்தஅல்பன் உன்பெருமையைக் கவனிக்கவில்லையே! அவன் உன்னைச் சபைக்குக்கொண்டிப்போக நினைக்கிறான்” என்று சொன்னான். திரௌபதி, “பிரமமதேவீர் இவ்வாறு கட்டளையிட்டிருக்கிறாரென்பது நிச்சயம். ‘சீதமும் உஷ்ணமுமாகிய இரண்டு உணர்ச்சிகளும் கிழவனையும் சிறியவனையும் தொடுகின்றன. உலகத்தில் தர்மமொன்றே முக்கியமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதை நாம் காப்பாற்றினால் அது நமக்கு நன்மையைச்செய்யும். அந்தத்தர்மம் கௌரவர்களைவிட்டுப் போகாமலிருக்கவேண்டும். என்னுடைய இந்தத்தர்மமுள்ள கேள்வியைச் சபையோரிடம் சென்று கேள். தர்மத்தி லெண்ணமுள்ளவர்களும் நியாயத்திலிருப்பவர்களும் மிகச்சிறந்தவர்களுமான அந்தச்சபையோர்கள் எதை நிச்சயமாக எனக்குச்சொல்லுகிறார்களோ அதைச்செய்வேன்” என்று சொன்னான். திரௌபதியின் அந்தச்சொல்லைக்கேட்டு ஸூதன் ஸபைக்குச்சென்று அவன்சொன்னதைச் சொன்னான் அவர்கள் தூரியோதனனுடைய அந்தப் பிடிவாதத்தையறிந்துகொண்டு தலைகுனிந்தவர்களாகிய யாதொன்றும் பேசாமலிருந்தனர். ஐனமேஜயரே! யுதிஷ்டிரர் அதைக்கேட்டுத் தூரியோதனன் செய்யக்கருகினதையறிந்து திரௌபதிக்கு நம்பிக்கையான தூதனிடம், “பாஞ்சாலியே! ராஜஸ்வலையாயிருக்கும் நீ அரையில்முடியப்பட்ட ஒற்றைவஸ்திரத்துடன் அழுதுகொண்டு ஸபைக்குவந்து மாமனார்முன் நில். ராஜபுத்ரியாகிய நீ ஸபைக்குவந்ததைக் கண்டபோது ஸபையினரெல்லோரும் துரி

1 ஸூதனுக்கவகன் தகுந்தவனுக்கும் தகாதவனுக்கும் வருகின்றன என்பது கருத்து.

யோதனனை மனத்தினுல்திட்டுவார்” என்று சொல்லியனுப்பினார். ஜனுமேஜயராஜாவே! புத்திமானாகிய அந்தத்தாதன் திரௌபதியின் கிருஹத்திற்கு விரைவாகச்சென்று தர்மபுத்திரருடைய உள்கருத்தைத் தெரிவித்தான். மஹாத்மாக்களான பாண்டவர்கள் சேர்வும்கூடாமுமுற்று ஸத்யத்தினுல் மிகக்கட்டப்பட்ட அங்கங்களுடையவர்களாய்ச் சிறிதும்கண்ணெடுத்துப் பாராமலிருந்தார்கள். பிறகு ராஜாவான துரியோதனன், அவர்கள்முகத்தைக்கண்டு மகிழ்ந்து தேர்ப்பாகனைப்பார்த்து, “பிராகிதாமியே! அவனை இங்கேயே அழைத்து வா. அவன் முன்னிலையிலேயே கௌரவர்கள் மறுமொழிசொல்லுவார்கள்” என்று சொன்னான். அதன்பிறகு துரியோதனன்கட்டளையில் அகப்பட்டவனும் திரௌபதியின்கோபத்திற்குப் பயந்தவனுமாகிய பிராகிதாமியென்ற ஸூதன் வெட்கத்தைவிட்டு ஸபையோரையோடு, “திரௌபதிக்கு நான் என்னசொல்வது” என்று திரும்பவும் கேட்டான்.

அப்போது துரியோதனன், “துச்சாஸனா! புத்தியில்லாத இந்த என்ஸூதபுத்ரன் விருகோதானுக்கு நடுங்குகிறான். நீயே நேரில்போய்த் திரௌபதியைப் பிடித்துக்கொண்டுவா. ஸ்வதந்திரம் தப்பிப்பதைவர்கள் உன்னை என்னசெய்வார்கள்?” என்றுசொன்னான். ராஜபுத்திராகியதுச்சாஸனன் தன்தமையனுடைய கட்டளையைக்கேட்டவுடன் ஸபையிலிருந்துஎழுந்து சிவந்தகண்களுடன் மஹாபூதர்களான பாண்டவர்களின் கிருஹத்திற் பிரவேசித்து ராஜகுமாரியான திரௌபதியைப்பார்த்து, “ஓ! பாஞ்சாலி! வா; வா; ஓ! கிருஷ்ணையே! நீஜயிக்கப்பட்டாய்; வெட்கத்தைவிட்டுத் துரியோதனைக்காணக்கடவாய். தாமரையிதழ்போன்ற நீண்டகண்களையுடையவளே! கௌரவர்களைச் சேர். தர்மத்தினுல் அடையப்பட்டிருக்கிறாய். ஸபைக்கு வா” என்றுசொன்னான். பிறகு மிக்கதுயரமுற்ற அந்தத் திரௌபதி எழுந்து நிறமாறின தன்முகத்தைக் கையினுல்துடைத்துக்கொண்டும் அழுதுகொண்டும் கௌரவச்சேஷ்டனும் முதியோனுமான திருதராஷ்டிரமஹாராஜனுடைய ஸ்திரீகளிருக்குமிடத்திற்கு ஓடினாள். பிறகு துச்சாஸனன் கோபத்தோடு அவளைப்பார்த்துக் கர்ஜித்துக்கொண்டு விரைவாக எதிரில் ஓடிவந்து, நீண்டும்இருண்டும் அலைகள்போலப்படிப்புடியாயுமிருக்கும் கூந்தல்களில் ராஜபத்தியான திரௌபதியைப்பிடித்தான். ராஜஸூயமென்னும் மஹாயாகத்தின் அவபிருத, ஸ்நானகாலத்தில் மந்திரங்களால் பரிசுத்தமான ஜலத்தை அபிஷேகஞ்செய்யப்பெற்ற திரௌபதியின்கூந்தல்கள் திருத

ராஷ்டிரன்மகனால் பாண்டவர்களின் பராக்ரமத்தையவமதித்துப் பலாத்காரமாகத் தொடப்பட்டன. அநதததுச்சாஸனன் மிகநீண்டகூந்தலையுடைய அநதத்திரௌபதியை, நாதர்களுள்ளவளாயிருந்தும அநாதையைப்போல் இழுத்து ஸபையினருகிற்கொண்டுவந்து வாழைமரத்தைக் காற்று அலைப்பதுபோல அலங்கோலமாக இழுத்தான். அவன் இழுக்கப்படுமபோது கொடிபோன்ற உடம்பு குன்றி, “புத்தியில்லாதவனே! அயோக்கியனே! நான். ரஜஸ்வலையாயிருக்கிறேன். எனக்கு ஒற்றைவஸ்திரமேயுள்ளது. என்னை ஸபைக்குக்கொண்டு போகத்தகாது” என்று மெல்லச்சொன்னான். துச்சாஸனன் அப்போது திரௌபதியைக் கறுத்தகூந்தல்களில் பலாத்காரமாகப்பிடித்துக்கொண்டு, “கிருஷ்ணனையும் ஜிஷ்ணுவையும் ஹரியையும் நரனையும் தன்னைக்காப்பதற்காக யாஜ்ஞஸேனி கூவுகிறான். யஜ்ஞஸேனன்மகனே! ரஜஸ்வலையாகத்தானிரு; ஒற்றைவஸ்திரத்தோடிரு; அல்லது வஸ்திரமில்லாமலேயிரு; ஆட்டத்தில்ஜயிக்கப்பட்டுப்போனாய்; தானியாகச்செய்யப்பட்டாய்; உந்தகுதிப்படி தானிகளிறசேர்ந்திருக்கவேண்டும்” என்றுசொன்னான். * கூந்தல்விரிந்து பாதிவஸ்திரமவிழ்ந்து துச்சாஸனனால் அலைக்கப்பட்ட திரௌபதி வெட்கமுற்றுக் கோபத்தினால்உள்கொதிப்புறவளாகிப் பின்வரும்சொல்லை மெல்லச்சொல்லலானாள்;— “இநதச சபையோரனைவரும் சாஸ்திரங்களை ஓதி ஒழுக்கத்தோடிருப்பவர்கள். எல்லாரும் இநதிரனுக்கொப்பானவர்கள். இவர்களெல்லாரும் எனக்குக்குருவைப்போன்றவர்களும் குருக்களுமாயிருப்பவர்கள். அவர்களின்முன் நான்இவ்வாறு நிற்க முடியவில்லை; கொடுஞ்செய்கைக்காரா! கெட்டநடையுள்ளவனே! என்னை வஸ்திரம்போகும்படி செய்யாதே. என்னையிழுக்காதே. இந்திராதிதேவர்கள் உனக்குதுணையாகவந்தாலும் ராஜபுத்ரர்களானபாண்டவர்கள் உன்னைப் பொறுக்கமாட்டார்கள். மஹாத்மாவானதர்ப்புதரர் தர்மத்தைவிடாதவர். தாம்மானது யாவர்க்கும்தெரியாது; தெரிந்தவாமட்டுமே அறியக்கூடியது. என்னைவாவிஷயத்தில் சூணங்கனையல்லாமல் அணுவளவு குற்றத்தையும் வாக்கினுற்சொல்லவும் கருதேன். ரஜஸ்வலையானஎன்னைக்*கௌரவவீரர்களின் நடுவில் நீஇழுப்பது மிகவுங்கெட்டசெய்கை. இநதச்சபையில்ஒருவனும் உன்னையிகழவில்லை. உன்எண்ணத்தையே இவர்கள்அங்கீகரித்திருக்கின்றனரென்பது திண்ணம். சீ! பாதவம்சத்தவர்களில் தர்மமும்

1 ஒவ்வொருவரையும் இரண்டுபெயர்களால் அவன்சொன்னதாகக் கூறிப் பரிஹாஸஞ் செய்கிறான்.

கூத்திரியர்களுடைய ஒழுக்கமும் அழிந்துதீபாயின. கௌரவர்களின் தர்மத்தின் வரை தப்பிப்போனதை இச்சபையில் கௌரவர்களை வரும் பார்த்திருக்கின்றனர். மஹாத்மாக்களான துரோணருக்கும் பிஷ்மருக்கும் இந்தவிதாருக்கும் திருதாஷ்டிரமஹாராஜாவுக்கும் விவேகமில்லையே. அதனாலேயே கௌரவர்களில் மூத்தவர்களும் சிறந்தவாளுமான இவர்கள் இந்தகல்காடியபாவத்தைக் காணாமலிருக்கின்றனர்” என்றார். அழகான இடையுள்ள அந்தத்திரௌபதி அவ்வாறு அழுதுகொண்டேகிளம்பி, கோபமுற்றதன்கணவர்களைக் கடைக்கண்ணால் பார்த்து முன்னமே கோபத்தினால் எரிக்கப்பட்டதேஹமுள்ள அவர்களை அநதபபாவையினால் தூண்டிவிட்டாள். வெட்கத்தோடும் கோபத்தோடும் பார்த்த திரௌபதியின் பார்வையினால் அவர்களுக்குண்டானதுயரம் ராஜ்யமும் தனமும் சிறந்த ரத்னங்களும் கவரப்பட்டதனாலும் உண்டாகவில்லை. துச்சாஸனன், அசுத்தர்சளான தன்கணவர்களைநோக்கும் திரௌபதியைக் கண்டு வேகமாக அலைத்துமூர்ச்சித்தவள்போன்ற அவளைப்பார்த்து, இரைந்துசிரித்துத் தாஸியென்று அழைத்தான். கர்ணனும் மிகமகிழ்ந்து இரைந்துசிரித்துத் துச்சாஸனன் சொன்னதைச் சிலாகித்தான். அவ்வாறே காரதாரதேசத்தரசனாகியசகுனியும் துச்சாஸனைப்புகழ்ந்தான். அவ்விருவரையும் துரியோதனனையும் தவிர அந்தஸ்பையிலிருந்த மற்றவர்களுக்கு ஸபையில் திரௌபதி இழுக்கப்படுவதைக் காண்பது மிக்கதுயரமாயிருந்தது.

பிஷ்மர், “பாக்யமுள்ளவளே! தனக்குத் தான்ஸ்வதநதிரமில்லாதவன் அயலானுடையபொருளைப் பந்தயம்வைக்கமுடியாதென்பதையும் பெண்ணைவளக் கணவனுக்குட்பட்டவளென்பதையும், பார்க்கும்போது தர்மம்அறியக்கூடாமலிருப்பதனால் நீகேட்டஇந்தக் கேள்விக்குச் சரியாகப்பகுத்து மறுமொழிசொல்ல என்னால் முடியவில்லை. யுதிஷ்டிரன் செல்வமநிறைந்த பூமியனைத்தையும்விட்டாலும் விடுவனையன்றித் தர்மத்தைவிடான். நான் ஜயிக்கப்பட்டேனென்று அவனேசொன்னான். அதனால் இதில்ஒருநிச்சயமும் நான்சொல்ல முடியவில்லை. சகுனி குதாட்டத்தில் மனிதர்களுள் ஒப்பற்றவன். குந்திபுத்தானையுதிஷ்டிரன் அவனால் இஷ்டப்படி விடப்பட்டான். அநத வஞ்சகத்தை யுதிஷ்டிரன் அறியவில்லை. அதனால் உன்இந்தக் கேள்விக்கு நான்மறுமொழிகூறாமலிருக்கிறேன்” என்றுசொன்னார்.

1 இஷ்டமிருந்தால் உன்னைப் பந்தயம்வைக்கலாமென்றுதான் சகுனி சொன்னான்

திரௌபதி, “சூதில் தேர்ந்தவர்களும் அயோக்கியர்களும் கெடுகின்ற வுள்ளவர்களும் சூதிலேயே ஊக்கமுள்ளவர்களுமான மோசக்காரர்கள் அதிக ஜாக்ரதையெடுத்துக்கொள்ளாதராஜாவை ஸபையில் அழைத்தபிறகு அவர், இஷ்டப்படி விடப்பட்டவராவதெப்படி? கெட்ட எண்ணத்துடன் மோசத்துக்கே ஆரம்பித்த எல்லாரும் சேர்ந்து, மோசமறியாதவரும் கௌரவர்களுக்கும் பாண்டவர்களுக்கும் சிரேஷ்டருமான தர்மராஜாவை ஜயித்தபிறகுதான் அவர் இந்தப் பந்தயத்தை ஒப்புக்கொண்டார். தங்கள் பெண்களுக்கும் மருமக்களுக்கும் அதிகாரிகளாயுள்ள இந்தக்கௌரவர்கள் ஸபையிலிருக்கின்றனர். நீங்களெல்லாரும் இந்தஎன்கேள்வியை ஆராய்ந்துபார்த்துச் சரியானமறுமொழிகூறுங்கள். 2பெரியோர்களில்லாதது ஸபையன்று; தர்மத்தைஉரையாதவர் பெரியோர்களுமல்ல; உண்மையில்லாதது தர்மமும்ன்று; கபடம்சேர்ந்தது உண்மையும்ன்று” என்றுசொன்னான். அவ்வாறுசொல்லிப் பரிதாபப்படும்படி அழுதுகொண்டு அசுத்தர்களான தன் கணவர்களைநோக்குடி திரௌபதியைப்பார்த்துத் துச்சாஸனன் கொடியவையும் கேட்பதற்கு இனிமையில்லாதவையும் வெறுக்கத்தக்கவையுமானசொற்களைச் சொன்னான். இழக்கப்பட்டவரும் அவ்வாறுசெய்யப்படாததகாதவரும் ரீஜஸ்வலையாயிருப்பவரும் மேலாடைவிழுந்துபோனவளுமான திரௌபதியையும் தர்மராஜாவையும்கண்டு மிகவுமனம்நொந்த விருகோதரன் கோபமுற்றான்.

தொண்ணூறுவது அத்தியாயம்.

த்யுதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பீமனும் வீரகீர்ணனும் கூறியதும், துஷ்ணன் திரௌபதியின் துக்லிப்தமும், கிருஷ்ணனுடைய அனுகூலத்தினால் அவளுக்கு வஸ்திரம் வளர்ந்ததும், விதார நீதிமொழிகூறியதும்.)

பீமஸேனன் “ஓ! புதிஷ்டிரே! சூதாடுகிறவர்களின் வீடுகளில் தாஸிகளிருக்கின்றனர். அவர்களைக் கூடப் பந்தயம்வைத்தாடுவதில்லை. அவர்களிடத்திலும் தையயுண்டு, காசிராஜன் முதலான

1 மூலத்தில் ‘கைதவம்’ என்றிருக்கிறது; கைதவம் = வஞ்சனை.

2 துர்யோதனனிடம் பயந்த தந்திரமாகப்பேசுவது ஸத்யமாகாது; ஸத்யந்தவறினபிறகு தர்மமில்லை. தர்மஞ்சொல்லாதவர்கள்* பெரியோரல்லர், பெரியோரில்லாதது ஸபையென்று என்பது கருத்து.

அனேக அரசர்கள் காணிக்கையாகக் கொண்டுவந்து கொடுத்த உயர்ந்தபொருள்கள், ரத்னங்கள், வாஹனங்கள், கவசங்கள், ஆயுதங்கள் முதலியவையும், ஸாஜ்யமும் உமதுசரீரமும் நாங்களும் எதிரிகளால் சூதுலெடுத்துக் கொள்ளப்பட்டோம்; எனக்குக் கோபமுண்டாக வில்லை; ஏனெனில், எங்களுடைய எல்லாவற்றிற்கும் நீர்தாம் அதிகாரி. திரௌபதியைப் பந்தயம்வைத்ததை மாத்திரம் அக்ரமமென்று நினைக்கிறேன். இந்த நிலைமைக்குத்தகாத இந்தச்சிறுமி, பாண்டவர்களைப்படைந்து, அற்பர்களுக்கும் கொடியவர்களுக்கும் புத்தியில்லாதவர்களுமான கௌரவர்களால் உம் காரணமாகவன்றோ துன்பப்படுகிறாள். ராஜாவே! இவளுக்காக இந்தக்கோபத்தை உம்மேல் போடுகிறேன். உமது கைகளிரண்டையும் நொளுத்தப்போகிறேன். ஸஹதேவா! அக்னியைக்கொண்டுவா” என்றுசொன்னான். அதைக்கேட்ட அர்ஜுனன், “பீமஸேனா! இதற்குமுன் நீ இவ்வகையான பேச்சுகளைப் பேசுகிறவனல்லன். கொடியவர்களான நமதுபகைவர்களால் உனக்குத் தர்மத்திலிருந்த மரியாதைகூட அழிக்கப்பட்டதென்பது நிச்சயம். பகைவர்களின் எண்ணம் நிறைவேறும்படி செய்யலாகாது. தர்மமே சிறந்தது. அதையே செய். தர்மவீட்டரும் ஜ்யேஷ்டருமான ஸதேஹாதாரை மிஞ்சுவது எவனுக்குத்தகும்? பிறரால் அழைக்கப்பட்ட ராஜாவானவர் கூத்திரியனுடைய விரதத்தைநினைத்து அயலான் விருப்பத்தையனுஸரித்து ஆடினார். அது நமக்குப் பெரும்புகழைத் தருவது” என்றுசொன்னான். பீமஸேனன், தனஞ்சய! இவ்வாறு இவர் தர்மமாகச்செய்ததை நான் அறியாமலிருப்பேனாயின் இவர் இரண்டு கைகளையும் சேர்த்துப் பலாத்காரமாய் எரிகிறநெருப்பில் கொளுத்தியிருப்பேன்” என்றுசொன்னான். அந்தப்பாண்டவர்கள் அவ்வாறு துக்கப்பட்டிருப்பதையும் பாஞ்சாலி இழுக்கப்படுவதையுங் கண்டு திருதராஷ்டிரன்புத்ரனாகிய விக்ரணன் “ஓ! அரசர்களே! திரௌபதிசொன்ன சொல்லுக்கு விவரிதது மறுமொழிகூறுங்கள். கேள்விக்கு மறுமொழிகூறாவிடின் நமக்கு நரகம் உடனேவரும். கௌரவர்களுக்குள் மிக்க வ்யதுமுதிர்ந்தவர்களாகிய பீஷ்மரும் திருதராஷ்டிரருமாகிய இவ்விருவரும் சேர்ந்திருந்தும் ஒன்றும்சொல்லாமலிருக்கின்றனர். மஹாபுத்திசாலியான் விதூரரும் ஒன்றும்சொல்லவில்லை. எல்லாருக்கும் ஆசார்யர்களாகிய துரோணர் கிருபர் இவ்விருவருடைய பிரமமனோத்தமர்களுக்கூடக் கேள்விக்கு மறுமொழி ஏன்கூறவில்லை? எல்லாத்திசைகளிலிருந்தும் வந்துசேர்ந்த மற்றஅரசர்களும் விருப்பையும் வெறுப்பையும்விட்டுத் தங்களுக்குத் தெரிந்தஅளவு

சொல்லலாம். அரசர்களே! சிறந்தவளான திரௌபதி பலமுறை சொன்னசொல்லை ஆராய்ந்துபார்த்து, யாருக்கு என்ன அபிப்பிராயமோ அந்தப்படி மறுமொழி சொல்லுங்கள் ” என்று சொன்னான். அவன் இவ்வாறு அந்தச்சபையிலுள்ள வீரர்களெல்லாரையும் பார்த்துப் பலமுறை கூறினான். அவ்வரசர்கள் சரியென்றாவது பிழையென்றாவது அவனுக்குச் சொல்லவில்லை. விகர்ணன் அவ்வரசர்களைவரையும்பார்த்து அவ்வாறு பலமுறை சொன்னபின் கையினுற் கையைப் பிசைந்து பெருமூசுசெறிநதுகொண்டு பின்வருமாறு சொல்லலானான். “அரசர்களே! இந்தச்சொல்லுக்கு நீங்கள் மறுமொழி சொல்லுங்கள்; அல்லது எந்தக்காரணத்தினாலாவது சொல்லாமலிருந்தாலுமிருங்கள். கௌரவர்களே! இந்தவிஷயத்தில் நான் எதைச் சரியென்று நினைக்கிறேனோ அதைச்சொல்லப்போகிறேன். புருஷச்ரேஷ்டர்களே! வேட்டை, கள், சூதாட்டம், சிறறின்பத்தில் மிக்கப்பற்று இந்நான்கும் அரசர்களுக்கு வயஸன்ங்களென்று சொல்லுகின்றனர். இவற்றில் பற்றுள்ளமனிதன் தாமததைவிடபுருப்பான். எந்த நிலைமையிலிருக்குமமனிதன்செய்த செய்கையை உலகத்தார் ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டார்களோ அவ்வகையான சூதால் அழைக்கப்பட்டுச் சூதாட்டமென்னும வ்யஸனத்தில் அகப்பட்டுக்கொண்ட தர்மராஜாவினால் திரௌபதியைப் பந்தயமாகவைப்பது ஒப்புக்கொள்ளப்படாது. குற்றமற்ற இந்தத் திரௌபதி பாண்டவர்களெல்லாருக்கும் பொதுவானவள். மேலும் இந்தப்பாண்டவரான தாமராஜர் தம்மைத் தோற்றபிறகு இவளைப் பந்தயம்வைத்திருக்கிறார். சகுனியே திரௌபதியைப் பந்தயம்வைக்க விரும்பி அவள் பெயரைக்கூறினான். இவற்றையெல்லாம் ஆராய்ந்துபார்க்கையில் இவளை ஜயிக்கப்பட்டவளாக நான்நினைக்கவில்லை” என்றான். இதைக்கேட்டவுடன் விகர்ணனைப் புகழ்வதும் சகுனியை யிகழ்வதுமாயிருந்த ஸபையாரின்பேரொலி உண்டாயிற்று. அந்தக்கோஷம் ஓய்ந்தவுடன் கோபம்மிசூரத கர்ணன் அழகானகையைத் தூக்கிக்கொண்டு பின்வருமாறு சொல்லலானான். “விகர்ண! இதில் அனேகமகெடுதல்கள் காணப்படுகின்றன. அரணியிலுண்டான அக்கினிபோல நீ எதில்பிறந்தாயோ அதையேயழிப்பதற்கு இருக்கிறாய். இந்தஸஸையோ கிருஷ்ணையினால் கேள்விகள் கேட்கப்பட்டமையாதொன்றும சொல்லாமலிருக்கின்றனர். திரௌபதி தர்மத்தினாலேயே ஜயிக்கப்பட்டவளென்று இவர்கள் நினைக்கின்றனர். கிருதராஷ்டிரபுத்திரனே! நீமட்டும் வெறுஞ்சிறுபிள்ளைத்தனத்தினால் வெடித்துப்பேசுகிறாய். சிறுவனாகிய நீ ஸபையினில் பெரிய

1 அடவகாமற்பேசுகிறாய்.

வன்போலப் பேசுகிறாயன்றோ? துரியோதனனுக்கு இனையவனே! ஜயிக்கப்பட்ட திரௌபதியை ஜயிக்கப்படாதவளென்று சொல்வதனால் நீ தர்மத்தைச் சரியாக ஆறியவில்லை. உன்புத்தி மிகக்குறைவானது. திருதராஷ்டிரபுத்திரனே! பாண்டவர்களில் மூத்தவனாகிய யுதிஷ்டிரான் எல்லாப்பொருள்தனையும் ஸபையில் வைத்துவிட்டபோது திரௌபதிமட்டும் ஜயிக்கப்படவில்லையென்று நீ நினைப்பதெப்படி? பாதச் சோஷ்டனே! அந்தத்திரௌபதியும் எல்லாச்சொத்திலும் அடங்கினவள்தானே? இப்படி நியாயமாக ஜயிக்கப்பட்ட திரௌபதியை ஜயிக்கப்படவில்லையென்று நீ நினைப்பதெப்படி? திரௌபதியை வாக்கினால் சகுனிசொன்னதுண்டு. பாண்டவர்களும் ஒப்புக்கொண்டனர். இவளை ஜயிக்கப்படாதவளாக நீ நினைத்தகாரணம் யாது? ஒற்றைவஸ்திரத்தோடு இவள் ஸபைக்குக் கொண்டுவரப்பட்டது அதர்மமென்று நினைக்கிறாயா? அந்தவிஷயத்திலும் என்னுடைய முடிவான பேச்சைக்கேள். கௌரவனே! பெண்ணுக்கு ஒருகணவன் தான் தேவர்களால் விதிக்கப்பட்டவன். இவளோ அனைகருக்கு வசப்பட்டவன்; அதனால், வேசையென்பது நிச்சயம். இவளைச் சபைக்குக் கொண்டுவருவதும் இவள் ஒற்றைவஸ்திரம் உடுத்திருப்பதும் வஸ்திரமேயில்லாமலிருப்பதும் வியக்கத்தக்கதன்றென்று நான் நினைக்கிறேன். இந்தப் பாண்டவர்களின் பொருள்களனைத்தும் இவளும் இந்தப் பாண்டவர்களும் எல்லாம் தர்மமாகவே சகுனியினால் ஜயிக்கப்பட்ட உடைமைகள். துச்சாஸனா! இந்த விகர்ணன் மிகச்சுறியவன்; தெரிந்தவன்போலப் பேசுகிறான். „பாண்டவர்களின் வஸ்திரங்களையும் திரௌபதியின் வஸ்திரத்தையும் கொண்டு வா” என்றான்.

ஜனமேஜயரே! அதைக்கேட்டவுடன் பாண்டவர்களனைவரும் தங்கள் மேல்வஸ்திரங்களை எறிந்துவிட்டு ஸபையில் உட்கார்ந்தனர். ராஜாவே! அதன்பிறகு துச்சாஸனன் ஸபையினில் திரௌபதியின் வஸ்திரத்தைப் பலாத்காரமாக அவிழ்த்து இழுக்கத்தொடங்கினான். வஸ்திரமிழக்கப்படும்போது திரௌபதி மிக்கதுயரத்துடன் அழுது, ‘முற்காலத்தில் மஹாத்மாவான வஸிஷ்டமஹரிஷி பெரிய ஆபத்து வரும்போது பகவானான ஹரியை நினைக்கவேண்டுமென்று சொல்லியிருப்பது எனக்குத்தெரியும்’ என்று மனத்திலிருச்சியித்துத் தன்வஸ்திரம் இழுக்கப்படும்போது சரணாகதவத்ஸலரான கிருஷ்ணனை நினைத்தாள். “சங்கம் சக்கரம் கதைகளைக் கையில் ஏந்தினவரே! துவாரகையிலிருப்பவரே! அச்சுதா! கோவிந்தா! தாமரைக்கண்ணா! சரணமடைந்தஎன்னைக் காப்பாற்றும். ஆ! கிருஷ்ணா! த்வாரகாவாஸா!

யாதவர்களைச் சந்தோஷப்படுத்துகிறவரே! எங்கிருக்கிறீர். இந்நிலை மையையடைந்தவனும் அநாதையுமான என்னை ஏன் கவனியாமலிருக்கிறீர்? கோவிந்தா! துவாரகாவாஸியே! கிருஷ்ண! கோபீஜனப் பிரியா! தேசவா! கௌரவர்களால் அவமதிக்கப்படுகிற என்னை நீர் ஏன் அறியவில்லை? ஓ! லோகநாதா! ஓ! ஸ்ரீபதியே! ஆய்ப்பாடியைக்காப்பவரே! துன்பத்தையழிப்பவரே! ஜனார்த்தன! கௌரவர்களென்னும் கடலில் மூழ்கின என்னைக் கைதுக்கிவிடும். கிருஷ்ண! கிருஷ்ண! மஹாயோகியே! உலகத்துக்கெல்லாம் அந்தர்பாயியே! உலகத்தைப்படைப்பவரே! கோவிந்தா! கௌரவர்களின் நடுவில் கஷ்டப்பட்டுச் சரணமடைந்த என்னைக் காப்பாற்றும்” என்றான். ஜனமேஜயராஜாவே! அந்தச் சிறந்தபெண்ணை திரௌபதி மூன்று லோகங்களுக்கும் ஈசுவரரான ஹரியாகிய கிருஷ்ணனை இவ்வாறு இடைவிடாமல் நினைத்து மிக்க துயரத்தினால் முகத்தை மூடிக்கொண்டு அழுதான். அப்போது திரௌபதியின் வஸ்திரத்தை இழுக்க இழுக்க, கிருஷ்ணனுடைய அனுகூலத்தினால், அதைப்போல இன்னும் அநேகவஸ்திரங்கள் உண்டாயின. ஜனமேஜயராஜாவே! தர்மத்தைக் காப்பாற்றினதனால் மறுபடியும் பலபலதிறங்களுள்ளவையும் சத்தவெண்மையுமான அநேகவஸ்திரங்கள் நூற்றுக்கணக்காக உண்டாய்க்கொண்டேயிருந்தன. பிறகு அந்தஸ்பையில் கேட்க மிகக் கடினமான ஹலஹலவென்னும் சத்தமெண்டாயிற்று. அந்தஸ்பையிலுள்ள அரசர்களனைவரும் உலகத்திலில்லாத அநதப்பெரிய ஆச்சரியத்தைக்கண்டு துசசாஸனனையிகழ்ந்து திரௌபதியைப் புகழ்ந்தனர். கௌரவர்களைப்பற்றி, ‘சீ சீ!’ என்ற இழிவான சொல்லைச் சொல்லினர். ஸபைநடுவில் வஸ்திரங்களின் ராசி குவிந்துபோனபோது துசசாஸனன் கலைத்து வெட்கி உட்கார்ந்துவிட்டான். அந்த அரசர்கள் நடுவில் பீமன் கோபத்தினால்துடிக்கும் உலகங்களுடன் கையைப்பிசைந்து பெருங்குரலோடு சபதம்செய்தான்.

பீமன், “உலகத்திலுள்ள கூத்திரியர்களைவரும் மற்றமனிதர்கள் இதற்குமுன் சொல்லாததும் இனியும் யாரும் சொல்லப்போகாததுமான இநதஎன்சொல்லைக் கேளுங்கள். பூமிக்கு ஈசுவரர்களே!” நான் இதைச்சொல்லி இவ்வாறு செய்யாமற்போவேனாயின், அதாவது—பாவியும் துஷ்டபுத்தியுள்ளவனும் பரதவம்சத்தவரில் இழிவானவனுமாகிய இந்தத் துசசாஸனனுடைய மார்பையுத்தத்தில் பிளந்து பலாத்காரமாக இவன்ரத்தத்தைக்குடியாமல் விடுவேனாயின் என்முன்னோர்களான கூடஸ்தர்கள்சென்றகதிக்கு நான் செல்லாமற்

போகக்கடவேன்” என்றான். கொடியதும் மயிர்பொடிக்கச்செய் வதுமாகிய பீமனுடைய அந்தச்சொல்லைக்கேட்டு ஸபையோர் துச்சா ஸனனைநிந்தித்துப் பீமனுக்கு மிகுந்த கௌரவத்தைச் செய்தனர். அங்குள்ள யோக்கியர்கள் திருதராஷ்டிரனை இகழ்ந்து திரௌபதியின்கேள்விக்குக் கௌரவர்கள் சரியான மறுமொழிசொல்லவில்லை யென்றுகூவினர். பிறகு எல்லாததர்மங்களுக்கும் தெரிந்தவிதூர் கைகளைத்தூக்கி ஸபையோரையடக்கிப் பின்வருமாறு சொல்லலானார்.

“திரௌபதியானவளே கேள்விகேட்டு இவ்வாறு அநாதைபோலக் கதறுகிறாள். ஸபையோரே! அவள்கேள்விக்கு நீங்கள் மறுமொழிகூறவில்லை. இதனால் தர்மம் கெடுக்கப்படுகிறது. கேள்வியானது ஜ்வலிக்கிற அக்னிபோல ஸபையில்விழுந்திருக்கிறது. ஸபையிலுள்ளவர்கள் ஸத்தியத்தினாலும் தர்மத்தினாலும் அதை அவிக்க வேண்டும். ஆதலால், யோக்யனுனமனிதன் தர்மமுள்ள கேள்விக்கு உண்மையோடு மறுமொழிகூறவேண்டும். கர்மக்குரோதங்களின்வன் மையைத் தாண்டினவர்கூள் அந்தக்கேள்விக்கு மறுமொழிசொல்ல வேண்டும். வேந்தர்களே! விகர்ணன் தன்புத்திகுக்குத் தக்கபடி கேள்விக்கு மறுமொழிசொன்னான். நீங்களும் அறிவுக்கெட்டினவரையில் அந்தக்கேள்விக்கு மறுமொழிகூறுங்கள். ஸபையிலிருப்பவன் தர்மத்தையறிந்தும் கேள்விக்கு மறுமொழிகூறாமலிருப்பானாயின், பொய்சொல்வதனுண்டாகும்பயனில பாதியை அனுபவிப்பான். ஸபையிலிருப்பவன் தர்மந்தெரிந்தும் தப்பாக மறுமொழிகூறுவானாயின், அவன்பொய்யின்முழுப்பயனையும் அடைவானென்பது நிச்சயம். இரதவிஷயத்தில் பிரஹ்லாதருக்கும் ஆங்கிரஸரென்னும் முனிவருக்கும் நடந்த ஸம்வாதமாகப் பெரியோர்சொல்லும் பழமையான இஹாஸத்தை நான் சொல்லுகிறேன்.

பிரஹ்லாதனென்னும் ஓர் அஸுரச் சேஷ்டனிருந்தான். அவனுடைய புத்ரான விரோசனென்பவன் ஒருகன்னிகைக்கர்க அங்கிரஸின்புத்ரனாகிய ஸுதன்வாவை நெருங்கித் தொடர்ந்தான். அப்போது அந்தக் கன்னிகையை யடைவதற்காக அவ்விருவருக்கும் ‘நான் பெரியவன்; நான் பெரியவன்’ என்று அவ்விஷயத்தில் உயிர்ப்பந்தயம் உண்டானதென்று யாம்கேட்டிருக்கிறோம். அவர்களுள் யார்பெரியவனென்ற கேள்விபுபறறி விவாதமுண்டாயிற்று. அவ்விருவரும் பிரஹ்லாதனை மீட்டம்சென்று ‘எங்களில் எவன்பெரியவன்.

1 ‘தோற்றவன்’ உயிருள்ளவரையில் ஜயித்தவனுக்கு அடிமைசெய்வது’ என்பது பழைய உரை.

இந்தக்கேள்விக்குப் பொய்யில்லாமல் மறுமொழிசொல்லும்' என்று கேட்டனர். அநதப்ரஹ்லாதன் ஸுதன்வாவைக்கண்டு மறுமொழி சொல்வதற்குப் பயந்தான். ஸுதன்வா கோபித்துப் பிரம்மதண்டம் போல் ஜ்வலிததுக்கொண்டு பிரஹ்லாதனைப்பார்த்து, 'ப்ரஹ்லாத! நீபொய்சொன்னாலும் ஒன்றுமசொல்லாமலிருந்தாலும் இந்திரன் வஜ்ராயுதத்தினால் உன்தலையை நூறுசுக்காகும்படி அடிப்பான்' என்று சொன்னான். ஸுதன்வாவினால் அவ்வீறு சொல்லப்பட்டபோது பிரஹ்லாதனென்னும்அஸுரன் அரசிஷீபோல்நடுங்கிச் சிறந்தமஹிமையுள்ள கசியபரிடமகேட்கச்சென்றான். 'மஹானுபாவரே! நீர்தாம் தேவாஸுர்களுடைய தர்மங்கனையும் பிராமமணதர்மங்களையும் அறிந்தவர். இந்தத்தர்மஸங்கடத்தைக் கேளும. கேள்விக்கு மறுமொழி சொல்லாதவனுக்கும் தப்பாகமறுமொழிசொல்லுகிறவனுக்கும் மறுமையில்வரும்உலகங்கள் யாவைஎன்பதை நான்கேட்கிறேன்; சொல்லும்' என்றுகேட்டான். அதற்குக் கசியபர், 'தேநிரநிருந்தும் விருப்பினாலாவது வெறுப்பினாலாவது அச்சத்தினாலாவது கேள்விகளுக்கு உததரஞ்சொல்லாமலிருப்பவன் ஆயிரமவருணபாசங்களைத் தன்மேல மாட்டிக்கொள்ளுகிறான். நேரேகண்டவன் கண்டதைச் சரியாகச் சொல்லாமல்¹ மாட்டின்காதுபோல ஆடிக்கொண்டு திரிவானாயின் அவன் ஆயிரமவருணபாசங்களைத் தன்மேல்மாட்டிக்கொள்வான். அவனுக்கு ஒருவருஷம்நிரமபின்பிறகு ஒருபாசமமேலேமாட்டப்படுகிறது. ஆதலால், தெநிரதவன் ஸதயம சொல்லவேண்டும். ஸத்யநதான் முகயமானது. எங்கே தர்மமானது அதர்மத்தினால் கெடுக்கப்பட்டு, எதஸபையையடைகிறதோ அநத ஸபையோர் தர்மத்தில்தைததஆணியை எடுத்ததுவிடாவிடின் அவர்களே அந்த ஆணியினால் குத்தப்படுகின்றனர். தலைவன் பாதிப்பயனையடைகிறான். செய்தவனுக்குக் கால்பாகம்; இகழ்ததக்கு ஃரியத்தை யிகழாமலிருநத ஸபையோருக்கு மற்றக்கால்பாகம். நிரதிக்கத்தக்கவனை நிந்திப்பராயின் தலைவனும் ஸபையோரும் பாவத்திலிருந்து விடப்படுகின்றனர். பாபம் செய்தவனைமடமசாருகிறது. பிரஹ்லாதா! தர்மத்தைக் கேட்கிறவனுக்கு எவர்கள் தப்பாகமறுமொழிகூறுவார்களோ அவர்கள் முன்னேழுபின்னேழு தலைமுறைகளையும் யாகப்பயன்களையும் தானதர்மங்களையும் அழிக்கின்றனர். பொருளைப் பறிகொடுத்தவனுக்கும் பின்னே இறந்தவனுக்கும் கடன்காணுக்கும் காரியம்கெட்டவனுக்கும் கணவனில்லாதபெண்ணுக்குப் ராஜாவினல்பிடி ததுவருத

¹ 'இரண்டுபக்கத்திலும் சேருவது' எனப்பது பழையவுரை.

தப்பட்டவனுக்கும் பிள்ளையில்லாதவனுக்கும் புலியினுல்லோக்கப் பட்டவனுக்கும் மாற்றாளுள்ளவளுக்கும் ஸாக்ஷிகளால்கெடுக்கப் பட்டவனுக்கும் உள்ள துக்கங்களெல்லாம் ஸமானமானவையென்று தேவச்சேஷ்டர்கள் சொல்லுகின்றனர். அஸத்தியஞ்சொல்லுகிறவன் மேற்சொன்ன எல்லா துக்கங்களையும் அடைகிறான். கண்ணுல்கண்ட தனாலும் கேட்டதனாலும் விஷயங்களை ஞாபகம்வைத்திருப்பவன் ஸாக்ஷியாகிறான். ஆதலால், உண்மைசொல்லுகிற ஸாக்ஷியானவன் அறம்பொருள்கள் கெடாமலிருப்பன்' என்றுசொன்னார். கசியபர் சொல்லியதைக்கேட்டபிறகு பிரஹ்லாதன் தன் புத்ரனைப்பார்த்து, 'விரோசனா! உன்னைவிட ஸுதன்வாபெரியவன். அப்படியே அங்கி ரஸ் என்னைவிடபெரியவர். ஸுதன்வாவின்தாய் உன்தாயைவிடப் பெரியவள். ஆதலால், இந்தஸுதன்வாதான் உன்உயிருக்கு அதிகாரி' என்றுசொன்னான். அதற்கு ஸுதன்வா, 'நீபுத்ரஸ்நேஹத்தைக்கூட விட்டுத் தர்மத்தில்நிலைநின்றாயாதலின் உன்புத்ரனை விட்டுவிடுகிறேன். இவன் நூலுருஷகாலம் ஜீவித்திருக்கட்டும்' என்றுசொன்னான். இந்தச்சிறந்ததர்மத்தைக்கேட்ட ஸபையோரனைவரும் திரௌபதியின்கேள்விக்கு எதுசரியானமறுமொழியென்று நினைத்துப்பாருங் கள்" என்றார்.

விதூர்சொல்லைக்கேட்டு அரசர்கள் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. கர்ணன் துச்சாஸனைப்பார்த்து, "தாசியானகிருஷ்ணையை விட்டுக்குஅழைத்துப்போ" என்றான். நடுக்கத்தோடும் வெட்கத்தோடும் பாண்டவர்களைப்பார்த்து அழுதுகொண்டிருக்கும் பரிதாபப் படத்தக்க திரௌபதியை ஸபைநடுவில் துச்சாஸனன்இழுத்தான்.

தொண்ணூற்றேராவது அத்தியாயம்.

த்யு தப்ர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(திரௌபதி ஸபையிலுலுப்ப, பீஷ்மர் தாமோன்றும் சோல்லழடியா மையையும் அவன்விஷயத்தில் தமகீதள்ளவருத்தத்தையுஞ்சொல்லித் திரௌபதிகேள்விக் துதிஷ்டிரைமறுமொழிகூறச்சொன்னது.)

துச்சாஸனனாலும் மனத்துயரத்தினாலும் பீடிக்கப்பட்டவளும் அப்படிப் பீடிக்கப்பட்டகாதவளுமான திரௌபதி, "இந்தப்பலவா னை துச்சாஸனன் பலாத்காரமாகஇழுத்ததனால் சக்தியற்றவளாகச் செய்யப்பட்டேன். ஸபையிலுள்ள இந்தக்குருவம்சத்தோருக்கு நான்

வந்தனஞ் செய்கிறேன். இநதச்சூதாட்டம் நான் செய்ததன்று. இகற்கு முன்காரியத்தையும் பின்காரியத்தையும் நான்செய்யவில்லை. ஆதலால், இநதக்குற்றம் எனக்கிருக்கவாகாது” என்றுசொல்லி ஸபையில்வீழுநது யாவருக்கும் துயரமுண்டாகுமபடி பின்வருமாறு புலம்பலானான்.

“இதற்குமுன் ஸ்வயம்வாஸபையில் வந்திருந்த அரசர்களால் காணப்பட்டதுதவிர மற்றெங்கும் காணப்படாமலிருந்தநான் இப் போது அம்பலத்துக்குவநேன். முன்னேவீட்டிலிருக்கும்போது காற்றும்சுதிரோனுங்குட என்னைக் கண்டதில்லை. அந்தநான் இப் போது ஸபைநடுவில் ஜனக்கூட்டத்தில் காணப்படுகிறேன். முன் வீட்டிலிருக்கும்போது மேலேகாற்றுபபட்டா லும் பாண்டவர்கள் பொறுக்கமாட்டார்கள். அவர்களே இப்போது இநதத்தூராத்மா வான துசசாஸனனால் நான்தொடபடுவதைப் பொறுக்கின்றனர். மருமகளும் மகளும் கீஷ்டப்படத்தகாதவளுமான நான் பீடிக்கப் படுவதை இந்தக்குருவமசத்தவரும்பொறுப்புது விபரீதகாலமென்று நான்நினைக்கிறேன். கற்புள்ளசிறந்தபெண்ணாகியநான் ஸபைநடுவில் இப்போது பிரவேசிக்கிறென்பதைவிடப் பெரியஇழிவு என்ன இருக்கிறது? அரசர்களின்தர்மம் இப்போது எங்கேபோயிற்று? முன்னோர்கள் கற்புள்ளபெண்ணை ஸபைக்குக்கொண்டெவருவதில்லை யென்று நாம்கேட்டிருக்கிறோம். முன்னோர்கள்செய்ததும் என்று மழியாததுமான அந்தத்தர்மம் கௌரவர்களிடத்தில் அழிந்துபோ யிற்று. பாண்டவர்களுக்குப்பாரியையும் திருஷ்டத்யும்னன்ஸஹோ தரியும் கிருஷ்ணனுக்குத்தோழியும் கற்புள்ளவளுமானநான் இந்த ராஜஸபைக்கு எப்படிவரலாம்? குருவம்சத்தோரோ! தர்மராஜருக்குத் தமக்குச்சரியான கூத்திரியவருணத்தில் பிறந்த பாரியையாகிய என் னைத் தாஸியென்றாவது தாஸியல்லென்றாவது நீங்கள்சொல்லுங்கள். நீங்கள்சொன்னபடி செய்வேன். குருவம்சத்தவர்களே! குருவம்சத் தவர்களின்கீர்த்தியையழிப்பவனாகிய இந்தஅல்பன் என்னைமிகஉறுதி யாகப்பிடித்துத் துன்பப்படுத்துகிறான். அஷ்ட நான் வெகுநேரம் ஸஹிக்கமுடியாது. குருவம்சத்துஅரசர்களே! என்னை ஜயிக்கப் பட்டவனென்றே ஜயிக்கப்படாதவனென்றே எப்படி. நீங்கள்நினைக் கிறீர்களோ அப்படி மறுமொழிகூற விரும்புகிறேன். உங்கள்சொற் படி செய்வேன்” என்றுசொன்னான்.

அதைக்கேட்ட பீஷ்மர், “மேன்மைபொருந்தியவளே! முன் னமே சொல்லியிருக்கிறேன். உலகத்தில் தர்மத்தின் சிறந்த வழியை

அறிவது மிகத்தெரிந்த மஹாத்மாக்களுக்கும் முடியாது. உலகத்தில் பலவாணமனிதன் எதைத் தர்மமாகிவினைக்கிறானோ அதுதான் தர்மமாகிறது. ¹மற்றது தர்மத்தின்கரையில் தடைப்பட்டு நிற்கிறது. மேலும் இந்தத்தர்மம் ஸௌக்யமாயிருப்பதனாலும் அறிதற்கு அரிதாயிருப்பதனாலும் முக்கியமாயிருப்பதனாலும் உன்னுடைய இந்தக்கேள்விக்கு நிச்சயமாகப்பகுத்து மறுமொழிகூற என்னால் முடியவில்லை. ஆனால், இந்தக்குலத்துக்குச் சீக்கிரத்தில் அழிவுவருவது நிண்ணம். அதற்குத் தகர்படிதான் கௌரவர்களனைவரும் ஆசையையும் அறியாமையையுமே கைப்பற்றியிருக்கின்றனர். மேன்மையுற்றவளே! அப்படிப்பட்ட எங்களுக்கு நீ மருமகளாயிருக்கிறாய். மேற்குலத்தோர்கள் வியஸனங்களினால் மிகவும் பிடிக்கப்பட்டிருந்த போதிலும் தர்மத்தின் மார்க்கததைவிட்டு வழுவதுவில்லை. பாஞ்சாலியே! துயரப்பட்டுக்கொண்டிருந்தும் தர்மத்தையே கவனிப்பதாகிய இந்தச் சிறந்தஒழுக்கம் உனக்கேதிரும். பெரியோர்களும் தர்மத்தெரிந்தவர்களுமாகிய இந்தத் துரோணர் முதலானவர்களும் உயிர்போனவர்களபோலத் தலைகுனிந்து வெறுந்தேகங்களுோடிருக்கின்றனர். இந்தக்கேள்விக்கு நிச்சயம் சொல்லவேண்டியவன் யுதிஷ்டிரனென்பது எனது அபிப்பிராயம். நீ ஜயிக்கப்பட்டவளென்றவது ஜயிக்கப்படாதவளென்றவது தானே வியக்தமாகச் சொல்லவேண்டியவன் அவன்” என்றுசொன்னார்.

தோண்ணுற்றிரண்டுவது அத்தியாயம்.

த்யூதபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(துரியோதனன் முதலானவர்கள் பேசுவதும், துரியோதனன் திரௌபதீக்குத் துடையைக் கீர்ப்பித்ததனால் பாண்டவர்கள் துரியோதனன் கீரணன் முதலானவர்களை வதந்த்செய்யப் பிரதிஜ্ঞை செய்ததும், துரியோதனன் முதலானவர்களைத் திரௌபதி சபித்தபோது ஆகாயத்தின்ன்று பூமாரிபோழ்ந்ததும்.)

அந்தத் தேவி, ²அன்றிற்பெடைபோல அவ்வாறு அழுது மிகுதியாகக் கதறுவதைக்கண்டும் அந்தச் சபையிலுள்ள அரசர்கள் துரியோதனனுக்கஞ்சி, சரியென்றே அல்லது பிழையென்றே ஒருசொல்லும் சொல்லவில்லை. அரசர்களின் பிள்ளைகளும் பேரன்மார்களும்

¹ ஐகவரியபல்முள்ளவன் அதர்மத்தைத் தர்மமென்று சொன்னாலும் மறுக்கக்கூடவில்லை என்பது கருத்து. ² 'சூரரி' என்பது மூலம்.

அவ்வாறு பேசாமலிருந்ததைக் கண்டபொழுது திருதாஷ்டியன் மகன் பாஞ்சால ராஜபுத்ரியான திரௌபதியைப்பார்த்துப் புன்னகை நகைத்துக்கொண்டு பின்வருமாறு சொல்லவானான். “மேலான ஞை ரியமுள்ளவளே! த்ருபதபுத்ரியே! இந்த உன்கேள்வி உன்புருஷர்க ளாகிய பீமன், அர்ஜுனன், நகுலன், ஸஹதேவன் இவர்களிடத்தி லேயேயிருக்கட்டும். உன்னிடமிருந்து வந்த சொல்லுக்கு இவர் களே மறுமொழிகூறட்டும். பாஞ்சாலியே! உன்விஷயத்தில் யுதிஷ்ட ிரனுக்கு யாதொரு உரிமைபுயிலிலேயென்று பெரியோர்களின் நடு வில் சொல்லட்டும். எல்லாரும் தர்மராஜாவைப் பெய்யவாகச் செய் யட்டும். பாஞ்சாலி! (அப்போது) நீ தாஸித்தனத்திலிருந்து விடப் படுவாய். தர்மத்திலிருப்பவனும் மஹாத்மாவும் இரதிரானுக்கொப் பானவனுமாகிய தர்மபுத்ரன் உனக்கு அதிகாரியா? அல்லனா? என்பதைத் தானே சொல்லட்டும். இவன் சொன்னவுடனே இர ண்டிலொன்றை யடையலாம். இரத ஸபையிலிருக்கிற சிறந்த குண வான்களான கௌரவர்களனைவரும் உன் துயரத்தில் ஆகப்பட்டிருந் தும் உன்புருஷர்கள் பாக்யம குறைந்தவர்களாயிருப்பதை உண்மை யாக அறிந்துதான் மறுமொழி சொல்லவில்லை” என்றான். பிறகு ஸபையோரனைவரும் கௌரவராஜாவான துரியோதனன் சொன்னதை முழங்கிப் புகழ்ந்தனர். கூவிக்கொண்டு மேல்வஸ்திரங்களை யெடுத்து விசிறினர். ஆ! ஆ! என்ற துக்கசத்தமும் உண்டாயிற்று. மனத் தைக் கவருவதாகிய துரியோதனன் சொல்லைக் கேட்டபிறகு ஸபையி லுள்ள கௌரவர்களுக்குச் சந்தோஷமுண்டாயிற்று. எல்லா அரசர் களும் கௌரவச் சேஷ்டனு னாயோதனன் தர்மமாக நடக்கிறா னென்று அவனைக்கொண்டாடி அவன்மேல் அன்போடிருந்தனர். அவ்வரசர்களனைவரும், தர்மநதேரிந்தவரான யுதிஷ்டிரரும் யுத்தத்தில் தோல்வியடையாத அர்ஜுனனும் பிமனேனனும் நகுலஸஹதேவர் களும் என்னசொல்லப்போகிறார்களென்று மிகக் ஆவலோடு முகங் களைக் குறுக்காகத்திருப்பி ஏறிட்டுப்பார்த்திருந்தனர். அந்த ஒலி ஓய்ந்தபிறகு பீமஸேனன் அழகும சிறப்புமுள்ளதும் சாநதணியப் பெற்றதுமான கையையெடுத்துப் பேசலானான்.

“சிறந்தமனமுள்ளவரும் மூத்தவருமாகிய இந்தத்தர்மராஜர் எங் களுக்கு அதிகாரியாக இல்லாமற்போனால் இந்தக்கௌரவவம்சத்தை நாங்கள் பொறுத்திருக்கமாட்டோம். எங்கள் புண்ணியங்களுக்கும் தவங்களுக்கும் உயிருக்குங்கூட அவரே அதிகாரி. அவர் தம்மைத் தோற்றதாக நினைக்கும்போது நாங்களும் (எங்களைத்) தோற்றவர்தாம்.

காலால் பூமியைமிதிக்கும் மானிடத்தன்மையுள்ளவன் பாஞ்சாலியின்” இந்தக்கூந்தல்களைத் தொட்டபிறகு உயிரோடு என்னிடத்திலிருந்து விடுபட்டாட்டான். நீண்டும் திரண்டும் பரிகாயதங்களைப் போன்றுமிருக்கும் என் இருபுஜங்களையும் பாருங்கள். இவற்றின் நடுவில் அகப்பட்டபிறகு இந்திரனாலும் விடப்படமாட்டான். தர்மமென்னும் கயிற்றினால் கட்டப்பட்டமே எந்தமையனரிடத்திலுள்ள மரியாதையினால் தடுக்கப்பட்டும் அர்ஜுனனால் அடக்கப்பட்டும் இருப்பதனால் இந்தத்துயரத்தையனுபவிக்கிறேன். தர்மராஜரால் அனுமதி கொடுக்கப்பெற்றேனாயின் இந்தப்பாபிகளான திருதராஷ்டிர புத்ரர்களைச் சிங்கம் அற்பமிருகங்களை யழிப்பதுபோலக் கைகளென்னும் கத்திகளால் துணித்துவிடுவேன்” என்றுசொன்னான். அப்போது பிஷ்மரும் துரோணரும் விதூரரும், “உன்னிடத்தில் எல்லாச்சக்தியும் இருப்பது தெரியும். இப்போது பொறுத்துக்கொள்” என்று பீமனுக்குச் சொன்னார்கள்.

கர்ணன், “சிறந்தபெண்ணே! அடிமை, புத்ரன், பிறருக்குட்பட்டபெண் இம்மூவரும் பொருளிலலாதவர்கள். நீ பொருளில்லாத தாஸனுடையமனைவி. உனக்கு நாதனுமில்லை. தாஸனுடைய தன்மெல்லாம் எஜமானனுடையது. நீ உள்ளேபோய்த் துரியோதனனுடைய பரிவாரங்களைச்சேர். அதுதான் நீ செய்யவேண்டியகாரியம். மற்றது அவ்விடத்தில் கட்டளையிடப்படும். ஒ’ ராஜபுத்ரியே! திருதராஷ்டிர புத்ரர்களெல்லாரும் உனக்கு எஜமானராகிறார்கள்; பாண்டவர்களல்லர். சிறந்தபெண்ணே! யாரையடைந்தால் சூதாடிப்பந்தயத்தினால் அடிமைத்தனம்வராது அப்படிப்பட்ட மற்றொருவனைக் கணவனாக உடனேதேடிக்கொள். தாஸியாகப்போனபிறகு தன்னிஷ்டப்படி புருஷர்களைவைத்துக்கொள்வது குற்றமாகாது. அஃது உனக்குத்தெரியதிருக்கட்டும். யஜ்ஞஸேனன்மகளை! நகுலன் பீமஸேனன் யுகிஷ்டிரன் ஸஹதேவன் அர்ஜுனன் ஆகியஎல்லோரும் தோற்றுப்போனார்கள். அதனால், நீ தாஸியானாய், தங்களைத்தேற்றவர்கள் உனக்குக்கணவராகார்கள். பாஞ்சாலராஜனுனதுருபதன்பெண்ணாகியஇவளை ஸபைநடுவில் பந்தயம்வைத்தாடின தர்மராஜன் தன்பிறப்பின்பயனையும் பராக்ரமதையும ஆண்மையையும் நினைக்கவில்லையோ?” என்றுசொன்னான். பீமஸேனன் அதைக்கேட்டு மிகவும்பெர்ருதவனாகி ராஜாவையனுஸரித்துத் தர்மமென்னும் கயிற்றினால்கட்டப்பட்டிக் கர்ணனையெழிப்பவன்போல (பார்த்து) கோபத்தினால் சிவந்தகண்களோடு துயரத்துடன் மிகப்பெரு

மூச்செறிந்தான். அவன், “தர்மராஜாவே! இந்தத்தேர்ப்பாகன் மகன்மேல் எனக்குக்கோபமில்லை. உண்மையாக அடிமைத்தொழில் தான் அவனிட்டகட்டளை. நீர் இவளைப்பந்தயம் வைக்காமலிருப்பீ ராயின் பகைவர்கள் நம்மை இவ்வாறுபேசுவார்களா ” என்று தர்ம ராஜாவைப்பார்த்துச் சொன்னான்.

பீமஸேனன்சொல்லைக் கேட்டவுடன் ராஜாவான துரியோத னன், மதிமயங்கி மௌனமாயிருந்த யுதிஷ்டிரரைநோக்கி, “ஓ! அர சனே! பீமஸேனனும் அராஜனும் நகுலஸஹதேவர்களும் உன்னு டையகட்டளையை எதிர்பார்த்திருக்கின்றனர். கிருஷ்ண ஜயிக்கப் படாதவளென்று நீ நினைக்கிறாயா? அவள்கேள்விக்கு மறுமொழி சொல்” என்றுசொன்னான். தர்மராஜாவைப்பார்த்து, இவ்வாறு சொன்னபிறகு தன்னுடையபீசுவர்த்தின் காவத்தினால் மதிகெட்ட துரியோதனன் புன்னகையுடன் பாஞ்சாலியைப்பார்த்துப் பீமஸே னனை அவமானப்படுத்துவதற்காகக் கர்ணனுடன்பரிகாசஞ்செய்து தன்வஸ்திரத்தைவிளக்கி வாழைமரத்துக்கும் ¹யானைத்துதிக்கைக்கும் ஒப்பானதும் வஜ்ராயுதத்துக்குஒப்பானதிடீமுள்ளதும் எல்லாலக்ஷ ணங்களும் பொருந்தியதுமான தன் ¹இடத்துடையை, திரௌபதி பார்க்க அவளுக்குக்காண்பித்தான். பீமஸேனன் அவனைப்பார்த் துச் சிவந்தகண்களைவிழித்தது அரசர்களின்நடுவில் அந்தஸ்பையோ ரெல்லாம்கேட்கும்படி, “ஓ! துரியோதன! விருகோதான் பெரும் போரில் உன்னுடைய இந்தத்துடையைக் கதையினால்பிளந்துவிடா னாயின் அவன்முன்னோர்கள் சென்றலோகத்திற்குச் செல்லான்” என்றுசொன்னான். கோபித்த பீமஸேனனுடைய மயிர்க்கால்கள் எல் லாவற்றினின்றும் அக்னிஜ்வாலைகள், கொளுத்தப்பட்ட மரத்தின் பொருதுகளினின்றும் கிளம்புவதுபோல வெளிப்பட்டன.

அப்போது ¹விதுரர், “பிரதீபவம்சத்து அரசர்களே! பெரும் பயத்தைப்பாருங்கள். பீமஸேனனால் அந்தப்பயமவருமென்று தெரி நதுகொள்ளுங்கள். இந்தப் பரதவம்சத்தாழிடைத்தில் இந்தப்பெரிய அரீதி ¹முந்தியவினைப்பயமாக உண்டாயிருப்பதென்பது திண்ணம். ஓ! திருதராஷ்டிரபுத்திரனே! ஸபையில் ஸ்திரீயைக்கொண்டுவந்து விவாதஞ் செய்வதென்பது அளவுக்குமேற்பட்ட சூதாட்டமாகச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. உங்களுடைய யோகக்ஷேமங்களனைத்தும் அழிந்தன. கௌரவர்கள் பாவமானஆலோசனைகளைச் செய்கின்ற

¹ இடத்துடை தன்ஸ்திரீக்கு உரியது; ஆதிபர்வம் உஅகம் பக்கத்திற் காண்க

னர். கௌரவர்களே! இந்தத்தர்மத்தைச் சீக்கிரம்தெரிந்துகொள் ளுங்கள். தர்மம் கெட்டால் ஸபைகெடும். சூதாடுகிறவன் தன்னைத் தோற்பதற்குமுன்னே இவனைப்பந்தயம்வைத்திருப்பானாயின் இவனு க்கு அதிகாரியாயிருந்திருப்பன். ஸ்வதநதிராமில்லாதவன் எதை வைத்தாடுகிறானோ அதைஜயித்தது கனவில்ஜயித்த தனம்போலத் தானாகுமென்று நினைக்கிறேன். கௌரவர்களே! சகுனிசொல்லைக் கேட்டு இந்தத்தர்மத்தை விட்டுவிடக்கப்போகாதீர்கள்” என்றுசொன் னார். அப்போது துரியோதனன், “யாஜ்ஞஸேனியே! பீமன் அர் ஜுனன் நகுலஸஹதேவர்கள் இவர்களுடைய சொல்லுக்காகக் காத் திருக்கிறேன். யுதிஷ்டிரனுக்கதிகாரமில்லையென்று அவர்கள்சொல் லட்டும். உடனே அடிமைத்தனத்திலிருந்து விடப்படுவாய்” என்று சொன்னான். அப்போது அர்ஜுனன், “குந்திபுத்ரரும் மஹாத்மாவு மான தர்மராஜர் முதலில் எங்களைப்பந்தயமவைத்தபோது அதிகாரி முள்ளவராயிருந்தார். அவர்தம்மைத் தோற்றபிறகு யாருக்கதிகாரி யென்பதைக் கௌரவர்களேவரும் அறியுங்கள்” என்றுசொன் னான். கர்ணன், “துசசாஸனா! நான்சொல்வதைத்தெரிந்துகொள். வெகுநேரம் இவனோடென்னபேச்சு? வீரனே! திரௌபதியையழை த்துப்போ துரியோதனா! நீ அவனைத்தாஸியாகவைத்து உன்னிஷ்ட ப்படியனுபவி” என்றுசொன்னான். பிறகு காந்தாரராஜாவின் புத்ர னானசகுனி, “கர்ணா! சிறந்தகைகளையுடையவனே! ‘உன்னிஷ்டப் படிசெய்’ என்று நீ சொன்னது நன்றாயிருக்கிறது” என்றுசொன் னான். துராத்மாவானதுசசாஸனன் பிறகு திரௌபதியைப்பலாத காரமாகச் சீக்கிரத்தில் உள்ளே அழைத்துக்கொண்டுபோக ஆரம் பித்து அவளையிழுத்தான். அதனால் பெண்ணரசியான பாஞ்சாலி கதறினாள். “பீஷ்மரே! துரோணரே! அச்வததாமாவே! கிருபரே! தர்மிஷ்டரும் தர்மத்தில் அன்புள்ளவருமானவீ துரரே! என்னைக்காப் பாற்றுங்கள். திருதராஷ்டிரமஹாராஜாவே! உமதுமருமகளைக் காப் பாற்றும். மஹானுபாஸவயும் எல்லாம்தெரிந்தவனும் எல்லாவற்றை யும் பார்த்திருப்பவளுமன காந்தாரியே! துரியோதனன்பயத்தி னைவருத்தப்பட்டு நடுங்கியிருக்குமென்னைக் காப்பாற்று. வீரர்களைப் பெற்ற குந்திதேவியே! என்னை நீ பார்க்கவில்லையே. அயோக்ய னால் பீடிக்கப்படும் உன்மருமகளை நீ காப்பாற்றவில்லையே. இவ்வாறு அடிக்கடிபுலம்புகிறஎன்னைப்பற்றி யாரும் ஒன்றும்சொல்லாமற்போ னால் பாக்கியமற்றநான் துரியோதனனுக்குவசப்பட்டிக் கெட்டுப்போ வேன் பாண்டுமஹாராஜாவும் தர்மதேவதையும தேவேநதிரானும்

வாயுபகவானும் அச்வினிதேவதைகளும் தங்கள்மருமகளைக் காப்பாற்றவில்லையே. பதிவிரதையும் பாக்கியமில்லாதவளுமானநான் ஜீவிப்பேனாயின் கஷ்டம். சி!” என்றாள்.

விதூர், “ராஜகுமாரியே ! நீசொல்லுகிறதை நான்கேட்கிறேன். இந்தப்பாண்டவர்கள் ஒன்றும் பேசுவதில்லையே. பாபபுத்தியுள்ளவனும் செய்நன்றிகொன்றவனுமான துரியோதனனை உன்னிருப்பத்கிற்காக நான்சொல்லும் சொல்லை நீயே கேள். துரியோதனனும் அவனைச்சேர்ந்தவர்களும் மிகக்கெட்டவர்கள். திருதராஷ்டிரமஹாராஜர் பிள்ளைகளுடன்கூடவே மோசம்செய்கிறார். பாபபுத்தியுள்ளவனும் மிகக்கெட்டவனுமாகிய இந்ததுரியோதனன் நான்சொல்லும் பெரியசொல்லைக் கேளாமற்போவதினோ என்னவோ” என்று திரௌபதிக்குச்சொல்லித் திருதராஷ்டிரனுடைய புத்ரனை துச்சாஸனைப்பார்த்து, “ராஜபுத்திரா ! திரௌபதியைக் கஷ்டப்படுத்தாதே; நீ நாசத்தைபயாராமலிருக்கலாம்” என்று சொன்னார். துச்சாஸனனுக்கு இவ்வாறு சொன்னபிறகு திருதராஷ்டிரனைப்பார்த்து, “மஹாராஜாவே! நீர் இவ்வாறு திரௌபதியைக் கஷ்டப்படுத்துவீராயின் பாண்டவர்களைக் கெடுத்தகாரணத்தினாலேயே இந்தப்பாவியான உமதுபுத்ரனும் அவன்மந்திரிகளும் கோபிததபிமாஜாபுனர்களிருவர்களாலும் நகுலஸஹதேவர்களாலும் வெகுசீக்கிரத்தில் அழிக்கப்படுவார்கள். ஆதலால், பிள்ளையைத் தடுக்கக்கடவீர். கெட்டுப் போகக்கருதவேண்டாம்” என்று சொன்னார். இதைக்கேட்டு, புத்திகெட்ட திருதராஷ்டிரன் ஒருமறுமொழியும் சொல்லவில்லை. அப்போது நீண்டகண்களையுடைய பாபியான துரியோதனன் விதியினால் வந்த அறிவின்மையினால் இழுக்கப்பட்டு விதூர்சொன்னதை லக்ஷியஞ்செய்யாமல் ஸநதோஷத்தான் அடிக்கடி திரௌபதிக்குத் துடையைக்காண்பித்தான். துடையைக்காண்பிக்கும்போது தரம்புதாரின் தம்பியும் பலமும்அகங்காரமுமுள்ளவனுமான விருகோதரன் துரியோதனனைப்பார்த்தான். அப்போது பீமூஸனன், தனக்குச்செய்த அந்த அவமானத்தைநினைத்துச் சிவநதகண்களைவிழித்துக் கோபத்தையடக்கி வெளிப்படையாகப் பின்வருமாறு சொல்லலானான்.

“நான் துரியோதனனைக்கொல்வேன். தனஞ்சயன் கர்ணனைக் கொல்வான். சூதில் தேர்ந்தவனாகிய சகுனியை ஸஹதேவன் கொல்வான். இந்த ஸபைநடுவில் மறுபடியும் இந்தப் பெரியசொல்லைச் சொல்வேன். நமக்கு யுத்தமநேரும்போது தேவர்கள் இதை ஸத்யமாகச்செய்வார்கள். இந்தப்பாவியான துரியோதனனை யுத்தத்தில்

கதையினால் கொல்வேன். தரையில்விழுந்த இவன்தலையைக் காலால் மிதிப்பேன். சூரனும் கொடியவனும் தூராத்மாவுமான துச்சாஸனனுடைய மார்பைப்பிளந்து சிங்கம்போல ரகத்ததைக்குடிப்பேன்” என்றுசொன்னான். அர்ஜுனன், “பீமஸேனா! உன்னுடன்பகைத்தவர்கள் இருப்பதில்லை. வீட்டில் ஸுகமாயிருக்கும் மூடர்களுக்குப் பெரும்பயம்தெரியாது. பீமா! சிறந்தவர்களுடையமுயற்சி பேச்சினால்தெரிவிக்கப்படாது. கூத்திரியதர்மத்தின்படி இவர்கள் யுத்தத்தில் நம்முடன்நிற்பார்களாயின் துரியோதனன் கர்ணன் தூராத்மாவானசகுனி துச்சாஸனன் இரநால்வருடைய ரகத்ததையும் பூமிக்குட்கும். பீமஸேனா! இரத்ததூராத்மாககள் ஸநதோஷப்படும்படி பேசுகின்ற பொறமைக்காரனாகர்ணனை உன்ஆஜ்ஞையினால் நான் யுத்தத்தில் கொல்வேன். கர்ணனையும் கர்ணனைச சேர்ந்தவர்களையும் பாணங்களினால் யுத்தத்திற்கொலவேன். மறறுமுள்ளஎந்தஅரசர்கள் புத்தியில்லாமல்”என்னோடு யுத்தஞ்செய்வார்களோ அவர்களெல்லோரையும் கூரியஅம்புகளினால் யமலோகத்திறகனுப்புவேன். என்னுடையஸத்யம்போமானால் இமயமலை இடத்தைவிட்டுவிடும்; ஸுபிரயன் ஒளியற்றுப்போவான்; சூரிர்ச்சி சந்திரனைவிட்டுப்போய்விடும்” என்றுசொன்னான். அர்ஜுனன் இவ்வாறுசொன்னபிறகு பெருமையுள்ளவனும் பராக்க்ரமமும் சிறப்புமுள்ளவனும் மாதரிபுத்ரனுமான ஸஹதேவன் பெரியகையைத்தூக்கிச் சகுனியின்வதத்தைச்செய்யக் கருதிக்கோபத்தினால் கண்கள்சிவரது பலமுறைபெருமூச்சவிட்டுக்கொண்டு பின்வருமாறுசொல்லலானான். “மூடா! காரதாராஜாக்களின்புகழைக் கெடுத்தவனே! நீ எவற்றைப பாசசிகைகளென்று நினைக்கிறாயோ இவைபாச்சிகைகளல்ல; உன்னால் யுத்தஞ்செய்வதற்காக எடுக்கப்பட்ட கூர்மையானபாணங்களாகும். ஸுபலபுத்ரனே! கூத்திரியதர்மப்படி நீயுத்தத்தில்நிற்பாயாயின் உன்னைப்பற்றிப் பீமன் சொன்னதை உன்விஷயத்திலும் உன்பந்துக்கள்விஷயத்திலும் செய்கையினால் நிறைவேற்றுவேன். ¹முடித்துக்கொள்ள வேண்டியவற்றையெல்லாம் முடித்துக்கொள்” என்றான். ஜனமேஜயரே! ஸஹதேவன்சொல்லைக்கேட்டு ம்னிதர்களுள் மிக்கஅழகானருகுலனும் சொல்லலானான். “இந்தச்சூதாட்டத்தில் மோசக்காரர்களும் திருதராஷ்டிரபுத்ரர்களும் துரியோதனனுக்கு வேண்டினவர்களுமான எவர்களால் இரத்தத்திரௌபதி கொடுஞ்சொற்கள் சொல்லப்பட்டாளோ, மிகக் கொடியநடையுள்ளவாகளும் இறக்கப்போகிறவர்களும் காலத்

¹ பிறகு நீயிருக்கமாட்டாய்என்பதாகுத்து.

தினால் ஏவப்பட்டவர்களுமான அவர்களில் பெரும்பான்மையோருக்கு யமலோகத்தை நான்காண்பிப்பேன். எனக்குப் பங்கயானியும் மனிதர்களில் இழிவானவனும் தூராத்மாவுமான உலூகனென்னும் சகுனியின் அன்புள்ளபுத்ரனை யுத்தத்தில் நான்கொல்லப்போகிறேன். தர்மாஜருடைய கட்டளையினாலும் திரௌபதியின் கருத்தையனுஸரித்தும் பூமியில் திருதராஷ்டிரபுத்திரர்கள் இல்லாமற் சீக்கிரத்தில் செய்துவிடுவேன்” என்றான். திரௌபதி, “பாபிஷ்டா! நீ துடையை எனக்குக்காண்பித்து நீயும்பார்த்துக்கொண்டதனால் உனக்கு மாணம துடையிலேயே வரப்போகிறது. தூராத்மாவான் உன்ஸஹோதரன் என்னை இப்படிப்பிடிப்பதனால் இவனது ரகத்ததை விருகோதரன் குடிக்கவேபோகிறான். மிகக்கெடுகிறீனவுள்ள இந்தக் கர்ணனைப் பிள்ளைகள் பரதுக்கள மந்திரிகள் சேனைகள் முதலியவர்களோடு தனஞ்சயன்கொல்லப்போகிறான். அலபததனமுள்ளவனும் மோசக்காரனும் பாபத்தில் மனமுள்ளவனுமாகிய சகுனியையும் அவன் சுற்றத்தாரையும் ஸஹதேவன் கோபித்து யுத்தத்தில்கொல்லப்போகிறான்” என்றுசொன்னான். தர்மமான ஒழுகுகமுள்ள திரௌபதியினால் இந்தச்சொல் சொல்லப்பட்டபோது அநதச்சபையில் ஆகாயத்திலிருந்து மிகப்பெரியபூமாரிபொழிந்தது. ஜனமேஜயராஜாவே! அவர்கள்சொன்னதைகேட்டு அந்தஸபையோர் பேசவில்லை. அர்ஜுனன்பயத்தினால் அநதச்சபையெல்லாம் ஒலியடங்கி யிருந்தது.

தொண்ணூற்றுமுன்னாவது அத்தியாயம்.

த்யுதபர்வம். (தோடீச்சி.)

(கோபித்தஅர்ஜுனை யுத்திஷ்டிரீஸுமநானப்படுத்தியதும்,
திரௌபதிகீதத் திருதராஷ்டிரன் வரமளித்ததும்.)

அப்பொழுது திரௌபதி சொல்லியதைக்கேட்டுக் கோபமுற்றதனஞ்சயன் கோபத்தினால் சிவந்தகண்களுடன், “இந்தத்தர்மராஜரானயுதிஷ்டிரர் என்னைத்தடுக்கிறார்” என்றுசொன்னான். இவ்வாறுசொல்லி வீரனுணஸவயஸாசியானவன் கோபத்தாற் சிவந்தகண்களுடன் வில்லையெடுத்துக்கொண்டெழுந்த அநதச்சத்துருக்களைப்பார்த்தான். பிரளயகாலத்தில் எல்லாலோகங்களையுமெரிக்கும் அக்னியைப்போலவும் தகூடியாகத்தில் பசுக்களைக்கொல்ல யததனித்துக் கோபித்த நுத்திராப்போலவும் வில்லைக்கையிற்பிடித்துக் கொல்

வதற்காகப் பலமுறைநோக்கிக்கொண்டு யுத்தத்திற்குமுயற்சியுள்ள வனாயிருந்த அர்ஜுனனை அங்குள்ள அரசர்களனைவரும் கண்டனர். அவ்வாறிருந்த அர்ஜுனனைக்கண்டு அங்குள்ளமனிதர்கள் வ்யஸன முற்றனர். தனஞ்சயனுடைய பராக்ரமத்தையறிந்தவரனைவரும் அப் போது உயிரில் ஆசையைவிட்டு இமைகொட்டாத கண்களோடு இறந்தவர் போலிருந்தனர். அர்ஜுனனையும் தர்மபுத்திரரையும் அரசர்கள் கண்ணெடுத்துப்பார்த்தனர். அப்போது அர்ஜுனன் கோபித்ததைப்பார்த்துப் பூமிநடுங்கிற்று. ஆகாயத்திற் சஞ்சரிக்கும்பிராணிகளும் பயப்பட்டுநடுங்கின. அப்போது ஸத்ராயனும் பிரகாசிக்கவில்லை; காற்றும்டிக்கவில்லை; சந்திரன், நக்ஷத்திரங்கள், ஆகாயம், திசைகள் ஒன்றும்பிரகாசிக்கவில்லை; ஸ்தாவரங்களும் ஜங்கமங்களுமாகிய உலகமனைத்தும் கலங்கிப்போயிற்று. அந்த அர்ஜுனன் எழுந்திருக்கும் போது ஆகாயத்தில் ஸத்ராயன் உதயமாவதுபோல விளங்கினான். அவ்வாறுகோபித்துப் பிரளயகாலத்தில் உலகத்தையழிக்கும் யமனுக்கொப்பாயிருந்த அர்ஜுனனைக்கண்டு பீமஸேனனும் ஸந்தோஷமடைந்து யுத்தஞ்செய்யவே எண்ணங்கொண்டான். அப்போது கருடன் நாகங்களைக்கொல்வதுபோல எல்லாப்பகைவரையும் கொல்லக்கருதி மிங்குகோபித்த தனஞ்சயனைத் திரௌபதியும்நோக்கினான். கோபித்துப் பிரளயகாலத்து அக்னியைப்போல ஜ்வலிக்கின்ற அர்ஜுனன், கண்ணெடுத்துபார்க்க முடியாமலிருந்தான். பராக்ரமத்தோடுகூடிய அர்ஜுனனைக்கண்டு அந்தநகரத்திலுள்ளோர் வ்யஸனப்பட்டனர். வேகமாகக்கிளம்புகின்ற தனஞ்ஜயனைக்கண்டு தர்மராஜாவானவர் இரதிரன் உபேந்திரனையடக்குவதுபோல அடக்கினார். தையபுள்ளவரும் மூத்தவரும் தர்மராஜாவுமான யுதிஷ்டிரர், “அர்ஜுன! அவஸரமாகக் காரியமசெய்யாதே. கீர்த்தி அழியலாகாது. பாபஞ்செய்தவர்களாகிய இந்தசகலாட்டக்காரர்களை நான்எரித்துவிடமுடியும். ஆனால், அஸதயத்திற்கு அதுமார்க்கமென்றறிந்ததனால் என்கோபம் அடங்குகிறது. ‘பாண்டவனே!’ உலகநன்மைக்காக நீயும் இந்தக் கோபத்தையடக்கு” என்றுசொன்னார். தர்மராஜாவினால் இவ்வாறுசொல்லப்பட்ட பாண்டவனான தனஞ்ஜயன் துரியோதனன் மேலிருந்தகோபத்தை அடக்கிக்கொண்டான். அந்தவீரனாபற்குனன் அடங்கினபோது ஸ்தாவரங்களும் ஜங்கமங்களுமடங்கிய உலகம் மறுபடியும் ஸந்தோஷமடைந்தது. ஜனமேஜயரே! அவ்வாறு தமையனாரால் அர்ஜுனன் தடுக்கப்பட்டதைக்கண்டு விருகோதரன் துயரமடைந்தான். அந்தச்சபை சப்தமில்லாமலிருந்தது. ஜனமேஜயரே!

அப்போது திருதராஷ்டிரமஹாராஜாவின் கிருஹத்தில் அக்னிஹோத்ரசாலையில் நரி உரக்கவளையிட்டது. நாலுபக்கங்களிலும் கழுதைகளும் கொடியபக்கங்களும் நரிகளுக்கு எதிராக ஒலித்தன. தத்துவஜ்ஞானியான விதூரம கார்தாரியும் வித்வானான பீஷ்மக்ரோண்கிருபர்களும் அநதவிகாரமான சப்தத்தைக்கேட்டு, ‘சபமுண்டாக்வேண்டும், சபமுண்டாகவேண்டும’ என்று உரக்கக்கூறினர். பிறகு கார்தாரியும் எல்லாந்தெரிந்தவரான விதூரம அந்தக்கொடிய அபசருனத்தைக்கண்டு துக்கத்துடன் திருதராஷ்டிரமஹாராஜாவுக்குத் தெரிவித்தனர்.

அதன்பிறகு திருதராஷ்டிரன், “புத்தியில்லாததுரியோதன! அயோக்யா! கௌரவர்களின்ஸபையில் ஒருபெண்ணை - அதிலும் தர்மபத்னியான திரௌபதியைப்பார்த்துப் பரிஹாஸமாகப்பேசினாய். அதனால், கெட்டுப்போகிராய்” என்றுசொன்னான். நல்லபுத்தியுள்ளவனும் உண்மையையறிந்தவனுமான திருதராஷ்டிரன் இவ்வாறுசொல்லித் தன்புத்ரர்களுக்கு அபாயம் நேர்ந்திருப்பதைப் புத்தியினால் ஆராய்ந்து அவர்களின்நன்மையைத்தேடி, பாஞ்சாலராஜன் மகளான கிருஷ்ணையைநோக்கி, இன்சொல்லைமுன்னிட்டு, “பாஞ்சாலீ! தர்மத்தையே தலைமையாகக்கொண்டவனும் கற்புள்ளவருமாயிரீ எனது மருமக்களுக்குள் சிறந்தவளாகையால உனக்கென்னவாம் வேண்டுமோ அதை என்னிடம்கேள்” என்று சொன்னான். அதைக்கேட்டுத் திரௌபதி, “பாதசரோஷ்டரே! நீர் எனக்குவரமகொடுப்பதாயிருந்தால் கேட்கிறேன். எல்லாத் தர்மங்களையும் அனுஸரிப்பவரும் மேன்மை பொருந்தினவருமான யுதிஷ்டிரர் தாஸராகாமலிருக்கக் கடவர். உயர்ந்தமனமுள்ளவனும் என்பதல்வனுமாகிய இந்தப்ரதி. விர்தியனை அறியாதசிறுவர்கள் ‘தாஸபுத்ரா!’ என்றழையாமலிருக்க வேண்டும். பாதரே! முதலில் ஸாதாரணமனிதனாகிராமல் ராஜபுத்ரனாக இருந்து கொண்டாடப்பட்டபுருஷன் தான்தாஸபுத்ரனென்றறிந்தால் இறந்துவிடுவான்ன்றோ?” என்றுசொன்னான். “சிறந்தவனே! நீஎப்படிச்சொல்லுகிறாயோ அப்படியேயாகட்டும். மங்களமானவனே! உனக்கு இரண்டாவதுவரமும் கொடுப்பேன்; கேள். என்மனமேகொடுக்கிறது. உனக்கு ஒருவரம்போதாது” என்று சொன்னான். திரௌபதி, “ராஜாவே! ஏதங்களும் விற்களுமுள்ளவர்களான பீமசேனாஜுனர்களும் நகுலஸஹதேவர்களும் அடிமைகளாயிராமல் ஸ்வதந்திரர்களாயிருக்கும்படி நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்” என்கேட்டாள். திருதராஷ்டிரன், “மஹானுபாவை

யே! பெண்ணே! நீ விரும்புகிறபடியே ஆகட்டும். நம்மிடத்தில் மூன்றாவதுவாழ்வுகள். இவ்விரண்டுவரங்களினால் நீமுழுநன்மையும் பெறவில்லை. தர்மந்தவறுதவளான நீதான் எனது மருமக்களெல்லா ரிலும் சிறந்தவள் ” என்று சொன்னான். திரௌபதி, “ மஹிமை பொருந்தியவரே! ஆசையானது தர்மத்தைக்கெடுக்கும். ஆதலால், நான் ஆசைப்பட்டவில்லை. ராஜசீரேஷ்டரே! நான் மூன்றாவதுவாம் வாங்கத்தகாதவள். ஆரசர்க்கரசே! வைசியனுக்கு ஒருவரென்றும், ஸூத்திரியப்பெண்ணுக்கு ‘இரண்டு வரங்களென்றும், ராஜாவுக்கு மூன்றுவரங்களென்றும், பிராமமணனுக்கு நூறுவரங்களென்றும் சொல்லுகின்றனர். இந்த என்கணவர்கள் மிகப்பாபமுள்ளவர்களாக ஆகி இப்போது கரையேற்றப்பட்டனர். ராஜாவே! இனி, தம்நற் செய்கைகளினால் நன்மைகளையடைவார்கள் ” என்று சொன்னான்.

தோண்ணுற்றுநான்காவது அத்தியாயம்.

த்யுதபர்வம். (தோடர்கீச்சி.)

(கர்ணன் சொன்னதற்காகக்கோபித்த பீமனைத் தீர்ப்புத்தீரீ அடக்கினது.)

கர்ணன், “ அழகினால் பெயர்பெற்றமானிடப்பெண்கள் நாம் கேட்டிருப்பவர்களுள் யாருக்கும் இப்படிப்பட்ட செய்கையிருந்த தைக் கேட்டிலம். இந்தஸபையில் திருதராஷ்டிரபுத்ரர்கள் பாண்டவர் களின்மேல் கரைகடந்த கோபாவேசம்கொண்டிருந்த ஸபயத்தில் துருபதபுத்திரியானகிருஷ்ணை பாண்டவர்களுக்குப்பரிஹாரமானான். ஓடமில்லாத ஜலத்தில்விழுநது தரை அகப்படாமல் முழுகிக்கொண் டிருக்கும்பாண்டவர்களுக்கு இந்தப்பாஞ்சாலி க்ஷரைசேர்க்கும் கப்ப லானான் ” என்று சொன்னான். கௌரவர்களின் நடுவில் அவன்சொல் வியதைக்கேட்டு, பீமஸேனன் மிக்ககோபமும் துயரமுமுற்றவனாகி, ‘ பாண்டவர்களுக்கு ஸ்திரீதான்கதியா ’ என்று சொல்லி ஆர்ஜுன னைப்பார்த்து, “ ஓ! தன்ஞ்சயா! ஸநததி, புண்ணியகர்மம், ஞானம் என்னும் மூன்றுஒளிகள் சேர்ந்தவன்தான் மனிதன்; ஏனெனில், இம்மூன்றோடுநீந்தான் பிரஜைகள் படைக்கப்பட்டிருக்கின்றனர். உயிர்போனபிறகு அசுத்தமும் ஒன்றுமில்லாததுமானதேஹம் உறவி னரால்விடப்படும்போது இம்மூன்றுந்தான் ஆத்மாவுக்கு ஸாதகங் களாகின்றன ’ என்று தேவலர்சொல்லியிருக்கிறார். பெண்டாட்டியை அயலாந்தொட்டதனால் நமக்கு அந்தஒளிகெடுக்கப்பட்டது. பிறன்

தொட்டவளிடத்தில் உண்டானது ஸந்ததியாவடுதப்படி?" என்று சொன்னான். (அதற்கு அர்ஜுனன்) "பாரதனே! மேலோர், இழிவானவன் கடுஞ்சொற்களைச்சொன்னாலும், சொல்லாவிட்டாலும் அவனுக்கு மறுமொழிகூறுவது ஒருகாலுமில்லை. எல்லாந்தெரிந்தவர்களும் தமக்குத்தாமே கௌரவத்தைப்பெற்றவர்களுமான சான்றோர்கள் பிறர்செய்தபகாரங்களைமட்டும் நினைப்பார்கள். அபகாரங்கள் செய்யப்பட்டிருந்தபோதிலும் அவற்றைநினையார்" என்றுசொன்னான். பிமஸேனன், "அரசர்க்கரசே! தர்மராஜாவே! சேர்ந்திருக்கும் இந்தச்சத்துருக்களனைவரையும் இங்கேயே வேரோடுஅழித்துவிட்டபொழுது? அல்லது இதைவிட்டுவெளிப்பட்டபிறகு செய்யப்படுமா? பாரதரே! இதில் நமக்குஸந்தேகந்தான் எதற்கு? வாய்ச்சொல்தான் எதற்கு? இந்தஇடத்தில் இப்போதே இவர்களைக்கொன்றுவிடுகிறேன். இந்தப்பூமியை நீர்ஆளும்" என்றுசொல்லித் தன்மபிமார்களுடன்கூட மான்களின் நடுவிருகரும் ஷீம்மம்போல அடிக்கடி பகைவரைக் கண்ணெடுத்துப்பார்த்தான். சிறந்தகைகளுடைய வீரனாகியபிமன் சிறந்தசெய்கையுடைய தர்மராஜாவினால் ஸமாதானஞ்செய்யப்பட்டும் அவரைப்பார்த்து உட்கொதிப்பினால் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டேயிருந்தான். ஜனமேஜயரே! கோபித்தபிமஸேனனுடைய காதல்கள்முதலான துவாரங்களிலிருந்து புகையோடும் பொறிகளோடும் ஜ்வாலையோடுங்கூடத் தியுண்டாயிற்று. அவனுடையமுகம் பிரளயகாலத்தில் உருவெடுத்ததுவந்த யமனுடையமுகம்போலப் புருவநெறிப்பினால் பார்க்கக்கூடாமலிருந்தது. கைகளால் சோப்பிப்பவனாகிய அநதபபிமனை யுதிஷ்டிரர் கையினால்தடுத்தது, "பாரதனே! இதுவேண்டாம்; பேசாமலிரு" என்றுசொன்னான். கோபத்தினால் சிவந்தகண்களையுடைய அம்மஹாவீரனைத் தடுத்தபிறகு தம்தந்தையானதிருதராஷ்டிரனிடம் கைகூப்பிநின்றார்.

தொண்ணூற்றைந்தாவது அத்தியாயம்.

த்யுதப்ர்வம். (தொ. ௩௩.)

(திருதராஷ்டிரன் விடைகொடுத்ததன்மேல் தர்மபுத்திரர் இந்திரப்ரஸ்தம்சென்றது.)

யுதிஷ்டிரர், "பாதவம்சததரசே! உமக்கு நாங்கள் என்ன செய்யக்கடவோம்? எங்களுக்குக் கட்டளையீடும், நீர்தாம் எங்களுக்குப்பிரபு. பாரதசே! எப்போதும் உமதுகட்டளைப்படி நடக்கக்

கருதுகிறோம்” என்று சொன்னார். திருதராஷ்டிரன், “அஜாதசத்ருவே! உனக்கு நன்மையுண்டாகட்டும். நீங்கள் கேஷமமாய் உபத்திரவமில்லாதவழியிற் செல்லுங்கள். என்னுள்விடைகொடுக்கப்பெற்ற நீங்கள் உங்கள் தனங்களுடன் சென்று ராஜ்யத்தையாளுங்கள். முதிர்ந்தவனாகிய எனது இந்தக்கட்டளையை நீங்கள் ஆறியவேண்டும். நான் சொல்வதெல்லாம் உங்கள் நன்மைக்கும் மேன்மைக்கும் முக்கியகாரணமாகும். அப்பா! யுதிஷ்டிரா! தர்மங்களின்றுட்பமானவழிகளை நீ ஆற்றிந்தவன். சிறந்த அறிவுள்ளவனே! நீ நன்றாகக் கற்பிக்கப்பட்டவன்; பெரியோர்களிடத்தில் பணிவுசெய்தவன். அறிவுள்ள இடத்தில் அடக்கமிருக்கும். பாரதனே! நீ ஆறுதலடை. மரமல்லாதனவற்றில் வாள்முதலிய ஆயுதங்கள் பிரவேசிப்பதில்லை. ஆதலால், மரத்திலேதான் அவைபோடப்படுகின்றன. எவர்கள், தீங்குகளைமறந்து குற்றங்களைப்பாராமல் குணத்தையே ஆறிந்து பகைசெய்யாமலிருக்கின்றனரோ அவர்கள்தாம் மேன்மக்கள். மேன்மக்கள் பிறர்செய்த உபகாரங்களையே நினைப்பதன்றிப் பிறராற் செய்யப்பட்ட தீங்குகளை நினையார்; அயலாருக்கு உபகாரஞ்செய்யும்போது பிரதியுபகாரத்தை எதிர்பாரார். யுதிஷ்டிரா! கீழ்மக்கள் ஒற்றுமையாகப்பேசும்போதே கடுஞ்சொற்களைச் சொல்வார். தாங்கள் முதலிற் சொல்லாமல் பிறர் சொன்னபிறகு அவர்களுக்குக் கடுஞ்சொல்சொல்லுகிறவர்கள் நடுத்தரத்தினர். தீரர்களான மேன்மக்கள் பிறர் இன்னதாகடுஞ்சொற்களைச் சொன்னாலும் (சொல்லக்கருதி) சொல்லாமலிருந்தாலும் தாங்கள் ஒருபோதும் மறுமொழிசொல்லார். எல்லாம் தெரிந்தசான்றோர் ஆத்மஞானத்தையடைந்து உபகாரங்களையே நினைப்பதன்றி அபகாரங்கள் பிறராற் செய்யப்பட்டிருந்தாலும் அவற்றை நினையார். ஸாதுக்கள் ஆரியர்களின் வரம்புகளைக்கடவாமல் காண்பதற்கினியவராகவேயிருப்பார். அப்படியே யோக்யனாகிய நீயும் ஸபையில் சான்றோர் நடப்பது போலவே நடந்திருக்கிறாய். அப்பா! துரியோதனன் செய்த அந்தக் கொடுமையை மனத்தில் வைக்காதே. பாரதனே! உன்தாயான கார்தாரியையும், உன்குணத்தில் அன்புடன்வந்திருக்கும் முதியோனும் கண்டெரியாதவனும் உன்தந்தையுமாகிய என்னையும் பார். நான் நமதுபுதர்களின் ஸ்நேஹிதர்களையும் பலாபலங்களையும் பார்க்கக்கருதினதனால் தெரிந்துதான் இரதசூதாட்டத்தை விலக்காமலிருந்தேன். வேந்தே! உன்னை ராஜாவாகவும் எல்லாச்சாஸ்திரங்களையும் கற்றுணர்ந்த சிறந்தபுத்தியுள்ள விதுவனை மந்திரியாகவும் பெற்றகௌர

1 பொறுத்தவனிடத்தில்தான் பகைசெய்வாள் என்பது கருத்து.

வர்களுக்கு யாரும் கவலைப்படவேண்டியதேயில்லை. உன்னிடத்தில் தர்மமும் அர்ஜுனனிடத்தில் மனவுறுதியும் பீமஸேனனிடத்தில் பராக்ரமமும் புருஷச்ரேஷ்டர்களான நகுலஸஹதேவர்களிடத்தில் சுத்தமானகுருபக்தியும் இருக்கின்றன. அஜாதசத்ருவே! உனக்கு ஸுகமுண்டாகட்டும். காண்டவப்ரஸ்த்ததைச்சேர். உன்பிராதாக்க ளீரான துரியோதனன் முதலானவர்களுடன் உனக்குஸ்நேஹமிருக் கட்டும். உன்மனம் தர்மத்திலேயேவைக்கப்படவேண்டும்” என்று சொன்னான். ஜனமேஜயரே! தாமராஜாவானயுதிஷ்டிரர் இவ்வாறு சொல்லப்பட்டவராய் போகியார்கள்செய்யும் பிரதிஜ்ஞையெல்லாவற் றையுஞ்செய்து ஸநேஹாதாரர்களுடன் புறப்பட்டார். அந்தபாண்டவர் கள் கிருஷ்ணையுடன் மேகங்களபோன்றாதங்களிலேறி மனமகிழ்நது இந்திரப்ரஸ்தமென்னும் சிறநதநகரத்திற்குச் சென்றனர்” என்றனர்.

த்யுதபர்வம்முற்றியது.

தொண்ணூற்றாவது அத்தியாயம்

அனுத்யுதபர்வம்.

(துரியோதனன் அர்ஜுனனிடம் தனக்கிருக்கும்பயத்தையும் அவன் பராக்ர மத்தையும் திருதராஷ்டிரனுக்குச்சொல்லி அதற்கு உதாரணமாகக் கார்த்தவீர்யார்ஜுனன் சரீர்த்திரத்தை எடுத்துரைத்தது.)

“ஜனமேஜயர், “அந்தப்பாண்டவர்கள் மிகுதியான தன்னங்க ளோடும் தன்னங்களோடும் அனுப்பப்பட்டதையறிந்தபிறகு திருத ராஷ்டிரபுத்திரர்களின்மனம் எவ்வாறாயிற்று?” என்றுகேட்க, வைசம்பாயனர் சொல்லுகிறார்.

“ஜனமேஜயராஜாவே! புத்திசாலியான திருதராஷ்டிரனால் அந்தப பாண்டவர்கள் அனுப்பப்பட்டதையறிந்து, துச்சாஸனன் உடனே தன்தமையனிடம்சென்றான். பரதச்ரேஷ்டரான ஜனமேஜய ரே! பரதச்ரேஷ்டனை துச்சாஸனன் மனத்தில் வருத்தங்கொண்டு (கர்ணன்சகுனிமுதலான) மந்திரிகளுடன்கூடியிருக்கும் துரியோத னனையடைநது, “ஓ! மஹாரதர்களே! நாம்கஷ்டப்பட்டுக் கொணர் ந்துசேர்த்த இரதப்பொருள்களையெல்லாம் கழுவர் சததுருக்கருக் குக்கொடுத்து அழித்துவிடுகிறார். இதனையறியுங்கள்” என்றுசொன் னான். பிறகு பாண்டவர்களின்மீது பொருமைமிகுண்டவர்களாகிய

துரியோதனன், கர்ணன், ஸுபலன்புத்ராளுள் சகுனி 'இவர்கள் ஒரு வரோடொருவர்சேர்ந்து விசித்ரவிரியன்புத்ரனும் புத்திசாவிபுமான திருத்ராஷ்டிரமஹாராஜனிடம் விரைவாகச்சென்று நயமாகத்தெரி வித்தனர். துரியோதனன், “ராஜாவே! வித்வானும் தேவர்களுக் குப்புரோஹிதருமான பிருஹஸ்பதி இந்திரனுக்கு ராஜநீதியைச் சொல்லும்போது சொன்னவிஷயம் நீர்கேட்டதில்லையா? சத்துருக் களைக் கொல்லுகிறவரே! ¹ எல்லாஉபாயங்களையும்செய்து சத்துருக் களைக்கொல்லவேண்டும். பின்னிட்டு யுத்தத்தினாலாவது ஸஹாயஞ் சேர்த்துக்கொள்வதனாலாவது உமக்கு அவர் தீங்குசெய்வார். அத னால், நாம் பாண்டவர்களின் தனங்களினால் எல்லா அரசர்களையும் வசப் படுத்திப் பாண்டவர்களோடு யுத்தஞ்செய்வோமாயின் நமக்கென்ன குறையும்? கெடுப்பதற்காகவந்த கோபித்தஸர்ப்பங்களைக் கழுத்தி லும்முதுகிலும் போட்டுக்கொண்டு எவன் (கொல்லாமல்) விட்டுவிடு வான்? தந்தையே! கோபித்து ஆயுதங்களையெடுத்துத் தேர்களி லேறிக்கொண்டு போருமபாண்டவர்கள் சிறினஸர்ப்பங்கள்போல நம்மைமிச்சயில்லாமற்செய்துவிடுவார்கள். அர்ஜுனன் கவசத்தை நன்றாகப்போட்டுக்கொண்டும் சிறந்த தூணிகளையெடுத்துக்கொண் டும் போகிறான்; காண்டுவத்தை அடிக்கடிஎடுக்கிறான்; பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு பார்க்கிறான். விருகோதரன் விரைவுடன் பெருங் கதையையெடுத்துத் தனதுதேரைப் பூட்டிக்கொண்டு வேகமாகச் சென்றானென்று நாம்கேள்விப்படுகிறோம். நகுலன் கத்தியையும் அர்த்தசந்திரன்வடிவமான கேடகத்தையும் எடுத்துச்சென்றானும். ஸஹதேவனும் தர்மராஜாவும் சூறிப்புக்களினால் ஸம்ஜ்ஞைசெய்து கொண்டனராம். அவர்களனைவரும் அனேக ஆயுதங்களோடும் ஸாமான்களோடும்கூடிய தேர்களிலேறிக்கொண்டு மற்றாதிகர்களை அடிப்பதற்காக ஸேனைசேர்க்கப் புறப்பட்டுப்போயினர். ஒருகாலத் தில் நம்மால்தீங்குசெய்யப்பட்ட அவர்கள் அதைப் பொறுக்கமாட் டார்கள். திரௌபதியைக்கஷ்டப்படுத்தினதை அவர்களில் எவன் பொறுக்கக்கூடியவன்? யுத்தத்தில் கோபித்தஅர்ஜுனனுக்கு எதிர் நிற்பவனை நான்காணவில்லை. தோளிகளிற சிறந்தவர்களான பீஷ் மர், த்ரோணர், கர்ணன், அச்வத்தாமா, கிருபர், விருஷ்ணேன், விகர்ணன், ஜயத்ரதன், பாஹ்லீகன், ஸோமதத்தன், பூரி, பூரிச்ரவன்,

¹ 'உமக்குத்தீங்குசெய்தவர்களை யுத்தஞ்செய்யாமலே எல்லாஉபாயங் களாலும் கொல்லவேண்டும்; அல்லது, யுத்தத்திலாவது கொல்லவேண்டும்' என்பது பழையஉரை.

சலன், சகுனி, அவன்புத்ரன், கௌரவரைச்சேர்ந்த மற்றுமுள்ள அரசர்கள் இவர்களைவரும் புத்தஞ்செய்யத்தொடங்கினாலும் அர்ஜுனனுக்கு எதிர்நிறகமாட்டார்கள். பராக்ரமத்தில் அர்ஜுனனுக்கு ஸமமானவில்லாளி உலகத்திலில்லை. * இரண்டுகைகளுள்ள இவ்வர்ஜுனன் ஆயிரம்கைகளுள்ள (கார்த்தவீரிய) * அர்ஜுனனுக்கு ஸமமானவன் ” என்றுசொன்னான். திருதராஷ்டிரன், “ புத்ரனே ! அர்ஜுனனுக்குஸமமான பராக்ரமமுள்ள வீர்புருஷனென்று உன்னால் எடுத்துரைக்கப்பட்டவன் யார் ? அநதமஹாவீரனை யான்கேட்க விரும்புகிறேன் ; சொல் ” என்றுகேட்க, துரியோதனன் சொல்லலானான்.

“ ராஜாவே ! மஹாத்மாவான கார்த்தவீரியனுடைய சரித்திரத்தைக் கேளும். எல்லாலோகங்களுக்கும் காரணமாயுள்ள பிரம்ம தேவர் பாபரம்மத்திலிருந்து உண்டானவர். வித்வானாகிய அத்ரி மஹரிஷி பிரம்மாவின்புத்ரர். அதரியின்புத்தல்வன் சந்திரன். சந்திரன் பிள்ளை புதன். புதன்மகன் புருரவன். அவன்மகன் ஆபு. ஆபுவின் பிள்ளை நகுஷன். நகுஷன்பிள்ளை யபாதி. யபாதியின்மகன் யது. மஹாராஜாவே ! யதுவின் புத்ரன் ஸஹஸ்ரௌஜனென்று பெயர் பெற்றவன். ராஜாவே ! ஸஹஸ்ரௌஜனுடைய புத்ரன் சக்ரதாஸனென்னப்பட்டவன். சக்ரதாஸனுடையபிள்ளை ஹேஹயனென்னுமாசன். ஹேஹயனுக்குத் தர்மநேத்ரனென்னும் புத்ரனிருந்தான். தர்மநேத்ரனுக்குக் கிருதியென்பவன் புத்ரன். கிருதியின் புத்ரன் கிருதவீரியன். கிருதவீரியன்புத்ரன் பலவான்களிற்சிறந்த கார்த்தவீர்யார்ஜுனனென்பவன். மஹாராஜாவே ! அந்த அர்ஜுனன் உக்ரமான தவஞ்செய்தகாலம் பதியிரம்வருஷத்துக்கு மேலான் தென்று நான் முன்கேட்டிருக்கிறேன். ராஜாவே ! பிதாவே ! ஏழு தீவுகளும் பட்டணங்களும் ஸமுத்திரங்கிலும் நதிகளுமுள்ள இந்தப் பூமியனைத்தும் அவனால் உக்ரமானசெய்கையினால் ஜயிக்கப்பட்டது. சிறந்தபராக்ரமமுள்ள அந்தஅர்ஜுனன் யாருமசெய்யமுடியாததவத்தைச்செய்து அதரியின்புத்ரரான தத்தரேன்னும்முனிவரை ஆராதித்தான். அந்தத் தத்தாத்ரேயர் அவ்வரசனுக்கு நா லுவரங்கன்கொடுத்தார். அவன் முதலில் ஆயிரம்கைகளை முக்யமானவரமாகக் கேட்டான். அதர்மத்தில் மனம்இறங்கும்போது சான்றோரால் தடுக்கப்படுவது இரண்டாவதுவரம்; கூத்திரியதர்மத்தினால் பூமியைஜயித்துத் தர்மத்தினாலேயே பிரஜைகளை மகிழ்ச்செய்வது மூன்றாவது வரம்; அநேக புத்தங்களைச்செய்து சத்துருக்களை ஆயிரக்கணக்காகக்கொன்று மேன்

மேலும் யுத்தத்திற்கு ஆரம்பிக்குப்போது தனக்கு மேற்பட்டவனால் மாத் திரம் வதஞ்செய்யப்படுவது நான்காவதுவாம். பாரதரே! அவன் யுத்தஞ்செய்யும்போது ஆயிரம்கைகளும் ரதமும் கொடியும் உண்டாயினவென்று நான்முன்னேகேட்டிருக்கிறேன். ராஜாவே! தந்தையே! அபபடியே 'ஏழுதிவகளுமும் பட்டணங்களும் கடல்களும் நதிகளுமுள்ள இந்தபபூமி அவனாலுயிக்கப்பட்டது. சிறந்தபராக்ரமமுள்ள அந்த அர்ஜுனன் பிறகு ஏழுதிவகளுக்கும் அதிபதியானான். மஹா பலசாலியான அந்தஅரசன் மஹாயாகங்களைச்செய்தான். அந்த மஹாவீரன் அனேகவருஷகாலம் பூமியையாண்டான். பரதச்சேஷ்டரானராஜாவே! மாஹிஷ்மதியென்னும் நகரத்துக்கு அதிபதியான அவ்வர்ஜுனன் ஒருகால் தன்மனைவிகளுடன்கூடி நர்மதையாற்றுக்குச்சென்றான் பரதசேஷ்டரே! ராஜாவே! அவ்வரசன் அந்தநதிக் குச்சென்று ஜலத்துக்குள்ளிறங்கி ஜலக்ரீடைசெய்ய ஆரம்பித்தான். பிதாவே! அதேகாலத்தில் லங்காதிபதியும் சிறந்தபலசாலியுமான ராவணன் ராக்ஷஸர்களுடன் அவ்விடம்போனான். எப்போதும் கோபமுள்ளவனும் வரம்பெற்றதனால் களித்தவனுமாகிய அந்தராவணன் நர்மதையில் அவ்வர்ஜுனனைக்கண்டு மிக்ககோபத்துடன் தேவேந் திரனைச் சம்பராஸூரன் எதிர்த்ததுபோல எதிர்த்துச்சென்றான். அர்ஜுனனும் அந்தராவணனைக்கண்டு எதிர்த்தான். பிறகு அந்த ராவணஅர்ஜுனர்களிருவரும் போர்புரிந்தனர். ராஜாவே! அப்போது யாராலும் வெல்லமுடியாதவீரனும் வரம்பெற்றதனால் கர்வங் கொண்டவனுமாகிய ராவணனை ராஜாவானஅர்ஜுனன் தன்பலத்தினால் யுத்தத்தில்ஜயித்து வில்லின்நாணினால்கட்டித் தன்நகரத்திற்குச் சென்றான். புலஸ்தியமுனிவர் அந்தராவணன் கட்டப்பட்டதைக் கேள்விப்பட்டிக் கார்த்தவீரியார்ஜுனனை நகரத்திற்போய்க்கண்டு ராவணனைக் கட்டிலிருந்துவிடுவித்தார். பாரதரே! பராக்ரமமும் பலமுமுள்ள கார்த்தவீரியார்ஜுனன் பிறகு ஒருகால் கர்வத்தினால் ஒன்றுந்தெரியாமல் ஸமுத்திரக்கரைக்குச் சென்று திரிந்துகொண்டே ஸமுத்திரத்தின்மீது கூர்மையானபாணங்களை மிகுதியாகஎய்தான். ஸமுத்ரராஜன் அவனுக்கு நமஸ்காஞ்செய்து கைகூப்பிக் கொண்டு, “விரேனே! பாணங்களைவிடாதே. உனக்கு நான்என்ன செய்யவேண்டும்; சொல். ராஜசேஷ்டனே! என்னைச்சேர்ந்தஜந் துக்கள் உன்னால்விடப்பட்ட சிறந்தஅம்புகளினால் பீடிக்கப்படுகின்றன. பிரபுவே! அவற்றிற்கு அபயங்கொடு” என்றுகேட்டான்.

↑ ஸபாபர்வம் 43 - ம்பக்கம் குறிப்பிற்கான்க.

அர்ஜுனன், “ஸமுத்ராஜனே! இப்போதே சீக்கிரத்தில் எனக்கு ஒருயுத்தம்கொடு. இல்லாவிட்டால் உன்னைப்பிடிப்பேன். ஆதலால், நீ தாமதம்செய்யாதே” என்றுசொன்னான். ஸமுத்ராஜன், “ராஜனே உலகத்தில் அனேகமஹாவீரர்கள் இருக்கின்றனர். அரசர்க்கரசே மஹாபலசாலியே! அவர்களில் ஒருவரோடு யுத்தஞ்செய்” என்றான் அர்ஜுனன், “யுத்தத்தில் எனக்குஸமமானசிறந்தஆயுதம்பிடித்தவன் எங்கேயாவது இருப்பானாயின் அவனை எனக்குசொசொல். அவன் என்னேயுத்தத்தில் நிற்கவேண்டும” என்றுகேட்டான். ஸமுத்ராஜன் “ராஜனே! ஜமதக்னியென்னும்மஹரிஷியை நீகேட்டிருக்கிறாயா? அவருடையபுத்தரன் உனக்குவேண்டியபடி யுத்தத்தைக் கொடுக்கத் தக்கவன்” என்றுசொன்னான். பாரதசே! முன்னமே நாரதருடையபெருங்கோபத்தினால் சூழப்பட்ட அநதமா ஹிஷ்மதிகரத்தரசன் ஸமுத்ராஜன்சொல்லைக்கேட்டவுடன் கோபத்துடன் விரைவாகச்சென்றான். அவன் அநதஆசாமததிற்குசென்றுநினைததபுடியெல்லாம்செய்தான். தன்பந்துக்களுடன்கூடத் தீங்குகளாமிகசெய்தான். அவன் மஹாத்மாவானபரசராமருக்கு மனவருதத்தையுண்டுபண்ணினான். பரசராமருடைய ஸூர்யன்போன்றஉக்ரமானபராக்ரமம் அவன்சேனைகளையெரிப்பதுபோல ஜ்வலித்தது. பிறகு அவர்களிருவரும் விருத்திராஸூரனும்இநதிரனுமபோல யுத்தஞ்செய்தனர். பிறகு பரசராமர் விரைவாகக் கோடாலியையெடுத்ததுக்கொண்டு ஆயிரம்கைகளுள்ள கார்த்தவீரியார்ஜுனனை அனேகம் கிளைகளோடுகூடியமரத்தைப் போல வெட்டினார். அவன் அடிப்பட்டுவிழுநதைக்கண்டு, அவனுடைய சுற்றத்தார்சேர்ந்து கத்திகளையும் சக்தியாய்தங்குகளையும்எடுத்துக்கொண்டு பரசராமரையெதிர்த்தனர். பலசாலியானபரசராமரும் விரைவாகத்தேரிலேறி வில்லைவளைத்து உயர்ந்த அஸ்திரங்களைப்பிரயோகித்து அரசர்களையழித்தார். ராஜாவே! அதன்பிறகு பரசராமரிடத்தில் ப்யத்தினால்பிடிக்கப்பட்ட அரசர்கள், ஸிம்மத்தினிடத்தில் பயந்தமூன்கள்போல மலைக்குக்கைகளில் பிரவேசித்தனர். பரசராமரிடமுள்ளபயத்தினால் அவர்களில் யாரும் தங்களுக்குரியகர்மங்களைச் செய்யவில்லை. பிராம்மணர்களைப் பாராமையினால் அநதஜனங்கள் சூத்ரராயினர். அதனாலேதான் கூத்தனிரியதர்மத்திலிருந்த திரவிடர், காசர், புண்டர், சபர் இவர்கள் தர்மங்கெட்டுச் சூத்திரர்களாயினர். பிறகு புருஷர்களிழந்த கூத்தனிரியப்பெண்களிடத்தில் பிராம்மணர்களால் கூத்தனிரியஸந்திகள உண்டாக்கப்பட்டன. அவற்றையும் பரசராமர் பலமுறைகொன்றார். அவ்வாறு இருபத்தொருமுறைகொன்ற

பிறகு தேவலோகத்திய அசரீரிவாக்கானது இன்சொல்லாகவும் எல்லாஜனங்களுக்கும் கேட்கும்படியாகவும் பாசராமரைப்பார்த்து, “ராம! ராம! இதைவிடும். இந்தக்ஷத்திரியர்களைப் பலமுறைகொல்வதனால் உமக்கு ஒருலாபத்தையும் நீர்பார்க்கவில்லை” என்றுசொல்லிற்று. அப்படியே ரிசிகர்முதலான பிதிர்க்களும் மஹாத்மாவர்ன பாசராமரைப்பார்த்து, “ராம! ராம! மஹாவீரனே! ஓய்ந்துவிடு” என்றனர். தம்பிதாவைக்கொன்றதைப் பொறுதபாசராமர் அந்த ரிஷிகளைப்பார்த்து, ‘நீங்கள் என்னைத் தடுக்கலாகாது’ என்று சொன்னார். பிதிர்க்கள், “ஜயிப்பவரிற் சிறந்தவனே! நீக்ஷத்திரிய ஜாதியாரைக்கொல்வது சரியன்று. குழந்தாய்! நீ பிராம்மணனாயிருந்தும் அரசர்களைக்கொல்வது தகாது” என்றனர். அந்தப் பாசராமர், தமதுபிதிர்க்கள் சொன்னதைக்கேட்டவுடன் கேரபத்தைவிட்டு ஆயிரக்கணக்கான அசுவமேதங்களையும் நூற்றுக்கணக்கான நரமேதங்களையும்செய்து கடல்குழந்தபூமியைக் ‘காசியபருக்குக்கொடுத்தார். பிதாவே! தனஞ்சயன் யுத்தத்தில் அந்தப்பாசராமருக்கும் அந்தக்கார்த்தவீரியார்ஜுனனுக்கும் ஸமமானவனென்பதில்ஸந்தேஹமில்லை. அரசர்க்கரசே! பாக்கரமத்தினால் யுத்தத்தில் அர்ஜுனனைஜயிக்கமுடியாது” என்றான்.

தோண்ணுற்றேழாவது அத்தியாயம்.

அனுத்யுதபர்வம் (தோடர்க்சி.)

(துரியோதனன்சொற்படி திருதராஷ்டிரன் மறுபடியும்

சூதாவேதை ஒப்புக்கொண்டது.)

துரியோதனன், “ராஜாவே! முன்னர் நினைக்கவும்முடியாத தாயிருந்த அர்ஜுனனுடையபாக்கரமங்களைப்பற்றிக் கேளும். வில்லாளிகளிற்சிறந்த அர்ஜுனன் முன்னே செயற்கரியகாரியத்தைச் செய்தான். அரசரே! துருபதனுடையநகரத்தில் திரௌபதியின் ஸ்வயம்வரகாலத்தில் குழந்தைமுதல்குழவன்வரையில் கூடியிருந்த எல்லாக்ஷத்திரியர்களும் சேர்ந்தஸபையில் அர்ஜுனன் யார்க்கும் பார்க்கமுடியாமல் விரைவாக மதஸ்யத்தை ஜலத்தில்தள்ளினான். எல்லா அரசர்களாலும் ஸாதிக்கமுடியாத அந்தச்சிறந்தவில்கு எல்லா அரசர்களும்பார்த்திருக்கையில் ஒருநொடியில் நானேறிட்டான். பலவாணபற்குனன் அப்போது மதஸ்யந்திரத்தை அடித்த பிறகு திரௌபதியினால் கழுத்தில் பொன்மாலையோடப்பட்டான். திரௌ

ஸ ப ர ப ர வ ம்.

பதியினால் அர்ஜுனன் வரிக்கப்பட்டதைக்கண்டு சிறந்தபராக்ரம் முள்ள வீரர்களாகிய அரசர்களனைவரும் கோபித்து எல்லாஜ்யுதம் களையும் எடுத்துக்கொண்டு ரோஷத்தினால் கர்ணனைமுன்னிட்டுக் கொண்டு அர்ஜுனனையெதிர்த்துச்சென்றனர். அப்போது மஹா பசுராவியான அந்தஅர்ஜுனன் அங்கே எல்லாஅரசர்களும் கோபித் திருக்கக்கண்டு கூர்மையானபாணங்களினால் அவர்களைத்தடுத்துத் தான் ஜயம்பெற்றான். அர்ஜுனன் பராக்ரமத்தின் வன்மையினால் கர்ணன்முதலான அவ்வரசர்களைவரையும் யுத்தத்தில் ஜயித்து முன்னம் எல்லாகூத்திரியக்கூட்டங்களின் நடுவிலும் பீஷ்மர் அம் பையையடைந்ததுபோலச் சிறந்தவளான கிருஷ்ணையையடைந்தான். பிறகு ஒருகால் அர்ஜுனன் தீர்த்தயாத்திரைக்குசென்றான். தந் தையே! அப்போது நாகராஜன்மகளான உலூபியையடைந்தான். நாகர்களிற் சிறந்த வான்களிருக்கையில் அந்நதலூபியினால் அர்ஜு னனைவரிக்கப்பட்டான். அதன்பிறகு கோதாவரியிலும் கிருஷ்ண நதியிலும் காவேரியிலும் ஸ்நானஞ்செய்தான். அங்கே பாண்டியனை யடைந்து அவன்பெண்ணைக் கலியாணம் பண்ணிக்கொண்டான்; அவ்விடத்திலிருந்து ஸந்தோஷமடைந்தபி டு அவன் தென்திசைக் குச்சென்றான். அவன் தென்கடற்கோடிக்குச்சென்று அப்ஸரஸு களின்ஸம்பந்தமான குமாரதீர்த்தத்தைசேர்ந்து கன்னியாதீர்த்தத் தையடைந்து அதில் முதலைவடிவமாயிருந்த அந்நத லீந்துஅப்ஸரஸு களையும் தன்பலத்தினாலும் பராக்ரமத்தினாலும் கரையிலெடுத்துச் சாபத்திலிருந்து விடுவித்தான். அதன்பிறகு பற்குளன் துவார கைக்குச்சென்று கிருஷ்ணனுடைய கட்டளையினால் ஸுபத்ரையை மனைவியாக அடைந்து அவளைத் தேர்மேலேறிக்கொண்டு தன்நக ரத்திற்குச் சென்றான். அவன் அவளைத்துக்கிக்கொண்டுபோன தைக்கேட்டு, பிரத்யும்னன், கிருதவர்மீர, கீதன், ஸாரணன், ஸாத்யகி, ஆஹுகன், ஸாம்பன், சாருதேஷ்ணன், விதூரதன், பலராமர்முத லிய யூதவர்களனைவரும் புலிக்கூட்டம்போலவும் ஸிம்மக்கூட்டம் போலவும் மிக்ககோபித்து (அந்த) அர்ஜுனன்மீது யுத்தத்திற்குச் சென்றனர். யானைகளிலும் குதிரைகளிலும் தேர்களிலுமேறிக்கொ ண்ட அனேகம்கோடியாதவர்கள் ஒருவனாகக் காட்டிநசெல்லும் அர் ஜுனனை மிக்ககோபத்துடன் சூழ்ந்துகொண்டு அவனுடன் யுத்தஞ் செய்தனர். அர்ஜுனன் ஒருவனாகவே அவர்களுடன் மிக்கபயங் கரமான யுத்தத்தைச்செய்தான். அவனுக்கும் அவர்களுக்கும் சில நேரம் ஸமயுத்தம்நடந்தது. அரசர்க்கரசே! பிறகு வீரனானஅர்ஜு

என் யுத்தத்தில்பராக்ரமத்தினால் யாதவர்களனைவரையும் கூர்மை
யானபாணங்களினால் தகைந்து ஜயித்து அநதஸுபத்ரையையழைத்
துக்கொண்டு இரதிரபரஸ்தத்தில் பிரவேசித்தான். மஹாராஜாவே!
பல்குணனுடைய பராக்ரமத்தை மறுபடியும் கேளும. அநதஅர்ஜு
னன் அக்னியினால்கேட்கப்பட்ட காண்டவவனத்தை அக்னிக்குக்
கொடுத்தான். 'ராஜாவே! அர்ஜுனனால் அவ்வனமகிடைத்தவுடன்
அக்னிபகவான் காண்டவவனத்தையும் அதிலுள்ளவற்றையும் பக்ஷிக்
கத்தொடங்கினான். அரசர்க்கரசே! அவ்வாறுபக்ஷிக்கின்ற அந்த
அக்னியை மஹாபலசாலியும் ஸமர்த்தனுமான ஸவ்யஸாகி தேரி
லேறி வில்லையும்அம்புகளையும்எடுத்துத் தூணிகளைத்தரித்துத் தன்
பராக்ரமத்தினால்காத்தான். அதைக்கேட்டுத் தேவேந்திரன் மேகங்
களையனுப்பினான். அவனலேவபபட்ட அநத மேகக்கூட்டங்கள்
அதிகமழைபெய்தன. பிறகு அர்ஜுனன் ஆகாயமெங்கும் பாணக்
கூட்டங்களைவிடுத்து அம்மேகக்கூட்டங்களைத் தடுத்தாவிட்டான்.
அஃது ஆச்சரியமாகஇருந்தது. மேகங்கள் தடுக்கப்பட்டதைக்கேட்
டுக் கோபமுற்றஇரதிரன் வெள்ளையானையிலேறிகொண்டு எல்லாத்
தேவர்களின்கூட்டங்களினாலும் சூழப்பட்டவனாகிக் காண்டவவன
த்தைக் காப்பாற்றுவதற்காக அர்ஜுனனோடு யுத்தஞ்செய்யப்போ
னான். பாரதரே! நுத்ராகளும் மருததுக்களும் வஸுக்களும் அசு
வினிதேவர்களும் ஆதிதயர்களும் ஸாதயர்களும் விச்வேதேவர்க
ளும் கந்தர்வர்களும் மற்றுமுள்ளதேவக்கூட்டங்களுமாகிய தேவ
ச்ரேஷ்டர்கள் ஒன்றுசேர்ந்து ஆயுதங்களைத்தரித்துத் தம்பராக்ரமத்
தினால் ஜவலிப்பவர்களாகித் தனஞ்சயனைக்கொல்வதற்காக ஓடினர்.
ராஜாவே! பிரளயகாலத்தில் என்னபெரிய அபசகுனங்கள் காணப்
படுமோ அவையெல்லாம் அப்போது காணப்பட்டன. பிறகு தேவ
க்கூட்டத்தாரெல்லாம் அர்ஜுனனை எதிர்த்தனர். அவர்களையும்
அந்தத் தேவச்சேனையையுமபார்த்தது அர்ஜுனன் கலங்காமல் கூர்
மையான அம்புகளைக் கையிற்பிடித்துப் பிரளயகாலத்துயமன்போல
இந்திரனையும் தேவர்களையும் நோக்கின்றான், ராஜாவே! பிறகு இந்திர
ராகிதேவர்களனைவரும் மானிடனாகியஅவ்வர்ஜுனன்மேல் பாணவர்
ஷங்களைப் பொழிந்தனர். சிறந்தபராக்ரமசாலியான அர்ஜுனன் அப்
போது விரைவாகக் காண்டவத்தையெடுத்துக்கொண்டு பாணக்கூட்
டங்களினால் தேவர்களின்பாணங்களைத்தடுத்தான். ராஜாவே! மிகச்
சிறந்த பலமுள்ளதேவர்களனைவரும் கோபித்து பனிதனைஅந்தஸவ்
யஸாகியின்மேல் மறுபடியும் பற்பலஅஸ்திரங்களைப் பொழிந்தனர்.

அர்ஜுனன் தேவர்களால்கிடப்பட்ட அநத அஸ்திரவாஷங்களைக் கூர்மையான அம்புகளினால் இரண்டாகவும் மூன்றாகவும் துணித்தான். மறுபடியும் பார்த்தன் கோபித்து வில்லைமண்டலமாகவளைத்துத் தேவக்கூட்டங்களைச் சுற்றி லும் கூர்மையான அம்புகளைவிடுத்தான். பரச்சரேஷ்டரே! தேவக்கூட்டத்தினரெல்லாம் அர்ஜுனனுடன் பலமுறையுத்தஞ்செய்து அவனுடையபாணங்களினால் பீடிக்கப்பட்டவர்களாகியுத்தத்தில் அவனை ஜபிக்கமுடியாதென்று தெரிந்துகொண்டு சண்டையையொழித்தனா. இராவதத்தையும் இரதிரனையும்விட்டுவிட்டு எல்லாத்திசைகளிலும் ஓடினர். ருத்ரர்களும் கந்தாவர்களும் கிழக்கிலும், மருத்துக்கள்தெற்கிலும், வஸுக்களும் அசுவினிதேவர்களும் மேற்கிலும், ஆதித்யர்களும் விசுவேதேவர்களும்வடக்கிலும் பயரதோடினர். ஸாதயர்கள் அர்ஜுனன்பாணங்களைநினைத்துப் பயரதுமேற்றேக்கிச் சென்றனர். இவ்வாறு தேவக்கூட்டத்தினரெல்லாம் விற்பிடித்த அர்ஜுனனையே அடிக்கடிபார்த்துக்கொண்டு எல்லாத்திசைகளிலும் ஓடினர். யுத்தத்தில் அநதத் தேவக்கூட்டங்கள் ஓடினதைக்கண்டு மஹாபராக்ரமசாலியான இரதிரன் கோபித்து அர்ஜுனன்மேல் பாணங்களைப்பொழிந்தான். அர்ஜுனன் மனிதனாயிருந்தும் தேவர்க்குபிதியான இரதிரனை அடித்தான். பிறகு அந்தத்தேவேரதிரன் கல்மழைப்பொழிந்தான். அர்ஜுனன் மிகக்கோபித்து அநதக் கல்மழையைப் பாணங்களினால்தடுத்தான். தேவேரதிரனும் ஸவ்யஸாசியின்சிறந்த பராக்ரமத்தையறியக்கருகி அநதக்கலமழையை மிகவும் அதிகப்படுத்தினான். அர்ஜுனனும் இரதிரன்மகிழும்படி மஹாவேகமுள்ள அநதக்கலமழையைத் தன்பாணங்களினால் அழித்தான். இரதிரன் அர்ஜுனனைக்கொல்வதற்காக அங்கதமென்னுமமலையை மரங்களுடன் இருகரங்களாலும்பெயர்த்து அர்ஜுனன்மீது எறிந்தான். உடனே அர்ஜுனன் வேகமுள்ளவையும் ஜ்வலிப்பவையும் குறிதபலாதவையுமான பாணங்களினால் அநதச்சிறந்தமலையை ஆயிரம் பொடியாக அடித்தான். * யுத்தத்திற்சிறந்தவனாகிய அர்ஜுனன் இரதிரனையும் பாணங்களால் அடித்தான். * மஹாராஜாவே! அதன்பிறகு இரதிரன் பராக்ரமமுமபலமுமுள்ளவீரனாகிய அநத அர்ஜுனனை ஜபிக்கமுடியாதவெனென்று அறிந்து தன்பிள்ளையின்பராக்ரமத்தினால் மிகுந்தஸந்தோஷத்தையடைந்தான். ராஜாவே! அப்பொழுது அந்தயுத்தத்தில் அர்ஜுனனை ஜபிப்பதற்குத் திறமையுள்ளவன்ப்ராஸித்தமாகத்தேவலோகத்தில் யாருமில்லை. பூமமதேவருமசக்தரல்லர். சிறந்தபராக்ரமமுள்ள அர்ஜுனன் அப்போது யக்ஷர்களை

யும் ராக்ஷஸர்களையும் நாகர்களையும் பாணங்களினால் அடித்து ஜ்வலிக்
கின்ற அக்னியில் இடைவிடாமல்தள்ளினான். அப்போது தேவேந்
திரானும் தேவக்கூட்டங்களும் ஆகாயத்தில்தடுக்கப்பட்டதைக்கண்டு,
யாரும் அர்ஜுனனைத்தடுக்கமுடியாமற்போயினர். முற்காலத்தில்
கர்நுடன் அமிர்தத்துக்காகத் தேவர்களை எப்படிஜயித்தானோ அப்
படியே அர்ஜுனனும் தேவர்களைஜயித்து அக்னியைத்திருப்திசெய்
வித்தான். பாரதரே! அர்ஜுனன் அவ்வாறு தன்பராக்ரமத்தினால்
அக்னியைத்திருப்திசெய்வித்துத் தேரையும் கொடியையும் குதிரை
களையும் திவ்யாஸ்த்ரங்களையும் காண்டவமென்னும் சிறந்தவிலையும்கூட
அம்பறத்தாணிகளையும் கீர்த்தியையும்அடைந்தான். அரசர்க்காசரே!
பாதச்ரேஷ்டரே! மறுபடியும்கேளும். அர்ஜுனன் வடதிசைக்குச்
சென்று நகரங்களும் பர்வதங்களும்மடங்கிய ¹ஒன்பதுவாஷங்களையும்
ஜயித்து ஜம்புத்தீவுமுழுமையையும் தன்வசப்படுத்திக்கொண்டு தன்
பலத்தினால் அரசர்களனைவரையும்ஜயித்துக் கப்பம்கட்டுவித்து ரத்
னங்களெல்லாவற்றையும் எடுத்துக்கொண்டு திரும்பி நகரத்துக்குச்
சென்று மூத்தவனும் மஹாத்மாவும் தர்மராஜாவமான யுதிஷ்டிர
னுக்கு ராஜஸூயமஹாயாகத்தைச்செய்வித்தான். அந்த அர்ஜுனன்
இன்னும்அனேகம்பிரஸித்தமானகாரியங்களையும்முன்னேசெய்தான்.
இந்த மூன்றுலோகங்களிலும் பராக்ரமத்தில் அர்ஜுனனுக்கொப்
பானவன் யாரும்இல்லை. தேவர்களும் அஸுரர்களும் யக்ஷர்களும்
பிசாசர்களும் நாகர்களும் ராக்ஷஸர்களும் மஹாரார்களாகியபிஷ்மர்
துரோணர்முதலிய கௌரவர்களெல்லாரும் உலகத்திலீரர்களும்வில்
லாளிகளுமாகிய எல்லாஅரசர்களும் யுத்தத்தில் அர்ஜுனனுடன்
எதிர்புத்தம் செய்யமாட்டார்கள். கௌரவரே! நான்எப்போதும்
என்மனத்திலிருக்கும் அர்ஜுனனையே பார்த்துக்கொண்டும் சிந்தித்
துக்கொண்டும் அவன்பயத்தினால் நடுங்கிக் கொண்டிருக்கிறேன்.
பிதாவே! நான், பாணத்தையும் காண்டவத்தையும்தரித்து, பாசா
யுத்ததைக் கையிற்பிடித்தயமனைப்போலிருக்கும் அர்ஜுனனை எப்
போதும்லீட்டுக்குவிட்டு பார்த்துக்கிறேன்; பாரதரே! பயத்தினால் அனேக
மாயிரம் அர்ஜுனர்களைப்பார்க்கிறேன். இந்தநகரமனைத்தும் அர்
ஜுனர்களாயிருப்பதாக எனக்குத்தெரிகிறது. பாரதரே! பிதாவே!
யாரும்இல்லாதஇடத்திலும் அர்ஜுனனைத்தான் பார்க்கிறேன். கன
வில் அர்ஜுனனைக்கண்டு² புத்தமியங்கித் தடுமாறுகிறேன். அர்ஜு
னனையே மனத்தில்தவத்துக்கொண்டிருக்கும் எனக்கு அச்வம்அக்ஷ

ரம் அம்புஜம்முதலிய அகீர்த்தைமுதலாகவுடையபெயர்களே பயத்
தையுண்டுபண்ணுகின்றன. தந்நதையே! அர்ஜுனனைத்தவிர மற்ற
வீரர்களிடத்தில் எனக்குப்பயமில்லை. யுத்தத்தில் அர்ஜுனன் பிரஹ்
லாதனையும் பவியையுங்கூடவென்றுவிடுவன். மஹாராஜாவே! பிதா
வே! அதனால் அவனோடுயுத்தஞ்செய்வது நமக்குத்தகாது. எனக்கு
அவனுடைய பராக்ரமம்தெரியும். நான் எப்போதும் துக்கப்படுகி
றேன், முன்காலத்தில் தண்டகாவனத்தில் மாரீசனுக்கு, மஹாவீர
ரானராமரிடத்தில் எப்படிப்பயமிருந்ததோ அப்படியே எனக்கு அர்
ஜுனனிடத்தில்பயமிருக்கிறது” என்றுசொன்னான்

திருதராஷ்டிரன், “யாராலும் அணுகமுடியாத மஹாபராக்
ரமம் அர்ஜுனனிடத்திலிருப்பது எனக்குத்தெரியும். அந்தவீர
னான அர்ஜுனனுக்கு வெறுக்கத்தக்கவாகிய சூதாட்டத்தையும் அஸ்
த்ரயுத்தத்தையும் தீயசொற்சொல்வதையும் நீ எவ்வகையிலும்செய்
யாதே. அவர்களிடத்தில் இவற்றைச்செய்தால் அர்ஜுனனுக்கும்
உங்களுக்கும் சண்டையுண்டாகும். மகனே! ஆதலால் நீ எப்போ
தும் அர்ஜுனனோடு ஸ்நேஹமாயிரு. பாரதனே! பூமியில் எந்தமனி
தனாவது அர்ஜுனனுடன்ஸ்நேஹமாயிருப்பானாயின் அவனுக்கு
மூவுலகங்களிலும் யாதொருபயமுமில்லை. குழந்தாய்! ஆதலால்,
நீ எப்போதும் அர்ஜுனனுடன்சினேகமாயிரு” என்றுசொன்னான்.
துரியோதனன், “கௌரவரே! சூதாட்டத்தில் தர்மராஜனுக்குக்
கபடமாகத் தோல்வியுண்டாக்கப்பட்டது. பிதாவே! அதனாலே
தான் நமக்குஜயம். வேறுஉபாயத்தினால் நமக்கு ஜயம்வராது” என்
றுசொன்னான். திருதராஷ்டிரன், “குழந்தாய்! பாரதனே! பாண்
டவர்களைப்பற்றித் தந்திரஞ்செய்யலாகாது. முன்னமே பாண்டவர்
களுக்குவிரோதமாக அனேகஉபாயங்கள் உன்னால்செய்யப்பட்டன.
குந்திபுத்ரர்கள் அந்தஉபாயங்களைல்லாவற்றையும் தாண்டிவிட்டார்க
ளன்றோ? குழந்தாய்! ஆதலால், நமதுகுலத்தோரும் பிரஜைகளும்
உயிர்வாழ்ந்திருக்கும்படி நன்மையைசெய்யும்விருப்பம் உனக்கிருக்
குமாயின் நீ உன்சினேகிதரோடும் உறவினரோடும் ஸ்நேஹாதாரோடும்
கூட அர்ஜுனனிடம் எப்போதும் ஸ்நேஹமாயிரு” என்று சொன்
னான். ராஜாவானதுரியோதனன், திருதராஷ்டிரன் சொன்னதைக்
கேட்டுச் சிறிதுநேரம்ஆலோசித்து விசியிலை ஏவப்பட்டுப் பேச
லானான்.

“புருஷச்ரேஷ்டரே! பாண்டவர்கள் வனம்போவதைப்பந்தய
மாகவைத்து மறுபடியும்ஆடுவோம், உமக்கு நன்மையுண்டாகும்,

இப்படித்தான் நாம் அவர்களைவசப்படுத்தமுடியும். சூதாட்டத்தில் தோற்றவர்கள் அவராயினும் நாமாயினும் தோலுடுத்துப் பன்னிரண்டு வருஷகாலம் மஹாவனத்தில் இருக்கவேண்டும். பதின்மூன்றாவது வருஷம் சுற்றத்தாருக்குத் தெரியாமல் இருக்கவேண்டும். தெரிந்தால் திரும்பவும் பன்னிரண்டு வருஷகாலம் வனத்தில்வலிக்கவேண்டும். நாமாவது வலிப்போம். அவர்களாவதுவலிக்கட்டும். அந்த நிச்சயத்தோடு சூது நடக்கட்டும். பாண்டவர்கள் மறுபடியும் காய்களையுருட்டி இந்தச் சூதையாட்டும். பரதச் சேஷ்டரான ராஜாவே! இதுதான் நமக்கு முதன்மையான காரியம். இந்தச் சூது காங்கள் அனுகூலமாக வருவதென்னும் விதத்தையறிந்தவன். நாம் மிகுதியான தனங்களினால் எதிரிகள் அணுகமுடியாத பெருஞ்சேனையையும் மித்திரர்களையும் மிகுதித்து வசப்படுத்தி ராஜ்யத்திலேவெருன்றிவிடுவோம். ராஜாவே! அவர்கள் பதின்மூன்றாவது வருஷத்தின்விரதத்தைத்தாண்டுவாராயின் அவர்களை நாம் ஜயித்துவிடலாம். வீரரே! நீர் இதை அங்கீகரிக்கவேண்டும்” என்றான். திருதராஷ்டிரன், “வழியில் நெடுந்தூரம்போயிருந்தபோதிலும் அந்தப் பாண்டவர்களை உன் இஷ்டப்படி சீக்கிரம்திரும்பிவரச்செய். பாண்டவர்கள் வந்து மறுபடியும் இந்தச் சூதாட்டத்தை நடத்தட்டும்” என்று சொன்னான். அப்போது துரோணா, ஸோமதத்தன், பாஹ்லீகன், கிருபர், விதுரர், அசுவத்தாமா, வைசயபுத்ரனும் வீரனுமாகிய யுத்தஸு, பூரிசுவஸ், பீஷ்மர், மஹாரதனைவிகர்ணன் இவர்களெல்லாரும், ‘சூதுவேண்டாம்; ஸமாதானமிருக்கட்டும்’ என்று கூறினர். ராஜகூடரியந்தெரிந்த ரணப்பாவனையும் இஷ்டப்படாமலிருக்கையில் பிள்ளையினிடம் அன்புள்ள திருதராஷ்டிரன் பாண்டவர்களை அழைக்கச் செய்தான். ஜனமேஜயமஹாராஜாவே! அப்போது தர்மந்தவறுதவளான கார்த்தாரிபிள்ளைகளிடத்திலுள்ள அன்பினால் துயரப்பட்டுக்கொண்டு ராஜாவான திருதராஷ்டிரனைப்பார்த்துச் சொல்லத்தொடங்கினான்.

“மஹாபுத்திசாலியர்னவிறார், துரியோதனன் பிறந்தபோதே ‘குலத்தைக்கெடுப்பவனாகிய இவனைப்பரலோகத்துக்கு அனுப்புவது நலம்’ என்று சொன்னார். பாரதரே! இவன்பிறந்தவுடன் நரிபோலஊழியிட்டான்ன்றோ? கௌரவர்களே! இந்தக்குலத்திற்கு இவன்தான் முடிவு என்பதை அறிபுங்கள். பிரபுவே! பாரதரே! நீர் உம்முடைய பிழையினால் அகாதமர்னஜலத்தில் முழுகிப்போகாதீர். விவேகமில்லாத சிறுபிள்ளைகளுடையுத்தியை ஏற்றுக்கொள்ளாதீர். கொடியதாகிய வம்சசூழத்திற்கு நீர்காரணமாகவேண்டாம். பரதச் சேஷ்டரே!

கட்டின அணைகைய எவன் உடைப்பன்? அவிர்த்நெருப்பை எவன் ஊதுவன்? அடங்கிப் பிருக்கின்ற குந்திபுத்ரர்களை எவன்கோபமுட்டுவான்? எப்போதும் உம்மைமறவாமலிருக்கும் தர்மராஜாவுக்கு நீர் னும் மறுபடியும் நினைவுமுட்டுவேன். புத்திகெட்டவனுக்கு நன்மையையும் தீமையையும் பற்றிச் சாஸ்திரம கற்பிக்காது. ராஜாவே! பெரியவன் எவ்வகையிலும் சிறுவர்புத்தியையெடுத்துக் கொள்ளலாகாது. உமது புத்ரர்களாகிய பாண்டவர்கள் உம்மையே நீர் தராகப்பெற்றிருக்கக் கடவர். அவர்கள் வேறுபடுத்தப்பட்டு உம்மை விட்டுவிடலாகாது. ஆதலால், குலத்தைக்கெடுக்கும் இந்தத் துரியோதனனை என்சொற்படி விட்டுவிடலாம். ராஜாவே! பிள்ளையினிடத்திலுள்ள அன்பினால் நீர் அவ்வாறு செய்யாமற்போனீர். அதன்பயன்தான் குலமழிவதற்குக்காரணமாகவருகிறதென்றி அறியும். அடக்கமும் தர்மமும் நீதியுமுள்ளதாகிய உமதுபுத்தியே உமக்கு இருக்கட்டும். தவறாதீர். கொடுமைகலந்த ஐசுவரியமானது அழிந்துவிடும். நயத்தினால் விருத்தியடைந்த ஐசுவரியமானது புத்ரபொதரர் முதலான ஸந்ததிக் கெல்லாம் செல்லும்” என்றான். அப்போது திருதராஷ்டிரமஹாராஜன் தர்மந்தெரிந்தவனான காரதாரியைப்பார்த்து, “குலத்துக்கு நாசம்வந்தாலும் வரட்டும்; என்னுட்கு முடியாது. இவர்கள் எப்படி நினைக்கிறார்களோ அப்படியே நடக்கட்டும். பாண்டவர்கள் திரும்பிவரட்டும். என்பிள்ளைகள் பாண்டவர்களுடன் திரும்பவும் சூதாடட்டும்” என்று சொன்னான்.

தொண்ணாற்றேட்டாவது அத்தியாயம்.

அனுத்யுதபர்வம் (தோடீர்சி.)

— — — — —

(யுதிஷ்டிரர் நடுவழியிலிருந்து திரும்பிவந்தி தீரும்பவும் சூதாடினது.)

பிறகு புத்திமானான திருதராஷ்டிரமஹாராஜாவின் ஆஜ்ஞையினால் பிராதிகாமியானவன் வெகுதூரமசென்றிருந்த குந்திபுத்ரரான யுதிஷ்டிரரைப் பார்த்து, “தர்மராஜாவே! ஸ்பையில் காய்களைவைத்துச் சொக்கட்டான்வஸ்திரம் விநிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பாண்டவரே! உமதுபிதாவாகிய திருதராஷ்டிரமஹாராஜா உமனை வந்து ஆடச் சொல்லுகிறார்” என்று சொன்னான். யுதிஷ்டிரர், “பிராணிகள் நன்மையையும் தீமையையும் விதியின்கட்டளைப்படி அடைகின்றன. அவ்விரண்டும் விட்டுப்போவதில்லை. மறுபடியும் ஆடவேண்டுமா? சொக்

கட்டான் ஆடுவதற்காக அழைப்பது கெடுத்தலுக்குக்காரணமென்று தெரிந்திருந்தாலும் கிழவருடைய கட்டளையினால் அதை நான் விட முடியவில்லை. பொன்மயமான மிருகம் இருப்பதில்லை. ஆகிலும், ராமர் பொன்மானின் மேலாசைப்பட்டார். கஷ்டம் நெருங்கின காலங்களில் புத்திகளும் மிகவும் மாறிப்போகின்றன” என்று சொல்லிக்கொண்டே தம்ஸுடைய ஹாதார்களுடன் திரும்பினார். சகுனியின் மோசத்தையறிந்திருந்தும் அவர் மறுபடியும் சூதாடப்போனார். மஹாரதர்களும் பரதச்ரேஷ்டர்களுமான் அந்தப்பாண்டவர்கள் மறுபடியும் ஸபை நுட்பிரவேசித்து வேண்டின்வர்களின் உள்ளங்களைத் துயரப்படுத்தினர். பாண்டவர்கள் விதியினால் பிடிக்கப்பட்டு எல்லா ஜனங்களும் அழிவதற்காக மறுமுறையும் சூதாடுவதில் தம் தந்தகுதிப்படி உட்கார்ந்தனர். அப்போது சகுனி, “ஓ! பரதச்ரேஷ்டனுடைய திஷ்டிரா! கிழவர் தனத்தை உங்களுக்குக் கொடுத்துவிட்டது புகழத்தக்கது தான். ஆனால், பெருநிலைபெற்ற பந்தயமொன்றை மட்டும் கேள். நாங்கள் உங்களால் சூதாடியிடுக்கப்பட்டாலும் புள்ளிமான் தோலையுடுத்துப் பன்னிரண்டுவருஷம் மஹாவனத்திலிருப்போம்; பதின்மூன்றாவருஷம் உறவினரால் அறியப்படாமல் இருப்போம்; அறியப்பட்டால் மறுபடியும் பன்னிரண்டுவருஷகாலம் வனத்திலவளிப்போம். நீங்கள் எங்களால் ஜயிக்கப்பட்டாலும் கிருஷ்ணையுடன்கூடத் தோலையுடுத்துப் பன்னிரண்டுவருஷம் வனத்திலவளியுங்கள்; பதின்மூன்றாவருஷம் உறவினரால் அறியப்படாமல் வளியுங்கள்; அறியப்பட்டால் திரும்பவும் பன்னிரண்டுவருஷம் வனத்திலிருங்கள்; பதின்மூன்றாவருஷம் சரியாக நிறைவேறினால் நீங்களானாலும் “நாங்களானாலும் மறுபடியும் வழக்கம்போலத் தங்கள் தங்கள் ராஜ்யத்தைப் பெறலாம். பாரதா! யுதிஷ்டிரா! இந்த நிச்சயம் செய்துகொண்டு எம்முடன் மறுதடவையும் காய்களையுருட்டிச் சூதாடவா” என்று சொன்னான். உடனே ஸபையிலுள்ளவர்களனைவரும் மனத்திலிருந்த முற்று ஸபைநடுவில் கைகளை கிரைவாகத்தூக்கி, “ஆ! ஆ! சீ! இந்தப்பெரும்பயத்தைச் சுற்றத்தவர் தர்மராஜாவுக்குத் தெரிவிக்கவில்லையே! இந்தப் பரதச்ரேஷ்டன் தன் புத்தியினால் அறிவனோ அறியானோ” என்று கூறினர். ஜனங்களின் மிகுதியான சொற்களைக்கேட்டும் தர்மராஜர், வெட்கத்தினாலும் தர்மத்திற்காகவும் மறுமுறையும் சூதாடப்போனார். மஹாபுத்திரசாலியான தர்மராஜர் தெரிந்திருந்தும் கௌரவர்களுக்கு நாசங்கிட்டியிருந்தாலும் இருக்கலாமென்று நினைத்துத் திரும்பவும் சூதாடினார். அவர், “சகுனியே! தன் தர்மத்தைக்

காப்பாற்றுகிற என்ஃபோன்ற அரசன் அழைக்கப்பட்டபிறகு திரும்பிப் போவதெப்படி? ஆதலால், உன்னுடன்கூதாடுகிறேன்” என்று சொன்னார். அதற்குச்சகுனி, “பாண்டவர்களே! ரிஷபங்களும் குதிரைகளும் பசுக்களும் செம்மறியாடுகளும் வெள்ளாடுகளும் யானைகளும் பொக்கிஷமும் பொன்னும் தாஸிகளும் தாஸர்களும் அளவற்றனவாக நிரம்பியிருக்கின்றன. அவற்றையெல்லாம்விட்டுக் காட்டில்வழிபடதுஒன்றே நமக்குப்பந்தயம்.” நீங்களாயினும் நாங்களாயினும் ஜயிக்கப்பட்டால் வனத்தையடைந்து வளிக்கவேண்டும், பதின்மூன்றாவதுவருஷம் உறவினரால் அறியப்படாமலிருக்கவேண்டும். புருஷச்ரேஷ்டர்களே! தர்மராஜாவே! இந்தஒரேபந்தயத்தை நிச்சயஞ்செய்துகொண்டு ஆடுவோம்” என்றுசொன்னான். ஜனமே ஜயராஜாவே! தர்மராஜாவான யுதிஷ்டிரர், விதியின்பலத்தினால் இவ்வாறு தூண்டப்பட்டு, பிஷ்மர், துரோணர், புத்திமாராண விதூர், யுயுத்ஸு, கிருபர், ஸஞ்சயன், கார்தாரி, குருதி, பீமார்ஜுனர்கள், நகுலஸஹதேவர்கள், வீரனான விகர்ணன், திரௌபதி, அசுவத்தாமா, ஸோமதத்தன், புத்திசாலியானபாஹ்லீகன் ஆகிய இவர்களால் அடிக் கடிதமிக்கப்பட்டும் நிறுத்தவில்லை. இவ்வாறு மேற்சொன்னவர்கள் நன்மையைக்கருதித்ததித்தும் தேவகாரியமாகிய பூபாரம்தொலைவது நிறைவேறுவதற்காகச் சிறிதுநேரம்¹ கலியையடைந்தார். ராஜாவே! கலியினால் பிரவேசிக்கப்பட்டவராய் ‘அப்படியேயாகட்டும்’ என்று சகுனிக்குமறுமொழிகூறி வனவாசத்தையொப்புக்கொண்டு ஆடினார். தர்மராஜர் அந்தப்பந்தயத்தை யொப்புக்கொண்டார். ஸுபலபுத்திரனான சகுனி ஈயக்கோயெடுத்தான்; ‘ஜயித்தாயிற்று’ என்றே யுதிஷ்டிரருக்குச் சொன்னான்.

தொண்ணூற்றொன்பதாவது அத்தியாயம்.

அனுத்யுதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பாண்டவர்கள் மறுமுறையும் துதில்தோற்று வனத்தீர்த்துப் புறப்படும் போது கௌரவர்களை வதஞ்செய்வதாகப் பிரதிஜ্ঞைசெய்தது.)

தோல்வியடைந்த பாண்டவர்கள் உடனே வனவாஸதிகைச்செய்துகொண்டு வரிசைப்படி தோல்உத்தரியங்களை¹யெடுத்துக்கொண்டனர். பகைவர்களை யுடக்குகிறவர்களான பாண்டவர்கள் ராஜ்யம்

அபகரிக்கப்பட்டுத் தோல்களைப் பேர்த்துக்கொண்டு வனவாஸத்திற்
காகப் புறப்பட்டதைக்கண்டு துச்சாஸனன் பேசலானான் :— “மஹா
த்மாவாகிய துரியோதனமஹாராஜாவின் ஆஜ்ஞாசக்கரம் சுழலத்
தொடங்கிற்று. பாண்டவர்கள் தோற்றுப் பெரிய ஆபத்தையடைந்
தனர். ¹இப்போதுதான் தேவர்கள் ²இடமில்லாத ஸமவழிகளில்
செல்லுகின்றனர். ஏனெனில், குணங்களில்சிறந்தவர்களும் வயதில்
பெரியோருமாகியநாம் அயலாநைவிடச் சிறப்புற்றிருக்கிறோம். பாண்
டவர்கள் நீழேழிகாலம் முடிவில்லாத நகரத்தில் தள்ளப்பட்டனர்.
அநேகவருஷகாலம் ஸுகமுமகெட்டு ராஜ்யத்தையுமிழந்துபோயி
னர். எவர்கள் தனத்தினுல்தங்கொண்டு திருதராஷ்டிரபுத்திரர்களை
விட்டனரோ அநதப்பாண்டவர்கள் தோற்றுப் பொருளிழந்து காட்
டுக்குச்செல்லப்போகின்றனர். இவர்களுடைய விசித்திரமானகவசங்
களையும் பிரகாசிக்கின்றடியர்ந்தவஸ்திரங்களையும் மனிதர்கள் களையக்
கடவர். சகுனியினுடையபந்தயத்தை ஒப்புக்கொண்டபடி எல்லோ
ரும் புள்ளிமான்தோல்களை உடுத்தாவிக்கப்பட்டும், உலகங்களில்
தங்க்கோப்போன்ற மனிதர்களில்லையென்று மனத்தில் எப்போதும்
நினைத்துக்கொண்டிருந்த இந்தப்பாண்டவர்கள், இப்போது விபிரீத
த்தையடைந்து எள்ளுப்பதர்கள்போல் பயன்படாதவர்களாகித் தங்
களைச் சரியாகத்தெரிந்துகொள்வர். இப்படிப்பட்ட அகங்காரமுள்ள
மிக்கபலசாலிகளான பாண்டவர்கள இந்தப்புள்ளிமான்தோலாடை
யுடுத்தது யஜ்ஞதீசைச்செய்துகொள்ளாதவன் தோலுடுப்பதுபோ
லிருக்கிறது; பாருங்கள். சிறந்தஅறிவுள்ளவனும் ஸோமகவம்சத்
தவனுமாகிய துருபதன், தன்பெண்ணைபாஞ்சாலியைப் பாண்டவர்
களுக்குக்கொடுத்ததனால் இவ்வுலகத்தில் ஒருபாக்யமும் பெறாதவ
னானான். ஆண்மையற்றபாண்டவர்கள் திரௌபதிக்குக்கணவர்கள்.
திரௌபதியே! அற்பமான்உடைகளையுடுத்து மேலேதோல்போர்த்
துச் செல்வமில்லாமலும் ராஜ்யமில்லாமலும் காட்டிலிருக்கும் கண
வர்களைக்கண்டு நீ என்னஸந்தோஷத்தையடையப்போகிறாய்? எங்க
ளுள் யாரை நீவிருமடிகிறாயோ அநதமற்றொருகணவனை வரித்துக்
கொள். பொறுமையும் இந்திரியநிக்ரஹமுமுள்ளவர்களும் சிறந்த
ஔவரியமுள்ளவர்களுமாகிய இந்தக்கௌரவர்களனைவரும் கூடியிரு

¹ தங்களுக்கு ஏகராஜ்யம் வந்ததுதான் ஸரியான தெய்விகம் என்பது.
கருத்து.

² அங்கேவந்திருந்த ஜ்ணங்களின் நெருக்கத்தினால் இடமில்லாதவழி என்
பது பழைய உரை.

க்கின்றனர். இவாகளில் ஒருவனைக் கணவனாக வரித்துக்கொள். இந்தக்காலவித்தியாஸம் உனக்குவராது. எள்ளின்பதரும் தோலால் செய்தமிருகமும் நெற்பதருமப்படியோ. அப்படியே பாண்டவர்களையவரும் பயன்றவர்கள். நிலைமைதவறினபாண்டவர்க்கையனுசரித்து உனக்கென்னஆவது? பதரானஎள்ளை ஆட்டுவது வீண்கிரம்ந்தானே?” என்றான். கொடியவனாகிய அந்தத்துச்சாஸனன் பாண்டவர்களைப்பார்த்து இவ்வகையான கடுஞ்சொற்களைச்சொன்னான்.

பீமஸேனன் அதைக்கேட்டு மிகவுமபொருதவனாகி அவனைப் பயமுறுத்திக் கோபத்துடன் விரைவாக அவனிடைமசென்று இமயமலையிலுள்ள ஸிம்மம் நரியைவளைப்பதுபோல அவனை வளைத்துக்கொண்டு, “கொடியவனே! பாபிகள்பேசுவதுமபயன்படாததுமானபேச்சைப்பேசுகிறாய். சகுனியின்வித்தையாலன்றோ நீ அரசர்கள்நடுவில் தற்புகழ்ச்சிசெய்கிறாய்? இப்போது சொல்லம்புகளினால் எங்கள்உள்ளங்களை எப்படி நீமிகவுமகுத்துகிறாயோ அப்படியே யுத்தத்தில்உன் ஹ்ருதயத்தைப்பிளந்து உனக்கு இதனைநினைவுமூட்டுவேன். இன்னும எவர்கள் கோபத்துக்கும் பொருளாசைக்குமவசப்பட்டு உன்னுடனேசேர்ந்து உன்னைக்காப்பாற்றுகின்றனரோ அவர்களையும் அவர்களைச்சேர்ந்தவர்களையும் யமலோகத்துக்கனுப்புவேன்” என்றுசொன்னான். தர்மமார்க்கத்தில்கட்டுப்பாடுத தோலாடையுடுத்த பீமஸேனன் இவ்வாறுபேசும்போது துசசாஸனன் வெட்கமின்றி, “மாதே! மாதே!” என்று அவனையழைத்துக் கௌரவர்களின் நடுவில்கூத்தாடினான். பீமஸேனன், “துசசாஸனா! கொடியவனே! கொடுஞ்சொற் சொல்லத்தான் உன்னுல்முடியும். ஏமாற்றிப் பொருளையடைந்தபிறகு தன்னைப்புகழ்ந்துகொள்வது எவனுக்குத்தகும்? குந்திபுத்ரனை விருகோதரன், யுத்தத்தில் உன்மாற்பைப்பிளந்து உதிரத்தைக்குடியாவிட்டால் புண்ணியவான்கள்செல்லுமா உலகங்களுக்குச் செல்லமாட்டான்.” வெகுசீக்கிரத்தில் யுத்தத்தில் எல்லாவிலாளிகளும் பார்த்திருக்கையில் திருதராஷ்டிரன்பிள்ளைகளைக்கொன்றபிறகு ஓய்வேன். இதைஉனக்கு உண்மையாகச்சொல்லுகிறேன்” என்றான். ராஜாவும் புத்தியில்லாதவனுமாகிய துரியோதனன் பாண்டவர்கள் ஸபையினின்று வெளியேபோகும்போது ஸிம்மம்போல உல்லாஸமாகநடக்கும்பீமஸேனனுடையநடையை உற்சாகத்துடன் தன்னடையினால் நடந்துகாட்டினான். விருகோதரன் பாதின்தேகத்தைத்திருப்பி அவனைப்பார்த்து, “பூடா! இவ்வளவோடு முடிவானதொன்றுமில்லை.

வெகு சீக்கிரத்தில் உன்சுற்றத்தாருடன் நீகொல்லப்படும்போது இதனை உனக்கு ஞாபகப்படுத்தி மறுமொழிகூறுவேன்” என்று சொன்னான். பலமும் மான்முழுள்ள பீமஸேனன், இவ்வாறு தன்னைச் செய்த அவமானத்தைப்பார்த்துக் கோபத்தையடக்கிக்கொண்டு வெளியிற் போவதற்காகத் தர்மராஜாவைப் பின்செல்லும்போது குருவம்சத்தவரின்ஸபையில் பின்வருமாறு சொல்லலானான்.

“நான் துரியோதனனைக்கொல்வேன்; தனஞ்சயன்கர்ணனைக் கொல்வன்; சூதாடத்தெரிந்தசகுனியை ஸஹதேவன்கொல்வன்; இந்தச்சபைநடுவில் மறுபடியும் ஒருபெருஞ்சொல்லைச்சொல்வேன். நமக்குயுத்தம்நேரிடும்போது தேவர்கள் அதைநிறைவேற்றச்செய்வார். அதாவது, இந்தப்பாவிமான துரியோதனனை யுத்தத்தில் கதையினால் கொல்லப்போகிறேன். உடனே தரையில்விழுந்திருக்கும் இவன் தலையைக் காலால்மிதிப்பேன். பேச்சில்லாநும் கொடியவனும் துராத்மாவாகிய இந்தத்துசசாஸனனுடைய ரகத்ததைச் சிங்கம் போலக்குடிப்பேன்” என்றான். அர்ஜுனன், “பீமஸேனா! நீபகைக் கத்தக்கவர்கள் இங்கிலையே! வீட்டில்ஸுகமாகவளர்ந்து கர்வமுள்ளவர்கள் பெரும்பயத்தையறியார். பீமா! சிறந்தவர்களின் கருத்து இவ்வாறு சொல்லினால்அறியப்படுவதில்லையே. இதற்குப் பதினான்காவதுவருஷத்தில் எதுநேரிடுமோ அதனையாவரும் பார்ப்பார்” என்றுசொன்னான். பீமஸேனன், “துரியோதனன், கர்ணன், துராத்மாவானசகுனி, துசசாஸனன் இந்நால்வருடைய ரகத்ததையும் பூமிகுடிக்கப்போகிறது” என்றுசொன்னான். அர்ஜுனன், “பீமஸேனா! அஸுரபைபபடுகிறவனும் வேட்கைகார்ப்பவனும் மிகப்பேசுகிறவனும் தன்னைப்புகழுக்கிறவனுமாகியகர்ணனை உன்சொற்படி நான் யுத்தத்தில்கொல்வேன். பீமஸேனன்ஸந்தோஷப்படுவதற்காக அர்ஜுனன், பிரதிஜ்ஞைசெய்கிறான். கர்ணனையும் கர்ணனைச் சேர்ந்தவர்களையும் யுத்தத்தில் பாணங்களினால்கொல்வேன். மற்றுமுள்ள எந்தஅரசர்கள் புத்திமயங்கி எனக்கெதிர்புத்தம்செய்வரோ அவர்களானைவரையும் பாணங்களினால் யமலோகத்திற்கு நான் அனுப்புவேன். என்னுடையஸத்யமதவறுமானால் இமயமலை இடம்விட்டுநிலகும். ஸுரபன்ஒளியற்றுப்போவான். சந்திரனை விட்டுக் குளிர்ச்சிபோய்விடும். இதற்குப்பதினான்காவதுவருஷத்தில் துரியோதனன் மரியாதையுடைய ராஜ்யத்தைக்கொடாமற்போவானாயின் நான்சொன்னாவையெல்லாம் ஸத்யமாகும்” என்றுசொன்னான். அர்ஜுனன் இவ்வாறுபேசினவுடன் அழகும் பராக்ரமமுமுள்ள

மாத்ரியின் புதல்வனுனஸஹதேவன் சகுனியின் வதத்தைச்செய்யக் கருதிப் பருத்தகையைதனாக்கிக்கொண்டு கோபத்தினுற்சிவந்தகண்களுடன் பன்னகம்போற்சிறிப் பின்வருமாறுசொல்லலானான்:—“கார்தாரதேசத்தரசர்களின் புகழைக்கெடுத்தழாடா! எவற்றைப்பாச்சிகைகளென்று நீ நினைக்கிறாயோ அவைபாச்சிகைகளல்ல; யுத்தத்தில் நீவேண்டுகிற கூரியஅம்புகளே உன்னையும் உன்பரதுக்களையும் பற்றிப் பிமன்சொன்னபடியே அநதக்காரியத்தை நான்நிறைவேற்றுவேன். நீ செய்யவேண்டியவற்றையெல்லாம் செய்துமுடித்துக்கொள். ஸம்பலபுத்திரனே! நீ கூடித்திரியதர்மப்படி யுத்தத்தில்எ திரிநிபாயாயின் என்பராக்கமத்தினால் உன்னையும் உன்பரதுக்களையும் இங்கேயே கொன்றுவிடுவேன்” என்றான். ஜனமேஜயராஜாவே! ஸஹதேவன்சொல்லுக்கேட்டு மனிதர்களுள் மிக்கஅழகானரகுலனும் சொல்லலானான்:—“துரியோதனனுடைய விருப்பத்தையனுஸரித்த திருதராஷ்டிரபுத்திரர்கள் எவர்கள் திரௌபதியைப்பார்த்துக் கொடுஞ்சொற்களைச்சொன்னார்களோ கெட்டநடையுள்ளவர்களும், காலத்தினால்ஏவப்பட்டவர்களும் மரணம்கிட்டினவர்களும்அகிய அவர்களில் பெரும்பான்மையோர்களை நான் யமலோகத்திற் சேர்ப்பிப்பேன். சகுனியின் அன்புள்ளமகனும் கொடியவனும் மனிதர்களில்இழிவானவனுமாகிய உலுகனென்னும் தூதர்மாவையும் யுத்தத்தில்கொல்வேன். நான் திரௌபதியின்கருததையனுஸரித்துத் தர்மராஜாவின் கட்டளையினால் பூமியில்திருதராஷ்டிரன் பிள்ளைகளில்லாமலிருக்கும்படி வெகுசிக்கிரத்திற்செய்வேன்” என்றான். நீளமானகைகளை யுடையவர்களும் புருஷச்சேஷ்டர்களுமான அந்தப்பாண்டவர்களை வரும் இவ்வாறு அனேகம்பிரதிஜ்ஞைகளைச்செய்து திருதராஷ்டிரனிடம்சென்றனர்.

நூறுவது அத்தியாயம்

அனுத்யுதபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(திருதராஷ்டிரன்முதலானவர்களிடத்திலீடுபெற்றுக் கொண்டு தீர்ப்புத்தீர் புறப்பட்டது.)

யுதிஷ்டிரர், “பரதவம்சத்தவரையும் பிராயமுதிர்ந்த பிதாமகராகியபிஷ்மரையும் ராஜாவானசோமத்தனையும் மஹாராஜாவான பாஹ்லீகளையும் மற்றுமுள்ள அரசர்களையும் துரோணரையும் கிருபரையும் அசுவத்தாமாவையும் விதுரரையும் திருதராஷ்டிரரையும் திருத

ராஷ்டிரபுத்ரர்களெல்லாரையும் மஹாவீரனான ஸோமதத்தன்மகனையும் சிறந்தபுத்திமானானவிகர்ணனையும் புயுத்ஸுவையும் ஸஞ்சயனையும் மற்றுமுள்ளஸபையோரையும் பெரும்பாக்கியத்தையுடைய கார்தாரியையும் எந்தாயாரானகுந்தியையும் விடைகேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். விடைபெற்றுக்கொண்டுசென்று திரும்பிவந்து உங்களெல்லாரையும் காண்பேன்” என்றுசொன்னார். அப்போது அவர்கள் வெட்கத்தினால்குன்றித் தர்மராஜாவைப்பார்த்து ஒன்றும்பேசவில்லை. மனத்திலுமட்டும் சிறந்தபுத்தியுள்ள தர்மராஜாவினுடைய கேஷமத் தைப்பிரார்த்தித்தனர். விதூரர், “ராஜபுத்திரியும் பூஜிக்கத்தக்கவளும் கஷ்டந்தாங்காதவளும் எப்போதும் ஸௌக்கியத்திலேயே பழகினவளும் வயதுசென்றவளுமானகுந்தி காட்டுக்குச்செல்லத்தகாதவள், மேன்மைபொருந்தினகுந்தி இங்கேயே என்வீட்டில் மரியாதைசெய்யப்பட்டுவஸிப்பாள். பாண்டவர்களே! இதனை அறியுங்கள். உங்களெல்லோருக்கும் ஆரோக்கியம்உண்டாகட்டும்” என்றுசொன்னார். (அவரைப்பார்த்து) பாண்டவர்களெல்லாரும், “குற்றமற்றவரே! நீர்எங்களுக்கு எப்படிச்சொல்லுகிறீரோ அப்படியேயாகட்டும். நீர் தந்தையின்ஸஹோதரர்; தந்தைக்கு ஸமமானவர். நாங்கள் உம்மையே, நம்பியிருப்பவர்கள். நீர்தாம் எங்களுக்கு முதன்மையான ஆசார்யர். எல்லாம் நீர்ஆஜ்ஞாபிக்கிறபடிதான். சிறந்த புத்தியுள்ளவரே! இன்னும் நாங்கள்செய்யத்தக்கதுயாதோ அதையும் கட்டளையிடக்கடவீர்” என்று கூறினர். விதூரர், “பரதச்சேஷ்டனானபுதிஷ்டிரா! நான்சொல்லுகிறதைத் தெரிந்துகொள். அதர்மத்தினால் ஜயிக்கப்பட்டஒருவன் தோல்விக்காகத் துன்பப்படுவதில்லை. உனக்குத் தர்மந்தெரியும். அர்ஜுனன் யுத்தத்தில்ஜயிப்பவன். பீமஸேனன் பகைவரைக்கொல்லுகிறவன். நகுலன் பொருளீட்டுகிறவன். ஸஹதேவன் பொருளைக்காப்பாற்றுகிறவன். தெளம்யர் பிரம்மஜ்ஞானிகளிற்சிறந்தவர். திரௌபதி அறம்பொருள்களை யறிந்தவள்; தர்மத்தையனுஷ்டிப்பவள். நீங்கள்னைவரும் ஒருவர்மேலொருவர் அன்புள்ளவர்கள்; புார்ப்பவர்களுக்கும்பிரியமானவர்கள்; எப்போதும் ஸந்தோஷமுள்ளவர்கள். அயலார் உங்களைக்கலைக்கமுடியாது. இவ்வுலகத்தில் உங்களைப்பார்த்து ஆசைப்படாதவர்தான்? பாரதனே! இந்தஉன்மனவறுதி எல்லா கேஷமங்களுக்கும்காரணம். உன்பகைவன் இந்திரனுக்கீர்ப்பானவனாயிருந்தாலும் இந்தக்குணத்திற்கெதிர்திறக்கமாட்டான். முன்னர் இமயமலையில் மேருஸாவர்ணி முனிவராலும் வீரணுவதகரில் வ்யாஸபகவானாலும் பிருகுதுங்க

மென்னும்மலையில் (பரசு) ஸாமராலும் திருஷத்வதியென்னும் நகரத்
தில் பரமசிவனாலும் உபதேசிக்கப்பெற்றிருக்கிறாய். கல்மாஷ்டிகக்
கரையில்வஸித்த பிரகருமஹரிஷிக்கு நீ சிஷ்யனாக இருந்தபோது பிர
ஜைகளை மகிழ்விப்பதைப்பற்றி அவர் உபதேசித்ததையும் கேட்டிருக்
கிறாய். நாரதர் எந்தக்காலமும் உன்னைக்காண்பவா. இந்தத்தென
மியர்தாம் உனக்குப் புரோகிதராயிருக்கிறார். ரிஷிகளால்கொண்டா
டப்பட்ட அந்தஉன்புத்தியை ஆபத்துக்காலத்தில் நீவிடாதே. பாண்டு
புத்ரனே! நீ அறிவினால் இளையின்புத்ரனை புருவனையும் மிஞ்சுகி
கிறாய்; பராக்ரமத்தினால் மற்றாஜாக்களையும் தர்மத்தையனுஷ்டிப்பத
னால் ரிஷிகளையும் ஜயிக்கிறாய். இந்திரனுடையஜயத்திலும் யமனு
டையபொறுமையிலும் சூபேரனுடையதானதிலும் வருணனுடைய
இந்திரியஜயத்திலும் மனமவைத்திருக்கிறாய். தன்னைத்தருகையை
யும் குளிர்ச்சியாயிருப்பதையும் ஜீவனத்திற்குக்காரணமாயிருப்பதை
யும் ஜலத்தினிடமிருந்தும், பொறுமைமைய பூமியினிடமிருந்தும்,
நிரம்பினபிரதாபத்தை ஸுரீயனிடமிருந்தும், தேஹபலத்தை வாபு
வினிடமிருந்தும், தனக்குவேண்டின மற்றசகிதர்புக்களை எல்லாப்
பிரானிகளிடத்திலிருந்தும் பெறுவாயாக. உங்களுக்கு ஆரோக்கிய
மும் சேஷமமும் உண்டாகக்கடவன. திருமபிவந்தஉங்களைப் பார்க்
கக்கடவேன். யுதிஷ்டிரா! ஆபத்துக்குரியதர்மங்களிலும் ராஜ்ய
கஷ்டங்களிலும் மறறளலலாக்காரியங்களிலும் காலநதோறுமசரியாக
நடக்கக்கடவாய். குருபுத்ரனே! பரதனே! விடைபெற்றுக்கொள்
ளுகிறேன். நன்மையைப்பெறுவாயாக. காரியமநிறைவேறி சேஷம
மாகத்திரும்பிவந்த உன்னைப் பார்க்கக்கடவோம். உங்களிடத்தில்
பூர்வஜன்மங்களிற்செய்த பாபத்தையும் கிஞ்சித்தேனும் யாருமறி
யான்” என்றுசொன்னார் ஸத்யத்தில் உற்சாகமுடைய பாண்டுபுத்ர
ரானயுதிஷ்டிரா! விதுரரால் இவ்வாறுசொல்லப்பெற்று ‘அபபடியே’
என்றுசொல்லிப் பிஷ்மரையும் துரோணரையும் நமஸ்கரித்துப் புறப்

நூற்றோராவது அத்தியாயம்.

அனுத்யுதபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(குந்தியினிடம்சொல்லிக்கொண்டு பாண்டவர்கள் வனம்சென்றது.)

ஐனமேஜயராஜாவே! அந்தததர்மராஜர் வனத்திற்குப்புறப்
பட்டபோது துயரமுற்றஜனங்கள் அவரைப்பார்ப்பதற்காக நான்கு

பக்கங்களிலும் உயர்ந்தமானிகைகளிலும் தேவாலயங்களின்மேலும் கோபுரங்களெல்லாவற்றிலும் மரங்களெல்லாவற்றிலும் ஏறினர். அவர்கள் ஸ்கிரீகருடன்ஏறித் துரத்திலிருந்து பார்த்தனர். அந்தக்காலத்தில் அந்தவீதிகள் ஜனங்கள்நிறைந்து நடக்கமுடியாமலிருந்தன. ஜனங்கள், மேற்கண்டவிடங்களிலேறித் துயரத்துடன் தலைகுனிந்து பாண்டவர்களைநோக்கினர். குடையும் வஸ்திரங்களும் ஆபரணங்களும்ல்லாமல் மரவுரியையும் தோலையும்உடுத்துக் கால்நடையாகச் செல்லுகின்ற தர்மபுத்திரரைப்பார்த்து மனதில்மிக்ககஷ்டமுள்ள ஜனங்கள் பலவிதமானசொற்களைச் சொன்னார்கள்.

“எவர் போகும்போது பெருஞ்சதுரங்கதளம் பின்சென்று கொண்டிருந்ததோ அவர்கிருஷ்ணையுடன் தனித்துப்போக, ஸ்வேஹா தர்களான நாலுபாண்டவர்களும் புரோஹிதரானதௌமயருமாத் திரம் பின்செல்லுகின்றனர். மஹாத்மாவானபுதிஷ்டிரர், சகுனி மோசஞ்செய்ததற்காக வில்லெடுத்தபீமார்ச்சுனர்களைத்தடுத்து ராஜ்யத்தையும்விட்டுத் தர்மத்திலேயேநிலைநிற்கார். எவனே இதற்குமுன் ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரிக்கும்தேவர்களும் பார்க்கமுடியாதோ அந்தத்திரௌபதியை இப்போது ராஜமாக்கத்தில் போகும்ஜனங்களும் பார்க்கின்றனர். உயர்ந்தவாஸனைகள் பூசிக்கொள்ளத் தக்கவரும் செஞ்சுந்தனம் அணிந்துகொள்ளுகிறவளுமான திரௌபதியை மழையும் வெப்பமும் குளிர்ச்சியும் சிக்கிததில்நிறமமாறச்செய்யப்போகின்றன. இப்போது குந்திதேவி ஏதோஓர் ஆவேசம்கொண்டிதான் பேசுவாளென்பது நிச்சயம். இந்தக்காலத்தில் அவள் பிள்ளைகளையும் மருமகளையும் பார்க்கமுடியாது. குணமில்லாத பிள்ளையையும் துக்கப்படும்போது பார்ப்பதற்குமுடியாது. யாருடையஒழுக்கத்தினால் இவ்வுலகமனைத்தும் வசப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறதோ அவரைப் பற்றிச் சொல்லவேண்டுமா? ஹிமஸைசெய்யாமையும் தயையும் மனவுறுதியும் ஒழுக்கமும் அடக்கமும் மனஒழிவுமாகிய இவ்வாறுகுணங்களும் புருஷச்ரேஷ்டரானதர்மராஜாவை அலங்கரிக்கின்றன. அதனால், இவருடையகஷ்டத்தினால் பிரஜைகள்மிகத்துயரப்படுகின்றன. கோடைக்காலத்தில் தண்ணீர்வற்றிப்போவதனால் நீரிலுள்ளமீன்முதலியஜந்துக்கள் வருத்தப்படுவதுபோலப் பூமிக்குத்தலைவனாகிய தர்மராஜருடையகஷ்டத்தினால் உலகமெல்லாம் துயரப்படுகிறது. வேரறுத்துவிட்டால் மரம் மலர்களேளும் காய்களோடும் வாடுகிறது; இந்தச்சிறந்தமஹிமையுள்ளதர்மராஜர் மனிதர்களுக்குவோர்; மற்றஜனங்கள் இவருக்குப் பூவுங் கீர்பும் இலையும் கிளைகளுமாயிருக்கின்றனர்.

ஆதலால், நாமும் அங்கே அவர்ஸஹோதரர்கள் போலவே புத்ரர்களோடும் சுற்றத்தாரோடுங்கூடத் தர்மராஜாபோகும்படித்திற்கே செல்வோம். தோட்டங்களையும் நிலங்களையும் விடுகளையும்விட்டு இன்பதூன்பங்களே ஒன்றாக அனுபவித்துக்கொண்டு மிக்கதர்மஷ்டானதர்மராஜரின் செல்வோம். கொடிகள்¹ பெயாக்கப்பட்டும், மேடைகளிலுக்கப்பட்டும், தனங்களும் தானியங்களும் மற்றுமுள்ள முக்கியமான பொருள்களெல்லாம் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டும், தூளிகளால் மூடப்பட்டும், கிருஹதேவதைகளினால் விடப்பட்டும், ஸேனைகளாகலும் பெருஞ்சாளிகளினால் வியாபிக்கப்பட்டும், தண்ணீரும்புகையுமில்லாமலும் விளக்கப்படாமலும், பஸிகள் யாகங்கள் மந்திரஜபங்கள் ஹோமங்களழிந்தும், பாத்திரங்களுடையதும், கெட்டகாலத்தினால்கெடுக்கப்பட்டவைபோன்ற நம்மால்விடப்பட்ட விடுகளைச் சகுனியாளட்டும். பாண்டவர்கள் போகும் வனமே நகரமாகட்டும். நம்மால்விடப்பட்ட நகரம் வனமாகட்டும். * நம்மிடத்தில் பரத² ஸர்ப்பங்கள் புற்றுக்களையும், மான்களும் யானைகளும் ஸிம்மங்களும் பக்ஷிகளும் வனங்களையும் விட்டுவிட்டும். மிருகங்களும் பறவைகளும் நாமில்லாதவிடத்தை யடைந்து நாம் செல்லும் இடத்தை விட்டுவிட்டும். (அவை) புற்களையும் மாம்ஸங்களையும் கனிகளையுமுண்ணுகிற பிராணிகளிருக்கும் இடங்களை விட்டுவிட்டும். நாம் பாண்டவர்களுடன் மிகச்சுகமாக வனத்தில்வழிப்போம்” என்றார்கள்.

இவ்வாறு பலஜனங்களினால் சொல்லப்பட்ட அநேகவிதமான சொற்களைத் தர்மராஜர் செவியுற்றார். அதனால், அவர் மனங்கலங்கவில்லை. பிறகு நாற்புறங்களிலுமுள்ள ஒவ்வொரு வீட்டிலும் பிரம்மக்ஷத்திரியவைசியசூத்திராதிஸ்திரீகள் உப்பரிகைகளிலேறிப் பலகணிகளின் அருகிற் சென்று கதவுகளைத் திறந்து, மரவுரியையும் தோலையும் உடுத்து ஏழைகளாகவிருந்த பாண்டவர்களைக் கண்டனர். இதற்கு முன் ஈராலும் காணப்படாத அநதத்திரௌபதி ராஜஸ்வலையாயிருக்கையில் ஒற்றைவஸ்திரமும் அவிழ்ந்த கூந்தலுமாக அழுதுகொண்டு காலால் நடந்துபோகின்றதைக்கண்டு, அநதஸ்திரீகளனைவரும் மிகவும் முகங்கருகித் துக்கத்தினாலும் சோகத்தினாலும் வருத்தமுற்று மெய்ம்மறந்து பலவிதமாகப் புலம்பி, “ஆ! ஆ! சீ! சீ!” என்று சொல்லிக் கண்களால் நீர்சொரிந்தனர். வனவாஸத்தைக்குறித்து மனத்திலிச்சயஞ்செய்துகொண்ட தர்மபுத்திரர் ஜனங்களின் சொல்லைக்கேட்டுக்கொண்டே ஸஹோதரர்களுடன் புறப்பட்டார். அவர்

¹ 'ஸமுஜ்ஜிதார்' என்று பாடம் இருத்தல் வேண்டும்.

புறப்படும்போது திரௌபதி மிக்கதுயரத்துடன் புகழ்பெற்றகுந்தியிடத்திலும் அங்குள்ள மற்றஸ்திரீகளிடத்திலும் விடைகேட்டுக் கொண்டாள். அப்போது பாண்டவர்களின் அநதப்புரத்தில் மிகப் பெரிய கூச்சல்உண்டாயிற்று. குந்தியும் திரௌபதிபோகிறதைக் கண்டு மிகக்கொதிப்புற்றவளாகித் துயரத்தினால் தழுதழுத்தசொல்லோடு கஷ்டப்பட்டுப்பேசலானாள்.

“குழந்தாய்! இந்தப்பெரிய ஆபத்தையடைந்தும் நீ வ்யஸனப் படத்தகாது. ஸ்திரீதர்மங்கள் உனக்குத்தெரியும். நீ நல்ல ஒழுக்கமும் செய்கையுமுள்ளவள். வெண்மையான புன்னகையுள்ளவளே! உன்கணவர்களைப்பற்றி உனக்கு நான் ஒன்றும்உபதேசிக்கவேண்டாம். நீ கற்புள்ளவள்; குணங்கள்நிரம்பினவள்; (பிறந்ததும்புகுந்ததுமாகிய) இரண்டுகுலங்களும் உனனால் அலங்கரிக்கப்பெற்றன. குற்றமற்றவளே! இந்தக்கௌரவர்கள் அதிருஷ்டமுள்ளவர்கள். அதனாலேதான்* உன்னால் எரிககப்படாமலிருக்கின்றனர். என்னை நினைப்பதனால் எதரியமடைந்து திங்கில்லாமல் வழியிறசெல்வாயாக, அவசியமநேரிடும்விஷயங்களில நல்லபெண்களுக்கு மனவேற்றுமையுண்டாவதில்லை. எல்லாவற்றிலும்பெரிதான தர்மத்தினாலேயே காப்பாற்றப்பட்டுசசிக்கிரத்தில் நன்மையை யடைவாய். என்புதானை ஸஹதேவனை வனத்திலிருக்குமபோது நீ எப்போதும் பார்த்துக் கொள்ளவேண்டும். சிறந்த புத்தியுள்ளஇவன் இந்தத்துயரத்தையடைந்ததனால் சோர்ந்துபோகலாகாது” என்றுசொன்னான். அநதத்திரௌபதி, ‘அப்படியேயாகட்டும்’ என்றுசொல்லிப் பெருகும்கண்ணீரினால் நனைக்கப்பட்டவளாகி ‘ஓற்றைவஸ்திரத்தோடும் விரித்த கூந்தலோடும் வெளிப்பட்டாள். அழுதுகொண்டுபோகின்றதிரௌபதியைத் துக்கத்துடன் குந்தி பின்சென்றாள்; அப்போது ஆபரணங்களும் வஸ்திரங்களும் எடுக்கப்பட்டுப் புள்ளிமான்னதோலால் தேகத்தில்மூடப்பெற்றும வெடகத்தினால்கொஞ்சமதலைகுனிரதும் பகைவர்களால் ஸநதோஷத்துடன்சூழப்பெற்றும் நண்பர்களாலதுயரப்பட்டுப் பெற்றுமிருந்த தன்புத்திரர்களுள்ளாரையும் பார்த்தாள். மிக்கஅன்புள்ளவளான அந்தக்குந்தி அநதநிலைமையிலிருந்த புத்திரர்களுள்ளாரையும்அணுகித் தழுவிக்கொண்டு வ்யஸனத்தினால் பலவாறாக மிகப் புலம்பிப் பின்வருமாறுசொல்லலானாள்:—“நல்லதர்மத்தையும் நடையையுமுடையவர்களும், ஒழுக்கத்தினாலும் மரியாதையினாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டவர்களும் பெருநதன்மையுள்ளவர்களும் உறுதியான

1 இங்கே இரண்டுசொற்கள் விடப்பட்டன.

பக்தியுள்ளவர்களும் எப்போதும் தேவதைகளுக்கு யாகஞ்செய்
வதேகாரியமாபிருப்பவர்களுமான உங்களுக்குத் துயரம்வந்ததே!
இஃது ஏன்னவியின்விதகியாஸம். உங்களுக்கு இரதக்ஞற்றம்
யாருடைய சாபத்தினால் வந்ததென்று எனபுத்தியில் ஆலோசிக்கி
றேன். உத்தம குணங்களுள்ளவாகளாயிருந்தும் மிக்கதுயரத்தையும்
கிரமத்தையும் அனுபவிப்பவாகளான இது, உங்களைப்பெற்ற எனது
பாக்கியக்கேடுதான். பராச்ரமம் தைரியம் பலம் உதஸாஹம் மஹிமை
இவைகளில் குறைவில்லாமலிருந்தும் சீசவரியமில்லாமல் இளைத்துப்
போனநீங்கள் காட்டில்காடுமுரடுகளில் எப்படிவழிப்பீர்கள்? உங்க
ளுக்கு வனவாஸம் இவ்வாறு அவசியம்நேருமென்று முன்னமே
எனக்குத் தெரிந்திருக்குமாயின பாண்டு இறந்தபின் சதகிருங்க
மலையிலிருந்து அஸ்திரைகரத்திற்கு வந்திருக்கமாட்டேன். பிள்ளை
களின் துக்கத்தைப் பாராமல் ஸ்வாக்கத்திற்குப்போவதையே பிரிய
மாகநினைத்தவரும் தவமும் புத்தியுமுள்ளவருமாகிய உங்கள்பிதா
பாக்யசாலியென்று நினைக்கிறேன். புலன்களுக்குப்புலப்படாதவற்
றையும் அறிகிறவரும் தர்மநதெரிந்தவரும் மேன்மையுள்ளவரும்
மேலானகதியையடைந்தவருமான மாதரி எவ்வகையிலும் பாக்கியம்
பெற்றவளென்று நினைக்கிறேன். கணவனிடத்திலடைந்த இன்பத்தி
லும் அறிவிலும் பரலோகமடைந்ததிலும் அவளால் நான் ஏமாற்றப்
பட்டேன். எனக்கு உயிர்தான்வேண்டும்; துக்கத்தாக்கேஏற்பட்ட
நான் உதவியற்றவன். புதர்களை! நான் கஷ்டப்பட்டுப்பெற்ற என்
அன்புள்ள நன்மக்களானஉங்களை நான்விட்டிரேன். நானும் வனத்
திற்கு உங்களுடன்செல்வேன். திரௌபதி! என்னை ஏன்விட்டுவிடு
கிறாய். இரத உயிர்வாழ்க்கையானது முடிவுள்ளதாயிருக்கிறது. பிரம்.
மதேவர் தவறுதலினால் எனக்குமட்டும் முடிவைவிதியாமற்போன
ரோ? அதனாலேதான்ஆயுள் என்னைவிடவில்லையோ? ஹா! கிருஷ்ண!
த்வாரகாவாஸியே! பலராமனுக்கிளையவனே! எங்கிருக்கிறாய்? என்
னையும் புருஷச்சேஷ்டாகளான இரதப்பாண்டவர்களையும் துக்கத்தி
லிருந்து நீ ஏன்காப்பாற்றவில்லை? 'முதலும் முடிவுமில்லாத உன்னை
எந்தமனிதர்கள் விடாமல்தியானமசெய்கின்றார்களோ அவர்களை நீ
காப்பாற்றுகிறாய்' என்னுமசொல்எப்படிப் பொய்யாயிற்று? நல்லதர்
மத்தையும் மஹிமையையும் புகழையும் சூரத்தனத்தையும் அடைந்
திருக்கும் இவர்கள் (பாண்டவர்கள்) துயரப்பட்டுத்தகாதே! கிருஷ்ண!
இவர்களும்து தப்பெசய்யவேண்டும். நீ திசாஸ்திரத்தின்விஷயங்களை
யறிந்த பீஷ்மர், துரோணர், கிருபர்முதலிய குலத்தலைவர்களிருக்கை

யில் இந்த ஆபத்து எப்படிவந்தது? ஆ! பாண்டிவே! ஆ! மஹாராஜா வே! " எங்கேயிருக்கிறீர்? யோக்யர்களானபுத்ரர்கள் பகைவரால் சூதாடிவெல்லப்பட்டுக் காடுபுகுவதை ஏன்கவனியாமலிருக்கிறீர்? ஸஹதேவா! மாத்ரிபுத்ரா! நீ திரும்பு, நீ என்சரீரத்தைக்காட்டிலும் எனக்கு அதிகப்பிரியமானவன். கெட்டபிள்ளைபோல என்னைவிட்டு விடாதே. உன்னுடைப இந்தஸஹோதாரர்கள் ஸத்தியத்துக்கு ஆசைப்பட்டவராயிருந்தால் செல்லட்டும், நீ என்னைக்காப்பாற்றுவதனால் இங்கேயே தர்மத்தைச்செய் " என்றான். இவ்வாறுபுலம்புகிறகுந்தி யைவணங்கி நமஸ்கரித்துப் பாண்டவர்கள் ஸந்தோஷமில்லாமல் காட்டுக்கேசென்றனர். விதுரர், தாமும்மிகத்துயரமுற்று, துயரப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் அநதக்குந்தியை நியாயங்கள்சொல்லித் தேற்றி மெல்லமெல்லத் தம்கிருஹத்துக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோனார். திருதராஷ்டிரபுத்ரர்களின் மனைவிகளனைவரும் சூதாடினஸபையில் திரௌபதியைக் கொண்டுவந்ததையும் வஸ்திரத்தைஇழுத்ததையும் முழுதும்கேட்டுக் கௌரவர்களை மிகவும்திட்டிக் குரல்விட்டழுதனர். தாமரைமலர்போன்ற முகங்களைக் கைகள்மேல் வைத்துக்கொண்டு நெடுநேரம் சிந்தையுற்றிருந்தனர். திருதராஷ்டிரமஹாராஜனும் தன்பிள்ளைகள்செய்த அக்ரமத்தை நினைத்துப் பரிதபிதமனத்துடன் ஆறுதலையடையாமலிருந்தான். மனம்ஒருவழிப்பட்டாமல் சிந்தைகொண்டு வியஸனத்தினால் மனங்கலங்கின திருதராஷ்டிரன் சீக்கிரம் வரவேண்டுமென்று விதுரருக்குச்சொல்லியனுப்பினான். பிறகு விதுரர் திருதராஷ்டிரன்விட்டிற்குச் சென்றார். ராஜாவான திருதராஷ்டிரன் பயந்து விதுரரிடம் கேட்கலானான்.

ஶற்றிரண்டாவது அத்தியாயம்.

அனுத்யுதபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(பாண்டவர்கள் காட்டுக்குப்போனபிறகு திருதராஷ்டிரன் பயந்து விதுரரிடம் ஆலோசித்ததும், துரியோதனன் முதலானவர்கள் துரோணரைச்சாணமடைந்ததும், அவர் அவர்களுக்கீழ் புத்த்சோன்னதும்.)

அம்பிக்கையின்புத்ரானை, திருதராஷ்டிரமஹாராஜன் தீர்க்காலோசனையுள்ள ஶுந்தவிதுரர்வரக்கண்டு அச்சத்துடன், " விதுரா! குந்திபுத்ரனும் தர்மபுத்ரனுமான யுதிஷ்டிரனும் பீமஸேனனும் ஸவ்ய

ஸாசியும் மாதிரியின்புத்ரர்களை நகுலஸஹதேவர்களும் தெளம்ய
 ரும் புகழ்பெற்றதிரௌபதியும் எப்படிச்செல்லுகின்றனர்? • நான்
 கேட்கவிரும்புகிறேன். அவர்களின் செய்கைகளெல்லா வற்றையும்
 சொல்” என்றுகேட்டான். விதுரர், “சூருதிபுத்திரனையுதிஷ்டிரன்
 வஸ்திரத்தினால் முகத்தைமுடிக்கொண்டு போகிறான். பீமன் தனது
 பெருங்கைகளிரண்டையும் பார்த்துக்கொண்டு போகிறான். ஸவ்ய
 ஸாசி மணல்களைஇறைத்துக்கொண்டே தர்மராஜாவின் பின்செல்லு
 கிறான். மாதிரியின்புத்திரனஸஹதேவன் முகத்திலவ்ரணம்பூசிக்
 கொண்டு போகிறான். உலகத்தில் மிக்கஅழகானநகுலன் மனஞ்சேர்
 ந்து உடம்பெல்லாம் புழுதியைப்பூசிக்கொண்டு தர்மராஜாவின்பின்
 செல்லுகிறான், நீண்டகண்களை யுஷ்டயவளும் அழகியவளுமான
 திரௌபதி கூந்தல்களினால் முகத்தைமறைத்துக்கொண்டும் அழுது
 கொண்டும் ராஜாவின்பின்செல்லுகிறாள். ராஜனே! தெளம்யர் மார்க்
 கங்களிலுள்ள தர்ப்பங்களைக் கையினாலெடுத்தி நுதர்ரையும் யமனை
 யும்பற்றின ஸாமங்களை ஸ்வரத்துடன் சொல்லிக்கொண்டு செல்லு
 கிறார்” என்றுசொன்னார். திருதராஷ்டிரன், “பாண்டவர்கள் இப்
 போது பலவிதமான குறிகளைச்செய்துகொண்டு போகின்றனரே!
 விதுரா! ஏன் அவர்கள் இப்படிப்போகின்றனர்? அதை எனக்குச்
 சொல்” என்றுகேட்ட, விதுரர் சொல்லலானார்.

“ராஜ்யமும் தனங்களும் கவரப்பட்டும் உமதுபுத்திரர்களால்
 அவமதிக்கப்பட்டுமிருந்தாலும் சிறந்தபுத்திரமான தர்மராஜாவின்
 புத்திதர்மத்தைவிட்டு விலகுவதில்லை. பாரதரே! எப்போதும் உமது
 புத்ரர்களிடத்தில் தயையுள்ள அந்தததர்மராஜன் மோசத்தினால்
 கெடுக்கப்பட்டிக் கோபத்தோடு உகாமானபார்வையினால் பார்த்து,
 இந்தக் கௌரவஜனங்களைத் தவறிக்கலாகாதென்றுநினைத்துக் கண்
 களைத்திறக்கவில்லை. அதற்காக அந்தததர்மராஜன் முகத்தைமுடிக்க
 கொண்டுபோகிறான். பரதச்சேஷ்டரே! பீமன் அவ்வாறுபோவதற்குக்
 காரணத்தைச் சொல்லுகிறேன்; கேளும். • ‘கைகளின்வன்மையில்
 எனக்கீடானவனில்லை’ என்ற எண்ணத்தினால் தன்கைகளைப் பரப்பிக்
 கொண்டு பீமன்போகிறான். ராஜாவே! கைகளென்னும் தனத்தி
 னால் கர்வித்தபீமன் தன்கைகளாகிய தனத்திருகுத்தக்கபடி பகைவர்
 களுக்குச் செய்யத்தக்கதைச்செய்யக்கருதிக் கைகளைக் காண்பித்துக்
 கொண்டு போகிறான். சூருதிபுத்ரனும் ஸவ்யஸாசியுமான அர்ஜுனன்
 தான் பாணங்கள் பூரயோகிப்பதைக் காண்பிப்பதற்காக மணல்களை
 இறைத்துக்கொண்டு ராஜாவின்பின் செல்லுகிறான். பாரதரே! இப்

போது மணல்கள் அவன்கையிலிருந்து ' எப்படித் தடையில்லாமல் உதிருகின்றனவோ அப்படியே தடையில்லாமல் எதிரிகளின்மேல் சரமாரிகள் பொழியப்போகிறது. பாரதரே! 'இந்தக்காலத்தில் என் முகத்தை யாரும் தெரிந்துகொள்ளலாகாது' என்று நினைத்து ஸஹ தேவன் முகத்தில் வர்ணமபூசிக்கொண்டு செல்லுகிறான். பிரபுவே! 'போகும் வழியில் பெண்களின் மனத்தை நான்கவரலாகாது' என்று நினைத்து அங்கமெல்லாம் புழுதிகளைப் பூசிக்கொண்டு நகுலன் செல்லுகிறான். ராஜஸ்வலையிருந்த ² திரௌபதி ஒற்றைவஸ்திரத்தோடும் விரித்த கூந்தலோடும் அழுதுகொண்டே, 'எவர்களால் நான் இந்தக் கஷ்டத்தை யடைந்திருக்கிறேனோ அவர்களுடைய மனைவியர்கள் பதினான்காவது வருஷத்தில் கணவர்களும் மைந்தர்களும் உறவினரும் ஸ்நேகிதர்களும் கொல்லப்பட்டும் பருதுக்களின் உதிரங்களால் உடம் பெல்லாம் பூசப்பட்டும் தலைவிரித்து உடம்பெல்லாம் தூசிமூடப்பெற்றும் தர்ப்பணஞ்செய்துவிட்டு அஸ்தினபுரத்தில் பிரவேசிக்கவேண்டும்' என்று சொன்னாள். பாரதரே! சிறந்த ஞானமுள்ள புரோஹிதரான தெளமியர் தென்மேற்குமூலையிலிருக்கும் தர்ப்பங்கலையுதது யமனைப்பற்றிய ஸாமங்களை ஸ்வரங்களுடன் சொல்லிக்கொண்டு முன் செல்லுகிறாரன்றோ? அவா, 'யுத்தத்தில் பாதவமசத்தவர்கள் கொல்லப்பட்டபிறகு கௌரவர்களின் புரோஹிதர்கள் இவ்வகையான ஸாமங்களைச் சொல்லப்போகின்றனர்' என்று தெரிவித்துக்கொண்டு செல்லுகிறார். பாண்டவர்களைமட்டும் மிச்சமாக அனுப்பினதனால் உம் மைச்சேர்ந்த மற்றவர்கள் மிச்சமிருப்பதில்லையென்ற நிச்சயத்துடன் தெளமியர் ருத்ரஸாமங்களைச் சொல்லுகிறார்" என்று சொன்னார். திருதராஷ்டிரன் "விதூர! சூதாடினவர்கள் என்ன சொன்னார்கள்? நகரத்திலுள்ள ஜனங்கள் என்ன சொன்னார்கள்? என்னுடைய நன்மைக்காக எல்லாவற்றையும் விடாமற் சொல்" என்று கேட்ட, விதூர் சொல்லலானார். "மஹாராஜாவே! பிராம்மண சூத்திரிய வைசியகுத்தர்களும் மற்றவர்களும் சொன்னதை நான் உமக்குச் சொல்லுவேன்; கேளும். 'ஆ! ஆ! நம்முடைய தலைவர்கள் போகின்றனர்.' கௌரவர்களில் பெரியோர்களும் குழந்தைகளைப்போல இவ்வாறு நடத்தினதைப் பாருங்கள். சி! கஷ்டம். ராஜ்யத்திலாசைப்பட்டுப் பாண்டு புத்ரர்களை நாட்டைவிட்டுக் காட்டுக்கனுப்புகிறார்களே! பாண்டவர்

¹ மூலத்தில் 'அஸக்தா' என்றிருக்கிறது; இதற்கு, 'ஒன்றோடொன்றுசேராமல்' என்பது பொருள்.

² இங்கே இரண்டு சொற்கள் விடப்பட்டன.

களை விடப்பிரிந்த நாமெல்லோரும் அநாதர்களாயிருக்கிறோம். துஷ்டர்களும் லோபிகளுமாகிய கௌரவர்களிடத்தில் நமக்கு என்ன ஸநதோஷயிருக்கிறது? என்று நகரத்துஜனங்கள் மிகத துயரப்பட்டு அடிக்கடி கதறினார்கள். சிறந்தமனமுள்ள அநாதபாண்டவர்களும் மேற்சொல்லிய இங்கிதக் குறிப்புக்களினால் மனத்திலுள்ள நிச்சயத்தை தெரிவித்துக்கொண்டு வனத்திற்குச் சென்றனர். அந்தபுருஷச்ரேஷ்டர்கள் அஸ்திபுரத்திலிருந்து இவ்வாறு வெளியிற்போனபோது மேகமில்லாத ஆகாயத்தில் மின்னல்களுண்டாயின. பூமியும் நடுக்கிற்று. ராஜாவே! அமாவாசையில்லாதபோது ஸூரியனுக்கு ராஹுக்ரஹணம் உண்டாயிற்று. ஊரை அபஸவயமாகச் சுற்றி எரிகொள்ளி விழுந்தது. கீழ்கு நரி காக்கைமுதலான மாம்ஸமதினனும் பிராணிகளும் தேவாலயங்களிலும் கிராமங்களின் தலைமையான மரங்களிலும் மதில்களிலும் கோபுரங்களிலும், சுத்தின. ராஜாவே! உமது துராலோசனை நடந்ததனால் டரதவமசத்தார் அழிவதற்குக் குறியாக இவ்வாறு இரதக்கொடிய பெரிய அப்சகுனங்களுண்டாயின” என்றார்.

ஜனமேஜயராஜாவே! அரசனான திருதராஷ்டிரனும் புத்திமானான விதுரமுகிய இவ்விருவரும் இவ்வாறு பேசிக்கொண்டிருக்கையிலேயே அநதக்கௌரவர்களின் ஸபைநடுவில் அனேகமஹரிஷிகளாற் சூழப்பெற்றநாதர் எதிர்நோன்றி, “இதற்குப்பின்ன்காவது வருஷத்தில் இவ்விடத்தில் துரியோதனன்செய்த பிழையினாலும் பிணர்ஜுனாகளுடையபலத்தினாலும் கௌரவர்கள் அழியப்போகின்றனர்” என்று பயங்கரமானசொல்லைச்சொன்னார். மிகச்சிறந்தபிரமமதேஜஸைத் தரிக்கின்றவரும் தேவரிஷிகளிற் சிறந்தவருமானநாரதர் இவ்வாறுசொல்லி ஆகாயத்திலேறி உடனேமறைந்தார். பிறகு துரியோதனனும் காணனும் ஸுபலபுத்ரனைச்சூனியும் துரோணனையும் நஞ்சுமீர்க்கினீத்தவர். ராஜ்யத்தையே அவருக்கு ஒப்பளித்தனர். அப்போது துரோணர், பொறுமைக்காரனை துரியோதனனையும் துச்சாஸனையும் கர்ணனையும் மற்றெல்லாபாபாதர்களையும் பார்த்து, “பாண்டவர்கள் தேவர்களின்புத்ரர்களென்றும் கொல்லமுடியாதவர்களென்றும் பிராம்மணர்கள்சொல்லுகின்றனர். நான் என்னைச்சாணமடைந்த திருதராஷ்டிர புத்ரர்களையும் திருதராஷ்டிரனையும் என்னால் கூடியவவையில் அன்போடும் முழுமனத்தோடும் அனுஸரித்திருப்பேன்; விடமாட்டேன். ஆனால், தெய்வம் மிக்கவலிமையுடையது. உங்களால் ஜயிக்கப்பட்டபாண்டவர்கள் தன்மத்திற்காக வனம்

போகின்றனர். அந்தப் பாண்டவர்கள் பன்னிரண்டுவருஷம் வனத்தில்வலித்துப் பிரம்மசரியவிரதத்தை யனுஷ்டித்துக் கோபத்தையும் பொறுமையையுங்கொண்டு உங்களுக்குப் பெருந்துயரம் உண்டாகும் படி பகைதாக்கப் போகின்றனர். திருதராஷ்டிரமஹாராஜாவே! ஸ்நேஹிதர்களுளுண்டான சண்டைக்காக நான் துருபதனை ராஜ்யத்திலிருந்து தள்ளினேன். என்னைக் கொல்வதற்காகப் புத்ரனைவேண்டித் துருபதராஜன் யாகஞ்செய்தான். அவன் யாஜுதபயாஜுரென்னும் ரிஷிகளின் தவத்தினால், திருஷ்டத்யும்னனென்னும் புத்ரனை அக்னியிலிருந்தும் துண்ணிடையாளான திரௌபதியென்னும் பெண்ணையாகவேதியின் நடுவிலிருந்தும் அடைந்தான். திருஷ்டத்யும்னன் மைத்துனனென்னும் ஸமபந்தத்தினால் பாண்டவர்களால் கௌரவிக் கப்பெற்றவன்; அவர்களுடைய விருபபததைச்செய்ய ஊக்கமுள்ளவன்; அவனிடத்தில் எனக்குப் பயமுண்டாயிருக்கிறது. அகனி ஜ்வாலையின் சிற்றுள்ளல்களையும் வில்லையும் க்வசத்தையும் அம்பையு முடையவனாகவும் அக்னிபகவானால் அவன் கொடுக்கப்பட்டவன். எனக்கு மனிதத்தன்மையிருப்பதனால் அவனிடத்தில் இப்போது பெரிய பயமிருக்கிறது. பகைவர்களான வீரர்களைக் கொல்லுகிறவனாகிய துருபதனும் அவர்கள் பகைத்ததைச் சேர்ந்தவனன்றோ? ரதர்கள் அதிரதர்களின் எண்ணிக்கையில் முதல்வனும் இளமைப்பருவத்திலிருப்பவனுமான அர்ஜுனனுடன் எனக்கு யுத்தம் நேருமாயின் என்பிராணன்போவது மிகவும் நிச்சயம். கௌரவர்களே! பூமியில் இதற்குமேற்பட்ட பெருந்துயரம் வேறு என்ன இருக்கிறது? 'திருஷ்டத்யும்னன் த்ரோணருக்கு மிருத்யு' என்னுள் சொல் எங்கும் பரவியிருக்கிறது. என்னைக் கொல்வதற்காகவே அவன் பாண்டவர்களால் ஆசிரயிக்கப்பட்டிருக்கிறென்று உலகத்தில் பிரசித்தி அகியமாயிருக்கிறது. எனக்கு அந்த விபரீதகாலம் உன் நிமித்தமாக வந்திருப்பது நிச்சயம். நீங்கள் உங்களுடைய நன்மைமீச் சீக்கிரம் செய்துகொள்ளுங்கள் இவ்வளவு செய்ததனால் ஒன்றும் செய்ததாகவில்லை. பனிக்காலத்திய பனைமாநிழல்போல இது சிறிதுநேரமுள்ள ஸுகந்தான். பெரிய யாகங்களை யெல்லாம் செய்யுங்கள். ஸௌக்யங்களை அனுபவிப்புகள், தானங்களைக் கொடுங்கள். இதற்குப்பதினான்காவது வருஷத்தில் பெரிய ஆபத்தையடையப்போகிறீர்கள். துரியோதனா! இதைக்கேட்டபிறகு உன் விருப்பம்போலச் செய். உனக்கு இஷ்டமிருந்தால் தர்மபூத்ரனோடு ஸந்திசெய்துகொள்," என்று சொன்னார். த்ரோணர் சொன்னதைக்கேட்டுத் திருதராஷ்டிரன், "குருவான்

துமாராணாஸாலவது சரி. விதூரா! பாண்டவர்களைத் திருப்பியழை. அவர்கள் திரும்பாமற்போவாராயின் என்புத்திரர்களாகிய அந்தப் பாண்டவர்கள் ஆயுதங்களோடும் தேர்க்காலாள்முதலிய படைகளோடும் ராஜபோகங்களை யுடையவர்களாயும் சிறப்பிக்கப்பெற்றவர்களாயும் செல்லடமும்” என்று சொன்னான்.

நூற்றுமுன்றாவது அத்தியாயம்.

அனுத்யுதபர்வம்: (தோடீச்சி.)

(திருதராஷ்டிரனும் ஸதீசயனும் பேசிக்கொண்டது.)

ஜனமேஜயமஹாராஜாவே! இவ்வாறு சூதில்ஜயிக்கப்பட்ட பாண்டவர்கள் வனதிற்குச்சென்றபோது திருதராஷ்டிரனுக்குள் கவலைபுகுந்தது. கவலையுடன் பலவகை எண்ணங்கொண்டு பெருமூச்சு செறிந்தது உட்காராதிருக்கும் திருதராஷ்டிரமஹாராஜனைப்பார்த்து ஸஞ்சயன், “பூமிககதிபதியே! ராஜாவே! பாண்டவர்களை ராஜ்ய தைநவிட்டுக் காட்டுக்கனுப்பித் தனங்கள் சிரமபின் பூமியையடைந்த பிறகு என்னுயர்ப்படுகிறீர்?” என்று கேட்டான். திருதராஷ்டிரன், “யுத்தத்தில் ஸமர்த்தர்களும் பலசாலிகளும் மஹாரதர்களுமாய் பாண்டவர்களோடு பகைநேரிடுகிறவர்களுக்குத் துயரமில்லாமையேது?” என்று சொல்ல, ஸஞ்சயன், “ராஜாவே! நீர்செய்தகாரியம் நன்றாயிருக்கிறது. ஜனங்களுக்குத் தொடர்ச்சியாக நாசத்தைத் தாத்தைக்க பெரும்பகைவருதுவிட்டது. பிஷ்மராலும் துரோணராலும் விதூரராலும் தடுக்கப்பட்டும் உமதுபுத்திரனும் மிகப்புத்திரகூட்டவனும் வெட்கமில்லாதவனுமாகிய துரியோதனன், பாண்டவார்களின் அன்புள்ளாணைவியும் தர்மந்தவருதவளுமான திரௌபதியை ‘இங்கே அழைத்துவா’ என்று பிராநிகாமியென்னும் ஸூதபுத்ரனை அனுப்பினான். தேவர்கள் எந்தமனிதனுக்கு அபஜயத்தைக்கொடுப்பார்களோ அவனுடையபுத்தியைக் குறைத்துவிடுவார்கள். அவன் விபரீதங்களையே பார்ப்பான். கேடுவருங்கு மதிகலங்கிப்போன போது அநியாயம் நியாயம்போலத்தோன்றி மனத்தைவிட்டு விலகாம விருங்கும். கேடுவருமுன் தீயவையெல்லாம் நல்லவையேபோலவும் நல்லவையெல்லாம் தீயவையேபோலவும் தோன்றும் இவனுக்கும் அப்படியே தோன்றியிருக்கிறது நிச்சயம். காலமானது தண்டத்தை யோங்கி யார்தலையையும் உடைக்கிறதில்லை. காரியங்களைமாறாகக் காண்பிப்பதுதான் காலத்தின்வன்மை. கார்ப்பதத்தில் பிறவாதவளும்

தவமுள்ளவனும் அழகுள்ளவனும் நல்லகுலத்தில் (அக்னியினின் றும் பிறந்தவனுமாகிய) பாஞ்சாலியை ஸபையில் இழுத்தபோதே முயிர்பொடிக்கச் செய்தும் பயங்கரமான இரத்தக்காலம் உமதுபிள்ளைகளி னால் தேடிக் கொள்ளப்பட்டது. வஞ்சகச் சூதாடுகிறவனைத்தவிர வேறுஎவன், எல்லாத் தர்மங்களும் தெரிந்தவனும் புகழ்பெற்றவளு மாகிய அவனைப் பலாத்கரமாக ஸபைநடுவில் கொண்டுவருவான்? பெண்தன்மைக்குரிய ருதுகாலத்திலிருப்பவனும் 'ஒற்றைவஸ்திரம்' தரித்தவனுமாகிய அந்தபெண்ணரசியான பாஞ்சாலி, பொருள் ளும் ராஜ்யமும் வஸ்திரங்களும் மஹிமையும் அபஹரிக்கப்பட்டு எல் லாபீபாகங்களையுமிழந்து தர்மமென்னுங்கயிறிறை கட்டப்பட்டுப் பராக்ரமஞ் செய்ப சக்தியில்லாதவர்களைப்போல அடிமைதன் மையையடைந்திருந்த பாண்டவர்களை நோக்கினாள். துயரப்படத் தகாத அந்தத் திரௌபதி கௌரவாகளின் ஸபையில் துயரப்பட்டுக் கோபித்திருந்தபோது துரியோதனனும் காணனும் கடுஞ்சொற்கள் சொன்னார்கள். ராஜாவே! இவவாறு எல்லாம் தாறுமாறாக நடந்து தென்று எனக்குத் தென்றுகிறது" என்று சொன்னான்.

திருதராஷ்டிரன், "ஸஞ்சய! அந்தத்திரௌபதியின் துயரமுற, கண்களினால் பூமியேயெரிக்கப்படும. இப்போது என்புதரர்களின் யாராவது பிச்சமிருப்பார்களா? தர்மவீஷ்டையும் தர்மபத்தனியும் அபு கும் இளமையுமுள்ளவளுமாகிய கிருஷ்ணை அந்தச்சபைக்குவர, கண்டு பாதவரிச்சத்தவரின் ஸ்திரீகளனைவரும் காதலாரியுடன்சேர்ந்து, பயங்கரமாகக்கூவினர். தம் தம குழந்தைகளுடன்சேர்ந்து தினந்தே றும் அவர்களுயாபபடுகின்றனர். திரௌபதியையிழுத்ததற்காகப் பிராம்மணர்கள் கோபித்தனர். ஸாயங்காலங்களில் அக்னிஹோத ரங்கள் யாராலும்செய்யப்படவில்லை. பயங்கரமானபெருங்காற்றும் பேரிடியும் உண்டாயின. ஆகாயத்திலிருந்து ஓரிகொள்ளிகள்விழுந் தன. அமாவாஸைவில்லாதகாலத்தில் ராஜாஸ்திரை ஸ்திரீயகூறுணம் உண்டாயிற்று. அதுபிரஜைகளுக்கு மிக்கக்கொடியபயங்கரமாயிரு தது. அப்படியே நேதர்ச்சாலைகளில் தீப்பிடித்தது. பாரதர்களின் கெடுதலுக்குக் குறிப்பாகக் கொடிகள்விழுந்தன. துரியோதன உ டைய அக்னிஹோதாச்சாலையில் 'நரிகள் பயங்கரமாகணையிட்டன அவற்றிற்கு நாலுபக்கங்களிலும் கழுதைகள் எதிராகக்கத்தின. ஸஞ் சய! உடனே பீஷ்மரும் துரோணரும் கிருபரும் ஸோமதத்தனும் சிற ந்தமனமுள்ளபாஷ்மீகனும் அதைவிட்டுப்போயினர். பிறகு விது.

1 இங்கே, இரண்டு சொற்கள் விடப்பட்டன.

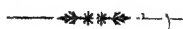
னால் தெரிவிக்கப்பட்டநான், 'கிருஷ்ணை என்னஎன்னவரங்கள் விரு
ம்புகிறுளோ அவற்றையெல்லாம் அவளுக்குக்கொடுப்பேன்' என்று
சொன்னேன். அப்போது பாஞ்சாலி பாண்டவர்கள் தாலர்களாயில்,
லாமலிருக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டாள். நானும் அவர்களைத்தங்க
ளோடும் விறகளோடும் செல்லும்படி அனுப்பினேன். அப்போது சிற
ந்தபுத்தியுள்ளவனும் எல்லாததர்மங்களும் தெரிந்தவனுமாகிய விது
ரன், 'எப்போது கிருஷ்ணை ஸபைக்குவந்தாளோ, அதுதான் பாரதா
களுக்குமுடிவுக்காலம். இந்தப்பாஞ்சாலராஜன்மகள் லக்ஷ்மி. அவ
ளுக்குமேற்பட்டவள் யாருமில்லை. இந்தப்பாஞ்சாலி தெய்வத்தினால்
கிருஷ்ணிக்கப்பட்டு இந்தப்பாண்டவர்களையடைந்திருக்கிறாள். உண்
மையானபிரியுமுள்ள அநதக்கிருஷ்ணபகவானால் காப்பாற்றப்பட்ட
வர்களும் அவமானத்தைப்பொறுதவர்களுமாகிய குருதிபுத்தர்களும்
சிறந்தவிலலாளிகளாகிய யாதவர்களும் மஹாரதர்களானபாஞ்சாலர்க
ளும் திரௌபதியின் துயரத்தைப்பொறுங்கள். பாஞ்சாலர்களால்
சூழப்பெற்று அர்ஜுனன்வரப்போகிறான். அவர்களின்நடுவில் சிற
ந்தவிலலாளியும் மஹாபலசாலியுமான பீமஸேனன் யமன் தண்டாயு
தச்சைச்சுழற்றுவதுபோலக் கதையைச்சுழற்றிக்கொண்டு வரப்போ
கிறான். அப்போது சிறந்தபுத்திமானான அர்ஜுனனுடையகாண்டவ
கோஷத்தையும் பீமனுடையகதையின் வேகத்தினுண்டானசப்தத்
தையும் அரசர்கள்கேட்டு ஸஹிக்கமுடியாது. அதுவிஷயத்தில் எப
போதும் பாண்டவர்களோடு ஸ்நேஹமே எனக்குசசரியாகத்தோன்
றுபிறது. விரோதம் சரியன்று. எப்போதும் கௌரவர்களைப்பார்க்
கிலும் பாண்டவர்கள் மிக்கபலசாலிகளென்று நான்நினைக்கிறேன்,
இதுதான் சரி. சிறந்தபலமும் பராக்ரமமுமுள்ள ஜராஸந்தனென்னும்
அரசன் கையையேஆயுதமாகவைத்துக்கொண்டபீமனால் யுத்தத்திற்
கொல்லப்பட்டானே! பாதசரோஷ்டரே! ஆதலால், பாண்டவர்களோடு
உமக்கு ஸ்நேஹமேயிருக்கவேண்டும். இவ்விருதிறத்தாருக்கும் சரி
யானதைச் சந்தேகப்படாமற்செய்யும். 'மஹாராஜாவே! இவ்வாறு
செய்தால் நீர்மேலானநன்மையையடைவர்', என்றுசொன்னான். ஸஞ்
சய! விதுரன் இவ்வாறு தர்மத்திற்கும் ராஜ்யலாபத்திற்கும் ஒத்த
சொல்லச்சொன்னான். பிள்ளையின்விருப்பத்தையுணுஸரித்த நான்
அதை ஏற்றுக்கொள்ளாமற்போனேன்" என்றுசொன்னான்.

அனுத்யுதபர்வம் முற்றிற்று.

ஸ பா ப ர் வ ம் மு த் தி த் து.

ஸ ப அ ப ர் வ ம்

பிழையும்திருத்தமும்த்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
18	31	ரோணங்கள்	ரோஹணங்கள்
31	5	நூற்றுமவரும்	நூற்றுவரும்
	26	உபாவிக்கின்றனர்	உபாவிக்கின்றனர்
32	26	அச்சபையில்	அச்சபையில்
34	20	பாரதரே!	பாரதனே!
40	12	லக்ஷ்மி	லக்ஷ்மி
52	8	ஸார்வாயனா	ஸால்வாயனர்
56	15	பெறுகிறான்.	பெறுகிறான்.
82	36	ஹரிவம்சங்களில்	ஹரிவம்சங்களில்
86	8	சதுர்த்தி	சதுர்த்தி
101	26	பரதங்கணரென்னும்	பரதங்கணரென்னும்
134	2	நாராயணனை	நாராயணனை
	20;21	{ யானைக்கூட்டத்தலைவன் யானைக்கூட்டத்தலைவர்	யூதபதியானது யூதபதி
140	15	பூஜ்யன்	பூஜ்யர்
141	9	முகம்	முகம்
151	20	கேட்டுப்,	கேட்டு,
156	14	வீரியாரர்ஜுனன்	வீரியார்ஜுனன்
158	17	தான்	தாம்
218	1	ஸ்த்ரத்தினால்	ஸ்த்ரத்தினால்
262	32	ஸ்திரிகளோடு	ஸ்திரீகளோடு
264	28	தர்மராஜாவானவர்	தர்மராஜாவானவர்
270	33	ஆயிரக்கணக்காக	ஆயிரக்கணக்காக
288	21	தனஞ்சய!	தனஞ்சய!
304	22	தனஞ்சயனை	தனஞ்சயனை